

Diên sgo

lĩnh cái gì?

Tác giả : Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
Biên tập : Cuopbienmap

Ebook Truyện Vô

Tại Ebook Truyện Miễn Phí

Siêu Sao, Tính Cái Gì?

Tác giả: Nguyệt Hạ Điệp Ảnh

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: hiện đại, minh tinh, trọng sinh

Biên tập: cuopbienmap, Ageha (73, 75, 76, 77, 79, 83, 85)

Beta: Ageha, Bạch tuộc

Designer: Ant ♥

Đan Á Đồng vốn là nghệ sĩ vừa mới nổi của làng giải trí, nhưng không may gặp tai nạn nhưng lại có cơ hội trọng sinh lại lần nữa vào lại mình lúc vừa mới gia nhập vào làng giải trí. Kiếp trước, cậu là ngôi sao thần tượng bị giới truyền thông bao vây săn lùng, từ vị trí diễn viên tầm thường trở thành Thiên Vương, đã phải trả giá ra sao thì chỉ người từng đứng ở chỗ đấy mới có thể biết rõ. Tuy vậy, những ngày đó cũng khá là thú vị. Hiện tại lập lại cùng một con đường cũng tốt.

Trong khoảnh khắc của cái chết, không phải là hoảng sợ, hay hối tiếc, điều duy nhất không được thỏa mãn có lẽ là phương pháp gây nên cái chết không mấy hoàn mỹ cho lắm. Nhưng chắc chắn nó gây ra một chấn động không nhỏ. Làm nghệ sĩ chẳng phải là không nên ngừng tạo ra đề tài sao?

Từ góc độ này, cậu lại thấy hài lòng.

Cậu yêu thích cảm giác từng bước từng bước đi lên một nấc cao mới, có lẽ kết quả không phải điều quan trọng nhất mà là quá trình. Trong cuộc đời có nhiều việc người ta coi là giả dối, chỉ khi chính mình nỗ lực giành lấy thì mới coi như chính thức đạt được.

Cậu đã chọn ra con đường thì đến chết cũng không hối hận. Hôm nay, bước vào thân thể này, cậu vẫn yêu thích con đường cũ, cuộc sống bình yên quá mức cũng có chút cảm thấy nhàm chán.

Mục lục:

[Chương 1: Ngôi sao trẻ thay đổi](#)

[Chương 2: Diễn trò](#)

[Chương 3: Thiên vương tiểu kỳ thậm](#)
[Chương 4: Lễ trao giải bắt đầu](#)
[Chương 5: Tin báo thử vai](#)
[Chương 6: Chính thức thử vai](#)
[Chương 7: Trò cười](#)
[Chương 8: Cùng chung phòng với ngôi sao](#)
[Chương 9: May hay rủi](#)
[Chương 10: Ghi hình chương trình](#)
[Chương 11: Tái hiện kinh điển](#)
[Chương 12: Bộ phim sắp khởi quay](#)
[Chương 13: Lạc viêm kiểm tự nhiên nổi giận](#)
[Chương 14: Cùng dùng bữa, cùng vui vẻ với siêu sao](#)
[Chương 15: Khúc đạo đầu](#)
[Chương 16: Scandal](#)
[Chương 17: Phiên ngoại lạc viêm kiểm: Người đàn ông kia](#)
[Chương 18: Phản kích 1](#)
[Chương 19: Phản kích 2](#)
[Chương 20: Phản kích 3](#)
[Chương 21: Thử nghiệm](#)
[Chương 22: Không có tiêu đề](#)
[Chương 23: Ai hiểu làm ai?](#)
[Chương 24: Thu âm](#)
[Chương 25: Mời](#)
[Chương 26: Tiếp tục hiểu làm hoa lệ nào!](#)
[Chương 27: Hẹn hò?](#)
[Chương 28: Động tâm](#)
[Chương 29: Tai nạn xe](#)
[Chương 30: Tranh chấp](#)
[Chương 31: Chợt nhận ra...](#)
[Chương 32: Anh mà dọn dẹp sao?](#)
[Chương 33: Chóng mặt vì đói?](#)
[Chương 34: Có người ghen](#)
[Chương 35: Lễ tuyên truyền phim](#)
[Chương 36: Bộ phim về đề tài đồng tính](#)
[Chương 37: Bị đoán trúng tâm](#)
[Chương 38: Tiệc rượu, hiểu làm](#)
[Chương 39: Quyết tâm](#)
[Chương 40: Cái chết bất ngờ](#)
[Chương 41: Tiểu thiên vương cần rèn luyện](#)
[Chương 42: Rượu](#)

[Chương 43: Sau cơn say](#)
[Chương 44: Phiên ngoại 2: Yêu \(đường nguyên khanh\)](#)
[Chương 45: Phim điện ảnh của ba người](#)
[Chương 46: Buổi thăm trường quay phim mới](#)
[Chương 47: Đóng phim](#)
[Chương 48: Gặp nhau ở trường quay](#)
[Chương 49: Khí thế cuộc chiến? vớ vẩn!](#)
[Chương 50: Phong ba buổi họp báo](#)
[Chương 51: Gặp lại](#)
[Chương 52: Chân tướng hay chỉ là quá khứ?](#)
[Chương 53: Buổi biểu diễn kích động lòng người](#)
[Chương 54: Lúc quay quảng cáo](#)
[Chương 55: Đón máy bay, lên truyền hình](#)
[Chương 56: Bữa tiệc kỉ niệm](#)
[Chương 57: Anh hùng cứu mỹ nhân?](#)
[Chương 58: Thiệp mời sinh nhật](#)
[Chương 59: Bữa tiệc sinh nhật](#)
[Chương 60: Nổi tiếng thật rồi ~](#)
[Chương 61: Phim hay mở màn](#)
[Chương 62: Trái tim hồ Ly rất hẹp hòi](#)
[Chương 63: Em biết chuyện sống lại không?](#)
[Chương 64: Lúc tiến hành quay cảnh hôn](#)
[Chương 65: Đấu pháp cùng tiểu lão gia](#)
[Chương 66: Thăm dò](#)
[Chương 67: Sáng tỏ](#)
[Chương 68: Á đồng sinh bệnh](#)
[Chương 69: Bỏ mặt thật](#)
[Chương 70: Nhược điểm của á đồng](#)
[Chương 71: Tính kế và bị tính kế](#)
[Chương 72: Dùng bữa cùng đường nguyên khanh](#)
[Chương 73: Hồ Ly tà ác hóa](#)
[Chương 74: Tiểu trung khuyên, cố lên!](#)
[Chương 75: Tấm lòng của trung khuyên](#)
[Chương 76: Trò hay ở cuộc họp báo](#)
[Chương 77: Không thể chiếm được và đã mất đi](#)
[Chương 78: Nói rõ và thẳng thắn](#)
[Chương 79: Scandal và cầu xin tha thứ](#)
[Chương 80: Chân chó quá đi](#)
[Chương 81: Đường nguyên khanh vs tiểu thiên vương](#)
[Chương 82: Yêu nghiệt của giới giải trí](#)

[Chương 83: Chuyện bé xé ra to \[1\]](#)
[Chương 84: Cam tâm](#)
[Chương 85: Đại hồ Ly, tiểu hồ Ly và trung khuyển](#)
[Chương 86: Ba người đi](#)
[Chương 87: Hồ Ly dịu dàng](#)
[Chương 88: Hoàng tử của tôi](#)
[Chương 89: Cùng bên nhau nhé!](#)
[Chương 90: Năm tay](#)
[Chương 91: Ai là m?](#)
[Chương 92: Say rượu cái gì kia ~](#)
[Chương 93: Nỗi buồn của tiểu trung khuyển ~](#)
[Chương 94: Tình tay ba. Anh không phải anh ấy](#)
[Chương 95: Thế thân](#)
[Chương 96: Buổi chiều ra mắt. Thành danh](#)
[Chương 97: Lễ đính hôn hỗn loạn](#)
[Chương 98: Đỏ thắm](#)
[Chương 99: Giữ chặt lấy em](#)
[Chương 100: Pn1:ký sự ghen](#)
[Chương 101: Pn2: Hai người âm áp, một người gặp ác mộng](#)
[Chương 102: Pn3: Lạc viêm kiềm: Không có nếu như](#)
[Chương 103: Pn4: đường nguyên khanh: Thà rằng là mộng](#)
[Chương 104: Pn5: đường nguyên khanh \(2\): Bướm bướm ơi, dừng lại!](#)
[Chương 105: Pn6: Nhật ký thuần khuyển](#)
[Chương 106: Pn7: Nhật ký phỏng vấn linh tinh của tác giả](#)

-----oOo-----

Chương 1: Ngôi sao trẻ thay đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tháng 3, trời vẫn còn hơi lạnh.

Trong phòng hóa trang của đài truyền hình Tinh Không, các nhân viên tới lui mà không chút lộn xộn, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười chuyên nghiệp, sẵn sàng ứng phó với các nghệ sĩ sắp có màn trình diễn.

“Đạo diễn Giản”, nhân viên trang điểm đến gần người nữ đạo diễn đang đứng cạnh cửa, hạ giọng xuống nói “Một thành viên của nhóm nhạc Thiên Không chưa tới.”

Giản Nhã nhíu mày, nhìn một lượt các ngôi sao đã chuẩn bị kỹ, trong trí nhớ của cô, Thiên Không là nhóm nhạc hai người, một trong hai người đó thì cô không nhớ ra.

“Là ai chưa đến?” Giản Nhã giữ nguyên nét mặt hỏi, khóe mắt đảo qua cậu thanh niên đang nghịch điện thoại ở salon.

“Là Đan Á Đồng.” Giọng chị trang điểm đầy bất mãn, “Nghe thành viên trong nhóm nói cậu ta còn trên đường, là bị kẹt xe”.

Giản Nhã liếc đồng hồ “10 phút nữa là chính thức thu hình, lúc đó còn chưa tới là coi như xong.”

Chương trình truyền hình của đài truyền hình Tinh Không có tỉ suất xem đài rất cao, đối với những nghệ sĩ nhỏ, đây là cơ hội tốt để nâng cao địa vị, nên việc một người mới chưa mấy tên tuổi vô có lỡ hẹn là chuyện trước nay chưa hề có.

Chị trang điểm gạt đầu, xoay người bắt đầu trang điểm cho MC.

Giản Nhã khẽ nhíu mày, Đan Á Đồng là người nào?

Nhớ lại bài báo xôn xao dư luận gần đây, hình như là chuyện một ca sĩ chưa nổi tiếng hát nhép. Đối với người này thì ấn tượng của cô chỉ dừng đến đó, ngay cả gương mặt ra sao cũng không nhớ rõ.

Thành viên còn lại, Nguyên Văn, cô lại khá hiểu người này, giới truyền thông đánh giá cậu ta không tồi, dù sao thì con người này ngoài gương mặt còn có vài nét khác, khi đối diện với giới truyền thông thì so ra với Đan Á Đồng vẫn là hiểu biết hơn. Trong giới này, nếu không có thủ đoạn liệu có thể nâng cao địa vị sao.

Giản Nhã đứng bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới chân mình, các chiếc xe sang trọng đang từng chiếc từng chiếc một đậu vào mép đường dành riêng cho các ngôi sao của đài truyền hình. Cô lặng lẽ quan sát những người nghệ sĩ hào quang sáng tỏ đang đi đi lại lại. Nhìn vào cửa sổ có thể thấy được sự mỉa mai từ trong đáy mắt cô in hằn lên đó. Tỏa sáng thì sao chứ, một khi sơ ý thì cũng ảm đạm mà rơi xuống, dưới vô số ánh sao bị người đời quên mất.

“Xin hỏi phòng trang điểm ở chỗ nào?” Một giọng nam nhẹ nhàng vang lên đằng sau.

Giản Nhã quay đầu lại, chợt thấy nao nao.

Mái tóc màu cây đay, trang phục đơn giản nhưng trang nhã, đôi mắt màu trà mang theo nét vui vẻ, đào hoa, làn da trắng nõn, đây chính là dạng mỹ nam đang được yêu thích. chàng trai này nếu như là trong giới giải trí nhất định sẽ có cơ hội nổi tiếng, trước giờ cô luôn tin vào cách nhìn người của mình.

“Bạn được đài truyền hình mời đến thu hình chương trình?” Nghĩ lại bản thân đã từng gặp nhiều nghệ sĩ, nhưng người này thì cô không hề có ấn tượng, thậm chí cũng không có tin giải trí về gương mặt này.

“Vâng, chào chị” chàng trai mỉm cười gật đầu “Em là Đan Á Đồng, thành viên của nhóm Thiên Không, bởi vì kẹt xe nên giờ mới tới, nếu vì chuyện này mà ảnh hưởng tới tiến độ thu hình thì em thật xin lỗi. Có thể phiền chị dẫn em tới phòng hóa trang được không?”

Đan Á Đồng?!

Giản Nhã tinh tế liếc nhìn chàng trai trẻ, hình tượng non nớt, lễ phép, nhìn thật không tương xứng với cái gương mặt cứng đờ ở trong mấy tờ báo giải trí, hay vấn đề là ở chỗ góc độ chụp của các phóng viên?

Ánh mắt nghiêm túc quét toàn thân thiếu niên, Giản Nhã nhẹ gật đầu, đi trước Đan Á Đồng, lưng thẳng tắp, giày cao gót giẫm trên mặt đất, âm thanh vang lên theo quy luật, dường như tốc độ mỗi bước chân đều như một.

Đan Á Đồng ở sau lưng cô, cười hiền lành nhìn người phụ nữ tầm 30 tuổi trước mắt, bước đi rất ưu nhã, cả người toát lên vẻ chín chắn, ý nhị và khí chất.

Bước đi có quy luật, trang phục đơn giản nhưng thu hút, người phụ nữ này toát lên vẻ kiêu ngạo, độc lập, là một phụ nữ mạnh mẽ khiến đối phương khó tiếp cận, nhưng cũng không thể không để ý tới.”

Đưa tay lên sờ khuyên tai bằng bạc, Đan Á Đồng thu hồi ánh mắt, cái thế giới giải trí này, thật sự là một nơi thú vị.

Cậu nhìn lên các bức tranh treo trên vách tường nơi hành lang, đường nét màu mè lộn xộn vẽ lên những bức tranh trừu tượng, những hình ảnh hỗn loạn không ra một chủ đề gì.

“Nguyên Văn đã đến rồi.” Giản Nhã không có quay đầu lại, nhưng âm thanh lại truyền rất rõ ràng vào tai của cậu “Nhưng cậu thì lại đến trễ.”

“Tôi xin lỗi” Đan Á Đồng cúi đầu xuống nói mà không hề nhắc tới chuyện kẹt xe.

Giản Nhã bình tĩnh quay đầu lại nhìn chàng trai đang cúi đầu, mái tóc đang che đi vẻ mặt của cậu.

Đột nhiên cô cảm thấy đáng vẻ gầy yếu của cậu ta có chút đáng thương, cô cũng không nghiêm khắc la mắng mà biến thành trầm mặc, thu ánh mắt lại, tiếp tục đi về phía trước “Cậu còn 3 phút để chuẩn bị”.

Đôi mắt màu trà không hiện lên chút cảm xúc “Em biết rồi, cảm ơn chị.”

Cậu quay đầu lại nhìn những bức tranh, thật là những hình ảnh rất có ý tứ. Tại nơi hỗn loạn của thế giới showbiz này màu gì cũng có, chỉ riêng màu “thuần khiết” là không tồn tại.

Kiếp trước, cậu là ngôi sao thần tượng bị giới truyền thông bao vây sẵn lòng, từ vị trí diễn viên tầm thường trở thành Thiên Vương, đã phải trả giá ra sao thì chỉ người từng đứng ở chỗ đó mới có thể biết rõ; Tuy vậy, những ngày đó cũng khá là thú vị. Hiện tại lặp lại con đường đó cũng tốt.

Cậu cũng là người vốn chẳng thích màu trắng đơn thuần.

Trong khoảnh khắc của cái chết, không phải là hoảng sợ, hay hối tiếc, điều duy nhất không được thỏa mãn có lẽ là phương pháp gây nên cái chết không mấy hoàn mỹ cho lắm. Nhưng chắc chắn nó gây ra một chấn động không nhỏ. Làm nghệ sĩ chẳng phải là không nên ngừng tạo ra đề tài sao?

Từ góc độ này, cậu lại thấy hài lòng.

Cậu yêu thích cảm giác từng bước từng bước đi lên một nấc cao mới, có lẽ kết quả không phải điều quan trọng nhất, mà là quá trình. Trong cuộc đời có nhiều việc mà người ta coi là giả dối, chỉ khi chính mình nỗ lực giành lấy thì mới coi là chính thức đạt được.

Cậu đã chọn ra con đường thì cho đến chết cũng không hối hận. Hôm nay, bước vào thân thể này, cậu vẫn yêu thích con đường cũ, cuộc sống bình yên quá mức cũng có chút cảm thấy nhàm chán.

Xuyên qua dãy hành lang ngập tràn ánh sáng, Giản Nhã dẫn Đan Á Đồng vào phòng hóa trang, đưa cho cậu tập kịch bản nói “Cậu xem trước đi, 3 phút sau thì ra sân khấu”. Nói xong, quay sang nhân viên trang điểm, nhà tạo mẫu tóc và nhân viên phụ trách trang phục “Các người chuẩn bị cho cậu ta ngay đi.”

Đan Á Đồng nhìn lướt căn phòng, phòng hóa trang chỉ có mình cậu là nghệ sĩ, những người khác hẳn đã ra hậu trường chuẩn bị để chờ tiết mục bắt đầu.

Đan Á Đồng nhận kịch bản, lật qua một chút, show truyền hình giờ mách lời ngày càng nhiều, nhưng vẫn còn một số nguyên tắc đến giờ không thay đổi. Lần này chương trình quy tụ nhiều người, cả ngôi sao lớn lẫn những người mới chưa mấy tên tuổi. Với vị trí của cậu bây giờ, có lẽ phân cảnh cũng không nhiều, những trò chơi này diễn viên chính cũng không phải cậu, về điểm này thì trong lòng cậu đã biết rõ.

Nhân viên hóa trang nhanh chóng trang điểm xong cho Đan Á Đồng, đảo mắt nhìn tập kịch bản bị bỏ qua một bên, rồi lùi một bước “Á Đồng, cậu thay đồ đi.” Nhân viên hóa trang đứng một bên, còn nhân viên phụ trách trang phục đã cầm áo khoác đứng chờ sẵn.

Đan Á Đồng nhận trang phục từ tay nhân viên, cảm ơn hai người rồi bước nhanh vào phòng thay đồ.

Thay xong quần áo, Đan Á Đồng nhìn chàng trai xa lạ trong gương mỉm cười, nhã nhặn mở cửa phòng, thế giới bên ngoài, có lẽ phức tạp, có lẽ mê loạn, nhưng tương lai, ai có thể nhìn ra đó màu gì?

Được nhân viên hậu trường hướng dẫn, như Đan Á Đồng lường trước, tất cả nghệ sĩ tham gia chương trình đều có mặt ở đây. Cậu lễ phép bước qua

chào hỏi một vài nghệ sĩ.

Trong trường hợp thế này, hầu như không có ai tỏ vẻ ngôi sao, tất cả trên mặt đều lộ ra sự vui vẻ đúng mực, đáp hai ba câu rồi quay lại công việc của mình.

Nguyên Văn ngẩng đầu lên nhìn Đan Á Đồng dưới ánh đèn, trong nháy mắt hắn đột nhiên cảm thấy người trước mắt mình hình như đã thay đổi.

Trong lúc hắn còn đang bàng hoàng thì Đan Á Đồng chạy tới bên cạnh, trên mặt vẫn là nụ cười ngượng ngùng như cũ “Văn, cậu đã đến rồi à?”

Nguyên Văn cau mày lại “Ừ, cậu lần sau đừng có mà tới muộn nữa đây.” Đúng là ảo giác mà, người này ngoại trừ gương mặt thì chẳng có cái gì là được, tại sao lúc này lại tạo ra cảm giác tao nhã?

“Xin lỗi nhé, đường kẹt xe dữ quá nên..”

“Cậu khỏi phải giải thích” âm thanh đè nén trong giọng của Nguyên Văn tỏ vẻ không kiên nhẫn, “Cậu cũng chẳng thêm thông báo gì, sao không chịu đi sớm hả?”

Nói xong, Nguyên Văn hiển nhiên ý thức được bản thân có chút to tiếng, dáo dác nhìn xung quanh, khi thấy không có ai chú ý mới nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không thêm để ý tới người đứng trước mắt nữa.

Đan Á Đồng đánh giá Nguyên Văn, da màu tiểu mạch, vẻ ngoài rất tuấn tú, có phần nào đó cảm giác như đứa trẻ tươi sáng như tựa ánh mặt trời, lông mi khá dày tạo cho người khác cảm giác táo bạo.

Cậu ta rùa rồi nhìn bốn phía, là lo lắng sợ người khác phát hiện mình vô thức sao?

Có thể đến được những vị trí kia, thì diễn trò đã trở thành một phần trong cuộc sống, không thì chuẩn bị tinh thần ngày mai trên báo sẽ xuất hiện một góc tin đồn “Hai thành viên nhóm nhạc Thiên Không, Nguyên Văn và Đan Á Đồng có mâu thuẫn”, việc này có thật hay không, ai mà biết được.

Đan Á Đồng cuối cùng cũng lên sân khấu, nghe MC giới thiệu cậu cái gì là mỹ nam cùng với tiếng vỗ tay được chuẩn bị sẵn. Cậu vẫy tay với khán giả

rồi đứng ở góc tối mỉm cười tiếp tục nghe MC giới thiệu phần chính của chương trình là những bộ phim mới, album mới của các ngôi sao lớn.

Trên màn hình lớn VCR làm cho khán giả ngồi dưới la hét không ngừng, cậu nhìn hình trên màn hình lớn, nụ cười không thay đổi.

Sau tiết mục đầu tiên, cậu cũng nói một câu, xx hát rất hay, tôi rất thích.

Tiết mục thứ 2, là trò chơi trừng phạt: chơi thành ngữ, ai không đáp được thì sẽ bị phạt.

Cậu nhớ rõ kịch bản, đó là làm cho Nguyễn Văn mắc lỗi để bị phạt, đó cũng được xem là một cơ hội.

Nhìn con rắn nhỏ đã bị nhốt trong hộp thủy tinh được đặt lên tay Nguyễn Văn, khán giả bên dưới im lặng, cậu cũng ngừng cười, mặt tỏ vẻ lo lắng.

Tiết mục thứ 3, là tương tác thời gian.

Tất cả nghệ sĩ được chia thành 3 tổ, sau đó rút thăm, tổ rút được thẻ tre đỏ có thể đặt câu hỏi cho hai tổ khác trả lời hoặc đề nghị đối phương thực hiện một việc.

Đan Á Đồng có chút chán ngồi một bên, tất cả đã được sắp đặt sẵn, cậu chẳng qua chỉ là một mảnh lá cây xanh khó có thể trông thấy mà thôi.

“A, lần này Millie đáng yêu của chúng ta rút được thẻ đỏ, không biết Millie sẽ hướng tới ai đây?” MC lộ vẻ hiếu kỳ nói “Bất kể là ai thì Millie cũng không nên làm cho đối phương quá khó xử.”

Millie, thân thể Đan Á Đồng này có chút ấn tượng với cô ta, hình như là diễn viên tham gia bộ phim thần tượng nổi tiếng, trong trí nhớ, nữ diễn viên này với Đan Á Đồng từng có mâu thuẫn. Nguyên nhân chẳng qua là do Đan Á Đồng cự tuyệt việc công ty sắp đặt cậu cùng Millie tạo scandal tình ái, không thể không nói, Đan Á Đồng ở nhiều khía cạnh thật không thích hợp là người trong giới giải trí.

“Anh Nam cứ hay nói giỡn.” Millie lộ ra nụ cười thanh thuần, rất phù hợp với danh xưng ngọc nữ mà giới truyền thông đặt cho. “Em như thế nào

sẽ làm khó mọi người, em nên tìm ai đây?” Nói xong, chớp chớp đôi mắt hạnh, rồi ngón trở thon dài di chuyển, chỉ đến gương mặt đang mỉm cười của Đan Á Đồng.

“Chọn Á Đồng, chúng ta mời Á Đồng hát một bài như thế nào?” Millie tươi cười, trong giọng lộ vẻ chờ mong “Ngày thường mọi người đều nghe Á Đồng cùng A Văn song ca, hôm nay cho một mình Á Đồng hát đi. Đối với chuyện Á Đồng hát một mình, tôi đã chờ mong được nghe từ lâu rồi.”

MC nụ cười cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục như trước, mắt nhìn sang Đan Á Đồng, rồi hướng khán giả nói “Như vậy, mọi người hãy vỗ tay cổ vũ cho mỹ nam Đan Á Đồng của chúng ta hát một ca khúc thật hay nào.”

Đan Á Đồng nhìn Millie mỉm cười, không chút hoang mang đứng dậy, đi về giữa sân khấu, đi ngang qua MC Vu Nam, cậu thấy MC trong mắt lộ vẻ không vui.

Cậu cười lạnh trong lòng, nhận micro, lộ ra nụ cười ngượng ngùng, dưới khán đài là một đám người không có ý chờ mong.

Con đường tinh quang lớn này, dường như đã bắt đầu.

Xoay người nhìn về phía Millie đang cười xinh đẹp, cậu tỏ vẻ khó xử buông thông vai “Vì Millie chờ mong, hôm nay tôi sẽ lần đầu hát một mình trước mọi người vậy, vì nụ cười người đẹp, cho dù khả năng hát của bản thân sẽ khiến mọi người thất vọng, tôi cũng không muốn sự chờ mong của mỹ nhân lại không được đáp ứng.”

Bên dưới đã có một vài khán giả nở nụ cười thiện ý, bầu không khí thoải mái đi vào phần.

Mà Millie hiển nhiên với việc này cũng thỏa mãn, nụ cười thêm phần rạng rỡ.

Millie không nhìn thấy được Giản Nhã đứng ở góc cau mày lại tỏ vẻ không vui, tùy ý thay đổi tiết mục làm bể kế hoạch, cô ta quy củ cơ bản cũng không hiểu sao?

Chương 2: Diễn trò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vu Nam lui về một góc tối, sắc mặt rất khó coi. Đang đứng trên sân khấu là Đan Á Đồng, trong giới ai cũng biết đó chỉ là người làm nền – một bình hoa trong nhóm, thế mà Millie lại gọi cậu ta lên hát, nếu xuất hiện tin tức xấu thì đúng là gây bất lợi cho chương trình mà.

Tắt micro trên tay, hấn dờ mắt về chỗ Giản Nhã đang đứng, thấy sắc mặt đối phương rất bình tĩnh, dường như không hề lo lắng nếu Đan Á Đồng biểu diễn xảy ra sự cố, ảnh hưởng tới chương trình.

Từ trước giờ yêu cầu của Giản Nhã đối với người tham gia rất cao, lần này sự việc phát sinh như vậy mà cô lại không có một phản ứng nào. Nhìn thấy Giản Nhã như vậy, trong lòng Vu Nam thoáng thở dài một hơi.

Ánh đèn chiếu vào người Đan Á Đồng, mọi cử động của cậu giờ đều là tâm điểm chú ý của mọi người.

Cậu nhìn xuống khán đài, đối với nghệ sĩ, yêu cầu cơ bản đối với một nghệ sĩ là trong lúc biểu diễn trao đổi bằng mắt với khán giả, dù mình ai cũng không nhìn thấy rõ, nhưng vẫn là làm cho khán giả cảm thấy người được nhìn chăm chú chính là họ.

Các ca khúc của Thiên Không là theo thể loại pop nên khi biểu diễn căn bản cũng không có kỹ thuật gì nhiều, Đan Á Đồng mỉm cười “Xin gửi tặng mọi người ca khúc “Tuyết mùa đông”. Hy vọng, mỗi khi các bạn nhìn thấy những bông tuyết rơi xuống sẽ nghĩ đến mối tình đầu ngọt ngào trong sáng đã qua”.

“Tuyết mùa đông” không được coi là một hit, tác giả cũng không nổi danh, cậu chọn hát bài đó đơn giản chỉ muốn giải quyết tin đồn xấu mà Đan Á Đồng – chủ nhân thân thể này gây ra trước khi chết.

Tháng trước, trong đợt quảng bá single đầu tiên, Đan Á Đồng bị rất nhiều người nghi ngờ, chỉ trích giọng trong single không giống giọng thật của cậu, đồng thời màn trình diễn trên TV trong tháng đó cũng bị nghi là hát nhép.

Là một ca sĩ hạng 2, không thể nghĩ ngờ rằng hát nhép chính là scandal ảnh hưởng rất xấu đến sự nghiệp sau này.

Mà cậu hiện tại, chẳng cần quan tâm có phải là Đan Á Đồng hát nhép hay hát thật. Trước mắt phải giải quyết chuyện này, mà biện pháp tốt nhất chính là dùng thực lực để chứng minh.

Millie làm cậu khó xử lại là cơ hội rất tốt để cậu bác bỏ những lời đồn đại.

“Em đã nói bông tuyết mùa đông như cánh hoa”

“Em đã nói bông tuyết mùa đông thuần khiết vô ngần.”

Cùng với tiếng hát trên sân khấu, gương mặt chàng trai đã hiện lên nét vương vấn, tiếng ca tràn đầy bi thương cùng hoài niệm.

“Em yêu nặn lên những con búp bê tuyết trắng”

“Em yêu bầu trời ngập một màu trắng xóa”.

Thanh âm rất tốt, biểu diễn cũng rất chuẩn, trong giọng hát hé lộ nỗi đau, sự hoài niệm, kết hợp với vẻ mặt đau buồn, người xem ở đây dần dần bị giọng hát làm xúc động con tim.

“Còn đây những ngày em yêu thích.”

“Còn đây tuyết trắng em yêu, đây búp bê em thích.”

“Nhưng người yêu của anh, em đã ở nơi nào?”

Phản cao trào luôn do Nguyên Văn biểu diễn thê nên máy quay liền chiếu tới hắn, Nguyên Văn rất vui vẻ khi nghe thấy giọng hát của Đan Á Đồng, có vẻ đang vui thay cho cậu.

“Lúc chúng ta có tình yêu, mọi người hãy quý trọng nó, đừng chờ đến khi người ấy đi rồi, mới phát hiện trái tim mình đang hướng về ai!” Ngừng hát, vẻ mặt Đan Á Đồng có chút bi thương. Cậu nhìn xuống khá giả, trên màn hình, mắt có chút đỏ: “Trên thế giới này, tình cảm là điều đáng trân trọng nhất”.

Khán đài sớm bị tiếng hát bi thương cùng hoài niệm làm cảm động, bắt đầu hoài nghi tin đồn hát nhép vài ngày trước.

“Oa, ca khúc thật hay, giọng hát của Á Đồng rất tuyệt vời, ngay cả tôi cũng nhin không được mà bắt đầu hồi tưởng lại quá khứ” Vu Nam đi đến sân khấu, nhìn Đan Á Đồng với vẻ mặt vô cùng khâm phục: “Vừa mới trông thấy mặt Á Đồng đỏ lên, tôi cũng không nhiều chuyện quá nhỉ...” Vu Nam nói đến đây, còn làm bộ đứng đắn giải thích, chọc cười khán giả.

“Chúng ta có thể hỏi Á Đồng hay không, cậu là nghĩ tới ai thế?” Vu Nam che miệng “Chà, sao tôi lại hỏi, hẳn tôi nên quay về phía khán đài hỏi mới đúng, thiệt là” nói xong liền làm bộ hối hận.

Phía dưới, khán giả lập tức ồn ào, khán phòng bỗng trở nên náo nhiệt.

Đan Á Đồng thấy Vu Nam dù nói chuyện hay pha trò cũng đều rất tự nhiên, nên tỏ vẻ vui tươi lại ngượng ngùng như là được ai đó tỏ tình với.

Bên dưới phần lớn khán giả nữ lại hét âm lên.

Đứng dưới khán đài, Giản Nhã tựa người lên cái ghế dành cho đạo diễn, có chút dăm chiêu dò xét thiếu niên đang đứng trên sân khấu. Cậu ta thật biết cách khơi gợi bản năng của người mẹ ở những khán giả nữ. Thiếu niên này, thật sự là như vậy, hay là hiểu được kịch đạo này?.

Giản Nhã ra dấu với Vu Nam, để 10 phút cuối của chương trình tập trung nhiều vào Đan Á Đồng. Nàng muốn nhìn xem, thiếu niên này, đến tận cùng sẽ như thế nào tiếp tục đây? Nếu quả thật là hiểu được kịch đạo này, thì không thể không bỏ thêm nhiều chú ý lên người cậu ta. Ít nhất thì tiết mục từ giờ tới hết chương trình là phỏng vấn, cũng còn rất nhiều cơ hội.”

Giản Nhã tin vào mắt nhìn của mình, thiếu niên này chắc chắn sẽ không ở mãi tại vị trí nhỏ bé đâu. Mà trong giới này, những người biết nhìn cũng không ít.

Tầm mắt cô dời sang Nguyên Văn đang cười mỉm ngồi ở bên cạnh, nhóm nhạc này, liệu tồn tại trong bao lâu?

“Chỉ là nghĩ đến người con gái đã giúp đỡ tôi ở cô nhi viện trước kia thôi”

Khóe mắt Đan Á Đồng lại đỏ lên. “Tôi nhớ cô ấy rất thích búp bê. Về sau chúng tôi xa nhau, trên tay cô ấy là con búp bê rách nát, cũng không biết giờ cô ấy thế nào rồi,”

“Mỗi lần hát lên lại nghĩ về thời gian trước kia, nhớ tới lúc cùng cô ấy chơi đùa trong tuyết lạnh đến phát run, nhưng cả hai vẫn rất vui vẻ nặn người tuyết” Đôi mắt thiếu niên càng đỏ, giọng có chút nghẹn ngào, tựa hồ đang cố gắng đè nén bi thương của mình xuống. “Cho nên, đối với tôi, bài hát này rất đặc biệt.”

Có thể gây ra sự quan tâm của người khác, nhưng không thể làm cho mọi người biết được đó là cố tình.

Dụng ý của Đan Á Đồng, đương nhiên người trong làng giải trí lâu năm như Vu Nam có thể đoán được một ít, nghĩ đến ý tứ của đạo diễn Giản, hẳn cũng định phối hợp với cậu, nói mấy câu để chuyển sang đề tài khác, trò chuyện thêm vài vấn đề nhỏ nữa.

5 phút cuối chương trình, các nghệ sĩ được mời ra sân khấu, có điều Đan Á Đồng không còn đứng trong góc tối nữa mà là ở vị trí chính giữa.

Đan Á Đồng vẫn mỉm cười, chỉ là trong nụ cười tựa hồ cất giấu sự u buồn – dư âm của “Tuyết mùa đông”.

Tiết mục cuối cùng, là cậu song ca cùng Nguyên Văn.

Biểu hiện của cậu, khán giả ở đây đều đã thấy. Đan Á Đồng nghĩ, đợi đến ngày mai, không biết tin hát nhép sẽ biến thành tin gì nữa đây?

Những thứ dưới ánh đèn, rốt cuộc có bao nhiêu thứ là chân thật?

Chương trình hoàn tất, Đan Á Đồng chuẩn bị bước vào hậu trường thay đồ, Nguyễn Văn đi phía trước cậu, dù cách nhau chỉ chưa đến 5 bước chân, nhưng cả hai không ai chủ động mở miệng nói trước.

Bước đến phòng trang điểm trước, Nguyên Văn quay đầu nhìn cậu một cái, đẩy cửa ra, bước vào rồi đóng cửa lại.

Đan Á Đồng đứng nguyên tại chỗ, mặt không cảm xúc nhìn cánh cửa đóng sập trước mắt mình.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, cậu quay đầu lại, thấy một người đàn ông đeo kính mắt, có hai trợ lý theo sau anh ta, còn có bảo vệ và phó đạo diễn chương trình đài truyền hình.

Người này mặc bộ vét đen, chậm chậm đi tới, đeo kính râm, nụ cười thường trực trên môi, khóe miệng cong lên một đường khêu gợi, khuôn mặt nhìn rất đẹp, làm nghệ sĩ, đúng là một gương mặt hoàn hảo.

Đối phương bước đi rất nhàn tản, từng bước một, phảng phất bước chân tại đám mây, thanh thản nhưng cũng làm người ta không thể thờ ơ được.

Đối với người này, Đan Á Đồng gật đầu chào, cũng không để ý xem đối phương có thấy hay không, cậu đẩy cửa đi vào.

Tiểu Kỳ Thâm chú ý tới cậu trai kia, mắt nhìn cửa phòng đã đóng, nghiêng đầu qua hỏi “Người kia là ai vậy?”.

Phó đạo diễn bên cạnh anh cẩn thận suy nghĩ, trả lời có chút mơ hồ: “Hình như là thành viên của một nhóm nhạc, tên là Đan Á Đồng, một ca sĩ hạng 2”.

Tiểu Kỳ Thâm hướng mắt nhìn cửa phòng, chậm rãi gật đầu “Đã biết, thoát nhìn là người trẻ tuổi, khả năng cũng không tồi.”

Nói xong, thu hồi ánh mắt.

Trợ lý bên cạnh anh nghe thấy lời nhận xét đó, không khỏi hướng mắt về cửa phòng đã đóng kia. Thiếu niên này, lại được Tiểu Kỳ Thâm khích lệ. Nếu như cậu biết, có cảm thấy e ngại không khi được một nhân vật lớn như vậy để ý.

Bọn họ không hề biết rằng, Tiểu Kỳ Thâm nói vậy là vì người đó tuy bị đứng ở ngoài cửa nhưng ánh mắt không hề tức giận, bình tĩnh như chẳng có chuyện gì.

Là người mới, yêu cầu cơ bản nhất chính là nhẫn.

Chưa đến 20 tuổi mà cậu ta đã có tính nhẫn nại tốt như vậy, thì trong cái giới showbiz hỗn loạn này, cũng coi như không khó khăn mấy.

Phó đạo diễn vội vàng gạt đầu đi theo, về phần ca sĩ tên Đan Á Đồng kia có tiền đồ hay không thì kệ cậu ta, bây giờ chu đáo tiếp đãi vị Thiên Vương này mới là chuyện quan trọng nhất.

Vào phòng hóa trang VIP, “Kỳ Thâm, chương trình bắt đầu rồi, cậu xem chúng ta cũng là nên make up đi chứ?” Phó đạo diễn khách sáo hỏi.

Tiểu Kỳ Thâm nhẹ gạt đầu, cũng không nói gì nhiều, ngồi xuống trước gương, cũng vì gấp mà không đem theo stylish riêng, nhưng dù sao thì chương trình cũng khá nhỏ, nên không cần huy động nhân lực.

Dựa vào thành ghế, Kỳ Thâm gỡ kính râm xuống, xoa nhẹ thái dương đang có chút mệt mỏi, lộ ra đôi mắt đào.

“Giản đạo diễn, chị thấy Đan Á Đồng kia thế nào?” Ngoài cửa truyền tới giọng nói thật nhỏ, hẩn gương mi, nhìn qua gương thấy cánh cửa sau lưng không đóng kĩ.

Mấy nhân viên ở trong phòng đều có chút xấu hổ, nhưng nếu lúc này mà đi đóng cửa thì cũng không phải là khôn ngoan. Tất cả đều tỏ vẻ như không nghe thấy mà tiếp tục công việc, chỉ hi vọng bên ngoài không nói ra chuyện gì không tốt.

Giọng nam vang lên nhưng không có tiếng đáp lại, ngay lúc Tiểu Kỳ Thâm cho rằng không ai trả lời thì một giọng nữ vang lên.

Giọng nữ không mang theo cảm xúc, nhưng nghe cẩn thận thì vẫn có thể nhận ra trong đó có vài phần tán dương “Cậu ta rất thích hợp với ngành giải trí”. Làm nghệ sĩ, điều cơ bản nhất đó là thích hợp, đáng tiếc có rất nhiều người lại không phù hợp với giới showbiz..

Tiếng bước chân lại vang lên lần nữa, sau đó bên ngoài cửa trở nên yên ắng.

Nhân viên nhà đài thở hắt ra, may mà ngoài đó không nói thêm chuyện gì nữa.

“Đan Á Đồng, hôm nay cậu ta có tới tham gia chương trình của các anh à?” Tiểu Kỳ thậm vượt cái kính râm trong tay hỏi.

Stylish vội vàng trả lời “Đúng vậy, hôm nay chương trình có mời một số ngôi sao cùng đến tham gia” Lúc này làm stylish cho Tiểu Kỳ Thâm là chuyện ngoài ý muốn. Bình thường những Thiên Vương này luôn có stylish riêng, nhưng không ngờ vị Thiên Vương này hôm nay lại không mang theo stylish. Dù đã làm trong nghề này nhiều năm, nhưng trong trường hợp này hắn vẫn có chút cảm giác khản trương.

“Ra thế!” anh gật đầu rồi không nói thêm gì nữa.

Nhân viên đài truyền hình cũng không đem chuyện nhỏ này để trong lòng, tiếp tục make up, chuẩn bị cho Kỳ Thâm lên sân khấu.

Chỉ có hai trợ lý của đại Thiên Vương này mới biết rõ, hôm nay Tiểu Kỳ Thâm có chút chú ý tới nghệ sĩ ít tiếng tăm kia.

Tại phòng hóa trang, Đan Á Đồng đã thay đồ, rồi cùng Nguyên Văn đi ra đài truyền hình, ở cửa gặp được trợ lý, anh ta đi cạnh Nguyên Văn, còn cậu thì đi sau lưng hai người.

Thực ra đây vốn là trợ lý riêng của Đan Á Đồng, nhưng không lâu trước đây trợ lý của Nguyên Văn đã từ chức. Trong lúc nhất thời chưa tìm ra người phù hợp, nên Dương Quân làm trợ lý luôn cho cả hai. Nhưng với tình hình lúc này, chính xác mà nói anh ta có lẽ là trợ lý riêng của Nguyên Văn thôi.

Nhìn sắc mặt u ám của Nguyên Văn, Đan Á Đồng nhếch khóe miệng một chút, tay rút vào túi quần, nhìn lên trời nói “Hai người đi trước đi, tôi đi làm chút việc”.

Trợ lý quay đầu lại nhìn cậu, khẽ nhíu mày, giọng nói có chút lạnh nhạt “Á Đồng, công ty vừa gọi điện thoại muốn cậu cùng Văn trở về công ty ngay”.

Đan Á Đồng ánh mắt đảo qua viên trợ lý, đi đến bên cạnh xe, mở cửa “Nếu là trợ lý, thì cần làm tốt nhiệm vụ của một trợ lý. Tôi không hy vọng lúc chương trình gần bắt đầu mới nhận được điện thoại của trợ lý mình, nếu vậy thì anh trợ lý à, anh đúng là làm khó tôi quá.” Nói xong, liền ngồi vào trong xe.

Sắc mặt người trợ lý hóa xanh.

Nguyên Văn liếc nhìn hai người, kéo cửa bên kia rồi ngồi vào xe, cũng không nhìn Đan Á Đồng, châm biếm “Tôi nhìn không ra là lời nói của cậu rất sáng suốt đây”.

Đan Á Đồng không để ý đến lời Nguyên Văn.

“Cậu cho rằng mình làm thế là có thể nổi tiếng hơn tôi sao?” Nguyên Văn cuối cùng cũng không nhịn được, tức giận hét to lên.

Đan Á Đồng thấy Nguyên Văn ngồi bên cạnh không không chế được bản thân, cười nhạo nói “Đây là giới showbiz, lúc chìm lúc nổi, chẳng có gì là chắc chắn, còn nữa...” cậu nhìn ra ngoài cửa sổ xe “...Cậu cũng đừng tưởng trong xe đã là an toàn, về mặt cậu lúc này có khi đã lọt vào ống kính của đám phóng viên, trong thế giới này, dù ở đâu cũng không được quên diễn trò mới đúng”.

Cậu vuốt cằm “Nếu không, ngày mai trên báo thế nào cũng có dòng tít cậu ỷ thế mà coi thường tôi đây.”

Tay trợ lý đang ngồi phía trước quay đầu lại nhìn Đan Á Đồng, ánh mắt từ coi thường biến thành trầm tư.

Có lẽ, Đan Á Đồng cũng không phải hoàn toàn không có giá trị nâng đỡ giống như trong tưởng tượng.

-----oOo-----

Chương 3: Thiên vương tiểu kỳ thậm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dưới trướng công ty Phi Ngu, ngôi sao không ít nhưng tiếng tăm lừng lẫy, có vị trí vững chắc trong giới showbiz thì lại không có mấy. Đối với Phi Ngu, đây là điều đáng xấu hổ.

Đinh Nham đối với chuyện nội bộ công ty cũng đã hiểu ít nhiều, những người dưới tay anh đào tạo cũng không phải tệ, chỉ là ngoại trừ nhóm nhạc

Thiên Không.

Một kẻ trong vòng một đêm trở nên nổi tiếng, còn người kia thì không được công chúng đón nhận.

Đan Á Đồng không phải là một nghệ sĩ xuất sắc, nhưng mà rất biết nhường nhịn, một người mà người khác không sao ghét được.

Trong nội bộ công ty đã có kế hoạch loại bỏ đứa bé này, anh lại do dự, nếu như loại bỏ, đứa bé này không còn cơ hội nào nữa.

Dụi tàn thuốc, Đinh Nham không thoải mái đứng dậy, mở cửa văn phòng ra, nhìn thấy Nguyên Văn và Đan Á Đồng đang cùng nhau đi về hướng này.

Trông thấy vẻ mặt khó coi của Nguyên Văn, Đinh Nham khẽ cau mày. Anh đã biết chuyện tại đài truyền hình. Là một thành viên trong nhóm nhạc, trên màn ảnh Nguyên Văn có vẻ ngoài rất hoàn hảo, nhưng khi không còn ống kính, cậu ta là lại người thiếu kinh nghiệm trong xử lý tình huống.

Đan Á Đồng chú ý tới người đàn ông đứng ở cửa, cậu cúi đầu xuống để dò lại trong trí nhớ, hình như là người đại diện của thân thể này, hơn nữa còn là người đại diện đình đám của công ty Phi Ngu.

Bên ngoài khu làm việc chỉ có một ít nhân viên, nhìn thấy bọn họ bước vào cũng không lộ ra nhiều cảm xúc. Nhưng trực giác Đan Á Đồng cho biết, những người này đang lén lút dò xét mình.

Cậu cười nhạt một tiếng, vẫn bước đi chậm chậm phía sau Nguyên Văn.

Hai người trợ lý đi phía sau đột nhiên nói: “Á Đồng, tối nay có lễ trao giải, ca khúc của cậu và Nguyên Văn cũng được đề cử, lát nữa về chuẩn bị đi, 6 giờ tôi sẽ qua đón.”

Đan Á Đồng thờ ơ cười đáp lại “Cảm ơn anh”.

Trợ lý xấu hổ cười, hướng về nơi Đinh Nham đứng gật nhẹ đầu, rồi xoay người đi làm việc của mình.

“Hai cậu cùng vào đây.” Đinh Nham xoay người vào văn phòng.

Nguyễn Văn quay đầu lại nhìn Đan Á Đồng cười nhạt, khinh thường đi vào trong trước.

Đan Á Đồng nhú mày, đi đến cửa phòng làm việc, ngửi thấy mùi thuốc lá, nhú mày sâu hơn. Cậu cẩn thận đóng cửa lại rồi ngồi xuống ghế sofa chờ đợi.

Sự im lặng nhanh chóng qua đi, Đan Á Đồng đã đoán được chút chuyện.

“Á Đồng, nếu như hôm nay ca khúc các cậu không đoạt giải, công ty quyết định giải tán nhóm”. Đinh Nham cầm hộp thuốc lá rút ra một điếu, cầm trên tay thở dài, nhìn về mặt không chút cảm xúc của chàng trai trẻ: “Công ty đã quyết định như thế, tôi cũng không có cách nào khác.”

Đan Á Đồng nhẹ nâng mắt lên nhìn người đàn ông đứng cạnh bàn làm việc, nhìn rất chăm chú, trong mắt có chút đồng tình, nhưng là chỉ là đồng tình mà thôi.

Giới showbiz chính là thế, cậu mỉm cười “Anh Nham, em biết rồi” Khóe mắt có chút đảo qua điếu thuốc trong tay Đinh Nham, cậu đứng dậy nói “Anh Nham, giờ em đi chuẩn bị cho tối nay đây.”

“Ừ, cậu ra ngoài đi” Đinh Nham nhìn mãi cho đến khi thiếu niên cười cười đi mất, làn khói nhen nhóm từ ngón tay, liếc sang một phía, Nguyễn Văn vẫn im lặng từ nãy đến giờ. “A Văn, cậu muốn cả công ty này đều biết cậu và Á Đồng có mâu thuẫn sao?”

Nguyễn Văn quay đầu, không nói lời nào.

Đinh Nham thở dài nói “A Văn, đây là làng giải trí.”

Đây là giới giải trí, không phải chiến trường đầy mùi thuốc súng, ai thua ai thắng, cho đến cuối cùng cũng khó có thể nói chính mình là kẻ chiến thắng.

Nguyễn Văn không kiên nhẫn được nữa, lập tức đứng dậy: “Em biết rồi.” Cho dù đây là giới showbiz, cho dù cuối cùng mình không phải là người chiến thắng thì mình cũng không thể nào cùng Đan Á Đồng đi xa hơn

được.

Lạnh nhạt nhìn cánh cửa đóng lại, Đinh Nham nhả ra một làn khói, nghĩ đến nụ cười của Đan Á Đồng trước khi bước ra. Nếu như, nếu như thực lực Đan Á Đồng có thêm một điểm mạnh nữa, có lẽ so với Nguyên Văn càng có giá trị hơn. Dù sao, với một người nghệ sĩ, một trong những yêu cầu cơ bản đó là luôn mỉm cười.

Đan Á Đồng dựa vào lưng ghế, khép hờ đôi mắt, viên trợ lý ngồi bên cạnh đang xem xét nét mặt của cậu, do dự nói “Á Đồng, cậu đã biết quyết định của công ty rồi phải không?”

Đan Á Đồng mở mắt, con ngươi màu nâu không chút gợn sóng nhìn qua viên trợ lý “Ừ, tôi biết rồi”

Người trợ lý thấy gương mặt cậu vẫn bình tĩnh, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì nữa.

“Đến rồi” Đan Á Đồng một loạt ngồi sao đang bước vào cánh cửa hội trường, sửa sang lại cô áo, mặt lộ chút vui vẻ, quay đầu lại nhìn về phía người trợ lý “Chúng ta xuống xe thôi”.

Dương Quân nhìn sự vui vẻ hoàn hảo trên gương mặt cậu có chút sững sờ, nhìn thấy phải xuống xe liền đi sang bên kia xe mở cửa giúp cậu.

Đan Á Đồng đi ra, liền nghe thấy âm thanh chớp nháy không ngừng, đương nhiên cậu sẽ không cho đó là do sức ảnh hưởng của bản thân mình. Đan Á Đồng hơi quay đầu lại, thấy người mặc lễ phục trắng, siêu sao Tiểu Kỳ Thâm.

Trợ lý kinh ngạc nhìn Tiểu Kỳ Thâm, bữa tiệc tối nay Tiểu Kỳ Thâm cũng tham gia? Xem ra lần này ban tổ chức đã mất rất nhiều công sức.

Đan Á Đồng dừng lại, lui qua một bên, cậu đương nhiên biết rõ trong giới này cũng có phân chia giai cấp, hướng chỉ phía trước là Thiên Vương, làm gì còn cơ hội ông kính chia vào cậu chứ.

Tiểu Kỳ Thâm gỡ kính mắt xuống, mặt lộ ra sự vui vẻ rất tự nhiên, đối với đám phóng viên bốn phía giơ tay tạo dáng, nhưng ánh mắt lại quét đến cậu thiếu niên đang đứng trong góc.

Mái tóc màu cây đay, cậu lặng yên đứng trong góc, trong ánh mắt đó không có hâm mộ, cũng không có ghen ghét, chỉ là đứng yên đó, giống như đang đứng ở đầu cầu ngắm nhìn phong cảnh. Hắn và đám phóng viên này trong mắt cậu cũng chỉ là khung cảnh, hoặc chỉ là cảnh diễn.

Cẩn thận nghĩ lại tên của thiếu niên này? Đan... Á Đồng?

Vẻ mặt Kỳ Thâm tràn đầy ý cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của người trợ lý, bước tới gần thiếu niên.

Đan Á Đồng nhìn thấy người kia càng lúc càng gần mình, anh ta muốn cái gì?

Dương Quân đứng bên cạnh còn kích động hơn cả cậu, trên mặt anh ta lộ hẳn ra vẻ khẩn trương.

Ánh đèn flash chớp tắt không ngừng, thậm chí cậu còn nghe được bốn phía có tiếng hét chói tai, mái tóc lòa xòa trên trán che được cái nhíu mày của cậu, trên mặt lộ ra vẻ bất ngờ khi thấy chuyện ngoài ý muốn, quan sát người kia bước tới trước mặt mình.

“Đan Á Đồng?” Tiểu Kỳ Thâm nhìn kỹ gương mặt hoàn mỹ của thiếu niên, mỉm cười nói “Cùng vào đi”.

Dương Quân bất ngờ, nhìn sang Đan Á Đồng, từ khi nào Á Đồng quen được người có địa vị quan trọng trong giới showbiz này thế?

Tiểu Kỳ Thâm vô tình phát hiện bản thân rất muốn biết “mỹ nam bình hoa” trong truyền thuyết này sẽ có phản ứng ra sao.

Đan Á Đồng thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh trở lại vui vẻ, mặt tự nhiên gật đầu, rồi cúi đầu làm cho người ta không rõ vẻ mặt của cậu.

“Phía trước có chuyện gì thế?” Nguyên Văn xuống xe, thấy phóng viên đều vây quanh một chỗ, có vẻ là một đại minh tinh xuất hiện.

“Vừa rồi nhận được tin Tiểu Kỳ Thâm tối nay sẽ tham gia vào lễ trao giải. Có thể gây ra lộn xộn như thế chỉ có vị Tiểu Thiên Vương này thôi”. Đinh

Nham nhìn vào đám người, nói với Nguyên Văn “Á Đồng có khả năng đã vào trong hội trường, chờ Tiểu Kỳ Thâm vào trong xong rồi cậu mới đi vào nhé”

Nguyên Văn gật đầu, công ty sắp xếp cậu và Á Đồng không vào hội trường cùng nhau, bên trong đó có dụng ý gì không cần nói cũng biết.

Đám đông tản ra, bọn họ liền thấy người đứng bên cạnh Tiểu Kỳ Thâm, đồng loạt biến sắc.

Đan Á Đồng sao lại cùng một chỗ với Tiểu Kỳ Thâm?

-----oOo-----

Chương 4: Lễ trao giải bắt đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nhìn bên này đi, Tiểu Thiên vương!”

“Kỳ Thâm, chúng em yêu anh!”

Tiếng giới truyền thông cùng với tiếng la hét ầm ĩ của các fan kích động liên tục vang lên, Đan Á Đồng vẫn yên lặng đi sau Tiểu Kỳ Thâm khoảng nửa bước, trên mặt mang theo một nụ cười thuần khiết, như là cậu đang được đi bên cạnh thần tượng nhiều năm của mình. Ngoại trừ hạnh phúc, thì cũng không có biểu hiện gì khác.

Đang đi ở phía trước thì Tiểu Kỳ Thâm dừng bước lại, giơ tay lên chào các phóng viên để họ chụp hình.

Đột nhiên, hấn duỗi tay ra kéo Đan Á Đồng gần lại bên người. Đan Á Đồng mở to mắt, người này, rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Từ khi nào thì các vị Thiên Vương này lại có sở thích nâng đỡ ngôi sao khác?

Hiển nhiên, giới truyền thông bị hành động này của Tiểu Kỳ Thâm kích thích, ánh đèn flash liên tục sáng lên, một số ký giả đã bắt đầu nghĩ đến tiêu đề cho bài báo ngày mai.

Đan Á Đồng mỉm cười với đám phóng viên, khéo mắt liếc nhìn chờ đợi Nguyên Văn trên thảm đỏ, ánh mắt hai người chạm nhau. Á Đồng thấy rõ ánh mắt đối phương tối lại.

Cậu cười khế, dờn ánh mắt, tiếp tục lộ ra biểu hiện một thần tượng mới nổi tài năng nhưng cũng không làm người khác thấy phản cảm, còn việc cậu không cùng Nguyên Văn đi vào trong mà là với vị Thiên Vương kia bước trên thảm đỏ, thì báo chí viết thành tin gì cũng không còn là việc cậu quan tâm nữa.

Chụp ảnh xong, Tiểu Kỳ Thâm cố ý cùng sóng vai với Đan Á Đồng, hắn chỉ thấy trong đáy mắt của chàng trai có chút ánh sáng nhàn nhạt, gần như là thờ ơ.

Thực là một người thú vị, đối mặt với tình huống như vậy mà vẫn có thể biểu hiện tự nhiên như thế. Đương nhiên hắn sẽ không cho rằng cậu là người ngây thơ, về phần đằng sau nụ cười hiền hòa ấy ẩn giấu điều gì, mới là chỗ khiến hắn thấy hứng thú.

Đan Á Đồng theo Tiểu Kỳ Thâm đi đến cuối thảm đỏ, ở đó có MC đứng đề phòng vấn các ngôi sao bước trên thảm đỏ. Hai MC vừa thấy Tiểu Kỳ Thâm đi tới liền lộ ra nụ cười xán lạn “Kính thưa quý vị khán giả, trước mặt chúng ta chính là ngôi sao Kỳ Thâm cùng tân binh của năm nay, Á Đồng. Bây giờ xin mời hai người hướng tới chỗ phía sau chúng tôi để ký tên lưu niệm.”

Chữ ký Tiểu Kỳ Thâm tràn đầy khí phách. Đợi vị thiên vương này ký xong, Đan Á Đồng mới nhanh chóng ký tên mình lên.

Đan Á Đồng.

Tiểu Kỳ Thâm mắt nhìn Đan Á Đồng ký tên, lông mày nhướn lên một chút, hắn đặt cây viết xuống cho một tiếp tân rồi quay sang cười rất chuyên nghiệp với hai MC.

“Kỳ Thâm, hôm nay tới tham gia Lễ trao giải thưởng, anh có cảm giác gì hoặc anh có muốn nói lời nào với những tài năng mới lần đầu xuất hiện tại lễ trao giải này không?” Nói đến đây, MC còn cố ý nhìn sang Đan Á Đồng đang đứng yên lặng một bên.

“Tôi đoán rằng buổi lễ trao giải tối nay sẽ rất thành công, và cũng rất đặc sắc nữa” Tiểu Kỳ Thâm vui vẻ nói “Còn về những tài năng mới, tôi rất yêu quý và xem trọng các em ấy, hi vọng họ sẽ từng bước đi lên đỉnh cao mới”

“Vâng, cảm ơn Kỳ Thâm” MC cảm kích. “Lần này dù rất bận rộn nhưng Kỳ Thâm vẫn bớt chút thời gian tới tham dự lễ trao giải này, chúng tôi rất cảm động. Chúng tôi xin chúc album mới, và bộ phim sắp chiếu của anh sẽ gặt hái được nhiều thành công.”

“Cảm ơn lời chúc tốt đẹp của MC” Tiểu Kỳ Thâm vẫy tay với các fan đứng ở hai bên thảm đỏ rồi đối với Đan Á Đồng làm tư thế xin mời.

Đan Á Đồng hơi hoảng hốt liền đứng sang một bên, ý muốn nhường Tiểu Kỳ Thâm đi trước.

Tiểu Kỳ Thâm cười cười nhìn nét mặt sợ hãi của cậu, cũng không từ chối, bước trước vào cửa chính hội trường.

Nhân viên đã đứng sẵn ở một bên chờ Tiểu Thiên Vương đến, chỗ ngồi của Đan Á Đồng ở phía sau, cậu thản nhiên nhìn bóng lưng của Tiểu Kỳ Thâm, mỉm cười đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Ngồi bên cạnh là một ngôi sao hạng 2 cùng công ty, Đan Á Đồng mỉm cười với anh ta. Hai người trò chuyện đôi câu thì thấy Nguyên Văn và Đinh Nham đang đi tới chỗ này.

Trong công ty sớm đã có lời đồn hai người không hợp nhau, người ngồi cạnh Đan Á Đồng thấy Nguyên Văn đến, liền quay mặt đi, nghịch cái điện thoại di động của mình, không nói thêm gì nữa.

Nguyên Văn ngồi xuống vị trí bên cạnh, cũng không phải ghé sát bên Đan Á Đồng, giữa họ có một cái ghế trống, giống như là mả mai im lặng.

Đinh Nham ngồi vào giữa hai người, vẻ mặt đăm chiêu nhìn về Đan Á Đồng.

“Anh Nham” Đan Á Đồng lạnh lợi bắt chuyện với Đinh Nham, đôi mắt màu nâu không giấu được sự hưng phấn lẫn bất ngờ, rõ ràng là vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Đinh Nham mỉm cười, “Ừ, Á Đồng, hình như hôm nay cậu rất vui.” Giống như dự đoán của anh, việc cậu đi bên cạnh Thiên vương trên thảm đỏ chỉ là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa chuyện này đúng là vận may bất ngờ mà.

Với sự kiện đó, cho dù Thiên Không không nhận được giải thưởng, thì Đan Á Đồng trong thời gian ngắn tới cũng chưa bị công ty loại bỏ.

“A!” Phát hiện giọng mình có chút cao, thiếu niên liền hạ thấp giọng xuống, đôi mắt đẹp như đang cười “Hôm nay lúc em đi cùng Tiểu Thiên Vương mới phát hiện ra Thiên Vương cũng là người dễ gần.”

Nguyên Văn vẫn cố gắng cười dù rằng rất khó coi, hắn nhìn chăm chăm lên sân khấu còn chưa bắt đầu chương trình, cứ như là trên đó có cái gì hấp dẫn lắm.

Đinh Nham cười nhàn nhạt, cũng không hỏi thêm gì nữa, chuyển sang nói chuyện khác “Tối nay các cậu sẽ lên sân khấu biểu diễn, phải chuẩn bị cho tốt đấy.”

Nguyên Văn không nhìn lên sân khấu nữa, nhìn lướt qua Đan Á Đồng, thái độ khinh thường “Em thì không có vấn đề gì”.

Đan Á Đồng cười rạng rỡ “Em sẽ cố gắng”

Trên đời này làm gì tồn tại chuyện “Không có vấn đề”. Đan Á Đồng cúi đầu xuống, che đi nụ cười nửa miệng. Thật là một người mới đơn thuần.

Không đến 30 phút sau tất các nghệ sĩ đã vào hết trong hội trường. Buổi lễ trao giải cũng bắt đầu.

Hàng ghế đầu là chỗ dành cho các đạo diễn tiếng tăm lừng lẫy cùng các siêu sao cấp bậc Thiên Vương. Tiểu Kỳ Thâm đang nhỏ giọng nói chuyện vui vẻ cùng với người đạo diễn bên cạnh.

“Em rất có lòng tin với đạo diễn Lâm đây.” Tiểu Kỳ Thâm dựa lưng vào ghế, tự nhiên nói “Chúng ta đã hợp tác rất tốt với nhau trong hai movie trước, nên lần này được cùng anh hợp tác, đương nhiên em vô cùng tán thành”.

Đối với những người nghệ sĩ mà Lâm Nghệ Thiên hài lòng thì anh không

bao giờ tiếc rẻ nụ cười của mình “Nếu như lần này doanh thu phòng vé không cao, cậu sẽ không hợp tác với tôi nữa sao?”

“Năm nào mà Lâm đ*o diễn chả đạt kỷ lục doanh thu phòng bán vé, sao lại đùa như thế?” Tiểu Kỳ Thâm nheo mắt trêu chọc, “Nếu thực sự là như thế, em cũng không cần quay phim, trực tiếp về nhà là được.”

Lâm Nghệ Thiên cười cười, “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ nói không muốn hợp tác với tôi.”

Tiểu Kỳ Thâm cùng đạo diễn Lâm đã quen biết nhau gần 4 năm, hai người cũng rất ăn ý, từ lâu đã có thói quen đùa cợt lẫn nhau. Đôi khi, trong giới showbiz, vui đùa cũng là chuyện không thể thiếu.

“Lâm đ*o diễn đã tìm được diễn viên đóng vai em trai của em chưa?” Tiểu Kỳ Thâm mắt nhìn phần lễ trao giải trên sân khấu, thuận miệng hỏi.

Lâm Nghệ Thiên lắc đầu, “Rất khó tìm được người có ngoại hình và khí chất tương xứng.”

Tiểu Kỳ Thâm cười chỉ trên sân khấu “Cái cậu mặc vest màu xanh dương kia thì thế nào?”

Lâm Nghệ Thiên nghi hoặc nhìn lên sân khấu, trên đó có hai ca sĩ mới trẻ tuổi, một người mặc áo trắng, cười rất khiêm tốn, còn về người thanh niên mặc bộ vest màu xanh dương...”

Lâm Nghệ Thiên cẩn thận quan sát người Tiểu Kỳ Thâm chỉ. Không cần nhìn nhiều cũng thấy được cậu ta phù hợp với yêu cầu, đôi mắt ánh lên ý cười, vẻ ngoài có chút thờ ơ, lãnh đạm.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Lâm Nghệ Thiên hỏi lại.

“Em?” Tiểu Kỳ Thâm nói “Hôm nay, lúc đi vào trong đã cẩn thận quan sát cậu ta, là sự lựa chọn tốt đấy”.

“À, cậu ta chính là tân binh cùng cậu bước vào trong hội trường à?” Lâm Nghệ Thiên hai mắt vẫn nhìn người đang cười vui vẻ lẫn ngượng ngùng trên sân khấu. “Cậu ta tên gì?”

Tiểu Kỳ Thâm cũng không ngạc nhiên khi Lâm Nghệ Thiên hỏi vậy “Cậu ta tên Đan Á Đồng, là ca sĩ dưới trướng công ty Phi Ngu, thế nhưng, cũng có khi cậu ta lại là một diễn viên giỏi.”

“Ngày mai tôi sẽ kêu người mời cậu ta đến thử vai” Lâm Nghệ Thiên nhìn màn hình lớn trên sân khấu đang chiếu phần công bố giải thưởng “Ca khúc xuất sắc nhất”.

Hình như đây là giải thưởng không quan trọng lắm.

Chương trình này là lễ trao giải âm nhạc, điện ảnh và truyền hình kết hợp, tham gia chương trình còn có những nhân vật cấp cao trong giới showbiz, nên coi như cũng thành công.

Chàng trai áo xanh dương từ đầu đến cuối cũng chỉ nói vài lời, ngược lại, người bên cạnh thì nói rất nhiều câu bày tỏ cảm xúc, nhưng đối với người trong giới giải trí, ít nhiều gì cũng thấy được sự tự cao tự đại ở con người này. Là nghệ sĩ mới, cậu ta đã phạm vào điều tối kỵ.

So với người mặc áo trắng, thì biểu hiện của người gọi là Đan Á Đồng lại làm cho người khác phải tán thưởng.

“Kỳ Thâm có vẻ rất thích chàng trai mới nổi này?” Lâm Nghệ Thiên rất có hứng thú hỏi thăm.

“Chưa tới mức gọi là thích, chỉ là cảm thấy có chút thú vị”. Tiểu Kỳ Thâm nhìn sân khấu đã đổi sang màn tràn trề diễn khác.

“Thật ra thì em thấy lạc quan về địa vị của cậu ta ở giới giải trí trong tương lai.”

Cách nói thẳng thắn của hắn khiến Lâm Nghệ Thiên có chút bất ngờ, anh nhìn Tiểu Kỳ Thâm, thật không ngờ rằng Tiểu đại Thiên Vương có thể đánh giá như thế với một nghệ sĩ mới, chuyện giữa hắn với cậu Đan Á Đồng này coi bộ cũng thú vị đây.

Đan Á Đồng xuất hiện lần thứ hai ở phần kết thúc buổi lễ trao giải, nhóm nhạc Thiên Không biểu diễn lại ca khúc vừa đạt giải thưởng.

“Không phải hát nhép.” Tay cầm giải thưởng Ảnh đế, Tiểu Kỳ Thâm cười

nhật khi nhìn Đan Á Đồng cùng Nguyên Văn biểu diễn trên sân khấu, đáy lòng hắn biết rõ điều này.

Đan Á Đồng có kỹ thuật biểu diễn rất tốt, đồng thời giọng hát cũng hay, nếu người nghe có chuyên môn thì đều rất dễ nhận ra được. Hắn thấy khả năng biểu diễn của Đan Á Đồng hơn hẳn người bạn cùng nhóm – Nguyên Văn một bậc. Về phần tại sao lại có tin đồn cậu ta hát nhép, cái này chắc chắn có nguyên nhân sâu xa.

“Hãy mở cửa trái tim em.”

“Để tình yêu có thể tiến vào”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn ánh mắt đầy tình cảm của thiếu niên trên sân khấu, chợt nhớ tới cái chết của Thiên vương siêu sao mấy năm trước. Bởi trong truyền thuyết, vị Thiên vương kia khi hát chỉ dùng linh hồn để cất giọng lên.

Khi đó, hắn chỉ là một công tử nhà giàu còn đang ngồi trên giảng đường đại học, đối với tin tức về vị minh tinh kia cũng chỉ lướt qua. Kỳ Thâm có thể nhớ rõ siêu sao đó là bởi từ những tấm poster, hắn nhìn thấy đôi mắt của người đó ngập tràn tình cảm.

Còn tin tức về cái chết của người đó, là khi Kỳ Thâm cùng bạn bè đi bar rồi nghe người bên cạnh nói mới biết được, chàng hoàng tử trong truyền thuyết đã chết tại biệt thự của chính mình.

Chỉ là, ngôi sao kia tên là gì?

“Kỳ Thâm, cậu đang nghĩ gì thế?” Nhìn vẻ suy tư của Tiểu Kỳ Thâm, Lâm Nghệ Thiên tò mò hỏi.

“À, em đang nghĩ vị Thiên vương chết trong biệt thự 4 năm trước tên gì?” Tiểu Kỳ Thâm nhíu mày.

“Anh ta chết như thế nào?”

-----oOo-----

Chương 5: Tin báo thử vai

Nguồn: EbookTruyen.VN

“À, em đang nghĩ vị Thiên vương chết trong biệt thự 4 năm trước tên gì?”
Tiểu Kỳ Thâm nhú mày.

“Anh ta chết như thế nào?”

Mặt Lâm Nghệ Thiên cứng đờ, nụ cười cũng có chút cứng nhắc, anh thở dài nói “Đã lâu lắm rồi không ai nói đến chuyện này, người kia...”

Tiểu Kỳ Thâm không ngờ Lâm Nghệ Thiên có biết chuyện này, 4 năm qua, hẳn chưa từng nghe thấy chuyện Lâm Nghệ Thiên có liên quan gì với ngôi sao đó.

“Người kia, chính là sinh ra để làm một Siêu sao Thiên vương.” Tiếng cười của Lâm Nghệ Thiên vang lên mang theo niềm thương tiếc “Khi đó anh ta còn lỗi đời hơn cả cậu bây giờ, người ngoài đều thích gọi người đó là hoàng tử tình cảm, chứ thật ra anh ta chỉ là một kẻ vô tình.”

Tiểu Kỳ Thâm nghe ra chút manh mối từ trong lời nói của Lâm Nghệ Thiên, nghi hoặc hỏi tiếp “Vậy người đó rốt cuộc chết như thế nào?”

“Anh ta...” Giọng Lâm Nghệ Thiên có chút run “Anh ta là bị người khác hại chết.”

“Bởi vì quá nổi tiếng, nên bị kẻ khác đố kỵ?” Tiểu Kỳ Thâm lơ đãng hỏi.

Lâm Nghệ Thiên lắc đầu, “Anh ta là... Chỉ bởi vì một người đàn bà điên vì tình mà chết, hoàng tử tình cảm, kỳ thật chỉ là một người đàn ông coi thường tình yêu.”

Tiểu Kỳ Thâm không ngờ đáp án lại là vậy, cười một tiếng “Chết như vậy, một Thiên Vương, cũng chẳng có gì hơn.”

Không gian tối lại, Tiểu Kỳ Thâm không thấy rõ vẻ mặt Lâm Nghệ Thiên, nhưng lúc âm nhạc nhỏ xuống hẳn có thể nghe rõ lời Lâm Nghệ Thiên nói.

“Tôi thấy anh ta là người có đủ khí chất minh tinh nhất.”

Dường như Lâm Nghệ Thiên còn tiếp tục nâng danh tiếng cho ngôi sao kia, chỉ là Tiểu Kỳ Thâm không có nghe rõ, hẩn giữu cọt nhìn lên sân khấu, một ca sĩ nào đó đang nhảy trên nền ca khúc tuy sôi nổi nhưng chẳng có ý nghĩa gì cả. Khí chất ngôi sao, chẳng phải chỉ toàn là giả tạo sao?

Tiệt tối chấm dứt, Đan Á Đồng bỏ hai tay vào túi quần, ung dung đi đằng sau Nguyên Văn, khi cậu lên xe, trong khoảnh khắc đó có thể nghe được tiếng chóp chóp sau cửa.

Ngồi vào trong xe, cậu nhắm mắt lại, không nói lời nào.

Nguyên Văn ngồi ở bên kia, Đinh Nham ngồi giữa hai người, nhưng không khí trong xe cũng không thể coi là tốt được.

“Cậu hôm nay định dùng giọng nào để dạy bảo tôi vậy? Giờ người ta có chỗ dựa là Tiểu Thiên vương rồi mà.” Giọng Nguyên Văn đầy mùi ganh ghét, cay độc.

Đinh Nham cau mày có chút không vừa ý, thấp giọng trách “A Văn!”

Đan Á Đồng mở mắt ra, thản nhiên nhìn về phía Nguyên Văn “Cậu muốn biết gì thì mới vừa lòng hả?” Cậu tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi nói “Tôi đã từng nói rồi, trong giới giải trí, không bao giờ có chuyện có thể cười người khác mãi mãi được.”

“Cho nên, giờ cậu đang khoe khoang với tôi á!” Nguyên Văn biến sắc, mặt đỏ lên. “Cậu đang mưu tính cái gì?”

Lời Nguyên Văn vừa nói ra, Đinh Nham rớt cuộc nghe không được, nghiêm khắc quát “Nguyên Văn, ngày mai cậu không cần đến, ở nhà nghỉ ngơi tốt cho tôi!”

“Ai cần chứ!” Nguyên Văn nghiêng mặt qua “Em cũng không muốn tham gia!”

Đan Á Đồng quan sát trò khôi hài này, chuyển mắt qua ô cửa kính nhìn những ngọn đèn lấp lánh bên đường, rồi lại nhắm mắt, cậu có linh cảm, thông báo gần đây sẽ được đưa lên.

Trong xe yên tĩnh, đột nhiên điện thoại Đinh Nham reo lên, sau khi nghe xong, ánh mắt Đinh Nham rất phức tạp nhìn về phía Đan Á Đồng “Vừa rồi là trợ lý đạo diễn bộ phim điện ảnh “Lâm Thành” điện thoại tới, thông báo cậu đi thử vai.”

Đan Á Đồng mở to mắt, “Lâm Thành?”

Đinh Nham thấy cậu dường như chưa phản ứng kịp, liền giải thích “Là phim của đạo diễn nổi danh Lâm Nghệ Thiên, đây là bộ phim được đầu tư lớn nhất trong năm nay, diễn viên chính là Tiểu Kỳ Thâm. Vai cậu chuẩn bị đi casting là em trai của anh ta, Liên Dư, trong phim là một vai khá là quan trọng.”

“Lâm Nghệ Thiên?” Đan Á Đồng hai mắt mở to, dường như cảm thấy bất ngờ cùng vui mừng, có cả chút sợ hãi “Tại sao bọn họ lại nghĩ đến em?”

Đinh Nham vỗ vỗ vai cậu “Không cần lo lắng, nghe giọng nói thì có vẻ bọn họ rất thích ngoại hình của cậu, đợt này coi như là đi học hỏi một lần đi.” Trong lòng anh cũng hiểu rõ phần nào, cơ hội dành cho Đan Á Đồng đợt này cũng không lớn lắm.

Lâm Nghệ Thiên trong giới khét tiếng khó chịu, yêu cầu rất cao và cũng rất nghiêm khắc trong quá trình làm việc, khả năng diễn xuất của Á Đồng hiện nay, căn bản là không thể nào đạt được yêu cầu của vị đạo diễn kia.

“Em hiểu rồi.” Đan Á Đồng có chút lo lắng hỏi “Vậy em cần phải chuẩn bị những gì?”

Đinh Nham cười cười “Hiện giờ cậu chỉ cần về nhà ngủ một giấc thật ngon, sáng mai tôi sẽ tới đón, cứ duy trì tinh thần tốt nhất là được rồi.”

Dù thành công hay không, thì việc được đạo diễn lớn như đạo diễn Lâm gọi đến thử vai, thì đối với Á Đồng mà nói, đây chính là một cách khẳng định, một nền tảng tốt cho với sự nghiệp sau này.

Nguyên Văn lặng lẽ nắm tay thành quyền.

Á Đồng trở lại khu nhà ở đã là hơn 11 giờ đêm, cậu tắm rửa rồi nằm bẹp dí trên giường, nhíu mày “Tiểu Kỳ Thâm...”

Trở mình tắt đèn, Đan Á Đồng nhắm mắt lại, trong lòng giải trí chỉ là không tưởng tượng ra, chứ không phải không có chuyện kiêu này, cho nên cậu cũng chẳng muốn nghĩ tiếp đến chuyện kì lạ này nữa. Nếu đã là cơ hội thì cậu tội gì không nắm bắt.

Cái thế giới này, thực lực cùng danh tiếng không nhất thiết là đi cùng nhau.

Nổi tiếng nhất định phải có năng lực, nhưng có năng lực thì không có nghĩa là có thể nổi tiếng.

Sau một đêm yên bình, không mộng mị, Đan Á Đồng bị chuông cửa đánh thức, cậu có chút không vui đi ra mở cửa. Bên ngoài là người trợ lí của cậu cùng với Đinh Nham.

Đinh Nham thấy bộ dạng chưa tỉnh ngủ của Đan Á Đồng, không nhịn được nói “Tôi cứ nghĩ tối qua cậu có thể không ngủ được, nhưng xem ra tôi lầm rồi, đêm qua hình như cậu ngủ rất ngon.”

Để hai người bọn họ vào nhà, rót ra hai ly nước, Đan Á Đồng day day trán nói “Hai người ngồi nghỉ chút đi, em đi thay quần áo.”

Đinh Nham nhìn bài trí trong phòng, một số chỗ dường như đã thay đổi, chẳng lẽ thói quen thích thú nhồi bông của Á Đồng đã không còn. Trong phòng trước đây nhìn đâu cũng có thể thấy thú bông, giờ thì một con cũng không có

“Này?” Trợ lí Dương kinh ngạc nói “Bộ cốc cà phê Á Đồng đâu mất rồi?”

Hắn nhìn không được, cúi đầu nhìn ly nước của mình, là ly thủy tinh trong suốt, không chút sặc sỡ, thật khiến người khác cảm thấy thoải mái.

“Xem ra tiểu tử này đã thay đổi.” Đinh Nham uống một ngụm nước, không quan tâm nói.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, Đan Á Đồng mặc áo sơ mi trắng, quần jeans đơn giản, tóc cũng đã chỉnh gọn gàng, ngoại hình gợi lên cảm giác u buồn nhàn nhạt.

Sau khi uống nước xong rồi thuận tay đặt ly lên bàn, Đan Á Đồng nhìn về phía hai người đang ngồi trên ghế sofa nói “Đi thôi.”

Trợ lý Dương nhìn vật bị bỏ rơi trên bàn, cả tính tình của Á Đồng cũng trở nên thoải mái hơn trước?

Đan Á Đồng ra khỏi nhà, kéo cánh cửa nặng nề, rầm một cái, cửa khép lại, sau đó cậu nhìn thấy biểu lộ có chút kì quái của hai người “Hai người làm sao vậy?”

Quả nhiên rất không bình thường!

Trợ lý Dương kinh ngạc thâm than trong lòng.

Á Đồng đúng là quá khản trương! Đinh Nham thở dài trong lòng, cậu ta đúng là cần phải rèn luyện tốt tâm lý, cứ như sáng sớm hôm nay là không được.

Nhưng anh nhớ rõ Đan Á Đồng trước đây đều đóng cửa nhẹ nhàng, uống xong nước cũng không tùy tiện để ly trên bàn như vậy.

Lên xe, Đinh Nham đưa tài liệu về nhân vật sắp thử vai cho cậu “Xem trước một chút đi.”

Đan Á Đồng lật hai trang, đóng tập tư liệu trong tay lại “Hôm nay bạn diễn của em là ai thế?”

“Cái này chưa biết, có lẽ đến đó mới sắp xếp” Đinh Nham có cảm giác, dường như Á Đồng đối với lần thử vai này tính trước kỹ càng, nhưng, Á Đồng cho tới bây giờ, chưa đóng phim bao giờ, là ảo giác sao?

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, tỏ ý đã rõ, rồi không nói thêm gì nữa.

Nhân vật Liên Dư chắc cũng không phải vai diễn quá khó.

-----oOo-----

Chương 6: Chính thức thử vai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba người đến trường quay sớm hơn giờ hẹn 30 phút, Đan Á Đồng được trợ lý đạo diễn dẫn luôn vào phòng thử trang phục.

Người trợ lý đạo diễn đối xử khá tốt với người mới này. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ đây là người mà đạo diễn lừng danh cả nước mời tới thử vai, chắc chắn đằng sau có hậu thuẫn, vẫn nên là khách sáo một chút.

“Lâm Thành” là bộ phim cổ trang viết về mối quan hệ giữa các nước, câu chuyện về tình huynh đệ, thế nên đề tài cũng không thật đặc biệt hay “kinh thế hãi tục” gì. Điểm nhấn của bộ phim đề cập đến tinh thần đại nghĩa của dân tộc và trong đó sẽ có kết thúc thực cảm động của một tình yêu.

Cậu đóng vai em trai của nam diễn viên chính, từ nhỏ bị ca ca cưng chiều sinh hư, cuối cùng vì anh trai và người yêu của anh, chết dưới tên của kẻ thù.

Đoạn thử vai của Đan Á Đồng là một cảnh ám áp.

Phân cảnh này, Liên Dư cùng anh trai Liên Kỳ nói chuyện trong hoa viên của phủ. Liên Dư ngồi trên cành cây cao, còn Liên Kỳ cầm chén rượu ngồi cạnh bàn đá.

Đan Á Đồng đã thay trang phục, một chiếc áo choàng trắng, mũ ngọc trên đầu (1), bên hông buộc bạch ngọc được chạm khắc tinh xảo (2), cả người toát lên vẻ công tử con nhà giàu luôn được người nhà bảo bọc.

Trợ lý Dương và Đinh Nham đứng bên cạnh đều có chút không tin vào mắt mình, thật không ngờ Đan Á Đồng thật có thể mặc hợp trang phục cổ trang như vậy.

Lâm Nghệ Thiên nhìn Đan Á Đồng sau khi hóa trang, hài lòng gật đầu một cái, rồi quay lại thấp giọng nói gì đó với trợ lý đứng sau lưng, sau đó nói với Đan Á Đồng “Giờ cậu cứ chuẩn bị đi, chờ chút nữa Kỳ Thâm ra diễn cùng cậu.”

Đan Á Đồng gật đầu, mắt nhìn cái cây to bên cạnh, dường như đang suy nghĩ làm thế nào để leo được lên cây kia.

“Thật ra là quay cận cảnh nên không nhất thiết phải leo lên cây.” Lâm Nghệ Thiên nhìn ra suy nghĩ của cậu. “Chẳng qua vì muốn cảnh quay đạt hiệu quả cao, nên tôi hy vọng diễn viên có thể nhập vào vai diễn của mình.” Thản nhiên nói vậy, nhưng rõ ràng là anh đang đưa ra yêu cầu.

Đan Á Đồng gật đầu, mắt nhìn cái thang nhân viên hậu trường đưa đến, cậu kéo vạt áo tới eo rồi không chút do dự đến gần cái cây.

Lúc bò lên cây, trên người cậu không có cái dây nào, là một diễn viên mới đến thử vai, đương nhiên cậu sẽ không ngu ngốc đến độ nhờ đoàn làm phim tìm cho cậu cái dây để bảo hiểm rồi. Trèo được lên cây, cậu đưa mắt nhìn về mấy vị trí máy quay lia tới rồi lựa chọn một cành cây to để ngồi, buông vạt áo xuống, nhìn xa xăm, nghiêm túc trở thành một công tử giàu có ở Giang Nam cả đời chưa bao giờ biết đến sâu khô.

Khi Tiểu Kỳ Thâm đi ra, ngẩng đầu lên liền thấy chàng trai ngồi trên cành cây cao cao, trong nháy mắt hần hần thật sự cảm thấy đó chính là thiếu niên trong kịch bản, Liên Dư – một con người đơn thuần không biết đến thế sự, nhưng lập trường lại kiên định vô cùng.

Lâm Nghệ Thiên thấy Tiểu Kỳ Thâm cũng đã đổi trang phục, liền dùng tay ra hiệu với nhân viên hậu trường, sau đó quay sang gật đầu với Tiểu Kỳ Thâm. Cả hai hợp tác với nhau đã nhiều năm, nên chẳng cần nói thêm gì thì trong lòng đều đã hiểu rõ ý của đối phương.

Vén áo ngồi xuống cạnh cái bàn đá, hần ra dấu OK với Lâm Nghệ Thiên.

Đan Á Đồng mắt nhìn về phía Tiểu Kỳ Thâm ngồi, nhàn nhạt cười một tiếng, xòe cái quạt giấy trong tay ra, chờ lệnh từ đạo diễn.

“Bắt đầu!”

“Tiểu Dư, đệ bò cao như vậy làm cái gì?” Liên Kỳ nhẹ nhàng nhâm nhi chén rượu trong tay, cũng không thèm nhìn thiếu niên đang muốn bò từ cây xuống “Lần này đệ lại làm gì nữa mà đại môn cũng không dám qua?”

“Cái đó, nào có...” Liên Dư ngồi trở lại trên cây, phe phẩy cái quạt trên tay, rung đùi đắc ý nói “Đệ là đang ngồi đây thưởng thức quang cảnh trong phủ a.” nói xong còn làm ra cái bộ dạng rất ư là nghiêm túc.

Liên Kỳ đặt chén rượu trong tay xuống “Sao ta lại nghe nói đệ đêm qua không về nhà?”.

Liên Dư đóng cửa nhẹ cây quạt, rồi gấp lại, cười nịnh hót, mà ngay cả cặp mắt cũng như nai con lộ vẻ hồn nhiên, ngâm thơ “Đại ca, huynh ngàn vạn lần đừng nói cho cha biết, đệ lần sau không dám như thế nữa đâu.” Nói xong, chấp tay lại “Đệ van xin, xin huynh đấy.”

“CUT” Lâm Nghệ Thiên đứng lên, nói với Đinh Nham đang đứng bên cạnh “Chính là cậu ấy.”

Đoạn diễn vừa này cũng không phải quá khó, cái khó chính là ánh mắt của Liên Dư khi nhờ vả Liên Kỳ. Ánh mắt đó vừa mang vẻ khờ dại, lại vừa có vẻ vô lại, cậu ấy đã nắm bắt tâm lí nhân vật Liên Dư rất khá, thậm chí còn tốt hơn dự liệu của anh.

Đinh Nham lấy lại tinh thần từ phần diễn của Đan Á Đồng, vội cười nói “Vậy thì xin cảm ơn đạo diễn.”

Lâm Nghệ Thiên khoát khoát tay, không có hứng thú nói chuyện tiếp.

Đinh Nham ít nhiều gì cũng đã nghe qua lời đồn về tính cách nóng nảy của đạo diễn Lâm, nên anh cũng không làm phiền đối phương nữa, đối với Tiểu Kỳ Thâm đang ngồi cạnh đây gật đầu, rồi ra phụ trợ lý giúp Đan Á Đồng leo cái thang xuống đất.

Tiểu Kỳ Thâm cầm chai nước do trợ lý đem tới, uống một ngụm, rồi đứng lên đi đến bên cạnh Đan Á Đồng, khen ngợi “Diễn rất khá.”

“Cảm ơn Tiểu ca (3).” Đan Á Đồng vẽ mặt ngượng ngùng của một người mới được khen ngợi, cúi đầu xuống, cả người không được tự nhiên.

“Lúc quay chính thức thì cố lên nhé.” Tiểu Kỳ Thâm vỗ vỗ vai cậu, xoay người nói với trợ lý, “Chúng ta đi thôi.”

“Tiểu ca đi thông thả.” Đan Á Đồng nhìn bóng lưng Tiểu Kỳ Thâm, không ngờ người diễn cùng mình lại là Tiểu Kỳ Thâm, chẳng qua chỉ là thử vai, dù Lâm Nghệ Thiên làm việc cẩn thận, nhưng cũng không đến mức bởi một người mới đến thử vai mà mời đến cả một minh tinh Thiên vương. Hay vì đã 4 năm trôi qua, nên tác phong làm việc của Lâm Nghệ Thiên đã

thay đổi?

Dương Quân thấy Đan Á Đồng dường như có chút không thể tin, đi đến bên cạnh cậu “Á Đồng, ra hậu trường thay trang phục đi, rồi chúng ta về công ty để bố trí việc quay phim của cậu.”

Đến hậu trường, sau khi thay bỏ bộ quần áo trong phim ra, lúc đi về Đan Á Đồng có chào hỏi với các nhân viên hậu trường, đến chỗ quẹo thì cậu gặp phải Tiểu Kỳ Thâm. Có chút ngẩn người, mắt nhìn hai trợ lý phía sau hẳn, cậu cúi đầu xuống chào, “Tiểu ca”, rồi nghiêng người để Tiểu Kỳ Thâm đi trước.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn Đan Á Đồng mỉm cười “Ừ, trên đường cẩn thận.”

Nữ trợ lý sau hẳn ngẩng mặt lên nhìn Đan Á Đồng đang đứng bên cạnh, tuy là không tệ, nhưng trong giới giải trí này, vẻ ngoài trông được cũng không chỉ có mình cậu. Nhưng mà, dường như Kỳ Thâm rất xem trọng người này.

Đội bọn họ đi xa, Đan Á Đồng mới thản nhiên đối với Dương trợ lý – người còn chưa lấy lại tinh thần nói “Đi thôi, anh Nham còn ở bên ngoài chờ chúng ta.”

Dương Quân lấy lại tinh thần, đối với vẻ dửng dưng của Đan Á Đồng thì cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng vừa rồi còn là đáng vẻ ngượng ngùng, bây giờ sao lại...

“Nhớ kỹ bây giờ anh là phụ tá của tôi.” Đan Á Đồng nhìn Dương Quân. “Trước kia thái độ của anh với tôi và Nguyên Văn ra sao, giờ tôi sẽ không tính toán nữa, nhưng là từ giờ trở đi, tôi không hi vọng trợ lý của mình sẽ mang đến cho tôi phiền phức.”

Dương Quân sững sờ, đột nhiên trên người đối phương tản ra áp lực khiến cho toàn thân hẳn đầy mồ hôi lạnh. Đan Á Đồng, hóa ra, đây mới là bộ mặt thật. Hẳn lúc trước chọn nhầm chỗ, nhưng mà, cậu ta đã nói như vậy, ý hẳn là cho hẳn cơ hội cuối?

“Tôi sẽ đến xin anh Nham để làm trợ lý riêng của cậu, làm trợ lý chung như giờ cũng không thể để ý hết mọi thứ được. Dù gì thì từ giờ khi cậu đóng phim cũng cần một người chăm sóc.” Dương Quân giọng điệu tự

nhiên nói.

Giới showbiz chính là một canh bạc, nếu muốn thắng, thì phải đặt cược trước, hắn đã đặt sai lần thứ nhất, thế thì chẳng có lí do gì để không cho bản thân mình một cơ hội khác.

Đan Á Đồng lúng túng cười, “Vậy làm phiền Dương trợ lý rồi.”

Cứ như là con người tràn đầy áp lực lúc này không phải cậu.

Dương Quân có một trực giác, có lẽ sự lựa chọn lần này của hắn là đúng, ở trong nghề cũng một thời gian, đương nhiên hắn nhìn ra được giữa Nguyên Văn và Đan Á Đồng, ai có tiềm lực hơn ai.

“Á Đồng, cậu cũng không nên nói lời khách sáo làm gì, dù sao tôi là trợ lý của cậu, không cần phải phân biệt so đo.” Dương Quân mỉm cười nói, ý tứ trong lời nói thì cả hai đều thật rõ ràng.

Vẻ mặt Đinh Nham phức tạp nhìn về phía Đan Á Đồng đang ngồi yên tĩnh bên cạnh “Hôm nay biểu hiện của cậu rất tốt.”

Lúc nhìn Đan Á Đồng diễn, anh suýt nữa quên mất đó là Đan Á Đồng, mà là nhị công tử Liên gia. Ngay cả diễn viên được đào tạo chính quy cũng chưa chắc diễn được đến trình độ này, mà Á Đồng lại có thể, quả là khiến người khác cảm thấy bất ngờ.

Rõ ràng Đan Á Đồng cũng rất hài lòng, đôi mắt nâu tràn đầy hưng phấn “Em sẽ cố gắng.”

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Dương Quân nhìn qua kính chiếu hậu thấy vẻ mặt Đan Á Đồng, người này, trời sinh là một diễn viên.

(1) Nguyên văn: 玉冠束髮 (ngọc quan thúc phát)

(2) Nguyên văn: 腰間掛著剔透的玲瓏白玉

(3) Tính để là “Anh Tiểu” như kiểu Á Đồng gọi Đinh Nham ế, nhưng mà anh Tiểu nghe ngò ngộ, nên mình giữ nguyên là Tiểu ca.

-----oOo-----

Chương 7: Trò cười

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc trở lại công ty cũng đã là giữa trưa, tình cờ gặp được hai staff hết giờ làm việc, Đan Á Đồng đều mỉm cười với họ.

Bước vào thang máy, Dương Quân ấn nút xuống tầng trệt, thang máy chưa kịp đóng cửa thì có thêm hai người khác bước vào, một chàng trai trẻ mặc áo khoác trắng, đeo kính râm cùng với một người đàn ông trung niên mang cặp phía trước.

“Anh Nham” thiếu niên không nhiệt tình chào hỏi, gỡ mắt kính xuống, đảo mắt qua Đan Á Đồng một cái, cũng không để ý gì đến cậu.

“Viêm Kiềm, MV của cậu quay tốt không?” Đinh Nham cười hỏi.

“Vâng, còn lại phần chế tác sau cùng nữa thôi.” Lạc Viêm Kiềm gật đầu, đưa kính râm cho người đàn ông sau lưng. “Hôm nay về công ty báo cáo, và sau đó nghỉ ngơi một đêm, còn ngày mai thì đi đóng một vai diễn khách mời cho một bộ phim truyền hình thần tượng.”

“Vừa mới trở về, đúng là cần nghỉ ngơi một chút.” Đinh Nham không phải quản lý của Lạc Viêm Kiềm, nên cũng không nói thêm lời nào nữa, trong chốc lát không khí trong thang máy bắt đầu cứng đờ, thậm chí có một bầu không khí nặng nề ở xung quanh.

Đan Á Đồng nhìn thấy cậu thanh niên này chắc chỉ tầm 18, 19 tuổi. Thân thể này đối với người nọ cũng không có nhiều kí ức lắm, cậu chỉ biết mơ hồ hình như người này đang là thần tượng rất được yêu thích, nhờ vai diễn trong một bộ phim thần tượng mà nổi tiếng, sau đó album cũng có lượng tiêu thụ tốt. Và giờ thì cậu ta cũng đã có một chỗ đứng riêng trong làng giải trí.

Chàng trai này, dường như không vui, Đan Á Đồng dời tầm mắt, nhìn số tầng dần tăng lên, sau đó thang máy dừng ở tầng 18.

“Đinh.”

Cửa mở ra, Đan Á Đồng nhấc chân lên, nhưng Lạc Viêm Kiềm lại đi ra khỏi thang máy trước tiên mà chẳng thèm nhìn một cái.

Tuy số người chứng kiến màn xấu hổ này cũng không nhiều, nhưng đối với một ngôi sao mà nói đây chính là một sự sỉ nhục.

Thế nhưng, Đinh Nham lại thấy Đan Á Đồng vẫn vui vẻ như cũ, dường như cậu là người chỉ biết cười.

Lạc Viêm Kiềm vừa bước vào công ty, liền nghe được đồn đãi rằng nhóm nhạc Thiên Không chuẩn bị giải tán.

Boygroun Thiên Không, Viêm Kiềm cẩn thận ngẫm lại, vừa rồi trong thang máy, cái người mà từ đầu đến cuối không nói gì hình như là thành viên của nhóm đó. Cái nhóm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà việc sắp bị giải tán lại âm ỉ đến độ tất cả người trong công ty đều biết?

“Viêm Kiềm đã trở lại à?”

“Viêm Kiềm, xin chào.”

Lạc Viêm Kiềm lạnh lùng gật đầu, không đi nữa, quay đầu lại nhìn ba người đang bước tới, nhíu mày “Người kia trong nhóm Thiên Không, là ai thế?”

”Đan Á Đồng.” người đàn ông trung niên mắt nhìn mang theo ý cười, hướng về những staff đang chào hỏi Viêm Kiềm “Cậu ta lớn hơn cậu 1 tuổi, sắp tới sẽ cùng học lớp bồi dưỡng chuyên môn với cậu.”

“Công ty sẽ để anh ta đi bồi dưỡng nghiệp vụ?” Lạc Viêm Kiềm không biết từ khi nào công ty lại hào phóng với một ngôi sao hạng hai như vậy.

“Là trưa hôm nay mới đưa ra quyết định” Người đàn ông giải thích “Sáng nay truyền ra tin tức, Đan Á Đồng sắp đóng vai Liên Dư trong bộ phim “Lâm Thành”.”

Hai người cứ vô tư bàn tán, Đan Á Đồng vào cửa sau nên nghe được nội dung nói chuyện của hai người, cậu cười nhạt với Lạc Viêm Kiềm “Từ giờ về sau xin được giúp đỡ nhiều.”

Lạc Viêm Kiềm nhìn người trước mắt, tổng thể cho người khác một cảm giác dịu dàng, nhưng mơ hồ lại lộ ra một loại cường thế không dễ dàng nhận thấy. Người này hình như không giống với hình ảnh trong lời đồn.

Chỉ ít khi đối mặt với những lời bàn tán không chút e dè, trên mặt lại chẳng mấy may có chút lưu tâm nào, cả một chút mất tự nhiên cũng không có.

Hồ hững gật đầu một cái “Anh không phiền lòng là tốt rồi.” Nói xong, liền xoay người đi vào văn phòng nằm trong góc.

Người đàn ông đi đằng sau Viêm Kiềm nhìn Đan Á Đồng một cái rồi cũng xoay người đi theo.

Ngay lúc đó thì cửa văn phòng mở, Nguyên Văn từ bên trong đi ra, sững sờ nhìn thấy Đan Á Đồng, rồi mặt tối lại.

Đinh Nham nhíu mày, rõ ràng là đang nghĩ gì đó.

“Cuối cùng cũng có thể không phải chung nhóm với một người ngu ngốc như cậu.” Nguyên Văn đi đến trước mặt Đan Á Đồng, hừ lạnh “Không phải nổi tiếng cùng cậu, cũng không cần phải chịu đựng cái vẻ gì cũng không biết của cậu. Đây đúng là chuyện khiến người ta vui mừng mà.”

Lạc Viêm Kiềm đang đi ở phía trước cũng dừng lại, xoay người thản nhiên nhìn trò cười đang diễn ra tại chỗ làm việc chung.

Đan Á Đồng có chút không tin, trong giới giải trí vẫn có người “hồn nhiên” như vậy. Là người nổi tiếng mà ở chỗ này nói như thế thì đúng là sai lầm trầm trọng.

Làm người của công chúng mà không thể khống chế được lời nói và hành vi của mình, so với việc không biết diễn xuất, không có khả năng hát thì càng thất bại hơn.

“Thế thì tôi có phải nói tiếng chúc mừng cậu không?” Đan Á Đồng cười nhạt một tiếng. “Vậy tôi xin chúc mừng cậu nhé.”

Dây thần kinh trong đầu Nguyên Văn bị đánh vỡ tươi cười, thờ ơ của đối

phương kích động, rốt cuộc dứt phứt, Nguyên Văn giận dữ hét lên “Đan Á Đồng, mày đang âm mưu gì thế?”

Cả hành lang yên lặng, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Nguyên Văn đang giận dữ, có một số người thấy gai mắt với hành vi như vậy của Nguyên Văn. Cho dù trong nhóm nổi tiếng hơn, nhưng cư xử như vậy đúng là bất nạt người quá đáng mà.

Đứng trước mặt mọi người, nụ cười trên mặt Á Đồng dần mất đi, tất cả mọi người đều cho rằng cậu sẽ tức giận, nhưng cậu chỉ thản nhiên nói “Giờ cậu đang mất bình tĩnh, nên tôi cũng không muốn tranh luận vấn đề này với cậu.

“Mày tưởng bày cái vẻ giả nhân giả nghĩa đó ra là có thể khiến tao tin mày không có ác ý thật à.” Nguyên Văn tức tối nhìn vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc của Đan Á Đồng. “Mày chẳng qua là lợi dụng Thiên vương để có cái vai trong bộ phim đó mà thôi.”

Đan Á Đồng khẽ nhú mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nguyên Văn, cười nhạt “Giờ cậu có thể đi soi gương rồi đó, còn nữa...” cậu bỏ tay vào túi quần, nhìn Nguyên Văn bằng ánh mắt như của một vị đế vương nhìn xuống bề tôi hèn mọn “Để làm một nghệ sĩ thì tố chất của cậu còn kém lắm.”

Nguyên Văn bị ánh mắt Đan Á Đồng làm cho toàn thân phát lạnh, yết hầu như bị cái gì đó bóp chặt, một câu hắn cũng không thể nói nên lời.

Đinh Nham đứng sau lưng Đan Á Đồng không thấy được vẻ mặt của cậu, mà chỉ có thể nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Nguyên Văn, anh liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, nói “A Văn, mấy ngày nay cậu mệt mỏi quá rồi đây, trở về nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe đi.” Sau đó, quay đầu sang nói với Đan Á Đồng “Á Đồng, giờ cậu theo tôi vào văn phòng.”

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, đi theo sau Đinh Nham, cũng không hề quay lại nhìn Nguyên Văn một cái.

Lạc Viêm Kiềm khoanh tay trước ngực, cười khẩy nhìn trò cười này kết thúc, xem ra trận náo loạn này cũng không nhiều kịch tính lắm, mặt điềm tĩnh bước vào văn phòng làm việc của mình.

Đan Á Đồng, hóa ra là người như vậy.

Lúc Đan Á Đồng rời công ty cũng đã là vào buổi chiều, bụng lại đói, cậu nhìn dòng xe cộ đang tới lui bên ngoài công ty mà chân mày cau lại.

“Muốn tôi đưa anh đi không?” Không ngờ một giọng quen thuộc ở đằng sau vang lên.

Đan Á Đồng ngoảnh mặt lại, thì ra là Lạc Viêm Kiềm gặp lúc đi thang máy lúc này đang ngồi trong một chiếc xe thể thao của Lotus (1), sau đó cậu ta gỡ kính mắt xuống lộ ra đôi mắt phượng hẹp dài.

Lạc Viêm Kiềm ngửa đầu lên nhìn Đan Á Đồng, thấy được sự nghi hoặc lẫn lạnh lùng trong mắt đối phương liền mỉm cười “Sao thế, anh không muốn ngồi xe của tôi à?”

Đan Á Đồng mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ, nghiêng đầu sang nhìn Lạc Viêm Kiềm hình như đang cười. Mới đây còn phớt lờ mình, sao nhanh như vậy đã trở nên thân thiện như thế, hay phải nói rằng cậu ta không hổ danh là một ngôi sao?

“Đi đâu?” Lạc Viêm Kiềm khởi động xe xong hỏi.

“Về nhà, tiểu khu gần đường Đồng Hương” Đan Á Đồng dịch người một chút ngồi cho thoải mái rồi bắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong xe chợt vang lên một giai điệu rất quen thuộc, Đan Á Đồng nghe được cái tình cảm sâu nặng trong ca khúc “Quay về”, mà lòng chợt nao nao.

“Anh cũng thích bài hát của anh ấy?” Lạc Viêm Kiềm nhìn Đan Á Đồng, thấy ánh mắt người đó đã hiện lên chút say mê.

Nhưng Đan Á Đồng biết, sự cuồng nhiệt này không phải là dành cho cậu, mà là cho người chủ của ca khúc này.

Thích hay không thích?

(1) Tên tuổi hãng sản xuất xe đua nổi tiếng của nước Anh... vì trong truyện không miêu tả rõ nên chẳng biết là xe bạn Viêm Kiềm đi là loại nào

a~

-----oOo-----

Chương 8: Cùng chung phòng với ngôi sao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thích hay là không thích?

Đan Á Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ “Không biết, có lẽ là không có cảm giác.”

Lạc Viêm Kiềm nghe Á Đồng trả lời như vậy, trong lòng cũng không rõ là thất vọng hay là gì nữa, im lặng lái xe, không hề nói một lời.

Gặp phải đèn đỏ, xe ngừng lại, Đan Á Đồng nghe giọng hát nồng nàn trong xe, hỏi “Cậu thích bài hát của anh ta?”

Đèn giao thông chuyển thành màu xanh, Lạc Viêm Kiềm khởi động xe, chiếc xe từ từ chuyển động, Viêm Kiềm nhìn chăm chăm về phía trước “Thích đi.”

Thấy cậu ta nói mơ hồ, Đan Á Đồng cũng không có hứng thú muốn biết rõ chuyện của người khác, không khí trong xe lần nữa trở nên yên tĩnh.

Lái xe tiến vào khu chung cư (1), Lạc Viêm Kiềm lái xe đậu tại vị trí Đan Á Đồng chỉ, gỡ găng tay ra “Anh không mời tôi vào nhà uống chén trà à?”

Đan Á Đồng mỉm cười, mở cửa xe ra ngoài rồi cúi người xuống nói “Nếu cậu không chê thì vào đi.”

Lạc Viêm Kiềm nhướn mày, đóng cửa xe lại rồi theo Đan Á Đồng đi vào thang máy.

“Anh ở lầu 9 à?” Lạc Viêm Kiềm thấy Đan Á Đồng nhấn số, tay khoanh trước ngực “Một con số tốt.”

“Vậy à?” Đan Á Đồng thu tay lại, dựa lưng vào tường thang máy “Không

có cảm giác gì cả.”

Lạc Viêm Kiềm cẩn thận đánh giá người bên cạnh, tóc màu nâu, không không ăn mặc kiêu cách, mà ngược lại, gọn gàng sạch sẽ, đẹp trai, tuy không phải đẹp nhất trong làng giải trí, nhưng cũng đủ để có thể nổi tiếng, chỉ là tại sao lại bị Nguyên Văn chèn ép đến như thế?

Cửa thang máy mở ra, Đan Á Đồng làm tư thế mời, đợi Lạc Viêm Kiềm đi trước, rồi cậu mới bước ra “Quẹo bên phải, cửa đầu tiên chính là nhà của tôi.”

Lạc Viêm Kiềm khoanh tay lại, nói “Tôi đây không phải là đang chờ anh mở cửa ra sao?”

Đan Á Đồng đi tới cạnh cửa, lấy chìa khóa mở cửa ra, sau đó đặt chìa khóa vào ngăn tủ nơi cửa ra vào, đổi dép trong nhà, rồi đưa cho Lạc Viêm Kiềm một đôi dép khác “Cậu thay dép đi. Cứ ngồi tự nhiên.”

Lạc Viêm Kiềm đổi dép xong, vào trong phòng mới phát hiện ra chỗ ở của Đan Á Đồng cũng không lớn lắm, chỉ là một căn nhà nhỏ có hai phòng, thậm chí trên tường cũng không có hình riêng, chuyện này mà nói, với một nghệ sĩ thì đúng là có chút đặc biệt.

Viêm Kiềm trước giờ hiếm thấy chỗ ở của một nghệ sĩ lại không có hình của bản thân người đó. Đan Á Đồng thật khiến Viêm Kiềm có chút bất ngờ, trên tường phòng khách ngoài chữ “PHÚC” thật to và một cái đồng hồ thì không còn treo thêm gì nữa.

Ngồi xuống sofa, cầm cái điều khiển từ xa trên bàn mở TV lên, là show của đài truyền hình Tinh Không.

Chương trình này trước đây Viêm Kiềm cũng đã từng tham gia, bản thân cũng không thích nó lắm, đang định chuyển kênh thì trên màn ảnh xuất hiện một hình dáng quen thuộc.

Đan Á Đồng?

Người đứng trên sân khấu biểu diễn đúng là Đan Á Đồng, hai mắt có chút rử xuống, tiếng hát có hồn, không có biểu hiện đang lipsync, thế mới nói tin đồn trong giới giải trí đúng là không quá đáng tin.

Đan Á Đồng đem một ly nước ra đưa cho Lạc Viêm Kiềm, thấy cậu đang xem chương trình mình tham gia nên đặt ly nước xuống trước mặt cậu ta, rồi tại một góc sofa ngồi xuống “Chương trình đó có gì để xem đâu.”

“Biểu hiện của anh rất tốt” Lạc Viêm Kiềm chân thành nói.

“Xuy!” Đan Á Đồng không để ý lắm cười, mắt nhìn đồng hồ trên tường thấy đã 14h, cậu đứng dậy nói “Cậu ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa.” Lạc Viêm Kiềm lấy điện thoại di động ra “Kêu đồ ăn bên ngoài đến.”

“Cậu muốn ngày mai sẽ có scandal ngôi sao nổi tiếng đang sống chung phòng với một nghệ sĩ nhỏ à?” Đan Á Đồng giương mắt lên nói “Cậu cứ ngồi đây, chờ một lát rồi ăn.”

Lạc Viêm Kiềm tò mò theo cậu đứng lên “Chẳng lẽ anh định tự nấu ăn?”

“Ừ” Đan Á Đồng mở tủ lạnh ra, nguyên liệu nấu ăn trong tủ cũng đủ cho hai người ăn, kiếp trước có một vai diễn trong bộ phim về đề tài ẩm thực, nên cũng có học một chút, nấu ăn vốn cũng không phải việc quá khó.

Lạc Viêm Kiềm luôn có cảm thấy thái độ của Đan Á Đồng với mình không giống thái độ của một người kém nổi tiếng với một đại minh tinh, đáng vẻ đó, Viêm Kiềm có cảm giác Á Đồng là ngôi sao giải trí đã trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống.

Cửa của phòng bếp nhỏ đã bị đóng lại, Lạc Viêm Kiềm ngồi xem TV, một lúc lại nhìn về phía nhà bếp, không khỏi suy nghĩ không biết Đan Á Đồng làm cơm như thế nào?

Đổi kênh, là chương trình phát lại của buổi lễ trao giải, xem một chút thấy hơi chán, đang chuẩn bị tắt TV thì nghe thấy giọng nói đầy phấn khích của MC.

“Bây giờ, người đang bước gần tới chúng ta chính là Tiểu Thiên vương, Kỳ Thâm, còn người đi cùng với anh là...” Giọng của MC có chút do dự, chùng xuống “Là mỹ nam Đan Á Đồng. Hai vị mỹ nam đi cùng nhau thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bắt mắt.”

Lạc Viêm Kiềm kinh ngạc nhìn lên màn hình, hai người sóng vai đi cùng nhau, Tiểu Kỳ Thâm đứng trên thảm đỏ mỉm cười chào hỏi các fan đứng hai bên, đi bên cạnh hắn, Đan Á Đồng cũng đang cười, rõ ràng là nụ cười có chút ngượng ngùng, nhưng không hề khiến người khác cảm thấy cứng ngắc, mà là một cảm giác rất trong trẻo.

Chàng trai trên màn ảnh cùng người đang làm cơm trưa trong bếp, có thật là một?

Cửa phòng bếp mở ra, Đan Á Đồng đeo tạp dề, hai tay bung thức ăn đi ra, đặt các món ăn xuống bàn, cởi tạp dề ra nói “Cậu còn xem TV? Không ngờ là người trong giới giải trí cũng thích xem TV.”

Lạc Viêm Kiềm tắt TV, đi đến bên cạnh bàn ăn, nhìn vào các món ăn trông cũng không tệ “Anh biết nấu ăn thật à?”

Xoay người đến tủ lấy ra bát đĩa, Á Đồng liếc nhìn Lạc Viêm Kiềm “Cậu đi rửa tay trước đi.”

Lạc Viêm Kiềm hậm hực đi vào nhà bếp rửa tay, cái bộ dạng e thẹn của người ngày đúng là giả mà.

Đi đến máy sấy hong tay cho khô, rồi ngồi xuống bàn ăn “Giờ có thể ăn chưa?”

Đan Á Đồng đưa một đôi đũa, một chén cơm đến trước mặt Viêm Kiềm, đối với thái độ hợp tác của Viêm Kiềm cậu rất hài lòng.

Thấy Đan Á Đồng không nói lời nào, Lạc Viêm Kiềm chớp mi “Này, tôi với anh nói chuyện chứ”

Đan Á Đồng nâng mắt nhìn hành động trẻ con của Lạc Viêm Kiềm nói “Tôi không nói là không.”

“Anh đúng là chẳng đáng yêu tí nào” Lạc Viêm Kiềm bung chén cơm, gấp thức ăn trên bàn, hương vị cũng không tệ lắm, nói chung vẫn là khiến Viêm Kiềm có chút bất ngờ.

Đan Á Đồng phớt lờ Viêm Kiềm, đối với hành vi lấy lòng của người đó,

cậu thật có chút nghi ngờ, cũng không biết rốt cuộc đối phương có ý gì, nên thái độ không gần không xa là tốt nhất.

Bầu không khí trầm mặc, cơm cũng đã ăn được hơn phân nửa, Lạc Viêm Kiềm nhìn Đan Á Đồng đang yên lặng ăn “Anh quen thân Tiểu Kỳ Thâm à?”

“Tiểu Thiên vương?” Đan Á Đồng ngừng gấp rau “Làm sao mà quen thân được.” Gắp đồ ăn vào chén, cậu nhàn nhạt hỏi “Cậu có hứng thú với anh ta?”

“Không có, chỉ là tùy tiện hỏi thôi” Lạc Viêm Kiềm đột nhiên cảm thấy mình không thể nhìn thấu được người đang ngồi trước mắt, rõ ràng không lớn hơn mình mấy tuổi, vậy mà sao cứ cảm thấy người này luôn làm mình tự giác nghe lời.

Hay là nói đây là một loại ảo giác?

“Anh và Nguyên Văn thực sự sẽ tách ra à?” Vừa hỏi dứt câu, Lạc Viêm Kiềm liền thấy mình nói sai rồi, bản thân mình không nên nói những lời này.

Đan Á Đồng kinh ngạc một chút, lại nhìn thấy vẻ ảo não trên mặt Lạc Viêm Kiềm, liền hiểu được đối phương đang hối hận vì câu hỏi của mình “Cái này do công ty quyết định, tôi không có ý kiến gì.”

Lạc Viêm Kiềm hơi hơi đoán ra được địa vị của Đan Á Đồng ở Phi Ngu trước đây, suy nghĩ một chút rồi nói “Đêm nay tôi có tham gia một show, đạo diễn bên đó có bảo tôi mời một người bạn thân trong nghề cùng đến, anh đi cùng tôi đi được không?”

Đan Á Đồng buông bát đĩa xuống, “Ừ, cảm ơn.”

Không hỏi nguyên nhân, cậu đương nhiên sẽ không ngốc mà đi hỏi rõ lý do. Nhưng cậu biết rõ một việc, trong giới này sẽ chẳng có ai làm gì mà không có lý do.

Ăn cơm xong, dọn dẹp bát đĩa, Đan Á Đồng ngồi ở sofa cầm sách lên đọc, không ngó ngang tới Lạc Viêm Kiềm đang chơi game ở bên kia.

Lạc Viêm Kiềm nhìn dòng chữ GAME OVER trên màn hình, thở dài, quay đầu lại nhìn Đan Á Đồng một tay cầm sách, một tay nâng tách trà ngồi yên tĩnh ở sô pha, lúc này trông thật giống với tấm hình người kia bị phóng viên chụp nghiêng mặt, khi đó hắn đang ngồi trên ban công, thật an bình, thật đẹp.

Nhưng Viêm Kiềm biết người trước mặt là Đan Á Đồng, cử chỉ tình cờ giống người kia mà thôi.

Dù sao, người đó cũng đã chết rồi.

Liệu có bao nhiêu người còn nhớ tới hắn như mình chứ?

(1): nguyên văn: 小區

-----oOo-----

Chương 9: May hay rủi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đinh Nham nghe được tin Lạc Viêm Kiềm định kêu Đan Á Đồng làm bạn thân cùng tham gia show truyền hình thì kinh ngạc nên nổi dưng luôn cả hút thuốc.

Lạc Viêm Kiềm là con ngựa bất kham, thích hay không thích gần như không che dấu. Rõ ràng trưa nay lúc nhìn thấy Đan Á Đồng còn tỏ ra lạnh nhạt, sao chỉ có nửa ngày lại quyết định mời Á Đồng làm khách mời thân thiết?

Hơn nữa, show này lại có tỉ suất xem đài cao hơn cả chương trình tổng hợp của đài truyền hình Tinh Không, khách mời toàn là những nghệ sĩ đình đám trong nước, thậm chí ngôi sao quốc tế từng xuất hiện trong chương trình này không ít. Lạc Viêm Kiềm hiện đang rất nổi tiếng, vì sao lại không lý do đi giúp đỡ Á Đồng nâng cao địa vị?

“Anh Nham!” Tiếng của Dương Quân đầu bên kia điện thoại không ngừng truyền tới, mang theo lo lắng.

“Tôi biết rồi, cậu báo cậu ta chuẩn bị sẵn sàng đi.” Đinh Nham cúp điện thoại, xoa nhẹ trán, vận đỏ của Á Đồng đã tới rồi sao?

Điện thoại lần nữa vang lên, Đinh Nham nhìn tên hiển thị trên màn hình điện thoại, là số của văn phòng Tổng giám. Anh nhấc điện thoại lên “Alo, Cố tổng giám, tôi nghe.”

“Công ty Thiên Quan?” Đinh Nham sững sốt, giọng cũng cao lên “Hai mươi triệu?”

Anh lắng nghe người bên kia điện thoại nói “Làm như vậy, chúng có thể sẽ bị tổn thất, dù sao Á Đồng bây giờ....”

“Tôi biết rồi.” Đinh Nham cúp điện thoại, dựa vào chiếc ghế êm ái, hai mươi triệu, công ty Thiên Quan thật hào phóng. Chỉ là, bọn họ trả một số tiền lớn như vậy muốn Phi Ngu chuyển nhượng một nghệ sĩ nhỏ là có mục đích gì?

Giá trị hiện nay của Đan Á Đồng nhiều lắm cũng chỉ là 6 con số, hơn nữa đó lại là giá trị sau khi được xác nhận sẽ tham gia diễn xuất trong Lâm Thành. Mà Thiên Quan, công ty giải trí lớn nhất cả nước, sao lại làm vụ chuyển nhượng rõ ràng sẽ bị lỗ?

Nhưng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, số phận Đan Á Đồng lại thay đổi lớn như vậy, chẳng lẽ thật sự trong giới này tồn tại cái gọi là may mắn?

Chính là dưới trướng công ty Thiên Quan nghệ sĩ vô số kẻ, những ngôi sao đình đám cũng quá nhiều, bây giờ Đan Á Đồng vào công ty đó liệu có thể tìm ra một mảnh trời riêng cho chính mình sao?

May hay rủi, bây giờ mà nói thì có lẽ còn quá sớm.

Trợ lý Lạc Viêm Kiềm sau khi đem trang phục đến nhà Đan Á Đồng, về mặt phức tạp liếc mắt Đan Á Đồng một cái

Đan Á Đồng chú ý tới ánh mắt của người đó, cười nhẹ nhàng nói “Anh khát à, để em lấy cho anh một ly nước.”

“Không cần đâu, cảm ơn” Trợ lý kéo cửa phòng lại, không nhìn hai người thay quần áo.

“Này, anh là người thật kỳ quái, đối xử với trợ lý của tôi khách sáo hơn với tôi.” Lạc Viêm Kiềm cởi áo khoác ra, quay đầu lại nhìn Đan Á Đồng, thấy đối phương ở trần, làn da trắng nõn dưới ánh sáng êm dịu khiến người khác cảm thấy vô cùng thoải mái, Viêm Kiềm không khỏi có chút mất hồn.

“Cậu nghĩ tôi rất khách sáo với cậu à?” Đan Á Đồng vừa thay quần vừa đáp lại, với người như Lạc Viêm Kiềm, có lẽ thái độ như vậy càng khiến đối phương thêm thân thiết. Bon chen trong showbiz suốt 10 năm, có hạng người nào mà cậu chưa gặp qua, vậy nên đương nhiên cậu hiểu rõ tùy người mà cách cư xử cũng phải khác nhau.

Lạc Viêm Kiềm đột nhiên khôi phục lại tinh thần, cười đùa “Nhìn không ra là anh rất hiểu tôi đấy.” Lúc nói những lời này, Viêm Kiềm trong lòng mơ hồ có chút vui vẻ không rõ nguyên do.

Đan Á Đồng thay xong quần áo, đứng trước gương sửa lại cái nơ “Cậu còn chưa thay quần áo?” Nhìn xuyên qua cái gương thấy cái áo còn lộn xộn của Lạc Viêm Kiềm.

Thấy đối phương không đáp lại lời mình vừa nói, Lạc Viêm Kiềm có chút thất vọng, nhưng thấy người đó đã ăn mặc chỉnh tề, cậu cũng tăng tốc độ, rồi cầm áo vét lên.

“Hôm nay trong chương trình có trò chơi, anh phải phối hợp tốt với tôi đây” Lạc Viêm Kiềm cài lại mấy cái cúc ở cổ tay “Đừng có làm tôi mất mặt nha.”

Đan Á Đồng quay lại nhìn Viêm Kiềm “Thắng hay thua thì chương trình cũng đã lên kịch bản sẵn rồi, tôi chơi thế nào hình như cũng không còn quan trọng nữa phải không?”

Lạc Viêm Kiềm chùng vai xuống, có chút vô lực nói “Anh nói xem, một tân binh mà lại hiểu nhiều chuyện như thế thì còn gì là thú vị nữa chứ?”

Đan Á Đồng không mặn không nhạt, vẫn quan tâm tới tóc của mình “Nhìn phần thoải hài hước của một người mới cũng rất thú vị sao?”

Lạc Viêm Kiềm trong chốc lát không biết phải nói gì, cậu cũng không hề có ý định châm biếm Á Đồng, nhưng đối phương lại nói như thế nên cậu

thật không tìm được lý do để phản bác.

Đan Á Đồng thấy dáng vẻ Lạc Viêm Kiềm như thế, thản nhiên cười “Tôi chỉ nói giỡn thôi, cậu cũng không cần lộ ra cái vẻ mặt này.”

Lạc Viêm Kiềm nhìn Đan Á Đồng chăm chú “Anh, hình như rất biết đùa.”

Đan Á Đồng bị người khác nhìn chằm chằm nhưng cũng không chút mất tự nhiên nói “Không ai cười vào gương mặt bị tê liệt đâu.”

Lạc Viêm Kiềm muốn nói là đối phương mỗi lần cười lên, ở góc độ nào cũng đẹp hết, thế nhưng cậu không biết nói ra thì người đó có hiểu được không. Là ngôi sao thì khi đứng trước công chúng có thể lợi dụng nụ cười, nhưng lúc này thì Á Đồng cũng không nhất thiết phải hiểu rõ. Với lại với cách nói của mình cũng khó tránh khỏi sẽ không khiến đối phương hiểu lắm, thôi thì cứ coi như đó là ảo giác của bản thân đi. Dù gì Đan Á Đồng cũng là người mới vào nghề, căn bản là chưa được học qua lớp huấn luyện cách cười, học để làm sao có thể cười thoải mái nhưng nhìn đẹp và thân thiện nữa.

Tai trái đeo khuyên tai nhỏ bằng bạc, cái khuyên nhỏ này vừa làm lộ ra sức sống tuổi trẻ, vừa không làm cho người khác cảm thấy táo bạo, Đan Á Đồng nhìn vào gương “Tôi chuẩn bị xong rồi.”

Lạc Viêm Kiềm nhìn trang phục của Đan Á Đồng, cảm thấy lộ ra được vẻ đẹp trai, Viêm Kiềm khoanh tay trước ngực nhìn một lượt từ đầu tới chân “Ừ, không tệ, không tệ.”

Đóng cửa tủ quần áo, Đan Á Đồng nói “Chúng ta nên ra ngoài thôi, trợ lý cả hai còn đang chờ ở bên ngoài.”

Lạc Viêm Kiềm lắc đầu, rõ ràng người này chỉ hơn cậu có 1 tuổi, hướng chỉ lại là debut sau, vậy tại sao biểu hiện lại luôn ung dung như vậy?

Nhìn thấy hai người đi ra, Dương Quân và Hạ Tây Xuyên từ sofa đứng dậy, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Đan Á Đồng đảo mắt qua Dương Quân, lại dời tầm nhìn sang Lạc Viêm Kiềm đang đứng bên cạnh, thấy không có gì bất thường nên cũng không hỏi xem là có chuyện gì không.

“Tây Xuyên, xe công ty đã chuẩn bị xong chưa?” Lạc Viêm Kiềm nhìn lên đồng hồ trên tường “Chúng ta chuẩn bị đi thôi.”

“Đã chuẩn bị xong rồi, xe thể thao của cậu tôi đã gọi người đem về nhà, còn xe công ty đang ở dưới bãi đỗ.” Hạ Tây Xuyên thấy vẻ mặt hai người liền hiểu rõ, chắc chắn cả hai chưa biết việc Thiên Quan muốn Phi Ngu chuyển nhượng Đan Á Đồng sang cho họ.

“Á Đồng, đi thôi.”

Lạc Viêm Kiềm rất tự nhiên nói “đi”, lại còn thân thiết gọi thẳng tên của Đan Á Đồng nữa.

Đối với thái độ thân mật này mà nói, Đan Á Đồng cũng không mấy quan tâm, dù gì ở kiếp trước cậu cũng đã gặp qua nhiều loại người, tập mãi cũng thành thói quen.

Thấy Đan Á Đồng cũng không phản đối cách gọi của mình, trong lòng Lạc Viêm Kiềm thấy thoải mái lắm, tay đặt lên vai Đan Á Đồng đứng tư thế hai người anh em tốt.

Đan Á Đồng có chút không thích cử chỉ quá thân mật, nhíu nhíu mày, nhưng vẫn là để yên, mặc kệ hành vi của Viêm Kiềm chưa bao giờ thay đổi.

Lạc Viêm Kiềm có thấy cái nhíu mày của Đan Á Đồng, nhưng mà cậu cứ giả bộ như không biết, bởi vì để tay thế này thật thoải mái, không hiểu sao lại thấy vui vẻ trong lòng.

Hạ Tây Xuyên và Dương Quân đều thấy có chút kì quái khi nhìn thấy tình cảm đột nhiên tăng mạnh giữa hai người, sao chỉ trong một buổi trưa ngắn ngủi, thái độ Lạc Viêm Kiềm lại thay đổi nhiều đến vậy?

Hai người lên xe, Lạc Viêm Kiềm nói “Sau khi thu hình xong, tôi mời anh ăn khuya, có chỗ cũng được lắm.”

Đan Á Đồng còn chưa kịp trả lời thì Dương Quân ngồi bên cạnh đã nói “Đêm nay Á Đồng còn phải chuẩn bị cho buổi diễn ngày mai.”

Lạc Viêm Kiềm nhìn đồng hồ “Cũng không trễ quá đâu, cứ yên tâm.”

Đan Á Đồng nhìn qua Dương Quân, nhẹ gật đầu, “Ừ.”

Dương Quân tự nhiên phản đối lời đề nghị của Lạc Viêm Kiềm như vậy, hẳn không thể không biết địa vị bây giờ của Lạc Viêm Kiềm ở công ty Phi Ngu được. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không với tính cách của Dương Quân, hẳn sẽ không bao giờ nói như thế.

Hạ Tây Xuyên ngồi ghế trước xoay người lại nói “Vừa nãy tôi có nhận được tin nhắn, chương trình có chút thay đổi, hình như có thêm khách mời đặc biệt.”

“Khách mời đặc biệt?” Lạc Viêm Kiềm nghi ngờ hỏi “Ai?”

“Người chịu trách nhiệm chương trình không nói ra, có điều nghe giọng của anh ta thì hẳn khách mời là một đại nhân vật.”

Đan Á Đồng nhìn ra ngoài cửa xe, với sự nổi tiếng bây giờ của Lạc Viêm Kiềm còn không biết được vị khách đặc biệt này là ai, thì nhất định đây là Thiên Vương hay Thiên Hậu rồi, căn bản không cần nghĩ nhiều cũng biết. Không biết tối nay phải chung sân khấu cùng nhân vật nào đây?

-----oOo-----

Chương 10: Ghi hình chương trình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đến đài truyền hình sớm hơn giờ thu hình tới 40 phút, Đan Á Đồng nhận được rất nhiều ánh mắt bất ngờ từ các nhân viên nhà đài, cậu yên lặng ngồi ở một bên cầm quyển tạp chí mới trên sofa lên đọc.

Lạc Viêm Kiềm đã make up xong, đi đến ngồi xuống bên cạnh, nhìn quyển tạp chí trong tay Á Đồng. Ảnh bìa là hình của một người mẫu nữ nổi tiếng.

“Anh thích người mẫu tên Mỹ Kỳ này?” Lạc Viêm Kiềm giật lấy tạp chí trên tay Đan Á Đồng, ném sang một bên nói “Lát nữa là ghi hình rồi, anh nên coi sắp xếp của chương trình đi.”

Đan Á Đồng nhìn bàn tay trống trơn “Bao giờ thì thu hình?”

“Tầm 10 phút nữa, nghe nói là khách mời đặc biệt đang make up, chuẩn bị xong rồi mới bắt đầu thu.” Lạc Viêm Kiềm nói tiếp “Chờ chút nữa đi.”

“Ừ.” Đan Á Đồng sắc mặt bình thản nhắm mắt lại, dựa vào sô pha nghỉ ngơi, tiện thể nghĩ tới một vài tình huống bất ngờ lát nữa có thể gặp phải.

“Viêm Kiềm, Á Đồng, chương trình sắp bắt đầu rồi, mời các anh theo tôi đến hậu trường để chuẩn bị.” Nhân viên nhà đài đến gần hai người, nhìn chằm chằm vào Đan Á Đồng đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đan Á Đồng mở đôi mắt màu nâu ra, đối với ánh mắt ngăm ngúa của cô nhân viên, cậu chỉ cười thân thiện, như thể không để ý đến ánh mắt gằn như thô lỗ của cô ta.

Như nhân viên hơi đỏ mặt, không được tự nhiên quay đi, làm tư thế mời.

Đan Á Đồng cười nhẹ một tiếng làm mặt cô gái càng thêm đỏ, khi dẫn hai người đi chân tay cũng có chút luống cuống, nhưng là lúc Đan Á Đồng cười lộ lên thật sự khiến người đối diện có cảm giác đó là Bạch mã hoàng tử, dịu dàng đến nỗi làm người khác không khỏi có chút yêu thương.

Đi vào phòng nghỉ ở hậu trường, đã thấy có người ngồi ở bên trong, Lạc Viêm Kiềm đi phía trước có chút kinh ngạc nhìn vài staff đang vây quanh một người, khách mời đặc biệt là hần?

Đan Á Đồng đi sau Lạc Viêm Kiềm khi nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm cũng có chút bất ngờ, không nghĩ là hần cũng tham gia show này. Với địa vị hiện nay của Tiểu Kỳ Thâm, hần sẽ tham gia nhiều show truyền hình cũng như bận rộn với các cuộc phỏng vấn, hôm nay vị Thiên vương này tham gia, khó trách cả tổ làm chương trình lại khẩn trương như vậy.

Tiểu Kỳ Thâm thấy Đan Á Đồng và Lạc Viêm Kiềm đi tới, mỉm cười, gật đầu với hai người.

“Tiểu ca” Đan Á Đồng không được tự nhiên cười với Tiểu Kỳ Thâm, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lạc Viêm Kiềm.

Tiểu Kỳ Thâm thấy Lạc Viêm Kiềm chẳng phản ứng gì, cười nhạt hỏi “Á

Đồng chưa nhận được thông báo của công ty à?”

Lạc Viêm Kiềm nhú mày, nhìn về ánh mắt không được coi là thân thiện nhưng lại được che dấu vô cùng tốt của Tiểu Kỳ Thâm, lời này của hắn là có ý gì?

Hắn là người của Thiên Quan, từ khi nào lại quan tâm đến chuyện công ty Phi Ngu?

“Thông báo của công ty?” Đan Á Đồng nghiêng đầu, trong mắt mang theo vẻ hiếu kỳ “Công ty xảy ra chuyện gì sao?”

Tiểu Kỳ Thâm thấy phản ứng của Đan Á Đồng như vậy, liền đoán được cậu chắc chưa nhận được quyết định của công ty “Ừ, tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng công ty chắc cũng sẽ báo sớm cho cậu thôi.”

Đan Á Đồng cảm thấy nghi hoặc nhưng chỉ cười nhẹ một cái “Phải không đó?” Sau đó không tiếp tục truy hỏi nữa.

Nghệ sĩ của công ty khác biết chuyện trong khi chính mình lại không biết, chắc cũng không phải là tin xấu, nếu không phản ứng của trợ lý của cậu cũng không bình tĩnh như vậy.

Thấy Đan Á Đồng vẫn bình thường, Tiểu Kỳ Thâm nhú mày, phản ứng của ca sĩ này thật làm cho người khác cảm thấy thú vị, giọng điệu như vậy cũng không khiến cậu ta tò mò sao?

“Á Đồng.” Lạc Viêm Kiềm tới gần Đan Á Đồng, cẩn thận để ý đến một sợi tóc bạc.

Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn sợi tóc nhỏ xíu, rất khó nhìn trên tay cậu, bật cười nói “Thị lực của cậu tốt quá.”

“Đương nhiên rồi, trước kia ở trường, chẳng ai có thị lực tốt bằng tôi đâu.” Lạc Viêm Kiềm cười tới gần Đan Á Đồng “Ngay cả lông trên mặt anh tôi cũng có thể thấy rõ nha.”

Đan Á Đồng ngửa đầu ra sau mỉm cười nói “A, phải không đó?” Lạc Viêm Kiềm có hành vi thân mật ở trong này là có ý gì đây?

Khóe miệng Tiểu Kỳ Thâm cong lên nhìn hai thiếu niên đang đùa giỡn với nhau, thấp giọng hỏi trợ lý đứng bên cạnh “Lạc Viêm Kiềm, người nổi tiếng nhất của Phi Ngu và Đan Á Đồng có quan hệ rất tốt với nhau à?”

Viên trợ lý suy nghĩ một chút, “Trước đây cũng không có nghe qua có chuyện xung đột gì giữa hai người này. Nhưng đã từng nghe nói về tính cách khó hòa đồng của Lạc Viêm Kiềm.”

Tiểu Kỳ Thâm mắt nhìn cái người mà theo lời trợ lý của hắn là khó hòa đồng đang vây quanh nói gì đó với Đan Á Đồng, khẽ chau mày, đây là đáng về khó hòa đồng với người xung quanh sao?

Hắn thấy nhân viên hậu trường đến bên Lạc Viêm Kiềm nói gì đó, rồi lại thấy Lạc Viêm Kiềm đứng dậy đi ra ngoài.

Xem ra là chuẩn bị lên sân khấu, Tiểu Kỳ Thâm quan sát biểu cảm trên mặt Đan Á Đồng, không lo lắng, không chờ đợi, chỉ là nụ cười mờ nhạt.

Bên cạnh Á Đồng là một thanh niên hơn 20 tuổi, đó là phụ tá của cậu, giữa hai người cũng không nói chuyện nhiều với nhau, thái độ giữa hai người so với những người khác cùng giới có chút khác biệt, cảm thấy được giữa họ không có sự ăn ý.

Nhớ tới địa vị của cậu ở Phi Ngu, Tiểu Kỳ Thâm khẽ nhíu mày, xem ra viên trợ lý này đi theo cậu hẳn là chưa lâu, nói cho cùng thì sự ăn ý giữa nghệ sĩ và trợ lý là rất quan trọng. Mà cũng phải, với vị trí của Đan Á Đồng căn bản không thể có trợ lý riêng, huống chi cậu lại chung nhóm với người nổi tiếng hơn mình.

Lúc Đan Á Đồng bước lên sân khấu, nghe thấy tiếng vỗ tay từ phía dưới, cậu hướng về khán giả, nở một nụ cười ấm áp và nói “Xin chào các bạn”.

“Vừa rồi Viêm Kiềm có nói vài chuyện liên quan tới Á Đồng, giờ nhìn thế này, xem ra lời của Viêm Kiềm đúng là có vài phần thật nhỉ.” MC nữ đứng bên phải Đan Á Đồng, khoa trương tỏ ra vẻ kinh ngạc “Nghe nói Á Đồng biết nấu ăn, chuyện này có thật không?”

Đan Á Đồng nghiêng người gập camera, hai mắt mở to nhìn MC “Ah, cái này cũng bị mọi người biết rồi à?”

“Đúng vậy a, vừa nãy còn nghe Viêm Kiềm nói là từng được Á Đồng nấu cho ăn nữa, tất cả khán giả nữ ở đây đều có chút ghen tị với Viêm Kiềm đây!”

“Hả” Đan Á Đồng chớp mắt “Cứ tưởng mọi người sẽ ghen tị vì em được nấu cơm cho Viêm Kiềm đây.”

Cái vẻ mặt đáng yêu này lập tức khiến khán giả nữ bên dưới hét chói tai.

MC tiếp tục hỏi một ít chuyện thú vị giữa hai người rồi mời Đan Á Đồng ngồi xuống cạnh Lạc Viêm Kiềm, trêu chọc thêm vài câu, sau đó thì chuyển đề tài về vị khách mời đặc biệt kì bí của chương trình.

Tiểu Kỳ Thâm ngồi xuống đối diện Đan Á Đồng và Lạc Viêm Kiềm, bốn phía liên tục vang lên tiếng hét chói tai của người hâm mộ bị kích động vì sự xuất hiện của Tiểu Thiên vương.

Đan Á Đồng nhìn những khán giả đang điên cuồng ở bên dưới, trên mặt cười lấy lệ.

Tiểu Kỳ Thâm, chỉ vài năm ngắn ngủi đã đạt được địa vị như vậy, bên cạnh ngoại hình, sự tài hoa thì còn có cả tài lực của gia tộc hẳn.

Bốn năm trước, tuy cậu không biết trong giới giải trí có một Tiểu Kỳ Thâm hay không, nhưng biết rất rõ Tiểu gia có tài lực mạnh mẽ như thế nào, Tiểu đại lão gia có tài kinh doanh thiên phú, người đàn ông đó rất xuất sắc.

“Kỳ Thâm, nghe nói lần này anh sẽ đóng vai nam chính Liên Kỳ trong phim “Lâm Thành”, vậy anh có thể tiết lộ một chút về bộ phim cho chúng tôi biết chứ?” MC vui vẻ hỏi, ngữ điệu tràn ngập sự kính trọng.

“Movie này có rất nhiều điểm tuyệt vời, nếu như muốn tôi nói ra, chỉ sợ là thời gian của chương trình phải tăng lên thôi. Với lại tôi hy vọng mọi người đến lúc đó bước vào rạp để có thể trực tiếp cảm nhận được từng hình ảnh và nghe những câu chuyện xa xưa chúng ta chưa từng biết, mọi người nói có phải không?”

Tiểu Kỳ Thâm cười nhẹ chuyển dần đề tài, đối với nhà làm phim lớn, để lộ nội dung phim sớm thật sự không phải chuyện tốt.

MC nghe ra ý từ chối trong lời nói khéo léo của hắn, cũng biết điều, liền tỏ vẻ thán phục nói “A, nghe Kỳ Thâm nói vậy, tôi cũng bị mũi lòng, thật hy vọng sẽ sớm được coi bộ phim đã làm cho nhiều người mong đợi này.”

Nghe MC cùng Tiểu Kỳ Thâm đánh Thái Cực quyền, Đan Á Đồng chẳng qua chỉ là cái nền biết cười ở đó mà thôi.

“Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ chơi một trò chơi, gọi là TÔI HỎI BẠN ĐÁP.” MC nam lấy ra một hộp nhỏ “Hôm nay ba vị khách mời đang ngồi đây, mỗi người sẽ bốc một chủ đề, trong đó có thể là yêu cầu biểu diễn tài nghệ, cũng có thể là gặp phải nguy hiểm, hoặc có thể sẽ là một câu hỏi liên quan đến bản thân các khách mời, cả ba đã chuẩn bị tốt chưa nào?”

“Tôi rất mong chờ.” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười, lập tức lại khiến bên dưới xuất hiện trận hét chói tai.

Lạc Viêm Kiềm vuốt cằm “Xem ra trò chơi lần này rất đặc sắc a~.”

“Sẽ không khiến Viêm Kiềm thất vọng đâu.” MC nữ cười nói “Á Đồng hình như đang rất lo lắng, cậu sợ sẽ ngẫu nhiên bốc phải cái gì đây?”

“Em có chút hồi hộp thôi.” thiếu niên trên màn ảnh ngẩng đầu lên, con ngươi màu nâu mang ánh nước trong suốt, cái bộ dạng này thực khiến các khán giả nữ trỗi lên bản năng của người mẹ.

MC nữ cười dịu dàng nói “Không cần lo lắng đâu, Á Đồng, tôi sẽ chúc cậu thật nhiều may mắn.”

“Xem ra Cần Cần của chúng ta đặc biệt yêu mến mỹ nam Á Đồng a.” MC nam cười, nói “Vậy Cần Cần có thể thiên vị Đan Á Đồng đáng yêu của chúng ta không?”

“A, đáng yêu như cậu ấy thật làm người ta khó có thể không thích nha.” MC nữ phóng đại tỏ rất vẻ háo sắc để chọc cười khán giả, khiến bên dưới cười không ngớt, mà Đan Á Đồng thì cúi đầu xuống một chút, gò má ửng đỏ, như thể đang ngượng ngùng vì bị trêu chọc.

Dáng vẻ cậu lúc này làm cho khán giả bên dưới hét âm lên.

Lạc Viêm Kiềm nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng như vậy, có chút ngán người, anh ta thật là, làm người khác không thể rời mắt được mà.

-----oOo-----

Chương 11: Tái hiện kinh điển

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đan Á Đồng bốc phải một chủ đề, nó cũng không thể coi là khó được.

Với nụ cười mơ hồ trên môi, Á Đồng nhìn Lạc Viêm Kiềm đang đứng ở giữa sân khấu. Yêu cầu dành cho Viêm Kiềm là cậu phải nhờ một khán giả nữ trong trường quay lên diễn cùng, kịch bản là nội dung trong MV chủ đề trong album mới vừa phát hành gần đây.

Tiểu Kỳ Thâm cũng rút được một yêu cầu khá đơn giản.

“Câu hỏi ngẫu nhiên của Kỳ Thâm là...Xin hỏi nghệ sĩ anh yêu thích nhất là ai?”

MC nam có phần hào hứng nói “Như mọi người đã biết, Kỳ Thâm là ngôi sao rất được yêu mến, vaauk chúng ta chắc hẳn đều tò mò không biết nghệ sĩ yêu thích của Tiểu Thiên vương là ai phải không nào?”

Ánh mắt Tiểu Kỳ Thâm quét mắt một lượt, rồi cuối cùng dừng lại trên người Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng mỉm cười đón nhận ánh mắt của đôi phương, trên mặt cũng mang theo vẻ tò mò.

Lạc Viêm Kiềm chú ý tới ánh mắt giữa hai người, cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng trên môi vẫn duy trì nụ cười, đề phòng camera bất kì lúc nào cũng có thể đảo qua.

“Nghệ sĩ yêu thích của tôi...à...” Tiểu Kỳ Thâm đặt tay ở đầu, vô tình lộ ra vẻ tao nhã vô cùng “Cảnh An Tước, người tôi thích nhất là Cảnh An Tước.”

Đan Á Đồng mỉm cười nhìn đi chỗ khác, hơi cúi đầu, ngay lúc đó tóc trước trán đã che đi đôi mắt của cậu.

“Là cô Thiên vương siêu sao, Cảnh An Tước!” Nụ cười trên mặt của MC nữ lúc này có chút mất tự nhiên, nhưng cũng chỉ là trong giây lát.

MC nam tiếp tục nói về chủ đề này “Cảnh Thiên vương đã có rất nhiều vai diễn kinh điển, và những ca khúc vang bóng một thời của anh như “Quay về”, “Cát rơi”, “Đâu còn chuyện chúng ta”.... Cũng đã 4 năm trôi qua, nhưng những nhân vật do Cảnh Thiên vương thủ vai vẫn tồn tại sống động trong kí ức của mỗi người, và rất nhiều người ở đây đều là fan của Cảnh Thiên Vương, cả tôi, cả Cân Cân, và cả Tiểu Thiên vương của chúng ta nữa.”

Đan Á Đồng không có nghe những gì MC đang nói, mà chú ý đến sắc mặt khó coi của Lạc Viêm Kiềm.

Cậu mỉm cười liếc mắt nhìn MC đang nói cùng Tiểu Kỳ Thâm, rồi nhìn lại yêu cầu mình ngẫu nhiên rút được, giấu đi vẻ châm chọc trong mắt.

“Chúng ta hãy xem Á Đồng đã rút được yêu cầu gì nào?” MC nữ thấy đề tài của Á Đồng rút phải xong cố ý quay sang nhìn Tiểu Kỳ Thâm một cái “Yêu cầu dành cho Á Đồng là hãy diễn lại cảnh Trang Thành uống rượu dưới trăng, nở nụ cười Niêm Hoa trong bộ phim kinh điển ‘huynh Thành Quốc Độ’.”

“Khuyên thành quốc độ”, quán quân phòng vé 5 năm trước đây, đồng thời vai diễn Trang Thành do Cảnh An Tước sắm vai ngồi dưới trăng uống rượu, sau đó nở nụ cười Niêm Hoa đã được bình chọn là nụ cười kinh điển trên màn ảnh, thậm chí còn được giới truyền thông xưng tụng là nụ cười siêu việt.

Lạc Viêm Kiềm kinh ngạc nhìn Đan Á Đồng vẫn luôn bình tĩnh, vì sao bốc phải yêu cầu đó mà trên mặt cũng không biểu lộ bất kì cảm xúc gì.

“Vâng, giờ chúng ta sẽ đến với phần quảng cáo, mọi người xin dừng rời khỏi chỗ, chương trình chúng tôi sẽ nhanh chóng quay trở lại” MC bỏ micro ra, nói với Đan Á Đồng “Á Đồng, cậu ra hậu trường hóa trang đi, cố gắng lên nhé!”

Hai MC đi qua một bên, cầm nước do trợ lý đưa tới uống một ngụm, MC nữ mới nhíu mày lại nói “Sao yêu cầu của Tiểu Kỳ Thâm và Đan Á Đồng lại đòi cho nhau vậy, làm gì bây giờ?”

MC nam trầm mặt, lại nhìn thấy vẻ mặt bình thản của đạo diễn, dù sao cũng là MC có kinh nghiệm, y bình tĩnh nói “Cứ ứng phó theo tình hình, bây giờ là truyền hình trực tiếp, cũng không thể thay đổi được gì, nếu thật sự không tốt, thì để Tiểu Thiên vương diễn lại, với kỹ năng diễn xuất của Tiểu thiên vương chắc chắn được thôi.”

Thời gian quảng cáo chỉ kéo dài 2 phút 42 giây, Đan Á Đồng đã đổi sang áo trắng cũng vừa bước lên sân khấu.

Phông nền đằng sau là cảnh trăng sáng gió mát, giữa sân khấu là một cái bàn chạm trổ hoa văn nhỏ, cách đấy vài bước là một chậu hoa lan được đặt trên cái kệ hoa.

Một thân y phục hoa mỹ, dây ngọc buộc tóc, lúc Đan Á Đồng chậm rãi bước đến cái bàn khắc hoa văn, Lạc Viêm Kiềm gần như tưởng rằng, người trước mắt kia, chính là Trang Thành lần thứ hai xuất hiện.

Thiếu niên áo trắng khuôn mặt như tranh vẽ, trong mắt mang theo ánh nước, giống như buồn rầu, giống như đau khổ, lại dường như đang cười nhạo.

Vén tà áo ra sau rồi ngồi xuống, một tay cầm bầu rượu nâng lên, rượu trên không vạch ra một đường cong trong suốt, sau đó rơi vào trong chén.

Cầm chén rượu lên, cậu đứng lên nhìn trăng sáng trên đỉnh đầu, trong mắt có tình cảm nồng nàn, dường như vàng trắng trên cao kia chính là người con gái cậu yêu, ngoại trừ trăng sáng thì trong mắt cậu chẳng còn tồn tại cái gì khác.

Lạc Viêm Kiềm hoảng hốt nhìn người trên sân khấu, người này, rõ ràng là Trang Thành, là Cảnh An Tước.

Hai MC dường như không thể tin vào những gì đang nhìn thấy, diễn xuất của người mới này... cậu ấy thật sự có thể tái hiện lại nụ cười Niêm Hoa kinh điển sao?

Nhạc nền vang lên, là âm thanh thanh u của đàn thập lục.

Thiếu niên dưới ánh trăng tóc đen như mực, mắt đào dài nhỏ rủ xuống, uống cạn chén rượu, trên môi lập tức hiện lên vẻ trơn bóng hấp dẫn.

Thiếu niên nghiêng đầu, chợt nhìn thấy hoa lan đã xòe cánh, có chút nao nao bước tới trước kệ hoa, vươn tay nhẹ nhàng hái một đóa hoa, trong mắt dạt dào tình cảm, hoảng hốt khẽ lẩm bẩm “Hoa lan...đã nở.”

Bỗng nhiên, cậu nở nụ cười nhàn nhạt, khoảnh khắc này, vẻ mặt cậu vô cùng âm áp, tựa gió xuân thổi tới, nụ cười ấy có thể khiến mọi người cảm thấy cảm động, và cũng có thể khiến trong lòng dâng lên sự chua xót.

Thậm chí có người vì cậu mà bắt đầu cầu nguyện, người con gái cậu yêu có thể trở về bên cậu.

Lạc Viêm Kiềm nhìn chằm chằm vào người trên sân khấu, mãi cho đến khi người đó hướng về phía khán giả cúi đầu, Viêm Kiềm mới phản ứng lại, người này là Đan Á Đồng, chứ không phải Cảnh An Tước.

MC rõ ràng cũng mới vừa khôi phục tinh thần, khoa trương hét to lên “Thật là một màn diễn xuất ngoạn mục, mọi người thấy nói có đúng không?”

Đan Á Đồng khẽ cười, hơi đánh một cái ngáp, rồi trong nháy mắt ngẩng đầu lên, đôi mắt dần ánh lên vẻ mê hoặc.

Đám đông bên dưới thét lên chói tai, không khí trong trường quay nóng lên tới cực điểm.

Tiểu Kỳ Thậm chớp mắt, che dấu vẻ kinh ngạc của bản thân, Đan Á Đồng này luôn làm người khác thấy bất ngờ đến độ cảm thấy bất ngờ cùng vui mừng.

Lúc Đan Á Đồng ngồi xuống lại chỗ bên cạnh Lạc Viêm Kiềm, Lạc Viêm Kiềm mới chính thức bình tĩnh lại được, ánh mắt phức tạp nhìn Đan Á Đồng, trong mắt ẩn chứa cảm giác không nói nên lời, vừa nồng đậm, lại như sương mờ mờ lung, làm cho người khác nhìn thế nào cũng không rõ.

Thời gian của chương trình đã hết, khi Đan Á Đồng nói lời chào tạm biệt với khán giả, thì bên dưới đã nhiệt tình hơn lúc mở màn rất nhiều.

Ở hậu trường, Đan Á Đồng vừa thay xong trang phục, liền thấy MC nữ lúc này, cậu nhanh chóng cài nút áo trên cùng lại “Chị Cần Cần”, gò má có chút đỏ lên, chân tay lúng túng, bộ dạng cậu lúc này liền chọc cười Vương Cần Cần.

Vương Cần Cần cười khúc khích, khiến mặt cậu càng đỏ hơn, cô cười cười rồi lấy ra hai tấm hình đưa đến trước mặt Đan Á Đồng “Hôm nay, hai đứa em họ của chị ở bên dưới coi chương trình, vừa này tụi nó gọi điện thoại bắt chị xin chữ kí của Á Đồng bằng được, em giúp chị một cái nhé, được không?”

Đan Á Đồng cầm lấy hai tấm ảnh, hóa ra là hình chụp cậu đang mỉm cười, cậu cầm lấy cái bút đặt bên cạnh rồi rất nhanh kí tên vào, sau đó hai tay đưa cho Vương Cần Cần “Chị Cần Cần, chị khách sáo quá.”

Vương Cần Cần nhìn chữ ký như rồng bay phượng múa trên tấm hình “Chữ ký của Á Đồng rất có khí thế nhỉ?”

“À?” Được cô khen ngợi, chàng trai ngượng ngùng gãi đầu, mặt càng đỏ thêm, vẻ mặt dường như bị chọc ghẹo đến độ có thể chảy máu tới nơi.

Vương Cần Cần lại cười khẽ một tiếng, lấy hai tấm hình bỏ vào túi xách “Để cảm ơn em đã giúp chị, đêm nay chị mời em làm khách.”

“Chị Cần Cần, lần này có thể phải làm chị thất vọng rồi.” Lạc Viêm Kiềm cũng vừa thay đồ xong, nghe Cần Cần nói vậy liền vươn tay ôm lấy cổ Đan Á Đồng “Đêm nay em đã dự định mời Á Đồng ăn rồi, chị Cần Cần nếu không ngại thì cùng chúng em đến nhà Pháp mới mở đi.”

Vương Cần Cần cũng không để ý tới, tỏ vẻ tiếc nuối nói “Có tiêu tử cậu ở đó, chị sẽ không thể cẩn thận “nghiên cứu” vẻ đẹp Á Đồng được, quên đi, lần sau chị sẽ tìm Á Đồng. Á Đồng, nhớ cho chị chút sĩ diện nhé.”

“Nếu vậy, lần sau em sẽ mời chị Cần Cần...” chàng trai nói xong lời này, mặt càng lúc càng đỏ.

“Ha ha, được, thôi hai đứa đi đi.” Vương Cần Cần khoát tay, tiếc nuối nói

“Thiệt là, vốn tưởng đêm nay có thể thưởng thức mỹ nam, kết quả lại là bị tên Kiềm tiêu tử giành trước.”

Đội Đan Á Đồng và Lạc Viêm Kiềm lên ngôi vào trong xe xong, Lạc Viêm Kiềm mới nói “Có thể được cả Vương Cần Cần tán thưởng, vận số của anh tốt thật.”

Đan Á Đồng dựa vào lưng ghế không nói gì, nhưng mà chỉ có cậu biết rõ, Vương Cần Cần chẳng qua yêu thích kiểu nghệ sĩ nam giống người mình đã biết mà thôi, nó vốn chẳng liên quan gì tới vận số.

Xe nhẹ nhàng chuyển bánh, Đan Á Đồng nghe giọng hát vừa quen thuộc lại vừa xa lạ từ trong xe truyền ra, cơn buồn ngủ dần đánh úp tới.

“Á Đồng, anh rất thích Cảnh An Tước à?”

“Nếu như anh không thích Cảnh An Tước, vậy làm sao anh có thể diễn lại cảnh kinh điển kia tốt như vậy?”

Đan Á Đồng mở to mắt, con ngươi màu nâu trong đêm tối trở nên tối đen như mực.

“Rất tốt sao?” Thật lâu, cậu cười nhạt một tiếng, mắt nhắm lại, cũng là giấu đi vẻ giễu cợt trong đáy mắt.

Chính mình diễn đoạn phim kinh điển của bản thân, chẳng qua là diễn lại, thì có gì là không được chứ?

Đội nửa ngày, cũng chỉ nghe được ba chữ như vậy, Lạc Viêm Kiềm không an lòng nhìn về phía Đan Á Đồng, thấy cậu nhắm mắt lại, một màu xanh mờ nhạt xung quanh mắt, lúc này cái gì cũng đều không thể nói thành lời.

“Cậu thích An Cảnh Tước?” Ngay lúc Lạc Viêm Kiềm thu ánh mắt lại, thì Đan Á Đồng mở mắt ra, nhìn sang Lạc Viêm Kiềm.

Lạc Viêm Kiềm nhìn đèn đỏ phía trước, ngừng xe lại “Anh ấy là ngôi sao tôi thích nhất.”

Đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, xe tiếp tục đi về phía trước.

“VẬY Ờ.”

Vẫn tĩnh lặng, Đan Á Đồng chỉ nói hai chữ như vậy, rồi không nói thêm gì nữa.

Lạc Viêm Kiềm nhìn Đan Á Đồng bên cạnh, thấy đối phương lại nhắm mắt một lần nữa.

Viêm Kiềm có chút xuất thần, dáng vẻ Á Đồng bình thản như vậy, thật làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Dường như... nhìn bộ dáng bình thản của anh ấy, thì tất cả những khó chịu trong lòng Viêm Kiềm đều có thể hóa thành hư vô, biến mất không còn chút dấu tích.

Đến lúc Viêm Kiềm dời ánh mắt đi, mới phát hiện xe của mình đã lấn sang phần đường dành cho người đi bộ, cũng sắp đụng vào một xe ô tô khác đang vượt qua, Viêm Kiềm vội vàng thắng xe lại, chấn động bất ngờ khiến Đan Á Đồng mở mắt.

“Không có việc gì, không có việc gì, cũng sắp đến nơi rồi.” Lạc Viêm Kiềm cười gượng, nhìn về phía Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng xoa nhẹ cái trán “Cậu có bằng lái chứ?”

Lạc Viêm Kiềm:

-----oOo-----

Chương 12: Bộ phim sắp khởi quay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đan Á Đồng cũng không thích món ăn Pháp lắm, chẳng qua bầu không khí tại nhà hàng này rất tốt, hơn nữa khách đến đây phần lớn đều là người trong làng giải trí.

Lắc nhẹ ly rượu đỏ, Đan Á Đồng nhìn Lạc Viêm Kiềm “Cậu hay đến chỗ này à?”

Lạc Viêm Kiềm uống một ngụm rượu đỏ “Tôi chưa tới bao giờ, chỉ là do nghe bạn bè trong giới nhắc tới, hôm nay là lần đầu tiên đây, anh thấy sao?”

Đan Á Đồng đặt ly rượu xuống, cười nhạt nói “Cũng không tệ.”

Kiểu nhà hàng này có hệ thống bảo vệ ngăn những tay săn ảnh rất tốt, ít nhất là có sự riêng tư, cậu khẽ nhắc khéo miệng lên “Nhà hàng này của ai thế?”

Lạc Viêm Kiềm thấy Á Đồng ăn được, cậu lau khéo miệng rồi nói “Nghe nói là phu nhân một đạo diễn nào đó mở, sao thế, anh thấy hứng thú à?”

Đan Á Đồng lắc đầu, rồi thấy hai nữ nghệ sĩ đang đi tới bên cạnh, một trong hai hóa ra là người có bất hòa với mình trước đây, Millie.

Millie hiển nhiên cũng nhìn thấy Đan Á Đồng, nhưng lại thấy người ngồi bên cạnh nên chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi ngồi xuống một cái bàn khác.

Thanh toán hóa đơn rồi cả hai đi theo lối đi đặc biệt dẫn trực tiếp đến bãi đậu xe của nhà hàng, để tránh bị đám phóng viên săn ảnh phát hiện, đến lúc lên xe xong, Lạc Viêm Kiềm mới nói “Anh và Millie kia có mâu thuẫn với nhau à?”

Đan Á Đồng sau khi cài dây an toàn vào “Hồi trước công ty đã sắp xếp tôi cùng cô ta để tạo scandal tình ái, nhưng tôi đã từ chối.”

“Hèn chi cô ta nhìn anh như vậy.” Lạc Viêm Kiềm khởi động xe “Anh đúng là chẳng giữ chút sĩ diện nào cho cô nàng đó, dù sao cô ta cũng nổi tiếng hơn anh...” nói đến đây, Lạc Viêm Kiềm ngừng lại xấu hổ ho lên một tiếng, sao cậu có thể nói trực tiếp như vậy chứ?

Đan Á Đồng thấy vẻ mặt Viêm Kiềm như vậy liền cười ra thành tiếng, cậu trai này đúng là làm cho ta thấy có vài phần đáng yêu mà.

Cười rồi?!

Lạc Viêm Kiềm ngơ ngác nhìn Đan Á Đồng đang cười, tại sao cậu luôn cảm thấy Đan Á Đồng khi cười rộ lên thì vô cùng đẹp?

Dồn hết sức lấy lại tinh thần, cậu vì vậy mà lại ngây người khi nhìn một thằng con trai khác?

Thu ánh mắt lại, Viêm Kiềm cảm thấy hai gò má có chút nóng lên, giả bộ nhìn chăm chú vào đường đi phía trước rồi nói “Anh cười cái gì?”

Đan Á Đồng chớp mắt “Không có gì, chỉ là cảm thấy cậu rất đáng yêu thôi.”

Trong khoảnh khắc, Lạc Viêm Kiềm có cảm giác mình đang bị trêu chọc.

Đan Á Đồng về đến nhà, tắm rửa xong, lúc đang ngồi lau tóc thì chuông điện thoại ở đầu giường vang lên. Cậu ném cái khăn sang một bên, rồi nhào lên giường cầm điện thoại lên đặt vào tai.

“Á Đồng” ở đầu dây bên kia, tâm trạng Đinh Nham có chút sa sút, mà ngay cả Á Đồng cũng nghe ra được điều đó.

“Anh Nham” vờ như không nghe được sự nặng nề trong giọng nói của Đinh Nham, Đan Á Đồng ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường, giọng điệu bình thản hỏi “Sao bây giờ anh còn chưa ngủ thế?”

Đinh Nham có chút dừng lại, dường như còn có tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền sang đầu dây bên kia “Công ty đã quyết định chuyển nhượng cậu cho Thiên Quan, về hợp đồng của cậu với công ty, thì từ giờ thời hạn còn lại sẽ thuộc về công ty Thiên Quan.”

Đinh Nham giải thích rất nhiều qua điện thoại, mãi lúc sau mới phát hiện ra đối phương vậy mà chưa nói câu nào, anh có chút lo lắng “Á Đồng?”

“Vâng?” Không mấy cảm xúc trong giọng nói.

“Việc này...công ty quyết định cũng là...” đối phương phản ứng như vậy làm anh không biết phải làm sao. Theo các điều khoản được kí kết trong hợp đồng, việc công ty chưa xin ý kiến Á Đồng mà đã tự ý quyết định là sai. Nếu Á Đồng cảm thấy bị dồn ép quá đáng rồi gây chuyện âm ý thì đối với công ty tuyệt đối không có lợi.

Bây giờ tình hình như vậy, công ty căn bản không có khả năng từ chối

trước sức mạnh của Thiên Quan. Huống chi con số hai triệu này so với giá trị của Đan Á Đồng mà nói công ty đã được lợi lớn, thế nên cấp trên chắc chắn sẽ không từ chối chuyện có lợi này.

“Em biết rồi, anh Nham, tất cả tùy mọi người sắp xếp.” Đan Á Đồng thản nhiên nói “Giờ cũng không còn sớm, em phải đi ngủ đây.”

Cúp điện thoại xuống, Đan Á Đồng cầm khăn tiếp tục lau tóc, rồi cầm điện thoại di động ở đầu giường nhấn gọi cho Dương Quân.

Dương Quân nhận được điện thoại, những tưởng Đan Á Đồng sẽ hỏi hấn có liên quan gì tới chuyện chuyển nhượng của công ty không. Rút cuộc từ đầu đến cuối, phía bên kia cũng không hề nhắc gì tới chuyện đó.

“Á Đồng, cậu đã biết quyết định mới của công ty chưa?” Do dự một chút, Dương Quân vẫn là nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Ừ, từ nay về sau anh vẫn là trợ lý của tôi, chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới công việc của anh sau này.” Giọng điệu dửng dưng của đối phương làm cho Dương Quân có cảm giác đây chẳng qua chỉ là việc nhỏ giống như thay quần áo mà thôi.

Nghe tiếng bíp bíp từ đầu dây bên kia, Dương Quân đóng nắp điện thoại lại “Hy vọng sự lựa chọn lần này sẽ không sai.”

Một đêm trôi qua, việc Đan Á Đồng tái hiện lại nụ cười kinh điển được giới truyền thông tán tụng trở nên vô cùng hot. Một số nơi còn nhắc lại màn biểu diễn của cậu tại đài truyền hình Tinh Không, ca ngợi cậu đã hát tình cảm cỡ nào, đồng thời tin đồn hát nhép trước đây cũng bị họ đặt vào vòng nghi vấn.

Sau đó, các phương tiện giới truyền thông còn bắt đầu suy đoán về mối quan hệ của cậu và Thiên vương Tiểu Kỳ Thâm, ngay cả thông tin cậu sắp đóng một nhân vật quan trọng trong phim điện ảnh “Lâm Thành” cũng được đưa lên.

Gần như chỉ trong có một đêm, Đan Á Đồng bắt đầu từ từ xuất hiện trong các tờ báo lẫn tạp chí giải trí.

Bất luận tin đồn từ bên ngoài như thế nào thì Đan Á Đồng vẫn đến phim

trường từ sớm để làm quen với các góc quay cũng như quang cảnh nơi diễn xuất.

Đến phim trường, cầm kịch bản lên yên lặng ngồi xem ở một bên. Cậu không cần qua lại cùng với quá nhiều người để tránh làm người khác thấy cậu nông cạn, không có thực lực. Tại đoàn làm phim lớn như vậy, thực lực mới là điều quan trọng nhất.

Khi Lâm Nghệ Thiên đến nơi, liếc thấy thiếu niên đang ngồi yên bình ở một góc, anh liền giật mình.

Giấu đi cảm xúc của bản thân, Lâm Nghệ Thiên đi đến ngồi xuống bên cạnh Đan Á Đồng “Thế nào, đã chuẩn bị xong chưa?”

Đan Á Đồng khép lại tập kịch bản, ngẩng đầu lên liền khiến người khác thấy được nụ cười trên mặt cậu “Cũng khá tốt, chỉ là không biết lát nữa diễn thật sẽ ra sao nữa.”

“Trước kia đã học qua lớp diễn xuất?” Lâm Nghệ Thiên nhớ tới sáng nay trợ lý đưa video tới, chàng trai trẻ này đã diễn lại nụ cười Niêm Hoa, ngoài Cảnh An Tước ra, chưa từng có người nào diễn hoàn hảo được như vậy.

“Dạ không, chẳng qua trước đây em có từng coi một ít sách về diễn xuất.” Đan Á Đồng đỏ mặt cúi đầu xuống, sau đó lại kiên định ngẩng đầu lên, trong mắt lóe sáng lên làm người khác thấy thật rõ sự quyết tâm của cậu “Nhưng mà, em nhất định sẽ cố gắng.”

Dù cho lẫn lộn trong nghề hơn 10 năm nhưng nhất thời Lâm Nghệ Thiên cũng bị ánh mắt này cảm hóa, anh vỗ vỗ lên vai Đan Á Đồng “Biết cố gắng là tốt rồi.”

“Đạo diễn Lâm, chào anh” Giọng nam mang theo từ tính vang lên. Người tới không cần nghĩ nhiều thì cũng biết đó là ai, Đan Á Đồng liền đứng dậy “Tiểu ca.”

Tiểu Kỳ Thâm cầm quạt lông, dây lụa xanh buộc tóc, toàn thân là trang phục của một quý công tử, từng cử chỉ đều làm cho người khác cảm thấy người này chính là nhân vật từ trong lịch sử đi ra, chẳng qua là người đó đang bước vào cuộc sống của chính mình mà thôi.

“Á Đồng còn sớm thế mà đã đến xem kịch bản rồi à?” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói “Hay cậu lại thiếu lòng tin vào bản thân mình?”

Đan Á Đồng gãi gãi đầu “Coi nhiều để đến lúc diễn thật tránh làm lãng phí phim.”

Tiểu Kỳ Thâm cười cười “Giờ cậu nhanh đi hóa trang đi, lát nữa cậu diễn cảnh chung với tôi đây, cố gắng lên.”

“Giờ em đi chuẩn bị ngay đây, cảm ơn Tiểu ca.”

Sau khi Đan Á Đồng rời đi, Tiểu Kỳ Thâm phe phẩy cây quạt trong tay “Đạo diễn Lâm dường như rất để ý Á Đồng?”

Lâm Nghệ Thiên đầu tiên là dặn dò những nhân viên đi vào vị trí, sau đó nói “Trên người cậu ấy có bóng dáng một người đã từng là bạn chí cốt của tôi.”

“Bạn chí cốt?” Tiểu Kỳ Thâm gấp cây quạt lại, trong thế giới này, làm gì có bạn thật sự?

Lâm Nghệ Thiên nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Kỳ Thâm như thế, liền hiểu rõ suy nghĩ của hắn, cười bất đắc dĩ “Cậu đi chuẩn bị đi, sắp bắt đầu ngay đây.”

“Tổ thiết kế!” Lâm Nghệ Thiên vẫy tay rồi bước sang chỗ khác.

Tiểu Kỳ Thâm dùng quạt vuốt dọc cằm, nhú nhú mày, rồi nhún vai, bắt đầu đi đến vị trí của mình.

Cảnh diễn của Đan Á Đồng bây giờ cũng không nhiều lắm, nhưng vì đóng vai công tử nhà giàu, nên cậu có đến ba bộ trang phục, một bộ trường bào màu trắng, một trường bào màu đỏ, và một bộ trang phục chiến đấu màu trắng.

Đổi sang trường bào màu trắng, Đan Á Đồng ngồi ở ghế để nhân viên tạo hình gắn tóc giả lên cho cậu.

Nhìn khuôn mặt non nớt vừa lạ lẫm vừa quen thuộc trong gương, khóe miệng cậu cong lên, diễn xuất dường như càng ngày càng thú vị.

-----oOo-----

Chương 13: Lạc viêm kiểm tự nhiên nổi giận

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ca ca, huynh thật nhàm chán.” thiếu niên áo bào trắng lười nhác ngồi trên ghế dựa, để cái quạt che lên mặt mình, bắt đầu nghỉ ngơi.

“Tốt, cut!” Cho dù là đạo diễn nổi danh cả nước, xem xét qua vô số người, nhưng Lâm Nghệ Thiên vẫn cảm thấy bất ngờ khi thấy có người biểu hiện được tốt như vậy. Cậu ta diễn trước mặt Tiểu Kỳ Thâm vậy mà không hề mờ nhạt, người như vậy trong thế giới này không có khả năng không tìm được một mảnh trời riêng cho mình.

Diễn xuất của Tiểu Kỳ Thâm không thật sự là thuộc top đầu, chẳng qua trong giới showbiz diễn xuất tốt nhất không có nghĩa sẽ leo được lên địa vị cao nhất. Là siêu sao, cũng không nhất thiết phải có khả năng diễn xuất đỉnh cao, cũng không phải là giọng hát tuyệt vời nhất, mà chính là biết diễn xuất, biết ca hát và biết đeo mặt nạ.

Tiểu Kỳ Thâm chính là người như vậy, hắn trở thành một siêu sao đương nhiên là có những yếu tố trên, đồng thời hắn còn có thể lực hậu thuẫn đằng sau mà những nghệ sĩ khác không có được.

Trong giới giải trí hơn mười năm, đã từng có một người có được năng lực diễn xuất điêu luyện, khả năng ca hát, địa vị hắn đạt được cũng không ai sánh bằng, chính là, hắn lại chết đi bằng một cách thật ảm đạm.

“Đạo diễn” trợ lý thấy anh thất thần “Bên dưới cần chuẩn bị cái gì ạ?”

Lâm Nghệ Thiên nhìn đồng hồ trên tay “Giờ mọi người tản ra đi, chuẩn bị cho cảnh quay đêm nay.” Anh đi tới bên cạnh Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm nói “Hôm nay quay tốt lắm, lần đầu tiên Á Đồng diễn vậy mà không hề sai sót.”

Gò má Đan Á Đồng ửng đỏ “Cám ơn đạo diễn.” Thật đúng là ai cũng không dám tin chàng trai này chính là người mới diễn vai một công tử nhà giàu lười nhác, hành động tùy hứng lúc nãy nữa.

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói “Á Đồng thực sự không có kinh nghiệm diễn xuất à?”

Đan Á Đồng đón ánh nhìn của Tiểu Kỳ Thâm “Vâng.” Cũng không giải thích gì thêm, vẫn là nụ cười nhàn nhạt và vẻ ngượng ngùng như cũ. Thế nhưng, khoảnh khắc này Tiểu Kỳ Thâm lại có ảo giác trong mắt cậu chính là tràn đầy sự lạnh nhạt.

Tiểu Kỳ Thâm cũng không để ý nữa, cầm lấy đồ uống do trợ lý đưa tới, thuận tay đưa luôn cho Đan Á Đồng “Cậu muốn uống không?”

Đan Á Đồng nhận lấy “Cảm ơn Tiểu ca” còn chưa kịp vặn nắp bình ra liền thấy Dương Quân cầm điện thoại chạy tới gần, hẩn cười xin lỗi với Tiểu Kỳ Thâm, rồi tiến hai bước về phía trước, lấy điện ra, trên màn hình điện thoại hiển thị một dãy số lạ.

Nhìn vào màn hình điện thoại rồi nhìn qua Dương Quân, Đan Á Đồng cầm điện thoại đặt bên tai “A lô, tôi là Đan Á Đồng đây.”

“Á Đồng, anh đã bị chuyển nhượng cho Thiên Quan rồi?” Đan Á Đồng nghe ra sự lo lắng trong giọng nói từ đầu dây bên kia truyền tới, đây là giọng Lạc Viêm Kiềm.

Cậu có chút nghi hoặc, Lạc Viêm Kiềm lại vì chuyện này mà gọi tới?

“Ừ, làm sao vậy?” Cậu thản nhiên hỏi.

“Đãi ngộ của Thiên Quan dành cho anh thế nào?” Bên kia ngừng một chút, lo lắng hỏi.

“Không biết.” Đan Á Đồng mắt nhìn Lâm Nghệ Thiên và Tiểu Kỳ Thâm cách đó không xa “Bây giờ phía Thiên Quan vẫn chưa cử ai tới bàn bạc với tôi.”

“Tôi đi tìm tổng giám, để bọn họ không chuyển nhượng anh nữa, tình hình lúc này rất bất lợi với anh. Tôi bây giờ đi tìm tổng giám, không thể để bọn họ chuyển anh đi được, dưới trướng Thiên Quan đầy nghệ sĩ nổi tiếng, vậy thì anh bao giờ mới được biểu lộ tài năng...”

“Không sao đâu.” Đan Á Đồng cười nhạt nói “Chẳng phải cậu hôm nay phải thu hình? Làm sao có thể gọi điện cho tôi thế?”

Rõ ràng là Đan Á Đồng cố ý chuyển đề tài, làm cho Lạc Viêm Kiềm có chút thất vọng, cậu hơi gầm gừ “Á Đồng, anh nghiêm túc một chút được không?”

Đan Á Đồng nghe tiếng Lạc Viêm Kiềm thấp giọng la lên ở đầu bên kia điện thoại, còn có cả tiếng nhân viên đài truyền hình thúc giục nữa. Cậu nhàn nhạt nói “Tôi đang rất nghiêm túc, Lạc Viêm Kiềm, cậu quay chương trình cho tốt đi, có gì sau khi xong việc nói tiếp.”

Khóe mắt Tiểu Kỳ Thâm nhìn thấy Đan Á Đồng vẻ mặt không chút cảm xúc đóng nắp điện thoại lại, hẩn nheo mắt lại một chút, Đan Á Đồng này cùng cậu trai nhút nhát lúc này hoàn toàn khác nhau.

Hắn đi đến bên cạnh Đan Á Đồng, cúi người qua đầu vai cậu “Á Đồng, lát nữa cậu tính đi đâu ăn cơm.” Hắn liếc một cái, trên điện thoại hiện một dãy số, là số của người lạ.

“Tiểu ca?” Hiên nhiên đối với hành động đột nhiên cúi người qua đầu vai mình của hắn khiến cậu có chút kinh ngạc, miệng thiếu niên hơi mở lon “Cơm trưa sao?”

Á Đồng nhấn phím tắt điện thoại. Tiểu Kỳ Thâm vỗ vỗ vai cậu “Ừ, nếu chưa có chỗ đi, thì đi cùng với tôi.” Nói xong, hắn quay sang Lâm Nghiê Thiên “Lâm đ*o diễn, chúng em đi trước đây.”

Đan Á Đồng bị Tiểu Kỳ Thâm kéo đến phòng hóa trang để thay trang phục, rồi lại bị Tiểu Kỳ Thâm mang lên xe. Cậu có chút khó hiểu, nhân vật Thiên vương trong làng giảng trí từ khi nào lại nhiệt tình với nghệ sĩ nhỏ vậy?

Tiểu Kỳ Thâm trong xe mở một ca khúc tiếng Pháp, Đan Á Đồng đột nhiên nhớ lại khi Tiểu Kỳ Thâm trong chương trình truyền hình đã nói là rất thích Cảnh An Tước, trong lòng không khỏi cười khẩy, người này có khi phim gì cậu từng đóng, bài gì cậu từng hát chắc cũng không biết a?

“Tiểu ca, người anh thích nhất là Cảnh An Tước?” Đan Á Đồng cười nhạt. “Em cũng rất thích phim của anh ấy.”

“Cảnh An Tước?” Tiểu Kỳ Thâm hơi sững sờ, sau đó mới kịp phản ứng nhận ra đối phương nói tới ai, “Cậu thích anh ta?”

Đan Á Đồng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ “Vâng.”

Tiểu Kỳ Thâm nhớ tới việc đòi yêu cầu tối hôm qua, ban đầu vốn là hắn sẽ trả lời người mình thích nhất là Cảnh An Tước, sau đó sẽ diễn lại nụ cười Niêm Hoa kinh điển. Nhưng vì Tiểu Kỳ Thâm hắn không thích làm cái bóng của người khác, cho nên, hắn không có bốc “ngẫu nhiên” tò mò yêu cầu đó. Lúc đó hắn cứ cho rằng Lạc Viêm Kiềm sẽ rút phải nó, thật không ngờ lại là Đan Á Đồng. Thế nhưng nhờ có vậy mà hắn một lần nữa được nhìn thấy sự đặc biệt của cậu.

“Cậu thích món ăn Pháp phải không?” Tiểu Kỳ Thâm tiếp tục tìm chủ đề trò chuyện.

Đan Á Đồng khó hiểu dời ánh mắt từ ngoài cửa sổ hướng về Tiểu Kỳ Thâm, cậu khi nào đã nói mình thích đồ ăn Pháp?

Tiểu Kỳ Thâm chớp mắt, giải thích hoài nghi của cậu “Ngày hôm qua việc cậu cùng Lạc Viêm Kiềm đến nhà hàng Pháp dùng bữa đã bị bọn săn ảnh chụp được.” Về nội dung bài báo, không cần đoán cũng biết được đám cầu thủ đó đã viết gì.

“Viết em và Lạc Viêm Kiềm là đồng tính luyện ái?” Đan Á Đồng thế nhưng lại không hề ngạc nhiên mà hỏi lại.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn chăm chú phía trước, cho nên không có thấy vẻ hồ hững trong mắt Đan Á Đồng “Cậu không cần lo lắng, loại báo lá cải đó cũng chẳng có ai tin.”

Đan Á Đồng càng muốn hỏi chính là vì sao cái tin tức lá cải đó hắn cũng biết? Cậu mở miệng một chút, rồi cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Tiểu Kỳ Thâm chú ý thấy Đan Á Đồng gọi đầy đủ cả họ lẫn tên Lạc Viêm Kiềm nghe có vẻ xa lạ, không biết vì sao trong lòng hắn dường như cảm thấy rất thoải mái “Cậu không thích món ăn Pháp, vậy thích ăn gì?”

Đan Á Đồng thật sự có chút không thể hiểu được Tiểu Kỳ Thâm này, một

Thiên vương hình như không cần đối xử tốt với tiểu nghệ sĩ như vậy à?

Muốn trước mặt giới truyền thông tỏ vẻ yêu quý đàn em sao? Nhưng dù là thế đi nữa, cũng không nhất thiết phải làm đến mức này.

“Em cũng không đặc biệt thích gì.” Đan Á Đồng mỉm cười, lấy điện thoại di động ra mở máy lên.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn hành động của cậu “Cậu tắt máy không sợ công ty không liên lạc được với cậu à?”

Đan Á Đồng còn chưa kịp đáp lại, điện thoại lần nữa vang lên, cậu cúi đầu xuống nhìn 11 con số đang nhảy nhót, nhấn phím trả lời.

“Đan Á Đồng!” Âm thanh trong điện thoại mang theo sự tức giận, Đan Á Đồng xoa xoa lỗ tai “Cậu lại làm sao vậy?”

“Giờ anh đang ở đâu, tôi sẽ tới tìm anh.” Người bên kia điện thoại dường như cố kiềm chế cơn giận dữ của bản thân.

“Cậu không thu hình à?” Đan Á Đồng có chút kinh ngạc.

“Bớt nói nhảm đi, anh ở đâu?” Rõ ràng tính nhẫn nại của người này không tốt, trong giọng nói vẫn để lộ cơn bực tức của mình.

“Tôi giờ đang ở trên xe.” Đan Á Đồng xoa xoa cái trán “Cậu không tham gia thu hình, sẽ gặp phiền toái rất lớn đấy.”

“Ngồi xe của ai?” đôi phương không cho cậu cơ hội nói tiếp.

“Tiểu ca, tôi đang cùng đi ăn trưa với anh ấy.” Đan Á Đồng mỉm cười, nói xong còn nhìn sang người đang ra về rất chăm chú lái xe.

Cạch một tiếng, đầu bên kia truyền đến tiếng bíp bíp, Đan Á Đồng nhìn cuộc điện thoại mới kết thúc, đây là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ chỉ mới 4 năm trôi qua, mà người trong làng giải trí đều biến đổi trở nên kì quái?

“Tôi nghĩ kĩ rồi, đi ăn cơm Âu, được chứ?” Tiểu Kỳ Thâm nở nụ cười,

ngiêng đầu hỏi Đan Á Đồng còn đang sững sờ nhìn điện thoại.

“À, được” Đan Á Đồng bỏ di động vào trong túi áo, quên đi, dù gì cậu ta cũng đang là nghệ sĩ đang nổi tiếng, tính tình kỳ quái một chút cũng là bình thường.

“Hình như bạn cậu đang rất tức giận?” Tiểu Kỳ Thâm thấy xe quẹo vào một đường khác “Hai người cãi nhau à?”

Đan Á Đồng gãi gãi đầu, tỏ vẻ có chút bối rối “Không... không có.”

Tiểu Kỳ Thâm không tiếp tục hỏi tiếp, trong ngành này có rất nhiều chuyện kiêng kị không thể hỏi rõ được, hắn coi trọng thiếu niên này, không có nghĩa là phải biết mọi thứ về cậu.

Chẳng qua nhiều ít gì hắn cũng đoán được một phần, thế này coi như đủ rồi.

Ở chỗ khác, Lạc Viêm Kiềm ném điện thoại cho người trợ lý, trầm mặc đứng lên nói “Giờ có thể bắt đầu ghi hình được rồi!”

Nhân viên đài truyền hình đứng bên cạnh nhiệt tình dẫn cậu đến hậu trường, show của họ vốn không nổi tiếng lắm, lần này có thể mời Lạc Viêm Kiềm đến tham gia tất cả đều là do nhờ mối quan hệ riêng. Nhưng mà xem ra Lạc Viêm Kiềm có vẻ không hứng thú lắm, tốt hơn hết hắn phải cố gắng không gây thêm phiền toái cho người nghệ sĩ nổi tiếng này.

Lạc Viêm Kiềm đi trên đường tới hậu trường tối lơ mờ, một hồi ngỡ ngàng, cậu đang giận cái gì, lo lắng cái gì?

Đó là quyết định của Đan Á Đồng, cậu có quyền gì để nổi giận, có quyền gì để lo lắng?

-----oOo-----

Chương 14: Cùng dùng bữa, cùng vui vẻ với siêu sao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bầu không khí trong nhà hàng rất tốt, Đan Á Đồng vừa nghe nhạc vừa quan sát người đàn ông đang ngồi đối diện mình.

Từng cử chỉ đầy “mùi” quý tộc, nụ cười trên gương mặt không xa cách mà cũng không thân thiện, cả người từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không phù hợp. Tất cả đều biểu hiện một người đàn ông từ nhỏ đã được giáo dục tốt, hoặc ít nhất cũng là được dạy dỗ về những lễ nghi trong cuộc sống.

Nhân viên phục vụ rót rượu đỏ vào ly giúp hai người, rồi lịch sự lùi sang một bên.

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười với người phục vụ, lấy tiền đặt vào khay trên tay người đó “Giờ thì không cần phục vụ, cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ khẽ cúi đầu, yên lặng bước ra cửa phòng VIP, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, từ đầu tới cuối cũng không có một ánh mắt thừa thãi nào dành cho hai người.

Đan Á Đồng nhìn cánh cửa đóng lại, dần dời ánh mắt về phía Tiểu Kỳ Thâm “Tiểu ca, nơi này là?”

“Ở đây cũng là nơi người trong giới hay lui tới, cậu không cần lo lắng đám săn ảnh sẽ xuất hiện.” Tiểu Kỳ Thâm cầm chân ly rượu trong suốt nâng lên, lắc nhẹ chất lỏng màu đỏ bên trong. “Rượu nho năm 1986, cậu ném thử đi.”

Thiếu niên ngồi đối diện hắn có chút câu nệ nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ, vẻ mặt thận trọng đầy say mê, thế nhưng cách cậu cầm ly rượu cũng rất hoàn hảo, giống như đã nhiều lần cầm ly rượu loại này rồi.

“Như thế nào?” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười hỏi.

“Uống ngon lắm”. Đan Á Đồng đặt ly rượu xuống, để tay lên bàn, lộ ra vẻ bất an, mắt tự nhiên nhìn vào đĩa có sáu miếng bít-tết đã được cắt cẩn thận “Tiểu ca, công ty sao lại muốn ký hợp đồng với em?”

Tiểu Kỳ Thâm tao nhã cắt miếng thịt bò trong đĩa “Cậu không có lòng tin với bản thân mình?” Xiên miếng thịt đã cắt đưa lên bỏ vào miệng, hắn lẳng lặng quan sát thiếu niên đầy mâu thuẫn này, rót cuộc trên người cậu ta

đang che dấu chuyện gì lại khiến mình hứng thú thế này?

“Không, không phải.” động tác cắt miếng thịt bò có vẻ có chút bối rối “Em chỉ là không rõ chuyện gì đang xảy ra, là Tiểu ca đề cử em sao?”

Tiểu Kỳ Thâm nhấp nhẹ ly rượu đỏ, mỉm cười nói “Không phải, là tổng tài Đường Nguyễn Khanh của chúng tôi nói cậu có tiềm năng, trực tiếp chỉ đích danh cậu.”

Hắn tưởng cậu sẽ không hỏi chuyện này, xem ra với cậu sự kiện này cũng không phải là không có chút ảnh hưởng.

“Vậy à.” Đan Á Đồng nhẹ gạt đầu, cắt một miếng lớn từ miếng thịt bò trong đĩa.

Đàn viôlông cùng đàn dương cầm đang hợp tấu bản nhạc Lương Chúc, sau đó bữa trưa cứ ở trong bầu không khí bình thản như vậy cho đến kết thúc.

Tiểu Kỳ Thâm không thể không thừa nhận, ở bên cạnh Đan Á Đồng càng lâu, thì hắn bị thiếu niên này làm cho ngạc nhiên lần vui vẻ càng nhiều. Mặc dù trước mặt hắn, cậu có vẻ không được tự nhiên, nhưng trong suốt bữa ăn trưa sang trọng như vậy mà cậu lại không hề thất lễ. Rõ ràng với vị trí một tân binh mới gặp may thì cậu thanh lịch hơn rất nhiều.

Lau nhẹ khóe miệng, Tiểu Kỳ Thâm nhìn đồng hồ “Bây giờ còn sớm, hay đi đánh gôn đi?”

Thiếu niên ngồi đối diện sững sờ, không được tự nhiên gạt đầu.

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười, cầm lấy áo vest để ở thành ghế đứng dậy “Đi thôi.”

Đan Á Đồng đi sau lưng Tiểu Kỳ Thâm, vẻ ngượng ngùng cùng vui vẻ không hề giảm, chỉ là sự ôn hòa trong mắt đã biến mất, hầu như không còn nữa. Tiểu Kỳ Thâm là siêu sao Thiên vương, vậy tại sao có thể có nhiều thời gian nghỉ ngơi đến độ có thể đi đánh Gôn, kiếp trước cậu nào được rảnh rang như vậy.

Xuống bãi đỗ xe, Đan Á Đồng vừa đến gần cửa xe thì chuông điện thoại vang lên, màn hình hiện tên là Dương Quân.

“Có chuyện gì thế?” Ngồi vào ghế lái, Tiểu Kỳ Thâm có chút nghiêng mặt qua, ở vị trí tài xế hẳn chỉ có thể nhìn một bên mặt của cậu.

“Nguyễn Văn?”

Đan Á Đồng có chút lớn tiếng khiến Tiểu Kỳ Thâm chú ý, hẳn nhìn người con trai đứng ngoài cửa xe, mới phát hiện một bên mặt cậu ấy rất nhu hòa, làm cho người khác có một loại cảm giác thoải mái.

Nghe thấy cái tên có chút lạ, hẳn cẩn thận suy nghĩ mới nhớ ra đó là thành viên cùng nhóm với Đan Á Đồng trước đây. Nghe giọng điệu thế này, chắc chắn không phải chuyện vui sướng gì.

“Tôi biết rồi, bây giờ đừng nói gì hết, để sau đi.” Đan Á Đồng gấp lại điện thoại, mở cửa xe ngồi xuống, nụ cười có chút miễn cưỡng nói “Tiểu ca, vừa rồi nhận một cuộc gọi, thật là vô ý tứ quá.”

“Không có việc gì.” Tiểu Kỳ Thâm khởi động máy, xe chậm chậm chuyển bánh rời bãi đỗ, ánh nắng nghiêng chiếu vào xe, mang đến chút tình cảm ấm áp.

“Cậu biết chơi gôn không?” Tiểu Kỳ Thâm thân thiết hỏi.

“Vâng, em có biết một chút.” thiếu niên có chút lơ đãng trả lời.

Đúng lúc này thì chuông điện thoại Tiểu Kỳ Thâm vang lên, hẳn cầm lên nghe “A Lập, chuyện gì thế?”

“Ừ, tôi biết rồi.” bỏ điện thoại xuống, hẳn nhìn về phía Đan Á Đồng “Nguyễn Văn trong chương trình truyền hình đã lên tiếng chỉ trích cậu, cậu biết rồi phải không?” Xem ra cậu lúc này có chút lơ đãng là do chuyện này.

Đan Á Đồng cúi đầu xuống làm tóc che đi nét mặt của cậu. “Vâng.”

Tiểu Kỳ Thâm không nhìn thấy vẻ mặt Đan Á Đồng, cũng không biết lúc này cậu đang vui hay đang buồn, hay là bất lực, hẳn khẽ nhủ mảy “Giờ cậu không còn là người của công ty Phi Ngu nữa, chuyện này công ty sẽ xử lý.”

Đan Á Đồng đương nhiên biết rõ chuyện này cuối cùng cũng đơn giản chỉ ảnh hưởng đến hai người, một là cậu, người bị Nguyên Văn chỉ trích, người còn lại chính là Nguyên Văn, bởi vì ghen ghét mà đả kích thành viên đã từng sống vai với mình trong quá khứ, cậu muốn làm cho kết quả hướng đến khả năng thứ hai.

“Không cần phải lo lắng, chuyện này sẽ không ảnh hưởng xấu tới cậu đâu, bây giờ chúng ta cần làm là thoải mái chơi bóng.” Tiểu Kỳ Thâm cũng không lạ khi có chuyện như vậy, chỉ là không nghĩ đến Nguyên Văn này rõ ràng là đã trong nghề một thời gian vậy mà chẳng thông minh chút nào.

Sự việc này trong giới giải trí nhìn mãi thành quen, cái gọi là thị phi chẳng qua là xem ai ở hậu trường lợi hại hơn mà thôi.

“Vâng.” Đan Á Đồng đã hiểu một chút chuyện này có khả năng công ty Thiên Quan sẽ nhúng tay vào, chỉ là cậu thật không ngờ việc mình chuyển nhượng cho Thiên Quan không phải vì Tiểu Kỳ Thâm mà lại là vì Đường Nguyễn Khanh.

Đường Nguyễn Khanh, con người này chính là một con cáo già mỉm cười, bản thân cậu có thể nhận ra được với tiếng tăm lúc này thì chưa thể nào lọt vào mắt hần, tại sao hần lại có thể chi đến 2 triệu để ký một một nghệ sĩ tiền đồ còn chưa rõ ràng?

Đến sân Gôn, Đan Á Đồng thay bộ đồ thể thao, nhìn thấy trước mắt một bầu trời xanh biếc, cậu hít sâu một hơi.

Tiểu Kỳ Thâm bước tới, hần đặt gậy đánh gôn trên vai, nụ cười mang theo hương vị của ánh mặt trời “Sao thế, cậu thử đi.”

Đan Á Đồng giơ gậy lên, còn chưa vung xuống thì bị tiếng chào hỏi sau lưng cắt ngang.

“Á Đồng, cậu cũng ở đây hả?”

Đan Á Đồng buông gậy gôn xuống, xoay người lại nhìn Đinh Nham người mặc vest, cậu mỉm cười nói “Anh Nham.”

Đinh Nham thấy rõ người đang đứng gần Đan Á Đồng “Anh Tiểu, xin

chào.”

“Anh Đinh, chào anh.” Tiểu Kỳ Thâm gỡ bỏ bao tay, hai người lịch sự bắt tay với nhau, mỗi người đều nở một nụ cười.

Đinh Nham và Tiểu Kỳ Thâm khách sáo trò chuyện cùng nhau đôi ba câu rồi tách ra, cũng không một chút nồng nhiệt, chỉ là khách sáo lẫn có chút xa lạ.

Đinh Nham thật không ngờ lại thấy Đan Á Đồng đánh gôn một mình với Tiểu Kỳ Thâm, sự may mắn của Đan Á Đồng thật làm anh thấy bất ngờ.

Anh căn bản là không thể tin trong giới giải trí lại có thể vận may thuận buồn xuôi gió như thế này.

Hay là, Đan Á Đồng chính là ngoại lệ?

“Đồng” dưới ánh mặt trời, quả bóng trên không trung tạo một vòng cung, rồi rớt xuống hồ.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn thấy vẻ ảo não của chàng trai “Không sao, tiếp tục đi.”

“Vâng.” Thiếu niên mặt ửng đỏ cúi xuống, tiếp tục chỉnh lại tư thế đánh của mình.

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười, buổi chiều này dường như có vẻ rất tốt đẹp.

-----oOo-----

Chương 15: Khúc dạo đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đóng cửa toilet lại, Đan Á Đồng liền ới ra, sắc mặt cậu trở nên tái nhợt, trên người Á Đồng vẫn là quần áo thể thao, chỉ là lúc này gương mặt cậu xấu xí đến dọa người.

Cậu không thể ăn thịt bò, thói quen này hình như từ kiếp trước đã mang tới

tận bây giờ. Cho dù là thịt có được nấu chín kỹ thì cậu cũng không thể ăn được, huống chi nhìn màu sắc của miếng thịt có thể thấy rõ ràng là nấu tái.

Hơn nửa ngày cậu mới nhận được cảm giác buồn nôn xuống dạ dày, sứa sang lại mái tóc rồi vội vã súc miệng. Sau đó vỗ vỗ lên mặt, cậu khôi phục lại dáng vẻ tươi cười rồi bước ra khỏi toilet.

Một số caddie đeo túi gôn đi ngang qua cậu, ngẫu nhiên cũng có vài người liếc nhìn cậu một cái, nhưng là lịch sự quan sát một chút sẽ không khiến người khác cảm thấy khó xử.

“Sắc mặt cậu không tốt lắm, trong người không thoải mái à?” Tiểu Kỳ Thâm đứng trên thảm cỏ xanh mơn mớn, dưới ánh mặt trời quay đầu lại nhìn Đan Á Đồng đang đi tới. Gương mặt hắc lúc này có thể làm thu hút bao nụ cười của các cô gái.

“Vậy à?” Đan Á Đồng cười nhạt “Em cảm thấy vẫn bình thường mà.”

“Vậy thì tốt.” Tiểu Kỳ Thâm đưa gậy đánh gôn cho caddie đứng bên cạnh “Giờ cũng không còn sớm, chúng ta trở lại phim trường thôi, cậu với tôi còn có cảnh quay nữa.”

“Vâng” Đan Á Đồng gật đầu, cậu nheo mắt nhìn đoàn người Đinh Nham đứng ở đằng xa, rồi quay đầu sang Tiểu Kỳ Thâm, nói “Anh chờ em một chút, em sẽ trở lại ngay.”

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười “Cũng còn chút thời gian, cậu không cần phải gấp.”

Chờ cho Đan Á Đồng đi xa rồi, Tiểu Kỳ Thâm mới lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, nụ cười ôn hòa trên mặt đã biến thành vẻ lạnh lùng “Tra được thế nào rồi?”

Tháng ba thời tiết chưa ấm lên hoàn toàn, không khí se se lạnh cùng hương cỏ xanh khiến dạ dày của Đan Á Đồng dễ chịu hơn nhiều.

Đinh Nham đánh một quả cầu vào lỗ. Năm nay anh gần 35 tuổi, trên người tản ra sự hấp dẫn của người đàn ông đã trưởng thành, nhưng Đan Á Đồng cũng hiểu rõ, người đàn ông này trong showbiz cũng là người có chút thủ đoạn, có thể đụng chạm tới một số nghệ sĩ chứ không thể nào đắc tội với

người quản lý đã có nhiều năm kinh nghiệm được. Chuyện này người thông minh trong giới giải trí đều biết rõ.

Nhìn thấy Đan Á Đồng, Đinh Nham cũng không vội vã bắt chuyện, tay cầm gậy đánh gôn đưa cho cậu “Đánh một quả chứ?”

Đan Á Đồng xua tay “Em... Em đánh không được, với lại Tiểu ca còn đang chờ em.”

Đinh Nham cũng không kiên trì ép buộc, đưa gậy đánh gôn cho caddie, mắt nhìn cả người Đan Á Đồng, không sắc bén nhưng lại có áp lực vô hình.

Người đàn ông đi cùng anh cũng là người trong giới, thấy tình hình này rất thức thời nói “Tôi đi gọi điện thoại, hai người cứ từ từ nói chuyện đi.”

Đinh Nham nhìn gã đã chạy ra xa, lãnh đạm nói “Chuyện Nguyên Văn cậu đã biết rồi?”

Đan Á Đồng nụ cười trên môi nhạt dần “Vâng, em biết rồi.”

Bầu không khí giữa hai người trở nên yên tĩnh, Đinh Nham tháo mũ trên đầu xuống “Chuyện này không liên quan tới công ty, bây giờ cậu cũng không còn là người của Phi Ngu nữa, xử lý thế nào đó là chuyện của Thiên Quan, tôi không giúp cậu được gì.”

“Anh Nham, em hiểu rồi.” Đan Á Đồng hiểu rõ Đinh Nham một phần là muốn tốt cho mình, một phần khác là lo lắng cho Phi Ngu.

Việc Thiên Quan dùng nhiều tiền như vậy chỉ để đổi lấy một nghệ sĩ hạng hai, trong mắt nhóm quản lý của Phi Ngu có lẽ nghĩ giữa Á Đồng với bên đó có mối quan hệ đặc biệt, tốt nhất là không nên đắc tội, mà phải chuẩn bị cho mối quan hệ tốt đẹp. Showbiz trong nước, liệu công ty nào dám đối đầu cùng Thiên Quan chứ?

Thấy Đan Á Đồng cũng không biểu hiện gì mấy, Đinh Nham nói “Cậu nhanh quay lại phim trường trước đi.”

“Cảm ơn anh Nham, tạm biệt anh.” Đan Á Đồng cúi đầu một chút bày tỏ lòng biết ơn, dù sao đi chăng nữa, Đinh Nham quả thực đã từng bảo vệ

cậu. Đối với người trước mặt đã từng giúp đỡ cậu, cậu chưa bao giờ tiếc rẻ việc biểu lộ lòng cảm kích của bản thân.

Bóng lưng của chàng trai thực bình thản, dường như cậu đang cười. Đinh Nham cảm thấy thiếu niên này đã thay đổi không ít, trở nên giống người trong giới này hơn, khỏe mắt và đuôi lông mày đều mang theo vẻ quyền rũ, mơ hồ có chút sắc thái khêu gợi.

Đan Á Đồng rời đi không lâu, người đàn ông trước đó đã quay trở lại, gã nghịch với cây gậy gôn trong tay “Cậu kia thoai nhìn cũng không tệ.”

Đinh Nham bình thản nhìn gã “Tiếc là cậu ta không còn là người của công ty chúng tôi nữa, tôi sợ đã làm Tăng tổng phải thất vọng rồi.”

“Ha ha, tôi nói như vậy chẳng qua là muốn khen ngợi cậu ta một chút mà thôi.” Người đàn ông cười đùa, không chút xấu hổ nào khi bị người khác nhìn rõ tim đen.

Đinh Nham chỉ cười nhạt, cũng không nói ra chuyện trong lòng đã biết rõ, trong giới này ai mà chẳng biết Tăng Tiền An dù nam hay nữ gã đều thích “ăn”?

Tại phòng thu.

Chương trình Lạc Viêm Kiềm tham gia là một talk show, nội dung trò chuyện hôm nay thì phần lớn cậu đã biết trước. Cậu sẽ cùng với MC trao đổi qua lại để tạo không khí trong phòng thu.

“Mấy hôm trước Viêm Kiềm đã tham gia vào một chương trình, qua đó mà chúng tôi biết được bây giờ cậu và Á Đồng là bạn tốt của nhau, vậy với những lời nói của Nguyên Văn, cậu có đưa ra ý kiến gì không?”

Nguyên Văn?

Lạc Viêm Kiềm nhú mày, sao lại nhắc tới người này, hình như hẳn ta với Đan Á Đồng không hợp nhau, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Cậu cười cứng ngắc nói “Chuyện Nguyên Văn đã nói những gì quả thật tôi không biết, nên giờ cũng biết là phải nói gì nữa?”

“Vậy theo cậu nghĩ liệu Á Đồng có phải là người qua cầu rút ván và hay ra vẻ hơn người không?” Câu hỏi của MC thật khiến người ngoài bất ngờ.

Lạc Viêm Kiềm không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nghe được nội dung trong lời người MC vừa nói, cậu khẽ cau mày “Á Đồng và Nguyên Văn trước đó đã xảy ra chuyện gì thì tôi không rõ, nhưng tôi biết Á Đồng là người dễ gần, hơn nữa tính cách cũng rất ôn hòa, tôi thật không thể hiểu được lời đồn này căn cứ vào đâu mà có nữa.” Cái con người kia, cái gì mà dễ gần gũi, rõ ràng là kẻ hai mặt, nói có tính cách ôn hòa thì đúng là trời sập mà.

“Theo ý của Viêm Kiềm thì là đây chỉ là lời đồn?” MC nữ mỉm cười nói “Vậy cậu có thể kể cho chúng tôi một chút chuyện cũ về tình bạn giữa cậu và Á Đồng được không?”

Lạc Viêm Kiềm phát hiện chủ đề đã chuyển hướng sang Đan Á Đồng, cái này không giống với kịch bản trước đó, trong lòng cậu cười lạnh, nghĩ chương trình này muốn câu rating sao?

Chiều nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

MC ngồi đối diện Lạc Viêm Kiềm đương nhiên phát hiện Lạc Viêm Kiềm đang kiềm chế lửa giận, có chút nghiêng đầu, nhìn thấy tay đạo diễn ra dấu tiếp tục chủ đề.

Cô có chút do dự, trên mặt hiện lên sự vui vẻ đầy chuyên nghiệp “Chúng tôi đều rất thích cậu và Á Đồng, cho nên muốn biết cuộc sống hàng ngày của hai người thật sự như thế nào, không biết Viêm Kiềm có thể thỏa mãn sự hiếu kỳ của chúng tôi không?”

Nụ cười của Lạc Viêm Kiềm càng lúc càng khó coi, nhưng khi nghĩ đến hậu quả, cậu liền nhin cơn tức giận trong lòng xuống “Tôi cũng không biết phải kể từ đâu nữa, mọi người muốn biết chuyện gì nào?”

“Cậu cứ nói tự nhiên, chẳng hạn như...Tôi cũng không phải là người nhiều chuyện à” MC nữ tỏ ra gương mặt rất thành thật “Ví dụ nói về đời sống tình cảm chẳng hạn?”

“Đời sống tình cảm?” Lạc Viêm Kiềm chớp mắt “Tôi năm nay còn 4 tháng nữa mới đến 18 tuổi, coi như là vị thành niên, nên yêu sớm cũng không

phải chuyện tốt, nhưng mà, thật sự tôi đang thích một người.”

“A, nói cho chúng tôi biết đi.” MC thấy có đề tài để nói chuyện, trong giọng nói mang theo vài phần hào hứng.

“Ừ, người này có lẽ mọi người chắc đều biết” Lạc Viêm Kiềm cười xấu xa “Audrey Hepburn, bà chính là nữ diễn viên yêu thích của tôi, trong phim Roman Holiday, bà đã đóng vai công chúa, và trong lòng tôi thì không có ai có thể vượt qua bà.” Sau đó cậu tiếp tục kể chuyện về cuộc đời của Hepburn, còn nói về những bộ phim bà từng tham gia diễn, càng nói càng hăng say.

MC thật không ngờ câu chuyện lại biến thành như thế này, cô nàng lại không thể cắt ngang lời khách mời, đành phải phụ họa theo đối phương, sau đó dẫn dắt chủ đề câu chuyện sang hướng khác.

Đạo diễn đứng bên dưới sân khấu thở dài, Lạc Viêm Kiềm có thể nổi tiếng ở độ tuổi này không phải là không có nguyên nhân. Lúc này cách cậu dẫn dắt câu chuyện khiến MC đến cơ hội muốn cắt ngang cũng không có, nhưng mà, cậu chuyển đề tài nói chuyện đi càng xa thì càng nói rõ mối quan hệ cùng Đan Á Đồng không hề đơn giản.

Sau khi thu hình hoàn tất, Lạc Viêm Kiềm nhìn đạo diễn đang bước tới gần mình, mỉa mai “Đạo diễn Vương, kịch bản chương trình này rất không tồi nha.”

Vương Lục biết đối phương lúc này đang rất nổi tiếng, liền cười làm lành nói “Viêm Kiềm, chúng ta cũng là người quen, hướng chỉ cha cháu với chú cũng là chỗ bạn già với nhau, cháu coi như giúp chú cái chương trình gấp gấp này đi, ngành giải trí cũng thật không dễ dàng gì...”

“Được rồi ” Lạc Viêm Kiềm cắt đứt lời giải thích của y, có chút không kiên nhẫn nói “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Cháu còn chưa biết sao?” Vương Lục kinh ngạc nói “Chuyện đó hôm nay chính là tiêu đề của một loạt tin trên internet đấy.”

Lạc Viêm Kiềm nhìn người trợ lý đứng bên cạnh, nhú mày “Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?” Thậm chí Hạ Tây Xuyên còn không nói cho cậu biết?

Vương Lục vội ho khan một tiếng “Cháu về nhà lên mạng coi là biết à”

Lạc Viêm Kiềm khẽ nhú mày, xoay người sang Hạ Tây Xuyên nói “Giờ anh đi lấy laptop đến cho em.”

Hạ Tây Xuyên nói “Laptop ở trên xe.”

Lạc Viêm Kiềm dứt tay vào trong túi quần “Chúng ta bây giờ trở lại xe.”
Cậu muốn biết nội dung câu chuyện là gì, mà Hạ Tây Xuyên lại không nói cho cậu biết.

Viêm Kiềm không hề biết rằng trong lời của Nguyên Văn nói còn đề cập cả đến cậu.

Vương Lục nhìn bóng lưng thiếu niên, xem ra cái người nghệ sĩ nhỏ gọi là Đan Á Đồng đó đã là đề tài gossip.

Đây là báo hiệu của việc sắp nổi tiếng, xem ra cần phải tìm người liên lạc mời người này tới tham gia chương trình của y rồi.

-----oOo-----

Chương 16: Scandal

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên các kênh giải trí lẫn các mặt báo bắt đầu đưa một loạt tin tức tiêu cực về Đan Á Đồng.

Nào là Đan Á Đồng ti tiện, dùng mọi thủ đoạn mới có thể ký được hợp đồng trở thành nghệ sĩ, thậm chí có người đã chứng kiến “thành tích” đánh nhau của cậu khi còn ở cô nhi viện.

Một số chỗ khác thì đưa tin Đan Á Đồng là kẻ chuyên nịnh nọt cấp trên cùng các nghệ sĩ lớn, chứ thật ra bản thân chẳng có mấy tài năng.

Thậm chí có người nói cậu và Lạc Viêm Kiềm là đồng tính luyện ái, đám người đó còn lấy tấm ảnh hai người ngồi chung trong xe hơi ra làm bằng

chứng, rồi cũng có nơi suy đoán Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thậm có mối quan hệ bất chính, nếu không với vị trí hiện nay của Đan Á Đồng làm gì có thể được tham gia vào movie bom tấn đó.

Lúc này có rất nhiều tin tức trái chiều được đưa ra, chỉ trong thời gian ngắn mà tên Đan Á Đồng đã tràn ngập trên các mặt báo. Hơn nữa, ở một số tờ báo còn tả rất sống động, cứ như thể phóng viên được chứng kiến tận mắt hiện trường.

Trên bàn làm việc có một vài tờ báo được đặt gọn gàng, mà tờ nào tờ nấy đều đề cập đến scandal của Đan Á Đồng.

“Bộp!” Người đàn ông mặc vest ném quyển tạp chí trong tay lên bàn, lạnh lùng nói “Từ hôm nay trở đi, Đan Á Đồng giao cho anh phụ trách, chờ giải quyết chuyện này xong thì chuẩn bị mở lễ ký hợp đồng với cậu ấy.”

Người đàn ông trung niên đứng cạnh bàn làm việc có phần không dám tin, nói “Ý Đường tổng là muốn bảo vệ cậu ta?”

Đường Nguyễn Khanh hai tay bắt chéo, tóc đen cột sau gáy, rất phù hợp với vẻ ngoài đẹp trai, có chút gợi cảm khác thường của y “Tôi tin vào mắt nhìn người của mình.”

Người đàn ông trung niên cúi người xuống “Tôi hiểu rồi.”

“Hiểu rõ là tốt, anh đi xử lý chuyện này đi.” Đường Nguyễn Khanh mở một cuốn tạp chí khác trên bàn, ảnh bìa có in một tấm hình mờ mờ, là ảnh hai chàng trai đang hôn nhau, y cười lạnh, báo chí luôn làm những việc ngớ ngẩn, nhưng mà nếu không có những kẻ như vậy thì làm sao có scandal, tuy vậy nếu làm quá lên thì chỉ khiến người khác ghét bỏ.

Người đàn ông trung niên đóng cửa phòng làm việc lại, có phần nghi ngờ rốt cuộc cậu kia như thế nào lại được Đường Nguyễn Khanh đối đãi như vậy?

Đan Á Đồng ngồi trên ghế xem kịch bản, có một người đang ngồi đối diện với cậu, Á Đồng ngẩng đầu, hóa ra là nữ diễn viên chính của bộ phim, Lâm Vũ Hân.

Lâm Vũ Hân ra nghề đã nhiều năm, trong giới cũng coi như có chỗ đứng,

tiếng tăm truyền ra cũng tốt đẹp, tuy nhan sắc không thuộc vào hàng top, nhưng bù lại, cô là một diễn viên có sức cuốn hút riêng, chỉ với điều này thôi thì những diễn viên chỉ dựa vào nhan sắc thì không thể nào bì kịp.

“Đang xem kịch bản à?” Lâm Vũ Hân ngẫu nhiên hỏi, cô chưa từng nói chuyện cùng nghệ sĩ mới này, cảnh diễn chung của hai người thì cũng sắp xếp ở phía sau. Nhưng sau mấy ngày quan sát, cô thấy được chàng trai này chính là một diễn viên mới rất có tiềm năng.

“Chị Vũ Hân.” Đan Á Đồng rục rịch định đứng lên, lại bị đối phương phóng khoáng ấn người xuống “Chị nói này, cậu là con trai mà rườm rà quá, chị chỉ hỏi thể thôi, chẳng lẽ cậu còn chuẩn bị đứng lên báo cáo hả?”

Đan Á Đồng biết tính Lâm Vũ Hân, từ 4 năm trước đã hiểu rõ cô, cho nên cũng không cứng nhắc nữa, đặt kịch bản sang một bên, có chút bối rối đáp lại “Vâng, em là người mới nên cần phải nghiên cứu nhiều hơn.”

“Trình độ diễn xuất của cậu vốn đã vượt qua rất nhiều diễn viên kì cựu rồi.” Lâm Vũ Hân móc ra gói thuốc lá, nhìn sang Đan Á Đồng “Cậu hút không?”

Đan Á Đồng lắc đầu, cậu từ trước tới giờ đều không thích nổi mùi vị thuốc lá, mặc dù trong giới có rất nhiều nghệ sĩ thích không chỉ là thuốc lá không.

Lâm Vũ Hân rút ra một điếu, thanh lịch châm lửa, dáng vẻ khi hút thuốc của trông rất đẹp, giống như bức tranh một người phụ nữ trên ba mươi tuổi, xinh đẹp đầy cảm dỗ.

“Cũng không biết cậu là kẻ lão luyện hay là ngây thơ nữa.” Lâm Vũ Hân nhả ra một hơi khói, nhìn điếu thuốc đang cháy trên đầu ngón tay, trong giọng nói mang theo hoài niệm “Trong giới này có rất ít nghệ sĩ không hút thuốc lá, có lẽ chỉ có người đó.”

Dáng vẻ tươi cười của Đan Á Đồng có chút thay đổi, cậu nhìn Lâm Vũ Hân “Nghệ sĩ đều hút thuốc ă? Chắc là do em không thấy nhiều, nhưng mà... tư thế hút thuốc của chị Vũ Hân trông đẹp lắm.”

Lâm Vũ Hân cười khẽ, thiếu niên ở trước mắt đúng là đang lấy lòng mình, cô gảy tàn điếu thuốc “Cậu thấy được quá ít mà thôi.”

Cô quan sát kỹ lưỡng vẻ ngoài chàng trai này, trong giới showbiz cũng coi là khá, nhưng nếu chỉ dựa vào gương mặt thì e nổi lên không được. Nhưng mà thiếu niên này dường như có tố chất diễn viên, cùng với sự may mắn, có lẽ cậu có thể nổi tiếng, chẳng qua chuyện may mắn này có thể kéo dài được bao lâu chứ?

“Nghe nói bây giờ cậu cũng là người dưới trướng công ty tụi chị?” Lâm Vũ Hân đột nhiên hỏi.

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, về chuyện Lâm Vũ Hân tự nhiên lại đề ý chuyện này thì Đan Á Đồng cũng không muốn tìm hiểu thêm.

“Người đại diện của cậu là ai?” Lâm Vũ Hân rất có cảm tình với thiếu niên này, nên hiếm khi mới hỏi han nhiều như vậy.

Đan Á Đồng lắc đầu “Lúc này công ty chưa sắp xếp gì cho em hết.” cậu suy nghĩ một chút rồi tiếp tục “Có lẽ còn phải đợi thêm một thời gian ngắn nữa thì mới bố trí.”

Dụi điều thuốc trong tay, Lâm Vũ Hân khẽ nhíu mày, nhưng cô lại an ủi chàng trai trẻ, nói “Không cần lo lắng, công ty sẽ nhanh chóng sắp xếp thôi.” Cô bắt đầu lo sợ ban giám đốc công ty hay là đã quên mất cậu, nếu như vậy thật, cậu bé này sẽ ngay lập tức biến tướng thành hàng đông lạnh đây.

“Chị Vũ Hân” Tiểu Kỳ Thâm từng bước chân lịch lãm đi đến bên cạnh hai người, khom người nói “Chị Vũ Hân cũng ngấm trúng Đan Á Đồng của chúng ta rồi sao?”

Lâm Vũ Hân mặt trắng bệch liếc Tiểu Kỳ Thâm “Cái thằng nhãi chết tiệt, chị mày là hạng người như vậy sao? Đây là quan tâm đàn em, quan tâm đây, mày hiểu chưa?”

Nhìn cách hai người cư xử với nhau, có thể thấy được quan hệ của bọn họ không hề tệ, Đan Á Đồng ở một bên cười theo, tỏ vẻ không nghe ra người đang bị bọn họ trêu chọc là mình.

“Đồ ngốc, nó đang giễu cợt chúng ta, cậu còn cười cái gì hả?” Lâm Vũ Hân kí đầu Đan Á Đồng, rất có dáng vẻ một bà hoàng nói “Lúc này em

phải phản đối tên đó, có hiểu không, là phản đối?”

Tiểu Kỳ Thậm thấy Đan Á Đồng cười thật thoải mái, cái này chắc là do vẻ mặt hù dọa Lâm Vũ Hân chọc cười rồi. Trợ lý của Kỳ Thậm đem một cái ghế đến cho hắn, hắn cũng không khách khí mà ngồi xuống “Chị Vũ Hân, chị dọa đàn em rồi đó, vị tiểu thư Vũ Hân cao quý, xinh đẹp lạnh lùng hóa ra lại là người như thế này, chị muốn làm cho Á Đồng phải phản ứng như thế nào đây?”

“Xuy” Lâm Vũ Hân cười nhạo, không thèm để ý tới câu nói đùa của Tiểu Kỳ Thậm, nhìn sang Đan Á Đồng nói “Chuyện của em xử lý thế nào rồi?” Nói xong, còn giả bộ vô tình liếc nhìn Tiểu Kỳ Thậm một cái “Sự kiện này liên lụy tới tên tiểu tử thú vị và Lạc Viêm Kiềm, chỉ sợ không dễ xử lý.”

Tiểu Kỳ Thậm nhú mày, không phát hiện ra đối phương lo lắng bao nhiêu, cảm thấy hứng thú nói “Á Đồng có ý kiến hay không?”

Đan Á Đồng ngẩng đầu, nhìn con mắt đối phương giống như cười mà không phải cười, chưa kịp mở miệng đáp lại thì có người tới cắt ngang.

“Vũ Hân, Kỳ Thậm, cảnh tiếp theo là đoạn diễn của hai người, cả hai nhanh đi chuẩn bị đi.” Phó đạo diễn đi đến bên cạnh ba người “Đêm nay có thể trời mưa, bây giờ mọi người cứ đi quay phim, đến khuya thì quay cảnh mưa.”

Tiểu Kỳ Thậm nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đan Á Đồng, đứng dậy, “Vâng, tôi biết rồi.”

Hai người cùng đến phòng hóa trang, lúc đi, Lâm Vũ Hân hạ giọng nói “Mày hình như rất quan tâm cậu nhóc này?”

Tiểu Kỳ Thậm nhìn cổ áo phục trang của mình “Chị hình như cũng rất có hứng thú với cậu ấy mà.” Nói xong, còn liếc Lâm Vũ Hân một cái.

“Chị với mày không giống nhau” Hai người đã tới trước cửa phòng hóa trang “Trong lòng mày đã rõ, không phải sao?” Nói xong, bước vào phòng trước, ném lại cho Tiểu Kỳ Thậm cái bóng kiêu kì.

Tiểu Kỳ Thậm lông mày giật lên một cái, cười, rõ ràng là đã quen với hành vi như vậy của Lâm Vũ Hân.

Hắn có hứng thú đặc biệt với ca sĩ này mà thôi, chuyện đó có cái gì không đúng sao?

Đan Á Đồng nhìn nhân viên hậu trường di chuyển dạo cụ xung quanh, gương mặt trống rỗng quay lại nhìn vào kịch bản trong tay.

Lâm Vũ Hân trước khi cậu chết là đàn em cùng công ty, lúc đó cô chưa nổi tiếng như bây giờ, nhưng cũng là diễn viên có một ít nét đặc biệt, không nghĩ ra được sau 4 năm, cô đã có địa vị của riêng mình trong giới.

Chết đi rồi sống lại, trải qua 4 năm, cậu thích cái chốn phù hoa này, cậu thích diễn trò, thích cuộc sống tranh đấu, sở thích này dường như chưa bao giờ thay đổi.

Chẳng qua đối thủ lần này sử dụng thủ đoạn quá thấp kém, thấp kém đến độ làm cậu cảm thấy dù có thắng đi nữa cũng không có cảm giác đạt được thành tựu.

“Á Đồng” Dương Quân đi đến bên cạnh cậu, cúi người ghé vào tai cậu nói “Công ty bên kia hình như đã chuẩn bị sắp xếp người đại diện cho cậu.”

“Biết là ai không?” Đan Á Đồng có chút suy tư nói.

“Còn chưa rõ ràng lắm, nhưng là nghe nói công ty rất đề ý scandal lần này” Dương Quân có chút mơ hồ, địa vị của Đan Á Đồng trong ngành giải trí căn bản không lớn, thế mà Thiên Quan lại sẵn lòng bảo vệ cậu, cho dù đợi thêm một thời gian ngắn trong thế giới này nữa, hắn vẫn cảm thấy khó hiểu như cũ.

Đan Á Đồng cũng không nghĩ Thiên Quan lại lựa chọn như vậy, cậu xoa nhẹ trán “Tôi biết rồi.” Thiên Quan sẽ ra tay là chuyện ngoài dự đoán của cậu, cũng giống như Đường Nguyễn Khanh đem 2 triệu để lấy cậu, cái giá này đối với cậu hiện nay mà nói đều là chuyện không thể nào.

“Còn có...” Dương Quân do dự nhìn Đan Á Đồng, bộ dáng có vẻ có chút khó xử.

“Ừ?” Đan Á Đồng nhú mày “Còn có chuyện gì sao?”

“Vừa rồi Hạ Tây Xuyên có gọi điện thoại tới, nói là Lạc Viêm Kiềm đêm nay sẽ đến thăm đoàn làm phim” Dương Quân càng ngày càng không hiểu nổi mấy người này, với tình hình hiện nay, Lạc Viêm Kiềm chẳng phải nên tránh né sao? Như thế nào còn đâm đầu vào trước họng súng?

Đan Á Đồng mày nhú càng chặt “Anh nói là đêm nay?”

Dương Quân thấy Đan Á Đồng biểu hiện không được vui, có chút cứng nhắc mà gật đầu.

“Anh phải đi gọi điện hỏi Hạ Tây Xuyên chút đi, Lạc Viêm Kiềm lúc nói lời này chắc đâu phát sốt quá rồi đây”. Đan Á Đồng đứng dậy, xoay người đi về hướng phòng nghỉ.

Dương Quân lặng người, sững sờ nhìn bóng lưng Đan Á Đồng, “Chính là... Chính là cậu ta đang trên đường tới rồi.”

Vì sao không nghe hấn nói hết?

Dương Quân đã có thể tưởng tượng ra đêm nay trên mặt Đan Á Đồng sẽ bày ra nụ cười “ngây thơ, khờ dại” cỡ nào, người hấn liền run lên, đột nhiên có chút đồng cảm với người nào đó đang chạy xe trên đường.

Rất đáng tiếc, những lời này của Dương Quân, Đan Á Đồng cũng không có nghe thấy, cái người đầu óc có bệnh trong lòng cậu cũng đã bắt đầu phát hỏa.

-----oOo-----

Chương 17: Phiên ngoại lạc viêm kiềm: Người đàn ông kia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mùa hè nên thời tiết luôn thay đổi rất nhanh, rõ ràng mới nãy trời còn tỏa nắng rực rỡ, thế mà giờ mây đen đã ùn ùn giăng kín cả bầu trời.

Từng giọt, từng giọt mưa lớn rớt xuống như nước mắt đau khổ của người phụ nữ, dày đặc, hung mãnh, lại không có quy luật gì.

Người qua đường đều chạy trốn cơn mưa, tài xế xe taxi cũng rất biết tận dụng cơ hội để làm ăn, rõ ràng đây cũng chẳng phải thành phố nhộn nhịp gì, thế nhưng vào thời điểm này, kiếm được một chiếc taxi so với thành phố lớn sầm uất còn khó hơn nhiều.

Lạc An có chút hoang mang, nên có chút kinh hoảng nhìn xung quanh, thấy trên phố hình như cũng không có nhiều người lắm, chiếc áo sơ mi mỏng bị mưa xối trở nên ướt đẫm, cộng thêm khí trời oi bức của mùa hè, dính lên người vô cùng khó chịu.

Thật không ngờ trốn nhà đi lại phải chết theo kiểu này, cậu thậm chí còn không biết phải về nhà thế nào nữa, trên người một xu cũng không có, nên chẳng có tiền mà gọi điện thoại.

Cậu không biết nếu nhờ cảnh sát giúp đỡ thì phải chăng tất cả mọi người đều biết rõ chuyện cậu chủ Lạc gia bỏ nhà đi bụi?

Hơn nữa, cậu thật sự không muốn nhìn thấy mặt của đám người giả nhân giả nghĩa đó.

Trốn nhà đi, tại thế giới lộn xộn này đúng là chuyện mất mặt. Cậu ghét nhất là những thần tượng thiếu não, những thiếu gia dường như chỉ biết đi tìm đàn bà. Những người đó, căn bản là không biết cái gì gọi là xã hội thượng lưu. Những người thừa kế thực sự trong xã hội thượng lưu, làm sao có thể đơn giản đi yêu những nàng lọ lem, những nội dung trong bộ phim mãi mãi không biết được cái gì gọi là ích lợi, cái gì gọi là thị trường, cái gì gọi hiện thực?

Giống như bố của mình lúc này, chẳng phải lại kết hôn với một cô gái nổi tiếng sao? Có lẽ không thể gọi là một cô gái được, mà chỉ có thể gọi là một người đàn bà đã từng ly hôn,

Mưa càng lúc càng lớn, hình như không có ý ngừng lại, cậu nhóc 14, 15 tuổi đang đi trên đường phố vắng vẻ đúng là làm cho người khác cảm thấy kì quái.

Một chiếc xe thể thao màu đen từ từ xuất hiện trên đường phố, người đàn ông ngồi phía sau vừa lúc nhìn cảnh phố đêm qua cửa sổ, nhìn thấy một cậu bé có vẻ chật vật trong cơn mưa, có chút bất ngờ mà nhướn mày lên, hỏi người trợ lý ngồi bên cạnh “Đứa trẻ này trông có phải là có chút quen

mắt?”

Trợ lý nhìn kỹ một chút “An Tước, hình như là cậu chủ của Lạc gia, thẳng nhóc sao lại ở chỗ này nhỉ?”

Người đàn ông nhìn kỹ cậu bé dưới cơn mưa, đúng là cậu chủ nhà họ Lạc lần trước tham gia bữa tiệc có nhìn thấy qua, hắn nhắm mắt lại “Không cần phải xen vào.”

“Vâng.” Viên trợ lý dường như đã biết rõ thói quen của người đàn ông này, sắc mặt không thay đổi trả lời, chỉ là khước mắt lại liếc nhìn cậu bé trên phố.

Xe vừa vượt qua người cậu bé, thì tiếng sấm ầm ầm trên trời vang lên, người đàn ông mở đôi mắt mệt mỏi ra, nhìn thấy cậu bé té lăn xuống đất, hắn nhíu mày “Dừng xe lại.”

Trong thời tiết này, dám săn ảnh có nên chuyên nghiệp như thế không?

Hắn xuống xe, trong lòng cười mỉa mai nghĩ, trợ lý sau lưng mở dù ra che cho hắn, mặc dù vậy, thì ống quần của hắn vẫn dính đầy nước bùn bẩn.

Lạc An chớp mắt, mờ mịt nhìn người đàn ông đi đến trước mặt mình, trong khi những người trên đường đang vội vàng chạy qua, họ chỉ lo trốn cơn mưa mà chẳng ai thèm để ý tới người đàn ông cùng cậu bé.

Người đàn ông rất đẹp, bộ đồ trên người cũng rất vừa vặn, mỗi cử chỉ đều thể hiện hơi thở của một nhân vật trong giới thượng lưu. Lạc An bối rối nhìn người trước mặt mình, anh ta biết mình?

“Cậu Lạc” giọng nói người đàn ông có chút lạnh lùng, thậm chí là xa cách, hắn từ cao nhìn xuống dáng vẻ chật vật này, làm cho Lạc An cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Có thể đứng lên không?” Người đàn ông tỏ vẻ như không thấy vẻ bối rối của cậu, đưa tay ra nhẹ nhàng nói “Cùng tôi lên xe đi.”

Lạc An sợ hãi “Anh muốn gì?”

Người đàn ông nhìn cậu, cười lạnh nói “Bộ dạng cậu lúc này, cho dù tôi là

tội phạm cũng sẽ không ra tay với cậu đâu.”

Lạc An suy nghĩ về người đàn ông gọi mình là “cậu Lạc”, thật không giống với những người khác cũng gọi mình là “cậu Lạc”, chính là thiếu sự nịnh nọt, cậu có chút ngập ngừng, chẳng lẽ người này biết bố cậu?

Nước mưa trên trán chảy xuống vào cả mắt, cậu cảm thấy có chút khó chịu, không nhịn được định lấy tay lau đi. Nhưng khi nhìn tay mình đầy bùn, động tác liền ngừng lại.

Người đàn ông kéo cậu lên, ném vào sau xe, đóng cửa lại, nói với tài xế “Giờ lái xe đến thành phố S, đầu tiên đưa cậu ta về nhà đã.”

“Nhưng mà đêm nay cậu còn có cảnh quay...”

“Gọi cho đạo diễn đổi cảnh quay đi” người đàn ông móc cái khăn trên người ra, ném cho Lạc An “Hôm nay tôi cần nghỉ ngơi.”

Trợ lý nhìn quanh thâm xung quanh mắt hần, cũng biết hần mệt mỏi cỡ nào, nên không nói gì thêm nữa, để hần có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Lạc An cầm khăn tay, lau đi nước mưa trên mặt, trong lòng khinh thường nghĩ, chẳng qua chỉ là một ngôi sao nhỏ, có gì hơn người chứ.

Xe chạy gần như cả đêm, một đêm này Lạc An vẫn không chịu ngủ, nhưng người đàn ông ngồi bên cạnh lại đã nhắm mắt ngủ, cậu nhìn một bên mặt của người đàn ông tuần tú này, có chút bất mãn nghĩ, người này sao có thể lớn lên trông đẹp như thế này chứ?

Lạc An theo người đàn ông về tới nhà, bố cũng không quở trách cậu, nhưng cũng chẳng vui mừng bao nhiêu, nhưng là mẹ kể cậu giờ lại vô cùng vui mừng khi nhìn thấy người đàn ông đưa cậu về, thậm chí còn cùng hần chụp ảnh lưu niệm. Cậu nhìn thấy ngày thường bà mẹ kể luôn lộ ra bộ mặt lạnh như băng, giờ lại chẳng còn động tác quý tộc nữa, khinh thường nghĩ, chẳng qua là kẻ dựa vào gương mặt để kiếm cơm ăn, có gì hay chứ?

“Tiểu An không hiểu chuyện, gây ra chuyện như vậy, gây phiền toái cho anh Cảnh rồi.” Ba đối xử rất thân thiện với người đàn ông này. Điều này khiến cho Lạc An vô cùng kinh ngạc, ba cậu từ trước đến nay luôn khinh thường người trong giới giải trí, sao lại có thể đối xử đặc biệt với người

này như vậy?

“Ông Lạc khách khí rồi, chỉ là thuận đường thôi” người đàn ông cười như gió xuân, nhìn sang Lạc An “Huống chi cậu Lạc còn là đứa trẻ, mong ông đừng giận cậu ấy. Giờ cũng không còn sớm, tôi phải về phim trường đây.” Người đàn ông nói xong, mỉm cười rồi đứng lên.

“Anh Cảnh, về chuyện đại diện lần này...”

Lời của ba cậu còn chưa dứt, thì chuông điện thoại của người đàn ông vang lên. Người đó cười xin lỗi ba cậu “Thực xin lỗi ông Lạc, vấn đề đại diện trước tiên ông cứ bàn bạc với công ty đại diện của tôi đi, giờ tôi phải vội trở lại phim trường, xin phép ông.”

Lạc An thấy vẻ thất vọng trên mặt ba và cả nụ cười trù, sự nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn, người đàn ông này cũng chỉ là một nghệ sĩ thôi, vì sao ba lại có thể nhún nhường anh ta như vậy?

Hơn nữa cậu thật không rõ, người này rõ ràng rất lạnh lùng với mình, sao lại có thể vui vẻ ấm áp như thế, làm cho người nào nhìn qua đều sẽ rơi sâu vào nụ cười ấy, khiến người khác cảm nhận được sự chân thành trong nụ cười đó?

Vẻ lạnh lùng, hay vẻ thanh lịch khi đứng trước mặt ba, rốt cuộc đâu mới là con người thật?

Lúc ăn tối, trên mặt mẹ kế vẫn là nét vui vẻ không hề tiêu tan, thật khiến cậu càng lúc càng hiếu kỳ về người đàn ông kia, nhin không được nên trong lúc ăn cơm cậu đã mở miệng hỏi “Ba, người đàn ông kia là ai?”

Lúc này đây, ba cậu không mắng cậu vì tội khi ăn cơm mà còn nói chuyện, hơn nữa lại thiếu lễ phép, mà ngay cả mẹ kế cậu cũng vẫn đang cười, không có một chút biểu hiện nào là không vui cả.

“Anh ta là Cảnh An Tước, hiện đang là vua trong giới giải trí đây.” Mẹ kế bỏ dao nĩa trong tay xuống, nhận lấy khăn từ người giúp việc đưa cho lau tay, mỉm cười nói “Là con át chủ bài, phát ngôn viên cho các thương hiệu” Bà thấy vẻ mặt khó hiểu của Lạc An “Đây là người đàn ông hoàn hảo nhất trong tâm trí của mọi phụ nữ.”

Mẹ kế hầu như không bao giờ đi khen ngợi trực tiếp một người nào, hướng chỉ đây chỉ là một nghệ sĩ, người đàn ông này lại có thể được đánh giá tốt vậy sao?

“Không cần phải nghi ngờ địa vị của anh ta.” Mẹ kế duỗi ngón tay thon nhỏ, trắng nõn ra, nhẹ nhàng lắc, làm dáng vẻ không thể “Ngay cả một doanh nghiệp, nếu được anh ta làm phát ngôn viên thì tất cả đều cảm thấy tự hào.”

Lạc An bắt đầu hiểu người đàn ông này có địa vị cao đến cỡ nào, có thể là cậu vẫn nhớ rõ cảm giác khi bị người đó nhìn từ cao xuống, lạnh lùng, xa cách, còn có vẻ cao cao tại thượng. Cái người này, vì sao lại không phải là kiểu như trong miệng mẹ kế của cậu nói.

Sau đó cậu tiếp tục học tập tại trường quý tộc, cũng thường nghe được một vài đứa con gái trong trường bàn luận về người kia. Đám tiểu thư nhà giàu, lúc đang tâng bốc người nọ lên thì còn đâu dáng vẻ quý tộc nữa, giống y như người mẹ kế vẫn luôn tỏ vẻ thanh lịch của cậu.

Sinh nhật 14 tuổi của cậu, trong những món quà nhận được, còn có cả một bộ các tác phẩm của người đàn ông ấy.

Không nhận được sự tò mò của mình, cậu bỏ cái đĩa vào máy tính, chờ hình ảnh trên màn hình xuất hiện.

Một hình ảnh đẹp hiện lên trên màn hình, ban công sạch sẽ, trên đó đặt một chậu sơn chi tử (*) trang nhã, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi trên ban công, tay cầm một quyển sách thật dày, mái tóc màu nâu có chút lộn xộn cắt đến mang tai, người này có vẻ ngoài gọn gàng và đẹp đẽ.

Màn ảnh gần hơn, người đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn vào camera, đột nhiên mỉm cười, nụ cười dường như lọt vào trong tim của mọi người.

Màn ảnh lại chuyển, hóa ra là bông hoa sơn chi tử đã nở. Cánh hoa màu tuyết trắng nửa khép nửa mở, làm cho người khác có một cảm giác về sự xinh đẹp thuần khiết.

Ngón tay thon dài, sạch sẽ khẽ chạm vào vào cánh hoa trắng, giọng nói tràn đầy sự hoài niệm của người đó nhẹ truyền ra “Hoa em đưa cho anh đã nở rồi, sao em vẫn chưa trở lại?”

Màn hình biến thành màu đen, Lạc An tắt TV, trong bóng tối, trong mắt cậu có một cảm giác bất an, người kia thật sự không sợ cậu vạch trần bộ mặt thật ngày đó sao?

Cậu bắt đầu chú ý đến tin tức, những hoạt động người kia tham gia, thậm chí còn chú ý cả đời sống tình cảm của hắn nữa.

Scandal của người này không ngừng xuất hiện, nhưng cuối cùng người bị công kích luôn là những người phụ nữ bên cạnh hắn. Các crazy fans sẽ tấn công bất kì cô gái nào tới gần người đàn ông của họ, cậu nghĩ, người này nếu như kết hôn thì liệu sẽ có bao nhiêu phụ nữ sụp đổ đây?

Tiếp sau đó, truyền đến tin tức là người đàn ông đó bị một nữ minh tinh sát hại tại chính biệt thự của mình. Cậu còn tưởng đây chính là chuyện nực cười nhất thế gian này, người đàn ông đó không phải loại hình mà mọi phụ nữ đều thích sao, vậy tại sao lại bị giết chết?

Thế nhưng khi đó cậu cũng không hiểu rõ tình yêu là gì, càng không rõ cô gái kia đã yêu một cách điên cuồng tới chừng nào, người đó thật sự đã chết rồi.

Cậu vẫn luôn xem các tác phẩm của người đàn ông, rồi nhìn thế giới từ từ lãng quên đi người đó. Cho dù có là đế vương của cái nghề này, thì cũng bị nhân chìm trong dòng chảy của thời gian đúng không?

Chờ đến khi cậu tiến vào giới giải trí rồi, lấy nghệ danh là Lạc Viêm Kiềm như bây giờ, cậu mới hiểu được, bộ mặt thật của cái thế giới tưởng chừng tốt đẹp đó, dù cho có thể lực gia tộc hậu thuẫn nhưng những bước đi của cậu vẫn không thể thuận buồm xuôi gió, vậy cái người từng sống là một đế vương kia, phải có bản lĩnh như thế nào mới có thể bước đi trên con đường như vậy?

Nhưng mà cả đời này cậu cũng sẽ không biết được câu trả lời, bởi người kia đã an nghỉ dưới mặt đất, từ từ từng chút một, bị người đời lãng quên.

(*) Hoa Sơn chi tử

-----oOo-----

Chương 18: Phản kích 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hạ Tây Xuyên nhìn Lạc Viêm Kiềm đang ủ rũ ngồi ở bên cạnh, nhớ tới việc làm của Đan Á Đồng, nhin không được muồn bật cười thành tiếng.

Lạc Viêm Kiềm căn bản không có gặp được Đan Á Đồng, cậu bị Dương Quân dẫn tới phòng nghỉ ngơi của Đan Á Đồng, chỗ đó chỉ có một bác sĩ, khi anh ta nhìn thấy Viêm Kiềm liền hỏi “Cậu bị sốt nặng à, tôi sẽ viết cho cậu một đơn thuốc.”

Hắn không dám khẳng định lúc đó mình có phá lên cười hay không, nhưng hắn có thể khẳng định một điều là mặt Lạc Viêm Kiềm lúc đó rất khó coi.

Lạc Viêm Kiềm liếc kẻ đang cố nhin cười Hạ Tây Xuyên, không cam lòng mà đi về hướng studio, cậu không tin mình tìm không ra Đan Á Đồng!

Hạ Tây Xuyên vội vàng bung dù ra, rồi đi theo.

“Sao chưa từ bỏ ý định thế này?” Dương Quân nhìn bóng lưng Lạc Viêm Kiềm, có chút thông cảm, lắc đầu, gây rối kế hoạch của Đan Á Đồng, đúng là đứng trước miệng súng mà.

Thanh kiếm vung lên, thiếu niên áo trắng bị người áo đen cho một cước rớt xuống, khiến người rơi vào cái cây ở sau lưng, sau đó nặng nề ngã xuống mặt đất, miệng phun ra một ngụm máu.

“Được, cut!” Lâm Nghệ Thiên nhú mày một chút nói “Góc độ ngã xuống có chút vấn đề, diễn lại một lần nữa.”

Đan Á Đồng gạt đầu, lau đi nước bùn trên mặt, đi đến vị trí bắt đầu, chờ mệnh lệnh của đạo diễn.

“Bắt đầu!”

Sau đó lại ngã xuống một lần nữa. Đập mình vào thân cây lần nữa rồi mới ngã xuống.

Lâm Nghệ Thiên gật đầu “Biểu hiện lần này không tệ.” Anh nhìn lại vào camera, nhíu mày “Nhân viên ánh sáng, anh làm cái gì thế này, ánh sáng cho buổi tối sao lại sáng thế? Đây là ngoài trời, ngoài trời đấy, anh hiểu không hả?” Anh nhìn về phía Đan Á Đồng “Diễn lại lần nữa đi.”

Hành vi này dường như làm cho người khác nghĩ là anh đang cố tình gây khó dễ, nhưng Đan Á Đồng thì hiểu rõ, đây chẳng qua là Lâm Nghệ Thiên theo đuổi sự hoàn mỹ một cách quái gở. Cậu gật đầu, duy trì nụ cười bước về chỗ đứng ban đầu. Tuy sắc mặt có chút tái nhợt, chiếc áo khoác màu trắng cũng dính đầy nước bùn, nhưng vẫn như trước làm cho người ta cảm thấy thanh nhã vô cùng.

Lạc Viêm Kiềm chưa từng thấy qua dáng vẻ khi làm việc của Đan Á Đồng, cậu ngơ ngác đứng bên ngoài nhìn Đan Á Đồng treo mình trên dây, rồi lại ngã xuống mặt đất. Cậu nhíu mày, đạo diễn này yêu cầu cũng không phải là quá cao sao? Rõ ràng là mỗi lần quay diễn xuất đều rất tốt, vậy mà cứ quay đi quay lại, thật không biết là tốn bao nhiêu phim rồi.

“Tốt lắm.” Lâm Nghệ Thiên đứng dậy, đi đến bên Đan Á Đồng đang không dậy nổi, giơ tay ra kéo cậu đứng lên “Cậu rất có tinh thần chuyên nghiệp.”

“Cảm ơn lời khích lệ của đạo diễn Lâm.” Nụ cười trên mặt của Đan Á Đồng có chút méo xẹo. Một chiếc áo khoác được khoác lên người cậu, cậu quay đầu lại nhìn, là gương mặt tươi cười của Tiểu Kỳ Thâm.

“Buổi tối, nhiệt độ tương đối thấp, cậu về phòng trước thay bộ đồ khô đi.” Tiểu Kỳ Thâm rút tay lại, cười tự nhiên nói.

“Cảm ơn Tiểu ca.” Đan Á Đồng cũng không từ chối, đang chuẩn bị đi, lại bị đối phương giữ lấy bả vai “Tôi thấy tình trạng giờ của cậu cũng không tốt lắm, tôi đỡ cậu.”

Đan Á Đồng nhìn bàn tay trên vai mình, người này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Lạc Viêm Kiềm ngơ ngác nhìn chàng trai được Tiểu Kỳ Thâm đỡ đi xa, Tiểu Kỳ Thâm lại thật sự rất thân thuộc với Đan Á Đồng, nếu không thì sao lại đỡ Á Đồng đi, thậm chí còn không ngại nước bùn trên người Đan Á Đồng nữa.

Cậu nói với Hạ Tây Xuyên đang đứng bên cạnh “Về thôi.”

“Không tìm Á Đồng nữa à?” Hạ Tây Xuyên có chút bất ngờ hỏi.

“Ai tìm anh ta chứ!” Lạc Viêm Kiềm nhìn hai người đã đi xa đến độ không còn thấy bóng “Dù sao cũng đã có Tiểu Kỳ Thâm cho anh ấy chỗ dựa, tôi cần gì phải lo lắng nữa!”

Phòng thay đồ ở trường quay không được coi là cao cấp, nhưng cũng được coi như là tương đối đầy đủ, Đan Á Đồng cởi bỏ bộ phục trang trong phim, xong rồi mở cửa phòng ra, Tiểu Kỳ Thâm vẫn còn đứng ngoài cửa.

Đưa cho đối phương một chén trà nóng, Tiểu Kỳ Thâm thoả mãn nhìn về bất ngờ trong giây lát của đối phương “Tôi đưa cậu trở về, giờ cũng muộn rồi, ngày mai cậu cũng không có cảnh diễn diễn, ở nhà một ngày nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Đan Á Đồng nhận tách trà nóng, cũng không từ chối, uống một ngụm trà nóng nói “Cảm ơn.” Chỉ là không biết cậu cảm ơn là tách trà hay là chuyện Tiểu Kỳ Thâm muốn đưa cậu về nhà nữa.

Ra khỏi trường quay mới biết được Dương Quân đã về nhà trước, không cần nghĩ nhiều cũng biết là chuyện gì đã xảy ra, cậu ngồi xuống ở ghế sau xe, Tiểu Kỳ Thâm cũng ngồi xuống bên cạnh cậu.

Lúc này cậu mới nhìn lên, lái xe là một người xa lạ.

“Trẻ quá rồi, chúng ta lại đều mệt mỏi, không thích hợp lái xe.” Dường như nhìn ra thắc mắc của cậu, Tiểu Kỳ Thâm liền giải thích.

Chuyện xảy ra tai nạn giao thông trong giới giải trí cũng không phải là ít, nên chuyện này đương nhiên cũng cần phải chú ý đến.

Đan Á Đồng gật nhẹ đầu, tỏ ý đã hiểu.

Sau đó là một màn im lặng trong xe, sự yên lặng xen lẫn chút áp lực.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn một bên mặt rất yên tĩnh của Đan Á Đồng, đột nhiên mở miệng nói “Cậu đang nghĩ gì thế?” Hắn cho rằng sẽ thấy đối phương

giật mình, nhưng hấn thất vọng, đối phương chỉ là lạnh nhạt ngẩng đầu lên “Sao?”

“Tôi hỏi cậu đang nghĩ gì thế?” Tiểu Kỳ Thâm phát hiện đôi mắt của chàng trai rất đẹp, là mắt đào, mà theo rất nhiều bộ phim truyền hình thì đàn ông có mắt đào thực chất là kẻ rất vô tình.

“Không có gì.” cậu mỉm cười “Chỉ là có chút mệt mỏi.”

Sau đó lại không nói nữa, Đan Á Đồng nhắm mắt lại nhưng đầu lại rất tỉnh táo, tin nhắn điện thoại vang lên, cậu mở nắp điện thoại ra rồi đảo qua rất nhanh, khép điện thoại lại, cậu cười nhạt một tiếng.

“Có chuyện gì vui à?” Tiểu kỳ Thâm không thể nào nghĩ ra được giờ Đan Á Đồng còn có thể có chuyện gì vui nữa.

“Vâng, là Dương Quân nói công ty đã bố trí người đại diện cho em” Đan Á Đồng mỉm cười trả lời.

“Biết là ai không?” Tiểu Kỳ Thâm có chút bất ngờ, không nghĩ ra là Đường Nguyễn Khanh lại lựa chọn như vậy, không phải loại bỏ Đan Á Đồng, mà tiếp tục lãng xê?

“Chưa rõ lắm.” Đan Á Đồng mân mê điện thoại trong tay “Có lẽ cũng nhanh biết thôi.” Cậu ngó ra bên ngoài cửa xe, ngoài đường ngoài những ngọn đèn lò mờ, cũng không có gì khác.

Tiểu Kỳ Thâm đưa Đan Á Đồng đến chỗ cách cư xa một đoạn rồi dừng lại “Trên đường cẩn thận.”

Đan Á Đồng mỉm cười nói, “Cảm ơn Tiểu ca, hôm nay làm phiền anh quá.”

Tiểu Kỳ Thâm đúng là kẻ lười đời, nếu lúc này hấn đưa cậu về vào khu nhà ở thì không biết có bao nhiêu phóng viên đang nấp trong góc sẽ nhào ra chụp lại ảnh nữa, sau đó tin tức ngày mai sẽ càng thêm đặc sắc.

Về đến nhà, bật máy tính check mailbox, cậu cười nhạt một tiếng rồi mở email ra. Cậu cảm thấy thằng nhóc kia nếu không được dạy dỗ một chút có lẽ mãi mãi sẽ không biết được bộ mặt thật của giới giải trí này, và không

phải ai cũng phù hợp với nó.

Điện thoại lần nữa vang lên, Đan Á Đồng nhìn màn hình điện thoại, nhấn nút nghe “Dương Quân?”

“Tôi quên nói cho cậu biết, hôm nay Lạc Viêm Kiềm có đến phim trường tìm cậu, cậu có thấy cậu ta không?”

Đan Á Đồng khẽ nhú mày, rất nhanh dẫn ra, “Không, chắc là cậu ta về trước.” Cậu đặt điện thoại lên bàn máy tính, rất nhanh đem chuyện này vút ra sau ót, tiện tay mở trang web đưa tin giải trí, trang báo trước mắt cậu viết ra rất nhiều chuyện, cậu coi qua 2,3 trang, cố kiềm chế bản thân, tắt máy tính, sau đó tắm rửa đi ngủ. Ngày mai sẽ là một ngày thú vị.

Buổi sáng, trên mạng bắt đầu truyền tay nhau một đoạn video, là clip về cuộc sống riêng tư của ban nhạc Thiên Không.

Cậu trai yếu đuối đứng ở khu làm việc bị một cậu trai khác mắng thẳng vào mặt, ánh mắt buồn rầu của người bị mắng làm cho người khác cảm thấy thật đau lòng.

Cư dân mạng phẫn nộ, cái này nói rõ cái gì à, cái này nói rõ ngày bình thường Đan Á Đồng hay bị bắt nạt.

Video này rò rỉ không lâu thì lại có một đoạn video khác xuất hiện, trong đó đề cập đến việc ban nhạc bị giải tán, trong clip hiện lên một Nguyên Văn cấu kính, bất lịch sự vô cùng.

Video cũng được một số chuyên gia phân tích, xác thực đây không phải là giả mạo. Ngoài các video cùng hình ra, thì có thông tin được tiết lộ từ một người biết rõ sự việc, nói bình thường hay thấy Nguyên Văn bắt nạt Đan Á Đồng còn chưa tính, không ngờ khi Đan Á Đồng tham gia đóng phim của đạo diễn nổi tiếng Nguyên Văn lại nói ra những lời khó tin như vậy.

Đồ kị, đó là sự suy đoán cuối cùng của người hiểu rõ câu chuyện.

Lời nói của người biết câu chuyện không phải là giật gân gì, giọng điệu kể lại khô khan, nhưng điều đó càng khiến cư dân mạng thêm tin tưởng vào lời của người đó, chỉ trong một thời gian ngắn, mạng internet trở nên thật điên cuồng.

Sức mạnh của mạng là bao nhiêu? Tranh luận về đồ kị, cũng chẳng biết có bao nhiêu sức mạnh nữa?

Thế nhưng chỉ chưa đầy một ngày, dư luận đối với Đan Á Đồng không còn là toàn chỉ trích như cũ nữa, đề tài của các phương tiện truyền thông bây giờ là truy tìm nguyên nhân vì sao Nguyên Văn lại nói ra những lời gây tổn thương thành viên cũ cùng nhóm như thế?

Hơn nữa, trên internet có một người upload clip Đan Á Đồng tái hiện nụ cười Niêm Hoa kinh điển trong một chương trình truyền hình. Sau đó có rất nhiều người vào ca ngợi thật khó có thể thấy một người có thể sánh với Cảnh Thiên vương.

Những lời trước đó của Nguyên Văn cũng bị rất nhiều người nghi ngờ, đây là tất cả những gì được gọi là sự thật theo lời hắn nói, những video này đại biểu cho cái gì?

Giới truyền thông thấy có chỗ để khai thác, nên đều trở hết “tài năng”, một loạt suy đoán các kiểu ùn ùn kéo tới, ngay lúc này, những kiểu tin tức vạch trần bí mật nhóm nhạc Thiên Không được ra hàng loạt.

Dương Quân hào hứng cầm tờ báo, cầm chìa khóa dự bị mở cửa nhà Đan Á Đồng. Vào trong thì hắn mới phát hiện ra, một trong những nhân vật chính lúc này lại đang làm tổ trên sofa mà chơi game.

Biết hắn bước vào, thế mà ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên.

“Bây giờ tin tức của đám truyền thông đang chuyển hướng đấy.” Dương Quân với nhiệt tình không hề giảm ngồi xuống tại một ghế sofa khác.

“Ừ” Người ngồi đối diện hắn vậy mà không có biểu hiện gì, vẫn như cũ tiếp tục cầm máy game, nhân vật bé nhỏ nhảy lên nhảy xuống trên màn hình.

Dương Quân thấy được game này là gì, một hơi thiếu chút nữa lên không nổi. Ừ, thật là một game kinh điển, rất là kinh điển. Từng là một game kinh điển từng rất phổ biến khi hắn còn học ở tiểu học – Super Mario.

Chưa qua được level 3, cậu bé lại bị rùa đen đâm chết, Đan Á Đồng buông

máy game xuống “Anh vừa nói cái gì?”

“Tôi nói là dư luận của giới truyền thông đã chuyển hướng rồi!” Dương Quân cảm giác mình có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“À ” Đan Á Đồng cất máy chơi game “Cái này có gì kỳ lạ đâu, dư luận mà chỉ có một chiều thì mới là không có ý nghĩa.”

Dương Quân khó hiểu nhìn thái độ lão luyện của đối phương, thiếu niên này đối với giới giải trí hình như hiểu rất rõ, dáng vẻ của cậu lúc này như là đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Có lẽ, đi theo người này sẽ không làm hấn phải hối hận.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Đan Á Đồng nhìn về phía cửa nhà “Anh đi mở cửa.”

Cậu ngồi ê mông trên ghế sofa, chỉ là đang chờ người phải xuất hiện.

-----oOo-----

Chương 19: Phản kích 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Quân mở cửa, có chút sững sờ khi nhìn thấy người ngoài cửa. Tướng mạo người tới không phải vô cùng hoàn mỹ, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác rất dễ chịu. Mặc bộ vest màu đen, trên mặt là nụ cười dịu dàng, trên sống mũi là cặp mắt kiếng gọng vàng, làm người khác cảm nhận được vẻ lịch lãm, nhưng điều khiến Dương Quân ngạc nhiên nhất không phải là khí chất của người đó, mà là thân phận của anh.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, thấy Đan Á Đồng đang khoanh tay trước ngực, cười tủm tỉm dựa vào tủ rượu nhìn hắn, giống như đang rất hứng thú quan sát vẻ kinh ngạc trên mặt hắn.

“Xin chào, tôi là người đại diện mới của Đan Á Đồng, Lộ Phàm, xin hỏi Đan Á Đồng có nhà không?” Lộ Phàm cầm danh thiếp của mình, lịch sự đưa cho Dương Quân.

“Chào anh.” Dương Quân cố gắng bình tĩnh lại, nhưng rõ ràng không thành công lắm, đôi tay hắn run rẩy nhận lấy danh thiếp trong tay đối phương, nghiêng người nói “Mời anh vào, Á Đồng có nhà.”

Lộ Phàm vừa nhìn thấy chàng trai liền có một cảm giác quen thuộc. Ánh mắt cậu có chút giống người đã từng là bạn 6 năm của anh, khi đó anh còn chưa được coi là người đại diện vàng, đứng bên người nọ chỉ có thể coi là một viên trợ lý, không nghĩ một người mới vào nghề như cậu lại ần ần bóng dáng hắn.

“Mời anh ngồi.” Đan Á Đồng làm một cái tư thế xin mời “Anh uống nước đá hay đồ uống gì?”

Dương Quân không hiểu nổi sao Đan Á Đồng đối với người đại diện nổi tiếng trước mặt này lại có vẻ lạnh nhạt như vậy. Hắn ngạc nhiên nhìn hai người đang đứng trong phòng khách, chẳng lẽ Đan Á Đồng không biết người trước mặt này là người quản lý rất nổi tiếng?

“Tôi thích trà, cảm ơn.” Lộ Phàm ngồi xuống sofa, tầm mắt không rời khỏi người Đan Á Đồng “Chiều nay có tổ chức họp báo, cậu chuẩn bị một chút đi.”

Đan Á Đồng bung tới một tách trà mới pha đặt xuống trước mặt Lộ Phàm, rồi cậu ngồi xuống ghế sofa ở bên trái “Là công ty sắp xếp?”

Lộ Phàm nâng tách trà lên, nhìn lá trà nổi lênh bênh trên mặt nước “Nếu không thì cậu tưởng ai?”

Đan Á Đồng nhún nhún vai, nghiêng đầu nói với Dương Quân đang ngốc lảng ở một bên “Giờ anh đi tìm giúp tôi một cái cà vạt màu đen, trong vòng một tiếng đừng về.”

Dương Quân gật đầu, xoay người đi ra, đóng cửa lại rồi hắn mới đột nhiên tỉnh lại, dáng vẻ này của Đan Á Đồng, dĩ nhiên là hắn chưa từng thấy qua, là nghệ sĩ không có khả năng không biết người quản lý đình đám như vậy. Người đàn ông này từng là quản lý của Cảnh An Tước, trong hàng ngũ những nhà quản lý, dường như không có ai vượt qua nổi anh, hiện nay anh là thầy hướng dẫn những quản lý khác trong công ty Thiên Quan, vậy sao lại được phái tới làm quản lý của Đan Á Đồng?

Ngay cả những quy tắc bất thành văn, cũng không có khả năng có được vị trí này, chẳng lẽ trong thế giới này thật sự tồn tại điều kì diệu?

“Anh ta là trợ lý của cậu?” Lộ Phàm nhìn cánh cửa đã khép lại, đặt chén trà xuống “Video trên mạng rất thú vị đấy.”

“Anh cảm thấy thú vị à?” Đan Á Đồng mỉm cười ngồi sang một bên “Chỗ này của tôi cũng có đấy, nếu anh có hứng thú, tôi mở cho anh coi.”

Lộ Phàm cảm thấy tò mò với nghệ sĩ này hơn hết thảy, anh thực không rõ người này sao có thể nghĩ thấu đáo mọi chuyện đến vậy. Nếu là người khác chỉ sợ đã bị đá kích nghiêm trọng, thế mà cậu lại có vẻ vô cùng bình thản, cho dù là đang diễn xuất, anh cũng không nghĩ ra ai lại có thể diễn được vẻ bình thản như thế.

Lộ Phàm cười nhạt một tiếng “Cậu rất thú vị, hình như không giống với lời đồn lắm.”

“Anh cũng không giống với lời đồn lắm.” Đan Á Đồng một tay chống cằm, tay kia rất ung dung đặt lên tay ghế “Ví dụ có tin đồn anh là đại diện của Cảnh An Tước, nhưng anh dường như chỉ là trợ lý của anh ta. Đến cuối cùng anh chỉ là đeo lên cái danh xưng người đại diện thôi, chứ căn bản thì anh không có làm tốt chuyện của một người đại diện xứng đáng.”

Lộ Phàm sắc mặt trở nên trắng bệch “Cậu, sao lại biết?” Rất nhiều chuyện trước đây của Cảnh An Tước đều là do hắn tự quyết định, những công việc đó với công việc của một trợ lý cũng không khác nhau là mấy. Nhưng mà những chuyện này, ngoại trừ các sếp lớn ở Thiên Quan ra, cũng chỉ có người kia biết, sao người trước mắt này lại có thể biết được?

Đan Á Đồng thấy sắc mặt Lộ Phàm thay đổi, nhú mày “Tôi cũng không biết nhiều chuyện lắm, chỉ là trên thế giới này không còn ai hiểu rõ Cảnh An Tước hơn tôi nữa.”

“Vì sao?” Lộ Phàm đứng lên, có chút kích động nắm chặt lấy vai Đan Á Đồng “Cậu tại sao biết rõ nhiều như vậy?”

Đan Á Đồng khẽ nhú mày, người đàn ông này trước kia hình như là người rất bình tĩnh và thanh lịch, vậy sao sau bốn năm lại thay đổi nhiều như

vậy?

“Tôi nói đại mà anh cũng tin à?” Cậu hất đôi tay Lộ Phàm đang nắm chặt đầu vai cậu ra, đứng dậy nói “Anh là quản lý của tôi, chỉ cần sắp xếp hoạt động của tôi, không phải tìm hiểu thế giới nội tâm của tôi.”

Cậu nhìn lên đồng hồ treo trên tường “Giờ cũng không còn sớm nữa, tôi muốn về phòng chuẩn bị một chút.” Nói xong, cậu liếc Lộ Phàm “Về phần ứng phó với đám phóng viên, tôi tự biết cách giải quyết, bây giờ anh cần chính là khôi phục tâm lý cho tốt.”

Gương mặt Lộ Phàm xám trắng ngồi trên ghế sofa, người đàn ông kia, đã chết 4 năm rồi, đã chết 4 năm rồi.

Hóa ra đã lâu như vậy, trong suốt 4 năm này, anh chưa từng gặp được người thích hợp làm nghệ sĩ hơn người kia. Anh thường suy nghĩ, nếu như người đàn ông đó còn sống, không biết bây giờ địa vị của hắn sẽ như thế nào nữa?

Thủ đoạn của người đàn ông đó mấy ai bì kịp. Người đó từng nói hắn không thích giới giải trí, nhưng lại thích đấu trí với người trong giới giải trí, đây là niềm vui trong đời của hắn. Ngày người đàn ông đó chết, có lẽ không có ai đau khổ vì hắn. Anh đã dùng hết cách để bảo vệ người đó, Siêu sao Thiên vương cứ thế mà rơi xuống, ăn đạn, cả bóng dáng cũng chẳng còn.

Về sau, anh cũng nâng đỡ không ít người khiến họ trở thành minh tinh, thế nhưng chẳng có một ai có thể vượt qua được người nọ. Anh từng hi vọng rồi lại thất vọng, cuối cùng cũng từ từ chấp nhận.

Nhưng mà, anh nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, có lẽ, người này có thể, bởi anh tin vào mắt mình. chàng trai này có bản chất giống người kia, nếu anh một lần nữa nâng đỡ tạo ra một siêu sao Thiên Vương, có lẽ sẽ giải quyết được cảm giác không cam lòng vốn cứ luôn canh canh tận đáy lòng.

Đan Á Đồng chợt nhớ đến một câu không biết từng nghe ở đâu, đó là thích đàn ông mặc trang phục màu trắng. Dù trong thâm tâm vẫn không sao quen được, nhưng cậu hiểu rõ một điều phụ nữ thích những mỹ nam mặc trang phục màu trắng, vì nó càng thêm phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong lòng họ, mặc dù hoàng tử này chỉ là một hình ảnh tưởng

tượng.

Chỉnh lại những sợi tóc mềm có chút lộn xộn ở gần tai, càng làm cho người khác cảm thấy được một hoàng tử có chút u buồn. Trong trang phục màu trắng, áo vest màu trắng, cà vạt đen, hoàng tử lịch lãm chẳng phải là dạng này sao?

Lúc Dương Quân cầm cà vạt trở về, thấy hai người trong phòng khách vừa cười vừa nói chuyện gì đó, không khí tốt tới độ làm người khác có cảm giác hai người này như là bạn tốt của nhau nhiều năm rồi.

“Anh đã đem đồ mua về rồi à?” Đan Á Đồng mỉm cười nói “Tôi đã tìm được cái cà vạt phù hợp rồi, cái anh mua để dành đi.”

Dương Quân cũng không phản nản gì, Đan Á Đồng kêu mình đi ra ngoài căn bản chẳng phải mua cà vạt gì, xem ra nhất định hai người này đã thương lượng chuyện gì “mờ ám” rồi.

Đem cái cà vạt tới tủ quần áo, vừa mới ra khỏi cửa, chợt nghe thấy giọng nói bình bình của Đan Á Đồng từ phòng khách truyền ra “Một chút thủ đoạn của Nguyên Văn trong giới này thật là chẳng ra làm sao cả.”

Đáy lòng run lên, Dương Quân thật không ngờ một Đan Á Đồng ngày xưa bị Nguyên Văn chèn ép nhiều như thế lại nói ra những lời này. Hay là trong lòng Đan Á Đồng luôn suy nghĩ như vậy?

“Thế nhưng cậu ta nổi tiếng hơn cậu.” Lộ Phàm không chút ngần ngại nói ra vấn đề này, nhưng y chỉ đơn giản nói ra, cũng không phải khinh miệt gì.

Dương Quân ra khỏi phòng, vừa lúc nhìn thấy sắc mặt Đan Á Đồng, dường như cũng không nổi giận vì lời nói của Lộ Phàm, trên mặt vẫn là nụ cười thản nhiên.

Ở cùng với người này càng lâu, lại càng thấy được người này hẳn không thể nhìn thấu.

Trong buổi họp báo, có rất nhiều phương tiện truyền thông đến tham gia. Bọn họ đều rất ngạc nhiên vì công ty Thiên Quan lại lựa chọn bảo vệ một nghệ sĩ nhỏ như thế này.

Đan Á Đồng này, rốt cuộc có gì đặc biệt?

Nghĩ đến có tin tức để khai khác, các phóng viên đều mất kiên nhẫn, mong chờ các nhân vật chính đến hội trường sớm.

14 giờ, nhân vật các phóng viên đang chờ đợi cuối cùng đã đến, còn chưa bước vào trong đã gây lên náo động, bởi bọn họ thấy đi cùng với Đan Á Đồng lúc này vậy mà là người đại diện đình đám Lộ Phàm.

Các phóng viên trở nên điên cuồng, đèn flash liên tục lóe sáng, nhưng có một điều lại khiến bọn họ thất vọng, người trong cuộc vậy mà không vì dư luận mà tiêu tụy đi chút nào, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ bình tĩnh.

Khi nhân vật chính ngồi xuống, một vài staff do công ty phái tới cũng ngồi xuống vị trí của mình.

“Về buổi họp báo ngày hôm nay là để thông báo tới mọi người việc công ty chúng tôi đã kí kết hợp đồng với Á Đồng, mong các vị quan tâm đến câu ấy nhiều. Ngoài ra, có bất kì câu hỏi nào thì mọi người cứ thoải mái đặt ra, bởi về sau thì những vấn đề này chúng tôi xin phép không đề cập tới nữa” Lộ Phàm mở miệng nói mấy câu liền cho thấy rõ lập trường của công ty, đồng thời cũng là câu trả lời tích cực về những đồn đại liên quan đến Đan Á Đồng.

Giới truyền thông vừa thấy trận chiến này lập tức hiểu rõ, liền có người bắt đầu đặt câu hỏi, lúc đầu thì vấn đề còn nhẹ nhàng, chỉ là một vài câu liên quan đến việc kí kết hợp đồng, càng về sau, thì nó dần dần đề cập đến những tin tức tiêu cực trên.

“Á Đồng, Nguyên Văn nói anh là người khiếm nhã, thất học, còn từng đánh nhau khi ở cô nhi viện, về chuyện này, anh có muốn nói điều gì không?” Một phóng viên đài truyền hình đặt ra vấn đề mà rất nhiều phóng viên khác muốn hỏi.

Thiếu niên áo trắng sắc mặt trắng bệch khi nghe câu hỏi của phóng viên, ánh mắt bị thương làm cho người đưa ra câu hỏi có chút sững sờ.

“Tôi thừa nhận những gì cậu ấy nói.” Chàng trai cúi đầu xuống, những lời này vừa dứt, thì cả hội trường liền trở nên xôn xao.

“Nhưng tôi không nghĩ mình đã làm gì sai trái.” Thiếu niên ngẩng đầu lên “Khi cha mẹ ném tôi vào cánh cửa cô nhi viện, đó không phải chuyện tôi có thể quyết định, khi tôi bị bọn trẻ khác bắt nạt, tôi không thể cứ để chúng đánh mãi, các vị có biết gì về trẻ mồ côi không?”

Giọng nói của cậu run lên nhè nhẹ “Trẻ mồ côi chính là... lúc các vị chơi chán búp bê, không thích máy chơi game nữa, là lúc chúng tôi còn bị đói. Khi các vị sợ hãi bị tiêm thuốc, có lẽ chúng tôi cũng bị bệnh nhưng không có thuốc để uống, các vị có biết mỗi năm có bao nhiêu đứa trẻ mồ côi đã chết không? Các vị đều không biết...”

Hội trường trở nên yên lặng, một người trong đám phóng viên đứng lên nói “Tôi tin lời anh nói, Á Đồng, đã từng, tôi cũng từng đi ra từ cô nhi viện, nơi mà...” Hốc mắt người phóng viên đỏ lên, nghẹn ngào nói không thành lời, rõ ràng là đang nhớ tới những hồi ức đau đớn trong quá khứ.

“Như vậy, xin hỏi Á Đồng, anh cùng Tiểu Thiên Vương và cả Viêm Kiềm là quan hệ gì, về chuyện anh là đồng tính luyện ái, anh giải thích ra sao?” Một phóng viên đột nhiên đứng dậy hỏi.

Đan Á Đồng thấy rõ trên người hấn treo biển tên phóng viên “Tuần sạn Tân Ngu”

“Tôi không phải gay.” Đan Á Đồng nhìn phóng viên “Lúc này tôi hi vọng mọi người đừng hiểu lầm, ngoài mối quan hệ của một hậu bối với tiền bối trong nghề với nhau ra, thì chúng tôi không có quan hệ gì khác.”

“Vậy, anh giải thích thế nào về tấm hình này?” Tay phóng viên lấy ra một quyển tạp chí, trên mặt là một tấm hình trong đó hai người đàn ông hình như đang ôm hôn nhau.”

“Tấm hình này ngoài trừ có thể nhìn ra là người không may, còn có thể nhìn ra gì nữa?” Đan Á Đồng dừng một chút, “Hơn nữa, mặc kệ hai người trong các tấm hình là ai, đàn ông cùng đàn ông yêu nhau thì có gì sai trái? Hay là nói trong thời đại yêu đương bình đẳng, Tuần soạn Tân Ngu kỳ thật là kì thị đồng tính luyện ái?” Giọng nói Đan Á Đồng mang theo chỉ trích “Chẳng lẽ trong mắt tòa soạn của anh coi những người đang đấu tranh cho tình yêu của họ là điều đáng sỉ nhục?”

Lộ Phàm nghe ra ý trong lời nói của Á Đồng, cậu buộc tội một tòa sạn

không mấy địa vị trong giới truyền thông, sau đó chỉ trích các tờ báo phân biệt đối xử với người đồng tính, như vậy các báo khác sẽ không ai dám thừa nhận mình có ý nghĩ đó, như vậy, cách làm duy nhất là phải bỏ qua vấn đề này.

Tránh nặng tìm nhẹ?

Đúng là một thủ đoạn tuyệt đẹp.

-----oOo-----

Chương 20: Phản kích 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đến khi mọi người trong hội trường đều cho rằng chuyện này đến đây là giải quyết xong, không ngờ phóng viên tuần san Tân Ngu lại gây khó dễ một lần nữa.

“Nước ta đến nay vẫn chưa từng thừa nhận tính hợp pháp của đồng tính luyến ái, nên cũng không thể nói tôi hay tòa sạn của chúng tôi là kì thị đồng tính luyến ái được. Á Đồng có cảm xúc đặc biệt như vậy, hay là anh cũng là người trong giới này?”

Đan Á Đồng cười nhạt “Tôi phải nói là khả năng phản ứng lẫn hiểu biết pháp luật của vị phóng viên này cũng không tệ nhỉ?” Cậu điều chỉnh độ cao của micro “Ý của tôi là tình yêu không hề sai trái, tình cảm giữa những người cùng giới tuy giờ chưa được pháp luật công nhận, nhưng chuyện của họ có gây trở ngại tới cái gì đâu?”

“Như vậy ý của anh vẫn nói mình là người đồng tính phải không?” Tên phóng viên gây sự.

“Tôi giải thích về tình cảm giữa người đồng tính vậy mà trở thành người đồng tính rồi à?” Đan Á Đồng hỏi lại “Như vậy, nếu anh nói về bạn gái hay là vợ con của anh, chẳng phải anh cũng là phụ nữ sao?”

Toàn hội trường cười ồ lên, không khí có chút căng thẳng lập tức trở nên thoải mái không ít, tay phóng viên đặt câu hỏi nhất thời bị lời này của Đan

Á Đồng làm nghen giọng, nói không nên lời phản bác nào.

Đan Á Đồng giọng nói hòa hoãn “Tôi biết là người bạn phóng viên này cũng là quan tâm đến nghệ sĩ chúng tôi, và tôi rất biết ơn tất cả mọi người. Nhưng mà mọi người cũng không nên từ làm việc tốt thành chuyện xấu, sau này tôi thích một cô gái rất xinh đẹp nào đó, nhưng vì lời đồn đại này mà cô ấy từ chối lời tỏ tình của tôi, thì tôi thật thê thảm mà.” Đan Á Đồng buông tay, một bộ dạng ảo não.

Phóng viên lần nữa lại bị Đan Á Đồng dẫn dắt sang chủ đề khác, còn về tay phóng viên kia, đã bị một vài phóng viên khác đột nhiên xuất hiện chặn tầm mắt, có muốn đặt thêm câu hỏi thì cũng không có cơ hội, hắn vừa định la lên thì bị cái gì đó đụng vào bụng, ngẩng đầu nhìn lên, là một phóng viên khác đang cầm thiết bị chụp hình.

“Nhìn cái gì, tránh sang một bên đi, trong giới hỗn độn này, phải nhạy bén một chút.” nhiếp ảnh gia bên cạnh tay phóng viên nam lạnh lùng nhìn hắn một cái, chen đến trước mặt của hắn.

Chỗ Đan Á Đồng ngồi ở vị trí cao hơn đám phóng viên, đương nhiên là có thể thấy hết chuyện này, mỉm cười, di chuyển ánh mắt sang bên khác “Mọi người còn vấn đề gì trao đổi cùng tôi không?”

Thái độ các phóng viên so với lúc ban đầu rõ ràng tốt hơn nhiều, những câu hỏi được đặt ra lúc này so với trước cũng hòa hoãn hơn không ít.

“Á Đồng, lần này cùng hợp tác với tiểu Thiên vương trong movie, lần đầu đóng phim anh có cảm giác gì?”

Đan Á Đồng nghĩ một chút “Nếu như dùng hai từ để hình dung, thì đó là vui sướng cùng mới lạ, vui sướng là bởi vì tôi có được một cơ hội mà rất nhiều tân binh khác rất khó có được, cơ hội được hợp tác cùng đạo diễn tên tuổi quốc tế, cùng diễn chung với Tiểu ca, đây đều là chuyện vô cùng may mắn. Mới lạ là vì tôi là một người vào nghề chưa lâu, trước giờ chưa từng có kinh nghiệm như vậy. Mặc dù quay phim vất vả hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng, nhưng lại khiến tôi cảm thấy thật tuyệt vời, so sánh với khi quay MV thì cảm giác thật khác biệt. Tôi tin rằng bộ phim này nhất định sẽ không khiến mọi người thất vọng, thậm chí là sẽ khiến mọi người bất ngờ lẫn vui vẻ nữa.”

Mỗi lời Đan Á Đồng nói ra đều mạnh mẽ, rõ ràng, cái này hoàn toàn không giống như một lính mới vào nghề, mà là một tên tuổi lớn đã nhiều năm lăn lộn trong ngành giải trí, cũng chính vậy, biểu hiện của cậu càng làm cho các phóng viên thêm tin tưởng lời cậu nói.

Con người luôn thích tin vào trực giác của mình, mặc dù loại trực giác này rất có khả năng là sai lầm.

Lộ Phàm vẫn duy trì yên lặng nhìn chàng trai dễ dàng xử lý các câu hỏi của đám phóng viên, càng như vậy, anh càng cảm thấy, chàng trai này chính là ông trời phái xuống để bù đắp cho vận mệnh của mình, anh nhất định một lần nữa sẽ lãng xê cậu lên thành ngôi sao sáng nhất.

“Á Đồng, xin hỏi đối với những lời Nguyên Văn đã nói, anh có muốn nói điều gì không?” Một tay phóng viên lại nhắc đến chủ đề nhạy cảm.

Đan Á Đồng nhẹ nhàng gõ mặt bàn, trên mặt bắn khoăn, dường như mang theo khó xử nói “Nói rõ, à...” cậu nâng mặt lên một chút, dưới ánh đèn, khuôn mặt cậu dịu dàng không thể tưởng được “Thật ra, không có gì có thể nói rõ được, có lẽ trong mắt cậu ấy tôi chính là loại người như vậy. Cho tới nay, việc tôi ở trong nhóm luôn cản trở, gây rất nhiều phiền toái cho cậu ấy, nhưng vì là người cùng một công ty, nên cậu ấy mới dễ dàng tha thứ cho đũa chuyên gây họa như tôi đây.”

Các phóng viên hai mặt nhìn nhau, bọn họ vốn cho rằng sẽ thấy hai bên đại chiến nước miếng, nhưng thật không ngờ Nguyên Văn đã kích mạnh mẽ như thế nhưng cũng chỉ là đánh vào cái gối bông mềm nhũn thôi sao?

Nhìn thấy không có khẩu chiến, mỗi phóng viên đều có chút thất vọng. Có khắc khẩu, mới có trò xem, mới có thể ghi bản thảo, bản thảo được ghi thì họ mới có thể kiếm tiền. Bọn họ dường như có thể thấy những đồng nhân dân tệ bay đi mất.

Dương Quân đang đứng ở một góc nơi không mấy người chú ý, liếc mắt một cái, người kia lại có lòng tốt như vậy, đoán bề ngoài thì như thế nhưng bên trong thì có nhiều hàm ý, những ký giả này bây giờ không thể bới ra chuyện gì, thì chỉ có thể đi tìm cái “ý tứ sâu xa” gì đó trong lời này của Đan Á Đồng, để còn có thể báo cáo kết quả công tác cho tòa soạn. Tiếp tục như vậy, cũng không biết dưới ngòi bút của các phóng viên Nguyên Văn sẽ là loại gì nữa, hy vọng danh tiếng của Nguyên Văn trong giới truyền

thông cũng không tệ.

Phóng viên tiếp tục hỏi một vài vấn đề, đều bị Thái Cực Quyền ẩn hình của Đan Á Đồng đánh tới những nơi thật xa, cuối cùng thì kết thúc xong buổi họp báo này.

Đan Á Đồng lùi về hậu trường, mệt mỏi ngồi trên ghế sofa xoa nhẹ cái trán, nhắm mắt lại nói “Dương Quân, cho tôi một ly hồng trà.”

Một ly trà ấm áp được đặt vào tay cậu, cảm giác được nhiệt độ của ly trà, cậu miễn cưỡng cười cười “Cám ơn” Mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt của một người đàn ông rất đẹp trai, người đàn ông này mỉm cười với cậu, rõ ràng là người vừa đưa trà cho cậu là y.

Nâng ly trà trong tay lên, Đan Á Đồng cười nhạt “Chào anh, cảm ơn anh.”

“Biểu hiện của cậu quả không tồi.” Người đàn ông khoanh tay trước ngực, dựa vào tường mỉm cười quan sát Đan Á Đồng, trong nụ cười ẩn ẩn sự sắc bén.

Đan Á Đồng khước mắt hơi hạ xuống, ngẩng đầu mờ mịt nhìn người người đàn ông “Biểu hiện?”

“Oh” dường như cũng không để vào mắt bộ dáng giả ngu của cậu, người đàn ông vuốt nhẹ cái cằm trơn bóng “Cậu không rõ ý trong lời của tôi?”

Đan Á Đồng chơi với cái mền trong tay, nhìn các thiết kế của gương với mây bay ngang qua ở trên mền “Tiên sinh, anh muốn tôi hiểu rõ chuyện gì?”

Bàn tay Lộ Phàm đang định đẩy cửa phòng nghỉ ở hậu trường ra liền dừng lại, từ cánh cửa hơi hé mở truyền ra âm thanh trò chuyện rõ ràng, trong đó một là Đan Á Đồng, mà cái người còn lại là...Lại là ông chủ của mình, Đường Nguyễn Khanh.

Dương Quân đi sau anh thấy Lộ Phàm vậy, cũng thông minh dừng cước bộ, yên lặng đứng sau lưng Lộ Phàm.

“Cậu rất có kinh nghiệm ứng phó với phóng viên.” Giọng nói của Đường Nguyễn Khanh truyền ra, cả tiếng cười nho nhỏ “Một tân binh thậm chí

còn giỏi hơn cả những nghệ sĩ hàng đầu, thật sự khiến mọi người kinh ngạc lẫn vui mừng.”

Lộ Phàm nhin không được, đẩy cửa nhích ra thêm một chút, tình huống trong phòng cơ bản là có thể nhìn rõ.

“Kinh ngạc nhiều hơn một chút, hay là vui mừng nhiều hơn một chút?” Đan Á Đồng uống một ngụm hồng trà, đặt chén xuống cái bàn bên cạnh, đứng lên mỉm cười đưa tay ra “Rất vui được gặp anh, tổng tài.”

“Tôi cũng vậy.” Đường Nguyễn Khanh đối với việc Đan Á Đồng nhận ra mình không có gì ngạc nhiên, y nắm lấy tay của đối phương, đột nhiên cúi người xuống, thì thầm vào tai cậu “Tôi chờ mong những biểu hiện thú vị hơn của cậu.”

Đây là một động tác ái muội, tại vị trí hai người đang sau nhìn thấy giống như là Đường Nguyễn Khanh cúi đầu xuống hôn lên má Đan Á Đồng.

“Đương nhiên sẽ không để ngài thất vọng rồi.” Đan Á Đồng có vẻ như căn bản không có phát giác ra động tác này có bao nhiêu ái muội, chỉ là nhìn Đường Nguyễn Khanh, khẽ mỉm cười.

Hai người đều mỉm cười nhìn đối phương, sau đó đều tự lùi một bước.

“Cậu rất giống một người.” Đường Nguyễn Khanh đột nhiên nói.

“Tôi cho là mình vẫn là chính mình.” Đan Á Đồng vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không cười, “Chẳng lẽ Đường tổng cảm thấy tướng mạo của tôi chỉ là giống một người thôi?”

“Cậu đương nhiên là một cậu bé xinh đẹp” Đường Nguyễn Khanh tiếp tục nói “Chỉ là so với người đàn ông kia, cậu có xu hướng trung tính, tôi thật muốn biết, nếu người đàn ông cuồng ngạo kia biết có một cậu trai mới chỉ 19 tuổi đầu diễn được nụ cười kinh điển hắc từng tạo ra, thì sẽ sao đây.”

Nụ cười trên mặt Đan Á Đồng biến mất, cậu sẽ không ngờ là Đường Nguyễn Khanh đến gặp mình chính là vì mình mà nhớ lại người cũ, nếu thật là như vậy, người đàn ông trước mắt này cũng không phải là Đường Nguyễn Khanh.

Cậu đột nhiên nghiêng đầu nhìn về nơi cánh cửa đang khép hờ, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Lộ Phàm.

Bốn mắt nhìn nhau, sau đó Đan Á Đồng nhìn Lộ Phàm giúp cậu đóng cửa phòng lại.

Lộ Phàm đóng cửa phòng, khẽ nhú mày nhìn phía sau cánh cửa, Đan Á Đồng đã sớm biết anh và Dương Quân đứng sau cửa sao?

“Làm sao vậy? Bị phát hiện rồi à?” Dương Quân thấy vẻ mặt anh hơi khác, tò mò hỏi.

“Một trợ lý biết quá nhiều, không hẳn là chuyện tốt đâu.” Lộ Phàm nhìn hắn một cái, xoay người bỏ đi.

Dương Quân do dự, trong lòng có chút hiểu ra, cũng coi như chính mình cái gì cũng không thấy, đi sang một phòng nghỉ khác.

Lộ Phàm còn lâu mới có được sự bình tĩnh của Dương Quân, bởi vì chỉ có anh mới biết rõ, Đường Nguyễn Khanh căn bản sẽ không tiếp xúc nhiều với những nghệ sĩ trong công ty, thế nhưng y lại chủ động tiếp cận Đan Á Đồng, hơn nữa lại chọn cách lén lút tiếp xúc, mà ông chủ các công ty giải trí lén gặp gỡ nghệ sĩ, là vì...

Một vài năm trước đây, ở nước H cũng từng có một vụ bê bối như vậy, thậm chí cuối cùng nữ minh tinh phải tự sát, mặc dù sự việc này gây ra ồn ào trong dư luận, cuối cùng vẫn như cũ không giải quyết được gì.

Trong hội này, nghệ sĩ và kẻ có tiền ngấm qua lại cũng không phải chuyện xa lạ gì, nhưng mà, anh thật không ngờ lần này lại là Đường Nguyễn Khanh và Đan Á Đồng.

Thấy cửa phòng đã đóng lại, Đan Á Đồng mới quay đầu nhìn về phía Đường Nguyễn Khanh “Ý Đường tổng là?”

Đường Nguyễn Khanh ngồi xuống đối diện ghế của Đan Á Đồng, mỉm cười nói “Cậu dường như rất nhạy cảm, chỉ có vậy, lại cho phép những người nghe lén rời đi.”

“Tôi cho rằng tôi không làm vậy thì Đường tổng cũng sẽ làm cho bọn họ

rời đi.” Đan Á Đồng ngồi xuống một ghế sofa đơn khác.

Đường Nguyễn Khanh tinh tế nhìn chàng trai ngồi nghiêng người, khóe miệng mang theo nụ cười mình quen thuộc, y nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, tại tầng lầu 12 này nhìn qua chỉ là một dãy các tòa nhà cao tầng, có cái gì là mắt người thường nhìn không được, ví như... linh hồn trong truyền thuyết.

“Em vẫn đánh Thái cực như vậy, Cảnh An Tước.”

Y nghe được chính mình bình thản đem lời trong lòng nói ra.

-----oOo-----

Chương 21: Thử nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Em vẫn đánh Thái Cực quyền như vậy, Cảnh An Tước.”

Thiếu niên trên ghế sofa khó hiểu ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Đường Nguyễn Khanh giống như là đang thông cảm cho một kẻ đầu óc không bình thường.

Đường Nguyễn Khanh thấp giọng bật cười, nhìn gương mặt tràn đầy nghi hoặc của thiếu niên, nói “Cậu có thể đi.”

“Vây xin phép anh.” Đan Á Đồng đứng lên, ngang qua Đường Nguyễn Khanh đang cười một cách khó hiểu, lịch sự cười, rồi đóng cửa lại không chút do dự đi ra ngoài.

Đường Nguyễn Khanh nhìn cánh cửa đã đóng, có lẽ đây chỉ là do y tưởng tượng, nhưng mà thiếu niên này, thật giống người kia, đến độ làm y đã thật sự cho rằng đó là Cảnh An Tước.

Bởi vì chỉ có Cảnh An Tước mới cười như vậy, cười thật bình thản, thế nhưng lại ẩn chứa sự tối tăm mà kẻ khác không thể nhìn ra.

Đứng dậy, y kéo cửa ra, nhìn thấy thiếu niên theo sự hướng dẫn của nhân

viên công tác chuẩn bị theo đường chuyên dụng rồi đi.

Đan Á Đồng thật không ngờ Đường Nguyễn Khanh lại đột nhiên gọi cái tên từng là tên của cậu, trong nháy mắt, cậu thật sự đã vô cùng khiếp sợ. Nhưng, cậu nhìn thấy được ánh mắt đối phương cũng không phải là nhìn cậu, mà là thông qua cậu nhìn một con người khác. Lúc đó, cậu đột nhiên hiểu rõ, có lẽ người Đường Nguyễn Khanh muốn nói là Cảnh An Tước của quá khứ, mà không phải Đan Á Đồng của hiện tại.

Cũng không có cảm giác gì đặc biệt, bởi Cảnh An Tước hay Đan Á Đồng, cũng đều là cậu. Cuộc sống cũng không phải phim truyền hình, cậu sẽ không giống đám diễn viên chính được mọi người yêu thích hình tượng riêng nào, dù sao thì cũng là bản thân mình, chẳng lẽ lại tự đi ghét chính mình?

Cảnh An Tước cùng Đan Á Đồng, với cậu mà nói, đều là một, chỉ là, cũng không nhớ rõ bản thân cùng vị Tổng giám đốc Đường này đã có bao nhiêu lần giao tiếp với nhau. Bốn năm trước, Đường Nguyễn Khanh vẫn chỉ là một quản lý trong công ty Thiên Quan, nhưng là trong trí nhớ cậu, người này chính là một con hồ ly nhiều mặt. Lẽ nào, vừa rồi y cố ý làm ra cử chỉ như vậy với cậu, là vì xác định suy đoán gì đó?

“Chờ một chút.”

Đan Á Đồng quay đầu lại, thấy Đường Nguyễn Khanh lịch lãm bước từng bước từ từ tới gần cậu, nhân viên công tác đứng bên cạnh khi thấy Đường Nguyễn Khanh tới, thì vô cùng kinh ngạc mà mở mắt thật to, kính cẩn chào hỏi.

“Anh đi trước làm việc khác đi, cậu Đan để tôi đưa về.” Đường Nguyễn Khanh mỉm cười nói với nhân viên công tác.

Nhân viên công tác không dám hỏi nhiều, liền vội vàng rời đi.

Đan Á Đồng hí hóp mắt nhìn nhân viên công tác đã đi ra xa, tay bỏ trong túi quần, nghiêng đầu nhìn về phía Đường Nguyễn Khanh, khóe miệng cong cong “Đường tổng, như vậy có phải là phiền toái quá không?”

Đường Nguyễn Khanh mỉm cười, vô cùng tao nhã nói “Tôi luôn yêu thích sự hoàn hảo, đưa cậu về cũng coi như là chuyện thú vị.”

Đan Á Đồng xoay người đi, không nhìn đến đôi mắt của Đường Nguyễn Khanh “Tôi cứ xem như là Đường tổng đang khen ngợi là được rồi.”

Đi theo sau Đan Á Đồng, Đường Nguyễn Khanh nhìn dáng người cao cao của thiếu niên, tầm trên dưới 1,8m, trong giới giải trí này, cũng không được coi là cao lắm, tổng thể là kiểu hình tượng kiểu mỹ nam, chàng trai như vậy, thường được các cô gái trẻ yêu mến.

“Vậy xem như là đã đồng ý để tôi đưa cậu về phải không?” Đường Nguyễn Khanh đi bên trái Đan Á Đồng, nhìn về mặt không biểu lộ gì của thiếu niên bên cạnh “Công ty dự định đầu tư một bộ phim thần tượng, cậu có muốn tham gia diễn không?”

“Phim thần tượng?” Đan Á Đồng dừng bước “Tổng giám đốc, tôi không có hứng thú với phim thần tượng.”

“Cậu không thích nổi tiếng sao?” Đường Nguyễn Khanh có chút bất ngờ hỏi.

“Nổi tiếng?” Đan Á Đồng cười nhạt hỏi lại “Bây giờ diễn viên đóng phim thần tượng nhan nhản, người này nổi tiếng, rồi lại có người mới xuất hiện, anh cảm thấy tôi sẽ nổi tiếng được bao lâu?”

“Lạc Viêm Kiềm bây giờ chẳng phải là rất nổi tiếng à?” Đường Nguyễn Khanh bị nụ cười chói sáng của thiếu niên làm cho có chút thất thần “Cậu ta chính là nhờ đóng phim thần tượng mà nổi tiếng.”

Đi qua đoạn rẽ nơi góc hành lang, Đan Á Đồng lấy ra kính đen đeo lên “Lạc Viêm Kiềm là Lạc Viêm Kiềm, tôi là Đan Á Đồng.”

Đường Nguyễn Khanh nhún vai, đi xuống bãi đỗ xe ngầm, đến cạnh xe, mở cửa “Vào đi.”

Đan Á Đồng cũng không cần khách sáo, ngồi vào trong xe, hơi ngồi thấp người một chút, dù cho ngoài xe có phóng viên chụp ảnh, cũng chỉ có thể chụp được nửa mặt cậu.

Đường Nguyễn Khanh ngồi ở ghế lái, thông qua gương chiếu hậu nhìn thấy một loạt động tác của Đan Á Đồng, nheo mắt một chút, quay sang

nhìn Đan Á Đồng “Có vẻ cậu rất quen thuộc với giới này?”

Động tác thắt giầy an toàn của Đan Á Đồng dừng một chút, sau đó gấn chặt “Cũng tạm.”

Đường Nguyễn Khanh mỉm cười, xoay người lại, rồi chăm chú lái xe.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn báo cáo điều tra trong tay, không có chỗ nào khả nghi cả. Hắn nhìn người đàn ông ngồi đối diện “Ý của anh là nói bọn họ trước đó căn bản không biết nhau?”

Người đàn ông kéo mép nón thấp xuống “Tôi nghĩ là vậy, căn cứ theo những gì chúng tôi đã điều tra về cuộc đời của Đan Á Đồng những ngày qua, thì người này được sinh ra tại cô nhi viện, thích một cô bé cùng lớn lên với cậu ta. Nhưng vào năm cậu ta mười sáu tuổi, thì cô gái lớn hơn cậu ta một tuổi đã sinh bệnh rồi qua đời. Sau đó cậu ta đến tuổi phải rời trại trẻ mồ côi, đã làm qua một vài công việc, làm nhân viên phục vụ tại một quán cà phê rồi được công ty Phi Ngu phát hiện và kí hợp đồng...” Người đàn ông còn muốn nói tiếp, thì bị Tiểu Kỳ Thâm cắt ngang.

“Không cần nói tiếp, anh nói tất cả đều có trong những tài liệu này phải không.” Tiểu Kỳ Thâm đem tài liệu trong tay đặt xuống “Anh xác định mình không bỏ lỡ bất cứ chuyện gì chứ?”

Người đàn ông gật đầu.

Tiểu Kỳ Thâm có chút nghi ngờ, nếu như vậy, sao có thể quá quen thuộc các lễ nghi khi ăn tại nhà hàng Âu. Hắn cẩn thận nghĩ lại những tư liệu vừa xem qua, nhân viên phục vụ... Chẳng lẽ làm bồi bàn trong nhà hàng Âu?

Đến khi chuông điện thoại di động của người đàn ông đối diện hắn đột nhiên vang lên, Tiểu Kỳ Thâm nhìn người đàn ông cất điện thoại đi, nhưng hắn cũng không có hỏi người đàn ông đó xem có chuyện gì, không ngờ lại phát hiện người kia nhìn hắn.

“Làm sao vậy?” Tiểu Kỳ Thâm có cảm giác cú điện thoại này có liên quan tới hắn.

Người đàn ông cẩn thận nghĩ một chút, mới nói “Vừa mới nhận được tin ông Đường đưa cậu Đơn về nhà.”

Lông mày Tiểu Kỳ Thâm khẽ động, ngón trỏ tay phải vô thức gõ lên mặt bàn, hắn gật đầu “Tôi biết rồi, anh về trước đi, cứ tiếp tục điều tra.”

Sau khi người đàn ông rời đi, Tiểu Kỳ Thâm lần nữa cầm lấy tài liệu trên bàn, lúc này hắn nhìn qua Đan Á Đồng quả thực không khác mấy, chính là, trực giác của hắn mách bảo, bộ dạng thật Đan Á Đồng không phải như thế này.

Hắn thừa nhận chính mình rất quan tâm cậu bé này, mặc dù sự quan tâm này có chút không thể giải thích được.

Chỉ là không nghĩ tới, anh họ của hắn cũng quan tâm đến cậu như vậy, thật sự là khiến người khác bất ngờ.

Rốt cuộc là đặc biệt ở chỗ nào? Trong ngành giải trí cũng không thể xem là gương mặt nổi bật nhất, do nụ cười nhàn nhạt, hay có lẽ là thái độ với ai cũng như gần như xa của cậu?

“Cậu ở nơi này à?” Đường Nguyễn Khanh nhìn khu nhà không phải là khu cao cấp trước mắt, đi theo Đan Á Đồng vào trong thang máy, y nhìn thiếu niên nhấn số tầng “Cậu ở chỗ cao thế?”

Đan Á Đồng rút tay lại, làm bộ như không thấy bộ dạng quan tâm nhân viên trong công ty của Đường Nguyễn Khanh, thản nhiên gật đầu, rồi không tỏ thêm thái độ gì khác nữa.

Đường Nguyễn Khanh khoanh tay trước ngực “Là nghệ sĩ, không phải là nên nịnh nọt ông chủ sao?”

Đan Á Đồng dựa lưng vào vách tường, nhìn số tầng đang tăng dần “Vậy là những nghệ sĩ hay nịnh nọt anh thì được đối xử tốt hơn à?”

Đường Nguyễn Khanh nhíu mày, không nói gì, xem như là chấp nhận lời Đan Á Đồng nói.

Ra khỏi thang máy, Đan Á Đồng còn chưa tới trước cửa nhà, thì phát hiện ra một bóng người tối đen đang đứng ngay cửa nhà cậu, trong bóng tối cậu khẽ chau mày “Ai ở đằng kia thế?”

Đường Nguyễn Khanh thấy được đứng đó là một chàng trai trẻ tầm tuổi Đan Á Đồng, khuôn mặt cậu hiện rõ là đang tức giận cùng cả cô đơn.

“Lạc Viêm Kiềm?” Trong giọng nói Đan Á Đồng rõ ràng là sự kinh ngạc làm cho Đường Nguyễn Khanh mơ hồ nhận ra giữa hai người đứng là không có thân mật như giới truyền thông đã đưa tin.

Lạc Viêm Kiềm định mở miệng hỏi Đan Á Đồng và người đàn ông đứng bên cạnh thì liền ngừng lại, cậu mở to mắt nhìn người đàn ông điển trai đứng bên cạnh Đan Á Đồng, hóa ra là tổng tài của Thiên Quan!

Đan Á Đồng sao có thể đi cùng Đường Nguyễn Khanh?

Đan Á Đồng móc ra chìa khóa, mở cửa phòng, nói với hai người ở sau lưng “Hai người vào trước đi đã.”

Lạc Viêm Kiềm nhìn Đường Nguyễn Khanh một cái, rồi đi vào trước, ngồi xuống sô pha trong phòng khách.

Đường Nguyễn Khanh mỉm cười, đi vào, còn thuận tay đóng cửa lại.

Đan Á Đồng mang ra hai ly trà, nhìn hai người đều đã ngồi trên sô pha, lông mày nhíu lại “Tôi nói này, hai người bộ không biết cái gì gọi là đổi giày sao?”

Lạc Viêm Kiềm:

Đường Nguyễn Khanh:

-----oOo-----

Chương 22: Không có tiêu đề

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đường Nguyễn Khanh vội ho một tiếng, đem tầm mắt xoay sang nhìn tay vịn của ghế sô pha, sô pha này không tệ chút nào, màu sắc hài hòa, hoa văn độc đáo, không tệ, không tệ, rất không tệ.

Lạc Viêm Kiềm lườm Đường Nguyễn Khanh ngồi đối diện, lại nhìn Đan Á Đồng đang đứng bưng trà, cúi đầu, không nói lời nào.

Đặt ly trà xuống trước mặt hai người, Đan Á Đồng ngồi xuống cái ghế sofa ở giữa hai người bọn họ, cầm điều khiển từ xa trên bàn lên, mở TV “Hai người không biết là quét dọn phòng rất phiền phức à?”

“Anh không tìm người giúp anh dọn dẹp hả?” Lạc Viêm Kiềm ngẩng đầu, khó hiểu hỏi, gặp phải ánh mắt của đối phương, lần nữa lại ngoan ngoãn cúi đầu. Xem ra Đan Á Đồng rất tức giận, lúc này cậu đã sớm quên mình đến để chat với Đan Á Đồng. Nhưng mà thấy Đan Á Đồng nếu như nổi giận, nhất định rất đáng sợ.

“Không phải ai cũng có thể tìm người tới dọn dẹp đâu.” Đan Á Đồng buông điều khiển từ xa xuống, nghĩ đến phải lau dọn phòng thì liền cảm thấy đau đầu, cậu xoa trán “Hôm nay cậu tới tìm tôi làm gì?”

Lạc Viêm Kiềm nhìn động tác của Á Đồng, bởi vì tay đối phương che mắt về mặt, cho nên Viêm Kiềm không nhìn ra được tâm trạng của cậu, hay là lời nói vô ý thức lúc này đã gây tổn thương lòng tự trọng của cậu.

“Thực xin lỗi, tôi không phải có ý kia.” Lạc Viêm Kiềm phát hiện, khi cậu nói trước Đan Á Đồng, thì luôn xuất hiện vấn đề như vậy, cậu gãi đầu “Cái kia, tôi thật sự không có ý đó, tôi chỉ muốn nói là...” Cậu dừng lại, nhìn Đường Nguyễn Khanh ngồi đối diện đang cười nhạt, trong lúc nhất thời cậu rất lúng túng.

Đan Á Đồng liếc Đường Nguyễn Khanh, lần nữa cầm lấy điều khiển từ xa chuyển kênh, không ngờ thấy tin tức có liên quan tới cậu.

Lực chú ý của Lạc Viêm Kiềm tên mình trên TV thu hút, cậu và Á Đồng là đồng tính luyện ái?

Lạc Viêm Kiềm nhú mày, hóa ra là thế à? Đó là lí do Á Đồng mới không để ý tới cậu? Làm nghệ sĩ bị đưa tin là đồng tính luyện ái, thì đây thật là tin xấu rất lớn.

Đan Á Đồng đổi kênh, vẫn là tin tức liên quan tới cậu. Cậu nhìn đồng hồ trên tường, đã năm giờ rưỡi chiều. Thì ra là giờ nhiều đài truyền hình đưa tin tức giải trí. Cậu đứng dậy, chuẩn bị đi lấy cho bản thân một ly nước.

Hôm nay đã uống một ly hồng trà, nếu uống thêm thì sẽ ảnh hưởng tới cổ họng.

“Á Đồng, tôi...” Lạc Viêm Kiềm lúng túng đứng dậy, lo lắng nhìn bóng lưng Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng dừng bước, hai tay đút trong túi quần, nhàn nhạt quay đầu lại hỏi “Cậu muốn nói gì?”

Lạc Viêm Kiềm không biết nên hỏi ra lo lắng chôn dưới đáy lòng ra sao, khóe miệng cậu mấp máy, chỉ là không phát ra được âm thanh có ý nghĩa nào.

Đường Nguyễn Khanh vẫn như cũ như cười như không xem tin tức phát trên TV, giống như không thấy sự bất thường giữa Lạc Viêm Kiềm và Đan Á Đồng lúc đó, mặc dù hai người là diễn viên chính trong vụ scandal ai ai cũng biết này.

Tâm mắt đảo qua người đàn ông này giờ chưa nói lời nào đang ngồi trước TV, Đan Á Đồng mỉm cười “Anh cứ ngồi đi, tôi chỉ đi lấy ly nước.”

Lạc Viêm Kiềm không mở miệng nói nữa có vẻ là đã tìm được cái cớ để không phải nói ra, cậu lại ngồi xuống, nâng ly trà trên bàn lên, không an lòng, uống.

Đường Nguyễn Khanh không động chút nào đến ly trà trước mặt, y nhìn về phía phòng bếp, ở đó, Đan Á Đồng đang đổ nước vào máy đun nước.

Y không thích hồng trà, luôn không thích, mà những người mời y làm khách cũng chưa bao giờ mời y uống hồng trà. Trong trí nhớ, tựa như ngoại trừ Cảnh An Tước đã mời y hồng trà một lần, thì hình như không có người nào dám “khiêu chiến” thói quen ăn uống của y.

Nhìn thiếu niên cầm ly nước đá ra, y khẽ nhíu mày, làm một người nghệ sĩ, vậy mà cậu lại đi uống loại có hại cho cổ họng, chẳng lẽ không có chuyên gia dinh dưỡng nào nói cho cậu biết cái gì không thể làm, cái gì có thể làm sao?

Đan Á Đồng ngồi lại và ghé xô pha, lúc ngồi xuống làm cho nước trong ly hơi nghiêng.

Đường Nguyễn Khanh chặn ngang đoạt lấy cái ly trong tay cậu, đặt xuống bên trái y “Là ca sĩ, cậu không nên uống loại này.”

Đan Á Đồng nhún vai, cũng không có phản bác hành vi quan tâm của ông chủ, đương nhiên cũng sẽ không nói cho ông chủ biết uống nước đá là thói quen của cậu.

Sau đó lại là trầm mặc, Đường Nguyễn Khanh xem chương trình giải trí trên TV đang suy đoán về Đan Á Đồng, lại nhìn mấy scandal của những người nổi tiếng, mới phát hiện trên mặt cậu là sự bình tĩnh đến lạ lùng.

Nghệ sĩ thờ ơ đối mặt với scandal, trong giới này, có thể có mấy người chứ? Huống chi đây còn là một người mới gia nhập vào ngành, bất kể là tức giận hay vui vẻ, dù sao vẫn nên có chút phản ứng. Thế nhưng người này, quá bình tĩnh, bình tĩnh đến độ khiến người khác có một cảm giác không thật.

“Đóng phim đã quen chưa?” Lạc Viêm Kiềm đặt ly trà xuống, lo lắng hỏi.

“Khá tốt.” Đan Á Đồng dựa vào sô pha, lựa chọn một tư thế ngồi thoải mái “Quay phim là một quá trình, cậu cũng từng đóng phim rồi nên hẳn là biết rõ.”

Lạc Viêm Kiềm nhớ tới bản thân đến phim trường, thấy Đan Á Đồng đóng cảnh kia, khẽ nhíu mày, chắc chắn không có nhẹ nhàng như Á Đồng nói rồi. Nhưng mà cậu lại bất lực, chẳng thể giúp được gì. Á Đồng quá chính chắn trong giới giải trí này, sự chín chắn đó làm cho cậu chẳng có gì có thể trợ giúp.

Chính cậu cũng không biết vì sao lại đi để ý cái người trong ngoài bất nhất này. Hay là do trên người Á Đồng có bóng dáng của người đàn ông kia, biết đâu chỉ mình cậu phát hiện ra, chàng trai với nụ cười ngượng ngùng mà lạnh lùng, hơn nữa có thể không phải cậu phát hiện sự khác lạ của người kia, mà là người ấy chọn cho cậu thấy mặt bất đồng.

Bất kể là nguyên nhân gì, cuối cùng thì cậu bắt đầu chú ý chàng trai, cũng nhận ra chàng trai này không giống người thường và tương tự với người kia.

Vô tình, tầm mắt đã rơi vào trên người chàng trai, giống như thói quen mới hình thành, dù kịp từ bỏ, nhưng chỉ là bản thân không muốn từ bỏ.

“Theo thông tin từ nội bộ, Nguyên Văn khi còn là giọng ca chính trong nhóm nhạc Thiên Không, thường tự cao tự đại, đã từng mở miệng sỉ nhục Đan Á Đồng, thậm chí còn xuất hiện qua những từ mang tính làm nhục như ngu ngốc, vô dụng. Đối với sự kiện này, tất cả mọi người đều cảm thấy giật mình, thậm chí không hiểu được, trong một nhóm sao lại có chuyện như vậy xảy ra.”

Trên màn hình TV, giọng nói ngọt ngào của MC nữ hướng khán giả biểu đạt ý tứ rõ ràng, là việc làm của Nguyên Văn còn tệ hơn mọi người tưởng nhiều.

Đan Á Đồng liếc mắt đảo qua mặt Đường Nguyễn Khanh “Đường tổng, nghe nói giám đốc đài truyền hình này cùng anh có quan hệ riêng rất tốt.”

“A?” Đường Nguyễn Khanh nhẹ vuốt ly nước đá vừa đoạt từ tay Đan Á Đồng “Không nghĩ tới Á Đồng hiểu rõ chuyện của tôi như vậy.”

Đan Á Đồng nhú mày, hiển nhiên chút biết rõ hành vi tự kỷ của người đàn ông này. Cậu tắt TV, thả toàn bộ sức nặng của cơ thể ra sô pha sau lưng, nhắm mắt lại nói “Hiểu rõ thói quen làm việc của ông chủ là tố chất cơ bản nhất của một nhân viên giỏi.”

“Nhưng mà nếu một nhân viên lại biết quá nhiều việc của ông chủ, vậy thì không liên quan tới tố chất, mà là có ý đồ riêng rồi.” Đường Nguyễn Khanh vẫn đang mỉm cười, nhưng Đan Á Đồng nhìn ra, y giấu sự lạnh lẽo ở đáy mắt.

Đan Á Đồng cười cười, không có phản bác lời nói của Đường Nguyễn Khanh. Ngay lúc đó thì điện thoại vang lên, cắt ngang cảnh hai người đang cười kì lạ với nhau, Lạc Viêm Kiềm ngồi cạnh hai người có loại ảo giác, hai người này cười đến dường như rất lạnh người.

“Xin chào.” Điềm đạm, ân cần hỏi thăm đối phương là thói quen chào hỏi khi nghe điện thoại của Đan Á Đồng khi còn sống.

Đường Nguyễn Khanh nhìn một bên mặt Đan Á Đồng, như có chút suy nghĩ.

“Tiểu ca?” Âm lượng Đan Á Đồng không thay đổi, nhưng cho dù là vậy, thì hai người khác cũng nghe ra người gọi điện thoại tới là ai.

“Không có việc gì, em đã về nhà, cảm ơn anh đã quan tâm.”

“Phóng viên?” Đan Á Đồng cười khẽ một tiếng “Không có, Đường tổng đưa em về nhà.”

Đầu này điện thoại, Tiểu Kỳ Thâm có chút kinh ngạc với lời của Đan Á Đồng, cậu lại nói thật với hắn, chuyện được ông chủ đưa về nhà luôn là chuyện kiêng kỵ cho người cùng công ty biết, tại sao Đan Á Đồng lại dễ dàng tự nói ra với hắn như vậy?

“Tiểu ca?” Hình như là vì không nghe thấy thanh âm trả lời của hắn, giọng nói của thiếu niên đầu bên kia điện thoại mang lên một chút nghi hoặc.

“Không có việc gì là tốt rồi, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi.” Sau khi Tiểu Kỳ Thâm ngắt cuộc gọi, hơi nghi ngờ, chẳng lẽ Đường Nguyễn Khanh thật sự muốn ngầm qua lại với Đan Á Đồng?

Thế này quả thật không hợp với thói quen ngày thường của Đường Nguyễn Khanh.

Đan Á Đồng đóng nắp điện thoại lại, thay vì Tiểu Kỳ Thâm biết được chuyện này từ người khác, tốt hơn chính cậu tự mình nói ra, đây cũng là một cách thức xử thế mà thôi.

Đồng hồ điểm 7 giờ, Đường Nguyễn Khanh cùng Lạc Viêm Kiềm bị Đan Á Đồng dùng lý do không muốn phải nấu cơm phiền phức đuổi ra khỏi nhà.

Cho nên, Lạc Viêm Kiềm như trước không có cơ hội hỏi, Đan Á Đồng cùng Tiểu Kỳ Thâm thật ra có quan hệ như thế nào.

-----oOo-----

Chương 23: Ai hiểu lầm ai?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Scandal từ từ chìm xuống, Đan Á Đồng trong lúc rảnh rỗi tại trường quay thì nghe được tin mọi hoạt động của Nguyên Văn bị đình chỉ.

Một phóng viên đã hỏi quan điểm của cậu về vấn đề này, cậu luôn bày tỏ tâm trạng tiếc nuối. Mà thực ra nếu cẩn thận nghĩ lại, cậu cũng thật sự cảm thấy tiếc. Trong thế giới này, người làm nghệ thuật quá nhiều, Nguyên Văn không hiểu được các quy tắc trong đó, cuối cùng chỉ có một con đường có thể đi được, đó chính là tụt dốc.

Cái vòng luẩn quẩn này, cần đâu chỉ là cái vẻ ngoài, nhiều khi, chính là đầu óc. Những người ngoại đạo luôn thích dùng bình hoa để miêu tả vẻ đẹp của những nữ diễn viên nổi tiếng. Nhưng mà những người đó nào biết được, để có thể vươn lên vị trí hàng đầu trong giới nghệ sĩ, được mọi người biết tới, điều này sao có thể chỉ là một bình hoa. Hễ được công nhận là nữ diễn viên “bình hoa” thì họ đều là những người phụ nữ thông minh. Nếu là cô gái không đủ thông minh, thì ngay cả hội được người đời xưng tụng là bình hoa cũng không có.

Gấp lại tập kịch bản trong tay, Đan Á Đồng tự thay sang bộ trang phục cuối cùng, một bộ áo đỏ như màu máu.

Mũi miện san hô huyết sắc, trên người là trang phục màu đỏ, chàng trai trong gương, chân mày thật xinh đẹp.

“Á Đồng, chuẩn bị xong chưa?” Một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, cửa, không hề được báo hiệu trước cứ như vậy được mở ra.

“Oh” Lâm Vũ Hân ngược lại hít một hơi “Wow, thằng nhóc này không ngờ trong trang phục hóa trang lại tạo ra cảm giác như vậy.”

Đan Á Đồng cười ngượng ngùng với Lâm Vũ Hân, lập tức về quyền rũ ban này đều bay mất, cậu đến bên người Lâm Vũ Hân nói “Chị Vũ Hân, cảm giác gì ạ?”

Lâm Vũ Hân thu hồi ánh mắt, nhún vai “Giờ thì cảm giác gì cũng không có.” Vừa rồi, chắc là bản thân bị chiếc áo màu đỏ làm lóa mắt, nên mới sinh ra ảo giác vậy. Đứa bé này, sao có thể có vẻ mê hoặc như vậy chứ?

Chìa tay qua sửa sang lại mái tóc giả của Đan Á Đồng, Lâm Vũ Hân có chút tiếc nuối nói “Hôm nay là cảnh quay chung cuối cùng của chúng ta, không biết về sau khi nào có thể hợp tác chung nữa.”

Đan Á Đồng để mặc đôi phương chỉnh trang lại y phục cho mình, cậu mỉm cười nói “Chúng ta cùng chung một công ty, rồi sẽ có cơ hội hợp tác thôi.”

“Thật không biết nhóc là khờ thật hay giả ngốc nữa.” Lâm Vũ Hân thở dài, là người nổi tiếng, cho dù ở cùng một công ty, cũng không có được bao nhiêu cơ hội có thể gặp mặt. Huống chi sự nổi tiếng của hai người chênh lệch quá nhiều, nên cơ hội đóng chung phim cũng không nhiều. Đối với cậu nhóc này, cô thật sự quý mến.

Đan Á Đồng cúi đầu xuống, giấu đi nụ cười nơi khóe miệng, chỉ có 4 năm thôi, mà so với quá khứ Lâm Vũ Hân đã trưởng thành hơn nhiều. Mặc dù trông vẫn đặc biệt độc lập như trước, nhưng cũng là đã thích ứng với cái thế giới này.

Thấy phía bên kia ngơ ngác không nói lời nào, Lâm Vũ Hân gõ đầu Đan Á Đồng một cái “Được rồi, giờ thì ôn lại kịch bản trong đầu đi, sẽ quay ngay đây.”

“Oh” thiếu niên chỉ đồng ý như vậy, sẽ không nịnh nọt nhiều, trong con người luôn cất giấu một điều gì đó, làm cho không thể nhìn rõ tâm trạng cậu ra sao.

Tiểu Kỳ Thâm đi ngang qua phòng hóa trang của Đan Á Đồng, cánh cửa bán mở vừa vặn có thể nhìn rõ nụ cười dịu dàng của chàng trai, còn có động tác của Lâm Vũ Hân đang chỉnh sửa lại phụ kiện thắt lưng cho cậu. Hắn dừng bước lại, thấy rõ tình cảm ấm áp trong mắt chàng trai, cười thế này, là hắn chưa bao giờ nhìn thấy.

Không thể nói rõ đó là cảm giác gì, có lẽ là bất ngờ, chàng trai này luôn làm cho hắn cảm thấy ngạc nhiên, hơn nữa còn là khó hiểu.

Sau vụ Đường Nguyễn Khanh lần đầu đưa cậu về nhà đến nay, thì không còn có bất kì tin tức nào về mối quan hệ của hai người đó nữa. Sau vụ scandal lùm xùm vừa rồi, rõ ràng là sự nổi tiếng của Đan Á Đồng cũng tăng cao.

“Kỳ Thâm, bây giờ trong đoàn làm phim đều rỉ tai nhau chuyện chị Vũ Hân với Á Đồng đấy.” Trợ lý phía sau hắn cũng nhìn thấy hai người đang ở chung, cười cười nói “Trong giới này, chị em yêu nhau cũng không phải chuyện mới lạ gì.”

Tiểu Kỳ Thâm nghiêng đầu liếc nhìn trợ lý của hắn, thân nhiên nói “Chưa có tin xác nhận thì đừng ăn nói tùy tiện.” Trong giới, gì có thể thiếu chứ riêng scandal, thật kì lạ là không thể thiếu được.

Hai người rời khỏi phòng hóa trang, trợ lý đi theo sau hắn, thấp giọng nói “Trợ lý chị Vũ Hân cũng nói, chị Vũ Hân rất coi trọng linh mới này.”

Tiểu Kỳ Thâm khẽ nhú mày, tay trợ lý tạm thời này so với trợ lý riêng của hắn kém quá xa, giọng không vui nói “Tôi không hy vọng lại phải nghe thấy bất kì chuyện gì về mối quan hệ giữa các nghệ sĩ khác nữa.”

Nhiều chuyện như vậy, không biết sẽ mang đến cho nghệ sĩ bao nhiêu phiền toái nữa đây. Tay trợ lý tạm thời này thật sự lười thôi.

Cảnh cuối của Đan Á Đồng là cảnh một người áo đỏ ngã xuống mặt đất đầy tuyết, không có lời thoại, nhưng phải biểu hiện được sự kiên trì trong lòng, sự hoài niệm về quá khứ, cùng lời chúc phúc tương lai cho huynh trưởng.

Đoàn làm phim đã chọn cảnh thôn quê. Ưu điểm đó là có thể tận dụng không gian mở, trồng trái nơi thôn quê để tạo ra cho khán giả cảm giác thương tâm, đau đớn đến xé lòng.

Bên dựng hậu trường cũng đã phủ bông tuyết ngập tràn trên mặt đất, toàn bộ thế giới trong phim được bao phủ bởi một màu trắng tinh khiết.

Đan Á Đồng đã đứng vào vị trí, có bốn camera đang hướng về cậu. Cậu cúi đầu, hình như là để lấy cảm xúc.

“Được rồi, sẵn sàng.” Theo tiếng của đạo diễn, Đan Á Đồng ngẩng đầu lên, đứng trên mặt tuyết giờ phút này đây không còn là Đan Á Đồng nữa, mà là Liên Dư.

“Bắt đầu!”

Gió lớn nổi lên cuốn theo những bông tuyết. Thiếu niên áo đỏ đứng trong tuyết, ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhìn thấy bầu trời không còn là một màu xanh biếc nữa, mà giờ chỉ là những đám mây khói bụi mịt mù.

Máu, theo khóe miệng chảy xuống, thiếu niên nở nụ cười, khóe mắt, chất lỏng trong suốt chảy xuống, cậu vươn tay, muốn bắt lấy bông tuyết rơi. Đột nhiên, cây kiếm chống đỡ toàn bộ trọng lượng cơ thể của cậu bị gãy, thiếu niên lại vô lực chống đỡ, liền ngã thẳng xuống.

Khoảnh khắc ngã xuống, cậu dường như thấy được hoa đào tháng 3 ở Giang Nam nở rộ, còn có huynh trưởng ngồi dưới tàng cây cùng uống rượu, chính là khi đó cậu, đơn giản, hạnh phúc cỡ nào.

“Rầm!” Thân thể nặng nề ngã xuống mặt tuyết, bông tuyết bay bay, rơi vào trong mắt thiếu niên, hình ảnh mờ dần, sau đó trở nên tối đen như mực.

Ông kính lần nữa kéo ra xa, trên mặt tuyết, một màu đỏ tươi hiện ra vô cùng bắt mắt, hoa tuyết vẫn không ngừng bay xuống, cả trời đất, nhợt nhạt gần như lạnh lẽo.

Mọi người thấy cảnh này, toàn bộ ngơ ngác nhìn thiếu niên áo đỏ nằm trong đồng tuyết, dường như, thiếu niên này, thật sự cứ như vậy mà lặng lẽ chết đi.

“Tốt! Cắt!” Đạo diễn hô một tiếng, mọi người mới hoàn hồn lại. Bọn họ sững sờ nhìn thiếu niên vẫn nằm trong đồng tuyết, suýt nhin không được muốn bước đến nhìn một cái, chàng trai có phải thật sự đã vĩnh viễn thiếp đi hay không.

Về mặt Lâm Nghiê Thiên phức tạp nhìn hình ảnh trong máy giám thị, đối với cảnh này, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý là phải quay đi quay lại cả chục lần, nhưng thật không ngờ, Đan Á Đồng đã thành công ngay trong lần diễn đầu tiên. Trong giới này, anh dường như tìm không ra được người diễn xuất tinh tế như thế, ánh mắt, cử chỉ, thậm chí là hô hấp đều hoàn hảo không chút sai sót nào.

Anh chưa bao giờ tin vào thiên tài diễn xuất, chàng trai này, đã đánh vỡ sự kiên trì của ban thân từ bao năm trước đây, có lẽ, thế gian này, ông trời thật sự tạo ra người sinh ra để diễn xuất.

Đan Á Đồng nằm trên những bông tuyết nhân tạo, nhắm mắt lại, thoát khỏi nhân vật, rồi mở mắt, liền thấy một người trên đỉnh đầu mỉm cười nhìn cậu.

Thấy đối phương vươn tay ra, mí mắt Đan Á Đồng khẽ rũ xuống, mượn lực tay đối phương đứng lên, lau đi thuốc nước màu đỏ nơi khóe miệng “Cảm ơn.”

Tiểu Kỳ Thâm mặc một áo bào màu trắng, trong cảnh tuyết nhân tạo, hiện ra cảm giác như thần tiên trong gió, hắn đưa cho Đan Á Đồng một cái khăn tay “Không cần cảm ơn, cậu diễn tuyệt lắm.”

Đan Á Đồng nhận khăn tay, tỉ mỉ lau khóe miệng, sau khi lau vài cái, thì bị đối phương cướp lấy khăn trong tay, sau đó trên miệng truyền đến cảm xúc lực đạo vừa phải.

Tiểu Kỳ Thâm lau sạch nước thuốc ở khóe miệng Đan Á Đồng, rút khăn tay lại “Cậu chờ tôi diễn hết cảnh này, rồi tôi đưa cậu trở về, giờ cậu đi thay trang phục trước đi.” Nói xong, không đợi Đan Á Đồng từ chối, hắn liền vội vã bỏ đi.

Đan Á Đồng đứng nguyên tại chỗ, nhìn cái bóng màu trắng, mặt không chút thay đổi khẽ vuốt lên khóe miệng, xoay người đi tới phòng thay đồ được dựng tạm thời.

Thay đi bộ đồ hóa trang, Đan Á Đồng ngồi trên ghế lật qua một quyển tạp chí giải trí, trong đó chẳng qua là ngôi sao nào hết thời, hay người nào mắc bệnh ngôi sao, người nào vừa mới chia tay, hoặc người nào vừa mới tìm ra tình yêu đích thực cho mình. Lật hết quyển tạp chí, Đan Á Đồng coi như là vừa xem một quyển tiểu thuyết huyền ảo.

Đem quyển tạp chí ném qua một bên, mới nhìn thấy hình trang bìa quyển tạp chí là Lạc Viêm Kiềm. Cậu lúc này mới nhớ tới, Lạc Viêm Kiềm này và cậu hình như đã thật lâu không có liên lạc với nhau, hình như là sau lần Viêm Kiềm đến nhà cậu rồi gặp được Đường Nguyễn Khanh?

Nghĩ cẩn thận một chút, Đan Á Đồng cũng không nhớ rõ lắm, nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng rồi thiếp đi.

Lúc Tiểu Kỳ Thâm tìm được Đan Á Đồng, thấy Đan Á Đồng đang tựa ở chiếc ghế ngủ, lúc Đan Á Đồng ngủ với khi tỉnh thật không giống nhau, Đan Á Đồng khi ngủ có vẻ chân thật hơn và thật yên bình.

Xung quanh đôi mắt chàng trai đã lờ mờ thấy vết thâm quầng, mấy ngày nay tiến độ quay phim căng thẳng hơn nhiều, cũng sắp đến thời điểm xét duyệt, nên phải tăng giờ làm việc, cho dù làm bằng sắt đi chăng nữa cũng sẽ chịu không nổi.

Đan Á Đồng ngủ cũng không sâu, trực giác biết được có người đến gần, cậu mở mắt ra, liền thấy Tiểu Kỳ Thâm, có chút áy náy cười nói “Thực xin lỗi, Tiểu ca, em sơ ý ngủ mất.” nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm đã thay sang quần áo bình thường, xem ra đối phương diễn xong cũng đã được một lúc.

“Không có gì, nhiều khi quay phim quá mệt mỏi, đang đứng tôi cũng có thể ngủ đấy.” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười “Nếu buồn ngủ, đợi lát nữa lên xe tôi ngủ thêm chút đi.”

“Được rồi ạ.” Đan Á Đồng đứng lên, lại bởi vì đang ngủ, giữ nguyên tư thế ngồi một thời gian nên chân hơi tê, đứng không vững, loạng choạng lùi về sau một chút.

Tiểu Kỳ Thâm nhanh tay đỡ lấy eo của cậu, giọng lo lắng hỏi “Cậu không sao chứ?”

“Không sao đâu.” Đan Á Đồng lắc đầu “Chẳng qua chân hơi tê, có lẽ là do ngủ lâu quá.”

Không biết Tiểu Kỳ Thâm đang ôm eo cậu, mà cậu có chút dựa vào hẳn nếu như bị người nào nhìn thấy, sẽ bị hiểu lầm ra sao đây.

Đúng lúc này, cửa phòng hoá trang bị mở ra, Lâm Vũ Hân kinh ngạc nhìn hai người, hơi sững sờ, rồi dúi tay nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Đi ra cửa, Lâm Vũ Hân nhú mày, hai người này, sao lại như vậy chứ?

-----oOo-----

Chương 24: Thu âm

Dương Quân không thể nhìn thấu được Đan Á Đồng, bởi hắn chưa bao giờ thấy qua có người nào vào nghề nào lại biết nhiều thủ đoạn bản thủ trong giới như thế.

Khi hắn biết Đan Á Đồng đã dùng tiền thuê người đóng giả phóng viên, để trong buổi họp báo lần trước vô tình chuyển hướng chủ đề các phóng viên đi, hắn liền nhận ra thiếu niên này là một người đầy thủ đoạn.

Dù vậy, chàng trai này vẫn có chỗ khiến hắn không tài nào hiểu nổi, ví như rõ ràng là đã phản kích lại Nguyên Văn, vì sao không trực tiếp cho đối phương một đòn chết hắn, lại dùng cách nhẹ nhàng như vậy để chấm dứt scandal.

Thực ra thì Đan Á Đồng ở một phương diện khác thì lại khá trì độn, chẳng hạn như chuyện qua lại gần đây của cậu và Lâm Vũ Hân. Trong giới này ai mà chẳng biết chuyện Tiểu Kỳ Thâm và Lâm Vũ Hân đã từng có một thời gian gần gũi nhau, cậu có mối quan hệ với Lâm Vũ Hân như vậy, thật không lo là sẽ khiến Tiểu Kỳ Thâm hiểu lầm sao?

Dù cho là Tiểu Kỳ Thâm mỗi lần gặp Đan Á Đồng đều là mang theo nụ cười hòa nhã, nhưng trong giới showbiz, làm gì lại có một người thật sự ôn hòa, nếu thật sự là một người ôn nhu như nước thì làm sao có thể như lang như hổ mà bước lên được vị trí Thiên Vương?

Dương Quân đang ngồi ở một bàn khác, ngồi cùng với trợ lý của Tiểu Kỳ Thâm, hắn thấy hai người kia đang cười nói vui vẻ kiểu như là hợp cạ lắm.

Hình ảnh đó khiến hắn có một cảm giác là bản thân đang ngắm nhìn một bức tranh hoàn hảo nhất trên thế giới, rất hoàn hảo. Nhưng cũng là vì nó quá mức hoàn hảo nên khiến người khác cảm thấy nó cũng thật giả tạo.

“Sau khi kết thúc phim này, thì có dự định gì không?” Tiểu Kỳ Thâm nhấp một ngụm rượu đỏ, tư thế rất là tao nhã, hỏi.

“Đường tổng nói là đang có kế hoạch sẽ phát hành album mới cho em, em cũng đã tự sáng tác ra 2 ca khúc riêng.” Đan Á Đồng nâng ly nói với Tiểu Kỳ Thâm, lại nhấp một ngụm rượu “Chắc cũng sớm tiến hành thu âm

thôi.”

“Album mới à?” Nụ cười của Tiểu Kỳ Thâm có chút cứng đờ, nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại như cũ “Đường tổng có thể coi trọng cậu như vậy, đó là một cơ hội tốt đấy.”

Đan Á Đồng giống như là không nghe ra được hàm ý sâu xa trong lời nói của Tiểu Kỳ Thâm, ngẩng đầu lên cười “Em sẽ cố gắng thể hiện hết mình.”

Dương Quân ngồi cách đó không xa dời ánh mắt đi, lại cười như vậy, cái vẻ ngượng ngùng lại như mặt trời tỏa nắng kia, hắn đoán nếu ở chỗ có nhiều thiếu nữ mà cậu cười như vậy hắn sẽ gây ra lực sát thương không hề nhỏ đây.

Ăn xong cơm, trời cũng đã tối, bầu trời mùa hạ xuất hiện cơn mưa nhỏ tí tách tí tách rơi. Đan Á Đồng từ chối lời đề nghị đưa cậu về của Tiểu Kỳ Thâm, để Dương Quân lái xe đưa cậu về nhà.

Sau khi Đan Á Đồng đã lên xe rời đi, Tiểu Kỳ Thâm ngồi trong xe của hắn, nụ cười dần biến mất, ánh mắt đờ ra nhìn một chỗ tại bãi đỗ xe.

Người anh họ của hắn lần này ngay cả tiến hành khảo sát về tân binh cũng không làm, mà trực tiếp định lãng xê cậu lên sao? Trong lòng hắn, ngoại trừ có chút lo lắng ra, còn có chút cảm giác không thoải mái mà chính bản thân hắn cũng không muốn thừa nhận, thì giống như vốn cho rằng chính mình phát hiện ra kho báu, kết quả là về sau lại có những người khác cũng phát hiện ra.

Xuống xe, Đan Á Đồng giữ cửa xe, nghiêng đầu nhàn nhạt nói với Dương Quân “Trời mưa rồi, đi đường cẩn thận.”

Dương Quân nhìn thiếu niên bước vào thang máy, nhíu mày, thằng nhóc này cũng không phải là làm cho người ta thấy ghét gì, ít ra thì trái tim cậu vẫn chưa bị hỏng hoàn toàn.

Vào trong thang máy, điện thoại Đan Á Đồng liền vang lên, cậu nhìn tên hiện ra trên màn hình điện thoại “Lộ Phàm?”

“Công tác chuẩn bị cho buổi thu âm đã xong, ngày mai cậu đến phòng thu

âm của công ty để thử trước, với tranh thủ hát hai ca khúc cậu tự sáng tác luôn, để tổng giám đốc nghe thử một chút nhé.”

“Tôi biết rồi.” Gập lại điện thoại, Đan Á Đồng khẽ nhíu mày, công tác chuẩn bị thu âm cho một người không mấy tiếng tăm sao lại tiến hành nhanh như vậy rồi? Hay là qua 4 năm, Thiên Quan đã thay đổi tình trạng phân biệt “giai cấp” rồi sao?

Nghe những tiếng tí tí từ điện thoại di động, Lộ Phàm phát ra tiếng thở dài nhẹ nhõm, chàng trai này quả thực rất giống phong cách làm việc của người kia, nói chuyện điện thoại ngay cả lời nói nhảm cũng không nhiều.

Nhưng mà, cậu tự sáng tác bài hát sao? Anh cũng đã nghe không ít lời đồn về thiếu niên này. Song trong giới này phần lớn đồn đãi đều không thật, cậu tự sáng tác bài hát cũng không phải chuyện khó hiểu lắm.

Sáng sớm thức dậy, mưa vẫn chưa ngừng, mà ngược lại càng lúc càng lớn hơn, Đan Á Đồng mặc áo dệt kim dài gần đầu gối, quần tây, tai trái đeo khuyên tai nhỏ hình thập giá, trông thật gọn gàng và cá tính.

Theo thói quen bỏ qua bữa sáng, cậu ngồi vào xe của Dương Quân, cứ như vậy trực tiếp chuẩn bị đi đến phòng thu âm của công ty.

Dương Quân thấy Đan Á Đồng mặc một bộ đồ đơn giản nhưng cá tính, hỏi “Cậu ăn sáng chưa?” Là một trợ lý, đây là đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất.

“Anh cứ đưa tôi đến phòng thu là được rồi, cái khác không cần phải xen vào.” Đan Á Đồng mở miệng thản nhiên nói.

Dương Quân nhún vai “OK, vừa rồi Lộ Phàm có gọi điện tới nói, tất cả nhân viên thu âm đã đến đông đủ, hơn nữa hôm nay Đường tổng sẽ qua coi cậu thu âm, cho nên hôm nay biểu hiện khi thu âm của cậu là rất quan trọng đấy”

Đan Á Đồng gật đầu, như thể những gì Dương Quân nói với cậu chỉ là chuyện ăn cơm, mặc quần áo đơn giản.

Dương Quân nhất thời thấy nản, người này luôn có bộ dạng không chút sợ hãi, thật không biết trước kia cái dáng vẻ hay lo lắng sợ hãi khi ở cùng một

chỗ với Nguyên Văn đi đâu mất rồi. Tính tình, bộ dạng lúc này, quả thực không đáng yêu chút nào.

Đan Á Đồng đến phòng thu âm trước giờ thu âm chính thức là 20 phút, điều này khiến cậu sẽ không giống một cậu học trò sợ hãi trong ngày đầu tiên đi học, cũng không làm cho người khác nghĩ cậu thiếu lễ độ.

Lộ Phàm nhìn đồng hồ, gật đầu hài lòng, đến bên cạnh Đan Á Đồng, rồi dẫn cậu đến gần một người đàn ông trung niên mặt lạnh tanh đang ngồi trên ghế sofa “Vị này chính là tổng giám âm nhạc, Dương Lực Giản.”

“Dương Tổng, chào anh.” Đan Á Đồng mỉm cười, vươn tay ra.

Dương Lực Giản liếc nhìn Đan Á Đồng một cái, rồi đứng dậy “Chuẩn bị thu âm.” Sau đó không thèm nhìn tay Đan Á Đồng đang lơ lửng giữa không trung, mà xoay người đi qua chỗ khác.

Đan Á Đồng mỉm cười rút tay lại, trên mặt không có chút lúng túng nào, gật đầu với Lộ Phàm đang đứng bên cạnh, rồi bước vào phòng thu âm.

Lộ Phàm ngạc nhiên với khả năng kiểm chế của thiếu niên, anh thấy cậu vào trong phòng thu, tấm kính cách âm ngăn tiếng ồn bên ngoài lọt vào, Lộ Phàm có một cảm giác như trong đó và bên ngoài này là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Đeo tai nghe lên, hít nhẹ một hơi, Đan Á Đồng làm động tác “có thể” với nhân viên ở bên ngoài.

Ca khúc chủ đề của album này là một ca khúc xưa, giai điệu trầm buồn, nếu thể hiện không khéo có thể sẽ khiến người khác cảm thấy giả tạo.

Phần nhạc nền của ca khúc dùng tiêu, đàn tranh, đàn vi-ô-lông là chính, ở giữa xen vào âm thanh của chuông lạc đà lên trên sa mạc trống trải, tạo cho thính giả một cảm giác cô đơn và buồn đau.

Thu âm phần điệp khúc diễn ra cực kỳ thuận lợi, Dương Lực Giản đột nhiên mở miệng nói “Trình bày nguyên bài hát này một lần đi.”

Vì có nghe tai nghe nên Đan Á Đồng nghe được yêu cầu của Dương Lực Giản, không nói gì, cậu chỉ gật đầu. Nhạc dạo nổi lên, cậu nhắm mắt lại,

mường tượng ra khung cảnh trong ca khúc để lấy cảm xúc.

Nhân thế vội vàng, cánh rừng mờ sương hồng

Con mưa ẩm ướt, gió đìu hiu, thảng ba pháo hoa nhấp nháy

Sương mù buốt lạnh, cơn gió làm sao có thể thổi tan đây

Giọng hát thê lương từ nơi nào vọng tới

Một chút ngóng một chút mong, đã bao năm rồi

Ai có thể hiểu sự chờ đợi ngàn năm này

Lữ khách vội vàng, những cơn mơ trở về mộng lung huyền ảo

Ánh trăng đập lên cát vàng, thảng mười bão cát trùng trùng

Cát đầy trời, lữ nhân sao có thể rời đi

Tiếng chuông lạc đà xa xa, có hay không mang tình yêu của tôi đến

Tôi đang chờ đợi người yêu ngàn năm

Xin người bước từng bước một đến gần tôi

Năm này qua năm khác, một năm rồi một năm mãi ngóng mãi trông

Ngàn năm rồi lại ngàn năm

Tôi yêu người

Xin người hãy đón nhận tình yêu ngàn năm chờ đợi của tôi.

Những người bên ngoài phòng thu âm cũng nghe được tiếng hát của chàng trai, dường như tất cả mọi người đều thấy người đó đang chờ đợi tình yêu suốt một ngàn năm. Nơi cậu đứng chờ đợi ban đầu vốn là cánh đồng cỏ xanh mơn mớn, để rồi cánh đồng hóa dần thành sa mạc, cậu vẫn lẳng lặng đợi chờ, dù cho niềm nhung nhớ thành ma, thành quỷ, thì cậu vẫn như cũ kiên định đứng đó, chờ người cậu yêu có một ngày sẽ trở về bên cạnh

mình.

Bài hát “Ngàn năm”, được Đan Á Đồng hát không chỉ nói lên sự chờ đợi, mà còn là sự cô độc cả ngàn năm. Dù là cô độc hay là nỗi mong chờ thì những cảm giác lo lắng, sợ hãi, bị thương cũng từng cái từng cái một hiện lên trong ca khúc.

Mọi người còn đang lấy lại tinh thần sau tiếng hát của Đan Á Đồng, nên cũng không thấy Đường Nguyễn Khanh đã đứng nơi cửa của phòng thu âm.

Đường Nguyễn Khanh bình tĩnh nhìn thiếu niên đang đứng trong phòng thu âm, y không phải là người trong giới, y chỉ biết được làm sao để sinh lợi nhiều nhất. Chính là lúc này đây, y bị ảnh hưởng bởi giọng hát của cậu. Lần đầu tiên trong đời y vì một bài hát mà trong lòng lại sinh ra một cảm giác chua xót.

“Tốt lắm” Dương Lực Giản gật đầu “Bài hát này không cần thu lại, lần này là được rồi.”

Thu lần đầu tiên đã được duyệt?!

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc nhìn thiếu niên trong phòng thu, trên mặt cậu không hề có vẻ kiêu ngạo, chỉ đơn giản là bình thản đứng nơi đó, dường như mọi chuyện bên ngoài phòng thu âm đều không liên quan đến cậu. Cái cậu muốn chỉ là ca hát.

Dương Lực Giản nhìn dáng vẻ của thiếu niên, nhẹ gật đầu hài lòng. Ban đầu anh cho rằng cậu chẳng qua chỉ một kẻ đi cửa sau để leo lên, hơn nữa còn nghe tới tin đồn hát nhép của cậu trước đây. Đối với loại người này, từ trước giờ anh luôn khinh thường, nhưng không ngờ biểu hiện của chàng trai này thật làm cho người khác bất ngờ.

Không thể không thừa nhận, chàng trai này đáng giá để công ty dốc toàn lực để lăng xê.

Chàng trai thu âm lần đầu tiên có thể được duyệt, mà ngay cả Dương Lực Giản cũng cảm thấy bất ngờ. Thật sự ca khúc này, chàng trai đã biểu diễn rất hoàn hảo, căn bản không cần phải thu âm lại.

Nếu như bây giờ có người trước mặt Dương Lực Giản nói chàng trai này hát nhép, anh nhất định giậm chân cực lực phản bác, biểu hiện của thiếu niên xem như hoàn hảo vô cùng.

Làm tổng giám âm nhạc, anh sẽ luôn tán thưởng tất cả những nghệ sĩ có thực lực.

Hôm nay, chắc chắn anh sẽ tán thưởng chàng trai này tuy rằng trước đó không lâu anh còn tỏ vẻ xa cách với cậu.

Ánh mắt Lộ Phàm phức tạp nhìn Đan Á Đồng, chàng trai này, thực lực không hề thua Cảnh An Tước, cả thủ đoạn cũng không hề kém Cảnh An Tước. Với thiếu niên này, việc trở thành một siêu sao trong nay mai không còn là một giấc mơ nữa.

Lộ Phàm nghiêng đầu, mới nhìn thấy những người đứng phía sau, đứng đầu lại là Đường Nguyễn Khanh, phía sau của y là các phụ tá của y cùng vài nhân vật cao cấp.

Lộ Phàm phát hiện, trong mắt Đường Nguyễn Khanh chỉ có thiếu niên kia, những người khác sớm đã trở thành cảnh phụ, thậm chí là không tồn tại.

Y ngơ ngẩn, ánh mắt phức tạp nhìn về phía thiếu niên trong phòng thu âm, giờ phút này, anh biết cảm xúc trong ánh mắt của nhân vật cao nhất công ty này là gì.

Loại ánh mắt như thế, cảm giác như thể toàn bộ thế giới này chỉ có một người, chẳng phải là tình yêu sao?

Lộ Phàm đột nhiên cảm thấy, có lẽ anh phải dừng cái suy đoán lung tung này thôi, bởi trên đời sao lại có một tình yêu được bắt đầu khó hiểu thế chứ.

Đường Nguyễn Khanh cùng Đan Á Đồng căn bản không gặp gỡ nhiều lần, làm sao có thể có chuyện yêu đương.

Huống chi, nếu như Đường Nguyễn Khanh thật sự yêu, so với chuyện Cảnh An Tước sống lại thì làm người khác cảm thấy khó tin hơn.

Người chết không có khả năng sống lại, Đường Nguyễn Khanh càng

không có khả năng yêu, đây là chuyện mọi người đều biết được.

-----oOo-----

Chương 25: Mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi thu xong phần điệp khúc của hai bài hát, giọng của Đan Á Đồng cũng không còn ở trạng thái tốt nhất nữa. Dương Lực Giản là tổng giám đốc đầy kinh nghiệm, nên liền thật nhanh đưa ra quyết định dừng công tác thu âm lại. Anh làm kí hiệu ngừng thu âm cho các chuyên gia âm thanh và các nhân viên khác.

Đan Á Đồng tháo tai nghe xuống, mỉm cười và bước ra khỏi phòng thu âm, cậu nhẹ giọng nói lời cảm ơn với Dương Lực Giản, từ lúc bước vào tới giờ thái độ vẫn như cũ, hình như cũng không đem việc Dương Lực Giản lúc đầu từ chối bắt tay với cậu để trong bụng.

Dương Lực Giản gật đầu với cậu, trên mặt không nhìn ra là đang suy nghĩ gì, nhưng mà rõ ràng là so với thái độ lúc trước thì tốt hơn nhiều.

Ngồi xuống cái ghế sofa nhỏ ở một bên, Đan Á Đồng lim dim mắt để nghỉ ngơi một chút, thế nên cậu không thấy Đường Nguyễn Khanh đẩy cửa bước vào.

Nhân viên công tác nhìn thấy tổng tài của họ đích thân tới, đều kinh ngạc, vội vàng đứng dậy chào hỏi. Mà ngay cả Dương Lực Giản mặt lạnh cũng quay sang nhìn Đường Nguyễn Khanh một lúc.

Trước mắt bao người, Đường Nguyễn Khanh từng bước từng bước một đi đến ghế sofa thiếu niên đang ngồi. Sắc mặt chàng trai có chút tái nhợt, khi nhắm mắt lại thoát nhìn thật yên bình.

Ngay khi Đường Nguyễn Khanh đến gần, thì người trên ghế sofa cũng mở mắt, lẳng lặng nhìn y, trong đồng tử màu trà ấy có hình ảnh mơ hồ của y.

Đôi mắt này quá mức bình tĩnh. Đường Nguyễn Khanh nhìn thiếu niên

đứng dậy, mỉm cười, sau đó xung hô với y bằng một âm lượng vừa phải.

“Đường tổng.” Đan Á Đồng khẽ gật đầu, đứng sang một bên ghế sofa, mỉm cười, rồi cũng không nói thêm gì nữa.

“Hát rất khá.” Đường Nguyễn Khanh đi đến bên người Đan Á Đồng, vỗ vỗ lên vai của cậu “Rất có tiềm năng.”

Người nói cố tình hay là vô tình thì Đan Á Đồng không biết, nhưng là người nghe nhất định sẽ cố ý. Mà hiện tại cũng không biết các nhân viên công tác ở đây có qua lại mật thiết với các nghệ sĩ cùng công ty mình hay không. Lời nói lúc này của Đường Nguyễn Khanh, không đến nửa giờ sau, nhất định sẽ nhanh chóng được rỉ tới tai của những người đó. Đan Á Đồng trên mặt mỉm cười nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, cậu thật không tin người đàn ông này không nghĩ ra được điểm này, rốt cuộc người này muốn cho thấy cái gì đây? Mắt nhìn của y, hay là nói, y quá mức nhàm chán, nên muốn giúp đỡ một tân binh đạt được vị trí nhất định trong công ty?

Một tổng tài công ty giải trí nói dưới trướng mình có một nghệ sĩ có tiềm năng, hơn nữa có khả năng sẽ độc toàn lực để nâng đỡ cậu ta, điều này làm cho các nhân viên ít nhiều trong lòng sẽ có suy đoán. Trừ việc thực lực của thiếu niên này ít nhiều cũng đã bộc lộ rõ, thì có lẽ tổng tài có chút mục đích. Bây giờ tất cả đều giả bộ như đang làm chuyện khác, tỏ vẻ như những lời của Đường Nguyễn Khanh vừa nói vẫn giống như bao lời nói khác của y.

Lộ Phàm có chút kinh ngạc nhìn về phía Đường Nguyễn Khanh, anh đột nhiên nhớ tới người nam nhân này trước giờ đối đãi với gà trong công ty giống như là đối đãi với một loại hàng hóa. Chưa bao giờ thấy qua vị Đường tổng này lại quan tâm cấp dưới như thế.

Anh không thể hiểu được Đường Nguyễn Khanh, giống như anh cũng không hiểu nổi Cảnh An Tước. Nhưng mà đây lại là hai người đàn ông khác nhau. Cảnh An Tước thích đeo mặt nạ khác nhau cho vui, còn Đường Nguyễn Khanh lại thích lộ ra khuôn mặt tươi cười như hồ ly ở nơi đông người, nhưng khi đang làm việc thì lạnh lùng đến độ gần như không có ai dám thử.

Nhìn chung thì hai người đàn ông này đều tồn tại như sao Hỏa.

Dương Quân bung một ly nước ấm trong đó có bỏ thêm chút mật ong đến cho Đan Á Đồng. Đan Á Đồng nhẹ nhàng nhận lấy rồi nhấp một ngụm, trên môi còn dính lại một chút nước mật ong, liền trông có vẻ có chút ướt át, vô hình chung lại lộ ra sự hấp dẫn.

Đường Nguyễn Khanh tầm mắt đảo qua môi cậu, rồi xoay người sang nói với Dương Lực Giản “Dương Tổng giám, tiến độ thu âm album của Á Đồng nhanh nhất là mất bao lâu?”

Dương Lực Giản nhìn thiếu niên đang mỉm cười, trên tay cầm ly nước mật ong đứng cạnh sofa “Nếu được như hôm nay, thì có thể là trong nửa tháng.”

Đường Nguyễn Khanh gật đầu, lập tức tiếp tục hỏi “Hôm nay còn thu tiếp không?”

Dương Lực Giản nhìn Đường Nguyễn Khanh, đứng dậy nói “Hôm nay có thể nghỉ ngơi, ngày mai vào giờ như cũ.”

Dương Quân thấy anh chuẩn bị đi, vội lấy ra ca khúc Đan Á Đồng tự sáng tác giao cho anh nói “Dương Tổng giám, đây là ca khúc do Á Đồng tự sáng tác, mời anh nhìn xem, coi có thể cho nó vào album mới được không.”

Dương lực giản cầm lấy hai tờ giấy A4, cũng không nhìn qua nội dung, mà là nhìn về phía thiếu niên, thiếu niên mỉm cười với anh “Làm phiền Dương Tổng giám.”

Sắc mặt Dương Lực Giản nhìn không ra là tốt hay không tốt, nhưng là quả thực anh không vui lắm. Là một người tân binh, hành vi như vậy của Đan Á Đồng ít nhiều có phần kiêu ngạo, cho dù là có chút năng lực đi năng nữa, thì cũng không thể đòi hỏi như thế được.

Đưa cái ly lại cho Dương Quân, Đan Á Đồng tỏ vẻ áy náy nói với Đường Nguyễn Khanh “Như vậy, thì tôi xin phép đi trước một bước.” Nói xong rồi hướng sang các nhân viên xung quanh, cười nói “Hôm nay làm phiền mọi người rồi.”

Đường Nguyễn Khanh yên lặng nhìn các hành động của Đan Á Đồng, lúc

Đan Á Đồng rời phòng thu âm, y cũng mỉm cười mà đi theo ra ngoài.

Lộ Phàm và Dương Quân vốn là đi theo sau Đan Á Đồng giờ liền đi chậm lại, tạo ra một khoảng cách lớn với hai người phía trước.

Mưa vẫn rơi, Đan Á Đồng đứng trước cửa sổ kính, nhìn những dòng nước mưa chảy xuống, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Không có nhìn xuống phía bên dưới cửa sổ, Đan Á Đồng xoay người lại, nhìn người đàn ông đã đưa cậu tới văn phòng tổng tài, lẳng lặng chờ y mở miệng.

Đường Nguyễn Khanh ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, y dựa lưng vào thành ghế, hơi nheo mắt “Cảnh sắc bên ngoài thế nào?”

“Không có gì đặc biệt, chỉ toàn nhà cao tầng thôi.” Đan Á Đồng ở một ghế sofa bên cạnh ngồi xuống, nhàn nhạt nhìn Đường Nguyễn Khanh “Đường tổng bảo tôi vào đây chính là vì hỏi chuyện này sao?”

“Không.” Hai bàn tay Đường Nguyễn Khanh đan chéo lại đặt trên bàn làm việc “Nói chính xác, là tôi có chút hứng thú với cậu, tôi nghĩ điều này cậu có thể nhìn ra.” Nói xong, y chú ý đến phản ứng của đối phương, đáng tiếc dù là thế đi nữa, thì biểu lộ đối phương cũng không có nhiều thay đổi lắm, dường như muốn nói đó không phải chuyện của cậu “Hơn nữa, cậu không như những người người khác đứng trước mặt mà cố lấy lòng tôi.”

Ngụ ý là bản thân cậu không chịu cố lấy lòng y sao? Hay là nói, vị tai to mặt lớn trong giải trí này có sở thích đặc biệt, ví như thích người không nể mặt y?

“Tôi tạm thời không có hứng thú được người khác bao dưỡng.” Đan Á Đồng không nhanh không chậm nói “Về phần Đường tổng ngài, tôi nghĩ hứng thú của anh dành cho tôi cũng chưa tới mức kia đâu.” Sự từ chối khéo léo trong mắt người đàn ông này được hiểu là lạt mềm buộc chặt. Chẳng qua Đan Á Đồng lại rất hiểu rõ một chuyện, người đàn ông này chính là một con hồ ly. Cậu không muốn phải dấu giếm tính cách thật của mình, nhưng cần phải biểu hiện phù hợp, có lẽ vào lúc này, đây mới là cách tốt nhất để đối phó với con hồ ly này.

Việc đối phương cự tuyệt là chuyện thật bất ngờ, nằm ngoài dự liệu của y.

Tại giới này, nếu có sân sau, sẽ càng nhanh nổi tiếng hơn, thiếu niên này chuyên ấy mà cũng không biết sao?

Đường Nguyễn Khanh xoay xoay cái ghế bên dưới, trên mặt nở nụ cười, cộng với gương mặt đẹp trai sẵn có, sẵn sàng thiêu cháy trái tim bao cô gái, đáng tiếc ngồi ở đây lúc này chỉ có một Đan Á Đồng.

“Thật sự là đáng tiếc.” Y nói thế, nhưng trong lời nói lại chẳng có ý đáng tiếc nào cả. Đúng lúc này thì điện thoại nội bộ vang lên.

Lúc Tiểu Kỳ Thâm mở cửa văn phòng Tổng tài ra thấy Đan Á Đồng thì có chút bất ngờ, hấn dờn ánh mắt, đi đến ngồi xuống tại một cái ghế sofa bên kia, tư thế lười biếng “Đường tổng, anh bây giờ còn có thời gian rảnh cơ đấy, em tối nay còn phải chạy theo hai đoàn làm phim lận.”

Đường Nguyễn Khanh ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, từ từ nói “Nhưng sáng nay chú cũng có phải quay phim đâu?”

Tiểu Kỳ Thâm giương mắt lên “Hôm nay quay cảnh đêm.”

Đường Nguyễn Khanh không nói tiếp chuyện này, mỉm cười chuyển chủ đề nói “Tour lưu diễn khắp Đông Nam Á đã được chuẩn bị sau khi kết thúc quay phim, chú cũng sẵn sàng cho các màn biểu diễn đi.”

Tiểu Kỳ Thâm nhướn mi, những việc này là của quản lý, từ khi nào thì thành y thông báo vậy.

Đan Á Đồng thấy cuộc trò chuyện của hai người bọn họ không liên quan gì đến cậu, dựa lưng vào sofa, hai tay đặt lên tay vịn ghế sofa, câu được câu không nghe thấy hai người nói đến chuyện tổ chức tour toàn Đông Nam Á.

“Vậy có mấy đợt biểu diễn trong nước, mời Á Đồng đến làm khách mời đặc biệt của tôi được chứ?” Tiểu Kỳ Thâm nghiêng đầu nhìn về phía Đan Á Đồng, nở một nụ cười cực kỳ tiêu chuẩn.

Đan Á Đồng cười nhạt “Tiểu ca đang nói đùa à.” Cậu quả thật có chút không hiểu nổi hành vi của Tiểu Kỳ Thâm, cấp bậc Thiên vương là nhân vật mời ngôi sao hạng 2 làm khách mời đặc biệt sao?

Cậu đột nhiên cảm thấy có sự khó hiểu giữa hai người kia, rốt cuộc họ đang tính toán cái gì.

Tiểu Kỳ Thâm là một trong những cô đồng của Thiên Quan, hẳn chắc đã biết được một vài chuyện. Mà hai người bọn họ đồng thời coi trọng cậu, chẳng lẽ thật sự bởi vì cậu có cái gọi là tài năng sao?

Trong giới này mà nhắc đến tài năng, nói đùa đấy à?

Mỉm cười, Đan Á Đồng đứng dậy “Vâng, chỉ cần là Tiểu ca cần, em lúc nào cũng có thể.” Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ “Đường tổng cùng Tiểu ca còn có việc trao đổi, tôi đi trước đây.”

Đường Nguyễn Khanh nhìn cậu một cái, nhàn nhạt gật đầu.

Tiểu Kỳ Thâm mắt nhìn cửa phòng đã đóng “Anh thích cậu ấy.” Giọng nói mang theo vài phần chắc chắn.

Đường Nguyễn Khanh vuốt nhẹ cái cằm, cười ôn hòa, ánh mắt đảo qua Tiểu Kỳ Thâm “Hả?”

Tiểu Kỳ Thâm đứng dậy, vỗ vỗ ống tay áo không dính chút bụi “Đi trước đây.”

Nhìn cửa đóng lại, Đường Nguyễn Khanh cười tự nói “Thích sao?” Nhíu mày “Cũng không hẳn là vậy.”

-----oOo-----

Chương 26: Tiếp tục hiểu lầm hoa lệ nào!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thế giới của Đan Á Đồng là màu gì?

Cậu mặc dù có một ít kí ức của Đan Á Đồng, nhưng là đối với những thứ người này yêu thích lại không có hứng thú.

Cậu đẩy ra cánh cửa phòng mà trước đây từ khi cậu tỉnh lại vẫn để đóng.

Trong phòng này chất đầy đồ bị cậu thay thế, lớn thì như tủ bát, nhỏ thì như là thìa, những cái này, cậu hoàn toàn không thích, cho nên, ngay sau khi tỉnh lại, cậu liền không chút do dự mà thay thế toàn bộ chúng.

Căn phòng chứa đầy đồ đã phủ lên một lớp bụi mỏng, tay cậu lướt nhẹ qua mặt bàn, trên bàn liền lưu lại dấu vết rõ ràng.

Ly nước có hình phim hoạt hình, ghé sô pha màu sắc rực rỡ, còn có bộ đồ ăn với hình kì quặc. Cậu cười nhạt một tiếng, cho dù bên ngoài biểu hiện tính ngoan ngoãn, thì rốt cuộc cậu ta vẫn chỉ là một đứa nhỏ thích thú với những đồ vật theo trào lưu như vậy.

Nếu dùng màu sắc để hình dung, hẳn là màu đỏ và màu xanh lá cây.

Mặc dù những màu đỏ này cuối cùng cũng toàn bộ biến thành màu xám.

Cầm lấy một cái mũ lưỡi trai, cậu bấm một dãy số “Xin chào, đây là công ty dọn nhà phải không, chỗ của tôi cần xử lý một ít đồ, địa chỉ là...”

Mặc kệ quá khứ ra sao, cậu không có hứng thú đi quan tâm chuyện riêng của người khác. Cho dù bây giờ cậu là chủ nhân của thân thể này, thế nhưng, cũng chỉ là vậy thôi, cậu không cần phải men theo con đường quá khứ để tìm hiểu nó.

Con người khi còn sống thì dài như vậy, rồi cũng ngắn ngủi. Bị người khác hoài nghi cũng được, không hiểu cũng được, Cảnh An Tước cậu chỉ muốn sống cho thật vui vẻ, ngay cả cái chết cũng đã từng trải qua, vậy thì còn cái gì không thể tiếp nhận đây?

Chờ đến khi đồ đạc được thanh lý hết, đặt một chiếc đàn dương cầm có lẽ là một ý tưởng hay. Cậu đi đến bên cạnh giường, kéo màn cửa ra, nhìn mặt khác của cư xá, cũng giống như các nhà cao tầng khác đều không nhìn thấy rõ cảnh sắc của khu vườn nhỏ.

Khẽ chau mày, ánh mặt trời vàng ruộm lúc chiều tà chiếu lên trên mặt cậu, khiến gương mặt cậu có màu khác thường, nheo mắt, rồi hạ màn cửa xuống, trong nháy mắt gian phòng dường như so với lúc mới mở cửa càng tối mờ hơn.

Nhắm lại hai mắt, cậu cười nhạt một cái, người ở mãi trong bóng đêm mà

tiếp xúc với ánh mặt trời, liền sẽ cảm thấy vô cùng chói mắt. Nhưng mà khi người đó một lần nữa đánh mất ánh mặt trời, liền sẽ ngăn người đứng trước sự tối tăm, giống như có lẽ nó quá tối đến độ làm cho người đó không thể chịu đựng được nữa.

Đây là thói quen của con người, dù nỗ lực sửa chữa nào cũng không thể sửa được.

Cậu không cho rằng trên thế giới này thật sự có người có thói quen giống nhau, mà cậu từ đầu đến cuối cũng không có nghĩ qua là bản thân cùng Đan Á Đồng có điểm gì tương tự. Cho dù muốn diễn trò, cậu cũng chỉ muốn diễn cảnh mình yêu thích, còn cuộc sống của Đan Á Đồng này, cậu không có hứng thú diễn lại từng cái một.

Điện thoại tắt chuông đột nhiên phát sáng, cậu lấy điện thoại di động lên, cũng không nhìn màn hình điện thoại, nhẹ nhàng nói “Alo, tôi là Đan Á Đồng đây.”

Đầu bên kia điện thoại không có người đáp lại, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Lúc chạng vạng tối, là lúc gặp ma chẳng.

Đợi thật lâu, cậu có chút không kiên nhẫn, đang định gấp điện thoại lại, thì đầu kia lại truyền đến một giọng nữ dịu dàng.

“Đồng.”

....

Kéo cửa phòng ra, Đan Á Đồng ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, nhấn mở TV, xem một hồi, cảm thấy có chút nhàm chán, bấm số điện thoại trợ lý riêng.

Lúc Dương Quân nhận được điện thoại của Đan Á Đồng, là lúc hắn đang nói chuyện phiếm rất vui vẻ cùng một người đẹp trong quán bar, nghe được nội dung của đối phương trong điện thoại, hắn hận không thể cầm điện thoại ném ra xa.

Người đẹp ngồi với hắn cũng có chút giao tình, thấy sắc mặt hắn không tốt

lắm, hiếu kỳ hỏi “Làm sao vậy?”

“Nhà chúng tôi nuôi một con chó, giờ nó đang muốn ăn vặt!” Dương Quân nghiêng răng rời quán bar, cái thằng nhóc chết tiệt, thật không thể yên được một lúc mà!

“Chó gì mà cao cấp thế, muốn ăn vặt lại tự gọi điện thoại được à?” Cô gái móc ra điều thuốc lá, kẹp ở giữa hai ngón rồi châm lửa, nhún vai, xoay người nói với barman ở đằng sau “Một ly cà phê sữa.”

Chuông cửa vang lên, Đan Á Đồng nhìn đồng hồ trên tường, Dương Quân sao mua nhanh thế? Hơn nữa, chìa khóa dự phòng cậu đưa cho hắn đâu?

Vừa nãy nghe điện thoại, âm thanh bên kia hình như là trong quán bar, cậu sẽ không cho rằng Dương Quân là loại người hết mình vì công việc như thế này đâu.

Đi dép lê, uể oải đi tới cửa nhà, thậm chí còn phát ra âm thanh lạch bà lạch bạch, kéo cái cửa ra một chút, đứng ngoài cửa không phải Dương Quân, cậu hơi sững sờ, mở cửa ra “Tiểu ca.”

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười đứng ở cửa ra vào “Tôi có làm phiền cậu không?”

“Không có.” Đan Á Đồng ngẩng đầu, làm một tư thế xin mời, mỉm cười nói “Mời vào.”

Tiểu Kỳ Thâm theo cậu đi vào, thấy lúc này Đan Á Đồng đang đi một đôi dép lông, mặc một chiếc áo thun dài tay, giống như một đứa trẻ nhà hàng xóm, không có chút dáng vẻ một nghệ sĩ nữa.

“Đúng rồi, dép lê ở bên cạnh.” thiếu niên đi hai bước đột nhiên quay đầu lại, cười cười, chỉ vào mấy đôi dép lê trên cái kệ bên cạnh hắn.

Tiểu Kỳ Thâm có chút sững sờ, do dự một chút rồi mới xoay người thay giày, đổi xong giày, hắn ngồi xuống sofa bên cạnh, Đan Á Đồng đang ở trong phòng bếp pha cà phê.

“Đổi giày có phải là có chút không quen?” Bưng cà phê đi đến bàn trà bên cạnh, đặt một ly xuống cạnh Tiểu Kỳ Thâm, thiếu niên cười có chút

ngượng ngùng “Em nghe nói trong các gia đình thuộc tầng lớp thượng lưu không có phiền phức như vậy.”

Tiểu Kỳ Thâm cười cười “Khá ổn.” Nhưng mà, tại trong nhà hắn, quả thực không cần đổi giày, mỗi ngày đều có người hầu quét dọn, đổi giày, chỉ có các gia đình bình thường mới làm vậy.

Đan Á Đồng mỉm cười, nâng tách cà phê lên “Tiểu ca có chuyện gì thì gọi điện là được rồi, cần gì phải phiền hà đến nhà em như vậy.” Kỳ thật thì, cậu càng cảm thấy hứng thú chính là người này làm sao biết nhà cậu ở đâu, nếu như cậu nhớ không lầm thì người đàn ông này hình như chưa bao giờ tới nhà cậu thì phải.

Lần trước hắn đưa cậu về nhà, cũng chỉ để xe ở một chỗ cách cư xá một đoạn, như vậy sao giờ hắn lại biết chỗ mình ở đâu?

Cà phê pha rất được, xem ra Đan Á Đồng hình như rất quen thuộc với việc pha cà phê, buông tách cà phê xuống, hắn mỉm cười “Á Đồng rất am hiểu pha cà phê à?”

“Đây chẳng qua ngẫu nhiên là sở thích cá nhân thôi.” Nụ cười của Đan Á Đồng càng lúc càng mờ, cậu hạ tách cà phê xuống, cười nhẹ nói “Chẳng lẽ Tiểu cảm thấy hứng thú với việc này?”

Tiểu Kỳ Thâm chớp mi “Nếu như tôi nói mình cảm thấy hứng thú, cậu sẽ dạy tôi chứ?”

Đan Á Đồng nhìn lên đồng hồ trên tường “Tay nghề của em vẫn chưa thể làm thầy được.”

Một tay vuốt dọc tách cà phê, tay kia của Đan Á Đồng nhấn mở TV. Trên TV đang chiếu một bộ phim thần tượng, nam diễn viên chính là Lạc Viêm Kiềm.

Hình như là bộ phim thần tượng giúp Lạc Viêm Kiềm nổi tiếng, Đan Á Đồng nhìn qua, đang chuẩn bị chuyển kênh thì lại bị lời nói của Tiểu Kỳ Thâm làm cho khựng lại.

“Công việc chuẩn bị concert cũng đã gần xong, đến lúc đó tôi muốn cậu biểu diễn hai bài hát của tôi trên sân khấu. Trong đó có một bài là song ca

với tôi. Tìm thời gian chúng ta tới phòng thu âm tập luyện một chút cho hiệu quả nhé.”

“Vâng.” Đan Á Đồng cầm điều khiển từ xa, chuẩn bị chuyển kênh, khuỷu tay lại không cẩn thận mà va đổ tách cà phê, cà phê hơn phân nửa chảy ngược xuống người cậu.

Cà phê mới pha lúc này, nhiệt độ còn rất cao, Tiểu Kỳ Thâm nhìn thấy tình huống này, vội cầm lấy cái khăn dưới bàn, cúi người xuống lau sạch cà phê trên người Đan Á Đồng “Nóng lắm phải không, nhanh đi đổi đồ đi.”

“Không có việc gì.” Đan Á Đồng lắc đầu, nâng mắt lên, trong nháy mắt liền thấy trên quần áo Tiểu Kỳ Thâm cũng dính ít cà phê, đoán tại Tiểu Kỳ Thâm cầm khăn lau cho cậu, bị dính cà phê vào người mà không biết.

“Trên người của anh.” Đan Á Đồng kéo kéo tay hấn, ý bảo áo khoác màu trắng của hấn bị dính ít màu nâu của cà phê.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn cái tay đang lôi kéo hấn, rất đẹp, thon dài trắng nõn, hơn nữa dường như những chỗ bị cậu đụng vào liền nóng rực lên.

Cũng không phải nam diễn viên trong phim thần tượng ngây thơ gì, Tiểu Kỳ Thâm liền không để ý tới cảm giác quý quái trong lòng nữa, cười nói “Không có gì.”

Đan Á Đồng kéo hấn nói “Vào phòng thay quần áo trước đi.”

Thế nhưng, có đôi khi, bị kịch luôn hình thành từ vô số chuyện ngoài ý muốn.

Nói thí dụ như tình huống bây giờ như vậy:

Vì trên sân nhà có cà phê, làm cho sự ma xát giữa dép của Tiểu Kỳ Thâm và nền nhà bị giảm đi đáng kể, thế nên lực cản cũng bị giảm bớt, chính là lại bởi vì quán tính cùng trọng lực là một loạt nguyên nhân khách quan, Tiểu Kỳ Thâm bị Đan Á Đồng lôi kéo vậy, đứng không vững, chủ quan cùng khách quan ngã về phía trước, đối diện với hấn, lại là Đan Á Đồng.

Sau lưng Đan Á Đồng là ghế sofa, hai người nằm đè lên nhau, Đan Á Đồng chỉ có một suy nghĩ, may mắn ghế sofa nhà mình tốt, đủ mềm

mai.

Dương Quân dùng chìa khóa dự bị mở cửa nhà ra, ngáy cả người, Tiểu Kỳ Thâm đem Đan Á Đồng đặt trên ghế sofa, còn biểu lộ của Đan Á Đồng thì hẳn không nhìn thấy, nhưng là mọi thứ trên bàn trà, nhìn tách cà phê bị đổ ra mà xem, hiện trường hẳn là rất kịch liệt đây.

Sau khi đóng cửa nhà lại, Dương Quân mới kịp phản ứng, hai người kia đều là đàn ông mà! Hẳn đột nhiên quay đầu lại, Đan Á Đồng bị đè ở phía dưới, chẳng lẽ nói...

Đan Á Đồng, bị Tiểu Kỳ Thâm áp(1) rồi!!

(1) Nguyên văn bị “tiềm”, chẳng hiểu, nên đổi sang áp cho mờ ám =]]

(2) Cái tựa đề siêu sến, chẳng biết edit sao nữa, thôi các nàng thông cảm hen.

-----oOo-----

Chương 27: Hẹn hò?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Quân nhìn hai thanh niên tao nhã đã thay sang bộ đồ khác đang ngồi trên ghế sofa. Tiểu Kỳ Thâm ngồi ở sofa trông vô cùng lịch lãm, cho dù là đang mặc quần áo của người khác đi chăng nữa thì vẫn không che mất cái vẻ cao quý vốn thuộc về hắn.

Về phần con cáo nhỏ ngồi ở bên kia, xin thứ cho hắn tạm thời bị mù, đem đồ ăn vặt đặt xuống bàn, trong giọng nói của Dương Quân có vài phần an phận “Đồ ăn vặt của cậu đây.” Ai biểu hắn chỉ là một tay trợ lý nho nhỏ cơ chứ.

“Cám ơn anh, cứ để đấy đi, giờ tôi không muốn ăn lắm.” Đan Á Đồng quăng cho đối phương một nụ cười cực hoàn hảo “Hôm nay đã làm phiền anh rồi.”

Gân xanh trên trán của Dương Quân giật giật, hít một hơi thật sâu “Không

có gì, đây là việc tôi nên làm thôi.” Thằng chết tiệt! Hồi đó trợ lý riêng của Nguyên Văn từ chức, hẳn vốn từ trợ lý của một Đan Á Đồng chẳng có mấy hoạt động mới bị điều sang làm trợ lý tạm thời cho Nguyên Văn. Bây giờ thằng nhóc này vẫn không quên báo thù vật, thật đúng là lòng dạ hẹp hòi mà.

“Trợ lý Dương, anh sao thế?” Tiểu Kỳ Thâm đảo mắt qua nhìn mặt của Dương Quân “Sắc mặt anh hình như không tốt lắm, giờ cũng không còn sớm, hay là anh nên đi mua ít thuốc mà uống đi?.”

“Chắc phải vậy thôi, cảm ơn anh Tiểu đã nhắc nhở.” Rời khỏi cửa, đóng cửa lại, quẹo phải, sau đó thì gầm gừ.

“Fuck!” Dương Quân nghiến răng chửi một câu, hai thằng cha này! Chẳng phải là lo hẳn làm kì đà cản mũi sao? Đã vậy còn kêu hẳn đem đồ tới, nếu không phải tiền lương cao, hẳn đã bỏ việc từ tám quánh rồi!

Mắt nhìn cánh cửa đã đóng lại, lại nhìn đồng hồ trên bàn, bộ mặt tươi cười của Tiểu Kỳ Thâm như cũ “Không nghĩ ra được là Á Đồng lại thích ăn vặt đây.”

Đan Á Đồng cầm lấy cái điều khiển từ xa trên bàn “Thỉnh thoảng ăn thử mấy thứ linh tinh đó cũng không tệ lắm.”

Trên TV đang chiếu một bộ phim, nam diễn viên trong phim có chút quen quen, nhưng ngay lúc này thì Tiểu Kỳ Thâm không tài nào nhớ ra được tên. Nhưng mà, chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc đánh giá của hẳn đối với nam diễn viên này. Xét theo góc độ diễn xuất mà nói, khả năng diễn của người này rất hoàn hảo.

Đan Á Đồng đứng dậy, đem hai tách cà phê trên bàn vô nhà bếp, tiếng nước chảy ào ào rơi vào tai Tiểu Kỳ Thâm, hẳn nheo mắt nhìn về nhà bếp “Tối nay cậu không có việc gì à?”

Khách còn chưa về, thế mà chủ nhà trước mặt khách đã có thể đem tách đi rửa, Đan Á Đồng đối với tiền bối của mình hình như càng ngày càng không kính trọng mà.

Ra khỏi nhà bếp, nhìn người đàn ông đang cười mỉm ngồi trên ghế sofa, người đàn ông này có một gương mặt hoàn hảo, một thân hình hoàn hảo

với chiều cao lý tưởng, ngay cả nụ cười cũng hoàn hảo, gợi cảm và tỏa sáng, Đan Á Đồng vẩy vẩy nước trên tay xuống “Không có, công việc mấy ngày nay chủ yếu là thu âm thôi.”

Tiểu Kỳ Thâm tỏ vẻ hiểu, nói “Thu âm sao rồi, thuận lợi chứ?”

Đan Á Đồng lau khô nước trên tay, đến ngồi xuống cái ghế sofa cạnh hắn “Cũng coi như là tốt, em nghe chị Vũ Hân nói công đoạn quay phim cũng sắp hoàn tất rồi phải không?”

“Còn mấy ngày nữa thôi, cho nên làm xong nốt đợt tuyên truyền phim trong tháng này nữa là thực hiện tour lưu diễn thế giới luôn.” tầm mắt hắn đảo qua TV, nam diễn viên trên TV đang đứng nhìn dưới ánh chiều tà, bóng dáng tưởng chừng là hư vô.

“Nam diễn viên này tên là gì nhỉ, chưa bao giờ thấy anh ta trong giới.”
Tiểu Kỳ Thâm nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng “Cậu biết không?”

Đan Á Đồng cũng không ngẩng đầu lên, lật lật quyển tạp chí trong tay “Anh ta chính là người hồi trước anh nói trên đài truyền hình là nghệ sĩ yêu thích nhất của anh, Cảnh An Tước. Còn chuyện vì sao chưa từng gặp anh ta à...” Gấp lại quyển tạp chí trong tay, ném nó lên cái bàn “Đã chết gần 4 năm rồi, nếu anh thật sự muốn gặp, thì chỉ có nước là gặp quỷ thôi.”

“Ồ?” Tiểu Kỳ Thâm nhướn mày lên, không chút xấu hổ khi bị người khác vạch trần là nói dối, bản lĩnh của vị siêu sao Thiên Vương khi gặp trường hợp bất ngờ được phát huy vô cùng mạnh mẽ “Hóa ra vị này chính là Cảnh Thiên Vương tiếng tăm lừng lẫy trong làng đại sao, khó trách lại diễn tốt như vậy.”

Đan Á Đồng đứng dậy rót nước cho hắn, rồi đặt tới trước mặt hắn “Lời tán dương thiếu lòng thành dành cho người đã chết sẽ không hay đâu.”

Lúc đầu là cà phê, giờ là nước trắng? Đôi đũa khác biệt thế này? Hình như thái độ của Đan Á Đồng dành cho hắn lúc đầu với bây giờ đã khác?

Mắt nhìn nước trong cái ly, trong suốt, trong suốt, trong suốt khiến lòng người thật thoải mái.

Giương mắt nhìn đồng hồ trên tường, Đan Á Đồng dựa người vào sofa

“Tiểu ca, nghe nói đêm nay anh còn mấy cảnh phải quay nữa mà.”

Tiểu Kỳ Thâm đặt ly nước trong tay xuống “Ừ, cậu muốn đến trường quay xem à?”

Cậu là muốn đuổi người! Đan Á Đồng nheo mắt một chút “Chỉ hỏi vậy thôi, buổi tối còn có việc cần phải giải quyết.”

“Ồ?” Tiểu Kỳ Thâm nhướn mày lên một chút “Hẹn hò à?” Ánh mắt hắn có tối lại.

“Chỉ là làm mấy việc vặt thôi.” Đan Á Đồng mỉm cười “Chưa thể dùng từ hẹn hò để miêu tả nó được.”

Uống một ngụm nước không chút mùi vị, Tiểu Kỳ Thâm mới chịu đứng dậy “Nếu vậy, thì tôi đi trước, mấy ngày nữa chúng ta sẽ thảo luận về chuyện biểu diễn trong concert.”

Không phải đã bàn rồi à?

Đan Á Đồng nhướn mày lên, người đàn ông này là loại người câu toàn sao? Cậu hình như nhìn không ra vậy.

Rời khỏi nhà Đan Á Đồng, tâm trạng Tiểu Kỳ Thâm tốt lắm. Cái tâm trạng thoải mái này ngay cả chính hắn cũng cảm thấy khó hiểu. Mặc dù lúc này vì Đan Á Đồng mà hắn lần đầu cảm nhận được cái cảm giác bị vạch trần là nói dối, thế nhưng, hắn lại cảm thấy may mắn, bởi vì đã thấy được một vẻ mặt khác của Đan Á Đồng.

Không ngờ, thiếu niên này khi ở nhà có thể mặc những trang phục như thế, cảm thấy...không xấu chút nào.

Tâm trạng tốt thậm chí kéo dài đến khi hắn quay xong phần cảnh khuya. Lâm Vũ Hân khoanh tay trước ngực, dựa vào cánh cửa phòng hóa trang, biếng nhác nhìn người đàn ông cả buổi tối đều lộ ra sự vui vẻ thực sự “Cậu nhặt được báu vật gì à?”

Tiểu Kỳ Thâm đang nhắm mắt nghỉ ngơi liền mở mắt ra, xuyên qua cái gương nụ cười nhặt của Lâm Vũ Hân, cũng không quay đầu lại “Cứ coi là vậy đi.”

Lâm Vũ Hân cũng không ngờ hẳn sẽ trả lời như vậy, có chút sững sốt, cô nhóm một miếng thuốc lá, gương mặt đang nở nụ cười trong khói thuốc có vẻ có chút không thật “Khuya rảnh không?”

Đôi mắt thanh mảnh của Tiểu Kỳ Thâm nhìn vào gương mặt bình tĩnh của Lâm Vũ Hân “Tạm thời có lẽ rảnh, có chuyện gì à?”

“Không, chẳng qua cũng lâu rồi chúng ta không tâm sự cùng nhau, đêm nay cùng đến nhà hàng trước kia được chứ?” Lâm Vũ Hân nhả ra một làn khói, biểu lộ trên gương mặt càng thêm mơ hồ “Tôi đi trước, chờ cậu tại phòng ăn riêng.”

Ngón tay Tiểu Kỳ Thâm gõ nhẹ trên mặt bàn, ánh mắt đảo qua cánh cửa phòng đã khép lại, cười nhạt.

Đan Á Đồng quan sát cô gái trước mặt, một chút mỏng mảnh yêu đuối, mặc hàng hiệu cao cấp nhất, cái gương mặt chỉ lớn bằng một lòng bàn tay của cô gái đang hiện lên vẻ bất an.

Đối với món ăn Pháp tại nhà hàng này, cậu đã cùng Lạc Viêm Kiềm đến một lần, nên cũng không còn lạ lẫm với nơi này mấy, cậu lắc nhẹ rượu đỏ trong ly, không nói một lời.

“Đồng, dạo này cậu vẫn khỏe chứ?” Cô gái hít sâu mấy lần, nhưng tay cầm ly rượu vẫn còn run rẩy một chút, đang cố gắng nói ra những câu hỏi tận sâu trong đáy lòng.

Trong trí nhớ của Đan Á Đồng có người con gái này, đây cũng là đối tượng mà nguyên chủ nhân của thân thể này thầm yêu, gọi là Ngụy Tiểu Di.

Ngụy Tiểu Di và Đan Á Đồng là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên tại viện mồ côi, đoạn kết cuối cùng giống bao bộ phim truyền hình đang thịnh hành khác, cô gái ham giàu, muốn trèo cao, còn nam diễn viên thì phải cố gắng vươn lên, chỉ hi vọng có thể khiến đối phương thay đổi, đáng tiếc người ta sớm đã trở thành vợ của người khác.

“Cũng không tệ lắm.” Đan Á Đồng đặt ly rượu xuống, dùng khăn lau nhẹ khóe miệng “Chị Tiểu Di, sao lại muốn gặp tôi thế?”

“Tôi coi tin tức trên TV, Đồng, thật xin lỗi, tôi...”

Đan Á Đồng dựa vào thành ghế, một tay chống đầu nói “Chị không có lỗi gì với tôi, thế nên không cần phải xin lỗi, quá khứ thì cứ để nó qua đi, bây giờ chị cũng là một người vợ tốt của Mã gia rồi.”

“Đồng.” Thấy thái độ đối phương quá bình thản, Ngụy Tiểu Di nhất thời không biết phải phản ứng thế nào. Cô đã suy đoán ra rất nhiều cảnh tượng, thật không ngờ lại là hình ảnh bình tĩnh như vậy. Cẩn nhẹ môi dưới, cô lấy ra một tờ chi phiếu, đẩy đến trước mặt Đan Á Đồng “Hy vọng cậu nhận lấy.”

Đan Á Đồng đảo qua con số trên tờ chi phiếu, 1 triệu?!

Nhú mày, Đan Á Đồng cũng không đưa tay ra cầm lấy tờ chi phiếu “Một triệu, Đan Á Đồng tôi thực sự chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.”

Mắt nheo lại một chút, cậu đứng dậy “Cô Ngụy, lúc đó giữa chúng ta không ai có lỗi với ai, sau này coi như là chưa từng gặp qua, về phần 1 triệu này...” Cậu mở mắt ra “Tôi coi như sự việc này chưa từng xảy ra, tạm biệt.”

Đứng dậy đến quầy phục vụ đưa ra thẻ vàng của mình, xoay người lại mỉm cười với Ngụy Tiểu Di ở phía sau, nói “Hôm nay rất vinh hạnh được dùng bữa với cô Ngụy, tôi xin phép đi trước một bước.”

“Đồng!” Ngụy Tiểu Di đoán là đối phương bị hành động lần này của cô làm cho tức giận, vội vàng bước nhanh đuổi theo, bắt lấy ống tay áo của Đan Á Đồng “Cậu nghe tôi giải thích đã.”

Đan Á Đồng nhìn ống tay áo mình bị nắm chặt, khẽ nhú mày, cô gái này nghe không hiểu lời của cậu, hay là khả năng diễn đạt của cậu có vấn đề?

“Á Đồng?” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nhìn thiếu niên bị một cô gái lôi kéo, nhưng khi tầm mắt rơi vào chỗ Đan Á Đồng bị giữ chặt, nụ cười có chút lạnh lẽo “Còn nói không phải đi hẹn hò sao?”

Trong nhà hàng vang lên tiếng đàn du dương, Đan Á Đồng cảm thấy, nụ cười nhẹ nhàng lúc này của Tiểu Kỳ Thâm có chút quái dị.

Ngụy Tiểu Di thu đôi tay đang lôi kéo Đan Á Đồng lại, cô luôn cảm thấy ánh mắt người trước mắt có chút quen quen này đang nhìn cô có chút lạnh lùng, mặc dù đối phương vẫn là đang mỉm cười.

Đan Á Đồng thuận thế thò tay vào túi quần “Tiểu ca.”

“Thưa anh, tổng cộng là 3,400 chẵn.” Nhân viên thu ngân hai tay đưa hóa đơn đến trước mặt Đan Á Đồng, còn khước mắt thì lên nhìn về Tiểu Kỳ Thâm.

Tiểu Kỳ Thâm đến gần Đan Á Đồng, ánh mắt đảo qua Ngụy Tiểu Di “Giới thiệu một chút về bạn của mình đi.”

Đan Á Đồng nâng mắt lên “Vị này là phu nhân của chủ tịch tập đoàn Mã thị, bà Ngụy.” Nói xong, thì nhìn sang Tiểu Kỳ Thâm “Tiểu Kỳ Thâm.”

Sắc mặt Ngụy Tiểu Di tái đi, đặc biệt là khi Đan Á Đồng giới thiệu cô là bà, sắc mặt của cô càng trở nên xấu xí vô cùng.

Tiểu Kỳ Thâm vô cùng lịch lãm nói “Hóa ra là Mã phu nhân, thật sự là thất lễ rồi.”

Hắn lén liếc nhìn Đan Á Đồng không chút biểu lộ nào, xem ra Đan Á Đồng cũng không quan tâm tới người phụ nữ này, trong lòng hắn bất giác thở ra một hơi.

-----oOo-----

Chương 28: Động tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngụy Tiểu Di nhận ra Tiểu Kỳ Thâm, gương mặt tái nhợt của cô nàng rất nhanh thay đổi, liền nở nụ cười “Anh Tiểu[i], không ngờ là được gặp anh ở đây, trông anh ngoài đời còn đẹp trai hơn trên TV rất nhiều.”

“Vậy à, cảm ơn Mã phu nhân đã khen ngợi.” Tiểu Kỳ Thâm khước môi cong lên, nụ cười có chút gian tà nhưng lại trông vô cùng hấp dẫn “Mã phu

nhân trông cũng rất trẻ trung, xinh đẹp.”

Mã Tuấn Huy năm nay đã gần 50 tuổi, một cô gái chưa đến 25 lại gả cho lão ta, cuối cùng cũng chỉ là vì số tài sản kếch xù của Mã gia thôi.

Khóe mắt chú ý đến cái gì đó trong tay Ngụy Tiểu Di, có chút giống tờ chi phiếu, nhìn khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì của Đan Á Đồng “Á Đồng, chúng ta vào trong nói chuyện chút đi.”

Đan Á Đồng nghiêng đầu, nhìn thấy Lâm Vũ Hân từ một gian phòng đi ra, đang hướng phía bên này bước tới, cậu thu ánh nhìn lại, mỉm cười từ chối “Không được rồi, em hơi mệt, nên muốn về nghỉ ngơi trước.”

Lâm Vũ Hân từ xa thấy Đan Á Đồng và một cô gái đang đứng cùng một chỗ, Tiểu Kỳ Thâm đứng ở bên cạnh không biết đang nói gì đó, cô khẽ nhíu mày, đi đến cạnh ba người “Kỳ Thâm, Á Đồng, chào hai cậu.”

“Chị Vũ Hân” Đan Á Đồng nhớ tới lời đồn về mối quan hệ giữa hai người, vậy giờ bọn họ là đang hẹn hò sao?

Đan Á Đồng cũng không phải người nhiều chuyện, cậu mỉm cười nói với hai người “Em còn có việc phải giải quyết, nên không quấy rầy anh chị nữa.”

Ngụy Tiểu Di biết Đan Á Đồng đang quay một bộ phim, và hai người kia là diễn viên chính trong phim. Xem ra họ cùng Đan Á Đồng có mối quan hệ cũng không tệ lắm. Cô nàng mỉm cười với Lâm Vũ Hân, cái sự kiện này đúng là có chút ngượng ngùng.

“Nếu là vậy thì, Kỳ Thâm, chúng ta đi trước thôi.” Lâm Vũ Hân thấy này giờ Đan Á Đồng có biểu hiện không muốn nói chuyện, mắt nhìn qua gương mặt tươi cười của Tiểu Kỳ Thâm “Á Đồng, trên đường trở về cẩn thận nha.”

“Vâng, em biết rồi, chị Vũ Hân.” Đan Á Đồng gật đầu với hai người, rồi xoay người đi theo đường chuyên dụng ở sau lưng.

Ngụy Tiểu Di thấy thế, vội vàng đi theo, trên mặt đầy vẻ bất an.

Lâm Vũ Hân có chút dăm chiêu nhìn theo bóng lưng Ngụy Tiểu Di, lấy từ

túi xách ra một điều thuốc, liếc xéo Tiểu Kỳ Thâm “Không đi à?”

Tiểu Kỳ Thâm hai tay đút trong túi quần, thu hồi ánh mắt “Ladies first.”

“Xuy!” Lâm Vũ Hân bật cười, đi ở trước trước, giày cao gót bước trên sàn nhà không gây ra một tiếng động nào.

Ra khỏi nhà hàng chính là bãi đỗ xe ngầm, Đan Á Đồng mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào khi nhìn thấy người phụ nữ đi theo đằng sau mình, cậu nhìn đồng hồ tay “Bà Ngụy, giờ đã là 11h đêm, nếu như không còn chuyện gì để nói, thì bà có thể trở về nhà rồi. Làm người của công chúng, tôi không muốn có scandal gian díu vợ người khác đâu.”

“Đồng, tôi chỉ muốn xin lỗi cậu, trước kia...” Ngụy Tiểu Di có chút khó khăn nói “Sau này, trước các phương tiện truyền thông, cậu đừng nhắc lại chuyện quá khứ ở cô nhi viện được không?”

Đan Á Đồng cười nhưng cũng không phải cười nhìn người phụ nữ trước mặt, làn da trắng nõn, mặt trái xoan điển hình, cái cằm mỏng manh, nhưng mà bụng dạ của người phụ nữ này lại hoàn toàn không giống với vẻ ngoài của cô ta.

Một triệu không phải là vì áy náy, mà là vì lo lắng cho bản thân sao?

Người đàn bà như vậy, không hồ danh có thể bước vào giới thượng lưu, tàn nhẫn, cầm được thì cũng buông được, so với những người phụ nữ khác, cũng coi là nhân vật lợi hại. Mặc dù loại phụ nữ như vậy thực sự là đàn ông không thích nổi.

“Còn có yêu cầu nào khác nữa không?” Đan Á Đồng nở nụ cười nhìn Ngụy Tiểu Di, căn bản dường như không bị ảnh hưởng gì bởi những lời của đối phương “Có yêu cầu gì thì nói một lần cho hết, tôi không muốn lại phải gặp mặt một lần nữa, không may mà bị đám phóng viên chụp được hình, ảnh hưởng không tốt đến tôi.”

“Đồng, cậu thay đổi rồi, cậu hồi trước không có nói chuyện như vậy với tôi.” Ngụy Tiểu Di có chút mất mát nhìn thiếu niên lạ lẫm trước mắt.

“Đó là bởi vì trước kia bà là Ngụy Tiểu Di, chứ không phải Mã phu nhân, tôi nói vậy bộ không đúng sao?” Đan Á Đồng sửa sang lại ống tay áo của

mình “Thời gian cũng không còn sớm, ngày mai tôi có việc, mời bà có chuyện gì thì nói càng nhanh càng tốt.”

“Không có... Không có gì nữa...” Ngụy Tiểu Di có chút lui về phía sau một bước, không biết vì sao cô cảm thấy sợ con người lạ lẫm ở trước mắt này.

“Vậy thì cứ thế đi, chào bà, Mã phu nhân.” Đan Á Đồng xoay người đi, đột nhiên eo bị người đứng phía sau ôm lấy, chân mày cau lại.

Lạc Viêm Kiềm dừng xe lại, hơi mệt mỏi tựa lưng ở trên ghế lái, xoay xoay cái cổ đang có chút đau nhức của mình, vừa lúc nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau trong góc... Cậu kinh ngạc nhướn mày lên, nghệ sĩ nào lá gan to như vậy, ngay ở chỗ thế này nói chuyện yêu đương, tuy là giờ không có đám paparazzi, nhưng vẫn còn các nghệ sĩ khác lui tới mà.

Cậu cẩn thận nhìn kĩ hai người đó, lúc nhìn rõ tướng mạo người nam, toàn thân cậu cứng đờ, sao lại là người đó?

Trong lòng Lạc Viêm Kiềm đột nhiên cảm thấy vô cùng bối rối, nói không nên lời là vì cái gì. Có lẽ là do không may nhìn thấy bí mật của người khác, hay có lẽ là bản thân và Đan Á Đồng lâu rồi không gặp mặt, trong lúc nhất thời, cậu chỉ có ngơ ngác ngồi ở trong xe, không muốn bị hai người kia phát hiện.

Cậu đột nhiên nhớ tới thiếu niên từng trên chương trình TV nói về mối quan hệ của mình trong quá khứ, người con gái kia là thanh mai trúc mã, nhưng mà, điều duy nhất không nói tới chính là kết cục của anh ta cùng cô gái đó.

“Đồng, thực xin lỗi, thực xin lỗi, xin cậu tha thứ cho tôi được không. Tôi biết tôi đã tổn thương trái tim của cậu, nhưng mà, nhưng mà tôi thật sự thích cậu.” Ngụy Tiểu Di ôm Đan Á Đồng, khóc không thành tiếng “Tôi nhớ hết mọi chuyện trong quá khứ của chúng ta, chỉ là tôi sợ khoảng thời gian tăm tối trong quá khứ. Tôi không muốn lại phải sống một cuộc sống nghèo khó, hèn mọn. Tôi sợ, tôi sợ lắm.”

Ngụy Tiểu Di biết bản thân thích cuộc sống xa xỉ, một cuộc sống ở tầng lớp thượng lưu. Nhưng mà, chàng trai này chính là người cô thích, lúc đó, thật sự rất thích.

Đan Á Đồng kéo tay của người phụ nữ đang ôm cậu ở đằng sau ra, lấy ra cái khăn tay đưa cho cô “Tôi nghĩ, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi chưa từng trách bà, nên không thể nói tha thứ hay không. Bà đã sợ nghèo khó, thì đừng nên làm cho chồng bà phải nghi ngờ, bà cùng tôi gặp mặt, vốn là hành động thiếu suy nghĩ. Thế nên, từ nay về sau không cần phải gặp lại, coi như tôi và bà không có quen nhau đi.”

Sợ nghèo khó, đương nhiên đó không phải là cái gì sai. Cậu hiểu được cảm giác của người phụ nữ này. Không nói là phản cảm hay không, chẳng qua là nhìn thấy gương mặt đã trang điểm của người phụ nữ này làm cậu thấy có chút buồn cười. Cậu đã sớm hiểu rõ, trên thế giới này có rất nhiều người yêu tiền tài, đó cũng chẳng phải là chuyện mà khiến người khác khó tiếp nhận gì, ít nhất là cậu có thể chấp nhận. Nhưng cậu không thể đại diện Đan Á Đồng, có lẽ, thiếu niên kia sẽ đau lòng, sẽ thất vọng, nhưng cậu thì không, bởi cậu là Đan Á Đồng, nhưng cũng là Cảnh An Tước.

“Đồng...” Ngụy Tiểu Di kinh ngạc nhìn chàng trai trước mắt, lo lắng trong lòng biến mất, nhưng lại ần ần cảm giác mất mát. Thiếu niên này, con người tốt đẹp lúc còn nhỏ sống trong cảnh tăm tối khi xưa, hôm nay, đã biến mất rồi.

Lau khô nước mắt, cô lùi lại vài bước “Tạm biệt.”

Xoay người bước từng bước duyên dáng đến ngôi vào trong xe, thêm một lớp make-up mỏng. Quá khứ dù tốt đẹp, rồi cuộc vẫn không thể bằng tương lai.

Cô không hối tiếc, cho nên, cô cũng không quay đầu lại nhìn thiếu niên một cái.

Chiếc xe Ferrari đỏ chói băng qua bên người, cái người phụ nữ tên Ngụy Tiểu Di không hề quay lại, mà Đan Á Đồng cũng không có hứng thú đi chú ý tới tâm trạng người phụ nữ không liên quan tới cậu. Đan Á Đồng mỉm cười nhìn chiếc xe rời bãi đỗ biến mất trong đêm tối, trên mặt nụ cười dần biến mất.

Lạc Viêm Kiểm nhìn chàng trai dưới ánh đèn, nhìn nụ cười dần tắt trên môi cậu, thân ảnh có vẻ mỏng manh và cô đơn, đột nhiên cảm thấy đau lòng, Đan Á Đồng bây giờ có phải là rất đau khổ không?

Cậu đột nhiên muốn đến gần chàng trai ấy, nói người ấy biết, không cần phải khổ sở, bởi thiếu niên thoát nhìn cô đơn quá.

Người con gái kia là người cậu yêu, hôm nay cứ như vậy mà bỏ đi, lòng cậu rớt cuộc đau thế nào đây?

Không tự chủ được mở cửa xe ra, cậu đến gần thiếu niên kia “Á Đồng...”

Đan Á Đồng quay người lại nhìn người đang đi về hướng mình, con mắt màu trà giống như giếng cạn thật lâu rồi, bình tĩnh không chút gợn sóng..

Lạc Viêm Kiềm nhìn thấy một đôi mắt như vậy, tim nhảy dựng lên, làm cậu nhìn chăm chăm như bị cuốn lạc vào trong đôi mắt này.

Tim đập lạc nhịp, như trong phim từng nói tới, đây có nghĩa là gì?

[i] Ở đây “Anh Tiểu” của Tiểu Di và Dương Quân (Tiểu tiên sinh) gọi khác cách Á Đồng gọi (Tiểu ca)

-----oOo-----

Chương 29: Tai nạn xe

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Cậu rất quan tâm tới Á Đồng.” Lâm Vũ Hân cởi áo khoác ra rồi đặt ở trên lưng ghế sau người, hung hăng dúi điều thuốc trong cái gạt tàn “Cậu ta không phải món đồ chơi cho cậu khi cảm thấy nhàm chán đâu.”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn điều thuốc đã tắt khói trong gạt tàn, dựa lưng vào thành ghế “Tôi đoán là chị đã hiểu lầm rồi.” hấn nhúu nhúu này “Ví dụ, quan hệ giữa tôi và Đan Á Đồng.”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, một số người phụ vụ bước vào, đặt đồ ăn của hai người xuống bàn, nhìn thẳng về trước rồi bước ra khỏi căn phòng.

“Cậu là gay, không phải sao?” Lâm Vũ Hân để tay chống cằm “Chuyện này, trong lòng cậu biết rất rõ.”

Ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, Tiểu Kỳ Thâm không có chút tức giận nào khi bị người khác nói ra khuynh hướng *** không bình thường của hắn. Hắn hồi ngòi thẳng lưng lại, mở nắp chai rượu vang, rót cho đôi phương “Vây?”

“Á Đồng không phải là gay.” Lâm Vũ Hân nâng ly rượu lên, nhẹ nhàng lắc chất lỏng màu đỏ trong ly, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ sắc bén “Chuyện này cậu cũng biết rõ mà.”

Tiếng rượu rót vào ly rất trầm, rượu đỏ dọc theo ly chậm rãi nhỏ xuống mặt bàn, cả gian phòng lúc này tràn mùi rượu.

“Lafite năm 1982.” Lâm Vũ Hân đặt ly rượu xuống, khéo mắt đảo qua vết rượu đỏ trên mặt bàn “Hôm nay quay phim quá mệt mỏi, nên rót rượu cũng bị đổ ra sao? Thế này thật lãng phí quá.”

Rượu uống vào hương vị rất thuần, Tiểu Kỳ Thâm đem chai rượu đặt lên giá rượu “Tôi lại không biết Lâm Thiên hậu của chúng ta từ khi nào bắt đầu để ý tới chút tiền nhỏ này.”

Lâm Vũ Hân dựa người lên tay vịn “Tôi đâu có giống cậu, một chai rượu trị giá gần 100.000 trong mắt cậu chẳng qua chỉ là mấy đồng bạc lẻ.” Ánh mắt của cô nheo lại một chút, như là một mèo quý tộc, làm cho người khác không tự giác cảm thấy ngưỡng mộ “Hay là nên nói, có nhiều thứ tốt hơn nhiều chuyện này trong mắt cậu?”

Tiểu Kỳ Thâm nhẹ nhàng lắc ly rượu, mắt liếc nhìn bà hoàng tràn đầy khí thế Lâm Vũ Hân “Vũ Hân, tôi chưa bao giờ thích cảm giác những thứ tôi coi trọng lại vụt mất khỏi tay tôi.”

Lâm Vũ Hân nhướn mày “Cậu cho rằng trên thế giới này, chỉ cần cậu thích cái gì thì cái đó sẽ ngoan ngoãn thuộc về cậu sao?”

“Có thứ gì mà tôi chưa đạt được à?” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười hỏi lại.

“Sẽ có thứ cậu không chiếm được.” Lâm Vũ Hân lười biếng ngáp một cái “Tiểu Kỳ Thâm, một ngày nào đó rồi cậu sẽ cảm nhận được cảm giác yêu mà không được.”

“Sao thế, cho dù chúng ta đã chia tay rồi thì chị cũng không cần phải nguyên rửa tôi như thế chứ?” Tiểu Kỳ Thâm giống như hoảng sợ mà mở to hai mắt “Lâm Thiên Hậu à, sao tôi lại không biết chị có cảm tình sâu đậm với tôi như vậy chứ?”

Lâm Vũ Hân cười nhạo “Đừng có mà dát vàng trên mặt, cho dù cậu không là gay thì cũng không hợp với tôi đâu.” Dường như suy nghĩ đến một người, ánh mắt cô có chút ảm đạm.

Lâm Vũ Hân debut sớm hơn Tiểu Kỳ Thâm hai năm, khi mà Tiểu Kỳ Thâm bởi vì ý thích bất chợt mà tiến vào giới giải trí, thì Lâm Vũ Hân đã là một ngôi sao điện ảnh hot đến nỗi chạm tay vào là sẽ bị bỏng lúc bấy giờ.

Tiểu Kỳ Thâm biết rõ, Lâm Vũ Hân cũng không thích hấn, chuyện hai người thử hẹn hò với nhau, một phần là do sắp xếp của công ty, phần khác là do cả hai đều cảm thấy chuyện này cũng không có gì là không tốt.

Qua lại với nhau khoảng nửa năm thì Tiểu Kỳ Thâm phát hiện, Lâm Vũ Hân thỉnh thoảng nhìn qua hấn thấy một bóng hình khác, nhưng là đến cuối cùng, cô luôn lộ ra vẻ thất vọng trên mặt.

Có lẽ hấn cùng người trong lòng cô có khác nhau quá nhiều, nên mới khiến cô thất vọng. Tiểu Kỳ Thâm cảm thấy trên cái thế giới này sẽ chẳng bao giờ có hai người tương tự nhau, việc tìm kiếm bóng dáng người mình yêu trên một người khác là chuyện nực cười nhất, bởi đó chính là xúc phạm tình yêu của mình, cũng là xem nhẹ người mình yêu.

Nhún vai, Tiểu Kỳ Thâm nâng chén rượu lên “Vì quá khứ của chúng ta, cùng cạn ly nào.”

Ngón tay thon thả nâng ly rượu lên, xuyên qua chân ly rượu, Lâm Vũ Hân thấy Tiểu Kỳ Thâm nở nụ cười rất mơ hồ, cùng hấn cạn ly, đột nhiên mở miệng nói “Nghe nói cậu tính để Á Đồng làm khách mời đặc biệt trong concert trong nước của cậu.”

“Ừ, là tính vậy.” Tiểu Kỳ Thâm vuốt cằm “Sao thế, không thích hợp à?”

Lâm Vũ Hân đặt ly rượu xuống, cười thật chuyên nghiệp “Không có.” Tiểu Kỳ Thâm, có lẽ ngay cả chính hấn cũng không phát hiện ra, hấn đôi

xử với Đan Á Đồng đã tốt quá mức rồi. Có lẽ người này sẽ khiến hẳn biết cái gì gọi là thất bại, cái gì gọi là vật báu. Lâm Vũ Hân đột nhiên cảm thấy tâm trạng thật tốt, cười đến sáng lạn.

Mặc dù cô là nghệ sĩ, nhưng vẫn là thích xem phim truyền hình đặc sắc à.

“Đi đâu?” Lạc Viêm Kiềm mắt nhìn Đan Á Đồng ngồi ở ghế kế bên tài xế, bàn tay nắm lấy tay lái thật chặt.

Gió ban đêm theo cửa sổ xe thổi vào bên trong, tóc Đan Á Đồng bị gió thổi nên có chút lộn xộn, tốc độ chạy xe của Lạc Viêm Kiềm cũng không nhanh, việc này khiến Đan Á Đồng nhớ tới lần đầu tiên ngồi trong xe cậu, giống như đang ngồi trong chiếc xe đang bay vậy.

“Giờ cũng không còn sớm, đương nhiên là về nhà rồi.” Cậu cảm thấy hình như ngửi thấy mùi nước hoa, liền lẳng lặng nhíu mày lại. Cậu ghét nhất là mùi nước hoa quá mức nồng nặc, cuộc sống từ quá khứ tới nay cũng chưa từng loại bỏ được thói quen này.

Trong xe có chút trầm mặc, Lạc Viêm Kiềm một bên chú ý đường phía trước, một bên dùng khóe mắt liếc nhìn Đan Á Đồng, có thể là biểu lộ trên mặt đối phương rất bình tĩnh, bình tĩnh tới độ khiến Lạc Viêm Kiềm hoài nghi chuyện đã thấy lúc này.

“Công việc vẫn bẽ bộn lắm à?” Lạc Viêm Kiềm đánh xe một khúc quanh, đèn đường chiếu lên trên mặt của cậu, tạo nên nhiều vệt sáng tối.

Đan Á Đồng lim dim nửa mắt “Cũng không hẳn là bận lắm, gần đây đang thu âm chuẩn bị cho album mới.” Cậu xoa xoa cái trán có chút đau, thân thể này quá mức mỏng manh, dưới mức tiêu chuẩn chung, nếu không chuẩn bị tốt khâu dinh dưỡng thì tại giới này cho dù không bị đẩy xuống thì chính mình cũng ngã xuống trước.

Lạc Viêm Kiềm quay đầu sang nhìn một bên mặt Đan Á Đồng. Bên mặt Đan Á Đồng rất ưa nhìn, đây không phải chỉ một lần cậu cảm thấy như vậy. Nhưng mà rất nhợt nhạt, thoạt nhìn gầy teo yếu ớt “Đau đầu à?”

“Không có gì.” Đan Á Đồng thả tay xuống, cười một cách yếu ớt “Lâu lâu nó lại vậy thôi, nghe nói gần đây cậu lại nhận quay một bộ phim thần tượng?”

“À, đúng vậy.” Lạc Viêm Kiềm thu ánh mắt lại “Ban đầu nghe nói dự định mời nghệ sĩ trong công ty anh, nhưng về sau không biết sao lại đổi thành tôi.”

Đan Á Đồng nghe vậy cười cười “Có lẽ là cảm thấy mấy người trong công ty chúng tôi không phù hợp.” Dời ánh mắt đi, cậu nhìn ngoài cửa sổ, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

“Cuối tháng này là sinh nhật tôi, sẽ tổ chức một bữa tiệc tối, anh có thể tới không?” Lạc Viêm Kiềm mở miệng nói.

Đan Á Đồng bên cạnh nhìn Lạc Viêm Kiềm, trầm ngâm sau một lúc mới nói “Không biết nữa, khi đó là thời điểm đang thực hiện tour lưu diễn thế giới của Tiểu ca, tôi sẽ đến làm khách mời đặc biệt trong concert trong nước của anh ấy, nếu có thời gian thì tôi sẽ đến.”

Sau một lát trầm mặc, Lạc Viêm Kiềm cười gật đầu “Ừ.” Thực tế thì trong lòng cậu có chút không thoải mái, nhưng lại không thể nói ra nguyên nhân, có lẽ là bởi cậu thật sự không thích Tiểu Kỳ Thâm “Anh thích nghỉ ngơi ở công ty đó chưa?”

“Bình thường phần lớn thời gian là quay phim, hay là thu âm mấy bài hát, không có nhiều thời gian để cùng tiếp xúc với mấy người trong công ty, nên cũng không có gì là không thể thích ứng.” Đan Á Đồng nhìn ra đối phương là đang tìm chủ đề, cũng không có ý định ngăn cản sự nhiệt tình của đối phương “Bộ phim thần tượng của cậu quay sao rồi?”

“Không có vấn đề gì.” Lạc Viêm Kiềm trở nên hào hứng “Phim thần tượng so với phim điện ảnh thì tốt hơn nhiều, yêu cầu cũng không cao. Nghe nói anh đã quay xong phần của mình, giờ có phim tiếp theo chưa?”

“Gần đây công ty có thể sẽ không sắp xếp cho tôi diễn tiếp, có lẽ muốn trước tiên là thu âm cho tốt rồi sau này tính sau, dù sao thì người kinh doanh họ cũng sẽ có sắp xếp thôi.” Đan Á Đồng mỉm cười nhìn đối phương “Cậu hỏi chuyện của tôi, tôi sẽ nghĩ là cậu nằm vùng đấy.”

“Không... Không phải, tôi không có ý đó...” Lạc Viêm Kiềm trong lúc nhất thời có chút thẹn quá hoá giận nói “Tôi mới là không có chút hứng thú gì đến chuyện công ty của các anh!”

Đan Á Đồng nhún mảy lên “Phản ứng kịch liệt như vậy, chẳng lẽ là chột dạ?”

“Đan Á Đồng!” Lạc Viêm Kiềm cảm thấy lo lắng vừa rồi của mình thật lãng phí, người này nào có bộ dáng đau khổ chứ, chính cậu bị mù mắt mới sẽ cho rằng con người này cô đơn, đau khổ!

Hướng bên cạnh dời đi, để tránh lỡ tai bị tàn phá, Đan Á Đồng nhún vai “Chẳng qua là đùa tí thôi, người trẻ tuổi đúng là tính tình kém quá.”

“Anh cho rằng anh lớn hơn tôi nhiều lắm sao?” Lạc Viêm Kiềm không cam lòng hừ lạnh “Anh cũng chỉ hơn tôi có một tuổi thôi đấy!”

“Tâm lý của tôi trưởng thành hơn cậu nhiều.” Đan Á Đồng cảm giác cậu không cần phải cùng tranh luận chủ đề ấu trĩ với một người mà suy nghĩ như trẻ em này “Nguyên Văn giờ sao rồi?”

Lạc Viêm Kiềm rõ ràng là thấy bất ngờ khi Đan Á Đồng lại đột nhiên nhắc tới Nguyên Văn, cậu ngăn người, tức giận như vậy mà cũng tiêu tan đi một nửa “Anh ta giờ bị công ty đóng băng hoạt động, hiện giờ thì không có thông tin gì, chắc là ở nhà thôi, anh muốn tìm anh ta hả?”

“Không, tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.” cậu chỉ là muốn xác định kẻ thù còn có lực đánh trả lại hay không thôi. Trong giới này, nếu không thể một lần quật ngã đối phương, như vậy về sau bản thân sẽ gặp nhiều phiền toái.

Lạc Viêm Kiềm kỳ quái quay sang nhìn Đan Á Đồng nở nụ cười. Cậu có cảm giác, cảm thấy, Đan Á Đồng cười không có ý tốt, tà khí phủ đầy.

“Tôi nói...”

“Cái gì?” Lạc Viêm Kiềm khó hiểu quay đầu nhìn sang Đan Á Đồng.

“Ầm!” Chiếc xe thể thao dời mới nhất đâm vào cột đèn đường, đèn đường loáng lên hai cái cuối cùng cũng bị dập tắt.

“Mẹ kiếp! Tôi chỉ biết cậu đúng là cái thằng không có nổi cái bằng lái.” Đan Á Đồng bùm lấy cái trán đang chảy máu, không kiềm chế được bản thân mà văng tục.

“Tôi sớm có rồi mà!” Trước khi mất đi ý thức, Lạc Viêm Kiềm còn không quên phản bác một câu.

Bên tai truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, Đan Á Đồng cố duy trì đầu óc thanh tỉnh, lấy điện thoại di động ra, bấm gọi Lộ Phàm “Này, tôi gặp tai nạn rồi, Lạc Viêm Kiềm lái xe, địa điểm tại XX, mau đến đây xử lý.”

Giao xong việc, tầm mắt Đan Á Đồng đã mơ hồ, cậu có chút cắn răng nghĩ, quả nhiên không thể ngồi xe do đám thanh niên lái, ngồi xuống chắc chắn sẽ gặp chuyện.

Lộ Phàm nghe xong điện thoại, lập tức tìm người quen ở sở giao thông và bệnh viện sắp xếp trước, để tránh tin tức bị lộ, sau đó vội vàng chạy đến bệnh viện.

Tiểu Kỳ Thâm cùng Lâm Vũ Hân vừa rời khỏi nhà hàng, thì Lâm Vũ Hân nhận được tin Đan Á Đồng xảy ra tai nạn.

Lâm Vũ Hân nghĩ nghĩ “Ngay lập tức đi bệnh viện.”

Tiểu Kỳ Thâm nụ cười trên mặt cũng cứng vài phần, hần ngồi vào ghế lái, rất nhanh khởi động xe, nghĩ đến vừa nãy nghe nói Đan Á Đồng cùng Lạc Viêm Kiềm cùng một chỗ gặp tai nạn, có chút cắn răng, bị tai nạn xe cũng có thể cùng những người công ty khác cùng một chỗ, người kia đang làm cái gì?!

Cũng không biết tình huống bây giờ như thế nào, nếu như quá nghiêm trọng thì sẽ phiền toái đây.

Lâm Vũ Hân nhìn Tiểu Kỳ Thâm trên mặt đầy lo lắng, cô nghĩ mình có nên nói cho hần biết Đan Á Đồng bị thương cũng không nghiêm trọng lắm hay không?

Mà, dù sao bệnh viện cách đây cũng không xa lắm, đến tự nhiên sẽ biết thôi, hay là không nói lại vậy.

-----oOo-----

Chương 30: Tranh chấp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Tiểu Kỳ Thâm dừng xe lại, không chút do dự liền ra khỏi xe. Mặc dù gương mặt vẫn tươi cười như trước, nhưng Lâm Vũ Hân đi đằng sau hẳn lại có thể phát hiện ra sự lo lắng của hắn.

Bình thường Tiểu Kỳ Thâm đi trên đường đều là những bước đi lịch lãm và trầm ổn, thế nhưng hôm nay, mà có lẽ bản thân hắn cũng không biết được, bước chân của hắn bị rối loạn.

Vừa mới bước vào cổng chính của bệnh viện, liền gặp được Lộ Phàm đang vội vàng đi về hướng phía thang máy bên trong. Lâm Vũ Hân quay sang nhìn Tiểu Kỳ Thâm, đối phương quả nhiên là không có nhìn thấy Lộ Phàm.

Cô kéo thấp cái nón xuống, bước nhanh tới trước mặt Lộ Phàm, thấp giọng nói “Lộ Phàm, anh đưa chúng tôi đến phòng bệnh Á Đồng đi.”

Lộ Phàm nhận ra hai người, có chút kinh ngạc, nhưng là rất nhanh khôi phục lại biểu lộ như cũ, dẫn hai người đi theo lối chuyên dụng dành cho bệnh nhân VIP ở bệnh viện. Vào trong thang máy, Tiểu Kỳ Thâm mới cau mày hỏi “Tình hình Á Đồng sao rồi?”

Lộ Phàm sắc mặt tương đối bình tĩnh, anh chà chà tay lên sống mũi “Vừa rồi tôi có qua hỏi bác sĩ trưởng khoa, họ nói chỉ là chấn động não nhẹ thôi, tình hình không nghiêm trọng lắm. Bây giờ thì Á Đồng vẫn chưa tỉnh lại, Dương Quân đang ở đó chăm sóc cậu ta.”

“Á Đồng sao lại ở trên xe của nghệ sĩ bên Phi Ngu thế?” Lâm Vũ Hân nhíu mày “Cậu ấy không biết đây là chuyện kiêng kị trong giới à?”

Bầu không khí trong thang máy có chút ngưng trọng, Lộ Phàm cười cười giải thích “Cái này là lỗi của tôi, tôi chưa có nói cho cậu ấy biết mấy chuyện này. Từ giờ về sau sẽ không xuất hiện những chuyện kiểu này nữa đâu.”

Lâm Vũ Hân còn muốn nói điều gì nữa, nhưng khi cửa thang máy mở ra, khóe miệng cô giật giật, cuối cùng không có nói ra nữa.

Phòng bệnh VIP?

Lâm Vũ Hân nhìn các thiết bị chữa bệnh tại tầng này, cảm thấy có chút nghi hoặc. Với vị trí hiện nay của Đan Á Đồng, sao công ty có thể cung cấp điều kiện cho cậu tốt như vậy?

Còn chưa tới cửa phòng của Đan Á Đồng, thì đã thấy Dương Quân bùng thau nước đi ra, tinh thần có chút không tốt, rõ ràng là dáng vẻ của một người bị vội đánh thức dậy.

Thấy rõ người tới, tinh thần Dương Quân tốt lên vài phần, khóe mắt còn liếc qua Tiểu Kỳ Thâm mấy lần “Anh Tiểu, chị Lâm.”

Tiểu Kỳ Thâm gật nhẹ đầu với hắn, lướt qua hắn, đẩy cửa phòng bệnh ra, nhẹ nhàng bước vào bên trong.

Lâm Vũ Hân cười mà cũng không phải cười nhìn động tác của Tiểu Kỳ Thâm, nhìn sang Dương Quân ở bên cạnh “Á Đồng tỉnh lại chưa?”

“Chưa, bác sỹ mới khâu 3 mũi ở trán cậu ta, thuốc tê vẫn chưa tan hết. May là bị thương ở chỗ tóc che lại được, chứ nếu không thì cũng phiền lắm.”

Lâm Vũ Hân gật nhẹ đầu “Tôi biết rồi, anh làm tiếp việc của mình đi.”

Dương Quân bùng thau nước đi về nhà vệ sinh nơi góc hành lang, hắn đối với việc Đan Á Đồng được đãi ngộ như vậy cũng có chút há hốc mồm. Đúng rồi! Vừa rồi Tiểu Kỳ Thâm cứ vào phòng như vậy, hắn có phải là quên nói cho Tiểu Kỳ Thâm biết là Đường tổng cũng có ở trong đó rồi không?

Nghĩ đến Đường Nguyễn Khanh sắp xếp mọi chuyện cho Đan Á Đồng, Dương Quân rung mình một cái. Hắn nghĩ quá nhiều, quá nhiều rồi.

Nhưng mà, Á Đồng chỉ là một nghệ sĩ nhỏ nhoi, sao có thể được đãi ngộ lớn như vậy. Còn chuyện ngày đó hắn từng thấy qua, chẳng lẽ... Đan Á Đồng không chỉ bị Tiểu Kỳ Thâm ngắm trúng, mà còn bị cả Đường Nguyễn Khanh ngắm rồi à?

Bị dòng suy nghĩ miên man của bản thân kéo đến, Dương Quân tiếp tục chấp nhận số phận đi tới nhà vệ sinh. Giờ phút này hắn thật muốn la ầm lên, phòng bệnh VIP có nhà tắm, nhà vệ sinh, tại sao cái thằng cha Đường tổng lại bắt hắn đem thau nước đi xa như vậy! Đây không phải là hành người quá đáng sao!

Đường Nguyễn Khanh ngồi ở mép giường, nhìn gương mặt tái nhợt của chàng trai, nụ cười thường trực trên mặt y cũng biến mất. Y nhớ lại chuyện Lộ Phàm nói lúc này.

Lúc gặp tai nạn xe còn cố gắng để tự mình nói tình huống cho người đại diện để anh ta có thời gian chuẩn bị, lo lắng cẩn thận như vậy với một người mới vào nghề chưa lâu sao có thể nghĩ ra được. Lạc Viêm Kiềm còn không làm được chuyện đó, cậu làm sao biết làm việc này?

Xét kinh nghiệm, Lạc Viêm Kiềm gia nhập giới giải trí sớm hơn. Xét theo bối cảnh, Lạc Viêm Kiềm thích hợp ở trong thế giới phức tạp này hơn chàng trai trẻ gọi Đan Á Đồng này. Vậy cậu ta lấy được kinh nghiệm từ đâu ra?

Thật là làm người khác cảm thấy vô cùng bất ngờ, chàng trai này...

Làn da trắng nõn gần như trong suốt, thậm chí có thể nhìn thấy rõ cả mạch máu ở bên dưới lớp da. Đường Nguyễn Khanh biết rõ hoàn cảnh của thiếu niên, là cô nhi sống trong viện mồ côi, không phải người nào cũng có thể sống kiêu ngạo như người kia được.

Tay không tự giác xoa lên gò má tái nhợt của thiếu niên. Y nghĩ lại những chuyện mấy năm về trước, khi đó y chưa phải là tổng tài của Thiên Quan, còn người nọ thì đã là nghệ sĩ hàng đầu lúc bấy giờ.

Được người xung quanh xung tụng là thái tử nên y luôn bị các nghệ sĩ vây quanh. Chính là, người kia vẫn duy trì sự bình thản, không có chút ý nịnh bợ nào.

Y không tin người đàn ông đó là cao ngạo, bởi đã đứng được ở vị trí kia thì làm sao có thể là một người cao ngạo được.

Có lẽ, người đó cũng nhận ra bản thân ghét việc chủ động tiếp cận người khác. Cho nên, thẳng cho đến khi người đó chết đi, y và người đó cũng

không xuất hiện cùng nhau nhiều lần.

Y là thái tử của Thiên Quan, mà người nọ là quân cờ chủ lực của Thiên Quan, dường như giữa hai người bọn họ chỉ có mối liên hệ như thế này.

Sự hứng thú của y dành cho người nọ là rất lớn. Bởi y cảm thấy rất ngạc nhiên làm sao một đứa trẻ mồ côi có thể bước đến vị trí như vậy. Mỗi lần nhận được thêm một tin tức về người đó, sự hiếu kỳ của y dành cho hắn càng tăng thêm một phần. Sự hiếu kỳ này cứ kéo dài cho đến khi người ấy chết, thay thế cho sự hiếu kỳ chính là cơn đau nhức tới tận xương tủy.

Về sau hình như đã có người nói với y rằng, loại đau đớn ấy là vì mất đi cái mình yêu thương. Y cười nhạt, trên thế giới này, y có cái gì trân quý đâu mà lại mất đi chứ.

Y chẳng qua thỉnh thoảng vào nửa đêm không ngủ được, sẽ tới quan sát người ấy đóng phim, chỉ vậy thôi, cái này với chuyện yêu thương thì có liên quan gì chứ.

Tiểu Kỳ Thâm đẩy cửa ra, nhìn qua thấy tay Đường Nguyễn Khanh xoa nhẹ trên mặt Đan Á Đồng. Hắn khẽ nhíu mày, rồi khôi phục lại gương mặt tươi cười như trước đi đến bên cạnh Đường Nguyễn Khanh “Anh đến đây từ lúc nào thế?”

Bình tĩnh nghiêng đầu nhìn Tiểu Kỳ Thâm, Đường Nguyễn Khanh không chút hoang mang rút tay lại “Mới tới một lúc thôi, sao chú cũng tới vậy?”

“Là đàn anh trong cùng công ty, đương nhiên là phải quan tâm đến đàn em rồi.” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười kéo Đường Nguyễn Khanh ra một ghế sofa ngồi xuống, chính hắn cũng ngồi xuống một cái sofa khác “À, Á Đồng sao rồi?”

Đường Nguyễn Khanh nhìn sang người nằm trên giường, rồi nhìn sang Tiểu Kỳ Thâm đang nở nụ cười “Lúc chú đến chưa hỏi qua Lộ Phàm à?”

“Xác nhận lại lần nữa thôi.” Tiểu Kỳ Thâm nhún nhún vai, khoe môi cong lên “Xem ra anh rất coi trọng Á Đồng đấy.”

“Cậu ấy là một người rất có tiềm lực.” Đường Nguyễn Khanh dựa lưng vào sofa “Nếu không sao chú lại mời cậu ấy làm khách mời đặc biệt trong

concert của mình phải không?”

“Ha ha, có lý.” Tiểu Kỳ Thâm bắt chéo chân, tư thế rất thanh lịch nhìn người nằm trên giường “Cậu em này em thực sự rất thích.”

Đường Nguyễn Khanh nói rất có tiềm lực, Tiểu Kỳ Thâm nói thực sự rất thích.

Đường Nguyễn Khanh nhàn nhạt liếc hẳn “Tôi cũng đánh giá rất cao cậu ấy.”

“À.” Tiểu Kỳ Thâm giống như cười mà không phải cười chớp mi, đứng dậy nói “Vũ Hân còn ở bên ngoài, em đi gọi cô ấy vào. Cô ấy cũng lo lắng cho Á Đồng lắm.”

Đường Nguyễn Khanh nhìn bóng lưng Tiểu Kỳ Thâm, nhắm mắt lại dựa vào sofa, bên tai nghe được tiếng giày cao gót.

Lâm Vũ Hân sợ đánh thức Đan Á Đồng nên cô gắng đi nhẹ hết mức, khi thấy Đường Nguyễn Khanh ở trong này, nhiều ít cũng có chút giật mình.

“Đường tổng.” Lâm Vũ Hân bước gần tới, khéo mắt đảo qua nười nằm trên giường. Trước giờ cô vẫn cho rằng Đan Á Đồng được đãi ngộ như thế là nhờ vào mối quan hệ với Tiểu Kỳ Thâm, nhưng bây giờ xem ra bản thân đã đoán sai mất rồi.

Tiểu Kỳ Thâm dựa vào khung cửa, vuốt vuốt cái đồng hồ trên cổ tay “Em nói này, anh họ, giờ cũng không còn sớm, mai anh còn có công việc, chỉ bằng anh về nhà nghỉ ngơi trước đi.”

Đường Nguyễn Khanh đứng dậy, cầm lấy áo khoác ở ghế sofa “Tôi nhớ chú ngày mai cũng có việc đấy, đã thế thì đêm nay qua chỗ tôi nghỉ đi, ở đây đã có Lộ Phàm và Dương Quân nên không có việc gì đâu.”

“Ừ.” Tiểu Kỳ Thâm cảm giác hẳn cười có chút cứng ngắc, cắn răng thầm mắng trong lòng, cái tên hồ ly chết tiệt, đem cả đường của hắn phá hỏng.

Nhìn hai người cùng nhau rời đi, Lâm Vũ Hân tao nhã vuốt mấy lọn tóc quần trước ngực, đi đến cạnh giường Đan Á Đồng, thở dài nói “Thấy cảnh hai người kia anh đến tôi đi thật là thú vị, Đan Á Đồng, cậu quả nhiên là

một người mới đặc biệt.”

Hạ Tây Xuyên cùng vài vị quan chức cao cấp trong công ty đều đứng bên ngoài phòng bệnh của Lạc Viêm Kiềm, cũng không phải toàn bộ đều là vì danh tiếng hiện nay của Lạc Viêm Kiềm, mà còn là vì bố của Lạc Viêm Kiềm rất có tầm ảnh hưởng trong giới kinh doanh.

Vị tổng tài đã qua 40 tuổi của Phi Ngu nhú mày “Chuyện này giới truyền thông biết không?”

“Tôi nhận được thông báo của Thiên Quan là phía bên đó đã phong tỏa mọi tin tức rồi cho nên không có vấn đề gì.” Hạ Tây Xuyên trầm ngâm nói “Viêm Kiềm bị thương cũng không nghiêm trọng lắm nên sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ quay phim.”

Tổng tài nhẹ gạt đầu, đột nhiên mở miệng nói “Viêm Kiềm hay liên lạc với Đan Á Đồng lắm à?” Nhắc tới tên Đan Á Đồng, vị tổng tài cau mày.

“Theo tôi được biết thì Viêm Kiềm rất ít qua lại cùng các nghệ sĩ ở công ty khác. Hơn nữa, gần đây Đan Á Đồng đang quay phim, căn bản sẽ không có gặp Viêm Kiềm mấy. Lần này có lẽ là vô tình gặp mặt thôi.”

“Cho dù là vô tình gặp đi chăng nữa cũng có thể gây ra chuyện lớn. Nếu không phải phía Thiên Quan xử lý kịp thời, bằng không thì bây giờ chúng ta làm thế nào mới xong việc được như vậy chứ?!” Tổng tài trầm giọng nói “Chờ cậu ta tỉnh lại, anh nói với cậu ta không cần qua lại cùng Đan Á Đồng nữa, scandal lần trước cậu ta quên rồi sao.”

Hạ Tây Xuyên gạt đầu “Tôi biết rồi.” Scandal lần trước không phải là do người của chính công ty mình đã náo loạn ra sao? Bây giờ hấn then quá hóa giận cái gì chứ? Giấu đi sự bất đắc dĩ của bản thân, Hạ Tây Xuyên cười cười nói theo “Không có lần sau đâu ạ.”

“Không có lần sau là tốt rồi, Tây Xuyên, anh cũng biết Viêm Kiềm không phải nghệ sĩ bình thường của công ty ta, nên những chuyện này càng phải chú ý nhiều hơn.”

“Vâng.” Hạ Tây Xuyên tiếp tục gạt đầu, hấn nhớ tới Đan Á Đồng ở đầu kia tầng này. Lần này Thiên Quan xử lý nhanh như vậy thật sự làm hấn bất ngờ.

Theo lý thuyết, Thiên Quan sẽ không dộc sức xử lý việc này như vậy, dù sao nếu làm lớn chuyện lên, thì tổn thất của Phi Ngu sẽ là nghệ sĩ nổi tiếng, còn Thiên Quan chỉ là mất một nghệ sĩ hạng 2 nhỏ nhỏ mà thôi. Chuyện này quả thật là rất khác với phong cách làm việc của Thiên Quan trước giờ.

Thiên Quan làm việc từ trước đến nay vô cùng tàn nhẫn, luôn ưu tiên lợi ích lớn trước, lần này là vì một Đan Á Đồng mà phá lệ, thậm chí còn sắp xếp phòng bệnh tốt như vậy, đãi ngộ so ra không hề kém hơn Lạc Viêm Kiềm, cái này xác thực làm cho người ta thấy khó hiểu.

Chẳng lẽ là Thiên Quan thật sự coi trọng Đan Á Đồng? Hay là còn ẩn tình gì khác nữa?

-----oOo-----

Chương 31: Chợt nhận ra...

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Lạc Viêm Kiềm tỉnh lại, những tia nắng mặt trời ấm áp xuyên qua khung cửa sổ rơi rải khắp phòng, tạo nên một cảm giác ấm áp khó nói thành lời.

Cậu có chút hỗn độn ngồi dậy, mắt nhìn bốn phía, nơi này là bệnh viện?

Nhớ tới chuyện xảy ra hồi đêm qua, cậu biến sắc, nghiêng đầu nhìn thấy Hạ Tây Xuyên đang ngồi ngủ trên ghế sofa, vội vàng xuống giường lay tỉnh Hạ Tây Xuyên “Á Đồng thế nào rồi, anh ấy bị thương có nặng không?”

Hạ Tây Xuyên bị hành động của Lạc Viêm Kiềm làm giật mình bật dậy, cố gắng làm đầu óc tỉnh táo lại, nói “Viêm Kiềm, cậu bị thương, lên giường nằm nghỉ đi.”

Lạc Viêm Kiềm ý thức được bản thân có chút kích động, rũ tay xuống, vô lực ngồi xuống bên cạnh Hạ Tây Xuyên trên cái sofa “Tây Xuyên, Á Đồng có bị thương không?”

Hạ Tây Xuyên vỗ vỗ vai của cậu “Yên tâm đi, tôi vừa nãy có nghe người bên kia nói, Đan Á Đồng không có việc gì, chỉ là chân động não nhẹ thôi, có lẽ cũng đã tỉnh rồi.”

Lạc Viêm Kiềm ôm đầu ngồi trên ghế sofa “Bên ngoài giới truyền thông nói thế nào?”

Đợi thật lâu, không thấy Hạ Tây Xuyên phản ứng gì, cậu khó hiểu ngẩng đầu, Hạ Tây Xuyên giờ lại thất thần.

“Tây Xuyên?” Lạc Viêm Kiềm nhíu mày “Anh sao lại phát ngốc ra vậy?”

Hạ Tây Xuyên cười cười, xoa nhẹ đôi mắt có chút mệt mỏi “Giới truyền thông còn chưa biết chuyện này, đêm qua sau khi cậu bất tỉnh, Đan Á Đồng đã liên hệ với quản lý của cậu ta rồi mới mất đi ý thức.”

“Anh nói vậy có nghĩa là lần này Thiên Quan bảo vệ Á Đồng à?” Lạc Viêm Kiềm có chút kinh ngạc đề cao giọng, cậu cứ tưởng là lần này đã hủy hoại tiền đồ của Á Đồng rồi. Nhưng thật không ngờ kết quả lại như vậy “Thiên Quan lần này...” Cậu đột nhiên nhớ tới lần trước đụng phải Đường Nguyễn Khanh trong nhà Đan Á Đồng, trong lòng có một loại suy đoán không rõ bắt đầu hiện lên, nhưng rất nhanh chóng bị cậu đè xuống trở lại.

Cậu đứng dậy, kéo kéo lại bộ quần áo màu trắng dành cho bệnh nhân “Chúng ta đi thăm anh ấy đi.” Đi được hai bước thì thấy Hạ Tây Xuyên vẫn ngồi yên ở chỗ cũ, không động đậy gì, cậu dừng bước lại “Tây Xuyên, anh sao thế?”

“Viêm Kiềm, đêm qua công ty đã ra lệnh, cấm cậu cùng Đan Á Đồng qua lại. Hơn nữa, bây giờ ở phòng của Đan Á Đồng đang có một vài nghệ sĩ của Thiên Quan, ngay cả Tiểu Thiên Vương và Lâm Thiên Hậu cũng ở đó.”

Lạc Viêm Kiềm sắc mặt trầm xuống “Vì sao?”

Hạ Tây Xuyên có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Viêm Kiềm “Viêm Kiềm, Đan Á Đồng là đàn ông, cậu với cậu ta lại từng có scandal, cậu biết không hả?”

Lúc trước chuyện này là Thiên Quan khiến nó chìm xuống, xử lý tương đối sạch sẽ, với may là Đan Á Đồng ra mặt bác bỏ nên vụ scandal mới không ảnh hưởng gì tới Lạc Viêm Kiềm. Bây giờ nếu còn dây dưa không rõ ràng với Đan Á Đồng, thì khó tránh sẽ không bị ảnh hưởng.

“Tôi đương nhiên biết rõ anh ấy là đàn ông.” Lạc Viêm Kiềm cười lạnh “Anh trở về nói với mấy người kia ở trong công ty, chuyện của tôi bọn họ không cần phải can thiệp quá nhiều. Hơn nữa tôi và Đan Á Đồng là bạn bè, xin mấy người nhớ dùm cái.”

“Viêm Kiềm, cậu là nghệ sĩ đấy!” Giọng điệu của Hạ Tây Xuyên trở nên nghiêm khắc “Chúng tôi biết cậu và Đan Á Đồng không phải gay thì có ích lợi gì chứ. Đám paparazzi kia chỉ là nắm bắt lấy thời cơ, bu như đám ruồi bọ, không cũng có thể viết thành có. Đến lúc cậu có muốn biện cãi, thì cũng giống như là xát muối vào thương tích chưa lành, khi đó cậu muốn phải làm sao đây hả?”

“Tôi không quan tâm, bọn họ thích viết sao thì cứ viết vậy đi.” Lạc Viêm Kiềm mở cửa phòng ra, quay lại nhìn Hạ Tây Xuyên đứng cạnh sofa “Đối với tôi thì làm hay không làm người nổi tiếng thì đều như nhau cả.”

“Cậu không quan tâm, nhưng cậu có nghĩ cho Á Đồng không?”

Bước chân dừng lại, bàn tay cầm nắm cửa trở nên trắng bệch. Cậu dù làm cách nào cũng không thể tiến về phía trước một bước.

“Viêm Kiềm, cuộc sống của Đan Á Đồng không giống của cậu. Trong mắt cậu, làm nghệ sĩ chẳng qua chỉ là chơi qua đường cho vui mà thôi, nhưng đối với một đứa trẻ mồ côi như Đan Á Đồng thì đây là một cơ hội. Nếu như mất đi thân phận này, cậu ta sẽ trở thành hai bàn tay trắng. Rất nhiều chuyện không phải đều có thể như cậu nghĩ đâu, cậu phải học cách nghĩ cho người khác nữa chứ.” Hạ Tây Xuyên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài ánh mặt trời chói sáng rực rỡ “Viêm Kiềm, không phải ai cũng may mắn như cậu đâu.”

“Không đi thì không đi nữa, anh đừng có mà dùng mấy lời này đánh động tôi.” Lạc Viêm Kiềm đóng cửa lại, đi đến nằm lên giường “Anh bây giờ về nghỉ đi, tôi muốn suy nghĩ một lúc.”

Hạ Tây Xuyên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn Lạc Viêm Kiềm một cái

rồi đóng cửa phòng lại, đứng ở đó nhìn về bên kia hành lang.

Do dự một chút, hắn đi về phía cuối hành lang, coi như là thay Lạc Viêm Kiềm đi thăm hỏi tình hình sức khỏe của thiếu niên kia.

Dương Quân hai mắt đỏ hoe ra khỏi phòng thì nhìn thấy Hạ Tây Xuyên đang đi về phía bên này, vội vàng bước nhanh về phía trước, kéo hắn qua một bên “Anh qua thăm Á Đồng hả?”

Hạ Tây Xuyên nghi hoặc nhìn hắn mặt mũi mệt mỏi cùng với lo lắng, nhẹ gật đầu “Cậu sao thế, đêm qua không ngủ à?”

“Anh bây giờ tốt nhất không nên vào.” Dương Quân nhìn cánh cửa phòng đóng chặt “Bây giờ tổng giám đốc của Thiên Quan, người đại diện của Á Đồng, còn có Tiểu Thiên vương đều ở đó, Á Đồng giờ vẫn chưa tỉnh lại nữa, tình hình có chút không ổn.”

“Không phải chỉ là chấn động não nhẹ hả?” Hạ Tây Xuyên nhíu mày “Viêm Kiềm cũng đã tỉnh rồi.” Dương Quân xoa xoa mi tâm, giọng có chút bức bối “Sáng nay kiểm tra một lần rồi, nói thể trạng Đan Á Đồng quá kém, nên tác dụng phục của thuốc mê rất rõ ràng, sau khi tỉnh lại có thể sẽ có di chứng.”

Hạ Tây Xuyên sợ đến ngây người, hắn biết rõ di chứng đại não đối với người làm nghệ thuật mà nói giống như là một án tử hình, làm cho người khác rút cuộc trở mình không được, hắn cau mày “Vậy, bây giờ khả năng này là bao nhiêu?”

“Chưa rõ ràng lắm.” Dương Quân dựa vào vách tường, giọng nói không thể che hết sự mệt mỏi “Giờ chỉ có thể chờ đến khi Á Đồng tỉnh lại mới biết được.” Hắn dừng một chút, đôi mắt đầy tơ máu nhìn sang Hạ Tây Xuyên “Giờ anh tốt nhất đừng xuất hiện, tôi lo mấy người kia giận chó đánh mèo đấy.” Nghĩ đến biểu lộ của mấy người đó, trái tim Dương Quân run lên nhẹ nhẹ, dù ai vào đi chẳng nữa, cũng có thể cảm thấy như bản thân đang trong vòng áp suất thấp thôi.

Dương Quân vừa mới dứt lời, liền nghe được tiếng ồn ào truyền từ phòng bệnh ở đằng sau cách đó không xa, hắn lập tức đứng thẳng dậy, quay đầu sang nói với Hạ Tây Xuyên “Á Đồng có lẽ tỉnh rồi, tôi đi xem đây, thứ lỗi.”

Phòng bệnh ồn ào, còn bóng lưng người từng là đồng sự, Hạ Tây Xuyên kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, không bước nổi một bước. Trước mắt từng cảnh giống như một đoạn phim, hẫng chẳng qua chỉ là một khán giả, trong bất kỳ trường hợp nào đều không thể xuất hiện trong câu chuyện đó.

Chàng trai nhút nhát trong trí nhớ của hẫng thuở nào, không biết từ bao giờ đã trưởng thành, thậm chí có được sự quan tâm của những người khác không thể tưởng tượng được.

Xoay người vội rời khỏi nơi này, hẫng đứng bên ngoài phòng bệnh của Lạc Viêm Kiềm, do dự một lát, cuối cùng cũng không bước vào. Tin tức này nếu nói cho Lạc Viêm Kiềm biết thì hại nhiều hơn lợi, đợi sau này rồi nói cho cậu chắc tốt hơn.

Trong phòng bệnh, Lạc Viêm Kiềm đứng ở cạnh bệ cửa sổ, trong đầu không ngừng hiện lên một bên mặt đẹp của Đan Á Đồng, còn có cả cảnh Đan Á Đồng cùng người con gái kia ôm nhau.

Đột nhiên nhớ lại lời của Hạ Tây Xuyên, chân mày cậu cau lại, Đan Á Đồng không phải gay, nếu không, sao lại có hành động mờ ám với cô gái nọ lúc đó chứ.

Giật mình, cậu đang nghĩ gì thế, Đan Á Đồng không phải gay thì sao? Giờ chẳng lẽ cậu hy vọng Đan Á Đồng là gay sao?

Vô lực dựa lưng vào tường, khí lực toàn thân Lạc Viêm Kiềm dường như bị rút sạch, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, trong mắt cậu đột nhiên cảm thấy tái nhợt lạ thường.

Hóa ra bản thân lại có tâm tư như vậy?

Khi Đan Á Đồng tỉnh lại, trong phòng bệnh có rất nhiều bác sỹ cùng y tá. Cậu nghiêng đầu một chút, thấy mấy người đứng ở mép giường. Cậu vừa định ngồi dậy thì bị một y tá nhẹ nhàng đè lại “Anh Đơn, anh nằm xuống đi. Não của anh bị tổn thương, bây giờ không thích hợp vận động mạnh đâu.”

Đan Á Đồng nghe lời nằm xuống, không làm gì thêm nữa.

“Á Đồng, giờ cậu cảm thấy thế nào, đau đầu không?” Lộ Phàm lo lắng nhìn Đan Á Đồng sắc mặt tái nhợt.

Đan Á Đồng cười cười “Tôi không sao.”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn Đan Á Đồng mặt mày tái nhợt, quay sang hỏi bác sỹ “Giờ người bệnh có thể ăn gì được không?”

“Có thể, chỉ cần không phải món chua cay là được.” Bác sỹ nhìn người nằm trên giường bệnh, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Theo tình trạng hiện nay của người bệnh, có lẽ sẽ không có di chứng gì.

Tiểu Kỳ Thâm nhẹ gật đầu, xoay người rời phòng bệnh, sự căng thẳng như dây cung trong đáy lòng cũng buông lỏng ra. Rời khỏi bệnh viện, lái xe đến những quán cháo nổi tiếng nhất thành phố, mua ba loại cháo khác nhau rồi chạy về lại bệnh viện. Đẩy cửa phòng ra, thì thấy Đường Nguyễn Khanh ngồi ở trên ghế sofa đang nói gì đó với Đan Á Đồng, trên mặt Đan Á Đồng là một dáng vẻ không mấy kiên nhẫn.

Tiểu Kỳ Thâm ngăn người, Đan Á Đồng luôn cười rất ôn hòa với hần, nhìn thấy hần lúc nào cũng xưng hô Tiểu ca rất lễ phép. Hần thật không ngờ khi ở trước mặt Đường Nguyễn Khanh, Đan Á Đồng lại biểu hiện tự nhiên như vậy.

Không rõ lúc này trong lòng hần là cảm giác gì, nhưng tuyệt đối không phải tâm trạng tốt. Tiểu Kỳ Thâm bung cháo đến mép giường, cố ý mà như vô tình che mất tầm mắt Đường Nguyễn Khanh “Từ sáng giờ cậu vẫn chưa ăn gì, giờ ăn chút cháo đi, nghe nói cháo ngũ vị này được lắm.”

Đan Á Đồng che dấu sự kinh ngạc trong lòng, nghĩ muốn ngồi dậy, thì Tiểu Kỳ Thâm duỗi một tay ra giúp cậu, sau đó kê một cái gối sau lưng cậu, rồi mới mở nắp hộp cháo ra hỏi “Trong này có vị nấm, vị thuốc bắc với ngũ vị hương, cậu muốn ăn cái nào?”

Thấy cháo trong hộp trông rất ngon, Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Vị nấm đi, em rất thích nấm hương.”

Tiểu Kỳ Thâm tự nhủ may là hần đã mua đúng một loại, đáy lòng tuôn ra cảm giác thành tựu khó diễn tả, vội vàng bung cháo đến sát Đan Á Đồng “Cậu tự ăn hay để tôi đút cho?”

Khóe miệng Đan Á Đồng đang cười liên co lại, cậu là con trai nếu để người khác đút cho thì còn ra thể thống gì nữa? Kết quả là vươn tay ra cầm hộp cháo trong tay Tiểu Kỳ Thâm “Em tự ăn được rồi, kỳ thật thì em cũng không sao đâu, Tiểu ca không cần lo.”

Một bàn tay ấm áp rơi lên đỉnh đầu cậu, xoa xoa tóc cậu, Tiểu Kỳ Thâm cười nói “Đừng lúc nào cũng Tiểu ca với Tiểu ca, kêu tôi là Kỳ Thâm là được rồi, cậu cứ gọi tôi thế, sẽ làm tôi cảm thấy mình già lắm đấy.”

Lâm Vũ Hân ngồi trong góc xem chuyện vui thấy vậy thì khóe miệng liền co lại. Sao cô không biết từ khi nào Tiểu Kỳ Thâm gần gũi với đàn em thế này nhỉ? Mua bữa sáng cho đối phương, hơn nữa còn là ngũ vị hương cách nơi này đến hơn 10km? Bây giờ còn bảo đàn em gọi thẳng tên của hắn?

Nhìn hắn thì cô thấy đây chính là sói đội lột cừu điển hình, cười cười dời ánh mắt đi, Lâm Vũ Hân mới phát hiện ra Đường Nguyễn Khanh ngồi ở bên kia sắc mặt thật khó coi, cô thu ánh mắt lại, cúi đầu xuống như có điều gì suy nghĩ.

-----oOo-----

Chương 32: Anh mà dọn dẹp sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh mặt trời lười biếng rơi khắp gian phòng, Đan Á Đồng dựa vào đầu giường, trong tay cầm một quyển sách, nhàn nhã lật từng trang.

Lộ Phàm cầm theo một giỏ trái cây bước vào, đặt lên trên một cái tủ kê bên, anh nhìn Đan Á Đồng sắc mặt không thay đổi “Hôm nay có Thanh long với trái vả, cậu muốn ăn loại nào?”

Đầu Đan Á Đồng mí mắt cũng không có nâng lên “Không muốn ăn, anh cứ để đó đi.” Lật qua trang khác, tiếp tục coi nội dung trong sách.

Lộ Phàm phát hiện quyển sách Đan Á Đồng đang cầm trên tay là “Nhược điểm tính cách.” Anh cẩn thận nhìn vẻ mặt chăm chú của thiếu niên, Đan Á Đồng xem loại sách này để làm gì? Chẳng lẽ cậu có vấn đề tâm lý khó

giải quyết sao?

Đan Á Đồng liếc nhìn anh, khép cuốn sách trong tay lại “Khi nào tôi có thể xuất viện?”

“Nếu cậu cảm thấy ở bệnh viện không thoải mái thì giờ có thể xuất viện rồi. Tôi đã kêu Dương Quân làm thủ tục xuất viện cho cậu.” Lộ Phàm nghĩ nghĩ, thêm một câu “Lạc Viêm Kiềm chiều tối hôm qua đã xuất viện rồi đây.”

Gật đầu, biểu thị bản thân đã biết.

Ánh mắt Lộ Phàm phức tạp nhìn Đan Á Đồng. Từ khi Đan Á Đồng tỉnh lại đến giờ, vẫn chưa hề hỏi qua tình hình của Lạc Viêm Kiềm, mà theo anh được biết thì sáng nay Lạc Viêm Kiềm có tới thăm Đan Á Đồng, nhưng đã bị Tiểu Kỳ Thâm lấy lý do là sức khỏe Đan Á Đồng chưa ổn định cần nghỉ ngơi để ngăn lại.

Người này, lạnh lùng trời sinh thật thích hợp với giới giải trí.

“Anh nhìn gì thế?” Đan Á Đồng ngẩng đầu lên, con ngươi màu trà mang theo ý châm chọc “Anh đang tự hỏi sao tôi không hỏi chuyện Lạc Viêm Kiềm phải không?” Thoải mái dựa lưng vào đầu giường, cầm một quả táo lên nghịch “Lộ Phàm, tôi là nghệ sĩ của Thiên Quan, lại cùng Lạc Viêm Kiềm bên Phi Ngu bị tai nạn giao thông. Nếu như tiếp tục quan tâm tới cậu ta, thì tạo ra ấn tượng như thế nào với ban lãnh đạo của Thiên Quan?”

Đem trái táo đặt ở đầu giường, trái táo đỏ tươi tắn ra vị ngọt tươi mát “Lộ Phàm, tôi biết rõ mục tiêu của anh. Nếu anh đã xác định mục tiêu rồi thì đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi nữa, sau rồi lại cảm thấy ngạc nhiên bởi cách xử sự của tôi. Anh không cảm thấy như vậy rất mâu thuẫn sao?” Nghiêng đầu qua nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cửa “Anh là người đại diện của tôi, không phải trợ lý của tôi. Anh nên quan tâm là sự nghiệp của tôi, thay vì chuyện riêng của tôi.”

Lộ Phàm đón nhận ánh mắt lạnh nhạt của đối phương, gật đầu “Tôi biết rồi, cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi về công ty giải quyết chút việc.”

Rời phòng bệnh, anh thở dài một hơi, Đan Á Đồng là đang cảnh cáo anh, không nên cố suy đoán tâm tư của cậu ta sao?

Trong trí nhớ anh, người kia cũng rất ghét việc này. Ngày đó, anh cũng chưa từng dám đi phỏng đoán tâm tư người nọ. Nay khi đối diện với một tân binh với tài năng trời cho này, anh lại mắc phải tật xấu như bao người khác, chính là tò mò, sự tò mò giết chết con mèo! Anh đã làm người đại diện nhiều năm như thế, vậy mà còn như thế, hay là chính bởi vì là người đại diện nên mới mắc phải sai lầm này?

Tiểu Kỳ Thâm đi tới thì thấy sắc mặt thay đổi liên tục của Lộ Phàm. Nói thật thì giữa hai người cũng chẳng có qua lại mấy. Tuy Lộ Phàm là người đại diện xuất sắc hàng đầu của Thiên Quan, có không ít nghệ sĩ danh tiếng. Nhưng khi chọn lựa người đại diện, hắn đã không chọn người này, bởi người này quá thực dụng, mà Tiểu Kỳ Thâm hắn không thích bản thân bị người khác coi là hàng hóa mà định giá.

“Kỳ Thâm.” Lộ Phàm thấy rõ người tới, lịch sự chào hỏi.

“Nghe nói các anh đang chuẩn bị làm thủ tục xuất việc cho Á Đồng.” Tiểu Kỳ Thâm vui vẻ nói “Thủ tục xuất viện khi nào xong thế?”

“Cũng nhanh lắm, Dương Quân đã đi làm rồi.” Lộ Phàm nhìn đồng hồ “Chắc tầm hơn 10 phút thôi.”

Móc ra chìa khóa xe đưa cho Lộ Phàm “Xe của tôi đậu trong bãi, anh đi lấy xe ra trước đi, tôi vào giúp Á Đồng thu dọn đồ đạc.” Nói xong, không đợi Lộ Phàm phản ứng lại, hắn đã bước nhanh tới phòng bệnh của Đan Á Đồng.

Lộ Phàm khẽ cau mày, nhìn cái chìa khóa màu bạc trong tay, thái độ của Tiểu Kỳ Thâm dành cho Đan Á Đồng, hình như vô cùng thân mật.

Nhớ tới chút lời đồn đãi trong công ty, anh lắc đầu, loại bỏ những suy đoán này đi, theo lời đi về bãi đỗ xe.

Đến gần cửa phòng, gõ cửa, từ trong mơ hồ vang lên tiếng mời vào. Tiểu Kỳ Thâm cười cười, đẩy cửa ra, thì hai chân hắn liền như bị đóng đinh, mãi chẳng thể nhúc nhích được một bước, chỉ có thể nhìn chằm chằm người nào đó đang đứng ở bên giường.

Đan Á Đồng đang chăm chú cài nút áo trước ngực mình, thì thấy Tiểu Kỳ

Thậm đứng ở cạnh cửa không có ý vào trong, thắc mắc nhìn đối phương “Tiểu ca, làm sao vậy?”

Khóe mắt có chút tiếc nuối nhìn ngón tay thon dài của đối phương cuối cùng cũng đã cài xong nút áo cuối cùng, thu hồi ánh mắt, Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói “Tôi tới giúp cậu thu dọn đồ đạc.” Xương quai xanh của Đan Á Đồng thoát nhìn rất đẹp nha.

“À?” Đan Á Đồng chớp mi một cái, mặc vào chiếc áo khoác màu bạc, nhẹ gật đầu “Vây làm phiền Tiểu ca rồi.” Một đại thiếu gia như hắn cũng biết thu dọn đồ đạc sao?

Tiểu Kỳ Thâm dường như nhìn ra thắc mắc nho nhỏ trong mắt đối phương, lập tức cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi xúc động. Bước vào phòng tắm dọn dẹp đồ tắm gội, vừa nhìn thấy chai sữa tắm, đột nhiên hắn nhớ ra loại này bị xếp loại vượt quá mức chỉ tiêu hóa chất cho phép, nhú mào, ném chai sữa tắm vào sọt rác.

Kem này hình như có chất gây ung thư, ném đi.

Sữa rửa mặt hiệu XX, kích ứng cho da quá mức, ném đi.

Dao cạo râu hiệu YY, cái này hiệu không tốt, ném đi.

Ném đi, ném đi, toàn bộ ném đi.

Đan Á Đồng đợi thật lâu, cũng không thấy Tiểu Kỳ Thâm từ trong phòng tắm bước ra. Cậu thắc mắc, chẳng lẽ vị Tiểu Thiên vương này không phải là đến giúp mình thu dọn đồ đạc, mà là đến mượn phòng tắm để tắm rửa ư?

“Tiểu ca, anh dọn xong chưa?” Đan Á Đồng vừa hỏi vừa đi đến phòng tắm. Mở cửa phòng tắm ra, thì thấy Tiểu Kỳ Thâm mang một cái khăn mặt đi ra.

Thắc mắc nhìn hắn tại sao trên tay chẳng có gì ngoài cái khăn mặt ra, Đan Á Đồng do dự mở miệng nói “Mấy đồ khác nữa đâu rồi?”

“À, những đồ kia không tốt lắm, tôi ném chúng rồi, lát nữa tôi sẽ gọi người đem bộ khác tới cho cậu.” Tiểu Kỳ Thâm kéo cửa phòng tắm khép lại “Đi

thôi, tôi qua giúp cậu sắp quần áo vào hành lý.”

Đan Á Đồng nhìn bóng lưng lịch lãm của Tiểu Kỳ Thâm, cứng ngắc quay đầu nhìn sang cánh cửa phòng tắm đã đóng lại. Những nhãn hiệu kia hình như có một sản phẩm cậu là người làm đại diện, chất lượng không tốt mà cậu cũng làm đại diện được sao?

Trên giường đầy quần áo, Đan Á Đồng bị Tiểu Kỳ Thâm đẩy người ngồi xuống ghế sofa, có chút nhàm chán nhìn Tiểu Kỳ Thâm đem quần áo mình nhét lộn xộn vào trong hành lý. Cậu thở dài, kỳ thật, cậu nghĩ cái túi hành lý quần áo này có vứt đi cũng chả sao.

“Tốt lắm, đi được rồi” Tiểu Kỳ Thâm có cảm giác thành tựu cầm cái túi hành lý không nặng bao nhiêu lên, cười như mặt trời tỏa nắng với Đan Á Đồng đang ngồi ở sofa.

Đan Á Đồng liếc nhìn túi hành lý trên tay Tiểu Kỳ Thâm, cậu hẳn là nên nói cho Tiểu Kỳ Thâm biết cái vali này có thể kéo đi?

Trong phòng rất tối, Lạc Viêm Kiềm ngồi trên ghế sofa, nghe đi nghe lại ca khúc cũ “Quay về”.

Mà ngay cả khi Hạ Tây Xuyên bước vào cậu cũng không biểu lộ gì. Cậu nhìn mãi người đàn ông mặc áo khoác màu đen cô đơn bước đi một mình trên con đường ngập tràn lá vàng trên màn hình.

Ánh sáng từ màn hình phản chiếu trên mặt Lạc Viêm Kiềm, làm cho gương mặt cậu thật mù mịt, nhưng Hạ Tây Xuyên lại thấy được đôi mắt kia trong bóng đêm có vẻ rất lạnh lùng.

“Viêm Kiềm, tối nay cậu có lịch đấy, giờ chuẩn bị khởi hành thôi.” Hạ Tây Xuyên nhìn người đàn ông trên màn hình, có lẽ trong giới này rất nhiều người biết đến anh ta. Người từng đứng trên đỉnh cao của danh vọng – Cảnh An Tước, người tình trong mộng của bao chị em phụ nữ, quân át chủ bài của công ty giải trí Thiên Quan.

Lạc Viêm Kiềm lúc này mới rời mắt khỏi màn hình, quay đầu lại nhìn Hạ Tây Xuyên “Tây Xuyên, Đan Á Đồng xuất viện rồi à?”

Hạ Tây Xuyên nhú mày “Viêm Kiềm, Đan Á Đồng bây giờ được lãnh đạo

Thiên Quan quyết định là đối tượng tập trung lắng xê, cậu ta không còn là một cậu ca sĩ nhỏ bé đã từng của Phi Ngu nữa, rất nhiều tin tức chúng ta căn bản không có khả năng tìm được.”

Ấn nút power, màn hình TV trở nên một mảnh đen kịt, căn phòng càng trở nên u ám, Lạc Viêm Kiềm dựa người vào sofa “Tây Xuyên, anh muốn nói gì?”

“Tôi muốn nói, Viêm Kiềm, chúng ta và cậu ấy đã không còn là người chung thế giới nữa. Từ thời điểm Phi Ngu thả cậu ấy đi, chúng ta và cậu ấy đã là người không ở cùng một thế giới nữa. Trong giới giải trí này, việc mất đi một người bạn cũng không phải chuyện khó chấp nhận gì. Viêm Kiềm, hãy coi như chuyện này chưa từng xảy ra đi.” Giọng Hạ Tây Xuyên vang lên, giống như lần trước nhìn thấy cảnh ở bệnh viện, không nén được tiếng thở dài “Đan Á Đồng cũng không phải người đơn thuần như tưởng tượng của cậu đâu, tốt nhất cậu vẫn là không nên đến gần cậu ta.”

“Tôi so với anh đương nhiên cũng biết anh ấy không phải con người đơn giản rồi.” Lạc Viêm Kiềm cười tự giễu nói “Nhưng mà dù thế thì tôi vẫn muốn làm bạn với anh ấy.”

Hạ Tây Xuyên nhất thời nheo mắt, Lạc Viêm Kiềm vô cùng cứng đầu, ở trong giới trước giờ vẫn là tính cách của một cậu ấm. Giờ công ty đã ra lệnh cấm cậu và Đan Á Đồng qua lại, làm người đại diện kiêm trợ lý như hắn, cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Nếu như nói trước đây khi còn ở Phi Ngu, Đan Á Đồng chính là một con thỏ trắng bé nhỏ, thì bây giờ khi ở Thiên Quan, Đan Á Đồng chính là một con hồ ly mà người khác không thể nhìn ra tâm tư. Làm cho hắn không thể sinh ra tình cảm quý mến như quá khứ, mà chỉ tăng thêm vài phần dè phòng.

“Trong giới này có một người bạn thật sự sao?” Hạ Tây Xuyên nhấn công tắc đèn trên tường, lập tức cả gian phòng bừng sáng.

Lạc Viêm Kiềm nheo mắt, có chút không kịp thích ứng với việc sáng đột ngột, cậu chớp con mắt có chút nhức vì bị ánh sáng kích thích “Ồ, có lẽ là thật không có người bạn thật lòng.”

Cậu luôn hiểu, bản thân không muốn buông tha cho Đan Á Đồng là bởi tư

thể đọc sách của Đan Á Đồng quá giống người đàn ông ấy, bởi chỉ có Đan Á Đồng diễn được nụ cười Niêm Hoa đầy ấn tượng như người đàn ông ấy, bởi dáng vẻ Đan Á Đồng luôn trầm mặc như người đàn ông ấy.

Chính cậu cũng phân biệt được rõ là cậu thật sự thích Đan Á Đồng hay là vẫn xem Đan Á Đồng như một khúc gỗ đập dềnh từ trí nhớ đi ra.

“Viêm Kiềm, Đan Á Đồng là Đan Á Đồng, cho dù có một ngày cậu ta biến thành siêu sao Thiên Vương, thì cậu ta vẫn chỉ là Đan Á Đồng.” Như nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu, Hạ Tây Xuyên không chút lưu tình đánh vỡ ảo tưởng trong cậu “Thế giới này không có hai người giống nhau như đúc đầu.”

“Tôi hiểu.” đứng dậy, tắt đèn, trong phòng lần nữa trở thành một mảnh tối tăm. Cậu rời khỏi phòng “Không phải có lịch làm việc à, đi thôi.”

Hạ Tây Xuyên nhìn căn phòng tối như mực, nhẹ nhàng thở dài, rồi khép cửa phòng lại.

-----oOo-----

Chương 33: Chóng mặt vì đói?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi xuất viện, việc thu ca khúc cũng rất thuận lợi, giờ gần như chỉ còn lại công việc ở khâu chế tác.

Toàn bộ người trong công ty đều biết Đan Á Đồng là gà đang được công ty dốc toàn lực để lăng xê, thế nên cách đối xử với Đan Á Đồng cũng khách khí hơn nhiều.

Thu xong ca khúc cuối cùng, Đan Á Đồng vừa ngồi xuống thì trợ lý của Đường Nguyễn Khanh bước vào nói gì đó với người phụ trách công tác thu âm Vương Lực Giản. Sau đó lại thấy sắc mặt kỳ lạ của Dương Lực Giản hướng về cậu, trong tay còn cầm một tờ giấy A4.

“Á Đồng, cậu thử hát bài này xem sao.” Vẻ mặt của Dương Lực Giản không tốt lắm, tờ giấy đưa cho Đan Á Đồng rõ ràng là lời một ca khúc.

Đan Á Đồng nhận lấy, thoáng nhìn qua [Quay về]?

Bài hát này trong 4 năm qua cũng từng có người dưới trướng Thiên Quan cover lại, nhưng sau đó phải nhận làn sóng chỉ trích dữ dội từ phía công chúng. Mặc dù bài này thuộc bản quyền của công ty Thiên Quan, nhưng nó lại được xem là một trong những tác phẩm tiêu biểu của Cảnh An Tước. Bây giờ Đường Nguyễn Khanh muốn cậu cover bài hát này, chẳng lẽ không sợ cậu gặp phiền toái à?

Hơn nữa, mới bước vào nghề, việc bắt chước các tiền bối cho dù có thành công thì sau này cũng rất khó thoát khỏi cái bóng của nghệ sĩ đi trước. Bây giờ Thiên Quan chỉ rất nhiều tiền như vậy chẳng lẽ chỉ vì muốn tạo một bản sao?

Sắc mặt Lộ Phàm ở cạnh đấy cũng không tốt lắm. Làm người đại diện, anh đương nhiên hiểu rõ mặt lợi và hại của chuyện này. Khẽ cau mày, anh đến gần viên trợ lý của Tổng giám đốc “Trợ lý Trương, bài hát này nhất định phải đưa vào album mới của Á Đồng à?”

Trương Phong gật đầu, hắn nhìn người không rõ đang vui hay buồn ngồi ở sofa “Tổng giám đốc nói, bài này nhất định phải hát thật hay vào.”

Đan Á Đồng đứng dậy, đẩy cửa phòng thu âm ra, cậu để lại tờ giấy A4 trên ghế sofa.

Dương Lực Giản nhìn tờ giấy trắng trên ghế sofa, lại nhìn sang chàng trai đã đeo xong headphones, quay ra sau ra hiệu tay cho nhân viên trong phòng thu.

Bên ngoài, Đường Nguyễn Khanh qua cánh cửa kính thu âm nhìn chàng trai gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì, đôi mắt đen lóe lên chút ánh sáng.

Tiếng hát của chàng trai mang đến cảm giác bị tổn thương cùng sự hoài niệm, giống như có một con người đứng dưới dưới trăng ôm ấp nỗi cô đơn, nhớ lại quãng thời gian tuổi trẻ, muốn được quay trở lại, nhưng không thể tìm thấy một lối thoát.

Trong tiếng ca của Cảnh An Tước diễn giải ra những thăng trầm của thời

còn trẻ, thì thiếu niên này giải thích nó thành sự hoài niệm. Dù là hai cảm xúc hoàn toàn khác nhau, nhưng lại đều đi sâu và tâm trí người nghe.

Dương Lực Giản ra hiệu tay “Hát lại phần điệp khúc.”

Tại phần điệp khúc của ca khúc cần phải được nắm bắt cho tốt. Gần như có thể thể hiện được linh hồn của cả ca khúc cũng chỉ nằm trong những đoạn này.

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, nhắm mắt lại lần nữa, buộc bản thân chìm vào thế giới đầy tâm trạng kia một lần nữa.

Lộ Phàm cầm tờ lời nhạc trên sofa lên, tay run lên nhẹ nhẹ. Suốt 4 năm qua, anh chưa từng thấy người nào có thể hát hoàn hảo hơn người kia. Mà thiếu niên này, tuy dùng một cách lý giải khác, nhưng lại làm cho người nghe cảm thấy phù hợp, không có chút cảm giác khó chịu nào.

Đường Nguyễn Khanh khoanh hai tay trước ngực, cười nhạt một tiếng, xoay người rời đi.

Gỡ headphones xuống, Đan Á Đồng ra khỏi phòng thu âm. Vì bài hát này lại thêm vụ trì hoãn mấy tiếng, nên cậu có chút mệt mỏi mà dựa vào sofa, nhớ lại buổi chiều còn phải tham gia thu một chương trình “Dương Quân, giờ là mấy giờ rồi?”

Dương Quân đáp “3h rồi, cái show “Sự kì diệu của ngôn ngữ” cậu phải tham gia thì 1 tiếng sau bắt đầu thu.”

Mở mắt ra, Đan Á Đồng cầm lấy áo khoác trên ghế, nói với Dương Lực Giản ở sau lưng “Tổng giám Dương, em xin phép đi trước.”

“Ừ, trên đường chú ý.” lần này Dương Lực Giản nói với Đan Á Đồng nhiều hơn 4 chữ, bình thường chỉ là “ừ” một tiếng.

Đan Á Đồng gật đầu cười, Dương Quân ở sau lưng giúp cậu mang túi đi, mà Lộ Phàm rõ ràng không có ý định đi, anh nhìn Trương Phong, mỉm cười nói “Tôi nghĩ, mình cần phải nói chuyện một chút với Tổng giám đốc.”

Trương Phong nhún vai, có chút bất đắc dĩ thở dài, vỗ vỗ Lộ Phàm “Người

anh em, đi thôi, bây giờ ông chủ đang ở văn phòng đấy.”

Vừa ra khỏi công ty, đang mở cửa xe BMW ra định bước vào, thì Đan Á Đồng thấy một chiếc xe Ferrari đỏ chói dừng lại cạnh cậu, cậu đã đoán được người tới.

“Này, Tiểu Đồng.” Lâm Vũ Hân vô cùng duyên dáng bước xuống xe. Cô đang mặc trang phục mùa xuân của bộ sưu tập mới nhất trong show trình diễn thời trang Milan.

“Chị Vũ Hân.” Đan Á Đồng đóng cửa xe lại, không bước lên xe nữa “Chị quay xong phim rồi ạ?”

Lâm Vũ Hân đến gần cậu, nhìn chiếc xe BMW màu đen “BMW đời mới nhất, Á Đồng, lẽ nào gần đây cậu đang cập kè với quý bà giàu có nào à?”

“Chị Vũ Hân, cái này là xe của công ty cấp cho Á Đồng, chị ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.” Dương Quân ngồi ở ghế lái không rõ mối quan hệ chính xác giữa hai người, nghe vậy liền vội vàng thò đầu ra khỏi cửa xe giải thích. Dù sao làm nghệ sĩ bị người đi trước hiểu lầm như vậy con đường sự nghiệp về sau sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Lâm Vũ Hân tao nhã đảo mắt qua nói với Đan Á Đồng “Chị nói này Á Đồng, trợ lý của em làm việc thật trách nhiệm đấy.” Cô sửa sang lại mấy lọn tóc quăn trước ngực “Mới vào nghề mà em đã có người đại diện riêng, còn có một trợ lý chuyên trách. Á Đồng, cơ hội như vậy em không thể bỏ lỡ được.”

Đan Á Đồng hiểu ý của Lâm Vũ Hân, cậu cười gật đầu. Lâm Vũ Hân ánh mắt phức tạp mắt nhìn xe BMW màu đen, tao nhã bước vào công ty.

Mắt nhìn bóng lưng Lâm Vũ Hân, Đan Á Đồng kéo cửa xe ra, ngồi ở vị trí đằng sau “Đưa tôi thẳng đến trường quay.”

Dương Quân nhẹ gật đầu, chăm chú lái xe.

Đan Á Đồng cầm lên một hộp sữa tươi ở bên cạnh trên ghế ngồi, buổi trưa không có ăn cơm, dù gì cũng phải bổ sung dinh dưỡng đã, cũng không biết là sữa mình uống có chứa nhiều melamine vượt qua mức quy định không nữa.

Hoàn thành xong chương trình, đã hơn 7h tối, Đan Á Đồng sắc mặt tái nhợt rời đài truyền hình. Đang định đi ăn cơm thì bị điện thoại từ công ty ngăn lại. Cúp điện thoại xuống, cắn răng chịu đựng cơn đói, trong lòng thầm phun ra một chữ “Fuck!”

Dương Quân nhìn qua kính chiếu hậu thấy vẻ mặt Đan Á Đồng không ổn lắm, cũng không dám hỏi nhiều, an phận lái xe về công ty, rồi đi theo Đan Á Đồng lên lầu.

Đẩy ra cánh cửa nhỏ của phòng họp ra, Đan Á Đồng thấy Đường Nguyễn Khanh và một vài vị giám đốc khác, cả Lộ Phàm và Lâm Vũ Hân đang ngồi đó. Sau phần chào hỏi, cậu lựa một chỗ rồi ngồi xuống.

Đường Nguyễn Khanh thấy sắc mặt Đan Á Đồng hơi tái, đoán có thể thân thể cậu không thoải mái, cũng không nói nhiều, trực tiếp diễn đạt ý của mình.

“Á Đồng, vừa rồi chúng tôi có nghe qua các ca khúc cậu mới thu xong, với lại diễn xuất của cậu trong “Lâm thành” cũng rất khá. Cho nên, chúng tôi đã ra quyết định tập trung lãng xê cho cậu. Thời gian tới, việc tập luyện rất vất vả, hy vọng cậu có thể cố gắng hết mình.”

Mỉm cười gật đầu “Em sẽ cố gắng.” Cái dáng vẻ này thật làm cho các vị quan chức trong công ty thật bất ngờ, không chút biểu hiện mừng rỡ, mà lại vô cùng thản nhiên?

“Đúng rồi, ngày mai bắt đầu quay MV cho ca khúc chủ đề trong album mới của cậu, Vũ Hân sẽ là diễn viên nữ trong MV “Ngàn năm” của cậu đây.” Đường Nguyễn Khanh làm như không đếm xỉa tới mà nói tiếp.

Đan Á Đồng chớp mắt, mặt mũi vô cùng mừng rỡ “Chị Vũ hân làm nữ diễn viên chính trong MV của em à?”

“Đúng vậy, Á Đồng, cùng hợp tác vui vẻ nhé.” Lâm Vũ Hân dường như cũng không có gì là không vui, nhìn vẻ mặt tươi cười Đan Á Đồng.

Cho dù không phải người trong giới cũng biết, thường thì trong MV sẽ không mời những siêu sao Thiên Vương, bởi chuyện này căn bản không có lợi gì cho bản thân mấy người đó. Mà cũng rất ít công ty lại chi nhiều

tiền mời người nổi tiếng đến mức vậy để tham gia diễn xuất trong MV của tân binh, thế nên mới nói là chuyện hiếm trước giờ.

Nhưng điều khiến Đan Á Đồng không ngờ nhất chính là Lâm Vũ Hân cũng không vì việc này mà tức giận, ngược lại lại có vẻ rất hợp tác. Chẳng lẽ bản thân thật sự OUT rồi[1], sau 4 năm, Thiên Quan trên dưới một nhà thân thiết rồi sao? Bị loại suy nghĩ này của bản thân dọa sợ, cậu liền rùng mình một cái. Dời ánh mắt của mình, cậu chuyên tâm nhìn bên ngoài kế hoạch làm việc của mình.

Cuộc họp cũng tiến hành khá nhanh chóng, Đan Á Đồng vừa đứng người lên, thì bị Lâm Vũ Hân nắm cái cổ “Buổi tối chị còn có việc nên đi trước đây. Chị mong ngày mai hợp tác với nhau đấy.”

Đan Á Đồng nhìn thấy Lâm Vũ Hân còn gửi nụ hôn gió cho mình trước khi tao nhã bước chân rời đi. Cậu xoa bóp nhẹ cái trán, cùng đi ra khỏi phòng họp.

Đường Nguyễn Khanh ngồi ở ghế chủ tọa nhìn bóng lưng thiếu niên biến mất sau cánh cửa, trong mắt y tràn đầy vẻ phức tạp. Vì sao? Dù cho là chuyện này, thì biểu hiện mừng rỡ của thiếu niên vẫn không chân thực như vậy?

Đi đến góc quẹo, bước chân Đan Á Đồng liền lão đảo, trong nháy mắt ngã xuống, bất giác cười khổ, chẳng lẽ cậu cũng là một trong những người bị đố đến nổi xây xẩm cả mặt mày.

“A, nhớ tôi đến độ thế à[1], thật làm cho người ta bất ngờ nha, Á Đồng.” Tiểu Kỳ Thâm một tay ôm cái eo mảnh khảnh của chàng trai, hân cười trông đầy gian trá.

Đứng thẳng dậy, đẩy cái tay bên hông ra, Đan Á Đồng mỉm cười nói “Cảm ơn Tiểu ca đã ra tay giúp đỡ.” Chân bên dưới có chút lão đảo, nhưng cậu nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ thanh lịch “Em còn có việc, em đi trước đây.”

Dương Quân đi sau cậu cảm thấy thông cảm với thiếu niên cao ngạo này, chuyện mà cậu đến nói có lẽ là đi ăn cơm à.

Phát hiện ra hắn có chút quá trớn, Tiểu Kỳ Thâm nói lảng qua chuyện khác

“Hôm nay bận việc lắm hả?”

Đan Á Đồng cảm giác bản thân bị hạ đường huyết có vẻ khá nghiêm trọng, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng nhắc “Vâng.”

“Đã trễ vậy mà cậu còn chưa dùng bữa tối. Tôi mời cậu đi ăn cơm.” Tiểu Kỳ Thâm dường như nhận ra sự thiếu kiên nhẫn của chàng trai, rất lạnh trí chuyển chủ đề “Đi thôi.”

Đan Á Đồng cũng không từ chối, gật đầu đi theo Tiểu Kỳ Thâm vào thang máy “Em muốn ăn đồ Trung Quốc, không cần đi ăn món Pháp, cũng như món Ý đâu.”

“Ừ.” Thấy đối phương quả thực đói bụng lắm rồi, Tiểu Kỳ Thâm cười nói “Tôi biết một quán đồ ăn Trung Quốc khá gần đây, ở đó nấu ngon lắm. Với chủ của nó cũng là người trong giới, nên khỏi lo đảm sẵn ảnh.”

Đan Á Đồng hữu khí vô lực nghĩ, Tiểu Kỳ Thâm hẳn mới phải là người cần lo lắng mấy tay sẵn ảnh chứ.

Dương Quân đứng yên tại chỗ nhìn cửa thang máy bị đóng lại, lẩm bầm nói “Đúng là bộ dạng bị tiếm mà.[1]”

“Anh đứng đây làm gì, Á Đồng đâu?” Lộ Phàm vẫn thường không hài lòng với tay trợ lý này của Á Đồng, nay thấy dáng vẻ hẩn vậy khiến anh càng không thích nổi.

“Á Đồng à?” Dương Quân lấy lại tinh thần “Tiểu đại thần đưa cậu ta đi rồi.”

Lộ Phàm ánh mắt khế thay đổi, trầm ngâm thật lâu “Biết rồi, anh có thể về nhà rồi.”

Đường Nguyễn Khanh đưa ra kế hoạch tập trung bồi dưỡng, Lâm Vũ Hân tự hạ thấp giá trị bản thân đảm nhiệm vai chính trong MV, Tiểu Kỳ Thâm rất quan tâm tới Đan Á Đồng, hết thảy chuyện này, chẳng lẽ chỉ vì Đan Á Đồng có tài năng trời cho?

[1] Ở đây ý của Á Đồng là lỗi thời, ta là giữ nguyên chữ OUT của TG. Còn câu trên ý là người nổi tiếng thường ko sẵn lòng giúp đàn em chưa nổi

tiếng, tại đâu giúp họ nổi tiếng hơn đâu.

[ii] Nguyên văn 投懷送抱: ngã ngón dựa vào lòng người ta để làm người ta vui vẻ í. ;;) anh Tiểu thật khó đỡ.

[iii] Lại là chữ 潛: hàm nghĩa xấu (ý nói về mối quan hệ không trong sáng giữa bạn Đồng với anh Tiểu nhà chúng ta. Thực chất nó có nghĩa là: lặn, che giấu, giấu. Ta chưa nghĩ ra được chữ nào biểu hiện được đầy đủ ý của từ này.

-----oOo-----

Chương 34: Có người ghen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Kỳ Thâm sau khi thấy Đan Á Đồng vào cư xá xong liền bấm điện thoại gọi Lâm Vũ Hân.

“Đã trễ thế này, mà Tiểu Thiên vương còn hào hứng gọi cho tôi à.” đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói đầy giễu cợt của Lâm Vũ Hân.

“Nghe nói chị ngày mai quay MV chung với Đan Á Đồng hả?” Lờ đi như không nghe thấy sự châm chọc của đối phương, Tiểu Kỳ Thâm tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, tôi là nữ chính, cậu ta là nam chính. Phải rồi, còn có cảnh hôn đây.” Lâm Vũ Hân mơ màng nói “Đứng trên cầu hoa đào bay pháp phối, diễn viên nam và diễn viên nữ sẽ ôm hôn nhau, thật lãng mạn phải không?”

“Tôi còn tưởng quay cảnh kiểu này nhiều như vậy thì Lâm Thiên Hạo đã ngán tận cổ rồi chứ. Hóa ra Lâm Thiên Hạo vẫn thích kiểu lãng mạn này.” Kỳ Thâm tủm tỉm cười nói “Vẫn còn ôm ấp tình cảm lãng mạn mơ mộng như thiếu nữ như vậy quả là không tệ nha.”

Cúp điện thoại, Lâm Vũ Hân nghiêng răng nói “Thực là tên chẳng thú vị chút nào, để mai chị mày chọc cho tức chết luôn!”

Gấp lại điện thoại, Tiểu Kỳ Thâm ném cái điện thoại qua ghế phụ, cảnh hôn à? Đó chẳng phải là nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh của người đó sao?

Buổi sáng vẫn như cũ lại đến, Đan Á Đồng chạy tới phim trường vội vàng đi đổi trang phục. Bối cảnh quay lần này là quốc gia cổ Lâu Lan[1] ngàn năm trước. Vào tháng ba mùa xuân, một đóa hoa lan tu hành nhiều năm đã thành người, yêu một thiên kim tiểu thư có nụ cười như đóa hoa nở rộ đi ngang qua. Hai người cuối cùng yêu nhau, nhưng kết cục lại mỗi người một lối đi khác. Tiểu thư bị gả cho người khác, nên nửa đêm nàng đã tự sát, mà hoa lan vẫn đứng cạnh cầu suốt năm này qua năm khác để chờ tiểu thư đến. Mãi cho đến khi Lâu Lan biến thành hoang mạc, pháo hoa tháng ba từ từ hóa cát vàng, chàng vẫn đứng tại chỗ cũ, vì chàng sợ nếu chàng rời đi, nàng tiểu thư tìm không thấy sẽ đau lòng.

Thời gian vùn vụt trôi qua, vậy mà đã cả ngàn năm, nàng tiểu thư vẫn còn chưa tới, đóa lan dần dần hóa thành một đồ án trên mặt đá. Rốt cục có một ngày, một đoàn thám hiểm ngang qua đây, một cô gái mặc áo sơ mi, quần jeans nhìn thấy, những ngón tay trắng nõn thon dài nhặt hòn đá lên. Gương mặt cô rất giống tiểu thư ngàn năm trước, đúng lúc này, một cánh tay ôm lấy eo người con gái, một người con trai thân mật dựa vào cô gái, hai người đã có một tình yêu ngọt ngào nơi thế gian đầy rẫy ái tình.

Trong nháy mắt, viên đá biến thành bột phấn, gió thổi tới, bột phấn biến mất giữa đất trời đầy cát vàng.

Chàng trai mặc một chiếc áo choàng trắng, gương mặt dịu dàng đầy vẻ chờ mong, lúc người con gái mặc áo vàng xuất hiện, trong mắt chàng trào dâng sự vui mừng làm người khác không thể nào lơ đi, dường như tất cả mọi người đều biết chàng hạnh phúc chừng nào.

Thiếu nữ mặt đỏ hồng dựa vào ***g ngực chàng trai, hoa đào bay phấp phới, trong mắt hai người chỉ có đối phương. Chàng trai cúi đầu dần xuống, cách môi cô gái càng lúc càng gần, cuối cùng đặt môi nhẹ lên đôi môi màu hồng nhạt của người con gái.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn cảnh đẹp trước mặt, nụ cười vẫn hiện trên môi, thế nhưng trợ lý cạnh hắn lại bất giác lui về sau một chút.

“Kịch bản này ai viết thế? Không tệ nhỉ.” Tiểu Kỳ Thâm ngồi nghỉ trên ghế, mỉm cười hỏi.

Các nhân viên hậu trường gần đây nghe thấy vị đại thần nói vậy, liền vội vàng chỉ chỉ qua một cô gái đang ngân người bên kia.

“À...” Thấy ánh mắt đôi phương nhìn chăm chú hai người đang đứng trên cầu, Tiểu Kỳ Thâm cười rất ôn hòa “Rất không tồi.”

“Tốt, tốt!” Đạo diễn gật đầu hài lòng “Tổ thiết kế, đổi cảnh tiếp theo.”

Đan Á Đồng buông Lâm Vũ Hân ra, mỉm cười nói “Chị Vũ Hân thoát nhìn rất đẹp.” Dù không còn tuổi đôi mươi nữa, nhưng Lâm Vũ Hân vẫn đầy say mê trong vai diễn một thiên kim tiểu thư trẻ tuổi trong bể tình thẹn thùng cùng chờ mong.

“Cái thằng này, không ngờ miệng lưỡi lại trơn tru như vậy.” Lâm Vũ Hân tự mình chỉnh sửa lại cái váy nhiều lớp đang mặc “Chuẩn bị cảnh tiếp thôi, coi bộ đêm nay chúng ta phải thức trắng rồi.”

Đan Á Đồng gật đầu, đi theo sau Lâm Vũ Hân, nghiêng đầu một chút, thấy Tiểu Kỳ Thâm đang ngồi cạnh đạo diễn, có chút kinh ngạc chớp mi, nở nụ cười gật nhẹ đầu với Tiểu Kỳ Thâm.

Tiểu Kỳ Thâm tuy không nghe được Đan Á Đồng và Lâm Vũ Hân nói gì với nhau, nhưng tâm tình Lâm Vũ Hân rất tốt, điểm này hẳn có thể khẳng định.

“Thật không ngờ Đan Á Đồng vào nghề chưa lâu lại nắm chắc mức độ như vậy.” Tiểu Kỳ Thâm ngồi cạnh nghe đạo diễn nói “Diễn nụ hôn này rất khó, hơi hợt quá thì đâm ra giả tạo, quá nồng nhiệt thì không tạo cảm giác cổ điển, Đan Á Đồng nắm vấn đề khá chắc.” Cắt ra vài cảnh, dù là nhìn ở góc độ nào, cảnh hôn này đều thật đẹp và thơ mộng.

Thế nhưng Tiểu Kỳ Thâm lại cảm thấy, cảnh này có chút chương mất, tốt ở chỗ nào chứ?

Giữa trưa, Đan Á Đồng nhận một hộp cơm từ đoàn làm phim, chọn một chỗ ngồi xuống rồi bắt đầu ăn. Lâm Vũ Hân cầm một lon hồng trà đưa cho cậu, rồi không chút hình tượng mà ngồi chồm hổm cạnh cậu “Á Đồng, cậu thật không phải là không hề học qua lớp diễn xuất chuyên nghiệp chứ?”

Không chút khách sáo kéo nắp lon hồng trà ra, uống một ngụm “Chị Vũ Hân, em là trẻ mồ côi, chuyện này ai cũng biết mà.”

“Cái thằng nhóc này!” Không có chút cảm thấy là đã đụng chạm vào vết thương của người khác, Lâm Vũ Hân gõ đầu đối phương “Thằng nhóc cậu hồi trước không phải rất tôn trọng tiền bối sao, chưa bao lâu vậy mà giờ cư xử với bọn cô nương thế hả.”

Đan Á Đồng tiếp tục nhấp một hớp hồng trà “Là chị Vũ Hân nói không cần thế mà.”

“Ý của nhóc là chị mày không đáng để kính trọng hả?” Lâm Vũ Hân nâng lên lông mi đẹp, đôi mắt quả hạnh trừng Á Đồng, nhưng lại không giấu đi sự vui vẻ trong mắt chút nào.

“Vũ Hân là chị nha” Đan Á Đồng nở nụ cười, buông lon hồng trà xuống “Chị không phải là để tôn trọng à.”

Lâm Vũ Hân hiểu ý của Đan Á Đồng, gõ đầu cậu, xem như là chịu thua vậy.

Cách đó không xa, Dương Quân sờ sờ cái mũi, xem ra Đan Á Đồng đang dùng mỹ nam kế với Lâm Vũ Hân, thật không ngờ là cu cậu này cả nam nữ đều ăn sạch à.

Thượng đế biết, nếu Đan Á Đồng mà biết được Dương Quân đang nghĩ gì, nhất định sẽ làm cho hắn cuốn gói mà đi.

Vô cùng lịch lãm bước đến, tươi cười đứng cạnh hai người, Tiểu Kỳ Thâm cúi người nói “Đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?”

Lâm Vũ Hân ngẩng đầu lên nhìn người nào đó cười đến hóp hóp thiên hạ, chớp mi “À, không nghĩ tới là Tiểu Thiên vương cũng ở đây nha, là tới để coi đàn em quay phim thuận lợi hay không à?” Nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng đang mỉm cười, coi bộ vụ này rất thú vị nha.

Tiểu Kỳ Thâm cười, ngồi xuống cạnh hai người “Tôi chỉ thuận đường qua xem hai người quay phim thế nào, nhìn qua thấy hợp tác rất ổn đấy.”

“Á Đồng là đàn em rất có năng lực, hợp tác cùng cậu ấy được lắm.” Lâm

Vũ Hân liếc xéo người nào đó mặt dày ngồi xuống “Chị nghe nói Tiểu Thiên vương gần đây bận chuyện tổ chức concert lắm mà, không ngờ còn có thời gian đến quan tâm đàn em đây.”

Đan Á Đồng nhìn hai người khích bác lẫn nhau, cảm thấy thắc mắc, chẳng lẽ hai người này tuy đã chia tay, nhưng trong lòng vẫn còn tình cảm, nên mới thăm dò nhau như vậy?

Cách đó không xa Dương Quân nhìn ba người, lắc đầu thở dài, dựa vào cửa sau để tiện thân quả nhiên không tốt mà. Xem đi, bây giờ ba người gặp mặt thế này chắc là ngượng ngùng lắm đây.

Buổi chiều, cảnh quay đầu tiên là ở sa mạc, sau đó dùng máy tính tạo ra nền cát vàng bao phủ khắp cả sa mạc.

Phân cảnh này không có Đan Á Đồng. Cậu đang đứng ở đầu cầu, nhìn nước chảy róc rách bên dưới, ngẫu nhiên nổi lên cái cảm giác của kẻ đang si tình.

Em đang đứng trên cầu ngắm phong cảnh, tôi đứng ở dưới cầu ngắm nhìn em.[1]

Tiểu Kỳ Thâm đứng cạnh cây liễu bên cầu, nhìn chàng trai áo trắng nhẹ bay bay đang đứng trên cầu, trong lòng có thứ gì đó dần được khẳng định. Bỗng nhiên hần mím cười, đi lên đầu cầu.

Rõ ràng là một cái áo từ bộ sưu tập thời trang thời thượng, với một cái áo trắng của ngàn năm trước, ấy vậy mà hai người cùng đứng đó làm cho người khác cảm thấy thật hòa hợp.

“Á Đồng.” Đi đến đứng cạnh thiếu niên, mặt sông in rõ hình ảnh hai người.

Thiếu niên nghiêng đầu, nỗi buồn trong mắt còn chưa kịp biến mất “Tiểu ca?”

Tiểu Kỳ Thâm nao nao, biết đối phương còn chưa kịp thoát khỏi dòng cảm xúc thì bị mình gây nhiễu, đương nhiên còn chưa tỉnh hồn lại. Đúng ra, lúc này hẳn không nên đi quấy rầy thiếu niên, nhưng nhìn thiếu thiên mỏng manh đứng trên cầu, có chút nhịn không được mà tới gần cậu.

Ý thức bản thân làm gián đoạn cảm xúc của chàng trai, Tiểu Kỳ Thâm cười áy náy “Thực xin lỗi, quấy rầy cậu rồi.”

Tuy cảm thấy thắc mắc Tiểu Kỳ Thâm sao lại làm việc “thiếu chuyên nghiệp” như thế, nhưng Đan Á Đồng cũng không muốn trực tiếp làm mất mặt của vị đại thần này “Không sao, đã có thể biết được cảm giác này rồi, nên không có gì đâu.”

Đứng dựa vào lan can cầu, Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói “Nghe nói trong album cậu có cover một bài hát?”

Đan Á Đồng gật đầu “Một trong những tác phẩm tiêu biểu của Cảnh An Tước.”

Tiểu Kỳ Thâm nhú nhú mày “Nếu cậu không thích nó thì cứ nói, tôi sẽ nghĩ cách bỏ bài hát kia khỏi album của cậu.” Sáng nay nghe được trợ lý nói chuyện này, hắn vốn không hiểu nó có vấn đề gì, nhưng sau đó trợ lý hắn nói, trong giới giải trí việc cover bài hát của ai cũng có thể, nhưng cover nhạc của Cảnh An Tước thì lại là chuyện không hay lắm. Hắn chẳng có ấn tượng gì về địa vị của Cảnh Thiên vương trong giới, mà hắn thật không hiểu nổi ông anh họ hắn, rõ ràng là đã lên kế hoạch tập trung lãng xê cho Đan Á Đồng, mà còn làm ra cái quyết định kỳ quái như vậy. Thật không giống với tác phong làm việc của Đường Nguyễn Khanh.

Đan Á Đồng lắc đầu “Không có gì, bài hát hay lắm.” Cậu hiểu được ý Tiểu Kỳ Thâm, nhưng mà, bài hát này với cậu mà nói, cũng không khó khăn lắm.

“Á Đồng cũng rất thích Cảnh An Tước à?” Tiểu Kỳ Thâm tuyệt đối không thừa nhận những lời này của hắn là có chút khó chịu với người đã chết tên Cảnh An Tước kia, tuyệt đối không có.

Mình thích chính mình? Đan Á Đồng nghĩ nghĩ, rồi gật đầu, cậu gần đây thích chính mình à.

Quả nhiên, chết còn không an phận, Tiểu Kỳ Thâm dưới đáy lòng thầm mắng Cảnh An Tước, mỉm cười nói “Nhưng mà dù có yêu mến thần tượng thế nào, cũng muốn đem người đó là mục tiêu để vượt qua phải không?”

Gật đầu, tiếp tục gật đầu, Đan Á Đồng thầm nghĩ trong lòng, ông Tiểu này tới đây để làm gì vậy?

Nước chảy hoa rơi, Tiểu Kỳ Thâm đưa tay sửa sang lại cái dây cột tóc màu trắng của thiếu niên, mỉm cười nói “Cậu diễn tốt lắm.” Đáy mắt hẳn thật dịu dàng.

Một nữ biên kịch đeo mắt kính đứng ở góc nào đó nhìn thấy cảnh này, trong mắt đột nhiên tia sáng bắn tung tóe, cô tìm được hai diễn viên cho kịch bản mới rồi!

Cảnh đẹp như vậy, thật sự trên đời hiếm có nha!

Đan Á Đồng khó hiểu nhìn người nào đó xuống cầu, chẳng lẽ bốn năm thật sự thay đổi nhiều như vậy, mà ngay cả những con người ở những địa vị khác nhau cũng trở nên gần gũi như vậy?

[1]Lâu Lan là một quốc gia cổ, tồn tại vào thế kỷ thứ II Trước Công nguyên nằm ở vùng Đông Bắc sa mạc La Bô ở vùng Tân Cương (nay thuộc Trung Quốc). Lâu Lan được biết đến với cái tên tiếng Nga là Krarayina. Lâu Lan quốc nằm trên con đường tơ lụa và lãnh thổ phần lớn bao quanh bởi sa mạc. Để khơi thông con đường tơ lụa này, vào năm 108 Trước Công nguyên, nhà Hán ở Trung Quốc đã tiêu diệt quốc gia này và biến nơi đây thành một chư hầu của Đại Hán và biến vương triều Lâu Lan trở thành bù nhìn của nhà Hán. Ngày nay, di chỉ còn lại của vương quốc Lâu Lan chỉ còn là các tòa thành bị vùi lấp ở sa mạc Tân Cương.

-----oOo-----

Chương 35: Lễ tuyên truyền phim

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bộ phim Lâm Thành đã được hoàn chỉnh, và cũng đã được thông qua phê duyệt, sau đó là tràn ngập những bài viết của giới truyền thông về bộ phim.

Dàn diễn viên ngôi sao, bối cảnh hoa lệ, phục trang đẹp mắt, câu chuyện tình yêu đẹp nhưng đầy nước mắt, còn có những cảnh kỵ binh thiết giáp đầy ngoạn mục, cũng vì thế mà bộ phim đã được dự đoán sẽ tạo nên một

làn sóng rất lớn đối với công chúng.

Đan Á Đồng vừa quay xong MV liền nhận được thông báo đến tham gia lễ ra mắt phim. Cậu vốn cho rằng chỉ là đến quảng cáo để hype up Lâm Thành trước buổi lễ ra mắt thôi, không ngờ lại là buổi họp chính thức với giới truyền thông vào buổi chiều ra mắt.

Buổi lễ ra mắt được thực hiện rất hoành tráng, cả địa điểm tổ chức đều được trang trí theo phong cách cổ đại, nên có chút cảm giác như đang ở trong Lâm Thành.

Tuy là một vai diễn hỗ trợ chính trong bộ phim này, nhưng lần này Đan Á Đồng được xếp ngồi cạnh Tiểu Kỳ Thâm khiến cậu có chút kinh ngạc. Bởi trong phim còn có rất nhiều diễn viên nổi tiếng khác, cho dù bản thân đóng vai Liên Dư, em trai Liên Kỳ, thì cũng không đủ tư cách để ngồi ở vị trí này.

Tiểu Kỳ Thâm ở đằng sau thấy Đan Á Đồng đang ngây người nhìn bảng tên dán trên các chỗ ngồi, vỗ vỗ vai cậu nói “Cậu còn đứng đó làm gì, ngồi xuống đi, bên dưới có nhiều phóng viên ngồi lắm rồi.”

Đan Á Đồng ngừng những suy nghĩ trong đầu, thấy có phóng viên chụp ảnh hướng này, mới nở một nụ cười, rồi ngồi xuống.

Tiểu Kỳ Thâm ngồi xuống bên trái Đan Á Đồng “Lúc cậu chuẩn bị lên sân khấu, sẽ có nhân viên đến thông báo, không cần khẩn trương.”

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, liền nhìn thấy Lâm Vũ Hân chân mang giày cao gót bước tới gần hai người, cô đang mặc trên người một chiếc váy dạ hội sang trọng màu đỏ trông hết sức gợi cảm.

“Á Đồng, Tiểu Thiên vương.” Lâm Vũ Hân liếc qua nhìn chỗ hai người đang ngồi một chút, rồi đi đến ngồi xuống bên tay trái cách một ghế với Tiểu Kỳ Thâm.

Đan Á Đồng hiểu chỗ ở giữa hai người là để dành cho đạo diễn Lâm Nghệ Thiên. Cậu dời ánh mắt đi, có chút hiểu được ý tứ trong cách xếp chỗ ngồi như thế này, là muốn ra ám hiệu với giới truyền thông về vị trí tương lai của cậu trong Thiên Quan sao?

Đứng sau Tiểu Kỳ Thâm và Lâm Vũ Hân à? Cậu cúi đầu xuống khẽ cười, rất tiếc đây không phải là mục đích cuối cùng của mình, sửa sang lại cái bảng tên trước ngực, cậu ngẩng mặt tươi cười nhìn hội trường được bố trí rất công phu. Đã vậy thì chính mình cứ từng bước tiến về phía trước thôi.

Lâm Vũ Hân và Tiểu Kỳ Thâm mới ngồi một lúc thì có nhân viên tới dẫn ra hậu trường, ngồi cạnh cậu lúc này là diễn viên đóng vai nữ thứ, Hạ Vũ Sương nghiêng đầu nói với cậu “Á Đồng, nghe nói gần đây cậu đang bận vụ thu âm album mới, thuận lợi chứ?”

Hạ Vũ Sương không phải nghệ sĩ trực thuộc Thiên Quan, tuy cảnh quay chung với Đan Á Đồng cũng không ít, nhưng thực tế thì cả hai cũng chẳng qua lại gì mấy.

Đan Á Đồng mỉm cười nói “Cũng khá ổn, bộ váy của chị Hạ hôm nay đẹp lắm.” Cậu tuy chưa rõ sao đối phương đột nhiên có dụng ý lấy lòng vậy, nhưng làm nghệ sĩ, nguyên tắc cơ bản nhất trong nghề là không thể nói nhiều về công việc của công ty mình cho gà nhà khác biết được. Với lại cậu nghĩ mối quan hệ giữa cậu và Hạ Vũ Sương lúc này cũng chưa tốt đến độ này.

Hạ Vũ Sương dường như cũng ý thức được bản thân nói chuyện đó không hay lắm, nên dựa vào câu khen ngợi của Đan Á Đồng để nói tiếp “Cảm ơn Á Đồng đã khen, mà bộ vest trắng của Á Đồng hôm nay trông cũng đẹp lắm.”

Phản ứng có đối phương làm cho một tia không vui trong lòng lúc nãy giờ biến mất không còn dấu vết, cậu lại dùng chiêu nở một nụ cười vô hại “Nào có, chị Hạ quá khen rồi.”

“Cậu đừng gọi tôi chị Hạ khách sáo thế, cứ gọi là Vũ Sương được rồi.” Hạ Vũ Sương mỉm cười nói “Tôi cũng gọi cậu là Á Đồng được chứ?”

Đan Á Đồng cười gật đầu, hạ mắt xuống dấu đi sự sắc bén “Biểu hiện của Vũ Sương trong phim cũng tốt lắm, tôi hi vọng về sau có thể hợp tác nữa với cậu.”

Hạ Vũ Sương muốn nói gì nữa, nhưng lại bị nhân viên chương trình đi tới cắt ngang, người nhân viên đến cạnh hai người nói “Anh Đan, chị Hạ, mời anh chị ra hậu trường chuẩn bị một chút.”

“Cảm ơn anh.” Hạ Vũ Sương nhìn chàng trai đi trước mặt mình, bước nhanh kịp tới, chàng trai này hiện đang là đối tượng lăng xê chính của Thiên Quan. Những người được Thiên Quan trước giờ chỉ tiền nhiều lăng xê không ai là không nổi tiếng, bây giờ mình tạo chính dựng mối quan hệ tốt với cậu, để con đường sau này có sự trợ giúp lớn, cô sẽ không ngốc mà bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Như các vị đã biết, lần này đạo diễn Lâm đề tân binh Đan Á Đồng đóng vai nam thứ rất quan trọng của phim. Xin đạo diễn hãy đưa ra quan điểm về cách diễn của Á Đồng. Tin rằng tất cả mọi người ở đây đều rất chờ mong về vai diễn debut của Á Đồng.” MC nữ đang mặc một bộ sườn xám màu bạc, đứng trên sân khấu như một người con gái cổ điển bước ra từ tranh thủy mặc.

Lâm Nghệ Thiên cười nói “Tôi nghĩ đối với Á Đồng thì từ tuyệt vời chưa thể diễn tả hết được, nhưng tôi tin một điều là khi chúng ta có thể thấy cậu ấy diễn thì nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc. Nếu nhất định phải dùng từ ngữ để miêu tả về biểu hiện khi diễn phim của Á Đồng thì đó là ‘kinh hỉ’[1].”

Đám phóng viên bên dưới liền trở nên náo loạn. Mọi người đều biết Lâm Nghệ Thiên là người có yêu cầu rất khắt khe với các diễn viên. Trong mấy năm qua ít khi thấy anh lại có thể thẳng thắn khen ngợi một diễn viên như vậy, xem ra Đan Á Đồng này quả là đặc biệt.

Một ít phóng viên ở dưới đã thực sự chuyên tâm chờ mong sự phát triển sau này.

“Wow, đạo diễn Lâm thật đánh giá cao Á Đồng của chúng ta nha. Như vậy thì xin mời tất cả mọi người cùng ngược lên màn hình để nhìn lại một số cảnh quay đặc sắc tại phim trường của Á Đồng.” MC nữ rõ ràng cũng không ngờ Lâm Nghệ Thiên lại thẳng thắn như thế, nụ cười trong giây lát có chút cứng ngắc, nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt. Là MC chuyên nghiệp, cô đã học được cách giấu đi tâm trạng thật sự của bản thân.

Thiếu niên áo trắng ngồi trên lưng ngựa, vó ngựa vung lên làm những cánh hoa bay lên, vẽ đường hoàng trên mặt không hề che dấu, đầu đội mũ ngọc, thật là một chàng trai phong lưu.

Hình ảnh thay đổi, thiếu niên ngồi trên nóc nhà, dưới bầu trời sao nâng chén rượu lên, có chút nghiêng đầu cười như ánh mặt trời xán lạn của mùa hạ với nam tử áo xanh bên cạnh, chính là Tiểu Kỳ Thâm sắm vai Liên Kỳ.

Thiếu niên đang mặc chiến bào màu bạc nâng đao chặt đầu kẻ thù, trên gương mặt trắng như ngọc bị vấy lên vài vết máu tươi, thần tình đầy sát khí.

Cảnh cuối cùng, một thiếu niên áo đỏ cô đơn đi trong mưa tuyết, sau đó từ từ ngã xuống, bầu trời đầy bông tuyết trong suốt chẳng qua cũng chỉ là cái nền phụ họa thêm cho sự nổi bật của sắc đỏ.

Cậu tùy tiện, cậu thản nhiên, cậu kiên định, cậu yếu ớt, chỉ với 4 trích đoạn ngắn này đã làm người xem nhận ra được nét đặc sắc của thiếu niên này. Mọi người dường như thấy được một Liên Dư đầy sống động, chứ không chỉ đơn thuần là một nhân vật trên phim ảnh.

Bên dưới sân khấu vang lên một loạt tiếng chớp của đèn flash, một số ít khán giả may mắn được mời đến tham dự cũng bị những hình ảnh trên khiến rung động, nhìn không được liền đem máy ảnh ra chụp lại.

MC nữ hít sâu một hơi, khó nén lại sự kinh ngạc trong giọng nói “Bây giờ chúng ta cùng mời diễn viên đóng vai Liên Dư, Đan Á Đồng ra sân khấu.”

Bên dưới vang lên một tràng pháo tay nhiệt tình, cả Lâm Nghệ Thiên và Tiểu Kỳ Thâm ngồi trên sân khấu cùng tập trung nhìn về cánh cửa lớn bằng đồng từ từ mở ra, liền thấy một chàng trai áo trắng tao nhã bước ra xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong nháy mắt, Tiểu Kỳ Thâm có một cảm giác, chàng trai này là người đẹp nhất thế giới, không ai có thể sánh bằng.

Thừa dịp tầm mắt của mọi người đều bị Đan Á Đồng hấp dẫn, Lâm Vũ Hân khẽ liếc sang nhìn Tiểu Kỳ Thâm, liền phát hiện ra sự kinh ngạc ẩn trong mắt đối phương.

Lâm Vũ Hân đột nhiên nhớ lại, mấy năm trước mình cũng từng kinh ngạc như vậy khi nhìn thấy người kia xuất hiện, trong mắt cô ngoại trừ người đó thì không còn ai khác. Lúc ấy toàn bộ thế giới đều thật yên tĩnh, dường như chỉ có duy nhất người đó là tồn tại.

Dù đã nhiều năm trôi qua, cô vẫn nhớ như in cảm giác khi nhìn người nọ được đưa vào quan tài tối đen, cô vẫn chỉ có thể dám kêu một tiếng anh Cảnh.

Không ai có thể biết người nọ vô tình hơn cô, cô đã từng thấy vẻ mặt từ tươi cười trở nên lạnh lùng của người đàn ông ấy. Nhưng chính lúc cô gặp phải scandal, thì cũng là người đàn ông đó xuyên qua đám đông phóng viên đang vây quanh cô, kiên định đứng cạnh cô, lạnh lùng nói trước đám phóng viên “Một hợp đồng quảng cáo làm người đại diện của Vũ Hân đã trị giá 7 con số, vậy mà miệng các vị lại nói người đàn ông bao Vũ Hân một năm thu vào nhiều lắm cũng chỉ là 8 con số, chuyện vô lý như thế mà các vị cũng tin sao?”

Từ đó về sau, không còn scandal cô bị đại gia bao nữa, kể từ sự kiện ngày đó tới hôm nay cũng đã qua 5 năm rồi, cô cũng đã chuyển từ vị trí một thần tượng của giới trẻ lên cấp Thiên Hậu, nhưng lại không còn con người kiên định ấy đứng ở bên cạnh nữa. Cho dù khoảnh khắc người đàn ông đó đứng cạnh cô không phải vì yêu, nhưng thực sự cũng đủ khiến cô cảm thấy ấm áp trong thế giới tối tăm lạnh lẽo này.

“Á Đồng thích câu thoại nào nhất trong phim thế?” MC nữ nhìn chàng trai rồi hỏi.

Chàng trai áo trắng có chút mím môi, rồi ngượng ngùng cười, bất giác đưa tay lên gãi gãi mái tóc mềm mại của chính mình “Tôi cũng không biết nữa, tôi cảm thấy có rất nhiều lời thoại có ý nghĩa đặc biệt, nên không biết phải chọn cái nào nữa.” Cậu nhóc hướng con mắt uơn ướn đến tội nghiệp nhìn sang MC nữ, khiến cho tình mẫu tử trong lòng cô lại từ từ trỗi dậy.

MC thấy cái dáng vẻ của cậu như thế, liền nói đỡ “Vậy bây giờ xin Á Đồng biểu diễn lại một cảnh, trong đó có một lời thoại rất hay cho mọi người ở hội trường nghe nhé.” Cô lấy ra một tờ kịch bản “Nếu như trên thế giới này không ai cảm thông với huynh, thì có đệ cảm thông; Nếu như trên thế giới này không ai hiểu huynh, thì đã có đệ hiểu; Nếu như trên thế giới này có ai đó hy vọng huynh được hạnh phúc, thì người đó chính là đệ. Vậy nên ca à, huynh nhất định phải hạnh phúc nhé.”

Đây là câu nói khi Liên Dư yểm trợ giúp Liên Kỳ và người yêu rời đi, cậu lúc đó mặc một bộ đồ đồ chơi, để chuyển hướng theo dõi của kẻ thù. Khi

cậu thay sang áo đỏ, anh trai cậu cùng chị dâu tương lai bị cậu dùng thuốc mê đang bất tỉnh trong sơn động.

Đan Á Đồng mỉm cười gật đầu, nghiêng đầu nhìn sang Tiểu Kỳ Thâm và Lâm Vũ Hân ở bên cạnh, có chút nhắm mắt, lúc mở mắt ra, đã là chàng trai trẻ sắp vì người thân mà chịu chết.

Trên gương mặt cậu là nụ cười đau khổ cùng hạnh phúc đan xen, giọng nói run rẩy nhưng lại vô cùng kiên định “Nếu như trên thế giới này không ai cảm thông với huynh, thì có đệ cảm thông; Nếu như trên thế giới này không ai hiểu huynh, thì đã có đệ hiểu; Nếu như trên thế giới này có ai đó hy vọng huynh được hạnh phúc, thì người đó chính là đệ. Vậy nên ca à, huynh nhất định phải hạnh phúc nhé.”

Khi quay cảnh này, đây là cảnh quay đặc tả Đan Á Đồng, nên không cần Tiểu Kỳ Thâm và Lâm Vũ Hân xuất hiện chung, cho nên cả hai người bọn họ đều không thấy được Đan Á Đồng diễn như thế nào. Bây giờ nhìn vào mắt của chàng trai, bọn họ dường như thật sự cảm thấy được lời chúc phúc của cậu.

Lâm Nghệ Thiên nhìn hai vị Thiên Vương, Thiên Hậu bên cạnh, là những người đi trước đầy kinh nghiệm lại bị diễn xuất của đàn em cuốn hút. Anh có cảm giác, cậu bé này chính là một viên ngọc quý, lần hợp tác này của anh với cậu bé chắc chắn không phải lần cuối cùng.

Bên dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, còn có âm thanh máy chụp hình không ngừng vang lên, bầu không khí trong hội trường trở nên sôi trào.

Tiểu Kỳ Thâm lấy lại tinh thần nhìn chàng trai mặc áo trắng đứng ở giữa sân khấu, ngọn đèn chiếu lên người cậu khiến hắn có cảm giác cậu bé đang được phủ lên một lớp dạ quang phát sáng, nụ cười nở trên môi, Đan Á Đồng, sẽ nổi tiếng.

Nhớ lại ánh mắt của cậu nhìn hắn lúc này, lòng hắn liền nhảy dựng, dù biết rõ chẳng qua là diễn xuất, nhưng hắn vẫn không tài nào ngăn được bản thân bị nhấn chìm trong đôi mắt kia.

Thật không ngờ, Tiểu Kỳ Thâm hắn lại có ngày bị mê hoặc bởi hành động của người khác, không biết là nên cười mừng hay là nên tự giễu bản thân đây.

Có lẽ hẳn không thể không thừa nhận, chàng trai tên Đan Á Đồng này đã làm cho lòng hẳn xao động.

-----oOo-----

Chương 36: Bộ phim về đề tài đồng tính

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau buổi lễ ra mắt, toàn bộ thành viên đoàn làm phim cùng tham gia vào tiệc liên hoan tại khách sạn, và trong đó còn có sự tham gia của một số đạo diễn nổi tiếng, nhà sản xuất phim, biên kịch cùng một vài đơn vị truyền thông tiếng tăm.

Đan Á Đồng không hiểu sao bản thân lại bị Tiểu Kỳ Thập kéo lên ngồi chung xe, cậu nhìn trái là Kỳ Thập, nhìn phải là Lâm Vũ Hân, khẽ dựa lưng ra đằng sau, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, rơi lên cửa xe phát ra những tiếng lộp độp, nhưng lại khiến cho bầu không khí trong xe càng thêm yên tĩnh.

Đan Á Đồng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, đột nhiên điện thoại vang lên, trong xe vốn yên tĩnh nên vô hình chung nó trở nên vô cùng chói tai.

Mở mắt ra, lấy ra điện thoại di động, trên màn hình hiển thị là Lạc Viêm Kiềm, động tác của cậu có chút dừng lại, nhấn xuống phím nghe “Alo, Đan Á Đồng nghe đây.”

Lạc Viêm Kiềm dựa lưng vào sofa, nhìn TV đang đưa tin về buổi lễ ra mắt của Lâm Thành, nghe thấy sự xa lạ trong giọng của đối phương, cậu cũng sờ nửa ngày mới nói “Anh diễn tốt lắm, chúc mừng anh.”

“Cám ơn.” Giọng Đan Á Đồng rất bình thản “Giờ tôi còn buổi liên hoan nên cúp trước nhé, cũng chúc cậu quay phim thuận lợi.”

Gập điện thoại lại, Đan Á Đồng bỏ di động vào túi áo, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Vũ Hân chạm vào bông tai của mình, biết người gọi điện thoại là ai, nhưng cô lại không quay sang nhìn Tiểu Kỳ Thâm mà chỉ nhìn ra đèn đường bên ngoài. Đêm nay, cô không có tâm trạng đi hóng chuyện.

Mưa càng lúc càng lớn. Lúc đến được nơi thì mưa đã trắng trời. Đan Á Đồng thấy Lâm Vũ Hân định xuống xe, thở dài bất đắc dĩ, liền cởi ra áo vest khoác bên ngoài choàng lên người Lâm Vũ Hân “Mặc đầm hở vai mà cứ vậy ra khỏi xe thì lạnh đấy, hơn nữa trời lại đang mưa to, cho dù bên ngoài có dù của các nhân viên phục vụ thì cũng bị ướt đầm đấy.”

Lâm Vũ Hân hơi sững sờ, cười cười, cũng không từ chối “Vào trong chị sẽ trả cho em.” Nói xong thì nhấc váy bước ra khỏi xe.

Tiểu Kỳ Thâm liếc nhìn chàng trai mặc áo sơ mi trắng. Hừ, nhìn không ra là thằng nhóc này rất biết thương hoa tiếc ngọc đấy.

Ông trời có thể làm chứng Đan Á Đồng chăm sóc cho Lâm Vũ Hân như thế chẳng qua chỉ là thói quen từ kiếp trước lưu lại, Cảnh An Tước không ghét đàn em này, giờ cũng vậy, cử chỉ lúc này chẳng qua là do thói quen mà thôi.

Tiểu Kỳ Thâm xuống xe, lập tức có nhân viên ở khách sạn bung dù che cho hắn, dù là thế thì bả vai và ống quần phía trước vẫn bị dính chút nước mưa. Hắn nghiêng đầu nhìn người hơn phân nửa bị dù che khuất, Đan Á Đồng đang bước rất nhanh để đến cửa.

Vào khách sạn, Lâm Vũ Hân giữ nước trên cái áo khoác trắng, rồi cười thật tươi đưa lại cho Đan Á Đồng “Cảm ơn sự chu đáo của Á Đồng nhé.”

Đan Á Đồng một tay nhận lấy, cũng không như mọi khi giở ra chiêu bài cười vô hại, mà chỉ cầm lấy áo rồi mặc lên “Đừng khách sáo, là chị Vũ Hân mà.”

Tiểu Kỳ Thâm ánh mắt lần nữa hướng lên người Đan Á Đồng, từ lúc nào mà hai người này lại thân mật như thế rồi?

Dường như đã nhận ra ánh mắt của vị Tiểu đại thần nào đó, Lâm Vũ Hân nhíu mày quyến rũ, bây giờ cô lại có tâm trạng xem trò vui à. Kéo kéo cánh tay Đan Á Đồng, Lâm Vũ Hân dáng vẻ nũng nịu nói “Á Đồng, cùng chị qua hội trường đi.”

Tiểu Kỳ Thâm mắt có chút trợn lên, hần lịch lẫm đi theo sau hai người. Được rồi, bỏ qua việc hần đang cười đến nghiêng răng nghiêng lợi ra, thì hết thấy mọi thứ đều rất hoàn hảo.

Vào hội trường được một lúc thì Lâm Vũ Hân liền bị một vài nhà sản xuất nổi tiếng mời ra bàn về phim mới, thế nên Đan Á Đồng cầm một lý sâm banh ra ngồi ở ghế sofa mà sắm vai một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Tiểu Kỳ Thâm từ xa nhìn thấy Đan Á Đồng ngồi một mình ở trên sofa, nghĩ một chút rồi nhấc chân đến gần Đan Á Đồng. Nhưng mới đi được tầm 2 bước thì hần lại bị một nhà sản xuất phim chặn lại. Khóe mắt đảo về hướng Đan Á Đồng, hần thấy nữ diễn viên đóng nữ thứ hạ Vũ Sương sắp ngồi xuống cạnh Đan Á Đồng.

Dời ánh mắt, hần mỉm cười cùng nói chuyện với nhà sản xuất.

Hạ Vũ Sương khéo léo cười nói “Tôi có thể ngồi xuống không?”

Vóc dáng người trước mắt cũng không tệ lắm, nhưng so với người trong giới thì lại quá mức bình thường. Đan Á Đồng làm một cái tư thế xin mời, đối phương liền duyên dáng mà ngồi xuống.

Những thủ đoạn này trong giới giải trí Đan Á Đồng vốn đã biết không ít, kiểu người như cô gái tên Hạ Vũ Sương này cũng dễ tìm thấy, cậu cô ý cũng như vô ý thể hiện thiện chí của mình, chẳng mấy chốc mà lý sâm banh đã cạn thấy đáy.

“Á Đồng.” Lộ Phàm đi đến cạnh Đan Á Đồng, nói khẽ “Cậu theo tôi một chút.”

Đan Á Đồng khẽ gật đầu, quay sang cười áy náy, nói với Hạ Vũ Sương “Thật ngại quá, Vũ Sương tôi đi trước nhé, xin lỗi vì không thể nói chuyện tiếp được.”

“Cậu cứ thoải mái đi.” Hạ Vũ Sương đứng dậy gật nhẹ đầu, người quản lý vàng dưới trướng Thiên Quan nghệ sĩ nào mà chẳng biết chứ. Cô nhìn theo bóng lưng Đan Á Đồng, cả người đại diện cũng cao cấp thế, rốt cuộc thì Đan Á Đồng này có gì mà Thiên Quan lại chi một số tiền lớn như vậy để đầu tư chứ.

Theo chân Lộ Phàm vào một căn phòng, trong đó có người đàn ông đeo kính tằm trên 50 tuổi cùng một cô gái trẻ khoảng hơn 20 tuổi đã ngồi sẵn trên ghế sofa. Trước đó, Đan Á Đồng cũng được Lộ Phàm cho biết về thân phận hai người nọ, cậu đi đến trước mặt hai người, chủ động đưa tay ra nói “Ông Liêu, chị Liêu.”

Liêu Hải, nhà sản xuất nổi tiếng, mà con gái của ông, Liêu Nhiễm cũng là một trong những nhà biên kịch tiếng tăm. Đan Á Đồng bắt tay hai người xong thì ngồi xuống sofa, để nghe ý định của đôi phương.

“Cậu Đan, tôi cũng không nói lời vô nghĩa làm gì. Lần này tìm cậu chính là muốn bàn bạc một chút về câu chuyện trong kịch bản của con gái tôi. Ban đầu tôi không chấm cậu, nhưng Nhiễm Nhiễm cứ khẳng định cho rằng cậu thích hợp với vai này. Cả Lộ Phàm cũng nói cậu nhất định có thể đảm nhiệm cho nên tôi cũng không khó khăn làm gì. Hy vọng cậu sẽ diễn tốt vai này.” Ánh mắt soi mói của Liêu Hải quét tới quét lui trên người Đan Á Đồng, rõ ràng là không hoàn toàn hài lòng về Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng mỉm cười nhìn về phía Liêu Nhiễm “Cảm ơn chị Liêu đã tin tưởng, chị có thể cho em coi nội dung kịch bản một chút được không ạ?”

Không có căng thẳng lo lắng, cũng không cố gắng chứng tỏ bản thân mình, mà trước tiên phải hiểu rõ kịch bản. Liêu Nhiễm rất hài lòng mắt nhìn của mình, cô lấy ra tập kịch bản đưa cho Đan Á Đồng “Tôi nói trước với cậu một chút, còn kịch bản này thì cậu cứ cầm về nhà coi đi. Tôi hi vọng có thể nhận được phản hồi tích cực từ cậu.”

Đan Á Đồng nhìn tên của kịch bản “Ngàn năm”, giống với tên ca khúc chủ đề album của cậu.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của cậu, Liêu Nhiễm mỉm cười nói “Theo tôi được biết, tên ca khúc chủ đề trong album mới của cậu Đan cũng tên là “Ngàn năm”, mà nội dung chính của bộ phim này cũng là câu chuyện tình yêu thần thoại, nhưng không phải là tình yêu giữa người và yêu, mà là giữa hai vị tiên. Đề tài này thì trong nước cũng đã có rất nhiều phim truyền hình rồi, nhưng làm thành phiên bản điện ảnh thì chưa mấy người làm qua, thế nên tôi hy vọng chúng ta có thể lèo lái được thể loại này xuôi dòng.”

Đan Á Đồng mở kịch bản ra, tên nhân vật là Thiên Trần, Phong Vô. Cậu

khẽ nhúu mày, hình như tên của vai nữ có vẻ hơi nam tính.

“Tôi cảm thấy cậu Đan rất thích hợp với vai diễn Phong Vô, một tuyệt hồ yêu tu luyện ngàn năm, có dung mạo khuynh thành cùng với tính cách tự do tự tại, và Thiên Trần là một lòng chung tình, vị thần tiên vốn vô tình này lại vì tình yêu của một hồ yêu mà không cách nào tự kiềm chế được...”

“Chị Liêu, bộ phim này hình như không có vai nữ.” Đan Á Đồng khép lại kịch bản, mỉm cười nói “Thiên Trần là đàn ông, Phong Vô cũng là đàn ông.”

“Đúng vậy, thần tiên yêu yêu quái, nam nhân yêu nam nhân, đề tài như vậy không phải rất hấp dẫn khán giả sao?” Liêu Nhiễm hỏi lại.

“Vậy chị Liêu không cảm thấy đề tài này thị trường trong nước có thể phải bỏ sao?” Đan Á Đồng đưa tay lên chống cằm “Nếu như làm mất thị trường trong nước, tổn thất sẽ rất lớn.”

Liêu Hải này giờ vẫn không nói gì mà chỉ nhìn Đan Á Đồng, cậu trai này cũng không có vô dụng như bề ngoài của cậu. Làm diễn viên có thể lo lắng đến cả những chuyện này, coi như khá là chuyên nghiệp.

“Thị trường trong nước thì chúng ta sẽ cố gắng tranh thủ hết mức, nhưng không bắt buộc. Nếu không có được thị trường trong nước, thì chúng ta còn thị trường nước ngoài. Bây giờ tôi chỉ muốn biết là Á Đồng có muốn tham gia diễn xuất trong phim này hay không thôi.” Liêu Nhiễm tiếp tục nói ra mục đích của mình.

Lộ Phàm thật không ngờ đây lại là bộ phim cổ trang về đề tài đồng tính. Tuy từ trước tới giờ cũng có phim về đề tài này, cũng tạo ra tiếng vang khá lớn, nhưng cuối cùng không phải dòng phim chính thống, với lại Á Đồng mới vào nghề, việc này có thể sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn xuất của cậu sau này. Anh còn chưa kịp giúp Á Đồng từ chối thì đã nghe được tiếng của Đan Á Đồng.

“Một kịch bản rất thú vị, em sẽ nghĩ kỹ lại.” Đan Á Đồng đưa kịch bản cho Lộ Phàm đang đứng sau lưng, mỉm cười nói “Giờ cũng không còn sớm, cũng không quấy rầy ông Liêu, chị Liêu nữa.”

“Á Đồng, cậu biết người đóng vai Thiên Trần là ai chưa?” Liêu Nhiễm phát hiện ra người đại diện sau lưng Đan Á Đồng hình như không có ý tán thành Đan Á Đồng đóng vai này, chuẩn bị ném ra cái mồi lớn, mà mồi cá này là dành cho người đại diện của Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng cười nhưng lại như không cười hỏi “Ai thế ạ?”

“Tiểu Kỳ Thâm.” Liêu Nhiễm nói “Tiểu Thiên vương đã đồng ý diễn vai Thiên Trần rồi.” Tuy nhiên cô quên nói hai chữ ‘xem xét’, nhưng cũng không tính là nói dối....Hắn là không tính là nói dối nha.

Đan Á Đồng bên cạnh nghiêng đầu. Cười nhạt nói “Ồ, thật ạ.” Cũng không nói tiếp, đứng dậy, chủ động bắt tay với Liêu Hải, Liêu Nhiễm một lần nữa, rồi chào hai người.

Hai người vừa rời khỏi căn phòng, Lộ Phàm mới nhìn đến gương mặt không chút vui vẻ nào của Đan Á Đồng “Kịch bản này...” Nếu như Tiểu Kỳ Thâm muốn đóng phim này thật thì việc Á Đồng tham gia sẽ lợi nhiều hơn hại.

“Kịch bản này cũng được lắm.” Đan Á Đồng dường như không nghe ra được ý tứ sâu xa trong lời của anh, cậu đáp.

Lộ Phàm nói “Nếu Tiểu Kỳ Thâm tham gia diễn xuất thì kịch bản này rất có lợi cho cậu đấy.”

Đan Á Đồng dừng bước lại, xoay người nhìn Lộ Phàm, còn chưa kịp nói chuyện, sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

“Á Đồng.” Tiểu Kỳ Thâm đứng ở cuối hành lang, ánh đèn phả lên người hắn có vẻ ôn hòa. Hắn bước từng bước về phía Đan Á Đồng, nụ cười ôn hòa vẫn như cũ “Vừa rồi không thấy cậu, không ngờ cậu lại ở đây.”

Ánh mắt hơi đổi, thấy Lộ Phàm đang cầm quyển kịch bản “Là kịch bản “Ngàn năm” à?”

Đan Á Đồng gật đầu, lập tức nói “Nghe chị Liêu nói anh đã đồng ý đóng vai Thiên Trần rồi ạ?”

Tiểu Kỳ Thâm không có trả lời, hỏi ngược lại “Á Đồng sẽ diễn vai gì?”

Đan Á Đồng cong khoe môi lên một chút “Là Phong Vô.”

Trong mắt hần tràn đầy sự vui vẻ, lúc này, Tiểu Kỳ Thâm cảm thấy việc không có trực tiếp từ chối vai diễn Thiên Trần ngay quả là chuyện may mắn.

“Chúng ta phải hợp tác tốt nhé, rất chờ mong xem Á Đồng diễn vai hồ yêu như thế nào đấy.” Tiểu Kỳ Thâm thân mật xử lý luôn mấy giọt mồ hôi trên trán Đan Á Đồng “Có thể được diễn cùng Á Đồng đề tài phim này, thật may mắn.” Sau đó, hần lịch lãm rời đi.

Đan Á Đồng nhìn bóng lưng Tiểu Kỳ Thâm, nhếch môi cười, hóa ra Liêu Nhiễm không nói dối thật, Tiểu Kỳ Thâm thật sự muốn đóng phim này.

Lộ Phàm khẽ nhú mày, vừa rồi động tác của Tiểu Kỳ Thâm với Đan Á Đồng có phải là quá mờ ám rồi không?

Đi đến góc rẽ, Tiểu Kỳ Thâm bấm điện thoại gọi cho Liêu Nhiễm “ Alo, cô Liêu, tôi là Tiểu Kỳ Thâm, kịch bản kia của cô, tôi đồng ý nhận.”

Đứng tại một góc, chỗ Liêu Nhiễm vừa nhìn xem hai người đàn ông xuất sắc vừa rời khỏi, cười ha hả nói “Rất cảm ơn Tiểu Thiên vương, phải rồi, cậu Đan hình như còn chút do dự với vai diễn này. Hy vọng anh sẽ làm một chút công tác tư tưởng với cậu ấy, nói thật với anh, cậu ấy là người duy nhất tôi muốn casting vai Phong Vô đấy.”

Gập lại điện thoại, Liêu Nhiễm che miệng lại cười vô cùng khoái trá “Xem ra quay bộ phim này quả không sai mà.”

-----oOo-----

Chương 37: Bị đoán trúng tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đồng hồ đồ chuông đến lần thứ ba thì Đan Á Đồng mới miễn cưỡng bò dậy ra khỏi giường, chân xỏ vào đôi dép lê rồi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nhìn sắc mặt tái nhợt trong gương, Đan Á Đồng xoa nhẹ thái dương một chút, lau khô nước trên mặt xong thì chuông điện thoại vang lên.

“Alo.” cậu ra khỏi nhà vệ sinh, thuận tay cầm ly nước rồi ngồi xuống ghế sofa “Dương Quân à?”

“Xin nghỉ à?” Đan Á Đồng nghĩ nghĩ “Ừ, tôi biết rồi.”

Gấp lại điện thoại, xin nghỉ về nhà ông bà chơi? Cậu lắc đầu, ném di động lên trên ghế sofa, uống xong ly nước lạnh buốt cũng khiến cậu tỉnh táo hơn chút ít. Đêm qua, đọc xong cái kịch bản cũng đến 2h sáng, phải nói là kịch bản rất thú vị. Với kiếp trước cậu cũng chưa diễn thử phim đề tài đồng tính bao giờ, thử loại mới mẻ này cảm giác cũng không tệ chút nào.

Đi lại vào phòng định lấy cái áo khoác ra mặc thì có tiếng gõ cửa vang lên. Mở cửa ra thì thấy Lộ Phàm mặc bộ vest màu đen đang đứng đó.

“Vào đi.” Ngáp một cái, cũng không nhìn người đứng phía sau, cậu ngồi xuống sofa “Anh muốn uống gì thì tự lấy nhé.”

Lộ Phàm thấy sắc mặt cậu không tốt liền đoán ra là cậu đêm qua ngủ không ngon giấc, cởi giày đổi sang dép đi trong nhà xong thì ngồi xuống một bên sofa “Tôi vừa nghe nói là Dương Quân xin nghỉ.”

“Ừ, hình như nhà anh ta có người lớn từ nước ngoài về, nên anh ta muốn về thăm.” Nghĩ đến giọng điệu kiêu cuối cùng đã có được một ngày nghỉ của Dương Quân lúc này, Đan Á Đồng xoa xoa cái trán “Hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì thế?”

“Sáng nay có đại diện từ một công ty đồ uống đến muốn thảo luận về việc mời cậu làm gương mặt đại diện. Tiếp đó cậu sẽ lên máy bay chuyển lúc 11h20 để đến thành C tham gia buổi tuyên truyền album mới của cậu, cả đi cả về tầm 6 tiếng. Buổi tối lúc 8h cậu phải tham gia bữa tiệc từ thiện. Đây là lịch trình làm việc hôm nay của cậu, vé máy bay tôi đã đăng kí cho cậu xong rồi.” Lộ Phàm khép lại cuốn sổ công tác “Cậu có thắc mắc gì không?”

Đan Á Đồng lắc đầu, nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 8h rồi “Tên đồ uống kia là gì thế?”

“Là nước trái cây Shelly, đây là công ty nổi tiếng, có chỗ đứng trong thị trường trong nước. Tôi cũng đã đi tìm hiểu qua, thương hiệu tốt, tỉ lệ xuất hiện tranh cãi về chất lượng tương đối nhỏ.”

Lộ Phàm đứng lên nói tiếp “Giờ chúng ta đi thôi, có thắc mắc gì thì trên đường nói tiếp. Thời gian hẹn gặp mặt là 9h”

Đan Á Đồng đành phải đi theo sau Lộ Phàm, xem ra khoảng thời gian thanh nhàn cũng không được bao lâu.

Vào phòng VIP trong một quán trà cao cấp, Đan Á Đồng nhìn qua người phụ nữ trung niên đeo kính trước mặt, trên người nọ tản ra một cảm giác cao quý nhưng cũng đầy xa cách.

Người phụ nữ đó tỏ ra vẻ thỏa mãn với ngoại hình của Đan Á Đồng, sau đó là phần Lộ Phàm và người phụ nữ đó bàn bạc về các điều khoản trong hợp đồng.

Về các điều khoản trong hợp đồng thì các nghĩa vụ của song phương đều được nhất trí, nhưng ở phần cát-xê người đại diện thì Lộ Phàm rất không hài lòng.

“Bà Dương, phần tiền cát-xê quý công ty trả cho quả thật thấp quá, Á Đồng được Thiên Quan chúng tôi chỉ một số tiền lớn để lăng xê như vậy, vị trí của cậu ấy trong giới giải trí sau này thì các vị không cần phải lo lắng. Mà bây giờ các vị chỉ chịu chỉ có năm trăm ngàn thì đối với chúng tôi mà nói, quả thật không thể nhận hợp đồng này được.” Lộ Phàm cau mày gấp lại hợp đồng trong tay “Hay là nói, bà Dương căn bản không có thành ý muốn hợp tác cùng Thiên Quan chúng tôi?”

Thư ký Dương đưa tay đẩy cặp mắt kính lên, ánh mắt đảo qua Đan Á Đồng này giờ vẫn chưa nói tiếng nào “Ngài Lộ, tôi nghĩ chuyện cát-xê cho người đại diện không hề liên quan gì đến việc chúng tôi có thành ý hợp tác với Thiên Quan.”

Lộ Phàm buông hợp đồng xuống, cười nhạt một tiếng “Như tôi đã nói, Á Đồng đang là người được Thiên Quan chúng tôi đầu tư rất lớn, hôm nay các vị muốn mời làm đại diện sản phẩm những hai năm nhưng cát-xê lại chỉ trả có năm trăm ngàn, như vậy là coi Á Đồng của chúng tôi là ngôi sao hạng 3 sao? Đã như vậy thì chúng ta cũng không còn gì để đàm phán nữa,

hợp đồng đại diện này với Á Đồng mà nói có thể có chút không phù hợp, cảm ơn sự tin tưởng của quý công ty, đành chờ cơ hội hợp tác sau vậy.”

“Ngài Lộ, xin anh chờ một chút.” Thư ký Dương nói “Chắc anh cũng đã biết quảng cáo này sẽ được phát trên rất nhiều đài truyền hình, ngoài ra còn kết hợp quảng cáo cả trên internet, như vậy đối với cậu Đan thì đây chính là một cơ hội debut tốt.”

“Tôi nghĩ bà Dương còn chưa hiểu ý của tôi.” Lộ Phàm đứng dậy “Á Đồng là nghệ sĩ được công ty chúng tôi đầu tư mạnh để lăng xê, vấn đề debut căn bản không phải trọng điểm lo lắng. Hôm nay lịch trình của chúng tôi rất nhiều, xin lỗi không tiếp bà Dương được nữa.”

Trên nhiều phương diện, làm người đại diện kim bài, Lộ Phàm sẽ không nhượng bộ chút nào. Mà anh cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận về những quyết định của bản thân, bởi vì những quyết sách của anh chưa bao giờ bỏ lỡ cơ hội.

Cái bà thư ký của tổng giám đốc công ty TNHH đồ uống Shelly này rõ ràng từ đầu đã có thái độ rất kiêu ngạo, cách đối đãi Á Đồng cũng không lễ phép cho mấy. Là người đại diện, thấy đối tác coi thường nghệ sĩ trong tay mình, chẳng khác nào mặt mũi mình cũng bị sỉ nhục, Lộ Phàm anh còn chưa đến mức để gạ của mình bị coi khinh đâu.

Đan Á Đồng cười tủm tỉm theo cái người sắc mặt không hề tốt chút nào Lộ Phàm lên xe. Sau một hồi hành xác lúc này, cậu đã chẳng còn thấy buồn ngủ nữa “Lộ Phàm, bọn họ sẽ hối hận thôi.”

Một mặt chú ý đường phía trước, một mặt vì sự tự tin của Á Đồng mà khiếp sợ, Lộ Phàm nghiêng đầu nhìn chàng trai đang rất vui vẻ “Ồ, cậu tự tin vậy à?”

Nhún vai, Đan Á Đồng thờ ơ nói “Nếu tôi không có tự tin như thế, thì thái độ của anh lúc này có cứng rắn thế không?”

Lộ Phàm chỉ cười cười, cũng không lên tiếng đáp lại, xem như chấp nhận lời Đan Á Đồng nói.

“Nghe người đại diện của chú nói chú muốn tham gia một bộ phim về đề tài đồng tính?” Đường Nguyễn Khanh hai bàn tay giao nhau, nhìn người

đàn ông trước mặt.

“Đúng vậy.” Uống một ngụm cà phê do thư ký Tổng giám đốc pha, Tiểu Thiên vương khẽ nhú mày đặt tách xuống “Sao thế?”

Đường Nguyễn Khanh mắt nhìn tách cà phê bị hất đặt xuống bàn “Cậu là đang giận phải không?”

“Xùy.” Tiểu Thiên vương lưng tựa sofa nói “Ông anh họ của tôi ơi, từ khi nào anh lại quan tâm về bộ phim em sắp đóng thế, hướng chi bộ phim này cũng rất được.”

“Cậu đóng thì không sao, nhưng người diễn chung với cậu thì không được.” Đường Nguyễn Khanh có chút nhướng mày “Tôi nghe nói vai nam còn lại rất có khả năng là Đan Á Đồng phải không?”

“Xem ra anh đã biết rất rõ rồi còn gì.” Tiểu Thiên vương mỉm cười nói “Nhưng mà nghe nói bên phía sản xuất chưa có câu trả lời xác nhận của Á Đồng, ta bây giờ cũng chưa chắc chắn mà.”

“Tử Mặc, Đan Á Đồng cậu ấy không phải gay, cậu hiểu chứ?” Trên mặt Đường Nguyễn Khanh là một nụ cười mềm mỏng.

Nghe được ông anh họ gọi tên thật của mình, hất tay lên bàn “Em đương nhiên biết rõ chứ, nhưng ông anh họ của em à, Á Đồng không phải Cảnh An Tước, anh, biết chứ?”

“Tiểu Tử Mặc, chú nói thế là có ý gì hả?” Đường Nguyễn Khanh vẻ cười cười đã biến mất hầu như không còn, nặng nề nhìn người đàn ông thờ ơ đang ngồi trên ghế sofa.

“Em vốn đã rất ngạc nhiên vì sao anh lại dùng nhiều tiền như thế để lấy từ Phi Ngu một ca sĩ nhỏ bé. Về sau mới biết được, trong lễ trao giải đêm đó Đan Á Đồng đã mặc cái áo tuxedo giống với cái mà Cảnh An Tước ngày debut đã mặc, có lẽ khi đó anh mới chú ý tới tân binh này à.” Tiểu Kỳ Thậm đứng dậy “Về phần trong một show truyền hình, tờ giấy bốc thăm ngẫu nhiên ban đầu là của em, vậy mà tự nhiên lại thành của Đan Á Đồng, còn trong album mới của Đan Á Đồng vì sao lại có tác phẩm tiêu biểu của Cảnh An Tước, những chuyện này chắc anh phải biết rõ hơn em phải không?”

Không tức giận, ngược lại còn cười lên, Đường Nguyễn Khanh mở ra văn kiện trong tay, dồn tất cả chú ý lên đồng giấy tờ, cũng không ngẩng đầu lên nói “Tử Mặc, tôi thấy chú đóng phim quá nhiều rồi đây, thế nào lại biến cuộc sống thành một đoạn phim được. Đan Á Đồng có năng lực là chuyện tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, chuyện này thì liên quan gì tới Cảnh An Tước chứ?”

“OK, em chỉ đùa chút thôi, anh cũng không nên tưởng thật.” Tiểu Kỳ Thậm cười hì hì nói, “Không quấy rầy anh làm việc nữa, em ra ngoài trước đây.”

Nhìn cánh cửa đã đóng lại, Đường Nguyễn Khanh gấp lại đồng văn kiện trong tay, tiện tay ném qua một bên “Tiểu Tử Mặc, thằng khốn này, dám điều tra mình!” Dựa vào thành ghế, y nhắm mắt lại, che dấu vẻ chật vật khi bị người khác nhìn trúng tâm.

Lâm Vũ Hân vừa hoàn tất lịch trình, thì gặp được bạn Thiên vương tâm tình rất tốt đang từ thang máy bước ra, cô cảm thấy có hứng thú hỏi “Sao thế, Tiểu Thiên vương gặp được chuyện tốt rồi à?”

Tiểu Kỳ Thậm khoe miệng nhếch lên một được cong hoàn mỹ, chớp mắt nói “Tôi lại không biết Lâm Thiên Hậu hỏi nào từ nghệ sĩ biến thành phóng viên thế?”

“Cắt!” Lâm Vũ Hân đôi mắt xinh đẹp khinh khinh nhìn hằm “Tôi nghe nói cậu định đóng một bộ phim về đồng tính, vậy tour lưu diễn châu Á của cậu tính sao giờ?”

“Nó có ảnh hưởng gì chứ?” Tiểu Kỳ Thậm nói “Tour lưu diễn chỉ kéo dài có hơn một tháng, còn phim này lúc khởi quay cũng là hơn tháng sau lận, nên không ảnh hưởng tiến độ đâu. Nhưng mà nếu cô Lâm Vũ Hân đây có hứng thú với bộ phim này, thì có thể làm vai diễn khách mời như Vương Mẫu nương nương chẳng hạn.”

“Biến, bốn cô nương còn chưa có già đến độ muốn đóng loại nhân vật này đâu.” Lâm Vũ Hân đi vào thang máy, trước khi thang máy đóng lại, đôi mắt cô lộ ra sự tà ác như trong truyền thuyết.

Trợ lý cạnh Lâm Vũ Hân cũng đã vô cùng quen thuộc đối với chuyện này,

cô suy nghĩ một chút rồi nói “Vũ Hân, cô biết nam diễn viên đóng vai còn lại trong “Ngàn năm” chưa?”

“Là ai thế?” Lâm Vũ Hân hơi tò mò hỏi.

“Là người mà Vũ Hân gần đây rất thích, Đan Á Đồng đấy.” trợ lý cười tủm tỉm nói “Nghe nói Tiểu Thiên vương rất có hứng thú với bộ phim này nha.”

“Hừ, tên đó chẳng phải là có hứng thú với phim, mà là có hứng thú với diễn viên nha.” cửa thang máy mở ra, hai người vô cùng ấn ý đều không tiếp tục đề tài này.

Ngồi trên máy bay, Lộ Phàm lặng lẽ quan sát chàng trai đang ngủ ở ghế bên cạnh, gương mặt cậu khi ngủ thật yên bình, yên bình đến độ làm người khác có cảm giác không chân thực, làn da tái nhợt làm nổi bật bộ mi cong cong, lộ ra vài nét xinh đẹp.

“Quý khách, anh có cần gì không ạ?” Tiếp viên hàng không tươi cười đến cạnh anh nhẹ giọng hỏi, khóe mắt cũng khẽ liếc sang gương mặt đang ngủ của Đan Á Đồng.

“Không cần đâu, cảm ơn.” Lộ Phàm nhẹ giọng đáp, lại không ngờ chàng trai bên cạnh vì hai người nói chuyện mà bị đánh thức.

“Lộ Phàm, còn bao lâu nữa vậy?” Giọng nói của chàng trai vì mới tỉnh lại nên có chút mơ hồ, con người còn mang theo hơi nước, cái dạng này liền làm cho cô tiếp viên hàng không đứng đó hai mắt tỏa sáng rực rỡ.

Cậu bé đáng yêu quá, nhưng... Sao lại cảm thấy quen mắt thế? Nụ cười của cô tiếp viên trở nên ấm áp hơn, vẫn như trước không hề quên trách nhiệm của bản thân, nhưng giọng nói dịu dàng hơn nhiều “Vị khách này, xin hỏi cậu có cần gì không? Bây giờ là 5h38 chiều, chúng ta còn tầm 30 phút nữa thì tới sân bay.”

“Cảm ơn chị.” Đôi mắt chàng trai khi cười cong cong nhưng mặt trắng khuyết “Một ly nước ạ.”

“Vâng.” Hai mắt cô tiếp viên tỏa sáng, đi đến buồng phục vụ, khi cô rót ra một ly nước, đột nhiên nhớ ra, người này, người này là công tử à! Là

người đóng vai công tử Liên Dư, Á Đồng đấy!

Vừa nãy cô chủ động đến hỏi vị khách ở đó cần gì quả nhiên quyết định chính xác mà!

Có thể nhìn thấy công tử đó bằng xương bằng thịt, thật may mắn quá!

-----oOo-----

Chương 38: Tiệc rượu, hiểu lầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái gọi là bữa tiệc từ thiện, nhưng thực chất chỉ là một vài đại gia trong giới quyền tiền bạc, những nghệ sĩ trong giới giải trí thì đem đồ trang sức của bản thân hoặc một ký tên lên vài món đồ nào đó rồi giao cho người chủ trì bữa tiệc tiến hành đấu giá lấy tiền quyền cho hội Chữ Thập Đỏ.

Trong chuyện này có bao nhiêu phần là thật tâm, bao nhiêu phần là giả dối, có lẽ trong lòng mỗi người đều đã rõ ràng, mà bọn họ muốn chẳng qua là khoác lên chiếc áo từ thiện nhằm che dấu sự bất an của bản thân sau cuộc sống xa hoa của chính mình mà thôi.

Mà rất nhanh sau đó, sẽ có một vài phóng viên “nhiều chuyện” đem danh sách những người quyền tạng tiết lộ ra ngoài, và sau đó dựa vào mức độ ủng hộ tài chính của các nghệ sĩ và một số doanh nghiệp nổi tiếng để phân loại tấm lòng hảo tâm. Nhưng mà, người mới vào nghề mà quyền góp đồ quý giá quá thì sẽ bị coi là diễn trò, còn những nhân vật tai to mặt lớn quyền ít thì bị quy chụp là không có đủ lòng nhân ái. Cái này chẳng qua cũng chỉ là quy tắc mà đại đa số người trong giới đều hiểu rõ.

Lúc Đan Á Đồng đến nơi thì bữa tiệc cũng chuẩn bị bắt đầu, Lộ Phàm vỗ vỗ vai cậu, rồi đến góp “tiền từ thiện”.

Liêu Nhiễm vào trong hội trường thì thấy Đan Á Đồng, cô mỉm cười đến cạnh cậu “Cậu Đan, chào cậu”

“Chào chị Liêu” Đan Á Đồng mỉm cười gật đầu chào lại, đúng lúc này thì vũ hội bắt đầu, âm nhạc từ từ vang lên.

“Không biết bản nhạc đầu tiên trong đêm nay tôi có vinh dự được khiêu vũ với cậu Đan không?” Ngón tay thon thả của Liêu Nhiễm dưới ánh đèn trở nên vô cùng xinh đẹp.

“Đương nhiên rồi, nó là vinh hạnh của em.” Đan Á Đồng khom lưng tạo tư thế của một quý ông, nhẹ nhàng cầm bàn tay Liêu Nhiễm, rồi hai người cùng bước ra sàn nhảy.

Dường như điệu Waltz duyên dáng mở màn này có chút quen thuộc, Đan Á Đồng và Liêu Nhiễm hình như cũng rất rành điệu này nên mỗi động tác đều rất tự nhiên, giống như việc ăn cơm uống nước, như thể điệu nhảy này là một phần trong cuộc sống hai người bọn họ, cả hai phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

“Cậu Đan nhảy rất tốt.” Xoay một vòng tròn, chiếc váy màu trắng như một đóa hoa tươi nở xòe ra.

“Là vì chị Liêu nhảy đẹp quá nên em mới được như vậy chứ.” Á Đồng mỉm cười lại đưa người con gái trong ngực xoay một vòng “Cho nên em cần phải cảm ơn chị Liêu mới đúng.”

So với sự trầm mặc trong lần đầu gặp gỡ thì lần này vô cùng khác biệt, bây giờ Đan Á Đồng như một quý ông hài hước khiến con gái người ta vui vẻ, cả lời nói lẫn động tác thật khó đoán ra nhưng lại rất thanh lịch.

Liêu Nhiễm lại cảm thấy Đan Á Đồng như vậy rất giống với tuyết hồ ly Phong Vô trong kịch bản của cô, cô cười tủm tỉm nói “Hôm nay quý công tử ngài đây là bị Phong Vô nhập vào hay sao mà nói chuyện thế này vậy?”

Công tử? Đan Á Đồng nheo mắt lại một chút, sau đó cười lớn “Nếu em đã muốn diễn vai Phong Vô thì đương nhiên phải làm cho hắn xuất hiện trên người sớm một chút chứ.”

“Nói như vậy, là cậu đồng ý đóng vai này rồi à?” Liêu Nhiễm vui mừng hỏi, động tác dưới chân vì kích động mà không cẩn thận giẫm lên chân Đan Á Đồng.

“A, thực xin lỗi!” Việc vốn quen thuộc giống như ăn cơm, vậy mà khi ăn lại vô tình cắn phải đầu lưỡi mình, thật là chuyện ngoài ý muốn của Liêu

Nhiễm.

“Chị Liễu nhẹ như chim yến, vừa này không có bị gì đâu.” Đan Á Đồng cười híp mắt nói.

Liêu Nhiễm nhìn mỹ nam đang cười trước mắt, tim đập điên cuồng, trước tự khinh bỉ bản thân một phen, sau đó mặc niệm trong đáy lòng, mỹ nam là của đế vương công, mỹ nam là của đế vương công nha! Mục tiêu của cô là, thế giới thống nhất!

Cầm ly rượu trò chuyện cùng một ngôi sao nữ, Tiểu Kỳ Thâm nhìn đôi nam nữ vô cùng ăn ý trên sàn nhảy, nheo nheo mắt, hẩn uống một ngụm sâm banh.

“Tiểu Thiên vương đang nhìn gì thế?” Lâm Vũ Hân chân mang một cặp stilettos lấp lánh đi tới, nữ diễn viên nói chuyện cùng Tiểu Kỳ Thâm rất khôn khéo mà tìm lý do rời đi. Trong giới ai mà chẳng biết Tiểu Kỳ Thâm và Lâm Vũ Hân đã từng hẹn hò với nhau, nên chẳng ai ngạc nhiên mà trong trường hợp này lại chen vào giữa hai người họ, giống như sẽ không ai thiếu não tới độ đi làm đồ trang sức cho nữ nhân vật chính trong phim thần tượng.[1]

Tiểu Kỳ Thâm cười tủm tỉm nói “Lâm Thiên Hậu sao lại chú ý đến tôi thế, tôi thấy bối rối quá, thật là khổ khi nhận được sự yêu thương của người đẹp a.”

Lâm Vũ Hân cũng không thềm để ý tới lời trêu chọc của hẩn, nhìn hai người như hoàng tử, công chúa trên sàn nhảy, tấm tắc khen “Hai người kia đứng cạnh nhau thật đẹp đôi mà.”

Ly rượu trong tay vị Thiên vương nào đó run lên.

Tiếng nhạc ngừng, thì thấy chàng trai áo trắng và cô gái tách ra, lấy một ly sâm banh trên khay của phục vụ, rồi vui vẻ ngồi xuống sofa cạnh đó.

Xem ra cậu nhóc kia đang vui vẻ lắm đây, Tiểu Thiên vương uống một lần là hết luôn chỗ sâm banh còn lại trong ly.

Lâm Vũ Hân định nói gì đó, nhưng thấy Tiểu Kỳ Thâm trầm mặc, có chút khó khăn dời đi tầm nhìn, cúi đầu nhìn móng tay thạch anh xinh đẹp của

chính mình.

Hóng chuyện cũng vui, đồng cảm cũng được, cô đương nhiên biết Tiểu Kỳ Thâm đã lựa chọn con đường khó khăn cỡ nào, dù là Tiểu Kỳ Thâm hay là cậu ấm của Tiểu gia Tiểu Tử Mặc, thì tình yêu đồng tính trong thế giới này vẫn là một con đường không bằng phẳng chưa thấy được sẽ đến đâu.

Tiểu Kỳ Thâm không thềm để ý không có nghĩa Đan Á Đồng cũng không quan tâm, nếu quả thật gây ra điều tiếng thì Đan Á Đồng cũng không thể đi tiếp trên con đường này nữa.

Sáng tối tranh nhau, ngọn đèn thật rực rỡ, rất xa hoa, xa hoa đến độ làm người ta dù đau khổ giãy dụa đến thế nào cũng không thể rời đi được, đây là giới giải trí.

Khi Đường Nguyễn Khanh bước vào trong hội trường, đứng từ xa thấy chàng trai áo trắng ngồi trên ghế sofa, cười cực kỳ chuẩn mực, đôi mắt xinh đẹp lại bị tóc che đi mất.

Bất giác đi tới chỗ thiếu niên, y mỉm cười khom lưng “Á Đồng, chào cậu.”

Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu, con ngươi vì ánh đèn nên rất tối, giống như một viên mực trong đôi mắt, như thế nào cũng không tiêu đi được.

“Tổng giám đốc.” nụ cười trở nên rõ hơn một chút, chỉ là màu đen trong mắt không hề giảm đi, Đan Á Đồng đứng dậy, thái độ rất tôn trọng người đối diện.

“Được rồi, đang ngồi rồi thì cứ ngồi đi.” Tay ấn chàng trai cười không chút nhiệt tình ngồi lại xuống sofa, tổng giám đốc Đường cũng cười tùm tùm ngồi xuống cạnh cậu “Nghe nói hôm nay cậu đã đến thành phố khác để tuyên truyền album mới?”

Đan Á Đồng mỉm cười gật đầu, ly sâm banh trong tay khẽ lóc lên, nói “Tổng giám đốc biết cả chuyện này quả thật làm tôi vừa mừng vừa lo đấy.”

“Á Đồng về sau chính là quân át chủ bài của Thiên Quan, đương nhiên tôi phải chú ý hơn một chút rồi, quan tâm cấp dưới là chuyện một ông chủ tốt phải làm, không phải sao?” Khen ngợi đôi phương vẫn không quên nâng

cao bản thân, chuyện này từ trước tới giờ vẫn luôn là sở trường của Đường Nguyễn Khanh.

Đan Á Đồng có chút giương môi chuẩn bị nói gì đó, lại có người tới cắt ngang.

“Đây không phải tổng giám đốc Đường sao, lâu ngày không gặp, anh càng ngày càng đẹp trai đấy.” người mới tới tầm hơn 50 tuổi, khuôn mặt bởi vì hơi béo nên rất bình thường, lúc cười lên thì hai con mắt biến thành một đường nhỏ.

“Tổng giám đốc Mã gần đây cũng tràn đầy sức sống nha.” Đường Nguyễn Khanh cũng không đứng dậy, giống như cười mà không phải cười đánh giá người đàn ông trước mặt, tay khoát lên vai Đan Á Đồng “Á Đồng, vị này chính là ông chủ Mã, tổng giám đốc của tập đoàn Mã thị, còn mỹ nhân đang đứng bên cạnh chính là phu nhân của ông ấy. Nghe nói ông chủ Mã muốn tìm người làm đại diện cho sản phẩm đồ uống của công ty, cậu có hứng thú không?”

Ngụy Tiểu Di thật không ngờ lại gặp Đan Á Đồng trong tình huống này, bàn tay cầm chiếc túi LV cũng trở nên trắng bệch, nhưng nụ cười thì vẫn duy trì trên môi.

Mã Tuấn Huy quan sát thái độ của chàng trai xinh đẹp bên cạnh Đường Nguyễn Khanh, cảm thấy hiểu ra, vội vàng mang theo vẻ ân cần vui vẻ nói “Chỉ cần cậu ấy bằng lòng, đương nhiên là vinh hạnh của tôi rồi.”

Tên của hai nhà Đường, Tiểu không chỉ đơn giản là một công ty kinh tế, mà người trong cộng đồng doanh nghiệp đều biết hai nhà Đường, Tiểu có mối quan hệ vô cùng thân thiết, thế nên chẳng ai dám làm mất lòng họ, mà cái tập đoàn Mã thị nho nhỏ này đáng gì trong mắt tổng giám đốc Đường chứ.

Đan Á Đồng mỉm cười, ngẩng đầu lên nói, “Cảm ơn tổng giám đốc Mã, chỉ là sắp tới có đóng một bộ phim, có lẽ sẽ không có thời gian để hợp tác, nhưng mà hy vọng về sau nếu bên ngài có sản phẩm cần người đại diện thì có thể cho tôi một cơ hội để thử sức nhé.”

“Khách khí, khách khí rồi.” Mã Tuấn Huy mới nhìn rõ gương mặt của cậu trai, một cậu bé rất đẹp trai, tuổi không quá hai mươi, khó trách Đường

Nguyễn Khanh lại đôi đôi đặc biệt như vậy, ngược lại so với những ngôi sao nhỏ khác lại có vài phần khác biệt.

“Nếu Á Đồng đã không muốn, vậy thì cũng không còn cách, ông chủ Mã, thực ngại quá.” Đường Nguyễn Khanh mỉm cười nói “Dưới trướng Thiên Quan còn rất nhiều nghệ sĩ khác, hy vọng sẽ có người phù hợp làm người đại diện cho sản phẩm công ty ông.”

“Nghệ sĩ của Thiên Quan đương nhiên là quá hoàn hảo rồi.” Mã Tuấn Huy không dám làm mất mặt Đường Nguyễn Khanh, vội vàng cười đồng ý ngay.

“Tổng giám đốc Mã, ông đứng đó làm gì, mời ngồi.” Đường Nguyễn Khanh chỉ chỉ cái sofa bên cạnh, rõ ràng là tâm trạng rất tốt.

Có một cơ hội như vậy, Mã Tuấn Huy đương nhiên không muốn bỏ qua, liền dẫn Ngụy Tiểu Di cùng ngồi xuống.

Ngụy Tiểu Di thấy Đan Á Đồng sắc mặt bình thản, từ đầu tới giờ cũng không thấy cậu liếc qua chút nào, mà cô cũng thật không ngờ cậu lại là... của Đường Nguyễn Khanh.

Trong giới này, rất nhiều đại gia có hứng thú với những cậu trai xinh đẹp. Hôm nay nhìn thái độ của Đường Nguyễn Khanh với Đan Á Đồng, trong nội tâm cô cũng đã sáng tỏ.

“Tổng giám đốc, anh cùng ông chủ Mã có chuyện bàn luận, tôi nên tránh đi thì tốt hơn, dù sao...” Cậu lắc nhẹ sâm banh trong ly “Tôi cũng chỉ là nghệ sĩ dưới trướng của anh.” Nói xong, liền gạt cánh tay của Đường Nguyễn Khanh trên vai mình ra, cười áy náy với ba người, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

“Á Đồng.” Đường Nguyễn Khanh biết đối phương có thể là tức giận, vội vàng lôi kéo cậu, nói “Chúng tôi cũng không nói chuyện công việc, cậu không cần tránh đi.” Lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật vui vẻ “Sao thế, chẳng lẽ không muốn nói chuyện với tôi?”

Mã Tuấn Huy lần nữa bừng tỉnh, xem ra là Đường Nguyễn Khanh muốn cậu trai này, nhưng mà cậu ta rõ ràng là không vui, trong đáy lòng hẳn không nói nên lời. Cái cậu này cũng tư tưởng thật không cao mà, lại là

người đẹp thiếu tính kiên nhẫn nữa chứ, cũng không chịu làm bộ làm tịch, cứ thế này cũng không tốt lắm à.

Đan Á Đồng kiếp trước đã gặp qua loại ánh mắt như của Mã Tuấn Huy, sắc mặt cậu bình thản nhìn Đường Nguyễn Khanh cầm cổ tay mình, đôi mắt màu trà không rõ tâm tình.

“Á Đồng, cậu ở đây à.” Một tay đặt lên vai Đan Á Đồng “Vừa mới nghe nói đạo diễn phim ‘Ngàn năm’ muốn chúng ta ngày mai đến thử tạo hình, rồi quay thử luôn, chúng ta đi tập lời thoại chút đi.” Nói xong thì kéo kéo Á Đồng cách sofa.

Tiểu Kỳ Thậm cười cười với Đường Nguyễn Khanh “Em đem Á Đồng đi trước đây.”

“Chờ một chút.” Đường Nguyễn Khanh nhìn Tiểu Kỳ Thậm đang cười đến vui vẻ, nụ cười trên môi vẫn không thay đổi “Chú vừa mới nói là định casting phim gì?”

”

-----oOo-----

Chương 39: Quyết tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Là đi thử phục trang trong phim ‘Ngàn năm’.” Tiểu Thiên vương mỉm cười nhìn Đường Nguyễn Khanh, nụ cười trên mặt hẳn có thể gây ra lực sát thương không hề nhỏ cho bao cô gái “Mấy chuyện nhỏ nhặt thế này anh họ không nhất thiết phải xen vào nhiều như vậy đâu.”

Đường Nguyễn Khanh cười cười, miễn cưỡng nói “Thì ra là thế.”

Nhìn hai người đi xa, nụ cười trên môi y dần dần biến mất, chẳng lẽ lần này Tử Mặc nghiêm túc thật sự ư?

Hai người khác ngồi trên sofa cùng mở mắt thật to, sau đó họ tỏ vẻ cái gì cũng không thấy, chỉ là sắc mặt của Ngụy Tiểu Di trở nên tái nhợt có chút

khó coi.

“Theo em biết thì công tác chuẩn bị cho ‘Ngàn năm’ vẫn chưa xong hết, nên ngày mai làm sao thử phục trang được?” Đi đến một góc quẹo, Đan Á Đồng đẩy nhẹ cái tay trên vai mình ra “Anh không sợ ngày mai tổng giám đốc Đường sẽ tìm tới gây phiền toái cho anh à?”

Tiểu Kỳ Thâm vốn định lại vòng tay lên vai đối phương, nhưng thấy có dao nhẹ nhàng bay ra từ trong ánh mắt của cậu thì cười tủm tỉm rút tay về “Á Đồng hỏi chuyện này là vì lo lắng cho tôi à?”

“Tiểu ca nghĩ sao thì cứ cho là vậy đi.” Đan Á Đồng cười như một con cáo nhỏ.

Tiểu Kỳ Thâm nhớ tới biểu lộ ảm đạm vừa rồi của Đan Á Đồng, còn có sự lạnh lùng trong đôi mắt màu trà ấy, hắc mỉm cười “Nếu là vì Á Đồng, đặc tội ai tôi cũng không sợ.”

Đan Á Đồng liếc xéo vị Thiên vương đang rất nổi tiếng trong giới này, tùy tiện nói mấy lời buồn nôn này mà mặt dày không thấy ngượng, cậu đánh đề dành đôi mắt khinh bỉ ngó lên trần nhà xanh vàng rục rờ vậy “Tiểu ca, vậy mai tổng giám đốc hỏi tới thì nói sao giờ?”

“Yên tâm đi, anh ấy không tới làm phiền cậu đâu.” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói tránh đi, “Giờ cũng trễ quá rồi, tôi đưa cậu về nhà.”

Đan Á Đồng nhìn hội trường xa hoa, lấy điện thoại di động ra, gọi một cú cho Lộ Phàm, sau đó nghiêng đầu nói với Tiểu Kỳ Thâm “Đi thôi.”

Lộ Phàm gấp lại nắp điện thoại, khẽ nhú mày, rốt cuộc là vì cái gì mà Tiểu Kỳ Thâm năm lần bảy lượt tiếp cận Đan Á Đồng, hơn nữa bây giờ bên ngoài khách sạn nhất định sẽ có rất nhiều paparazzi đang canh me, là một Thiên vương như cậu ta sao lại không biết chuyện này, cứ ngang nhiên một mình cùng Đan Á Đồng ra bằng cửa trước như vậy sao?

Xoa xoa cái trán, khó trách người đại diện của Tiểu Thiên vương luôn trong tình trạng vô lực khi lảng xê cho vị này, xem ra cũng không phải không có nguyên nhân.

Tiểu Đại Thiên Vương này thật đúng là không thể để cho người khác bót

lo.

Tiểu Kỳ Thâm phát hiện, nếu như hắn không chủ động nói chuyện với Đan Á Đồng thì phần lớn thời gian cậu sẽ rất yên lặng, dù cho ngồi trong xe cũng chỉ thích ngó ra bên ngoài, mà bên ngoài thì có cái gì để mà xem chứ.

Giống như lúc này, hai mắt cậu chớp cũng không thèm chớp nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt cũng không biểu lộ cảm xúc gì. Nhưng chính cái gì cũng không có này lại lộ ra một tia tang thương.

Tiểu Kỳ Thâm luôn nhìn không thấu thiếu niên này, tuy nhiên hắn lại luôn bị cậu hấp dẫn, giống như một người bị cầm tù mà hắn cũng hiểu được bản thân mình là cam tâm tình nguyện.

Mở chương trình bản tin giao thông trên radio ra, một giọng nữ duyên dáng vang lên “Cảm ơn các vị thính giả đang lắng nghe chương trình, hôm nay đã có rất nhiều vị thính giả gửi lời yêu cầu ca khúc ‘Ngàn năm’, xem ra ca khúc ‘Ngàn năm’ của nam ca sĩ Đan Á Đồng đang rất được mọi người yêu thích, như vậy chương trình xin phát ca khúc cực kỳ tình cảm này của Đan Á Đồng, chúc quý vị thính giả trên đường đi vui vẻ.”

Đan Á Đồng nghe thấy vậy, mới ngừng nhìn bên ngoài xe, từ từ nhắm mắt lại nghe bài hát của chính mình, trên mặt không có sự hưng phấn của một tân binh khi nghe được album đầu tiên của bản thân.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn sắc mặt bình tĩnh của cậu, đèn đỏ giao thông xuất hiện, hắn dừng xe lại.

Tiếng ca rất trống trải, mang theo nỗi khổ đau cả ngàn năm, dường như có thể ngấm vào tim, những tưởng niệm đó, những bi thương đó từ từ từng chút một ngấm vào tâm khảm của mỗi người nghe.

“Cậu hát hay lắm.” Giọng nói của Tiểu Kỳ Thâm vang lên trong không gian yên tĩnh, Đan Á Đồng mở to mắt, cong cong khóe miệng “Cảm ơn.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nở nụ cười.

Đột nhiên một luồng sáng lóe lên, hai người đồng thời cùng nghiêng đầu nhìn sang một cái xe ô tô nhỏ, thì nhìn thấy một người vội vàng giấu đi máy ảnh của mình.

Khoảng cách của hai chiếc xe đậu cũng không xa lắm, nên cũng dễ dàng nhận ra sự hoảng loạn trên mặt tay phóng viên, hẳn không biết hai nghệ sĩ này phát hiện mình chụp lén thì sẽ có phản ứng gì, mới vào nghề làm phóng viên chưa lâu, nên hẳn căn bản chưa có khả năng để xử lý loại tình huống như vậy.

Lấy điện thoại di động ra chụp ảnh lại tên phóng viên, Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười rồi cả vẫy tay với hắn nói “Chào cậu.” nói xong dương dương tự đắc cầm điện thoại di động của mình, “Nếu như ngày mai truyền thông đưa tin không đúng sự thật, có thể tôi sẽ đến tìm cậu.” Nói xong, liền gấp lại điện thoại, “Điện thoại này chất lượng ảnh rất tốt, cậu không phải sợ lên hình xấu đâu, cậu bạn phóng viên ạ.”

Đèn đỏ biến thành đèn xanh, xe khởi động, Tiểu Kỳ Thâm gọi một cú điện thoại cho người đại diện của mình, nói ra chuyện tối nay bị chụp lén, kết thúc cuộc gọi, hắn nhìn sang Đan Á Đồng ngồi bên cạnh không chút lo lắng nào “Cậu không thấy lo à?”

“Nếu như Tiểu ca đã không lo, thì em càng không cần phải lo rồi.” Đan Á Đồng nhìn chiếc xe bị rút lại đằng sau sau một loạt xe hơi màu đen, không biết nghĩ đến cái gì mà cười ra tiếng.

“Cười cái gì thế?” Tiểu Kỳ Thâm đột nhiên nói “Nhà của tôi cũng không xa nơi này lắm, không bằng đến nhà tôi ngồi chơi chút đi.”

Chương trình giao thông đã đổi sang ca khúc khác, không biết có phải trùng hợp hay không mà đó lại là một bài hát của Tiểu Kỳ Thâm.

“Tiểu ca không sợ scandal à?” Đan Á Đồng tò mò hỏi lại.

“Làm người của công chúng cũng có lúc không sợ scandal, chỉ sợ là mình có làm gì thì cũng không tạo ra nổi scandal đúng không nhỉ?” Tiểu Kỳ Thâm nói lời này cũng không phải là để mỉa mai gì ý của Đan Á Đồng, rõ ràng Đan Á Đồng hình như cũng không để ý câu đó của hắn.

“Quả thực nghệ sĩ mà không có scandal thì cũng thấy ngọt nhạt không ít à.” Đan Á Đồng giương môi khẽ cười “Hèn chi Tiểu ca lại có không ít scandal như vậy.”

“Xem ra Á Đồng chú ý tới tôi không ít nha.” Tiểu Kỳ Thâm tỏ vẻ không nghe được ý châm chọc trong lời của Đan Á Đồng, nháy mắt nói “Chẳng lẽ Á Đồng là fan của tôi?”

Đan Á Đồng mỉm cười, chẳng muốn phản bác mấy lời tự kiêu của hắn, làm biếng nói “Đã vậy, để em đi nhìn xem chỗ ở của Tiểu ca là như thế nào đây.”

Xe chậm rãi vượt qua hàng rào sắt bao quanh biệt thự, tại nơi mà tác đất tác vàng này lại có thể có một căn biệt thự như vậy, Đan Á Đồng quét mắt qua Tiểu Kỳ Thâm, xem ra cậu hai của nhà này cũng không phải là không được ông chủ Tiểu gia chào đón như lời đồn đại.

Xuống xe, đập vào mắt lúc này chính là mảnh vườn với rất nhiều loài hoa rực rỡ, Đan Á Đồng đảo mắt qua khu vườn, rồi sau đó cũng không liếc lại lần thứ hai.

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nhìn cậu một cái, rồi dẫn cậu vào đại sảnh, hai người vừa ngồi xuống chỗ của mình thì có một người giúp việc mặc trang phục màu trắng bưng hai tách trà tới, đặt xuống trước mặt hai người xong thì lui xuống.

“Không ngờ Tiểu ca lại thích uống trà.” Đan Á Đồng nhắc lên tách trà tử sa, thổi thổi mấy lá trà trên mặt nước, đôi môi màu đỏ nhạt trông thật mê người.

Tiểu Kỳ Thâm cứng ngắc dời ánh mắt của mình, bàn tay buông xuống đặt trên bàn “Thỉnh thoảng học đòi văn vẻ cũng không tệ lắm.”

Giống như bản thân hiếm khi bị cảm dỗ rơi vào tình yêu của một người.

“Tại sao không ai nói cho tôi biết Đan Á Đồng muốn tham gia diễn xuất trong phim ‘Ngàn năm’ hả?” Ngồi trên ghế ông chủ, sắc mặt Đường Nguyễn Khanh không chút vui vẻ nào, ném quyền kịch bản trên tay lên bàn làm việc “Sao?”

Hai trợ lý của Đường Nguyễn Khanh trao đổi mắt với nhau, không có mở miệng, mà cả Lộ Phàm đứng một bên cũng không nói gì.

Tạ Huân vừa nghe xong điện thoại, sắc mặt đã không thể nào tốt được đi

tới văn phòng tổng giám đốc, nhìn thấy cảnh này, cũng không biết là có nên mở miệng không.

“Lộ Phàm, anh nói cho tôi nghe xem chuyện gì đang xảy ra?” Đường Nguyễn Khanh nhìn sang Lộ Phàm từ nãy giờ không nói gì.

“Tổng giám đốc, tôi không biết là anh lại không muốn đồng ý bộ phim này, làm một người đại diện tôi chỉ tính toán coi bộ phim này có lợi hay hại như thế nào với người của mình, đây là sơ sót của tôi.” Lộ Phàm ngắc đầu nói.

“Giờ anh đang chỉ trích tôi can thiệp vào công việc của anh à?” Đường Nguyễn Khanh đứng dậy” Nhưng anh có nghĩ tới khi đóng một bộ phim về đề tài đồng tính sẽ đem đến ảnh hưởng xấu gì chưa?”

Lộ Phàm rõ ràng là đang cố gắng chống đỡ trước cơn thịnh nộ của người nọ “Tổng giám đốc, đối với Á Đồng mà nói, hợp tác đóng phim này chung với Tiểu Kỳ Thâm cũng đủ lợi để bù lại cho những mặt không ổn, hơn nữa biên kịch của bộ phim này lại là Liêu Nhiễm, các tác phẩm trước giờ của cô đều rất thành công.”

“Đó là trước Liêu Nhiễm chưa từng có ai, cũng chưa từng có kịch bản nào về đề tài đồng tính.” Đường Nguyễn Khanh trừng mắt nhìn Lộ Phàm, lại nhìn sang Tạ Huân “Tạ Huân, có chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Tạ Huân không phải ngu ngốc, đương nhiên không dám đem chuyện Tiểu Kỳ Thâm và Đan Á Đồng bị chụp lén nói cho Đường Nguyễn Khanh biết, nếu mà nói ra thì không biết con hồ ly này sẽ nổi giận như thế nào nữa.

Đường Nguyễn Khanh xoa xoa cái trán, y đốt một điếu thuốc “Các anh ra ngoài đi, Lộ Phàm ở lại.” Trong thanh âm đã mang theo một chút mệt mỏi.

Tạ Huân tỏ vẻ thông cảm nhìn Lộ Phàm, tuy nói anh là người đại diện của nam diễn viên chính còn lại, nhưng căn bản vị Tiểu Đại thiên vương này không thuộc phạm vi quản lý của Đường Nguyễn Khanh, thế nên mới nói hần may mắn hơn Lộ Phàm nhiều.

Ngay khi Tạ Huân đóng cửa văn phòng, sau lưng liền vang lên tiếng của tổng giám đốc Đường “Phải rồi, Tạ Huân, tôi thấy Kỳ Thâm gần đây rất

nhân rồi, phải chăng người đại diện là anh có chút không xứng với chức vụ này?” Tạ Huân mặt tối sầm, xem ra người đại diện nào lúc này cũng đều không may, hẳn chuyển hết sự thông cảm dành cho Lộ Phàm lên bản thân mình.

Sau khi cánh cửa phòng được đóng lại, bên trong văn phòng tổng giám đốc đột nhiên trở nên vô cùng yên lặng.

Đường Nguyễn Khanh đứng trước cửa sổ, nhìn bóng đêm bên ngoài “Lộ Phàm, anh muốn tôi không cản trở anh thì tôi cũng muốn anh không phá hoại chuyện của tôi.”

Lộ Phàm do dự, mở to mắt không dám tin, giờ phút này người đàn ông trong mắt anh dường như là một con sói trong đêm tối, có vẻ thật đáng sợ.

Xoay người lại nhìn Lộ Phàm, Đường Nguyễn Khanh cười lạnh, con người dưới ánh đèn có cảm giác thật lạnh lẽo “Sao rồi, hiểu ý tôi chứ?”

Lộ Phàm rũ mi mắt xuống “Tổng giám đốc, chuyện của anh tôi cũng không có ý xen vào, Đan Á Đồng chỉ là một nghệ sĩ do tôi làm đại diện thôi.” Điều anh muốn chẳng qua chỉ là đem cậu bồi dưỡng thành siêu sao Thiên vương hàng đầu, còn những chuyện khác, anh cái gì cũng không muốn lo tới.

Đường Nguyễn Khanh tại sao lại có hứng thú với nam ca sĩ này, tại sao phải để người mới này đi lại con đường Cảnh An Tước đã đi thì anh không rõ, mà cũng không muốn hiểu, nhưng anh cũng không muốn Đường Nguyễn Khanh vì sự ích kỷ mà hủy bỏ tiền đồ một con người có tiềm năng.

“Phải không?” Đường Nguyễn Khanh nhìn mí mắt buông thõng xuống, làm cho người khác đoán không ra Lộ Phàm đang nghĩ gì, khói tỏa ra từ điều thuốc khiến y có chút không thoải mái.

“Vâng, anh Đường, Á Đồng cậu ta là người có lý tưởng riêng, chúng ta ai cũng không thể tùy tiện thay đổi con đường của cậu ta.” Lộ Phàm ngắt đầu, ánh mắt kiên định “Mà tôi chỉ muốn cậu ấy đi được đến điểm cao nhất trên con đường ấy mà thôi.”

Dụi tắt điều thuốc, Đường Nguyễn Khanh ngồi trở lại cái ghế tổng giám

đốc, phẩy tay một cái “Anh ra ngoài đi, tôi còn ít việc phải xử lý.”

Đội văn phòng chỉ còn lại một mình Đường Nguyễn Khanh, y đẩy cái ghế xoay một vòng, nhìn ra bầu trời tối như mực bên ngoài cửa sổ, cười khổ “Cảnh An Tước...”

-----oOo-----

Chương 40: Cái chết bất ngờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dường như chỉ trong một đêm, vai công tử Liên Dư của Đan Á Đồng đã được rất nhiều người yêu thích, ngay sau đó Đan Á Đồng cũng được giới truyền thông cùng các fan gọi là công tử, lượng tiêu thụ album đầu tay của cậu cũng tăng lên lên rất nhiều, ca khúc ‘Ngàn năm’ do cậu trình bày trở thành một hit lớn. Thậm chí ca khúc cover ‘Quay về’ cũng nhận được nhiều lời khen ngợi, điều này đã làm cho nhiều người có một cái nhìn hoàn toàn mới về Đan Á Đồng.

Mắt nhìn tấm ảnh ở góc phải, Tiểu Kỳ Thâm gấp lại cuốn tạp chí trong tay, xem ra Đan Á Đồng thật sự nổi tiếng rồi, cứ chọn đại một cuốn tạp chí là cuốn nào cuốn nấy đều có tin tức về cậu, công tử à? Xung hô thế này cũng thật không sai.

Đan Á Đồng mở to mắt, những tia nắng ấm áp xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên trên gương mặt cậu. Cậu chậm rãi ngồi dậy, nhìn cảnh vật lạ lẫm xung quanh, một lúc mới nhớ ra được đây là một phòng khách trong biệt thự của Tiểu Kỳ Thâm, chứ không phải ở nhà cậu.

Cầm điện thoại đặt ở đầu giường lên coi, đã là hơn 8h, cậu ngồi dậy xoa nhẹ cái trán rồi xuống giường rửa mặt.

“Giờ người kia nhảy lầu tự sát, cậu với cô ta lại có chút quen biết, nếu mà đám phóng viên thấy cậu thế nào cũng nhảy xổ vào quẩn lầy, vậy nên hai ngày nay cậu không được nhận phỏng vấn của phóng viên nào nhé.” Tạ Huân dựa lưng vào chiếc ghế sofa mềm mại, sau một hồi lâu mới thở ra một hơi, giọng nói không biết là thương xót hay là thông cảm “Chỉ là một người đàn ông thôi mà, tội gì phải đến nước này.”

Tiểu Kỳ Thâm khẽ nhíu mày, hẳn thật không ngờ sáng sớm nay Tạ Huân đến tìm hắn lại là để nói cho hắn tin tức như vậy.

Trên lầu truyền đến tiếng bước chân cắt ngang lời Tiểu Kỳ Thâm định hỏi, Tạ Huân tò mò nhìn về phía đầu hành lang, chỉ thấy một cậu trai mặc quần áo màu trắng đang đứng bên cửa sổ nơi góc hành lang, mái tóc màu cây đay dưới ánh mặt trời trở nên có chút chói lọi.

Đan Á Đồng? Tạ Huân lén nghiêng đầu sang liếc Tiểu Kỳ Thâm một cái, hẳn rõ ràng là đã để Đan Á Đồng qua đêm tại biệt thự. Nếu không phải sáng nay mọi sự chú ý của phóng viên đều dồn hết lên việc nữ diễn viên Hàn Tinh đêm qua nhảy lầu tự sát, thì sáng nay đầu mục các báo hẳn là “Tiểu Thiên vương mang ngôi sao mới nổi Đan Á Đồng về qua đêm tại biệt thự của mình.”

“Chào Tiểu ca, anh Tạ.” Dường như không có phát hiện ra sắc mặt không tốt lắm của Tạ Huân đang nhìn mình, Đan Á Đồng mang theo nụ cười nhạt ngồi ở một bên trên ghế sofa “Vừa nãy em nghe anh Tạ nói là có ai đó tự sát, chuyện gì xảy ra thế ạ?”

“Là một người trong công ty chúng ta, Hàn Tinh đêm qua đã tự sát.” Giọng của Tạ Huân có chút trầm thấp “Chưa kịp đưa đến bệnh viện thì đã qua đời rồi.”

“Hàn Tinh?” Đan Á Đồng vừa mới nhận ly nước từ tay người giúp việc, giật mình một cái, mu bàn tay lập tức cảm thấy nóng rát.

“Tay sao rồi?” Tiểu Kỳ Thâm lo lắng lên tiếng hỏi, vội vàng đứng dậy lấy đi ly nước trong tay cậu, chỉ thấy trên mu bàn tay trắng nõn của Đan Á Đồng đã có một mảng đỏ lên, nhìn không được cau chặt lông mày “Tay đỏ lên thế này, có đau không?”

Bừng tỉnh lại, Đan Á Đồng mỉm cười rút tay về “Không có việc gì ạ.”

Tuy biểu hiện của Đan Á Đồng vẫn rất thoải mái, nhưng Tiểu Kỳ Thâm lại cảm thấy cái mảng đỏ bừng trên mu bàn tay kia lại vô cùng gai mắt.

“Cậu chủ.” Một người giúp việc lấy ra hộp thuốc, Tiểu Kỳ Thâm nhận lấy, lấy ra một tuýp thuốc trị bỏng, ngồi xuống cạnh Đan Á Đồng, không nói

không rằng đã kéo tay Đan Á Đồng qua “Á Đồng, đừng bảo anh Tiểu không dạy cậu, đôi tay nghệ sĩ lúc nào cũng có thể lên màn ảnh, không giữ gìn sao được, cho nên cậu phải ngoan ngoãn bôi thuốc mới được.”

Thuốc mỡ lạnh buốt khi bôi lên chỗ bị bỏng, liền tạo nên một cảm giác mát lạnh, Đan Á Đồng bình tĩnh cúi đầu nhìn người đàn ông đang bôi thuốc cho mình, đúng lúc này, hắn ngẩng đầu lên, trong mắt lộ rõ sự vui vẻ “Tốt lắm, lát nữa về nhà phải nhớ bôi thuốc nhé, trong nhà cậu có hộp thuốc không?”

“Có ạ.” Có chút rời tầm nhìn, nhìn những bông hoa nở xòe bên ngoài cửa sổ.

Đặt lại tuýp thuốc vào lại hộp, Tiểu Kỳ Thâm sờ sờ đầu cậu, thuận tiện kéo sự chú ý của người nọ về “Vừa nãy... sợ lắm à?”

Đầu Đan Á Đồng thấp xuống một chút, có lẽ chỉ trong nháy mắt “Không có.” Câu trả lời thật ngắn gọn và bình thản, ngoài ra thì không còn gì khác nữa.

Tuy không nhìn thấy mặt chàng trai, nhưng Tiểu Kỳ Thâm nghĩ, có lẽ biểu lộ trên mặt của thiếu niên cũng bình tĩnh như giọng nói của cậu.

Ngồi đối diện hai người, Tạ Huân lại thấy, lúc chàng trai chưa trả lời, cậu vô ý cắn môi dưới một chút, gương mặt vốn tái nhợt giờ dường như càng thêm xanh xao.

“Giờ dùng bữa sáng đi, tôi có nghe nói gần đây lịch trình của cậu khá dày, không ăn sáng đầy đủ là không chịu nổi đâu.” Cầm tay thiếu niên, hắn dẫn cậu đi đến phòng ăn.

Nhìn bàn tay bị nắm lấy, Đan Á Đồng nhú mày, cũng không trực tiếp tránh ra, nhưng lúc ngồi xuống, liền lén gỡ tay Tiểu Kỳ Thâm ra, rồi ngồi xuống đối diện Tiểu Kỳ Thâm.

Đi đằng sau hai người dường như đã sớm thành vô hình, ánh mắt Tạ Huân phức tạp nhìn Đan Á Đồng có thể gọi là đáng vẻ dùng cơm thanh lịch, tư liệu về Đan Á Đồng hắn có biết, xuất thân không tốt, nhưng lúc này mọi cử chỉ đều lộ ra sự tự nhiên khó nói thành lời cùng vẻ lịch lãm, thậm chí rất đẹp mắt, so với Tiểu Kỳ Thâm ở đối diện thì không có chút thua kém.

Dùng hết bữa sáng, Đan Á Đồng nhận khăn mặt từ một người giúp việc, chống cằm mỉm cười với cô gái đó, lau lau khóe miệng “Tôi ăn ngon lắm, cảm ơn đã chiêu đãi.”

Tiểu Kỳ Thâm đặt ly sữa trong tay xuống, cười nói “Á Đồng không cần khách sáo, chúng ta giờ coi như là bạn bè phải không? Đối đãi bạn bè còn cần khách sáo như vậy à?” Thiếu niên ngồi đối diện hắn chỉ cười cười, không phản bác cũng như không tỏ ra đồng ý, nên nhất thời bầu không khí có chút cứng lại.

“Hai ông trẻ nghe tôi nói cái, hai đứa đem qua sao tự tiện về trước một mình thế?” Tạ Huân tức thời đánh vỡ bầu không khí cứng ngắc.

“Sao lại là một mình, em và Á Đồng là hai người mà?” Tiểu Kỳ Thâm cười tủm tỉm dựa vào thành ghế, bộ dạng côn đồ, nhưng cho dù là thế thì người nào thấy vẫn là cảm thấy người đàn ông này chính là con cưng của ông trời, đẹp trai vô cùng.

Cũng bởi vì là hai người nên tại đây mới làm cho người ta càng thêm đau đầu à, nhớ lại thái độ kì lạ của Đường Nguyễn Khanh dành cho cậu bé này, Tạ Huân trầm ngâm nói “Á Đồng, em đã xác định đóng phim ‘Ngàn năm’ à?”

“Vâng, sao thế ạ?” Đan Á Đồng có chút nhướng mày lên, trong nháy mắt cực kỳ giống người nào đó, khiến cho Tạ Huân hơi sững sờ.

Bừng tỉnh lại, Tạ Huân đốt một điếu thuốc, thở dài nói “Dù cho tổng giám đốc Đường không đồng ý em vẫn đóng tiếp bộ phim này à?”

Nữ giúp việc lấy ra một cái gạt tàn đặt trên mặt bàn, phát ra một tiếng động nhẹ.

Đan Á Đồng một tay chống cằm, đôi mắt màu nâu bình tĩnh nhìn Tạ Huân, khóe miệng như trước có chút hướng lên “Không sao ạ, anh ta không muốn em đóng, em lại càng muốn thử đóng.”

Tạ Huân cho rằng cậu chỉ là đang giận lẫy, hoặc chỉ vì mới nổi tiếng một chút mà đã kiêu ngạo. Nhưng hắn lại phát hiện ra trong mắt thiếu niên không có vẻ tự phụ, dường như chỉ là vừa trần thuật lại một sự thật, bình

thản đến làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Người này chỉ mới có chút tiếng tăm, lại có thể rõ ràng không để ý chút nào nói ra lời như vậy, tính cách như thế, tính cách như thế... Tại sao một cậu bé chỉ mới 19 tuổi lại có thể nói những lời như thế?

Tạ Huân đột nhiên đứng dậy, bởi vì động tác quá mạnh, nên làm chiếc ghế gỗ lim ở bàn ăn com đổ rầm ra mặt đất, tạo nên một âm thanh vô cùng nặng nề. Thần sắc hắn hơi bối rối nhìn thiếu niên trước mắt, bởi vì hắn nhớ rõ, cũng đã từng có một người như vậy không đếm xỉa gì tới lời của người khác. Khi đó, người đàn ông kia như một vị vua đứng ở đỉnh cao trong giới giải trí, cho dù là như vậy, giờ nói ra những lời này. Trên mặt cũng không có chút nào là không bỏ được.

“Cậu...” Giọng nói Tạ Huân có chút run rẩy, điều thuốc cầm trên tay cũng có chút run run “Cậu là ai?”

Tiểu Kỳ Thâm yên lặng ngồi ở một bên, thấy hình ảnh quỷ dị cũng không chen vào nói, chỉ là ánh mắt dần dần rơi lên người Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng nhìn biểu lộ kinh hoàng của người đại diện nổi danh trong giới này, đột nhiên cười ra tiếng “Anh Tạ, em chỉ nói ra suy nghĩ của mình, cũng không phải là để khùng bố gì, sao anh lại bị dọa như thế này chứ?”

Nhìn thiếu niên cười như mặt trời tỏa nắng, Tạ Huân mới cảm giác bản thân đúng là chuyện bé xé ra to, chẳng lẽ là vì gần tới ngày giỗ của người kia rồi, dạo này vội vàng giúp công ty chuẩn bị một buổi tiệc tối tưởng niệm, nên bản thân mới khẩn trương như vậy?

“Không có, vừa rồi không để ý điều thuốc nên thấy nóng, thất lễ, thất lễ, haha.” Tạ Huân cười lớn, dựng cái ghế bị đổ ngã lên, sau đó ngồi xuống nói “Phải rồi, Á Đồng, hôm nay em không có thông báo gì mới à?”

“Có ạ.” Đan Á Đồng nhe răng cười, có đến hơn 10 cuộc gọi nhờ trong điện thoại “Chẳng qua sáng thì không muốn nghe thôi.” Vừa mới dứt lời, điện thoại lần nữa vang lên, Đan Á Đồng nhún vai, mở nắp điện thoại ra.

“Đan Á Đồng, cậu đang ở đâu hả?” Điện thoại truyền đến âm thanh rõ ràng đang đè nén cơn giận dữ, có vẻ là nếu không cẩn thận một cái là sẽ nổ

tung.

“Lộ Phàm, buổi sáng tốt lành, giờ tôi đang ở cùng với anh Tạ Huân, có chuyện gì chúng ta sẽ đến công ty gặp sau nha.” Giọng nói Đan Á Đồng bình thản, không có chút biểu hiện nào là đang nói dối.

“Tạ Huân?”

“Ừ, sáng nay gặp được anh Tạ, sau đó cùng đi ăn sáng, cũng xong rồi.” Trong lời của Đan Á Đồng không có một câu nào là nói dối, chỉ là nói không hết sự thật mà thôi.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn cậu trai cười như con cáo, đột nhiên cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, tuy rằng mới không lâu trước đó nghe được tin một nghệ sĩ trong giới tự sát chết.

Tạ Huân nhìn Tiểu Kỳ Thâm, che lại sự phức tạp trong ánh mắt nói “Đi thôi, hôm nay tôi lái xe tới.”

Tình cảm của Tiểu Kỳ Thâm đối với Đan Á Đồng hẳn đã rõ ràng, nhưng hẳn cũng nhìn ra, thiếu niên này căn bản không phát giác ra tình cảm của Kỳ Thâm, huống chi còn có một Đường Nguyễn Khanh khó lường, con đường tình yêu này của Tiểu Kỳ Thâm sẽ vô cùng khó khăn, ai cũng đoán không được kết quả.

Xe rời khỏi biệt thự của Tiểu Kỳ Thâm, Đan Á Đồng nhìn bên ngoài cửa sổ, đột nhiên lên tiếng hỏi “Hàn Tinh, sao lại tự sát ạ?”

Tiểu Kỳ Thâm mắt nhìn Đan Á Đồng “Cậu có biết chuyện cô ấy cùng nam diễn viên Cổ Sâm của công ty giải trí Taylor hẹn hò không?”

Đan Á Đồng nhíu mày, nhẹ gật đầu.

“Hai người bọn họ đã bên nhau 4 năm, giờ Cổ Sâm lại làm cho một người phụ nữ khác sinh con cho hắn, cho nên...” Tiểu Kỳ Thâm mắt nhìn Đan Á Đồng đang trầm mặc, không nói hết lời.

Đan Á Đồng cũng không hỏi tiếp, cậu chỉ nhìn những cảnh vật vụt nhanh bên ngoài cửa sổ, khóe miệng giương lên một nụ cười châm chọc “Tình yêu trong giới giải trí không phải là thế này sao? Cô ấy tội gì phải...”

Hồi đó, cô gái ấy với gương mặt hạnh phúc, kiên định đôi mắt với giới truyền thông công khai mối tình lãng mạn thời thiếu nữ của chính mình, liệu cô ấy có bao giờ nghĩ tới kết cục như bây giờ không?

Tiểu Kỳ Thâm lại nhìn thấy vẻ giễu cợt trên mặt Đan Á Đồng, trong nội tâm ần ần sự bối rối không nói thành lời cùng một cảm giác mất mát ức chế không rõ.

-----oOo-----

Chương 41: Tiểu thiên vương cần rèn luyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ba người vừa mới bước vào công ty, liền phát hiện ra bầu không khí công ty có chút kỳ lạ, nếu có vô tình gặp một vài nghệ sĩ trong công ty thì cũng chỉ chào hỏi nhau một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa.

Lúc gặp được Lâm Vũ Hân, thì hộc mắt Lâm Vũ Hân vẫn còn chút đỏ, giữa hai ngón đang kẹp một điều thuốc lá, gương mặt cô có vẻ mệt mỏi.

Tạ Huân vỗ vỗ vai Tiểu Kỳ Thâm, rồi xoay người đi chỗ khác, trên đường lúc này chỉ còn ba người bọn họ đứng.

Đan Á Đồng có chút do dự, cười cười với hai người, rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Á Đồng, em đi đâu thế?” Lâm Vũ Hân vốn đang im lặng đột nhiên lên tiếng, nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng “Cùng chị ra ngoài đi.”

Đan Á Đồng quay đầu lại nhìn Tiểu Kỳ Thâm một lát, rồi xoay người trở lại “Vâng.”

“Cả hai vị đã muốn đi ra ngoài, sao có thể thiếu tài xế chứ, tôi giúp hai người lái xe cho.” Tiểu Kỳ Thâm hai tay rút trong túi quần, không chút xấu hổ mà lên tiếng.

Lâm Vũ Hân miễn cưỡng nhìn hẩn một cái, cũng không có châm chọc tâm

tư của hắn, ném điều thuốc vào thùng rác bên cạnh, xoay người nói với Đan Á Đồng “Đi thôi.”

Ở một góc không ai nhìn thấy, Lộ Phàm nhìn bóng lưng ba người, ngừng hành động gọi điện thoại cho Đan Á Đồng, xoay người nói với Tạ Huân đứng bên cạnh “Về thôi.”

“Ồ, sao anh không gọi cho Á Đồng?” Tạ Huân kinh ngạc hỏi.

“Giờ anh đi gọi cho Tiểu Thiên vương đi rồi tôi sẽ gọi cho Á Đồng liền.” Lộ Phàm nhàn nhạt liếc hắn “Lúc này mà đi gọi cho bọn họ thì đúng là tự tìm phiền toái cho mình.”

Tạ Huân sờ sờ cái mũi, hậm hực không thèm nói nữa.

Đan Á Đồng ngoan ngoãn đi theo sau Lâm Vũ Hân, ấn nút mở thang máy, cửa thang máy mở ra, cậu nghiêng người cho Lâm Vũ Hân vào trước, rồi lại ấn cho thang máy xuống tầng trệt.

Các động tác trôi chảy này không thể là giả bộ được, Tiểu Kỳ Thâm cứ tò tò theo sau Đan Á Đồng, hắn cảm thấy thiếu niên này là một người đàn ông vô cùng phong độ, mọi thứ đều thật hoàn hảo.

Lâm Vũ Hân dựa lưng vào vách tường, miễn cưỡng nở một nụ cười “Trong nhà Á Đồng có rượu không?”

Đan Á Đồng hơi sững sờ, gật đầu “Nhưng mà không có Lafite năm 82 đâu ạ.”

Lâm Vũ Hân cười nhạt “Sao em biết chị thích Lafite năm 82?” Nói xong, mắt nhìn sang Tiểu Kỳ Thâm, chẳng lẽ cả loại chuyện này mà Tiểu Kỳ Thâm cũng nói cho thẳng nhóc họ Đan này?

Thế nhưng ánh mắt Tiểu Kỳ Thâm lại khẽ đổi, qua giây lát lại chuyển sang cười hì hì hỏi “Á Đồng, cậu biết tôi thích uống rượu gì không?”

Đan Á Đồng ngẩng đầu, gãi gãi đầu nói “Em chỉ nghe nói rượu đỏ năm 82 rất ngon, hơn nữa còn nghe thấy mấy người đó nói chị Vũ Hân thích uống rượu đỏ, hóa ra là chị Vũ Hân thích nhất là Lafite năm 82, tiếc là em bây giờ còn chưa mua nổi.” Nói đến đây, gò má có chút ửng đỏ mất tự nhiên.

Lâm Vũ Hân cười cười, vẻ mặt khó coi lúc ban đầu cũng không còn nữa, lúc này thì cửa thang máy mở ra, ba người ra khỏi thang máy, đi thẳng xuống bãi đỗ xe ở tầng ngầm, Lâm Vũ Hân đem xe chìa khóa ném cho Tiểu Kỳ Thâm “Cậu biết nhà Á Đồng, lái xe nha.”

“Tuân lệnh, nữ hoàng.” Tiểu Kỳ Thâm đã tìm thấy chỗ đậu chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ số lượng có hạn, lịch lãm giúp mở cửa xe cho Lâm Vũ Hân, làm tư thế xin mời, đợi Lâm Vũ Hân bước vào rồi mới kéo cửa xe chỗ ghế lái rồi ngồi xuống.

Đan Á Đồng ngồi ở bên cạnh Lâm Vũ Hân, màu đỏ trên gương mặt cũng đã biến mất, lái xe ra khỏi bãi đỗ, ánh mặt trời chiếu đến, trong xe sáng lên không ít.

“Cô ấy và chị vào Thiên Quan cùng năm, cũng cùng chung người đại diện. Lúc chị có scandal, người đầu tiên ra mặt là anh Cảnh..., người khác là Tinh Tinh.” Lâm Vũ Hân dựa vào thành ghế, trong giọng nói hiện lên sự mệt mỏi.

Tiểu Kỳ Thâm lần nữa nghe được có người nhắc đến nhân vật danh chấn một thời Cảnh An Tước, bất giác nhìn qua gương chiếu hậu, liền thấy được sự yếu đuối khó thấy trên mặt Lâm Vũ Hân.

“Tất cả mọi người đều nói chị và Tinh Tinh là số tốt, vừa mới ra nghề đã có anh Cảnh che chở, trong rất nhiều chương trình trên truyền hình, anh Cảnh đều mang hai người tụi chị đi theo.” Lâm Vũ Hân bất giác mỉm cười “Về sau tụi chị dần thành chị em tốt trong Thiên Quan, chị và Tinh Tinh lên tạo mối quan hệ tốt với những nghệ sĩ khác, lúc đó thật không nghĩ tới...” Giọng Lâm Vũ Hân nghẹn ngào, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không muốn cho đàn em nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của bản thân.

Lâm Vũ Hân nói lấp lửng như thế, Đan Á Đồng đương nhiên biết rõ, cậu lấy ra một cái khăn tay trắng đưa cho Lâm Vũ Hân nói “Chị Vũ Hân, có thể với chúng ta chết đi là một chuyện vô cùng đau đớn, nhưng với một người họ đang gặp chuyện đau khổ, thì cái chết có lẽ là cách tốt nhất để giải thoát. Hơn nữa, chết cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.”

Lâm Vũ Hân nhận lấy khăn tay, chạm phải ngón tay của thiếu niên, thật lạnh, lần đầu tiên cô nghe được lời an ủi như vậy “Chết là giải thoát?”

Rút tay lại, mí mắt Đan Á Đồng khẽ rũ xuống, “Chết, chính là tái sinh theo một nghĩa khác, không còn đau buồn nữa, có lẽ Hàn Tinh sẽ nhanh chóng đón một cuộc đời mới, cái gì gọi là yêu, còn cả những cảm xúc linh tinh khác chẳng qua chỉ là mây khói trong chớp mắt.”

Lâm Vũ Hân kinh ngạc nhìn cậu, đột nhiên cô có một loại ảo giác, người trước mắt dường như đã sớm nhìn rõ cái gọi là sinh tử, sống hay chết trong mắt cậu rốt cuộc cũng chỉ là sự bắt đầu hay kết thúc một quá trình.

“Nhưng người đang sống thì phải sống tốt vì bản thân mình, bỏ lại nỗi đau, phải thật vui vẻ tiếp tục trải nghiệm cuộc sống của bản thân. Dù sao qua hôm nay, ngày mai mặt trời vẫn ló dạng như bình thường, nhưng sẽ không lặp lại ngày hôm nay.” Đan Á Đồng ngẩng đầu khẽ cười với Lâm Vũ Hân “Cho nên, em hy vọng sau khi chị Vũ Hân hết khổ sở thì phải sống thật vui vẻ, Hàn Tinh đã tự lựa chọn cái chết, Vũ Hân là bạn của chị ấy thì phải tôn trọng quyết định đó, đã thế, thì sao chị lại bởi vì sự lựa chọn của bạn bè mà đau buồn chứ?”

Lời Đan Á Đồng nói hình như rất có lý, trong lòng Lâm Vũ Hân cũng bình tĩnh một chút, nhưng như thế nào cũng có một cảm giác quái dị không thể che hết, còn quái dị như thế nào, chính cô cũng không thể nói rõ được. Chỉ là cảm thấy, một cậu bé mới 19 tuổi, nói ra những lời thật không giống với lứa tuổi của cậu.

Nhìn thấu sinh tử, cảnh giới này trên đời có mấy người có thể làm được đây?

Mà Tiểu Kỳ Thâm ngồi phía trước bàn tay nắm tay lái đã có chút trắng bệch, qua kính chiếu hậu hẳn thấy rất rõ ràng, lúc Đan Á Đồng nói những lời kia không hề có chút cố sức, nói cách khác, đây chính là tiếng lòng của cậu, Tiểu Kỳ Thâm lại có cảm giác lửa giận trong lòng càng lúc càng bùng lên, tính mạng con người chỉ có một, cậu sao có thể dễ dàng nói những lời như vậy chứ?

Cậu coi sinh mạng là cái gì chứ, một trò chơi sao, nếu là GAME OVER thì xong rồi, toàn toàn không cần lo lắng bạn bè chính mình còn cả người thân có đau lòng hay không?

“Á Đồng, em không sợ chết à?” Lâm Vũ Hân nghiêng đầu nhìn thiếu niên

bên cạnh “Chết, đáng sợ không?” Cô kéo cổ tay thiếu niên qua, cổ tay trái của cậu ở chỗ đồng hồ che mất lộ ra một vết cắt thật sâu, nhìn thấy mà giật mình.

Thật ra từ hồi đóng ‘Lâm Thành’, cô đã phát hiện ra vết thương trên cổ tay trái của thiếu niên này, cô càng không rõ, rốt cuộc là đã có chuyện gì mới khiến một chàng trai mới lớn quyết định như vậy.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn qua kính chiếu hậu chỉ thấy Lâm Vũ Hân kéo cổ tay Đan Á Đồng, chứ không hề thấy vết sẹo trên cổ tay.

“Em gặp may đây, nhờ đồ hóa trang trong ‘Lâm Thành’ mà che khuất chỗ này, nếu không với danh tiếng hiện nay thì không biết sẽ có những tin gì xuất hiện nữa.” Lâm Vũ Hân xoa nhẹ thái dương “Chuyện đã qua của em chị không có tư cách quản, nhưng giờ em đã gọi chị một tiếng chị, thì chị không bao giờ cho phép em xem nhẹ tính mạng của mình.” Cô rốt cuộc đã hiểu vì sao bản thân lại cảm thấy lời nói của Đan Á Đồng có loại cảm giác quái dị, bởi vì trong lời nói của Đan Á Đồng hoàn toàn không hề quý trọng sinh mệnh, cô im lặng không nói tiếp.

“Chị Vũ Hân, em sẽ không lãng phí tính mạng của mình.” Đan Á Đồng hiểu ra đôi phương hiểu lầm cái gì, bất đắc dĩ giải thích “Em chỉ quyết định sống theo bản năng một chút.” Rút tay về, đôi mắt bình thản nhìn vết sẹo đã không còn rõ ràng trên cổ tay “Cái này là của Đan Á Đồng ngày xưa lưu lại, không liên quan tới em.”

Nghe giọng điệu thờ ơ của cậu, có vẻ thật sự không quan tâm chuyện quá khứ, Lâm Vũ Hân nhắm mắt lại “Đến thì kêu chị.”

Đan Á Đồng khẽ thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa, trong xe dần dần an tĩnh lại. Cậu nhắm mắt lại, cũng là giấu đi chút mối mệt trong đáy mắt.

Tiểu Kỳ Thâm yên lặng lái xe, thẳng cho đến khi cư xá quen thuộc hiện ra trước mắt, chiếc xe Ferrari màu đỏ cũng không dừng lại để kiểm tra an ninh mà cứ thế trực tiếp lái thẳng vào bãi đậu xe, dừng xe, hần quay đầu lại nhìn hai người đang nhắm mắt nghỉ ngơi nói “Đến rồi.”

Đan Á Đồng rất nhanh mở mắt, rõ ràng cậu không có ngủ, Lâm Vũ Hân ngồi bên cạnh cũng mở mắt ra, nghiêng đầu đối nói với cậu “Thật không ngờ Á Đồng lại ở khu nhỏ phổ thông như thế này.”

Đan Á Đồng khoe miệng có chút co giật “Chị Vũ Hân, căn hộ hai phòng này là hồi em ký hợp đồng với Phi Ngu nhin ăn nhin mặc mới mua được đây.”

Lâm Vũ Hân thấy biểu hiện cười khỏ của cậu, tâm trạng cũng tốt hơn ít nhiều, ngẩng đầu nhìn lên căn nhà hơn 20 tầng rất bình thường này, khoe miệng có chút nhếch lên “Về sau em cũng không ở nơi này nữa đâu.”

Đan Á Đồng không hỏi vì sao, dẫn hai người bước thang máy, sau đó vào nhà mình, ném chìa khóa lên bàn uống nước “Anh chị cứ ngồi tự nhiên, em đi lấy ly rượu.”

“Tôi đi với cậu.” Tiểu Kỳ Thâm vội vàng đi theo sau Đan Á Đồng.

Lâm Vũ Hân quan sát xung quanh phòng khách, đơn giản và nền nã, không có áp phích linh tinh, cũng không có bụi bám như trong tưởng tượng.

Đi một đôi dép bông ngồi xuống sofa, thấy Tiểu Kỳ Thâm đang cười liên tục nói gì đó với thiếu niên trong phòng bếp, còn trên mặt thiếu niên thì không biểu hiện mấy cảm xúc, chỉ là lấy từ trong tủ ra ba cái ly chân dài rồi bắt đầu rửa dưới vòi nước.

Dù ngồi cách đó một quãng, Lâm Vũ Hân vẫn có thể thấy được vẻ dịu dàng trên gương mặt Tiểu Kỳ Thâm. Đây cũng sự dịu dàng mà cô chưa bao giờ thấy qua, cô bỗng nhận ra rằng, lúc này đây Tiểu Kỳ Thâm là nghiêm túc, chứ không phải như quá khứ chỉ là chơi chơi mà thôi.

Chân mày có chút cau lại, Lâm Vũ Hân nhìn một bên mặt hờ hững của thiếu niên, dời ánh mắt của mình, nhẹ nhàng thở dài.

“Choang...” từ trong bếp truyền ra tiếng thủy tinh rơi trên mặt đất, cô vội nghiêng đầu nhìn, thấy Tiểu Đại Thiên vương đang cười hì hì với thiếu niên.

Thiếu niên dành cho Tiểu Đại Thiên Vương một cái nhìn thương hại “Không có việc gì, em còn có hai cái ly rượu nữa, tốt nhất là sau này anh nên luyện tập rửa nhiều mấy thứ linh tinh đi.” Ánh mắt kia giống như là thấy tội nghiệp cho cái con người không có cuộc sống bình thường.

“Phi!” Lâm Vũ Hân nhin không được cười ra tiếng.

-----oOo-----

Chương 42: Rượu

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mouton 2000?” Tiểu Kỳ Thâm nhìn cái chai màu đỏ trong tay “Vang đỏ Mouton của trang trại Bordeaux?” Đối với hắn thì một chai vang đỏ như vậy thì chẳng là gì, nhưng đối với Đan Á Đồng mà nói, có thể mua được chai rượu như vậy thật không phải là chuyện dễ dàng. Nếu như hắn nhớ không lầm thì, Château Mouton 2000 có giá trên thị trường tầm 20.000 nhân dân tệ, tuy so cùng với Lafite cùng năm thì kém hơn một chút, nhưng cũng là coi như không tệ, không biết Đan Á Đồng đã hạ bao nhiêu quyết tâm mới mua được chai rượu này đây.

“Cậu cũng thật là, đừng nói nhảm nữa, quan tâm nó là rượu gì làm gì chứ, trước cứ mở nắp rượu ra rồi nói gì thì nói.” Lâm Vũ Hân một tay đoạt lấy chai vang đỏ trên tay Tiểu Kỳ Thâm, mở nút chai rượu ra, cũng không ngửi mùi nút chai, cứ vậy trực tiếp rót ra ly.

Tiểu Kỳ Thâm nhún nhún vai, nhìn Lâm Vũ Hân không còn chút hình tượng nữ tính hiền thực nào đang rót rượu.

Đan Á Đồng bung cái khay trái cây đựng ít đồ ăn vặt đặt lên bàn, rồi thuận thế ngồi xuống, cầm lên một ly rượu đỏ, lắc nhẹ “Mouton 2000 là chai đắt nhất của em đây.” Dứt lời, mắt cậu nhìn sang cái tủ rượu nằm trong góc, trên đó có xếp gần 10 chai vang đỏ “Nhà địa chủ đây cũng không có dư đâu.”

“Thằng nhóc chết tiệt, đồ keo kiệt!” Lâm Vũ Hân nhắc ly rượu lên uống một ngụm, có chút nhú nhú mày “Hai người nói xem, uống vang đỏ có phải rất giống với tình yêu không, thời cơ chưa đến thì hương vị sẽ không ngon?” Lúc cô nói câu này, cô nhìn sang, chờ lời đồng tình từ Tiểu Kỳ Thâm.

Tiểu Kỳ Thâm cười cười, cầm ly rượu không có đáp lại.

Dường như cũng không muốn đi tìm đáp án, Lâm Vũ Hân nâng ly rượu một hơi uống sạch, rồi tự mình rót tiếp, cười khẽ “Nhưng mà cách nghĩ này cũng không đúng, bởi vì tôi đã từng đợi thời cơ tốt nhất để thưởng thức rượu, nhưng ly rượu kia lại vỡ, vỡ nát rồi, nên cái gì cũng không có.” Cầm ly rượu lên, xuyên qua chất lỏng màu đỏ nhìn thấy chính là hai người đàn ông tài giỏi với gương mặt bị bóp méo.

Một lần nữa uống cạn chất lỏng trong ly, Lâm Vũ Hân cười nhạt “Dù cho đàn ông có đẹp trai cỡ nào, thì qua ly rượu đỏ này, hẳn cũng chỉ có thể sắm một vai trong phim kinh dị.”

“Đó là bởi vì trên đời này không có người đàn ông nào lọt được vào mắt chị.” Tiểu Kỳ Thâm nhấp nhẹ chút rượu trong ly “Vũ Hân, chị phải nghĩ tới tương lai.”

Lâm Vũ Hân và Tiểu Kỳ Thâm trong lúc đó cũng không có cái vẻ xấu hổ sau khi đã chia tay nhau như cậu dự đoán, họ thật bình thản, thậm chí còn khiến Đan Á Đồng có một cảm giác không chân thực.

Lấy ra một cái CD nhạc nhẹ mở lên, cậu dựa vào cửa sổ, ngẩng đầu lên nhìn trời “Thật không hiểu nổi, tại sao lại có nhiều người vì tình yêu hư ảo mà sinh sinh tử tử.” Hàn Tinh, Đan Á Đồng, còn có người phụ nữ điên ngày ấy.

Cậu còn nhớ rõ đêm đó, cơn dông kéo về, cậu uống xong ly rượu vang đỏ người phụ nữ đó rót, nhìn cô ta cười điên dại, nhìn cô ta ôm cậu từng tiếng nỉ non, em yêu anh...

Cậu thậm chí còn nhớ rõ ly rượu kia là Lafite 1982, đó chính là một loại vang đỏ bản thân từng thích nhất, nên khi chết vì thuốc độc trong ly Lafite ấy, cậu dường như cũng không tiếc nuối nhiều.

“Cậu không tin vào tình yêu sao?” Tiểu Kỳ Thâm nhìn thiếu niên đứng ở bên cửa sổ, tim khẽ run lên.

Thiếu niên quay đầu lại, ánh mặt trời làm cho cảnh quanh cậu bừng sáng, nhưng cũng không thể làm cho người khác thấy rõ gương mặt bị bóng che khuất của cậu “Anh đừng bàn với em về tình yêu, mấy thứ linh tinh đó chỉ có trong phim thôi.”

Lâm Vũ Hân thấy, cái vị Tiểu Thiên vương nụ cười luôn thường trực trên môi, thế nhưng, lúc này cười so với khóc quả thật còn khó coi hơn.

“Ngay cả tình yêu cũng không tin tưởng, không thấy đau lòng à?” Hắc nhìn thiếu niên, dường như là muốn làm cho cậu hiểu được tình yêu quan trọng như thế nào.

Thiếu niên rời khỏi chỗ đứng nơi cửa sổ, có chút đi về phía trước một bước, hắc thấy rõ trên mặt thiếu niên ngoài sự lạnh nhạt, cái gì cũng không có “Tin tưởng tình yêu thế nhưng không có được cái thứ tình yêu đó không phải là càng đáng thương hơn?”

“Đúng ha.” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười để che đi ánh mắt mình “Người như vậy so ra càng đáng thương hơn.” Phải rồi, yêu mà không được người ta đáp lại thì càng thêm đáng thương.

“Chúng ta đều là những kẻ đáng thương.” Lâm Vũ Hân không biết đã liên tục uống cạn bao nhiêu ly nữa, cô một mặt tự rót thêm một ly rượu nữa, một bên tự giễu “Có thể đáng thương như vậy tôi cũng đã không hối hận, tôi chỉ hối hận, khi anh ấy còn sống bản thân đã không nói ra.”

Tiểu Kỳ Thâm dời đi ánh mắt hoảng loạn trên tay mình, nhìn sang Lâm Vũ Hân. Mấy năm qua, hắc cứ suy đoán mãi về người yêu trong lòng Lâm Vũ Hân, nhưng Lâm Vũ Hân chưa bao giờ đề cập qua, mà hắc cũng sẽ không hỏi, thật không ngờ, hôm nay cô lại thoải mái nói ra như vậy.

“Á Đồng, em biết không, chị đã sớm phát hiện ra trên người em có bóng dáng của anh ấy.” Lâm Vũ Hân cầm ly rượu, cười yếu ớt “Tương đi, khi cười lộ lên, cả nụ cười Niêm Hoa đầy thâm tình nữa.”

Tự rót cho bản thân thêm một ly rượu, cô nhìn thiếu niên đang tắm dưới ánh mặt trời “Á Đồng, sau khi cậu tự sát lại thay đổi lớn như vậy, mà ngay cả cách bài trí trong phòng cũng giống với anh ấy.” Uống xong cả ly rượu, trong mắt cô đã ngân ngấn nước “Anh Cảnh, là anh, là anh sao?”

Cô nhìn chằm chằm chàng trai, giọng nói đã run lên nhè nhẹ “Là anh phải không?”

Trong phòng đột nhiên chỉ còn một mảnh tĩnh mịch, tiếng đàn dương cầm

du dương quanh quẩn trong phòng khách, nhẹ nhàng, chậm chậm mà thoải mái.

“Chị Vũ Hân, chị uống say rồi.” Đan Á Đồng cười, đến gần sofa, đôi mắt màu trà bình tĩnh như hồ nước không gợn sóng “Em là Đan Á Đồng.”

Lâm Vũ Hân lặng lẽ nhìn thiếu niên mỉm cười, dờn ánh mắt, phì cười ra tiếng “Chị là người ngàn chén không say đấy.” Nói xong chỉ chỉ vào chai rượu đã trống không “Em còn bao nhiêu chai rượu, đem hết ra đi, hôm nay không say không về.”

Đặt ly rượu xuống, Đan Á Đồng tháo cái nút ở cổ tay áo “Vâng, hôm nay nếu say thì nghỉ ở nhà em, em còn một phòng khách nữa.” Nói xong, xoay người lấy ra 10 chai vang đỏ trong tủ ra, cười nói “Nếu như về sau hai người còn nhớ giữ lời trả rượu cho em thì càng tốt hơn.”

Khui ra một chai Latour 1995, cũng không đợi đến năm cho rượu ngon nhất, cứ thế mà rót ra ba cái ly, nhắc ly lên một hơi uống hết sạch, lắc lắc ly rượu trống không “Quả nhiên là uống không đến 10 phút, nhưng mà, cũng không tệ lắm.”

“Xem ra hôm nay tôi gặp được hai con trâu nhai mẫu đơn rồi.” Tiểu Kỳ Thâm một mặt nói giỡn, một mặt bắt chước bộ dạng Đan Á Đồng một hơi uống cạn ly rượu.

“Trâu của cậu mới ăn mẫu đơn, cắt đi.” Lâm Vũ Hân đưa ly rượu trống không đến trước mặt Đan Á Đồng, không thèm nhìn tới Tiểu Kỳ Thâm “Rót rượu.”

Chất lỏng màu đỏ xuôi theo chén rượu chảy xuống, phát ra âm thanh, Đan Á Đồng nhìn người phụ nữ đối diện uống rượu, mí mắt cậu khẽ rũ xuống, vô ý thức vuốt nhẹ miệng ly.

Tiếng đàn dương cầm đã quay về, chỉ là đàn dương cầm mang theo những kỉ niệm trở lại, có nỗi xót xa, còn có cả sự tuyệt vọng.

Nghiêng đầu sang liếc cái máy phát nhạc, Đan Á Đồng đi đến gần nó, đang chuẩn bị tắt đi thì bị một bàn tay dè lại, cậu khó hiểu ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt mỉm cười của Tiểu Kỳ Thâm.

“Đừng tắt, đang nhâm nhi rượu nghe nhạc cũng hay lắm.” Tiểu Kỳ Thâm lấy ra một cái đĩa “Nếu cậu không thích, đổi sang cái này đi.”

Đan Á Đồng lẳng lẳng nhìn động tác của hắn, mãi cho đến khi nghe được tiếng hát quen thuộc vang lên, Đan Á Đồng mới thu hồi ánh mắt của mình “Người này là ai anh còn không biết, thế mà cũng nghe anh ta hát sao?”

“Anh biết rõ nha, là Cảnh An Tước.” Tiểu Kỳ Thâm đang đưa ly rượu, cười tùm tùm trả lời, ánh mắt bình thản hướng về Đan Á Đồng. “Là người đàn ông đã từng đứng trên đỉnh cao của danh vọng.”

Nghe được cái tên vốn đã chôn sau dưới đáy lòng, Lâm Vũ Hân vốn đã say lại ngẩng đầu lên, đôi mắt lơ lơ nhìn về hướng hai người “Anh Cảnh là nghệ sĩ xuất sắc nhất, Tiểu Thiên vương, cậu so với anh ấy, còn kém xa lắm.”

Tiểu Kỳ Thâm xoa xoa cái trán, có chút bất đắc dĩ thở dài, nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng, dường như có chút tủi thân “Tôi nói này, người đàn ông kia rốt cuộc tài giỏi thế nào, mà lại ảnh hưởng nhiều người như vậy?”

Đan Á Đồng mỉm cười “Một người đã chết, không hơn.” Đi đến bên cạnh Lâm Vũ Hân gỡ ly rượu cô đang bị cô nắm chặt trong tay ra, khẽ thở dài, ôm lấy cô rồi đi tới phòng ngủ của khách.

Giúp Lâm Vũ Hân đắp kín mền, vừa muốn rời đi, ống tay áo lại bị một bàn tay trắng nõn nhỏ xinh kéo lại, cậu cảm thấy quái lạ nghiêng đầu nhìn người phụ nữ còn đang nhắm mắt trên giường.

“Anh Cảnh, em thích anh...” Lời bày tỏ run rẩy trong căn phòng trống trải lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Nhìn cổ tay của mình, con người Đan Á Đồng khẽ co lại.

Đứng ở trước cửa, Tiểu Kỳ Thâm nhìn thiếu niên nhẹ nhàng kéo tay cô gái ra, lại nhẹ nhàng đắp mền kín cho cô gái, dịu dàng nói “Chị Vũ Hân, chị uống say rồi.” Lui ra sau một bước, dường như đã ở khoảng cách an toàn cô gái không bắt được nữa, thiếu niên nhìn người con gái nằm trên giường, trong mắt mang theo sương mù “Nhưng, em tin rằng anh ta đã biết tấm lòng của chị rồi, thế nên ngủ ngon nhé.”

Và trong phòng, kéo màn cửa kín lại, che khuất không cho nắng lọt vào, Tiểu Kỳ Thâm nhìn thiếu niên “Đi thôi, chúng ta uống tiếp đi.”

Trở lại phòng khách, Đan Á Đồng uống một ngụm rồi một ngụm, gò má vốn tái nhợt nay đã nhiễm lên chút đỏ, giai điệu bài hát từng là hit một thời khiến bao người điên đảo, từng câu quán ở bên tai, tự dừng lại làm cho người khác thấy phiền lòng.

Khẽ nhíu mày “Không muốn nghe người này hát, đổi bài đi.”

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười đứng dậy, thay lại đĩa nhạc nhẹ lúc trước, nhìn thiếu niên trên sofa, có lẽ cậu không biết, vừa rồi trong nháy mắt, khí thế trên người cậu không giấu chút nào, nên đã để người khác thấy được tâm tính cao ngạo rồi sao?

Ngồi xuống cạnh thiếu niên, nghe nhạc, uống rượu, dù chỉ là vậy nhưng cũng làm hắn thấy thỏa mãn, nghĩ vậy hắn không khỏi cười khỏ, thật đúng là việc mà bản thân không nghĩ ra được.

Dù sắc mặt Đan Á Đồng bên ngoài không thay đổi nhiều, nhưng Tiểu Kỳ Thâm lại phát giác ra tâm trạng cậu không tốt, nhìn mấy vỏ chai rượu trên bàn, hắn đặt chén rượu xuống, nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng “Em đang nghĩ gì thế?”

Chàng trai vì uống rượu say nên đôi mắt mông lung nhìn hắn, có chút sững sờ mới nói “Nghĩ gì...” lông mày cậu nhăn lại, dáng vẻ khó xử lại có vài phần đáng yêu “Nghĩ kiếp trước kiếp này, anh tin không?” Nói xong, tự mình cười lớn, rồi nhắc ly rượu lên uống một ngụm “Trên đời, cho dù mặt trời mỗi ngày nhô lên, nhưng cũng không lặp lại dáng vẻ cũ, sẽ không có một ngày tương tự, vậy làm sao lại có được một người bản sao chứ.”

“Có lẽ, chỉ là vì vô cùng hoài niệm, sẽ có nhiều cảm xúc khi trông thấy người hoặc một món đồ vật tương tự.” Tiểu Kỳ Thâm dựa vào sofa, giống như cười mà không phải cười nói “Hoài niệm tình cũ không phải rất bình thường sao?”

Đan Á Đồng đặt ly rượu xuống, rõ ràng con mắt còn mang theo men say lúc này dường như lại mang theo một lực xuyên thấu lòng người “Nhưng, trong lòng anh cũng không đồng ý với nó, sao còn khuyên em?”

“Tôi chẳng qua cảm thấy hoa có thể chiết được thì cứ chiết đi, chớ đừng có đợi cây hoa bị gãy vô ích mà thôi.” Cũng không phản bác, Tiểu Kỳ Thâm nhìn thiếu niên “Nếu đã thích, không lùi được thì tranh thủ tiến lên, không để bản thân có cơ hội hối hận.”

Đan Á Đồng nhắm mắt lại, dựa vào sô pha, mơ mơ màng màng rừ rì nói “Quả thực, hối hận loại chuyện này thì đúng là điều vô dụng nhất...”

-----oOo-----

Chương 43: Sau cơn say

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ôm lấy Đan Á Đồng đã say khướt lên trên giường. Tiểu Kỳ Thâm nhìn hai gò má ửng đỏ của cậu, còn có đôi môi màu hồng phấn ướt át, định bụng chỉ nhẹ nhàng sờ lên khóe môi của thiếu niên, nhưng cảm xúc mềm mại làm cho lòng hấn hơi xao động.

Nhìn không được, hấn cúi người thấp một chút chạm nhẹ lên môi thiếu niên, hơi thở của cậu mang theo mùi rượu nhàn nhạt, hấn nhìn không được cảm giác muốn dịu dàng ôm cậu vào lòng.

Kìm những rung động trong tim, rời khỏi môi của thiếu niên, nhìn thấy một cánh tay cậu lộ ra ngoài, chuẩn bị đem cánh tay trái nhét vào chăn, lúc này lại khiến hấn cứng đờ.

Cổ tay áo bên trái vì thiếu niên đã gỡ nút nên lộ ra cổ tay trắng nõn, còn có một vết sẹo có vẻ vô cùng gai mắt.

Dù vết sẹo đã không còn rõ, nhưng vẫn có thể làm cho người khác nhìn ra khi đó cậu dùng con dao tàn nhẫn như thế nào, đau đớn ra sao.

Tim hấn thất lại, rồi lập tức trỗi lên một cảm giác rất kì lạ, vì sao người này lại tùy tiện tự sát, cá tính như vậy sao lại tự sát?

Rốt cuộc là ai đã thương tổn cậu như thế?

Đứng dậy, nhẹ nhàng đóng cửa lại, Tiểu Kỳ Thâm thấy bên cạnh có một

cánh cửa, có chút do dự, đi tới gần cửa, mở cánh cửa phòng ra. Trong chốc lát, hắn không biết mình có nên đi vào hay không, bởi vì căn phòng được màn cửa dày che kín, không một tia nắng lọt vào, khiến nó trở nên vô cùng tối tăm.

Cũng chỉ là do dự một chút, Tiểu Kỳ Thâm đi vào căn phòng, kéo màn cửa ra, làm cho ánh mặt trời chiếu đầy căn phòng, nháy mắt toàn cảnh căn phòng đã nhập vào tầm mắt hắn.

Một cây đàn dương cầm xa xỉ, còn có một cây đàn ghi-ta điện tử, thậm chí còn có đàn tranh, vài loại nhạc khí khác cũng được bày trong phòng. Bên kia kê một cái bàn, sau cái bàn là một giá sách cũng không tính là lớn lắm, hắn đến gần xem xét, tất cả đều là sách về kinh tế cùng một ít về nghệ thuật.

Kinh tế và nghệ thuật, hai loại này đặt trong cùng một chỗ khiến người khác có cảm giác có phạm không ổn. Tiểu Kỳ Thâm rút ra một quyển sách, ngẫu nhiên lại là một quyển sao chép về tranh truyền thống. Hắn đặt tay lên cầm, không ngờ Đan Á Đồng lại thích loại sách này, hoàn toàn không thể tin được cậu mới 19 tuổi, người đã 26 như hắn cũng không có hứng thú với loại sách này, vì sao người mới 19 tuổi như cậu lại thích nó chứ?

Rút thêm một quyển sách khác, là sách có liên quan tới phương diện diễn dịch, trên bề mặt còn có một vài chú giải, xem ra chủ nhân đã xem qua quyển sách này.

Đặt sách lại chỗ cũ, rồi rút ra một quyển sách khác, là một quyển liên quan tới kinh tế học, vừa mở sách ra, liền thấy một phong thư kẹp trong sách rơi ra mặt đất, ở trên góc phong thư còn có một vết bầm màu đỏ sẫm.

Thấy vết bầm đỏ sẫm, trong lòng Tiểu Kỳ Thâm sinh ra cảm giác hoảng loạn. Hắn cúi người nhặt phong thư lên, thấy dòng chữ trên phong bì “Đan Đồng tuyệt bút”, tim hắn lạnh buốt.

Đan Đồng, là tên của Đan Á Đồng khi chưa debut, liền tưởng tới vết sẹo trên cổ tay Đan Á Đồng, ngón tay Tiểu Kỳ Thâm run rẩy lấy lá thư ở bên trong ra.

Trên giấy viết thư cũng có cảm giác bị dính máu, Tiểu Kỳ Thâm đọc nội

dung trong thư, nhắm mắt lại, gấp lại lá thư, bỏ nó trở vô phong thư, kẹp phong thư trở lại vào trong sách rồi đặt sách về chỗ cũ. Hấn vô lực ngồi lên cái ghế xoay cạnh bàn, trong lá thư này ngập tràn sự tuyệt vọng của một cậu bé với với tương lai, với tình yêu. Vì bị đồng đội bắt nạt, bị người yêu vứt bỏ, mà sau đó tự sát. Người đã viết ra lá thư này và Đan Á Đồng trong mắt hấn thật quá khác biệt, chẳng lẽ sau khi thoát chết, lại có thể làm con người ta bình tĩnh hoàn toàn? Cho nên mới nhìn thấu cái gọi là sống chết, tình yêu sao?

Điện thoại vang lên, thấy cái tên trên màn hình điện thoại, hấn nhấn phím nghe “Alo, anh à?”

“Chú nói hôm nay đi thử phục trang mà?” Giọng nói bên kia rất bình tĩnh.

“Ồ, em có nói sao?” Tiểu Kỳ Thâm dựa vào ghế xoay “Đêm qua uống rượu hơi nhiều, chắc nói lung tung rồi.”

“Phải không?” Giọng của Đường Nguyễn Khanh có chút dừng lại “Đan Á Đồng đang ở cùng chỗ với chú à?”

“Cậu ấy uống rượu, giờ ngủ rồi.” Bây giờ Tiểu Kỳ Thâm cũng không có tâm trạng giỡn cùng Đường Nguyễn Khanh. Hấn đứng dậy lấy ra cuốn sách về cách diễn dịch, mở ra nói “Anh có chuyện gì không?”

“Cậu ta sao lại uống rượu?”

“À...” Lật ra một tờ, trên bề mặt có chút ghi chép do chủ nhân lưu lại “Tâm trạng Vũ Hân không tốt, cậu ấy và Vũ Hân uống rượu với nhau, nên say rồi.” Đột nhiên, hấn chớp mắt một cái “À anh, anh thích Cảnh An Tước phải không?”

Hấn cho rằng đôi phương sẽ trực tiếp tắt điện thoại, nhưng thật không ngờ đôi phương chỉ trầm mặc trong chốc lát “Chú muốn hỏi gì?”

“Không có gì, thuận miệng hỏi thế thôi.” Tiểu Kỳ Thâm gấp lại quyển sách trên tay.”Tự dưng nhớ ra nên muốn biết anh ta à người như thế nào thôi.”

“Tử Mặc, tôi không biết từ hồi nào mà chú lại có hứng thú với chuyện này đây.” Giọng nói của Đường Nguyễn Khanh rất bình thản “Thời anh ta nổi

tiếng là lúc chú còn đang du học bên Anh, mà cho dù chú có về nước thì cũng chỉ lo đi đưa xe, mà anh ta thì...lúc chết, chú còn ở nước ngoài, như vậy một người cùng với chú không có quan hệ gì, chú biết hay không biết thì có ý nghĩa gì chứ?”

Đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, Tiểu Kỳ Thâm cười khẽ “Được rồi, em không hỏi, không hỏi, em còn phải đi chăm cho Á Đồng bé nhỏ yêu dấu của em đây.”

Nghe thấy tiếng tút tút trong di động truyền ra, Tiểu Kỳ Thâm gấp nắp điện thoại lại, nhìn cuốn sách trên bàn, đứng dậy đem sách trả về chỗ cũ.

Nhắm mắt lại, Đường Nguyễn Khanh cúp điện thoại, thất thần dựa vào thành ghế.

Tiếng gõ cửa vang lên, y ngồi dậy “Vào đi.”

“Tổng giám đốc.” Tạ Huân vào cửa, dường như không nhận ra nụ cười mệt mỏi của người kia “Chuyện của Hàn Tinh, giờ chúng ta phải ra tay trước thôi.”

Đường Nguyễn Khanh gạt đầu, nghĩ nghĩ “Tôi muốn làm cho dư luận hủy hoại Cố Sâm.”

Tạ Huân có chút khó xử nói “Nhưng giờ gã đó đang là gà đẻ trứng vàng của công ty giải trí Taylor, khả năng...” Hắn dừng một chút “Bây giờ công ty chúng ta đang chuẩn bị cho tour lưu diễn của Kỳ Thâm, với lại còn tiệc ngày giỗ của Cảnh Thiên vương, nếu chúng ta cũng nhúng tay vào chuyện của Hàn Tinh, e sẽ ảnh hưởng phần nào tới hai sự kiện trên, nhất là Cảnh Thiên vương...”

“Tôi biết rồi, lấy ngày giỗ làm trọng tâm.” Đường Nguyễn Khanh thấy dáng vẻ Tạ Huân muốn nói lại thôi “Còn có chuyện gì?”

Tạ Huân nghĩ nghĩ “Tôi là muốn nói đến chuyện của Đan Á Đồng.”

“Sao thế...” Đường Nguyễn Khanh chỉ chỉ một bên sofa “Anh ngồi xuống rồi nói đi.”

Tạ Huân cũng không từ chối, ngồi xuống cẩn thận chọn lựa từ ngữ “Tôi

nghe nói khi Đan Á Đồng ở Phi Ngu rất tệ, hơn nữa lúc quay MV cho album cũng thường xuyên phải NG, còn nữa, quả thật cậu ta đã từng có chuyện hát nhép.”

Nụ cười trên mặt Đường Nguyễn Khanh tắt dần “Anh muốn nói là... Đan Á Đồng đã giấu tài?” Nói như thế, ngay cả bản thân y cũng cảm thấy buồn cười. Việc một ca sĩ che giấu tài năng chẳng khác nào sĩ tử đi thi đại học cố tình làm sai đề, chuyện này căn bản không có khả năng.

Đương nhiên Tạ Huân cũng hiểu được boss nhà mình nói đại thể thôi, tự động loại bỏ những lời này “Hơn nữa cuộc sống của cậu ta lúc này so với trước cũng khác rất nhiều, vừa rồi tôi nghe nói vài ngày trước cậu ta có gọi điện thoại đến công ty dọn nhà đem đồ đạc gì đó bỏ đi, sau đó đặt hàng một cây dương cầm. Nhưng theo tôi được biết thì Đan Á Đồng không biết chơi đàn dương cầm.”

Đốt một điếu thuốc, rít một hơi, Đường Nguyễn Khanh khẽ nhú mồm “Cho nên?”

“Cho nên...” Tạ Huân nhún vai “Con người Đan Á Đồng này quả thật rất thú vị.”

“Anh nói nhiều như vậy, là chỉ muốn nói cậu ta rất thú vị?” Đường Nguyễn Khanh dụi tắt điếu thuốc mới châm, đứng dậy “Tạ Huân, tôi thấy anh có lẽ rảnh quá rồi thì phải, đã vậy, toàn bộ chuyện của Hàn Tinh giao cho anh phụ trách.”

Tạ Huân sờ sờ cái mũi, xem ra tâm tình ông chủ lúc này thật không tốt, hần đứng dậy bước đi, đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đứng đó “Chẳng lẽ... Anh không nghĩ rằng Đan Á Đồng bước vào Thiên Quan rất giống anh ấy à?” Nói xong, cũng không nhìn xem phản ứng của người kia là gì, cứ vậy mà đóng cửa lại.

Giống người đó sao? Nhìn cửa sổ kính thật to đằng sau, Đường Nguyễn Khanh cười nhạo, không ai có thể vượt qua người ấy, ai cũng đều kém hơn!

Đan Á Đồng...

Y nheo mắt, đốt một điếu thuốc khác, đây chẳng qua chỉ là một vụ tình cò

tốt đẹp mà thôi, dù bản thân y nhiều lần không nhin được muốn đến gần cậu bé ấy, nhưng cậu ta vẫn không phải là người kia.

Pháo hoa tháng 3, nắng xuân vừa đến, chỉ mới có chút ấm áp, nhìn chung trời vẫn còn se se lạnh, Tạ Huân mí mắt khẽ rũ xuống, cho dù là mùa xuân, cũng sẽ có lúc rét lạnh.

Khi Lâm Vũ Hân tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ đã là đêm đen, cô ngồi dậy, xoa xoa cái đầu còn ần ần đau, đi xuống giường, kéo cửa ra liền nghe được tiếng nói chuyện truyền ra từ nhà bếp.

“Tiểu ca, miếng khoai tây này hình như... dày quá.” Bàn đàn em khách khí uyển chuyển nói “Hay là anh ra phòng khách nghỉ một chút đi, lát là xong liền à.”

“Khụ, tại hồi chiều cậu uống rượu, tôi là lo lắng cậu không cẩn thận cắt phải tay thôi.” Đồng chí Thiên vương ngược ngùng giải thích “Tôi giúp cậu rửa rau được mà.”

Sau đó liền truyền ra tiếng gì đó rơi trên mặt đất, Lâm Vũ Hân khước miệng kéo ra, ra khỏi phòng, khoanh tay trước ngực ngắm Tiểu Thiên vương về mặt mờ mịt nhìn mấy quả dưa chuột trên mặt đất, mà cậu em họ Đan thì có vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tiểu Thiên vương.

“Chị nói này, Tiểu Đại Thiên vương, cậu chuẩn bị phá hủy phòng bếp nhà Á Đồng à?” Lâm Vũ Hân giễu cợt nói. “Người như cậu mà nhúng tay vào giúp việc, thật là khiến người khác nhận không nổi mà.” Nói xong, khinh bỉ nhìn mấy trái dưa chuột nằm thẳng đơ trên mặt đất.

Tiểu Kỳ Thâm chỉ mĩa mai lại “So ra với người tự xưng là ngàn chén không say, nhưng thật ra là một người đàn bà mới có mấy ly đã lăn quay rồi thì còn tốt chán.”

Đan Á Đồng lặng lẽ nhìn nhị vị Thiên Vương Thiên Hậu đang cãi nhau ngay cửa nhà bếp của mình, không mẫn không nhạt mở miệng nói “Nếu tinh thần hai người tốt vậy, thì nơi này của em có hai gói mì ăn liền đấy.”

Tiểu Thiên vương lập tức câm miệng, Lâm Vũ Hân cười đến xán lạn, như vậy Á Đồng mới là Á Đồng, quả nhiên rất có khí thế của nữ vương.

“Rầm!” Cánh cửa phòng bếp bị đóng lại, Tiểu Thiên vương đồng thời bị đàn em khinh bỉ phải đến ngồi trở lại sofa ở phòng khách, Tiểu Kỳ Thâm cười tủm tỉm nói “Cuối cùng cũng có thể ăn cơm trưa do Á Đồng tự nấu... Không đúng, bữa tối chứ.”

Lâm Vũ Hân liếc xéo hần liếc “Chúc mừng nha.” Tiếc là chẳng có mấy thật lòng chúc mừng.

Tiểu Kỳ Thâm tâm tình rất tốt, cũng không so đo với cô nàng làm gì “Cám ơn.”

“Hy vọng...Cậu có thể thành công.” Lâm Vũ Hân đứng dậy “Tôi đi tắm, cậu cứ từ từ chờ cơm làm xong đi.”

Tiểu Kỳ Thâm nghiêng đầu nhìn bóng lưng của cô, mỉm cười, không nói gì.

Mặc kệ tương lai ra sao, đêm nay hần phải ăn cơm do Á Đồng nấu, như vậy cũng coi như là thành công được bước nhỏ.

Á Đồng biết làm bữa tối, thật sự là thập phần đáng yêu mà.

Đương nhiên, khi con người ta đang yêu thì luôn tự động cắt bỏ một vài việc không tốt, ví như ánh mắt khinh bỉ của bạn Đồng, hay ví như dũa chuột bị hần làm rớt xuống nền nhà.

-----oOo-----

Chương 44: Phiên ngoại 2: Yêu (đường nguyên khanh)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lần đầu tiên y gặp được người kia là hai ngày sau khi y vào Thiên Quan. Khi đó y chưa phải là tổng giám đốc của Thiên Quan như bây giờ, mà mới chỉ là quản lý của một bộ phận trong công ty mà thôi.

Y nhớ rõ ngày đó thời tiết không tốt lắm, trời âm u như muốn đổ mưa, y đi trên hành lang, nhìn bầu trời bao la mênh mông một màu xám qua tấm kính, tâm trạng cũng không rõ lý do tự dưng kém đi.

Ở phía bên kia hành lang, có một nhóm người vội vàng đi tới, trong đó có một người nam đeo kính đang đỡ một người nam khác mặc bộ vest màu trắng, bởi người mặc vest trắng đang nghiêng đầu, nên y không nhìn rõ được mặt của người đó.

“An tước, anh làm sao thế?” Người thanh niên đeo kính có vẻ khản trương, mà những người đứng xung quanh đó trên mặt cũng không dấu được vẻ lo lắng.

Lúc nhóm người đi gần tới chỗ y, thì người mặc vest trắng kia dường như không chịu nổi nữa, đột nhiên mềm oặt rồi té xuống, thanh niên đeo mắt kính nhất thời không giữ chặt người kia, mắt nhìn người kia ngã ngược ra đằng sau.

Đôi khi, động tác của con người luôn nhanh hơn bộ não của họ, chỉ đến khi y đem người kia ôm vào trong lòng, thì y mới thật sự tin tưởng những lời này.

Người trước mặt dù có chút nhợt nhạt, nhưng vẫn rất đẹp. Mặc dù y đã gặp qua không biết bao nhiêu nam thanh nữ tú, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, người này sở hữu một gương mặt khiến bao chàng đàn ông khác phải ghen tị với.

Tuy chỉ là viên quản lý của một bộ phận, nhưng thanh niên đeo kính dường như biết rõ y là người thừa kế của Đường gia, nên vội vàng giải thích “An Tước đã quay phim suốt ba ngày nay, chưa được nghỉ ngơi chút nào, vừa mới về công ty thì liền té xỉu, chúng tôi chuẩn bị đưa anh ấy đi nghỉ ngơi.”

“À, vậy mọi người tranh thủ đưa anh ấy đi đi.” Y chuyển người nọ sang cho người thanh niên “Tôi đi trước một bước.”

Thấy nhóm người đầy lo lắng đã đi xa, y khẽ nhíu mày, hóa ra là nghệ sĩ của công ty, hèn chi trông đẹp như thế, nhìn qua thì có lẽ là diễn viên hạng 1, nếu không sao lại có nhiều người đi theo thế.

Trở lại văn phòng giải quyết một số giấy tờ không quan trọng lắm, sau đó bắt đầu mở ra tư liệu của một vài nghệ sĩ của Thiên Quan, vì tương lai là tổng giám đốc của Thiên Quan nên ít nhiều y cũng phải biết rõ dưới trướng

mình có những nghệ sĩ nào, đặc điểm của bọn họ ra sao.

Xem hết một loạt nghệ sĩ hạng 1, cũng không thấy người kia ở trong đó, cố tình lật tiếp tư liệu một số nghệ sĩ hạng 2, cũng như vậy không thấy.

Kỳ lạ thật, y nhíu mày, ngay cả nghệ sĩ hạng 2 cũng không phải, vậy sao có thể gây huyền não như thế chứ.

“Rầm!” Một âm thanh vô cùng chói tai truyền vào, bên ngoài phòng làm việc của y là phòng chung, ngồi ở trong những phòng làm việc nhỏ là mười người nhân viên bình thường, y cau mày lại, khả năng cách âm của văn phòng này hình như không tốt lắm.

“Cô nói anh ấy té xỉu hả?” Một cô gái la lên, mang theo sự kinh hoàng. Sau đó là tiếng nhiều người lo lắng nhao nhao lên hỏi thăm, trong đó còn có cả một vài giọng nam nữa.

Y gấp lại cuốn tài liệu trong tay, tổ chức tâm lý của những nhân viên này hình như còn cần phải được cải thiện. Về người mà bọn họ nhắc tới, chắc là người đã té xỉu hồi sáng nay, người đó gọi là gì, y nghĩ kỹ lại nhưng vẫn không tài nào nhớ ra người thanh niên đeo kính đã gọi anh ta là gì.

Buổi chiều, bị ba gọi vào văn phòng tổng giám đốc, lúc y gõ cửa đi vào thì gặp được người đàn ông buổi sáng.

Gương mặt người đàn ông vẫn còn có chút nhợt nhạt, trên mặt mang theo nụ cười mỉm, dáng ngồi của người nọ vô cùng sang trọng và lịch lãm trên sofa. Khi nhìn thấy y bước vào, người nọ rất lịch sự mà cười và gật đầu với y, sau đó cũng không biểu lộ thêm cảm xúc gì khác.

“Ba.” Y đi đến cạnh bàn làm việc, khéo mắt liếc khẽ qua mặt của người đàn ông kia, lúc này người ấy vẫn chỉ nhẹ nhàng mỉm cười như cũ.

Ba của y bước ra khỏi bàn làm việc, đến cạnh y vỗ vỗ lên vai của y, cười hiền từ “Nguyễn Khanh, ba giới thiệu cho con, vị này chính là quân át chủ bài của Thiên Quan chúng ta, Cảnh An Tước, trong giới giải trí đều gọi cậu ấy là Cảnh Thiên vương.”

Hóa ra không phải là ngôi sao hạng 1 bình thường, mà còn là siêu sao Thiên vương sao?

Người đàn ông đó đứng dậy, nụ cười vô cùng chuyên nghiệp “Tổng giám đốc cũng đừng trêu tôi vậy, nếu không có Thiên Quan thì đã không có tôi rồi, còn Thiên vương gì đấy chẳng qua chỉ cách xưng hô hão thôi mà.”

“Ha ha, thằng nhóc này, lại còn đáng vẻ này sao.” Tâm trạng của ba y hình như tốt lắm, lại còn khen ngợi người nợ trước mặt y, hai người đi ra văn phòng còn đi chưa xa lắm thì thấy người thanh niên đeo mắt kính dẫn hai người khác vội vàng đi tới, còn chưa nói gì thì đã đưa hộp sữa ra trước.

Sau đó thì người nợ liền bị ba người mới tới kéo đi, hình như là tham gia một bữa tiệc từ thiện cho trẻ em khuyết tật nào đó vào buổi tối, mà y để ý thấy sắc mặt của người nợ tái nhợt quá.

Buổi tối về đến nhà, ba y nói cho y biết, người đàn ông đó đang là siêu sao số 1, ngôi sao quyền lực nhất giới giải trí, đồng thời cũng là quân át chủ bài của Thiên Quan. Sau này khi y tiếp quản Thiên Quan thì việc cần phải làm đó chính là tiếp tục kí hợp đồng của người nợ, cũng như phải đào tạo ra nhiều nghệ sĩ hàng đầu khác nữa.

Cảnh An Tước, chỉ cái tên thôi cũng đủ biết rõ người đó kiêu ngạo cùng mạnh mẽ thế nào rồi.

Sau đó y tiếp tục công việc quản lý của bản thân, thỉnh thoảng cũng có nghe được một vài tin tức liên quan đến người nợ từ mấy cô nàng ở phòng bên ngoài, hắn có quan hệ mập mờ với ai, hắn đang là đại diện của sản phẩm nào, bộ phim hắn đóng lập được kỉ lục phòng vé nào, hay hắn lại ra album mới nào.

Ở công ty này, nơi nào cũng thấy tin tức về người nợ.

Gặp lại người đàn ông đó là ở một góc hành lang. Người đó đứng trước một tấm kính trong suốt, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm bao la, tất nhiên không phải là kiểu đang mỉm cười hay là buồn rầu như mấy vị hoàng tử trong phim truyền hình thần tượng rồi, hắn chỉ đứng đó nhìn trời, cảm xúc gì cũng không có.

Y đột nhiên cảm thấy người đó nhìn nghiêng rất đẹp, ngay lúc y còn sững sờ, thì người nợ đã nghiêng đầu nhìn thấy y, nở một nụ cười hoàn hảo nói “Quản lý Đường.”

Cũng không biết bản thân trong khoảnh khắc đó đã nghĩ gì, y đã đến cạnh người nọ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bao la chỉ có toàn mây trắng “Anh đang nhìn gì thế?”

“À, tôi chỉ là phát hiện ra có một con bướm trên kính, đây là tầng 23 mà có bướm bay lên, nên thấy thật thú vị.” Người ấy đưa tay lên xoa cằm, bộ dạng dường như là một chàng trai trẻ vừa phát hiện ra một vùng đất mới.

Y bỗng nhiên bật cười “Có lẽ con bướm này là từng tầng từng tầng một bay lên, lúc nghỉ lúc bay, nên giờ đang nghỉ ngơi ở đây, đã đến được tầng này, có lẽ nó chỉ nghỉ ngơi chút rồi có thể tiếp tục bay lên cao hơn.”

Người nọ chớp mắt nhìn y “Đúng rồi, cứ bay lên từng tầng từng tầng một, đôi khi nghỉ ngơi một chút lấy sức rồi bay lên cao hơn nữa, là vậy phải không?”

Trái tim của y giật nảy lên, người này là đang nhắc nhở y sao? Gần đây hành động của y trong Đường gia hình như có chút lớn, cho nên người này...

“Được rồi, tôi đi đây.” Người ấy vẫy vẫy tay, rồi rất thanh lịch bước đi, làm cho y cảm thấy người này vô cùng hoàn hảo, nhưng vì sao hắn lại nhắc nhở y?

Đến gần thang máy, người đàn ông ấy xoa nhẹ trán “Xem ra mình phải nghỉ ngơi rồi, cứ bận rộn kiểu này, thật là mệt muốn chết.”

Có đôi khi, duyên phận bắt đầu bằng những điều bất ngờ thật xinh đẹp, nhưng lại chấm dứt trong hiện thực tàn khốc.

Về sau, y gặp người ấy nhiều hơn trước, nhiều lúc là y ở trong phòng tập đàn nhìn người nọ đang tập luyện bài hát, hay là gặp hắn trong văn phòng của ba y. Y có chút thắc mắc, người nọ rảnh rồi lắm à? Chẳng lẽ là bị công ty đóng băng hoạt động? Nhưng khi nhìn thấy thái độ của ba đối với người ấy, dường như không giống lắm.

Trong một bữa tiệc từ thiện, y thấy người nọ đang cầm một ly rượu bị một đám cả nam lẫn nữ vây quanh. Trong sự kiện đó có không ít tổng giám đốc các tập đoàn lớn, người đó lại đang lẫn trong một đám người, ấy vậy mà

vẫn như trước có thể thấy được, không chỉ bởi gương mặt hoàn hảo, mà lớn hơn chính là khí chất của hắn, làm cho người khác không cách nào bỏ qua sự hiện diện của hắn.

“Nguyễn Khanh, đây chính là con trai lớn của bác Tiểu, Tiểu Trình Ngự, mới từ California về, hai đứa tầm tuổi nhau, nên đứng chơi với nhau nhé.” Y nhìn người thanh niên lạnh lùng trước mặt, sau đó thu hồi ánh mắt ở trên người anh ta lại, vươn tay “Chào anh.”

Mà thanh niên gọi là Tiểu Trình Ngự chỉ bắt tay với y cho có, y phát hiện ra, ánh mắt của thanh niên đó luôn dừng trên người người nọ, quyến luyến, áy náy, đau khổ.

Y đột nhiên nhớ lại, người kia cũng từng du học ở California, chẳng lẽ hai người bọn họ quen nhau? Bỏ qua cảm xúc không vui vẻ lắm trong lòng, y nói chuyện vài câu với người thanh niên, rồi bị một vài thiếu gia ở các tập đoàn khác lôi đi, vất vả lắm y mới thoát nổi, đi vào một góc vắng, thì lại phát hiện chỗ đó đã có người.

“Mục Ngôn, cậu dạo này tốt chứ?” Y nghe ra, đây là giọng của Tiểu Trình Ngự.

Im lặng một lát, y nghe được giọng nói bình tĩnh, dường như còn lạnh lùng của người kia đáp lại “Không xấu cũng không tốt, ít nhất không có ai khiến tôi ghét bỏ.”

“Choang!” Ly rượu rơi xuống đất tạo ra âm thanh vô cùng chói tai, y nhìn thấy người đàn ông ấy mỉa mai “A đúng rồi, anh Tiểu, tôi phải nhắc anh một việc, tôi gọi là Cảnh An Tước, còn Cảnh Mục Ngôn kia, đã chết rồi.”

Người ấy cầm ly rượu rất lịch lãm, nhưng lời nói phun ra lại lạnh lẽo vô cùng “Anh Tiểu à, nó đã chết lúc anh trói hắn bằng cái lưới tình bạn rồi, lợi dụng tình cảm một đứa trẻ mồ côi, lừa gạt tình bạn của nó, kết quả lại ôm một bụng xấu xa, anh như vậy...” Người đàn ông uống cạn rượu đỏ trong ly, một giây này, y dường như đã thấy được sự phẫn nộ cùng vẻ đau đớn được che dấu trong đáy mắt người ấy “Thật làm cho tôi muốn bệnh.”

Y thấy vị thiếu gia họ Tiểu vốn nổi tiếng tinh táo, thanh lịch trong lời đồn giờ mặt không còn chút máu, giống như người đã chết, y thu hồi ánh mắt, xoay người đi lẫn vào trong đám đông, những chuyện này không liên quan

tới y, y không cần phải biết rõ.

Cho dù là như vậy, đêm đó, y vẫn là không nhìn được không chú ý tới người nọ, nhìn hẩn uống cạn từng ly từng ly do người khác mời rượu, suốt đêm, nụ cười vẫn thường trực trên môi hẩn.

Tiệc chấm dứt, y đi theo người ấy vào toilet, thấy người đó ghé vào bồn rửa tay nôn thốc nôn tháo, sắc mặt thì trắng bệch như tờ giấy.

Đỡ lấy người đàn ông đang đứng không vững, mới phát hiện ra cơ thể hẩn lạnh buốt, y lo lắng hỏi “Anh có khỏe không?”

Người đàn ông chậm rì rì nhìn hẩn, mãi không nói một lời, y cứ tưởng người đó sẽ làm ra mấy hành động của mấy tay say rượu, hoặc là có hành vi khác, không ngờ người đó chỉ mỉm cười “Không có việc gì, cảm ơn.”

Y có thể nhận ra, người này đã say, nhưng cho dù có say thì vẫn duy trì lễ nghĩa hoàn hảo, người như vậy gọi là hoàn hảo hay là đáng buồn đây.

Vừa ra khỏi toilet, y liền thấy Tiểu Trình Ngự đang đứng ở bên ngoài, trong lúc nhất thời y không biết là nên buông người kia ra, hay là mang người rời đi.

Môi Tiểu Trình Ngự giật giật, nhưng không có phát ra từ nào, nhưng y có thể thấy, Tiểu Trình Ngự thốt lên “Mục Ngôn”.

Y mỉm cười “Tiểu thiếu gia còn chưa đi à, đây là nghệ sĩ công ty em, hơi say rồi, nên giờ em đang định đưa anh ta về.”

Tiểu Trình Ngự bước đến trước mặt y cùng người nọ, bàn tay có lẽ định chạm lên gò má của người ấy, nhưng cuối cùng thì vô lực rũ xuống, sau đó anh ta lui về phía sau một bước, mỉm cười nói “Sẽ không quấy rầy Đường thiếu gia nữa, phải rồi nghe nói dạ dày Cảnh Thiên vương không tốt lắm, tỉnh rồi nhất định bắt cậu ấy ăn vài thứ gì đó nhé.”

“Em biết rồi, cảm ơn.” Y nhìn Tiểu Trình Ngự, nhẹ gật đầu, không có chút do dự nào mà cứ vậy đỡ người ấy đi xa, y chỉ không muốn làm cho người này có scandal vô cớ, chỉ là bởi vậy nên y mới vội vàng mang người ấy rời đi.

Có lẽ, về sau y mới hiểu được nguyên nhân thật là gì, bởi vì tại lúc đó, y đã quên người này còn có trợ lý và người đại diện riêng. Y chỉ muốn mang người này rời đi, y không muốn để người ấy ở cùng một chỗ với Tiểu Trình Ngự, nhưng lúc y hiểu được điều đó, thì đã muộn.

Trong bữa tiệc y thăng chức lên làm tổng giám đốc, có rất nhiều người đã đến chúc mừng y, kể cả người ấy, hắn mặc bộ vest Armani, mỉm cười nói “Chúc mừng anh, Tổng giám đốc.”

“Có lẽ tôi nên nói lời cảm ơn.” Y nhớ tới người này đã cố ý nhắc nhở y, bởi vì hành động của các anh em y quá trắng trợn nên bị ba y khôn khéo phát hiện, kết quả cái gì cũng không có, y không khỏi nghĩ, người đàn ông này có lẽ là cứu tinh của y.

Y ngẩng đầu nhìn biểu lộ của người đó, lại chỉ thấy nụ cười không thay đổi của hắn.

Dù chỉ cười thế, nhưng y lại cảm thấy rất đẹp.

Sau khi lên chức tổng giám đốc, y thỉnh thoảng cũng nghe được vài scandal về mối quan hệ với người khác của hắn, nhìn hắn vội vàng vào phòng làm việc của y, rồi lại vội vàng rời đi.

Y dần phát hiện ra, người đó thích rượu Lafite 1982, thích đứng ở nơi thật cao nhìn ngắm bầu trời, thích uống hồng trà, thích cười sao cho hoàn hảo nhất, thích nhìn sao đầy trời, còn thích chơi Little Bee và Super Mario, thích ngồi trên ghế sofa rồi thả hồn lạc vào cõi thần tiên, thích...

Lúc y còn chưa hiểu hết người đàn ông đó, thì y lại nghe nói người kia đã chết.

Chết? Làm sao có thể, con người có nụ cười hoàn hảo thế sao có thể chết được?

Y không mở TV, không đọc báo, cũng không trả lời điện thoại, đám phóng viên luôn như vậy, tin giải trí nào cũng có thể viết, nhưng sao có thể quá phạm mà viết người kia đã chết chứ, y nhất định phải khởi kiện đám người đó.

Y sẽ không tin, nhất định sẽ không tin, tuyệt đối không tin, người ấy...sao

lại chết được chứ?

Y nghĩ, có lẽ ngày mai người kia có thể sẽ đứng đó, ngẩng đầu nhìn trời, giả bộ là đang trầm tư suy nghĩ.

Y nghĩ, có lẽ ngày mai người kia sẽ làm tổ ở trên ghế sofa trong văn phòng, uống một ly hồng trà, hờ hững nghe người đại diện sắp xếp lịch trình làm việc.

Y biết rõ người kia luôn thích tạo đề tài cho lũ phóng viên đó, thời gian này nhất định là người kia thấy chán quá, mới bày ra trò đùa dai như vậy.

Ngày thứ hai, y đến công ty sớm, y muốn vào công ty sớm một chút, y nghĩ, người ấy nhất định đang đứng ở đó mà nhìn lên trời.

Thế nhưng, đi ra hành lang không có, văn phòng không có, phòng nhạc cụ không có, phòng thu âm cũng không có, phòng tập võ đạo cũng không có, ở đâu cũng đều không có người ấy, có lẽ người ấy là đang đi thu chương trình, nhất định là đang đi ghi hình.

“Tổng giám đốc.” Một người mang đến nụ cười cho y, trên mặt người này có sự sợ hãi cùng khung hoảng gần như vụn vụn làm cho y nhìn không được mà cười lên.

“Tổng giám đốc, An Tước chết, An Tước chết rồi.” Người này, người đại diện Tạ Huân này nói như vậy.

“Chết... Là có ý gì?” Y nhìn người này, nụ cười trên mặt đã cứng đờ “Anh nói cho tôi biết, chết, là có ý gì?”

“Tổng giám đốc...” Tạ Huân dường như đã bị dáng vẻ của y hù sợ, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, đừng đùa như vậy, anh gọi Cảnh An Tước tới đây, tôi vừa mới tìm thấy một kịch bản hay lắm, gọi anh ta đến nhận vai đi...”

“Tổng giám đốc, An Tước đã chết rồi, anh hiểu không?” Tạ Huân lặp lại lần nữa, chỉ là nhìn ánh mắt của hắn rõ ràng so với lúc nãy càng khung hoảng hơn.

“Tạ Huân, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, không giỡn với anh nữa, đợi Cảnh An Tước trở lại, anh gọi anh ta đến gặp tôi.” y giận tái mặt “Tôi về văn phòng trước.”

“Tổng giám đốc...” Môi Tạ Huân run rẩy “Anh... Làm sao vậy?”

Y mới phát hiện, lòng bàn tay của mình đã bị móng tay bấm vào đến chảy máu, nhưng, vì sao lại không thấy đau nhức?

“Không có việc gì.” Y kéo khóe miệng lên cười cười “Anh gọi Lộ Phàm tới đi, tôi muốn thảo luận về vai diễn của Cảnh An Tước.”

“Tổng giám đốc...” Sự khủng hoảng trên mặt Tạ Huân càng lúc càng rõ ràng, dường như cũng sắp muốn ngã tới nơi, giọng nói run rẩy nhưng mang theo sự cẩn thận “Lộ Phàm... Lộ Phàm tại linh đường.”

“Ồ, Cảnh An Tước hôm nay đóng vai đã chết à?” Y gật nhẹ đầu, đột nhiên không muốn nghe nữa “Tôi hiểu rồi, tôi về văn phòng đã...”

“Tổng giám đốc, đó không phải diễn, An Tước... Thật sự đã chết rồi.”

Chết? Y sững sờ quay đầu, nhìn xem dãy hành lang, Cảnh An Tước đang mặc vest trắng đứng đó đang ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Anh nói đùa gì thế, anh ấy không phải ở đó sao?” Y chỉ ra hành lang, y thậm chí còn thấy người đó quay đầu lại mỉm cười với y “Anh lần sau muốn nói giỡn thì chính chủ phải không ở đây mới được nhé.”

Tạ Huân cứng ngắc nhìn lại, không một bóng người, rồi quay đầu lại nhìn vị tổng giám đốc trước giờ được gọi là hồ ly, trong nội tâm có một loại suy đoán ngày càng rõ.

“Cảnh An Tước, bọn họ đều đùa là anh đã chết, anh có ý kiến gì không!” Y đi ra ngoài, trên hành lang người ấy đã biến mất, trên hành lang cái gì cũng không có, không có những nhân viên ngày thường lui tới, không có âm thanh, cái gì cũng không có.

“Này, anh sắp là người đàn ông 30 tuổi rồi đấy, đừng chơi trốn tìm nha?” Y cười hỏi, giọng nói tại nơi trống trải vang lên, thậm chí có lỗi giác đã

run lên.

Y quay đầu nhìn Tạ Huân sắc mặt đã trắng bệch “Anh nói xem, anh ấy có thể nào đã nghe được lời nói giỡn của anh không. Tôi cho anh biết, kì thật người kia rất xấu bụng, anh nhất định sẽ bị anh ấy trả thù.”

“Tổng giám đốc, anh tỉnh lại đi, An Tước... An Tước, đã mất, di thể của anh ấy còn đang ở trong linh đường, anh ấy đã mất!” Tạ Huân gần như là gào ra những lời này.

Y không thích nghe những lời này, chẳng vui chút nào, một chút thú vị cũng không có, y không thèm nhìn Tạ Huân nữa, cứ vậy mà xoay người rời đi.

Người ấy không chết, không có chết, đùa gì kì vậy? Nói đùa gì vậy?

Tạ Huân nhìn Đường Nguyễn Khanh chạy càng lúc càng xa, giật mình ngồi bệt trên mặt đất, hần run rẩy lấy điện thoại di động ra “Lộ... Lộ Phàm, tổng giám đốc lạ lắm, anh ta...” Hần không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung nữa, dừng một chút, mới nói “Anh ta giống như điên rồi.”

-----oOo-----

Chương 45: Phim điện ảnh của ba người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai ngày sau sự kiện say rượu, Đan Á Đồng cũng khôi phục lại sự bận rộn ngày thường, cậu cũng đã biết chuyện Tiểu Kỳ Thâm hủy bỏ tour lưu diễn Châu Á, đổi thành tour diễn trong nước với nguyên nhân là đi phúng viếng cho người đã chết.

Đan Á Đồng đương nhiên không tin chỉ vì một nghệ sĩ đã chết mà hần làm thế, còn nguyên nhân thật sự là gì thì cậu cũng không có hứng thú đi tìm hiểu. Chỉ là thỉnh thoảng cậu lại thở dài một hơi khi nhìn cái tủ rượu trống rỗng.

Những chai rượu đó là cậu bỏ tiền ra mua, thế mà hai cái vị kia lại không

nghĩ đến việc đền bù tổn thất kinh tế cho cậu.

Lúc Lộ Phàm đến đón Đan Á Đồng đi tham gia tang lễ của Hàn Tinh, đã thấy Đan Á Đồng mặc vest đen ngồi sẵn ở sofa nhìn tủ rượu trống không, khuôn mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Đút cái chìa khóa dự phòng lại vào túi áo, Lộ Phàm nói “Không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.”

Hai người xuống lầu, Lộ Phàm không có chạy xe của Đan Á Đồng, mà là tự lái xe của mình tới. Lên xe xong, Lộ Phàm nhìn Đan Á Đồng ngồi ở phía sau “Vừa rồi cô Liêu Nhiễm có gọi cho tôi, nói bộ phim khởi quay sớm, nên chiều mai phải đến studio trong thành phố để thử phục trang.”

Đan Á Đồng trầm ngâm nói “Ngày mai, không phải nói còn chưa sắp xếp ổn mà?”

“Nghe nói cô Liêu Nhiễm muốn đẩy nhanh tốc độ quay phim này lên, nên mới tăng vốn đầu tư vào.” Lộ Phàm do dự một chút nói “Bộ phim này có vốn đầu tư rất lớn, lại là một đề tài đặc thù, nên sự chú ý của giới truyền thông cho nó cũng rất lớn. Cho nên lần này với cậu mà nói thì sự nghiệp phim ảnh về sau sẽ bị nó ảnh hưởng rất nhiều, có thể nói đây là mấu chốt coi cậu có thể đi thẳng một đường được không.”

Bây giờ Đan Á Đồng chỉ có thể coi là một tân binh có tiếng tăm, nhưng trong giới này còn chưa có một địa vị chính thức. Cộng thêm sự kiện Hàn Tinh tự sát vừa qua, buổi ký autograph vốn được dự định cho ngày mai cũng bị lùi lại, cái này không phải là chuyện tốt.

Trời mưa phùn liên tục, bên ngoài nghĩa trang đã đậu đầy đủ các loại kiểu dáng xe hơi. Đan Á Đồng đã đeo kính mát vào, nhận lấy cái dù vải đen Lộ Phàm đưa cho, trên mặt hiện vẻ đau buồn bước xuống xe. Bên tai không ngừng vang lên tiếng chóp chóp, còn có một vài nghệ sĩ nhỏ đang giả vờ bị thương nhận phỏng vấn từ các phóng viên.

Đan Á Đồng giấu đi đôi mắt chằm chọc sau kính mát khi đi qua mấy nghệ sĩ ít tên tuổi đó, lịch sự từ chối ý định phỏng vấn của đám phóng viên, bung dù ra rồi bước lên trên thềm đá.

Mưa rơi lên chiếc dù vải tạo nên âm thanh nặng nề, bước chân của Đan Á

Đồng không khỏi trở nên chậm chạp, cậu ngẩng đầu nhìn lên thêm đá ở trên, bàn tay cầm dù có chút dùng lực.

Sau lưng dường như truyền đến âm thanh nào động càng lúc càng lớn, Đan Á Đồng cười lạnh, xem ra là có nghệ sĩ nổi tiếng nào đó xuất hiện, những ký giả này vì giật tin, căn bản chẳng phân biệt là đang ở hoàn cảnh nào.

“Viêm Kiềm, trong bộ phim đầu tay của cậu, Hàn Tinh đã từng là khách mời đóng vai chị gái cậu, về chuyện lần này, cậu có thể bày tỏ suy nghĩ của mình không?”

“Viêm Kiềm...”

Hạ Tây Xuyên ngăn lại đám phóng viên đang ủa lên “Thật xin lỗi, Viêm Kiềm hôm nay sẽ không nhận phỏng vấn, mong mọi người thứ lỗi.”

Lạc Viêm Kiềm mặc nguyên một bộ màu đen gập đầu nhẹ với các ký giả, rồi liền lướt qua đám người đang chen chúc bước lên thêm đá. Đi được hai bước thì nâng dù lên, liền thấy được người đang đứng trên thêm đá, mà chàng trai giờ phút này cũng đúng lúc quay đầu lại, trên mặt thiếu niên đeo kính mát, cậu nhìn không rõ biểu hiện của thiếu niên, lúc này đột nhiên cảm thấy trên người thiếu niên dường như có một nỗi đau không tiêu tan.

Cậu bước lên bậc thang bằng đá, đi đến bên cạnh thiếu niên “Á Đồng.”

“Lạc Viêm Kiềm, chào cậu.” Đan Á Đồng gỡ kính mát xuống, lộ ra quảng thâm trên mắt, thần sắc có phần mệt mỏi.

Đối mặt với sự xa cách này của Đan Á Đồng, trong lòng Lạc Viêm Kiềm có chút cảm giác mất mát, nhìn phóng viên không ngừng chụp hình còn có máy quay của đài truyền hình ở bên dưới “Đi lên trước đi.”

Hai người lặng lẽ đi tiếp, đi theo phía sau bọn họ, Hạ Tây Xuyên và Lộ Phàm cũng là trầm mặc, dường như sự trầm mặc rất thích hợp với bầu không khí bây giờ.

Đứng từ xa nhìn một mảnh đất trống trên sườn núi đã có rất nhiều đứng đó, Đan Á Đồng nhận một bông hoa trắng từ mấy nhân viên chủ trì tang lễ rồi cài lên ngực, lại thấy những quan chức của công ty Thiên Quan cùng một số nghệ sĩ có mối quan hệ tốt với Hàn Tinh ở đằng xa.

Hạ Tây Xuyên vốn định dẫn Lạc Viêm Kiềm đi đến chỗ mấy nghệ sĩ cùng công ty, nhưng nhìn cậu cứ một mực bên cạnh Đan Á Đồng, hẳn chỉ có thể thờ dài, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lộ Phàm liếc xéo Hạ Tây Xuyên, tiếp tục im lặng, xoay người đi sang một hướng khác. Anh là đại diện của Đan Á Đồng, cũng không phải trợ lý, cho nên việc anh phải làm không chỉ là làm bạn bên cạnh với nghệ sĩ hay chạy xử lý mấy việc lặt vặt.

Cả tang lễ rất yên tĩnh, mỗi người một lượt thấp đầu đi tới, sau đó gỡ bông hoa trắng trước ngực đặt lên ngôi mộ.

Đan Á Đồng thấy Lâm Vũ Hân lúc đang cúi đầu thì đầu vai run lên nhẹ nhàng, cậu cúi đầu xuống, che đi tất cả cảm xúc trong mắt.

Dần dần đến lượt Đan Á Đồng, cậu thu lại dù, nhìn nét mặt tươi cười vừa quen thuộc vừa lạ lẫm trên bia mộ, đồng tử màu trà khế run lên, từ từ cúi người xuống, lần thứ nhất, lại một lần nữa, một lần cuối cùng, cậu nhắm mắt lại.

Gỡ bông hoa trắng trước ngực, cậu cúi xuống đem bông hoa nhẹ nhàng đặt xuống đồng hoa, than nhẹ, dùng âm lượng chỉ bản thân cậu nghe được, nói “Hàn Tinh, yên tâm ra đi nhé.”

Đứng dậy, đi qua một bên, lấy ra kính mát đeo lên lại, ai cũng không nhìn ra được trong mắt cậu là cảm xúc gì.

Lạc Viêm Kiềm đi đến cạnh Đan Á Đồng, bung dù ra cho cậu, hai người cùng đứng dưới một cái dù, đột nhiên làm cho Lạc Viêm Kiềm có cảm giác bản thân thật gần Đan Á Đồng, cho dù cậu biết rõ đây chỉ là ảo tưởng.

Từ vùng ngoại ô vội vàng trở về, Tiểu Kỳ Thâm ở trước mộ phúng viếng liền thấy hai chàng trai cùng che chung một cái dù, trong đó có một người cẩn thận che dù cho người còn lại, mưa trượt xuống tán dù, dường như đem hai chàng trai kia quây chung lại thành một thế giới riêng.

Bước chân có chút ngừng lại, rồi hẳn đi đến bên cạnh Lâm Vũ Hân, đôi mắt của cô đã đỏ hoe, lấy ra khăn tay “Lau đi nè.”

Lâm Vũ Hân nhận khăn tay, cũng không lau nước mắt, chỉ là sững sờ nhìn hoa trắng ở trên ngôi mộ càng lúc càng nhiều.

Tiểu Kỳ Thâm cũng không nói tiếp, chỉ là lẳng lặng đứng ở bên cô, liếc mắt sang nhìn Đan Á Đồng vẫn im lặng này giờ, mà hắn cũng thấy được ánh mắt dịu dàng của Lạc Viêm Kiềm nhìn Đan Á Đồng.

Nheo mắt lại, Tiểu Kỳ Thâm đối với Lạc Viêm Kiềm này coi như ấn tượng khá sâu sắc, vụ scandal, vụ tai nạn giao thông, đều có người này tham dự, cậu ấm nhà họ Lạc, nghệ sĩ hàng đầu của Phi Ngu.

“Gần đây bận lắm sao, sắc mặt anh không tốt lắm.” Lạc Viêm Kiềm nhìn sắc mặt tái nhợt của Đan Á Đồng “Ngoài công việc, anh cũng nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

Đan Á Đồng gật đầu, dấu đi sự kinh ngạc trong lòng, Lạc Viêm Kiềm lại nói ra những lời như vậy, thật là khiến người khác có chút bất ngờ. Cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp nhau trong thang máy, trên mặt người này tràn đầy sự cao ngạo, từ khi nào lại học được cách quan tâm người khác.

Trời mưa càng lúc càng lớn, rơi trên dù tạo ra âm thanh ngày càng dày đặc, làm cho thế giới này càng trở nên yên tĩnh.

Nhìn cha mẹ Hàn Tinh khóc đến độ gần như ngất đi, Đan Á Đồng rũ xuống mí mắt “Khờ quá.” Vì chuyện yêu đương mà vứt bỏ mọi thứ, người như vậy thật ngốc.

Lạc Viêm Kiềm nhìn đôi mắt chàng trai đã bị che đi bởi kính mát, cậu đột nhiên nghĩ, nói ra những lời này trên mặt thiếu niên sẽ là biểu lộ vẻ mặt gì.

“Tôi có mua album của anh, hát hay lắm.” Lạc Viêm Kiềm thanh âm rất nhẹ, khiến người khác nghe ra có cảm giác cẩn thận.

Cậu có cảm giác thiếu niên đang quan sát mình qua chiếc kính mát màu cà phê, cậu không được tự nhiên nói “Ca khúc chủ đề đang xếp vị trí số 1 trên các bảng xếp hạng trên mạng đó.”

Gỡ xuống kính mát, Đan Á Đồng ánh mắt không có vì được khen ngợi mà hưng phấn, nhưng khóe miệng cô lộ ra một tia cười “Cảm ơn.”

“Bài hát.. ‘Quay về’ cover cũng hay lắm, hay hơn rất nhiều người đã cover lại.” Lạc Viêm Kiềm hỏi “Hát hay như anh ấy hát vậy.”

Đan Á Đồng nghiêng đầu, không nói gì.

“Viêm Kiềm.” Hạ Tây Xuyên xòe dù đi tới cạnh hai người, khẽ gật đầu với Đan Á Đồng, quay đầu sang thấp giọng nói với Lạc Viêm Kiềm “Tổng giám đốc bảo cậu giờ về liền.” Nói xong, hắn còn thêm một câu “Sắc mặt tổng giám đốc không tốt lắm.” Hắn đương nhiên biết đó là nguyên nhân gì, mà bản thân Lạc Viêm Kiềm cũng hắn là biết rõ.

Lạc Viêm Kiềm sắc mặt trầm xuống, nhưng là e ngại đây là trong đám tang, phát tác không tốt, quay đầu sang Đan Á Đồng miễn cưỡng cười “Á Đồng, tôi đi trước đây, có thời gian nhớ liên lạc với tôi.” Nói xong, nhét cây dù trong tay mình vào tay Đan Á Đồng, nhướn mày nói “Còn có, đừng quên bữa tiệc tối sinh nhật của tôi.”

Hạ Tây Xuyên miệng há hốc, cuối cùng chỉ là im lặng.

Đan Á Đồng nhìn Lạc Viêm Kiềm đã đi xa, nhìn cái dù trong tay, thu hồi ánh mắt. Hạ Tây Xuyên lạnh nhạt với cậu, cậu không phải là không nhìn ra, còn nguyên nhân cậu cũng rõ. Nhưng cậu không rõ Lạc Viêm Kiềm vì sao lại đối xử tốt với mình như vậy, ít nhất cậu bây giờ cũng không nổi tiếng bằng Lạc Viêm Kiềm, còn chưa đến mức làm cho Lạc Viêm Kiềm đối đãi như thế.

Nghĩ đến cậu nhóc vừa rồi tự hào về album của mình, cậu có chút nhăn mi, như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hạ Tây Xuyên nhìn sắc mặt không được tốt lắm của Lạc Viêm Kiềm “Viêm Kiềm, tôi giúp cậu nhận một kịch bản, là một phim điện ảnh.”

“Phim điện ảnh?” Lạc Viêm Kiềm cười lạnh “Tôi còn chưa nói muốn diễn tiếp mà, Tây Xuyên, anh hình như lo hơi xa rồi đấy.”

Hạ Tây Xuyên không nhìn ánh mắt châm chọc của Lạc Viêm Kiềm, dờ dẫm nhìn nói “Tôi là trợ lý kiêm người đại diện của cậu, đương nhiên phải xen vào. Bây giờ đạo diễn bộ phim thần tượng cậu đóng còn nằm trong viện, lúc này cũng chưa khỏe lại, cho nên bộ phim này vừa vận bù vào thời gian trống bây giờ của cậu.”

Lạc Viêm Kiềm hừ lạnh một tiếng “Đóng phim gì?”

“Là phim ‘Ngàn năm’ do ông Liêu đầu tư, cô Liêu Nhiễm đảm đương vị trí nhà biên kịch, đạo diễn quốc tế Lý Nam sẽ là người chỉ đạo diễn xuất, siêu sao Thiên vương Tiểu Kỳ Thâm đảm nhiệm vai nam chính.” Hạ Tây Xuyên hơi dừng một chút “Vai của cậu sẽ là nam thứ trong phim, là một đào yêu đem lòng yêu thương vai nam chính, Phong Vô.”

“Cái gì, tôi đóng vai nam thứ, còn yêu nam diễn viên?” Sắc mặt Lạc Viêm Kiềm thay đổi một lần nữa “Ý anh là nói tôi sẽ yêu vai diễn của Tiểu Kỳ Thâm? Bộ phim này là phim về đề tài đồng tính?”

“Không, là đóng vai tình địch với vai của Tiểu Kỳ Thâm.” Hạ Tây Xuyên vội ho một tiếng “Vai diễn đào yêu là cô Liêu Nhiễm chỉ rõ muốn cậu đóng vai này, bộ phim sẽ giúp cậu tiếp cận thị trường quốc tế tốt hơn.”

“Nam diễn viên còn lại là ai?” Lạc Viêm Kiềm khó chịu hỏi.

“Nghe nói cũng là một diễn viên đang nổi tiếng, tên là gì thì cô Liêu Nhiễm không có nói. Nhưng chiều mai là thử phục trang, cậu sẽ gặp thôi, mặc kệ nam diễn viên còn lại là ai, bộ phim này có mấy người kia nhất định là bảo chứng của thị trường.” Hạ Tây Xuyên sờ sờ cái mũi “Ban quản trị rất hi vọng cậu đóng bộ phim này, cho nên đã kí hợp đồng rồi.”

Lạc Viêm Kiềm nghiêng rằng, đây là tiền trạm hậu tẩu trong truyền thuyết sao?

-----oOo-----

Chương 46: Buổi thăm trường quay phim mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mưa cứ rơi tí tách, Đan Á Đồng một thân một mình miễn cưỡng đi lên hướng đỉnh núi, bước từng bước lên thêm đá rời xa đoàn người đang tỏ vẻ đau xót, trên mặt cậu lộ rõ sự lạnh lùng.

Trên đỉnh núi có một mảnh đất trống rất lớn, cây cối rậm rạp, còn có

những bông hoa màu trắng, làm cho người nhìn có cảm giác đây không phải là nghĩa trang mà là một vườn hoa trong biệt thự xa hoa.

Đan Á Đồng dọc theo con đường nhỏ đi về phía trước, mãi cho đến cuối đường, thấy được một ngôi mộ gọn gàng cực kỳ hoa lệ cách đó tầm 10m. Cậu nhìn ngôi mộ trong cơn mưa, trong nghĩa trang hoa lệ này, có vẻ có chút cô tịch.

Đến gần mộ, thấy ảnh trên bia mộ. Trên bia mộ của người đó có một bức hình, là một gương mặt khiến bao gã đàn ông khác phải ganh ghét, người nọ nở một nụ cười dịu dàng mà tình cảm, giống như một vị hoàng tử dịu dàng, vĩnh viễn khéo hiểu lòng người, ôn nhu như ngọc.

Đan Á Đồng đương nhiên biết rõ đây chỉ là biểu hiện giả dối, bởi vì trong nét cười lại là một đôi mắt tràn đầy sự lạnh lùng. Không có ai hiểu rõ người đàn ông này hơn cậu, người đàn ông tên là Cảnh An Tước này.

Trước bia mộ bày một vài lẵng hoa tươi, còn có một chút hoa quả các loại. Cậu ngồi xuống nhìn dòng chữ trên bia mộ, đột nhiên bật cười, bản thân đến thăm mộ chính mình, thật là cho dù không phải đang đóng phim khoa học viễn tưởng mà còn giống khoa học viễn tưởng hơn.

Gần đây cậu mới biết được mình được chôn chỗ này. Thật không ngờ Thiên Quan lại chi một số tiền lớn như thế để mua một phần đất chôn lớn như vậy. Hơn nữa, đã qua 4 năm vẫn còn chăm sóc tốt như thế, thật đúng là làm cậu phải bất ngờ.

“Không ngờ chỉ trong nháy mắt vậy mà đã 4 năm rồi.” cậu vô thức mỉm cười, vươn tay ra lau đi nước mưa dính trên tấm hình ở bia mộ, vết sẹo trên cổ tay trái bị lộ ra “Sau khi chết một mình nằm trong một khu vườn lớn như vậy, xem như là một vườn hoa trong biệt thự, cũng coi như là không mai một cái danh xưng siêu sao Thiên vương này.”

Mưa rơi trên tay có chút lạnh, cậu thu tay lại, đứng dậy thở dài “Mình nói mình ghét trời mưa, nhưng hôm nay trời luôn cùng mình đối nghịch.” Vẩy nước mưa trên tay “Tôi bây giờ, cùng tôi trước đây, có đôi khi cũng phải tách ra thì mới thú vị hơn phải không?”

“Cho nên, Cảnh An Tước, mong anh an nghỉ.” Cậu nhìn bức ảnh trên bia mộ, đồng tử màu trà tĩnh như nước.

Đường Nguyễn Khanh không thích trời mưa. Y nhớ rõ ngày chôn người kia trời cũng mưa rất lớn, lớn hơn cả ngày hôm nay. Y đi vào nghĩa trang cao cấp, rất xa liền thấy được có một người đang đứng trước ngôi mộ bản thân y thường lui tới.

Không khỏi dừng bước, bởi vì trước mộ có người đứng đó, y thấy không rõ người đứng đó là ai, nhưng mơ hồ cảm thấy có cảm giác quen thuộc.

Trời mưa, gió thổi có chút lạnh. Y có thể cảm nhận được những cơn gió thổi qua làm cổ y có cảm giác đau đớn, nước mưa lạnh buốt rơi trên mặt, y đến gần người nọ, dường như là bước chân của y đã khiến đôi phương chú ý, người nọ vừa quay đầu, cái dù thấp xuống lộ ra gương mặt trắng nõn tuấn tú nhưng lạnh nhạt.

Cậu ta sao lại đến nơi này? Trong nội tâm Đường Nguyễn Khanh chấn động, tính thời gian cậu debut cũng như tuổi tác thì đều khó có khả năng cùng người dưới mộ có liên quan tới nhau.

“Tổng giám đốc.” Đan Á Đồng quét mắt qua Đường Nguyễn Khanh, khoe miệng lộ ra nụ cười thân nhiên “Anh đến là để cúng cho người đã chết sao?” đang nói thì bước sang bên cạnh ba bước.

Đường Nguyễn Khanh đến gần, ngồi xổm xuống, lấy ra một khăn tay cẩn thận lau sạch bia mộ, động tác dịu dàng đến độ làm Đan Á Đồng nhúm mày, vì động tác này... quá mờ ám, cho dù trước mặt y chỉ là một bia mộ.

“Tôi thật không ngờ sẽ có hậu bối đến thăm anh ấy.” Đường Nguyễn Khanh rút lại cái khăn đã dính bẩn, đứng dậy nhìn Đan Á Đồng “Tôi nghĩ, anh ấy nhất định sẽ thích đàn em như cậu.”

Đan Á Đồng nhìn mái tóc đã bị mưa làm cho ướt nhẹp của Đường Nguyễn Khanh, từng giọt từng giọt theo lọn tóc rơi xuống, cậu bước đến, đem cái dù xanh che cho boss của mình, không nói lời nào.

Đường Nguyễn Khanh bây giờ rất khác với bộ dạng trong quá khứ. Bởi trong quá khứ, Đường Nguyễn Khanh gần như lúc nào cũng lộ vẻ tươi cười, làm cho người khác nhìn không ra y thật sự đang cười, hay là đang toan tính điều gì đó.

Nhưng bây giờ, biểu lộ trên mặt Đường Nguyễn Khanh rất... buồn và hoài niệm. Nhưng Đan Á Đồng lại có thể xác định được một việc, kiếp trước bản thân cậu và Đường Nguyễn Khanh cũng không qua lại mấy, thậm chí còn chẳng thể coi là bạn bè, cho nên cậu không rõ vì sao sau 4 năm người này lại có vẻ mặt như vậy khi đứng trước mộ của mình.

“Anh ấy là một người đàn ông rất xuất sắc.” Người bên cạnh yên lặng thật lâu, nương theo tiếng mưa rơi rào rào, lên tiếng “Chuyện gì cũng có thể làm thật hoàn hảo, cứ chỉ thanh lịch như một hoàng tử dù xuất thân không phải. Nhưng anh ấy lại khiến tôi thấy đó là người đàn ông lịch lãm nhất.” cười nhạt một tiếng “Về thôi.”

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, nghiêng đầu mắt nhìn lên tấm ảnh trên bia mộ, tiếp tục cố gắng cầm chiếc dù.

Cơ thể này cao còn chưa đến 1m80, mà Đường Nguyễn Khanh ở bên cạnh thì cao trên cả 1m85, cho nên Đan Á Đồng miễn cưỡng cầm dù che cũng có chút khó khăn.

Một bàn tay lạnh buốt giữ lấy chiếc dù, đụng vào ngón tay cậu, Đường Nguyễn Khanh mỉm cười nhìn vẻ mặt khó hiểu của Đan Á Đồng “Tôi sao có thể để một mỹ nam cầm dù che cho mình, để tôi cầm thì tốt hơn.”

Đan Á Đồng cũng không cầm nữa, buông tay ra để người cao hơn cầm dù cho cậu, thuận tiện rút tay vào túi quần cho ấm.

Nhìn động tác rất tự nhiên của đối phương, Đường Nguyễn Khanh có chút bật cười, thiếu niên này chẳng lẽ cũng không khách sáo một chút, cứ như vậy buông tay theo lời của y?

Nhìn không được gõ một cái vào đầu của đối phương “Tôi nói thẳng nhóc cậu thật đúng là không có chút khách khí.”

“Đâu có, tôi chỉ nghe theo lệnh cấp trên mà thôi.” Đan Á Đồng tiếp lời nói “Huống chi anh cầm sẽ dễ dàng hơn tôi.”

Hai người rời khỏi nghĩa trang cao cấp nhưng cô tịch này, đi đến tang lễ của Hàn Tinh, có một ít nghệ sĩ đã chia thành tốp năm, tốp ba xin phép ra về. Mới vừa rời ở đây rất đông người nhưng giờ đây cũng trở nên thưa thớt nhiều.

Những nghệ sĩ còn ở lại chủ yếu là đồng nghiệp cùng công ty và người thân của Hàn Tinh.

Thiên Quan có rất nhiều nghệ sĩ, nhìn thấy Đan Á Đồng và Đường Nguyễn Khanh cầm một cái dù cùng nhau xuất hiện, hơn nữa, người cầm dù lại là Đường Nguyễn Khanh, trong ai nấy đều có chút ganh tị, nhưng về mặt bên ngoài vẫn là không chút biến sắc, giống như đó là việc rất đổi bình thường.

Lâm Vũ Hân và Tiểu Kỳ Thâm tự nhiên cũng nhìn thấy một màn này, Lâm Vũ Hân đầu tiên là nhìn qua Tiểu Kỳ Thâm, phát hiện đối phương về mặt vẫn bình tĩnh mới thở dài một hơi “Chúng ta cũng nên đi thôi.”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn Lâm Vũ Hân một cái, đột nhiên mỉm cười đi đến gần chiếc dù đang che hai người họ. Lâm Vũ Hân nhìn bóng lưng của hắn, mỉm cười, nụ cười đầy phức tạp.

Đan Á Đồng đang định hướng Đường Nguyễn Khanh nói xin phép ra về, cổ đột nhiên bị một cánh tay quàng tới, không cần cậu nghĩ cũng biết người này là ai, cậu bất đắc dĩ liếc xéo cái tên vừa bước đến “Tiểu ca.”

Tiểu Kỳ Thâm cười cười với Đường Nguyễn Khanh “Anh họ, anh có chuyện cùng Á Đồng trao đổi à, nếu không có thì em đang tìm cậu ấy, em có chuyện cần nói.”

Đường Nguyễn Khanh mắt nhìn cái tay quàng ở cổ Đan Á Đồng, lắc đầu “Không có việc gì, các cậu đi trước đi.”

“Vậy tụi em đi trước nhé.” kéo Đan Á Đồng vào dù của mình, vuốt vuốt ít nước mưa dính trên trán của thiếu niên, Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói “Buổi chiều tôi muốn đi gặp đạo diễn Lâm để thăm phim trường phim mới, cùng đi nha.”

“Đạo diễn Lâm lại nhận phim mới rồi à?” Đan Á Đồng ngạc nhiên, thời kỳ phòng vé bán đắt của “Lâm Thành” vẫn chưa qua mà, không ngờ Lâm Nghệ Thiên lại nhận phim mới nữa.

“Đúng vậy, nghe nói lần này là một bộ phim văn nghệ, cậu có đi không?” Tiểu Kỳ Thâm nghĩ nghĩ, lại nói “Đêm qua đạo diễn Lâm còn nói muốn mời hai chúng ta làm khách mời, dù sao chiều hôm nay cũng không có

việc gì, đi xem cũng được đấy.”

Đan Á Đồng sờ sờ cái mũi, thật không ngờ bây giờ Thiên vương siêu sao lại rảnh rỗi như vậy, chính là cậu nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm, trông hần cũng không nhân nhả như bây giờ.

Ngẫm lại chính mình hôm nay cũng không có lịch trình gì, liền gọi cho Lộ Phàm rồi theo Tiểu Kỳ Thâm bước qua đám truyền thông đang bao vây chặn đường, lên xe rời đi.

Bởi vì đây là một bộ phim đề tài gia đình, cho nên phim trường cũng tương đối nhỏ và ở trong thành phố, hai người ngồi xe không đến một giờ đã đến studio.

Vào studio, hai người đi thẳng vào thì thấy được người đang chửi ầm lên là đạo diễn Lâm.

“Cô là đồ ngốc hả? Cảnh này tôi yêu cần chính là sự hối tiếc! Hối tiếc là cái gì cô hiểu chứ! không phải muốn cô phô ra cái bộ mặt đó đâu, cô thật diễn được không đó? Không diễn được thì về nhà sớm đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người!” Lâm Nghệ Thiên cầm kịch bản ném xuống đất, cả studio yên tĩnh đến nỗi không nghe được một âm thanh nào, ngược lại cô diễn viên trẻ vào vai con gái của nữ chính vành mắt đã đỏ lên.

Đan Á Đồng đồng cảm nhìn diễn viên nữ, đạo diễn Lâm yêu cầu rất cao nếu không làm được thì sẽ bị mắng liền. Tuy tính tình cũng không quá xấu, nhưng là đối với diễn viên phải NG nhiều lần sắc mặt đúng là không tốt chút nào. Trông diễn viên này có vẻ quen quen, chắc cũng không phải là người mới.

Cậu nhìn qua Tiểu Kỳ Thâm, hiển nhiên vị Thiên vương này không có ý lên tiếng, cậu tự nhiên cũng sẽ không ở thời điểm này làm anh hùng cứu mỹ nhân, huống chi ở cái giới giải trí này “Đẹp” là cái có rất nhiều là được mua.

“Không quay nữa, tổ thiết kế, chuẩn bị cảnh khác đi.” Lâm Nghệ Thiên từ trên ghế đứng dậy, liền thấy Tiểu Kỳ Thâm cùng Đan Á Đồng đang đứng một bên, sắc mặt cũng khá hơn một chút, đến bên cạnh hai người, nói “Các cậu tới lúc nào vậy?”

“Tụi em cũng vừa đến. Buổi chiều không có việc gì nên cùng với Á Đồng đến đây. Quay vẫn thuận lợi chứ ạ?” Tiểu Kỳ Thâm cười hỏi, thoải mái đứng ở nơi đó lại làm cho người ta một cảm giác lịch lãm tự nhiên.

Lâm Nghệ Thiên nghe nói thế, lông mày nhíu lại, nhưng là rất nhanh liền vui mừng nói “Hai cậu đến đây đã giúp cho tôi một việc. Chỗ tôi đang có hai nhân vật cũng có nhiều cảnh quay quan trọng lắm. Hai người các cậu vừa phù hợp, các cậu hôm nay coi như giúp tôi chút đi, có thời gian tôi sẽ mời các cậu một bữa.”

Nói xong, liền kêu phó đạo diễn lấy kịch bản ra đưa cho Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm, rồi dẫn hai người đến phòng hóa trang. Ở đó vắng vẻ để hai người bọn họ trao đổi sơ qua về nội dung. Thời gian rất gấp, phải hiểu cả câu chuyện thì không kịp, cho nên chỉ có anh phân tích, hơn nữa anh cũng không muốn tìm tức giận trên người nữ diễn viên đó nữa.

Hóa ra Tiểu Kỳ Thâm vào vai một thiếu gia ở Thượng Hải năm 1930. Vị thiếu gia này là chồng của nữ chính, lúc cùng em trai ra khỏi cửa thấy có một chiếc xe chạy tới, liền đẩy em trai mình ra, chính mình bị xe cán chết.

Đan Á Đồng đóng vai em trai của Tiểu Kỳ Thâm, đồng thời cũng là vai thuở nhỏ của nam chính. Và nam chính này vẫn luôn yêu chị dâu của mình, nói chung là vậy. Nhưng bộ phim là dùng tình yêu để dẫn truyện, kể lại sự thay đổi của đất nước vài chục năm nay, và kết thúc là hai người họ gặp lại nhau.

Nghe xong hai người cũng hiểu được đại khái nội dung, Tiểu Kỳ Thâm sờ sờ cằm “Hình như rất thú vị.”

-----oOo-----

Chương 47: Đóng phim

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiểu Kỳ Thâm mặc một bộ vest màu đen, trên sống mũi đeo kính không gọng, đứng ở phim trường dựng tạm thời lại đường phố Thượng Hải cũ thật giống một công tử nhà giàu, ôn văn như ngọc, thanh lịch và quyến rũ. Hắn đứng ở đó, như trong một bức ảnh tĩnh về Thượng Hải khi xưa.

Đan Á Đồng thay trang phục, là đồng phục học sinh thời đó, gương mặt tươi cười trẻ trung tràn đầy sức sống của tuổi trẻ, đẹp như ánh sáng mặt trời.

Lâm Nghệ Thiên ở một bên cười xán lạn như mặt trời tỏa nắng, cảm kích bản nói “Rất tốt, rất tốt, bảo diễn viên nữ chuẩn bị đi, chúng ta sắp quay rồi.”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn thấy Đan Á Đồng trong bộ đồ học sinh trẻ trung, liền lịch lãm bước đến gần cậu, cười tí mắt nói “Em trai thân ái của anh, tan học về rồi à?”

“Anh hai, chị dâu có khỏe không?” Đan Á Đồng chớp mi cười, biểu hiện như một đứa em trai ngoan ngoãn, biết quan tâm đến mọi người trong gia đình.

“Được rồi, hai cậu cứ giữ tinh thần thế này đến lúc quay là tốt rồi” Lâm Nghệ Thiên đi đến gần hai người “Tốt lắm, nữ chính của chúng ta đến rồi, các cậu chuẩn bị đi.”

Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái có mái tóc dài xõa ngang vai, đang mặc bộ sườn xám trắng bước tới, trong tay cầm một túi xách phụ nữ 30 tuổi hay dùng, lộ ra nét đẹp của phụ nữ phương Đông, cứ vậy đi đến, cũng tỏa ra vẻ đầy thu hút.

Phương Văn, đã từng đoạt giải nữ diễn viên xuất sắc nhất, tuy là đã hơn 30 tuổi, nhưng ở trong giới ai cũng phải nể cô ta ba phần, thực sự có thể được xưng là một nữ diễn viên xinh đẹp và tài năng.

Phương Văn cũng là người kiệm lời, đối Tiểu Kỳ Thâm chỉ nhẹ gật đầu rồi đứng vào vị trí của mình, còn về người mới như Đan Á Đồng, cô ta chỉ nhìn thoáng qua, cũng không có biểu hiện gì nhiều.

Trong giới ai cũng biết Phương Văn là người đẹp lạnh lùng, Tiểu Kỳ Thâm vỗ vai Đan Á Đồng, cười an ủi với cậu, rồi đi theo.

Đan Á Đồng có chút rủ mắt xuống, giấu đi ý cười lạnh nhạt ở khóe miệng, Phương Văn bây giờ tỏ ra đẹp lạnh lùng, đầy cao quý, chẳng qua cũng từng bán thân mới nhận được một vai phụ nhỏ nhỏ. Giờ cho dù có vào vai

chính, cũng không thể che dấu được cái quá khứ kinh khủng đó.

Cậu từ từ đi đến vị trí đứng của mình, nhắm mắt lại chuẩn bị quay phim. Cảnh này cũng chỉ có ba người diễn, cậu cũng không muốn bị hai người kia làm cho lu mờ, huống chi hai người đó một người là Thiên vương, một là diễn viên xuất sắc.

“3, 2, 1... Action!”

Người đàn ông mặc bộ vest màu đen lịch thiệp và người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám màu trắng, hai người bước đi bộ trên đường khiến bao người trên đường phải ngưỡng mộ.

Trên mặt người đàn ông hiện lên vẻ hạnh phúc “Cục cưng có hay đá em không?”

“Anh thật ngốc, cục cưng mới có hai tháng, làm sao đá em được.” người phụ nữ gò má đỏ ửng lên, khó nén vẻ ngượng ngùng và hạnh phúc.

Người đàn ông nhìn thấy vẻ ngượng ngùng của vợ mình, yêu thương ôm cô vào *** ngực, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô “Thấu Nhu, anh thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời này, có được người vợ xinh đẹp, mai sau còn có một đứa con thông minh.”

Trong mắt người đàn ông là vẻ dịu dàng và say đắm, sự ấm áp của hai người làm cho xe cộ qua lại, người đi trên đường đều trở nên mờ nhạt, chỉ có hai người họ là bức tranh sống động xinh đẹp nhất.

“Anh hai, chị dâu.” Một tiếng gọi mang theo tinh thần đầy phấn chấn đem bọn họ thoát ra khỏi thế giới của hai người. Cả hai cùng nhìn về con đường đối diện. Có một thiếu niên mặc đồng phục học sinh tươi cười vui vẻ vẫy tay với họ, tay kia còn cầm hai quyển sách, hình như là mới tan học về.

Thiếu niên lộ ra gương mặt tươi cười không một chút âm u, xán lạn như ánh mặt trời ấm áp, tô điểm một màu sắc ấm áp cho cái thế giới màu xám này.

Máy quay lia ra xa, chính là hình ảnh thiếu niên đứng ở một bên đường, còn người đàn ông và người phụ nữ đứng ở bên đường khác, hình ảnh như cũ đẹp đến vô hạn.

“Tốt, cắt!” Lâm Nghệ Thiên ngồi ở trước máy giám thị nở nụ cười hài lòng đầu tiên “Cảnh này xong.”

Mọi người ở đây nhìn nét mặt của anh, đều thở ra một hơi, xúc động, không hổ là Thiên vương và diễn viên chuyên nghiệp, diễn xuất đúng là không cần bàn cãi, còn cả cái người mới kia biểu hiện cũng rất không tồi, khó trách nổi nhanh như vậy.

Người ngoài cuộc thì chỉ coi náo nhiệt, còn người trong cuộc thì thấy rõ, Đan Á Đồng này mặc dù là người mới vào nghề, nhưng trước ống kính cũng không bị Thiên vương và diễn viên chuyên nghiệp làm lu mờ, đối với một người mới mà nói, là khó thể có được.

Lâm Nghệ Thiên cũng không muốn quản người ta nghĩ gì, lấy cái loa bên cạnh nói “Tốt lắm, Phương Văn, Kỳ Thâm, Á Đồng chuẩn bị cảnh tiếp theo đi.”

Đan Á Đồng cùng Tiểu Kỳ Thâm chỉ có nửa ngày đọc kịch bản, anh nhất định muốn tranh thủ trước khi trời tối quay cho xong, cũng để cho bản thân mấy ngày này có tâm tình thoải mái một chút.

“Anh hai, chị dâu.” Thiếu niên chú ý tránh đi các chiếc xe đang băng băng trên đường, đi đến bên cạnh hai người, ánh mắt như vô tình lướt qua người phụ nữ xinh đẹp, lay lay cánh tay của anh trai mình “Anh cùng chị dâu có chuyện gì thú vị à, sao cười vui vẻ thế?”

“Em, cái thằng nhóc này.” người đàn ông gõ đầu thiếu niên, trở lại bộ dáng dịu dàng nhìn vợ con của mình “Vừa nãy bác sĩ nói Thấu Nhu đã có thai 2 tháng, anh sắp được làm cha rồi.”

Thiếu niên khựng một chút, lập tức vui vẻ trở lại cười áp tai vào bụng người phụ nữ bên cạnh, cũng là dấu đi tình yêu vô vọng trong đôi mắt “A, em muốn nghe một chút...”

“Thằng bé này.” ngón tay trắng nõn của người phụ nữ chỉ chỉ lên trán thiếu niên, trêu đùa “Ngốc không khác gì anh trai em.”

Thiếu niên thấy trong ánh mắt chị dâu tràn ngập tình yêu đối với anh trai, anh trai cậu cũng yêu thương vợ vô cùng,, còn đối với người em trai như

cậu chính là sự bảo bọc, người phụ nữ yêu chồng cũng yêu mến cả đứa em trai của chồng. Chỉ là cảnh ba người nói chuyện nhỏ với nhau, nhưng cảnh diễn vẫn vô cùng tinh tế, làm cho người xem xung quanh không khỏi có một cảm giác vui vẻ.

“Cắt!” Nụ cười trên mặt Lâm Nghệ Thiên càng lúc càng tươi, đi đến bên ba người nói “Rất tốt, không hổ là Thiên vương và diễn viên xuất sắc nha.”

Phương Văn mỉm cười nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Nào có, đạo diễn Lâm quá khen rồi.” Nói xong, khéo mắt nhìn lướt qua thiếu niên đang mỉm cười đứng ở bên cạnh, đây là một người mới?

Cô ả không khỏi nhớ tới phân diễn xuất của người mới này, không mắc một lỗi nào. Diễn cùng cậu ta cảm giác thật thoải mái, cậu giống như đã là một diễn viên lão làng, sẽ không để cho người ta cảm thấy bị cậu cố ý làm lu mờ, nhưng là cũng sẽ không làm cho bản thân bị lu mờ trước người khác, một đàn em xuất sắc như vậy, đây là lần đầu cô nàng thấy.

Lâm Nghệ Thiên vỗ vai Đan Á Đồng “Người trẻ tuổi, đóng phim với diễn viên xinh đẹp của chúng tôi có thấy áp lực không?”

Đan Á Đồng ngượng ngùng nở nụ cười vô hại “Chị Văn rất đẹp, thật sự rất giống một người chị gái.” Nói xong lời này, gò má của thiếu niên đỏ ửng lên.

“Ồ, ơ, thằng nhóc cậu đây là đang ở trước mỹ nhân đỏ mặt hả?” Lâm Nghệ Thiên ha ha cười “Văn Văn của chúng ta là đại mỹ nhân nổi tiếng trong giới đây, người hâm mộ cô ấy rất nhiều, nhóc con cậu cũng đừng có mong mà qua cái cầu khỉ đó nha.”

Vì vậy, mặt thiếu niên càng đỏ, cúi thấp đầu hơn.

Phương Văn soi mói nhìn Đan Á Đồng, ít nhiều có chút vui vẻ.

Tiểu Kỳ Thâm mang trên mặt nụ cười hoàn mỹ, nhưng trong đáy lòng lại hận không thể kéo Đan Á Đồng lập tức rời đi, một phụ nữ 30 tuổi thì có cái gì đẹp chứ?

Cái gì mỹ nhân nổi tiếng, đôi mắt còn không đẹp bằng Á Đồng!

Đan Á Đồng đáng chết, mặt đỏ cái gì mà đỏ, cậu ta nhỏ hơn cô ta đến 10 tuổi, nếu có là tình yêu chị em thì tuổi này cũng chênh lệch quá nhiều nha!

“Cho nên nói cậu nên theo Kỳ Thâm học tập, nhìn thấy mỹ nữ vẫn có thể giữ được bộ dạng mặt người dạng chó (O_o)...”

Nụ cười trên mặt Tiểu Kỳ Thâm méo xẹo, mặt người dạng chó?

Phải, nhần. Nhịn!

“Tôi cho cậu biết, kỳ thật người như cậu ta là gã đàn ông nằm giữa rừng hoa, thân không dính lá. Đối với đàn bà mà nói cũng chỉ có thể làm bông sen trắng, chỉ dám nhìn từ xa mà không thể đụng vào...”

Chúa ơi, Tiểu Kỳ Thâm nghiêng răng nói “Đạo diễn Lâm, anh không làm paparazzi thật sự là lãng phí nha!” Nói xong, hắn còn xem xét sắc mặt Đan Á Đồng, khá tốt, khá tốt, không có phản ứng gì đặc biệt.

“Thật ra, đàn ông đào hoa quá cũng không đáng tin cậy. ” Đan Á Đồng mỉm cười nói “Nói như vậy, Tiểu ca không phải là hoa sen trắng, hắn là một bông hoa hồ điệp mới đúng.”

Tiểu Kỳ Thâm bị sét đánh ngang tai, hắn... Quả nhiên bị hiểu lầm rồi sao? Nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên cười ôn hòa, Tiểu Đại Thiên Vương lần đầu tiên hối hận chính mình đã từng lấy hình tượng mỹ nam hoàn hảo. Chết rồi, làm ơn cho hắn một cơ hội thay đổi đi.

Trong lúc Tiểu Thiên vương đang lộn xộn trong lòng không biết phải làm sao, cảnh thứ ba đã chuẩn bị quay.

Xe hơi chạy đến như bay, thiếu niên bị người đàn ông đẩy ra, ngược lại người đàn ông thì nằm trong vũng máu, còn có tiếng khóc tuyệt vọng của người phụ nữ, hình ảnh càng ngày càng ảm đạm, cuối cùng chuyển thành màu xám xịt, không có một chút màu sắc rực rỡ.

Một lần ba cảnh, đã đền bù cho việc ngày hôm nay Lâm Nghệ Thiên bị nữ thứ làm cho tức giận. Anh thoả mãn nhìn màn hình giám thị, một bên phát tay ý bảo tổ thiết kế thu dọn phim trường, một bên nói chuyện phiếm cùng Tiểu Kỳ Thâm, Đan Á Đồng.

“Kỳ Thâm, nghe nói cậu tham gia một bộ về đề tài đồng tính?” Đang lúc trò chuyện, Lâm Nghệ Thiên đột nhiên nhớ tới tin đồn trong giới “Là thật hay giả thế?”

Tiểu Đại Thiên Vương mỉm cười “Đương nhiên là thật rồi.” Nói xong, còn nhìn thoáng qua Đan Á Đồng, rồi tiếp tục nói “Đạo diễn bộ phim này đạo diễn Lâm chắc hẳn cũng biết, là anh Lý Nam đấy.”

Lâm Nghệ Thiên gật đầu, cẩn thận nghĩ nghĩ “Ừ, mặc dù đề tài tương đối đặc biệt, nhưng xét về biên kịch, cùng đạo diễn mà nói bộ phim này sẽ được bảo đảm, có đôi khi thủ những vai khác nhau cũng sẽ có nhiều kinh nghiệm tốt.”

“Đúng rồi, nam diễn viên còn lại là ai?” Lâm Nghệ Thiên lúc này mới nhớ tới, về diễn viên còn lại lại không hề có truyền thông nào nhắc tới.

Tiểu Kỳ Thâm chớp mi, giống như cười mà không phải cười nhìn Đan Á Đồng, không nói gì.

Lâm Nghệ Thiên khó giấu vẻ kinh ngạc “Là cậu nhóc này hả?”

Đan Á Đồng gật đầu “Là em, đạo diễn Lâm thấy rất kì lạ sao?”

Đạo diễn Lâm cũng không khách khí, vỗ vai Đan Á Đồng nói “Diễn xuất của cậu tôi biết, nhưng nói thật thì, tôi không ngờ lại là cậu đây, chẳng qua...” Anh dừng lại một chút “Lý Nam, người này thường không thích diễn viên do biên kịch hay nhà sản xuất dự định cho phim mấy đâu. Kỳ Thâm cùng anh ta từng có hợp tác nên không cần lo lắng, còn cậu thì phải thể hiện cho thật tốt, để tránh hấn thay người. Bộ phim này là cơ hội tốt, bị mất sẽ rất đáng tiếc đấy.”

Đan Á Đồng cúi đầu mỉm cười “Đạo diễn Lâm, em hiểu ạ.” Đối với ý tốt của Lâm Nghệ Thiên, cậu tất nhiên là nhận.

“Được rồi, tôi cũng không nhiều lời nữa, các cậu có việc thì đi trước đi, tôi đi chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo đây.” Lâm Nghệ Thiên không có chút cảm giác nào là hành động của bản thân có bao nhiêu phần là qua cầu rút ván, hai tay bắt chéo sau lưng nghênh ngang đi xa.

Tiểu Kỳ Thâm cũng quen với hành vi của anh, xoay người nói với Đan Á

Đồng “Tôi chờ cậu về, ngày mai sẽ casting thử vai. Tối nay trở về nghỉ ngơi thật tốt, lấy tinh thần, cũng không cần lo lắng lời của đạo diễn Lâm đâu, cậu chỉ cần diễn tốt là được.”

Đan Á Đồng tiếp tục cười cười, Tiểu Kỳ Thâm này quả thật không thể khiến cho người khác thấy ghét, chỉ là... Cậu nghĩ đến một người cùng họ Tiểu, sự vui vẻ dần vơi đi.

-----oOo-----

Chương 48: Gặp nhau ở trường quay

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Tối hôm qua ngủ không ngon à?” Tạ Huân đưa cho Tiểu Kỳ Thâm một chai nước, ngồi vào xe khởi động động cơ “Quay xong cậu còn có một chương trình nữa nha.”

Tiểu Kỳ Thâm uống một hớp nước, nhắm mắt nói “Tôi biết rồi.”

“Ai kêu chiều qua cậu đến trường quay phim gì đó làm chi, nên tôi chỉ có thể đem việc thu album của cậu kéo dài đến tối thôi.” Tạ Huân nhìn qua kính chiếu hậu thấy vẻ mặt hần hơi ủ rũ, bất đắc dĩ thở dài, không nói gì thêm nữa.

Hần biết rõ chiều hôm qua Tiểu Kỳ Thâm cùng ai đến trường quay đóng phim. Làm người đại diện hẳn phải ngăn cản những hành động này của cậu ta mới đúng, nhưng hẳn lại không thể làm như vậy được. Vì người này không chỉ là Tiểu Thiên vương trong giới giải trí, mà còn là cậu hai Tiểu Tử Mặc của Tiểu gia.

Huống chi, hẳn cùng với Tiểu Kỳ Thâm đã hợp tác bốn năm qua, ngoại trừ quan hệ về công việc, còn là bạn bè, phá hỏng chuyện tình cảm của bạn bè thì hẳn làm không được.

Khi Lạc Viêm Kiềm cùng Hạ Tây Xuyên chạy xe tới studio, đạo cụ, phim trường đã được chuẩn bị xong, nhân viên làm việc tại studio đi qua đi lại không ngớt, vô cùng náo nhiệt.

Lạc Viêm Kiềm kéo kéo mép mũ lưỡi trai của mình, không hổ là đạo diễn lớn quốc tế, không khí của studio cùng với những chỗ quay những bộ phim điện ảnh nhỏ hoàn toàn khác biệt. Cũng không hỏi nhiều, cứ vậy theo một tiếp tân đến phòng nghỉ của đạo diễn.

Phòng nghỉ của đạo diễn không có khóa cửa, cho nên lúc đến gần cửa, Lạc Viêm Kiềm có thể nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện bên trong, nhân viên đó trực tiếp dẫn hai người đi vào.

Năm nay Lý Nam gần bốn mươi, dáng người cũng không cao lớn, hơi béo, nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén, mái tóc lộn xộn thật phù hợp tính chất công việc của hắn. Sau khi Lạc Viêm Kiềm vào cửa hắn liền quan sát cả người một hồi, vẻ mặt bình thản nhìn về một cô gái trẻ tuổi ngồi đối diện mình “Cô Liêu, vị này chính là diễn viên vào vai trúc yêu mà biên kịch yêu cầu.”

Liêu Nhiễm cười gật đầu “Tôi đã thấy cậu ấy trong một MV. Trong MV đó cậu ta đóng một nhạc sư rất phù hợp với hình tượng của trúc yêu.”

Lý Nam nhìn Lạc Viêm Kiềm ăn mặc rất hợp thời trang, nói với một trợ lý bên cạnh “Cô dẫn cậu ta đi thay đồ diễn đi, casting thử xem.”

“Đạo diễn Lý, tôi biết anh yêu cầu rất cao đối với diễn viên. Nhưng, lần này tôi tin mấy diễn viên này đều sẽ làm anh hài lòng.” Liêu Nhiễm nhìn Lạc Viêm Kiềm ra khỏi cửa “Cho dù là Lạc Viêm Kiềm hay là người mới Đan Á Đồng, còn về phần Tiểu Thiên vương thì tôi đương nhiên không cần nhiều lời rồi.”

Hạ Tây Xuyên không đi theo Lạc Viêm Kiềm đến phòng hóa trang, khi hắn nghe được cái tên Đan Á Đồng, kinh ngạc nhìn về phía Liêu Nhiễm. Chẳng lẽ Đan Á Đồng cũng sẽ đóng phim này?

Lý Nam trầm ngâm nói “Đối với vai diễn Thiên Trần này, Tiểu Kỳ Thậm thực sự có thể đủ khả năng để đảm nhiệm, chỉ là...” Hắn khẽ nhíu mày “Dù sao thì, tôi cần người mới đó casting thử trước, nếu như cậu ta không thích hợp, vậy tôi sẽ thay người.”

“Đương nhiên rồi.” Liêu Nhiễm gật đầu “Anh là đạo diễn của phim này, đương nhiên là do anh làm chủ, ý kiến của tôi cũng chỉ là để tham khảo thêm thôi. Tôi cũng hy vọng Á Đồng sẽ làm anh hài lòng.”

Lý Nam đối với cách nói chuyện này hiển nhiên cũng tương đối hài lòng, hắn nhìn sang Hạ Tây Xuyên đang ngồi ở một bên “Anh là đại diện của diễn viên kia?”

Hạ Tây Xuyên mỉm cười nói “Vâng, tôi là đại diện của công ty Phi Ngu, xin chào Đạo diễn Lý.” Nói xong, đứng dậy cùng Lý Nam bắt tay “Có thể nhận được vai diễn này, tôi và Viêm Kiềm cũng bất ngờ và vui lắm, đồng thời cũng rất quý trọng cơ hội lần này, hy vọng biểu hiện của Viêm Kiềm có thể làm cho anh hài lòng.”

Lý Nam lịch sự cười, từ chối cho ý kiến. Điều hắn quan tâm nhất trong phim này chính là cái hồn của nhân vật, người đóng vai Phong Vô. Phong Vô trong phim này là một vai vô cùng quan trọng, nếu Phong Vô trong phim bị miêu tả thất bại, như vậy có thể hơn phân nửa phim cũng thất bại. Đó là lý do hắn muốn nhìn một chút, xem diễn viên có thể đóng nhân vật khuynh thành, hồ yêu Phong Vô tự do tự tại trông như thế nào mà có thể làm cho biên kịch vàng trong giới đứng ra đề cử, thậm chí không có chọn người thứ hai nào khác.

Đang muốn đi ra trước, thì chợt nghe bên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân của mấy người, một nhân viên bước vào nói “Đạo diễn Lý, anh Lộ Phàm đưa diễn viên của anh ấy đến đây.”

Lộ Phàm là người đại diện nổi tiếng trong giới, Lý Nam và anh ngoài đời cũng có chút liên lạc qua lại, hắn giương mi lên nhìn, liền thấy Lộ Phàm vui vẻ bước vào.

“Đại đạo diễn Lý, lâu rồi không gặp, gần đây anh tốt chứ?” Lộ Phàm cười hỏi.

“Mọi người ở trong giới này cũng chỉ là luân quần kiếm miếng cơm thôi.” Lý Nam ha ha cười “Ngồi đi, hôm nay anh như thế nào có thời gian đến studio thế?” Nói xong, thuận tiện đảo mắt về thiếu niên ở phía sau “Đẫn người đến casting thử à?”

“Vâng, đây là tân binh tôi mới bắt đầu dẫn dắt gần đây.” Lộ Phàm cũng không vội vàng giới thiệu, ngồi xuống ở một bên ghế sofa “Anh xem thử ngoại hình thế nào?” Giọng điệu nghiêm nhiên là một bộ dáng tú bà ở thanh lâu.

Lý Nam lúc này mới quay đầu nghiêm túc quan sát thiếu niên này, cảm hơi nhọn, da trắng, đuôi mắt dài, ẩn trong đôi mắt đó là cảm giác đào hoa, vẻ mặt đối với sự quan sát của hắn cũng không có kinh hoảng vô thố, chỉ là mỉm cười thần nhiên. Dáng vẻ bình thản này làm cho Lý Nam có vài phần bất ngờ, hắn chưa từng gặp qua người nào mới nghề lại bình tĩnh như vậy.

“Cũng có chút đặc biệt đấy.” Lý Nam gật đầu “Cậu đến thử vai nào?”
Giọng điệu này, mười phần là dân làng chơi.

Lộ Phàm nhận lấy tách trà do nhân viên đem đến, mỉm cười không nói, ngược lại Hạ Tây Xuyên ở bên cạnh nghiêng răng nhận trà, trong lòng không ngừng rửa xả, bây giờ hắn là nhờ có người đại diện kim bài đến mới được uống ké một tách trà sao?

“Chào đạo diễn Lý, em là Đan Á Đồng, hôm nay là tới thử vai Phong Vô.”
Đan Á Đồng mỉm cười, nụ cười ôn hòa này như tháng ba mùa xuân.

“Khụ!” Hạ Tây Xuyên bị sắc trà, hắn chỉ là cho rằng Đan Á Đồng tham gia đóng phim này, nhưng không nghĩ tới sẽ là nhân vật quan trọng như vậy. Nếu như casting thử thành công, như vậy cậu ta cùng với Viêm Kiềm...

Công ty quyết định bắt Viêm Kiềm tham gia phim này nguyên nhân cũng là vì phim này quay ở địa phương tương đối nhiều, như vậy mấy tháng tới Viêm Kiềm và Đan Á Đồng sẽ không gặp mặt nhau, tình cảm dĩ nhiên là nhạt xuống. Nhưng theo tình cảnh bây giờ, xem ra tình hình dường như ngày càng phức tạp.

Lý Nam nhíu mày, bộ dạng đã tính toán kỹ càng trước của Lộ Phàm khiến Lý Nam có chút tò mò về khả năng diễn xuất của thiếu niên này, hắn nói “Vậy bây giờ cậu đi thay đồ đi, lát nữa cậu cùng cậu Lạc...”

“Lạc Viêm Kiềm.” Liêu Nhiễm suốt từ nãy chưa nói gì, cười tủm tỉm tiếp lời.

“Ừ, casting thử cùng với Lạc Viêm Kiềm.” Lý Nam gật đầu.

Khi Đan Á Đồng nhìn thấy Hạ Tây Xuyên, cũng đoán được Lạc Viêm Kiềm cũng tham gia bộ phim này. Nhìn tình huống hiện tại, nhân vật Lạc

Viêm Kiềm hẳn là Trúc Yêu, một trúc yêu thâm yêu Phong Vô?

Cậu mỉm cười đi theo nhân viên vào gian thay đồ, quan tâm cậu ta đóng vai nào chứ, chẳng qua chỉ là đóng phim thôi mà.

Mất hơn gần một tiếng mới chuẩn bị tạo hình cho tốt, Lạc Viêm Kiềm theo nhân viên đến một tòa nhà cổ được dựng lên trong vườn. Khu vườn đã chuẩn bị xong vài cái camera, Lý Nam cũng đã ngồi sẵn ở trước màn hình giám thị, Hạ Tây Xuyên đi đến bên cạnh cậu nói “Chờ lát nữa cậu sẽ diễn cảnh này, cậu xem kịch bản trước đi.” nói xong, do dự nhìn cậu, nhưng lại không nói gì thêm.

Cảnh này là Trúc Yêu ở trong vườn gặp được hồ yêu Phong Vô đang gảy đàn, trúc yêu trong lòng mang theo yêu thương mà nghe đàn, hồ yêu thì không biết cứ tiếp tục gảy đàn, dung mạo khuynh thành, tư thái ưu nhã, sau đó tiếng đàn ngừng hẳn, hai người mới nhìn nhau cười.

Một câu đối thoại cũng không có, nhưng cũng bởi vì không có lời thoại, cảnh này càng khó có thể diễn, hết thảy chỉ có thể dựa vào động tác cùng ánh mắt, đây cũng cách để xem xét khả năng diễn xuất.

Lạc Viêm Kiềm mắt nhìn Hạ Tây Xuyên muốn nói lại thôi, nhẹ gật đầu.

“Ngoại hình cũng không tệ lắm.” Lý Nam nói với Liêu Nhiễm ở bên cạnh “Cũng không biết diễn xuất như thế nào.”

Con mắt Liêu Nhiễm lóe sáng “Đạo diễn Lý, cậu ấy đứng trong giới này cũng đã hơn một năm, có đóng qua vài bộ phim, cũng là một nghệ sĩ nam có tiếng, diễn xuất sẽ không tệ đâu.”

Lý Nam có chút khó hiểu nhìn tia sáng kì lạ trong mắt cô, vội ho một tiếng, không nói gì, là la hay là ngứa, phải đem ra dất thử mới biết.

Đan Á Đồng sửa sang lại trường bào màu trắng đẹp đẽ quý giá trên người (Tham khảo Sesshomaru), khi ra khỏi phòng hóa trang, thì tiếng hít hơi vào ở xung quanh liền nổi lên.

“Mỹ thiếu niên à, mỹ thiếu niên.”

“Yêu nghiệt à, yêu nghiệt “

Lộ Phàm chờ ở bên ngoài gật đầu hài lòng, nghênh đón nói “Chúng ta bây giờ qua quay thử.”

Đan Á Đồng nhướn mày đi theo phía sau anh, cảnh này rốt cuộc là cảnh gì đây?

“Đến đây, đến đây, thiếu niên xinh đẹp của tôi.” Giọng của Liêu Nhiễm tràn đầy kích động làm cho Lý Nam, còn cả Lạc Viêm Kiềm đang chờ một bên đều nhin không được quay người lại nhìn, chỉ liếc một cái, Lạc Viêm Kiềm liền ngây dại.

Rõ ràng là một thân bạch y, vì cái gì thiếu niên trong mắt cậu lại phát ra một cảm giác mê hoặc, cậu ngơ ngác nhìn người mới tới “Á Đồng...”

Á Đồng chính là diễn viên đóng vai Phong Vô? Trong khoảnh khắc, cậu dường như có một cảm giác vui mừng khó có thể nói rõ, hóa ra là Á Đồng... sự không tự nguyện trong nội tâm liền bốc thành mây khói, cậu đột nhiên nở nụ cười, vậy mà là anh ấy.

May mắn... May mắn bản thân không từ chối vai diễn này.

“Viêm Kiềm.” Đan Á Đồng lịch sự gật đầu với Lạc Viêm Kiềm, đôi mắt như sao sáng mang nét cười mờ nhạt.

Lý Nam không thể không thừa nhận ngoại hình thiếu niên này cực kỳ phù hợp với suy nghĩ về Phong Vô của hắn. Hắn lẳng lặng gật nhẹ đầu, nhìn đồng hồ nói “Hai cậu bây giờ chuẩn bị đi, lát nữa sẽ bắt đầu quay.”

“Á Đồng, Viêm Kiềm, cố gắng lên, tôi rất thích các cậu đó.” Liêu Nhiễm ở một bên nhiệt tình vỗ tay.

Đan Á Đồng cười cười dờn tầm nhìn, che dấu khóe miệng có chút run rẩy của mình. Vì cái gì thấy ánh mắt kích động của Liêu Nhiễm, cậu lại có cảm giác bị một con sói nhìn chăm chăm?

Lý Nam cũng có chút khó hiểu nhìn về phía Liêu Nhiễm “Cô Liêu, cô có vẻ rất thích diễn viên tên Đan Á Đồng đó?”

“Đạo diễn Lý, anh không nhận ra đây là một cực phẩm nữ vương thụ sao.

Là hủ nữ lâu năm tôi nói cho anh biết, đây tuyệt đối là ngàn dặm mới tìm được một người có khí chất nữ vương, phải bồi dưỡng thật tốt mới được.” Liêu Nhiễm kích động nói “Thực sự nữ vương thụ rất khó bồi dưỡng, không cẩn thận lại thành kiêu ngạo mất.”

Lý Nam lần đầu tiên cảm thấy, hóa ra hắn cùng với thế giới này có một khoảng cách lớn không thể vượt qua, bởi hắn không biết nguyên lai đàn ông cũng có thể trở thành nữ vương, và hắn cũng không biết, hóa ra trên thế giới có loại sinh vật gọi là hủ nữ.

Hắn cẩn thận quan sát Đan Á Đồng, xét về ngoại hình, rất khá. Tuy đẹp thật, nhưng nhìn thế nào cũng là một người đàn ông. Cho dù hơi nhỏ con tí, nhưng vẫn có thể làm cho người khác liếc cái là nhìn ra đàn ông, làm sao lại thành nữ vương rồi?

Hắn vuốt cằm, nhìn biên kịch bên cạnh đang kích động, hay là nói, không phải hắn theo không kịp thời đại, mà là thế giới này biến hóa quá nhanh?

-----oOo-----

Chương 49: Khí thế cuộc chiến? vớ vẩn!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lúc quay phim, nhiều động tác dù rất nhỏ nhưng đều làm ảnh hưởng đến tính thẩm mỹ của cảnh quay. Mà trong phim Đan Á Đồng phải đánh đàn tranh, trong giới có rất ít người học đàn này, cho nên nếu làm động tác giả thì đôi khi biểu hiện sẽ không giống và thiếu cảm xúc.

Đan Á Đồng mắt nhìn Lý Nam ngồi bên cạnh máy giám thị, mỉm cười, thu hồi ánh mắt, kéo vạt áo ngồi xuống trước cây đàn, khéo mắt mang theo chút mỉa mai.

Mỉa mai, là sự hấp dẫn của hồ ly.

Ánh mắt coi thường ẩn sâu trong đôi mắt của Lý Nam khi nhìn thấy động tác ngồi xuống của cậu, liền lập tức biến mất không còn chút tăm hơi.

Làm một đạo diễn lâu năm, hắn đương nhiên phân biệt tốt đâu là một diễn

viên xuất sắc, mà tư thế ngồi này của Đan Á Đồng cũng đã nói rõ giờ phút này cậu chính là hồ yêu Phong Vô, mà không phải là một diễn viên trong xã hội hiện đại.

“OK, 3, 2, 1, Action!”

Ngón tay dài nhỏ như bạch ngọc, nhẹ nhàng gảy dây cầm, một cánh hoa đào rơi xuống mu bàn tay trắng nõn, góp phần nổi thêm vài phần hấp dẫn.

Ngón tay khẽ nhúc nhích “Đinh” một tiếng rất êm tai, chủ nhân của đôi tay tựa hồ rất hài lòng với tiếng cầm, chậm rãi vuốt thân cầm, giống như chạm vào người tình của mình.

Màn hình được kéo lên, là áo bào trắng như tuyết. Lại hướng lên, là chiếc cầm thon nhỏ cùng đôi môi phấn nhuận, mà miệng có chút nhếch lên, nói rõ tâm tình người này rất tốt, làm cho người khác nhìn không được muốn biết dung nhan người này tuyệt thế khuynh thành như thế nào.

Nào ngờ màn ảnh lại chuyển, dần kéo ra xa, chỉ có thể nhìn thấy dưới cây đào mơ hồ một thân ảnh màu trắng có chút biếng nhác, đan xen là những cánh hoa đào tung bay, mang theo cảm giác tao nhã không gì sánh bằng.

Trong màn ảnh xuất hiện một đôi cầm hài màu ngân bạch, vạt áo màu xanh nhạt cùng hài ngân bạch phối cùng một chỗ với nhau, cảm giác thư thích khó nói lên lời.

Màn ảnh lặng lẽ dời lên, không giống như cách chuyển hình ảnh lần trước, khung hình hé ra gương mặt tuấn mỹ lại ôn hòa, nam tử đứng ở bên bụi hoa trắng, đôi mắt hắc bạch phân minh ngẩn ngơ nhìn về một phía. Ánh mắt lưu luyến không rời đi đường như điều hắc nhìn thấy chính là toàn bộ nhân gian này.

Màn ảnh lần nữa trở lại, vẫn là ngón tay trắng nõn thon dài, ngón tay khẽ động, sờ lên dây cầm, tiếng đàn thanh u vang lên giống như là xuân phong, không chỉ mang lại cảm giác thư thích mà còn đầy hấp dẫn.

Nam tử áo lục lặng lẽ nghe, lặng lẽ nhìn, trong nháy mắt đó chính là vĩnh hằng.

Phảng phất như đã qua thật lâu, lại phảng phất như chỉ trong nháy mắt, hắc

đã bị lạc ở nơi đây. Có lẽ bởi vì tiếng cầm làm cho hắn si mê, cũng có lẽ là bởi vì người đánh đàn làm cho lòng người say đắm. Nhưng có quan hệ gì chứ, chỉ cần liên quan tới người này thì đều là sự tồn tại tốt đẹp trên thế gian.

Tiếng cầm dừng lại, những ngón tay trắng nõn được thu lại từ từ, lưu hương trên bàn để cầm vẫn còn tản ra từng đường khói màu lục, xuất hiện trong màn ảnh lúc này là khuôn mặt khiến vạn người chờ mong, thanh ti như mực, đồng tử màu trà, còn có đôi mắt xinh đẹp khẽ nheo một chút, khóe miệng của cậu nở một nụ cười khuynh thành, nhìn về phía lục y nam tử đang đứng.

Bốn mắt nhìn nhau, cùng với rất nhiều cánh hoa rơi tung bay, hương hoa tuyệt vời.

“Tốt, cắt!” Lý Nam sau nửa ngày sửng sờ mới giật mình tỉnh lại, vỗ đùi nói “Tuyệt vời, thật sự là quá hay.” nói xong, hắn xoay người đối với Liêu Nhiễm còn đang ngốc lảng, nói “Cô Liêu, hai người kia thật sự rất phù hợp với vai diễn này, tốt lắm, tốt lắm.” Giờ phút này hắn thật kích động đến nói năng cũng trở nên lộn xộn.

“Yêu nghiệt, thật là yêu nghiệt!” Liêu Nhiễm lau nhanh khóe miệng đang chảy ra chất lỏng nào đó, vọt nhanh tới bên Đan Á Đồng vẫn đang ngồi ở bàn đặt cầm “Á Đồng, hóa ra cậu biết chơi đàn tranh, còn chơi tốt như vậy. Quả nhiên là nữ vương điện hạ toàn năng, thật quá đẹp, quá đẹp!”

Đan Á Đồng thu lại vẻ yêu mị, ôn hòa cười nói “Chị Liêu khích lệ em rồi.” Tuy nhiên, cậu có chút không rõ ý tứ trong lời nói của người phụ nữ này.

“Không phải khích lệ, tuyệt đối không phải khích lệ đâu.” Liêu Nhiễm chắp hai tay lại với nhau, hai mắt sáng ngời nói “Cậu đúng là nữ vương, hy vọng duy nhất mà tôi tìm kiếm. Cậu là cứu tinh của tôi, tôi bởi vì nữ vương biến kiêu ngạo mà tâm như pha lê vỡ, may mà được cậu chữa khỏi.”

Đan Á Đồng ngẩng đầu sửa sang lại chỗ tóc lộn xộn trước trán, nhằm che dấu ý cười ở khóe miệng mình đã trở nên run rẩy. Quả nhiên người hành nghề viết lách, đầu óc đều khác với người thường.

“Cậu ta vậy mà chơi được đàn tranh...” Lộ Phàm cảm thán nói, “Thật

không thể ngờ.”

Lúc bọn họ đến phim trường, đúng lúc đang quay phim nên chỉ im lặng đứng một bên xem. Nhưng vì sao anh lại cảm thấy người bên cạnh có chút kì lạ.

Quay đầu nhìn Tiểu Kỳ Thâm, anh phát hiện trên mặt người bên cạnh không có chút vui vẻ nào.

Tiểu Kỳ Thâm mắt nhìn Lộ Phàm, giọng điệu bình thường nói “Được rồi, bây giờ chúng ta đi tìm đạo diễn Lý.” Khóe mắt quét qua Lạc Viêm Kiềm đứng cách đó không xa, mà Lạc Viêm Kiềm lúc này chính là đứng xa xa mỉm cười nhìn Đan Á Đồng.

“Đạo diễn Lý.” Tiểu Kỳ Thâm đi đến bên cạnh Lý Nam, người mà trong lúc này còn chưa từ sự hưng phấn tỉnh lại, mang theo ý cười hỏi “Xem ra hôm nay tâm tình của đạo diễn Lý dường như không tồi.”

Lý Nam vừa nhìn thấy người tới, ha ha cười “Cảnh vừa rồi cậu cũng thấy đấy, thế nào?”

Như thế nào, hắn chỉ muốn làm sao cắm vào hai mắt của cái tên Lạc Viêm Kiềm kia.

Mỉm cười “Rất đặc sắc, Lạc Viêm Kiềm diễn rất phù hợp, Á Đồng mỗi phân đều biểu hiện rất hoàn mỹ, khiến em còn tưởng rằng đó chính là người yêu Phong Vô của em đấy.”

“Ha ha, tốt lắm, bây giờ cậu cũng đi thay đồ đi, để tôi đi sắp xếp cảnh kế tiếp của ba người, rồi từ những cảnh quay này chọn ra những hình ảnh được nhất.” Đối với diễn xuất của Tiểu Kỳ Thâm mặc dù Lý Nam không thể nói là thật sự hài lòng, nhưng lại là nghệ sĩ hiếm có khiến hắn có cảm tình.

Tiểu Kỳ Thâm nhẹ gạt đầu, cũng không chào hỏi Đan Á Đồng, thì đã theo nhân viên vào thẳng phòng hóa trang.

Đan Á Đồng được nhân viên báo cậu phải đi đổi trang phục, cũng không bất ngờ. Cậu sửa sang lại đồ trên người, vừa sửa vừa nghĩ về những cảnh sau.

Cảnh cuối có Tiểu Kỳ Thâm xuất hiện, cậu hiểu rõ diễn xuất của Tiểu Kỳ Thâm, thật sự không tồi, diễn cùng hần cũng sẽ không có cảm giác chèn ép. Xét từ vị trí, tuổi tác và xuất thân của Tiểu Kỳ Thâm mà nói đã xem là hiếm thấy.

Nhà thiết kế ở bên cạnh có chút ngốc lãng nhìn thiếu niên đẹp đẽ trước mắt tự mình đeo thắt lưng, còn phối với ngọc bội trông rất hợp, động tác thuần thục giống như một diễn viên lão làng đã từng đóng rất nhiều phim cổ trang.

Mặc dù biết cậu diễn viên này có đóng trong《 Lâm thành 》, nhưng thật không nghĩ ra cách làm lại thành thạo đến chừng này. Hần nhìn một thân hồng y làm nổi bật gương mặt trắng nõn của thiếu niên, đột nhiên cảm thấy, bộ trang phục này mặc vào không tạo cảm giác như đồng bóng, dung tục, mà chỉ khiến người khác cảm thấy tao nhã vô cùng.

Tiểu Kỳ Thâm một thân bạch y xuất trần, trên đầu đội mũ bạch ngọc, nụ cười trên mặt ôn hòa nhưng lại xa cách, cao cao tại thượng thương cảm nhìn người đời.

Đây là vị thần, một vị thần mà nhìn như bác ái nhưng lại vô tình.

Lạc Viêm Kiềm nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm đi vào phim trường, không biết vì cái gì, cậu có cảm giác không thích người mới bước vào. Nhắm mắt lại, nghĩ đến tình yêu say đắm của trúc yêu đối với hồ yêu, cậu không khỏi nghĩ đến bản thân mình, trong lòng có chút buồn phiền.

Mở mắt ra, liền thấy được một mảnh hồng sắc đứng dưới gốc cây đào, khiến cậu nghĩ tới 《 Lâm thành 》. Đó là lần đầu tiên cậu nghiêm túc xem hết cả bộ phim điện ảnh. Coi đến cảnh nhân vật Liên Dư của Đan Á Đồng một thân hồng y ngã xuống mặt tuyết, trong lòng cậu liền xuất hiện cảm giác đau xót không nên lời.

Còn có bài hát “Trở lại”, bốn năm qua, đó là lần đầu tiên cậu nghe được giọng hát mà không hề kém hơn người nọ một chút nào.

Liêu Nhiễm ở một bên trầm tư nhìn ba người, trên mặt xuất hiện ý cười, một nụ cười mang tên YD (***) đăng).

Lúc quay phim, ba người dường như hỗ trợ lẫn nhau đóng phim nên diễn rất tốt, những người ở cạnh đó đều coi đến nỗi có thể nói là ghiền luôn.

Lý Nam hưng phấn càng trở nên điên cuồng, Liêu Nhiễm cười đến càng thêm YD.

Nhìn một vị thần cùng trúc yêu chỉ vì một hồ yêu vô tâm vô phế mà âm thầm đấu pháp, mà con hồ yêu này lại lười biếng thưởng thức trà, Liêu Nhiễm dưới đáy lòng cười to, đây là JQ, là một trái JQ đỏ mọng nha.

Vừa quay xong, Lý Nam hào hứng xoa xoa tay, cứ như là thấy phim đã quay xong, hần đi đến cạnh ba người “Không tệ, rất không tồi.” Hồng quang trong mắt không thể nào che hết.

Tiểu Kỳ Thâm biết bệnh cũ của Lý Nam lại phát tác, đặt tay lên vai Đan Á Đồng nói “Đạo diễn Lý, tụi em đi thay trang phục trước. Buổi tối còn có chương trình, không vội về cũng không được.” Để tránh người này kích động mời hần đi uống rượu, hần nên sớm một chút đem lời này chặn lại.

“Á Đồng, tối nay có chương trình à?” Lạc Viêm Kiềm tay đặt lên bên vai còn lại của Đan Á Đồng “Tôi định mời anh tối nay đi ăn cơm cùng.”

Tiểu Kỳ Thâm nhú mày nhìn cái tay đột nhiên xuất hiện, mỉm cười “Cậu Lạc thân là hồng bài của Phi Ngu chắc cũng bề bộn nhiều việc lắm nhỉ. Á Đồng là đàn em của tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt cậu ấy. Cảm ơn cậu Lạc đã quan tâm.”

Lạc Viêm Kiềm nhướng mày, cũng mỉm cười “Anh Tiểu là hồng bài của cả giới giải trí, so với tôi hần là bận rộn hơn nhiều chứ. Trước kia, tôi và Á Đồng là bạn bè, quan tâm bạn bè là chuyện đương nhiên. Ngược lại tôi nên cảm ơn anh đã quan tâm Á Đồng mới phải.”

Thế nhưng, Lý Nam ở một bên nghe được hai người nói chuyện, khóe miệng co giật. Hồng bài ư? Hai người này đem công ty của bọn họ thành kỹ viện rồi sao?

“Bây giờ tôi và Á Đồng là người cùng công ty, cũng tương đương như người một nhà. Người cùng nhà nên quan tâm lẫn nhau, sao có thể để bạn bè cảm ơn người nhà được chứ.” Tiểu Kỳ Thâm tiếp tục mỉm cười nói.

“À, thời gian trước đây, anh Tiểu gần gũi với Vương Hiểu, người đó là người thân nhất trong gia đình anh phải không?” Cậu còn nhớ được hồi trước Vương Hiểu cùng Tiểu Kỳ Thâm có scandal hẹn hò.

Tiểu Kỳ Thâm lại mỉm cười “Người thân nhất đương nhiên là Á Đồng. Nhưng mà, tôi cũng nghe nói Millie mới là bạn tốt nhất của cậu.” Hừ, cho là hần không biết lúc trước cậu ta cùng một nữ diễn viên thần tượng đang nổi tiếng có scandal sao.

Đan Á Đồng mắt quét qua trái, lại liếc qua phải, không rõ hai người đàn ông này cười đến sáng lạn với nhau như vậy làm gì. Một trái một phải đẩy cái tay của hai người trên vai cậu ra “Bây giờ tôi mới biết được hóa ra hai người lại quan tâm đến nhau vậy đấy, chuyện xấu gì của đôi phương cũng biết.”

Cậu suy nghĩ cẩn thận, “Chẳng lẽ hai người thích nhau?”

“Thình thịch!” Tiểu Kỳ Thâm cảm thấy trái tim thủy tinh nhỏ bé của mình rạn nứt ra một đường.

“Hay là nói, hai người là tình địch?”

Vết nứt trên trái tim thủy tinh chậm rãi khép lại.

“Vậy người hai người cùng thích là Vương Hiểu hay là Millie. Theo tôi thấy thì Vương Hiểu so ra nữ tính hơn một chút...”

“Răng rắc!” trái tim thủy tinh triệt để vỡ thành từng mảnh.

Tiểu Kỳ Thâm cùng Lạc Viêm Kiềm cứng ngắc nhìn xem thiếu niên cười tủm tỉm đi xa, lại cứng ngắc nhìn đôi phương, đồng thời nhấc chân, đều tự bỏ đi.

“Quả nhiên là tính tình nữ vương tiềm ẩn dưới bề ngoài ôn nhu.” Liêu Nhiễm ở một bên nghe lén, khóe miệng cong lên, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người kia đã định trước là xui xẻo mà.

A, thật là bộ phim khiến cho người khác chờ mong nha! Liêu Nhiễm xúc động bước đi.

Để lại đạo diễn Lý hóa đá, hấn im lặng ngẩng đầu nhìn trời. Chẳng lẽ hấn là trong suốt sao, ba người kia cứ như vậy mà đi?!

-----oOo-----

Chương 50: Phong ba buổi họp báo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rất thành công, vai diễn của Đan Á Đồng cũng đã được quyết định, lúc này cậu đang trên đường đến buổi ký tên.

Buổi ký tên được tổ chức tại một quảng trường, nơi đó người qua lại rất nhiều, hơn nữa phần lớn là người đi bộ nên cũng thuận tiện để khai thông dòng người đi lại.

Chạy tới hậu trường của buổi ký tên để nhận phỏng vấn của giới truyền thông, Đan Á Đồng đẩy cửa bước vào, cũng nhìn thấy vài chục phóng viên của các đài truyền hình đã ngồi sẵn ở bên trong, trong lòng cậu thấy có chút kì lạ, nhưng là rất nhanh liền mỉm cười nói “Ngại quá, đã bắt mọi người phải đợi lâu rồi.” Nói xong, cậu đến gần ghế sofa đơn rồi ngồi xuống “Bắt đầu từ giờ hi vọng mọi người đừng làm tôi khó xử quá nhé.”

Các phóng viên đều tiến lên chào hỏi, camera cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhìn một loạt micro gắn tên các nhà đài đang đưa trước mặt, cậu vẫn duy trì nụ cười trên môi.

Lộ Phàm đứng ở một bên nhìn thấy cảnh này, gật đầu hài lòng. Có thể nói rằng, trong trường này Đan Á Đồng thể hiện rất khá, sẽ không để cho người khác thấy cậu thấp kém, nhưng cũng không làm cho họ có cảm giác cậu kiêu ngạo.

“Trước khi đặt câu hỏi, tôi xin đại diện cho đài XX chúc mừng album của cậu đã tiêu thụ được số lượng lớn.” Một phóng viên nữ mặc trang phục sáng màu đứng dậy nói.

“Cảm ơn, tôi cũng xin chúc thị phần của quý đài ngày càng mở rộng.” Đan Á Đồng gật đầu nhẹ, khoe miệng lộ ra một nụ cười tao nhã.

Nữ phóng viên có chút thất thần, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, đặt câu hỏi đầu tiên “Về doanh số của album lần này, chúng ta đều biết thành tích như vậy quả thật không tệ, và cũng giúp nhiều người biết đến giọng hát của Á Đồng. Vậy cậu có cảm tưởng gì khi được hợp tác cùng Lâm Thiên hậu trong ca khúc ‘Ngàn năm’ này?”

Câu hỏi cô phóng viên này đặt ra rất rập khuôn, khá phù hợp để mở đầu chương trình này. Đan Á Đồng nhìn qua, thuận tay cầm lấy một cái micro. Tất cả mọi người đều nhìn thấy biểu tượng trên micro này là của nhà đài của nữ phóng viên kia.

Việc này thể hiện sự tôn trọng với đài truyền hình của họ, làm cô phóng viên đối với Đan Á Đồng cũng có nhiều thiện cảm hơn, nụ cười trên mặt cũng tự nhiên mà trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

“Chị Vũ Hân và tôi trước đó đã làm việc chung với nhau trong “Lâm Thành”, chị cũng là nữ nghệ sĩ đầu tiên ở Thiên Quan mà tôi quen biết. Đối với tôi mà nói, được hợp tác cùng chị ấy là sự may mắn của tôi.” Đan Á Đồng mỉm cười “Trong lòng tôi, chị ấy là hình tượng nữ hoàng hoàn mỹ nhất, không ai có thể sánh kịp.”

Nhiều phóng viên mỉm cười. Trong giới giải trí, tuy việc gọi Lâm Vũ Hân là nữ hoàng sớm đã thành thói quen, nhưng có rất ít nghệ sĩ lại nói như vậy. Hôm nay, Đan Á Đồng lại nói thế, dường như khiến quan hệ với giới truyền thông lại gần thêm một bước.

“Xem ra quan hệ của Á Đồng và Lâm Thiên hậu rất tốt.” Nữ phóng viên hỏi tiếp.” Vậy đối với các vai diễn của Lâm Thiên hậu thì cậu thấy thế nào?”

“Là một nữ hoàng hoàn mỹ đương nhiên mọi thứ đều hoàn mỹ.” Đan Á Đồng nháy mắt “Chị phóng viên, ngàn vạn lần đừng khiến em bất cần nói bậy về chị Vũ Hân nhé. Khí thế nữ hoàng của chị ấy cũng không phải do mình em thừa nhận mà.”

Phóng viên ở đây lại cười rộ lên, không khí trở nên sinh động hơn nhiều.

Lại thấy một phóng viên khác đứng lên “Chào Á Đồng, tôi là phóng viên đài YY, xin hỏi cậu nghĩ doanh số bán ra của album sẽ vượt qua bao nhiêu bản?”

Đan Á Đồng đổi sang micro của đài YY, cậu khó xử vuốt cằm “Chuyện này khó trả lời quá. Nhưng là đương nhiên tôi hi vọng càng nhiều càng tốt rồi.” Nói xong, cậu làm động tác chấp tay lại với nhau trước máy quay “Mọi người nhất định phải cố gắng đừng làm thành tích của tôi trông khó coi qua nha.”

“Á Đồng không cần phải khiêm tốn thế. Album này của cậu phát hành chưa tới một tuần, mà đã tiêu thụ hơn 100.000 bản. Thời gian gần đây, thành tích này mấy ai theo kịp chứ.” Phóng viên vừa đặt câu hỏi đó đổi chủ đề “Hôm trước là tang lễ của cô Hàn Tinh. Về cái chết của cô ấy, cậu có suy nghĩ gì không?”

Đan Á Đồng biết đài YY này từ trước giờ vẫn luôn không lịch sự như vậy. Từ mấy năm trước đã biết đài này vì tỉ suất coi đài mà mọi mảnh lời đều được vận dụng triệt để. Hôm nay có cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua chứ.

“Về chuyện của chị Hàn Tinh thì tôi không có ý kiến gì hết.” Cậu nắm chặt micro trong tay, “Chuyện này có lẽ hỏi một người khác sẽ thích hợp hơn. Anh bạn này, xin hỏi anh còn vấn đề nào hỏi nữa không?”

Nhìn thì như không có trả lời vấn đề này, nhưng lại ám chỉ cái chết của Hàn Tinh liên quan tới anh người yêu của cô. Lộ Phàm kinh ngạc nhìn Đan Á Đồng. Không ngờ Đan Á Đồng lại thật sự đề ý đến sự kiện Hàn Tinh tự sát.

Các phóng viên ở đây đều là kẻ tinh ranh, đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời của Đan Á Đồng. Gần đây, các nghệ sĩ của Thiên Quan ngày càng áp đảo nghệ sĩ của Taylor. Thực lực của Thiên Quan lại lớn hơn của Taylor, đám phóng viên cũng đâu phải kẻ ngốc, hiển nhiên hiểu rõ hướng về đâu mới có lợi cho nhà đài của mình.

Sau đó, phóng viên lại đặt thêm một ít câu hỏi liên quan tới album. Ngay trước lúc buổi họp báo sắp kết thúc, phóng viên đài YY hỏi thêm một vấn đề nữa, khiến không khí vốn đang nóng bỏng có chút cứng ngắc.

“Á Đồng, đã có một vài đơn vị truyền thông bình luận, cậu cover lại ca khúc ‘Trở lại’ của Cảnh Thiên vương với một phong cách khác so với bản gốc nhưng hát lại không kém cạnh chút nào. Đối với những lời này, cậu

cảm thấy sao?”

“Nếu là vậy thật thì đó là vinh hạnh của tôi.”

“Vậy theo một vài tin tức thì trên người cậu có chút giống phong cách của Cảnh Thiên vương, thì cậu thấy thế nào?”

Vẻ mặt của Lộ Phàm khẽ biến, vốn đang định bước lên trước giúp Đan Á Đồng trả lời vấn đề này, nhưng nhìn nụ cười trên môi Đan Á Đồng, anh liền dừng bước.

Nói một người là bản sao của một người khác, thì đối với nhiều nghệ sĩ mà nói chẳng khác gì là đang sỉ nhục họ. Mặc dù lúc nào Đan Á Đồng cũng có dáng vẻ cười tít mắt, nhưng Lộ Phàm biết, tính tình người này kiêu ngạo bao nhiêu.

“Anh bạn phóng viên này thật là làm tôi thấy khó xử quá. Nếu tôi có thể xem phong cách của chính mình thì thoải mái thay đổi nó rồi.” Cậu nhún vai “Tôi nghĩ những người bạn của tôi đều vui vẻ gọi tôi một tiếng Á Đồng. Nếu thật sự thấy tôi giống Cảnh Thiên vương, thì tôi tiếc là không thể phẫu thuật thẩm mỹ để thành Cảnh Thiên vương luôn đấy. Dù sao thì nếu có thể thật sự giống như Cảnh Thiên vương, thì không biết sẽ có bao nhiêu cô gái yêu mến tôi đây.”

Không khí lần nữa vì giọng điệu có chút tiếc nuối của Đan Á Đồng lại trở nên thân thiện. Sau khi cuộc họp báo kết thúc, rất nhiều phóng viên đều cảm thấy nhẹ nhõm, có điểm hơi quá lộ, nhưng không làm xúc phạm tới người mới, bầu không khí của cuộc phỏng vấn cũng không tồi.

Chấm dứt họp báo, buổi kí tặng cũng sắp bắt đầu. Lộ Phàm đến bên cạnh vừa sửa sang lại trang phục Đan Á Đồng, vừa nói “Biểu hiện hôm nay của cậu rất tốt. Bây giờ ở bên ngoài có rất nhiều người hâm mộ đang chờ, cố gắng lên.”

Đan Á Đồng cười cười, đẩy cửa đi thông đến cổng vào sân khấu.

Lộ Phàm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của thiếu niên, đầy kính mắt, nếu như là cậu, có lẽ mục tiêu của anh đã có thể hoàn thành rồi.

Đi tới sân khấu, liền nghe thấy tiếng hét chói tai như thủy triều, còn có một

tiếng vọng lên từ bên dưới sân khấu “Công tử, em yêu anh!” Đan Á Đồng mỉm cười, lập tức khiến cho tiếng hét trở nên lớn hơn.

Thanh lịch bước ra giữa sân khấu, Đan Á Đồng giống như một chàng hoàng tử quý tộc thời trung cổ cúi người xuống chào, lúc ngẩng lên khoe miệng lộ ra nụ cười dịu dàng “Các bạn thân mến, chào mọi người.”

“Chào Đồng công tử!”

Thanh âm đều nhịp, làm cho nụ cười của Đan Á Đồng càng thêm xán lạn.

Dem ngón trỏ đặt ở trước miệng, nhẹ nhàng làm một động tác “Suýt”, tất cả khán giả lập tức im lặng.

“Bây giờ, chúng ta cùng vượt qua không gian thời gian để lắng nghe khúc tình say đắm ngàn năm qua.” Giọng nói vừa dừng, giai điệu quen thuộc vang lên, Đan Á Đồng cầm lấy micro, nhìn một lượt những gương mặt chờ đợi ở bên dưới sân khấu “Mọi người đang sống trong lúc này, nhất định phải đem ái tình nắm chặt trong bàn tay, không nên chờ suốt một ngàn năm dài đằng đẳng.”

Tất cả các fan đều im lặng nhìn thiếu niên trên sân khấu hát cho họ nghe ca khúc mà họ đã nghe cả trăm lần rồi. Nhưng cho dù là như vậy, được nghe trực tiếp giọng hát của thiếu niên, lại làm cho mọi người có những cảm xúc khác nhau. Như thể chính trái tim mình đã bị sự chờ đợi vô vọng hung hăng siết chặt lấy, đau đớn chua xót mà như thế nào cũng không gỡ ra được.

Đây chính là vị công tử mà họ yêu mến a!

Luôn cười ngượng ngùng, làm cho người ta cảm thấy ấm áp lại đau lòng cho công tử! Ở khán đài đã có một ít thiếu nữ bật khóc, nhưng vẫn là cố gắng mở to hai mắt để thấy rõ thiếu niên đang đứng trên sân khấu kia.

Một chiếc xe Lincoln màu đen lẳng lẳng dừng lại ở một góc của quảng trường, người đàn ông nhìn cậu thiếu niên áo trắng, nhướn mày nhìn qua nữ trợ lý kế bên “Người này là?”

Nữ trợ lý thu hồi ánh mắt trên người thiếu niên, vội ho một tiếng khôi phục lại bộ dạng khôn khéo bình thường của mình “Tổng giám đốc, cậu ta là

nghệ sĩ của Thiên Quan mới nổi gần đây, nhưng vai diễn và bài hát của cậu ta rất được yêu thích. Tất cả mọi người đều yêu mến, gọi cậu ta bằng cái tên thân mật “Quý công tử” về sau đổi sang “Đồng công tử”. Tổng giám đốc, hôm nay là buổi kí tặng của cậu ta.” Nói xong, lại chuyển cái nhìn chờ mong qua hướng kia, kỳ thật cô cũng rất muốn đi.

Nhẹ gật đầu, người đàn ông ý bảo tài xế lái xe đi, mặc dù hát không tệ, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một nghệ sĩ mà thôi.

Nữ trợ lý luyện tiệc nhìn quảng trường ngày càng cách xa mình, nóng lòng đến móng tay cào mấy đường trên xe, nàng cũng muốn đi a!

Ca khúc “Ngàn năm” chấm dứt, tiếng hét chói tai cơ hồ muốn làm bao trùm cả quảng trường. Đan Á Đồng nở nụ cười. Đột nhiên trong đám người lại bất ngờ có tiếng hét lên, hơn nữa ánh mắt lại nhìn về phía sau cậu, Đan Á Đồng thắc mắc quay đầu, liền ngăn cản cả người.

Người lẽ ra phải ngồi trên máy bay để tham dự một chương trình Tiểu Thiên vương nhưng lại mặc một bộ đồ màu trắng, trong tay ôm bó hoa hồng vàng, cử chỉ lịch lãm đi tới gần cậu.

Về phần các fan ở dưới đã sớm điên mất rồi, camera, điện thoại sẵn sàng lâm trận.

“Nếu như Tiểu Thiên vương ôm hoa hồng đỏ, thì càng tuyệt hơn.” Có một cô gái nào đó lẫn trong đám người đang kích động tiếc hận nói.

Về phần trên sân khấu, Đan Á Đồng cười, nhận bó hoa hồng vàng trong tay Tiểu Kỳ Thâm để các fan và giới truyền thông chụp ảnh.

Sau đó, do sự khẳng khái của người hâm mộ, hai người đã cùng song ca một ca khúc.

Không ngờ, clip song ca của hai người ở các trang web nhạc online lại có lượt view cao nhất trong thời gian gần đây.

Lộ Phàm nhú mày nhìn hai người song ca trên sân khấu, quay đầu nhìn về Tạ Huân đang đứng bên cạnh “Không phải cậu ta có chương trình sao?”

Tạ Huân nhún vai, tỏ vẻ mình cũng bất đắc dĩ, hẳn cũng không nghĩ tới lần

này Tiểu Thiên vương lại nghiêm túc như vậy, thậm chí ân cần đến thế.

Lộ Phàm cắn răng, cái tên Tiểu Kỳ Thâm đáng chết này!

Ở một góc hẻo lánh, có một chiếc xe Mercedes-Benz màu đen chậm rãi đi tới, Lạc Viêm Kiểm thu hồi tầm mắt, rồi nhắm mắt lại, nói với tài xế “Đi thôi.”

Chỉ là hoa hồng vàng đại diện cho tình bạn mà thôi.

Sau một khắc cửa sổ xe đóng lại, tất cả tiếng hét chói tai biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ thế giới trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

-----oOo-----

Chương 51: Gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đường Nguyễn Khanh đọc lướt qua các tin tức giải trí về các nghệ sĩ của Thiên Quan mấy ngày gần đây, khi y lật đến một tin trên một tờ báo nào đó, liền dừng lại.

Thật to trên mặt báo, Tiểu Kỳ Thâm ôm một bó hoa hồng vàng lớn mỉm cười tặng cho thiếu niên. Hai người đứng cạnh nhau dù chỉ là hình ảnh trên một tờ báo bình thường cũng khiến người khác cảm thấy vô cùng đẹp đôi.

Khép lại tờ báo trong tay, y bấm số nội tuyến “Gọi người đến đem toàn bộ báo, tạp chí trên bàn đi đi.”

Trợ lý của Đường Nguyễn Khanh, Trương Phong cúp điện thoại, nghĩ hay để cho đơn vị hậu cần đến giải chuyện này, vừa sắp xếp xong thì thấy Lộ Phàm đang hướng này đi tới.

Còn hai ngày nữa là bữa tiệc ngày giỗ lần thứ tư của Cảnh Thiên vương. Mọi người trong công ty vì bữa tiệc này đều vội vàng vàng, chẳng lẽ nghệ sĩ của đại diện Lộ đã bắt lực đến nỗi anh mới không có chuyện gì để làm?

“Tổng giám đốc có ở đây không?” Lộ Phàm gõ nhẹ lên bàn làm việc của hắn.

“Có.” Trương Phong vừa gõ bàn phím vừa nói “Nhưng hôm nay tâm trạng của Tổng giám đốc có lẽ không tốt lắm, anh nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Lộ Phàm nhướn mày “Tâm trạng không tốt à?”

Vốn đang định bước tiếp nhưng lại rút chân trở lại. Người khác không biết chứ anh thì hiểu rõ, Cảnh An Tước là vảy ngược của Đường Nguyễn Khanh. Mà giờ chuyện anh cần làm cũng là liên quan tới bữa tiệc tối đó. Anh nghĩ nghĩ một chút, bỏ đi ý định bước vào.

“Làm sao vậy?” Thấy Lộ Phàm không có ý đi vào, Trương Phong ngắc đầu thắc mắc “Có chuyện gì xảy ra à?” Hắn nhớ rõ tuy lần này Lộ Phàm phụ trách một người tân binh, cũng không phải lo lắng, chuyện gì lại làm cho anh khó xử như vậy?

“Không có gì, chẳng qua có rất nhiều nghệ sĩ thuộc các công ty khác chủ động muốn tham gia tiệc tối lần này. Cũng không biết ý của Tổng giám đốc ra sao nữa, nên rất nhiều danh sách khách mời tham gia bữa tiệc còn chưa quyết định.” Lộ Phàm không biết tính toán của Đường Nguyễn Khanh ra sao, nên anh và Tạ Huân cũng không dám tự tiện quyết định.

Trương Phong trầm mặc. Tuy mới vào công ty có hai năm, nhưng hắn cũng biết chuyện ông chủ nhà mình có quan hệ với Cảnh An Tước có chút làm người khác khó hiểu. Hắn dừng đánh máy “Nếu vậy thì đợi lúc khác rồi nói sau đi.”

“Nhưng chỉ còn hai ngày nữa là tới bữa tiệc rồi. Nếu như không mở tiệc chiêu đãi các nghệ sĩ công ty khác, ít nhất cũng phải báo cho đối phương để họ sắp xếp công việc.” Lộ Phàm có chút đau đầu xoa nhẹ bên trán “Tính đi tính lại, tôi vẫn là cần đi vào nói.”

Trương Phong nhìn Lộ Phàm còn dùng tư thế tráng sĩ vào văn phòng Tổng giám đốc, sờ sờ cái mũi, tiếp tục xem website.

“Một hai ba bốn...” Biên đạo múa vừa tập mẫu, vừa quan sát cẩn thận động tác của các học viên xem có sai sót gì không.

“Rất tốt, mọi người nghỉ ngơi một chút.” Biên đạo múa thở hắt ra ngoài.

Đan Á Đồng có chút thở dốc dựa người vào thanh gác tay trên vách tường ở phòng tập. Không ngờ tham gia làm khách mời đặc biệt trong concert của Tiểu Kỳ Thâm lại phải học vũ đạo HIGH như vậy. Chẳng rõ Tiểu Kỳ Thâm nghĩ thế nào lại sắp xếp cho cậu tiết mục đặc sắc mà không lo cậu đoạt danh tiếng của hẳn. Hay là nói hẳn thấy cậu không uy hiếp được mình?

“Mệt lắm hả?” Một cái khăn trắng tinh đưa tới trước mặt Đan Á Đồng.

“Cám ơn anh.” Đan Á Đồng cũng không khách sáo, nhận lấy khăn lau đi mồ hôi trên mặt “Tiểu ca sao lại ở đây thế ạ?”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn gò má hồng hồng của thiếu niên, còn có cái áo T-shirt rộng thùng thình, cổ trễ lộ ra xương quai xanh, vội ho một tiếng, dời ánh mắt của mình nói “Thuận đường qua đây, nên muốn vào xem một chút. Cậu nhảy đẹp lắm.” Nói xong, lại đưa tới một chai nước.

Đan Á Đồng nhận chai nước, sau khi nói lời cảm ơn, thắc mắc nghĩ, đi ngang qua cũng có thể mang theo những vật này? Cậu vặn mở nắp chai, uống một hớp nước, cảm thấy cổ họng khô khốc của mình đã khá hơn nhiều, mới mở miệng tiếp tục nói “Tối mai sẽ là buổi concert đầu tiên của anh, nên lo lắng sợ động tác nhảy chưa hoàn chỉnh, tập nhiều một chút cho chắc.”

Tiểu Kỳ Thâm cười cười “Nếu cậu thấy lo, hay giờ cùng nhảy với tôi thử một lần xem sao đi?”

Đan Á Đồng nghĩ nghĩ, rồi đặt chai nước xuống, gật đầu.

Tiểu Kỳ Thâm bỏ đi áo khoác trên người ra, tuy mặc một cái áo T-shirt màu trắng, nhưng vẫn mơ hồ lộ ra dáng người khiến đàn ông ghen tị.

Bốn phía phòng luyện vũ đạo đều đặt gương, để người nhảy có thể kịp thời phát hiện ra động tác của mình bị sai. Tiểu Kỳ Thâm nhìn xuyên qua tám gương nhìn thân hình có hơi mảnh khảnh của thiếu niên, đối với nhạc công ra hiệu tay, nhạc một ca khúc Hip-hop của hẳn liền vang lên.

Hai người đồng thời thực hiện động tác, nhắc tay, xoay người, nghiêng đầu, xoay người.

Trong phòng có nhiều người đứng vây quanh, ai ở đây cũng đều biết Tiểu Kỳ Thâm rất xuất sắc ở khoản vũ đạo, động tác mạnh mẽ, tràn đầy năng lượng rất dễ lôi kéo sự chú ý của người xem. Nhưng thật không ngờ, Đan Á Đồng ở bên cạnh hẳn lại không hề kém cạnh. Hai người nhảy cùng một chỗ giống như những người bạn nối khố đã hợp tác nhiều năm vô cùng ăn ý.

Lúc âm nhạc dừng lại, tiếng vỗ tay rần rần vang lên. Đan Á Đồng vừa lau mồ hôi trên trán, vừa nhìn đám người kia không ngừng khen ngợi vũ đạo của Tiểu Kỳ Thâm tuyệt vời như thế nào. Cậu cũng không để ý, xoay người cầm chai nước suối trên mặt đất, uống từng ngụm một. Cái giới showbiz này chính là vậy, thân phận của Tiểu Kỳ Thâm ra sao, những người kia cũng không ngóc đến độ đi khen khả năng vũ đạo của một người khác trước mặt Tiểu Kỳ Thâm.

“Á Đồng nhảy cũng rất tốt.” Giọng nói nhẹ nhàng lẫn trong những tiếng khen ngợi cũng không phải đặc biệt gì, nhưng là người xung quanh đều nghe được lời cô bé nói.

Bốn phía liền cứng lại một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại sự náo nhiệt như trước, cũng không có ai phụ họa theo lời của cô.

Đan Á Đồng theo tiếng nhìn lại. Nói ra lời này là một cô bé có ngoại hình xinh xắn. Xem ra là người mới được Thiên Quan ký hợp đồng. Cô nhóc thấy không có ai hòa theo lời mình, có vẻ có chút bất bình mà tức giận.

Khóe miệng cong lên một vòng, Đan Á Đồng đi đến trước đám người, xoa đầu cô bé “Em là người mới vào à?”

Cô bé gật đầu, trên mặt hiện ra nụ cười hưng phấn “Anh Á Đồng, em gọi là Viên Vi, anh là nghệ sĩ yêu thích thứ hai của em đấy.”

“Thứ hai?” Đan Á Đồng trong mắt mang theo tình cảm ấm áp “Nghệ sĩ em thích nhất có phải là Cảnh An Tước không?”

“Đúng rồi, đúng vậy ạ.” Viên Vi kinh ngạc mở to hai mắt ““Anh Á Đồng

thật là lợi hại, cái này cũng có thể đoán được à?”

Đan Á Đồng cười không đáp. Không ngờ cô nhóc luôn chạy theo mình ở cô nhi viện kiếp trước giờ đã lớn thế này rồi. Thời gian vụt qua thật khiến con người cảm thấy bất ngờ.

Tiểu Kỳ Thâm nheo mắt lại, đánh giá cô nhóc đã làm cho Đan Á Đồng có thể lộ ra một nụ cười dịu dàng như vậy, bộ dáng tầm 17 – 18 tuổi, gương mặt cũng chỉ có thể coi là đáng yêu, đáng người nhìn tới nhìn lui chính là một Loli. Thật chẳng hiểu nổi sao Đan Á Đồng lại đối xử đặc biệt với nhỏ đó như thế, chẳng lẽ vì nhỏ khen vũ đạo của Đan Á Đồng?

“Lúc thực tập phải chăm chỉ nhé.” Đan Á Đồng vẫy tay, một nhân viên công tác mang giấy bút tới, viết xuống số điện thoại của mình, đặt vào tay Viên Vi “Đây là số điện thoại của anh, có chuyện gì thì nhớ là phải liên lạc với anh nhé.”

Vừa rồi hành động của cô nhóc ngốc nghếch này đã có chút không hợp với đám đông. Xung quanh phần lớn là thực tập sinh mới vào, bản thân dù chưa hẳn là đàn anh đàn chị lớn gì ở Thiên Quan, nhưng trong mắt những người mới vào này cũng là có chút lực uy hiếp. Bản thân nói rõ muốn bảo vệ nhỏ, nghĩ chắc đám người này cũng không dám bắt nạt nó đâu.

“Đúng rồi, số điện thoại của anh phải giữ bí mật nha.” Đan Á Đồng mỉm cười, người ở chỗ này cũng hiểu ẩn ý trong lời cậu nói, những người khác tốt nhất khỏi cần đi xin Viên Vi số điện thoại của cậu.

Viên Vi ngơ ngác cầm lấy tờ giấy ghi số điện thoại, mãi cho đến khi Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm rời đi mới kịp phản ứng lại, nhìn ánh mắt hâm mộ xen lẫn ghen ghét của đám người xung quanh, nhỏ cười tí mắt, anh Á Đồng thật dịu dàng quá đi.

Dẫn Đan Á Đồng đi vào thang máy, Tiểu Kỳ Thâm nhấn phím xuống tầng dưới, tranh thủ cười hỏi “Cậu thích thực tập sinh kia à?”

Đan Á Đồng dựa vào tường, chỉnh lại măng-sét “Cô bé ấy với em giống nhau, đều là ra từ cô nhi viện.”

Lo lắng trong lòng Tiểu Kỳ Thâm lập tức biến mất không còn thấy tăm hơi, nhìn thiếu niên đẹp trai trước mắt, hẳn vỗ vỗ vai của cậu “Cậu không

cần lo lắng, tôi cũng sẽ chú ý tới cô bé đó.”

Động tác của Đan Á Đồng dừng lại, dấu đi nghi hoặc của bản thân, chuyện này thì liên quan gì tới hắn?

Thấy số trên thang máy hiện tầng 13, cửa thang máy mở ra, Đan Á Đồng đi theo sau lưng Tiểu Kỳ Thâm ra khỏi cửa. Cậu không rõ Tiểu Kỳ Thâm mang mình tới nơi này làm cái gì?

Tầng 13 là nơi để cho các nghệ sĩ cũng như các nhân viên của Thiên Quan giải trí, thư giãn. Ở đó có một số trò chơi và một đại sảnh để uống nước rất lớn. Ở đại sảnh thường mở một vài bản nhạc hòa tấu nhẹ nhàng, thỉnh thoảng cũng có một vài ca sĩ hát ngẫu hứng một hai câu. Có thể nói nó là một trong những chính sách thể hiện được “nhân tính” của Thiên Quan.

Làm nghệ sĩ, phần lớn đều phải chịu áp lực rất lớn, hướng chi Thiên Quan lại là công ty giải trí lớn nhất trong cả nước, áp lực thì càng không cần phải nói ra. Cho nên nhiều lúc, các nghệ sĩ đều lên tầng 13 nghỉ ngơi một lát để điều chỉnh lại tâm trạng.

Đến trước sảnh uống trà liền gặp được Đường Nguyễn Khanh, Lộ Phàm, và một người đàn ông mặc vest màu đen cùn một cô gái búi tóc ngồi ở sofa. Bởi vì đưa lưng về phía này nên Đan Á Đồng không nhìn thấy mặt người mới tới.

Lộ Phàm nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm và Đan Á Đồng, thở dài một hơi, vội vàng ngoắc hai người đến, sớm đã không vờn hình tượng nhã nhặn ngày thường nữa.

Tiểu Kỳ Thâm đưa Đan Á Đồng qua một ghế sofa khác ngồi xuống, còn chưa mở menu thức uống ra, thì Đường Nguyễn Khanh đã nói với người bán hàng “Một ly cà phê, một ly hồng trà.”

Đan Á Đồng giương mắt nhìn Đường Nguyễn Khanh, mỉm cười nói “Gần đây phải dùng cổ họng nhiều, hay là cho tôi một ly nước lọc là được rồi.”

Đường Nguyễn Khanh nhẹ gật đầu, nụ cười trên mặt không thay đổi, chỉ là ánh mắt hơi có chút ảm đạm.

“Anh hai, sao anh lại tới đây?” Lời nói của Tiểu Kỳ Thâm làm cho Đan Á

Đồng mới chú ý tới người đàn ông ngồi bên phải Tiểu Kỳ Thâm. Người đó đeo mắt kiếng gọng vàng, môi rất mỏng, trên mặt không có biểu lộ cảm xúc gì, ngược lại cô gái ngồi bên cạnh ánh mắt nhìn cậu có chút nhiệt tình.

Đan Á Đồng mỉm cười thu hồi ánh mắt của mình, không nói một lời.

Người bán hàng đem ly nước lọc đặt trước mặt cậu. Ly thủy tinh chứa nước tinh khiết, trong suốt, song lại trông rất đẹp mắt.

“Cám ơn.” Đan Á Đồng gật đầu, cười khẽ với người bán hàng, cúi đầu xuống, trong nháy mắt bỏ lỡ cảnh gò má người bán hàng đỏ ửng lên.

Lộ Phàm đẩy mắt kính trên sống mũi, tiếp tục duy trì sự trầm mặc tại không khí yên tĩnh đến kỳ cục này.

“Á Đồng, tôi giới thiệu với cậu, đây là tổng giám đốc tập đoàn Tiểu thị, Tiểu Trình Ngự.” Đường Nguyễn Khanh nhìn gương mặt mỉm cười của Đan Á Đồng, giọng nói ôn hòa “Anh ấy là anh trai của Tử Mặc, là của Kỳ Thâm đó. Lần này tới là để bàn bạc việc tìm người đại diện cho sản phẩm mới của công ty.”

Trong lúc giới thiệu, ánh mắt của Đường Nguyễn Khanh vẫn luôn đặt trên người Đan Á Đồng, dường như không muốn bỏ qua bất kỳ thay đổi nào dù thật nhỏ của đối phương.

-----oOo-----

Chương 52: Chân tướng hay chỉ là quá khứ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên khuôn mặt của Đan Á Đồng không lộ ra một cảm xúc đặc biệt nào, cậu lạnh lùng vươn tay ra với người đàn ông đứng cạnh Tiểu Kỳ Thâm “Chào Tổng giám đốc Tiểu.”

Người đàn ông nhìn tay cậu, không có ý đưa tay ra, chỉ lạnh nhạt nói “Ngoại hình cũng được.”

Đan Á Đồng mỉm cười thu tay lại, không có chút cảm giác ngượng ngùng

nào, cầm ly thủy tinh lên uống một ngụm nước, đứng lên nói “Nếu vậy thì Lộ Phàm sẽ là người toàn quyền phụ trách phát ngôn của tôi. Có chuyện gì thì Tổng giám đốc Tiểu cứ bàn bạc với Lộ Phàm là được. Tôi có việc, xin phép đi trước.”

Vừa mới đi được một bước thì tay của cậu đã bị một người nắm lấy. Quay đầu nhìn lại, là Tiểu Kỳ Thâm đang mỉm cười “Á Đồng, quảng cáo lần này khá quan trọng, cậu ngồi ở đây nghe chút đi.”

Một vị nữ trợ lý nào đó nhìn thấy hai người nắm tay nhau, vẻ mặt bên ngoài bình tĩnh, nhưng thực ra đáy lòng đã sớm nổi lên bão tố, hận bây giờ không thể lấy điện thoại di động ra chụp lại được.

Tĩnh táo, tĩnh táo lại, cô nàng vừa tự nhắc nhở bản thân mình vừa mở văn kiện ra, đưa một phần tài liệu đến trước mặt Đan Á Đồng “Chào cậu Đan, tôi là Triệu Linh, trợ lý của Tổng giám đốc Tiểu. Đây là ý tưởng quảng cáo lần này, mời cậu xem một chút.”

Đan Á Đồng cầm lấy tài liệu trên bàn, cũng không vội vã xem, mà lại hỏi “Nếu là sản phẩm của Tiểu thị, sao không để Tiểu ca trực tiếp đại diện luôn?”

“Tiểu gia còn chưa đến nỗi phải để người trong nhà đại diện cho đâu.”
Tiểu Trình Ngự nhíu mày nhìn thiếu niên trước mắt “Tiền đại diện cho Tiểu thị không phải ít, cậu chỉ cần đóng quảng cáo cho tốt là được rồi.”
Cách nói đầy miệt thị này ai cũng có thể nghe ra.

Tiểu Kỳ Thâm nhíu mày, ý cười trên mặt biến mất không còn tăm tích.
Hắn nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng bên cạnh, phát hiện sắc mặt đối phương không thay đổi gì, lo lắng trong lòng cũng bớt đi một phần.

Lộ Phàm đẩy kính mắt, anh có một dự cảm không tốt.

Đan Á Đồng cầm tài liệu đặt nhẹ nhàng lên bàn, lại cầm ly nước lên uống một ngụm, đột nhiên quay đầu sang Tiểu Kỳ Thâm nói “Anh ta là anh trai của anh?”

Tiểu Kỳ Thâm gật đầu.

Đan Á Đồng đặt cái ly xuống, liếc mắt nhìn Tiểu Trình Ngự từ trên xuống

dưới “Mặt tê liệt, miệng cay độc cũng là một loại bệnh đó. Nên khuyên anh ta sớm đi chữa trị.” Nói xong thì đứng dậy, liếc xéo Tiểu Trình Ngự, cười nhạt “Cái gì đó đi!”

Chớp mắt mang theo nụ cười chế giễu uy lực vô cùng. Cái liếc mắt đó, trông cậu giống như một nữ vương ngự ở trên cao khinh thường nhìn kẻ tội đồ, mỗi một hành động đều như là nói thành một câu, anh khiến tôi cảm thấy muốn bệnh.

Nữ trợ lý Triệu Linh kích động cầm tập văn kiện, tay đã phát run, không hổ là công tử, bộ dạng tức giận vẫn rất đẹp nha.

Lộ Phàm nhắm mắt lại, dưới đáy lòng thở dài chấp nhận số phận. Dự cảm chết tiệt của anh. Thật chẳng biết vì sao hôm nay Đan Á Đồng lại đối tính nhiều như vậy.

Sắc mặt của Đường Nguyễn Khanh như trước không thay đổi, nhưng cẩn thận quan sát lại khiến người khác có cảm giác y đang chờ mong trận cãi nhau giữa hai người. Lộ Phàm xoa xoa trán, là ảo giác của anh thôi, chỉ là ảo giác thôi.

Những lời này của Đan Á Đồng vô cùng khó nghe, đừng nói đến người làm Tổng giám đốc như Tiểu Trình Ngự, nếu là một người bình thường mà nghe phải lời như vậy cũng sẽ tức giận thôi.

Sắc mặt vốn đã lạnh băng lại càng trở nên khó coi, Tiểu Trình Ngự vươn một tay tóm cổ áo Đan Á Đồng “Cậu nói cái gì?”

“Anh!” Tiểu Kỳ Thâm đẩy tay Tiểu Trình Ngự ra, kéo Đan Á Đồng về phía sau hẳn, cau mày nói “Anh hai, đây không phải là Tiểu thị, anh nên tỉnh táo chút đi.”

Tiểu Trình Ngự lạnh lùng liếc hẳn một cái “Tiểu Tử Mặc, chú có tư cách gì mà quản chuyện của tôi.” Nói xong, ánh mắt sắc bén đặt trên người thiếu niên đang cúi đầu sửa sang lại cổ áo “Chẳng qua chỉ là một ngôi sao nhỏ nhoi, nói chuyện với tôi cũng nên để ý một chút.”

“Ngôi sao nhỏ cái gì chứ.” Tiểu Kỳ Thâm nhướn mày “Cậu ấy là nghệ sĩ của Thiên Quan. Tiểu Trình Ngự, muốn nổi điên cũng đừng tới Thiên Quan.”

“Được, tốt lắm.” Tiểu Trình Ngự lạnh lùng nhìn Đan Á Đồng “Quảng cáo lần này tôi muốn cậu ta đóng. Để tôi nhìn xem nghệ sĩ như thế này tài giỏi ra sao”

Nói xong, đứng dậy đi ra ngoài đại sảnh. Triệu Linh vội vàng đứng dậy, nhìn Đan Á Đồng thẹn thùng một cái, rồi nhanh chóng đi theo.

Đan Á Đồng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cười đắc ý chạy đuổi theo, cuối cùng cũng đuổi kịp Tiểu Trình Ngự về mặt đầy băng lãnh ở cửa vào thang máy.

Mấy người ngồi ở trên ghế sofa không biết khi đó Đan Á Đồng đã nói gì với Tiểu Trình Ngự, nhưng tất cả đều nhìn thấy rõ thời điểm ấy Tiểu Trình Ngự giống như bị sét đánh trúng, cửa thang máy mở ra rồi cũng không có đi vào.

Đường Nguyễn Khanh cúi đầu nhìn ly nước trong suốt, trên mặt mặc dù vẫn duy trì ý cười, nhưng suy nghĩ thì không biết đã bay tới tận nơi nào rồi.

Tiểu Kỳ Thâm lại thấy rõ lúc Đan Á Đồng xoay người rời đi, một nụ cười lạnh lùng hiện lên trên gương mặt. Hắn chưa bao giờ thấy Đan Á Đồng cười với ai như vậy, cho dù là Nguyên Văn, cũng không có.

Nụ cười đó, mang theo sự vui sướng vì trả thù được, lại có chút quỷ dị nói không nên lời.

Trong lòng hắn cũng ần ần một loại cảm giác khó thành lời, nghĩ một chút, liền nhanh chóng đuổi theo.

“Không phải anh ấy...” Đường Nguyễn Khanh cũng không nhìn theo bóng lưng Tiểu Kỳ Thâm vội vàng bước đi, dựa vào sofa một hồi nhắm mắt lại. Nhìn gương mặt của thiếu niên gọi là Đan Á Đồng, y có cảm giác đó là Cảnh An Tước. Nhưng vào hôm nay y có thể xác định đó chỉ là phán đoán hoang đường của bản thân mình.

Cảnh An Tước không uống nước lọc, mà thích nhất là uống hồng trà. Ngay cả khi phải uống nước lọc hắn cũng cảm thấy khó chịu, nhưng thiếu niên này rõ ràng lại thích uống thứ nước lọc không có mùi vị gì cả này.

Không biết nên cảm giác lúc này là mệt mỏi hay tuyệt vọng nữa, y mở mắt ra nói với Lộ Phàm “Chỉ cần ai từng có giao tình với anh ấy thì đều phát thiệp mời.”

Lộ Phàm rất ít khi nhìn thấy Đường Nguyễn Khanh cũng có lúc mệt mỏi như vậy. Loại trạng thái này của Đường Nguyễn Khanh 4 năm trước anh đã từng gặp qua, không lâu sau khi Cảnh An Tước chết đi.

Có lẽ người khác không rõ, nhưng anh biết lúc Cảnh An Tước chết, Đường Nguyễn Khanh đã đau khổ nhiều thế nào. Khi đó anh mới hiểu được, người đàn ông cười như con hồ ly ôm ấp tình cảm thế nào với Cảnh An Tước.

Loại tình yêu không được người đời chấp nhận, không bệnh tật mà chết đi.

Đan Á Đồng ngồi trên sofa, sắc mặt không thể nào đẹp mắt, nhớ tới Tiểu Trình Ngự liên không nhịn được nhăn mày lại.

Không sao, cả kiếp trước lẫn kiếp này, nhận hay không nhận, đáng ghét chính là đáng ghét, không cần phải chỉ vì một cái quảng cáo mà kích thích làm bản thân khó chịu.

Tiểu Kỳ Thâm đem một tách cà phê đặt trước mắt cậu, rồi ngồi xuống bên cạnh, nhìn đồng hồ treo tường nói “Nơi này là phòng nghỉ chuyên dụng của tôi, không sợ có người tới quấy rầy đâu. Nếu mệt thì nghỉ một chút đi.”

Đan Á Đồng nhìn cậu cười ôn hòa trên mặt Tiểu Kỳ Thâm, có chút thất vọng, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt tại đài truyền hình Tỉnh Không thấy Tiểu Kỳ Thâm không chút che giấu khí thế siêu sao của mình thì từ đó về sau cậu không còn nhìn thấy dáng vẻ đó nữa. Trong trí nhớ của cậu, hẳn luôn mỉm cười khi nói chuyện. Cậu cảm thấy kỳ lạ, người bước ra từ loại gia đình đó, làm thế nào lại có thể dễ dàng hòa đồng với người khác được như vậy.

“Cậu đừng để bụng lời anh tôi nói. Anh ta trước giờ đều không thích người làm nghệ thuật.” Tiểu Kỳ Thâm đứng dậy mở nhạc lên, sau đó ngồi trở lại bên cạnh Đan Á Đồng “Đối với loại người như anh ta mà nói, có thể trở thành người thừa kế tài sản của Tiểu gia mới là có địa vị cao quý nhất.”

Đan Á Đồng uống một ngụm cà phê, rất đắng, nhưng khi vị đắng qua đi lại là vị nguyên chất. Cảm giác buồn bực trong lòng cậu cũng được loại bỏ đi không ít, nghe thấy trong lời người nói có chút mỉa mai, khóe môi cậu nhếch lên một chút “Tình cảm của anh và anh trai anh không tốt lắm thì phải?”

“Mẹ anh ta là bà cả, mẹ tôi là bà hai. Bây giờ phu nhân Tiểu gia và tôi cùng với anh ta cũng không có quan hệ gì mấy.” Tiểu Kỳ Thâm nghịch cái điều khiển từ xa của dàn nghe nhạc trong tay “Thật không biết cái loại tâm lý quái dị đó như thế nào vận vẹo mà thành nữa. Nên cậu cũng đừng vì chuyện này là tức giận làm gì, cứ coi anh ta là kẻ điên là được rồi.”

Đan Á Đồng nhướn mày, người này nói ra những chuyện không mấy hay ho của gia đình cũng chỉ là bởi vì an ủi mình? Cậu có chút không hiểu, tại sao Tiểu Kỳ Thâm phải làm như vậy. Làm vậy hẳn cũng chẳng có lợi gì chẳng phải sao?

“Được rồi.” Một bàn tay ấm áp xoa đỉnh đầu của cậu “Cậu đừng lo anh ta sẽ trả thù, còn có tôi ở đây.”

Thân thể có chút cứng lại, Đan Á Đồng không thích ứng kịp đột nhiên trên đỉnh đầu thấy ấm áp, tiếp tục vùi đầu uống một ngụm cà phê “Em đâu có lo, vớ lại...” Khóe miệng của cậu cong lên “Nên lo lắng có lẽ là anh ta mới đúng.”

Trực giác Tiểu Kỳ Thâm mách bảo, Đan Á Đồng biết rõ chuyện gì đó liên quan đến ông anh trai gương mặt co quắp của mình. Hắn đặt điều khiển từ xa lên bàn uống nước “Cậu không lo thì tốt rồi.” Nói xong, đứng dậy đi đến một phòng trà nhỏ.

Đan Á Đồng nhìn bóng lưng của hắn, con mắt có chút nheo lên, cũng không hỏi nguyên nhân sao? Cậu dờn tầm mắt, nhìn qua các hoa văn được mạ vàng trên tách cà phê “Tiểu Trình Ngự là gay.”

“Choang!” Từ phòng uống nước truyền ra âm thanh của tách bị rơi xuống vỡ vụn.

Đan Á Đồng vẻ mặt sung sướng, khóe miệng cong lên, cậu nói vậy thì Tiểu Đại Thiên vương liền gặp vấn đề, mới đi vào bao lâu đã làm rớt một

cái tách. Thật đáng tiếc, mấy cái tách đó là một bộ, rớt một cái thì không còn đẹp nữa.

Tiểu Kỳ Thâm bưng một tách cà phê đi ra, sắc mặt quái dị nói “Á Đồng, cậu không biết anh trai tôi đã kết hôn rồi sao?” Người đàn ông kia là gay, so với Đan Á Đồng ngay bây giờ đối với chính mình khẳng khẳng một lòng, thì càng không có khả năng!

“Vậy thì cho thấy hấn là bi.” Đan Á Đồng vô tội nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Chẳng lẽ anh ta là gay lại nói cho anh biết?”

Tiểu Kỳ Thâm oán thâm, chẳng lẽ anh ta nói cho cậu biết?

Thiếu niên ngồi cạnh hấn cười ngây thơ “Nhưng em lại biết hồi trước anh ta từng ở California theo đuổi một cậu nhóc, dùng danh nghĩa bạn bè để lừa gạt cậu ta, chuyện này anh không biết đâu.”

Đặt xuống tách cà phê, Đan Á Đồng đứng dậy, cúi người ghé bên tai Tiểu Kỳ Thâm, hơi thở ấm áp phả vào làm tai sau Tiểu Kỳ Thâm mẫn cảm “Nếu như muốn hủy diệt anh ta cũng có thể đấy.”

Tiểu Kỳ Thâm kinh ngạc nhìn đôi mắt màu trà của thiếu niên, tại sao không dờn mắt đi.

“Phì!” Đan Á Đồng cười đứng thẳng lưng “Xem ra anh thật không có ý làm chủ nhân Tiểu gia rồi.” Nói xong, lại ngồi xuống sofa “Vừa nãy em nói giỡn thôi, đừng coi là thật nhé.”

Tiểu Kỳ Thâm bừng tỉnh, lên tiếng “Đây không phải địa điểm đóng phim.” uống một ngụm cà phê, Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói “Vì vậy sau khi buổi concert tối mai kết thúc, cậu chuẩn bị vụ quảng cáo cho tốt đi. Cuối tuần《Ngàn năm》chính thức khởi quay, rồi cậu sẽ cảm nhận được thế nào gọi là cuộc sống của nghệ sĩ.”

“Giờ em đi chuẩn bị sớm một chút cho lịch làm việc hôm nay.” Đan Á Đồng buông tách cà phê xuống, mỉm cười nói tạm biệt.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn cửa phòng đã đóng lại, nụ cười trên mặt dần mất. Hấn nhớ tới phần nói chuyện vừa rồi với Đan Á Đồng, trực giác hấn mách bảo, đó không phải một câu nói đùa.

Nhưng, Đan Á Đồng và Tiểu Trình Ngự căn bản không có quan hệ gì với nhau, cậu sao lại biết chuyện bí ẩn đó. Hơn nữa Á Đồng ghét Tiểu Trình Ngự một cách rõ ràng. Thái độ này của Đan Á Đồng hoàn toàn khác biệt khi cậu đối xử với người khác. Loại chán ghét dường như từ xương tủy đi ra, không thể nào thay đổi được.

California? Hẳn nhớ đó đã là chuyện rất nhiều năm về trước. Nếu tính theo tuổi của Đan Á Đồng, khi đó cậu còn chưa tới 10 tuổi, sao lại biết rõ chuyện đã xảy ra khi đó được?

Hay Đan Á Đồng thật sự chỉ là nói giỡn?

Bản nhạc vang lên giai điệu quen thuộc của một ca khúc, là bản 《Khứ hồi》Đan Á Đồng cover lại. Tiểu Kỳ Thâm đột nhiên cười lên, mặc kệ những chuyện kia, người hẳn thích chỉ là Đan Á Đồng này mà thôi, những chuyện quá khứ, hẳn không muốn biết nữa.

Tiểu Tử Mặc hẳn, chỉ thích Đan Á Đồng mà thôi.

-----oOo-----

Chương 53: Buổi biểu diễn kích động lòng người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ còn nửa tiếng nữa là bắt đầu concert của Tiểu Kỳ Thâm ở Thượng Hải. Lúc Đan Á Đồng vừa xuống máy bay liền có một chiếc xe đến đón.

Lộ Phàm và Đan Á Đồng cùng lên xe. Vẻ mặt của Đan Á Đồng rất bình tĩnh, dường như không phải sắp tham gia làm khách mời đặc biệt trong concert của một Thiên vương, mà chỉ là tham gia một show rất bình thường.

Lộ Phàm không biết khi đó Đan Á Đồng đã nói gì với Tiểu Trình Ngự, nhưng cả ngày hôm nay cũng không thấy Tiểu Trình Ngự có hành động chèn ép gì, thậm chí còn cử người của Tiểu thị tới bàn chi tiết về công việc của Đan Á Đồng.

Tiểu Trình Ngự là loại người khá thờ ơ, nhưng nếu có ai đắc tội với hắn thì sẽ không hề lưu tình. Hành vi hôm qua của Đan Á Đồng đã vượt qua giới hạn của Tiểu Trình Ngự, hơn nữa lại tận hai lần, vậy mà Tiểu Trình Ngự lại yên bình như không có gì.

Lúc đến địa điểm tổ chức concert, chương trình đã bắt đầu. Nhưng ở bên ngoài vẫn còn rất nhiều fan không mua được vé, trong tay vẫn giờ băng rôn cao lên, vẽ mặt đầy kích động đứng sát cửa nhìn vào bên trong.

Lần đầu tiên, Đan Á Đồng thật sự thấy được sự nổi tiếng của Tiểu Kỳ Thâm là như thế nào. Hình ảnh náo nhiệt này không kém so với cậu trước đây.

Âm thanh huyền ảo từ bên trong cũng truyền ra ngoài, những tiếng hét chói tai, tiếng gõ trống, tất cả đều kích thích đám đông bên ngoài.

Đầu ngón tay không tự chủ gõ lên đùi theo nhịp điệu. Chiếc xe chậm chậm chạy về phía cổng sau.

Nhân viên công tác vừa nhìn thấy Đan Á Đồng xuống xe, một đám người đã ào ào xông tới, nhân viên trang phục, nhân viên hóa trang bận rộn lôi kéo cậu vào phòng thay đồ.

Một nhân viên công tác ở bên cạnh cậu nói “Anh Đan, còn 25 phút nữa là anh lên sân khấu, mời anh chuẩn bị tốt.”

Còn có 20', cũng chính là phần giữa chương trình, Đan Á Đồng khẽ rũ mí mắt xuống, cười nói “Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Phần tạm ngừng của chương trình là để cho các fans tuy rằng vẫn còn rất phấn khích nhưng cũng đã mệt mỏi có thể nghỉ ngơi. Vào thời điểm sắp hết phần tạm ngừng, vị khách mời đặc biệt sẽ xuất hiện, vừa vặn để kích thích tinh thần của khán giả trở lại. Có thể nói, sự sắp xếp này thật sự rất tốt. Vì nếu show cứ tiếp tục hoài thì người xem sẽ cảm thấy tẻ nhạt, điều đó là một bất lợi rất lớn cho chính mình.

Sắp xếp như thế này chắc là ý của Tạ Huân hoặc Tiểu Kỳ Thâm. Cậu nhắm mắt lại mặc cho nhân viên hóa trang vẽ mắt cho mình.

Trang điểm, sửa lại kiểu tóc, còn có đổi trang phục, kết hợp thêm trang

sức, thực hiện xong một loạt việc này cũng mất đến 20', chỉ còn có 5 phút nữa là Đan Á Đồng lên sân khấu.

Đan Á Đồng khoác trên mình bộ vest màu trắng giản dị, hiển nhiên chính là hình tượng một công tử quý tộc tuấn mỹ. Cậu đi theo sau lưng nhân viên công tác, sau đó đứng ở chỗ cao, để cho nhân viên phía sau treo lên.

Cách cậu xuất hiện trên sân khấu chính là sử dụng cáp treo để từ trên trời bay xuống nhảy cùng Tiểu Kỳ Thâm. Sau đó một mình trụ lại sân khấu solo một ca khúc, để Tiểu Kỳ Thâm có thời gian thay đồ, rồi tiếp đó sẽ cùng Tiểu Kỳ Thâm song ca một bài, nói một chút chuyện linh tinh, cuối cùng là ngồi lên mô hình mặt trăng rời khỏi sân khấu.

Mặc dù việc bố trí thời gian cho Đan Á Đồng mà nói thì không tốt lắm, nhưng cách xuất hiện này lại đặc biệt ấn tượng, mặc dù có chút nguy hiểm.

“Thời gian bắt đầu đếm ngược, 30, 29...”

Đan Á Đồng điều chỉnh lại tư thế, đã đóng phim nhiều năm như vậy, cậu đương nhiên biết tư thế nào là đẹp nhất.

“3... 2... xuống!”

Âm thanh, ánh sáng, lại thêm đột nhiên xuất hiện một thiếu niên áo trắng từ trên trời bay xuống, tất cả mọi người ở đây dường như đều nhìn thấy bóng trắng của một vị thần đang hạ xuống. Mãi cho đến khi bóng trắng đó tiếp đất, bọn họ mới nhìn rõ người trước mắt là ai, đồng thời dưới khán đài lại một lần nữa xuất hiện tiếng hét vang dội.

Tiểu Kỳ Thâm nghiêng đầu mỉm cười với thiếu niên áo trắng cách hần ba bước, cũng không có phần giới thiệu Đan Á Đồng, âm nhạc sân khấu đã đổi thành bản nhạc HIGH đến cực điểm.

Đan Á Đồng rất nhanh lấy dây trên người ra, cùng nhảy với Tiểu Kỳ Thâm, tiếng la hét bên dưới vang lên không dứt.

Vũ đạo của Tiểu Kỳ Thâm tràn đầy năng lượng, mỗi một động tác đều có thể làm cho người xem sôi trào nhiệt huyết.

Đan Á Đồng bên cạnh hần lại có phần đẹp đẽ hơn, thiếu niên mảnh khảnh,

động tác hoàn hảo, dù cho người cùng nhảy với cậu là Tiểu Thiên vương giỏi vũ đạo, thì cũng không hề kém cạnh chút nào.

Khán giả ở địa điểm diễn ra concert không ai là không nhiệt huyết sôi trào, một số fan đã hét đến khản giọng, nhưng vẫn không nhin được vì người trên sân khấu mà la lên. Hai người hoàn hảo đứng trên cùng một sân khấu như vậy là chuyện khiến lòng người kích động đến cỡ nào.

Bây giờ bọn họ chỉ muốn hét lên, chỉ muốn nhìn chăm chú thiếu niên trên sân khấu, đồng thời cảm thấy may mắn, may mắn vì bản thân có thể chứng kiến một màn biểu diễn tuyệt vời như vậy.

Màn nhảy chấm dứt, đèn xung quanh mờ dần, chỉ còn giữ chút ánh sáng chiếu vào người Đan Á Đồng. Người xem dần dần im lặng lại, toàn bộ khung cảnh yên tĩnh như lúc nửa đêm.

Tiếng đàn tranh nổi lên, sau đó là một giai điệu quen thuộc.

Trên màn hình lớn của sân khấu xuất hiện một bức ảnh thật to, một thiếu niên thân áo bào trắng tay đón cánh đào rơi xuống, vẻ mặt đầy cô đơn.

Tiếng ca mang theo chút u buồn vang lên, dẫn dắt mọi người xuyên qua thời gian ngàn năm, nhìn từng cảnh yêu hận xuất hiện, cuối cùng là nỗi thất vọng cả một thiên niên kỉ.

Ngay lúc mọi người còn chưa thoát khỏi cảm xúc với bài hát, thì Tiểu Kỳ thậm đã thay xong bộ đồ màu khác cùng Đan Á Đồng bước ra sân khấu. Hắn mỉm cười nhìn xuống khán giả “Tôi và Á Đồng đã hợp tác với nhau trong một thời gian dài. Chắc mọi người cũng đã thấy tôi và Á Đồng cùng đóng phim, cùng nhảy, cùng ca hát. Hôm nay là một ngày đẹp như thế, đương nhiên sẽ không để mình tôi cô đơn solo được rồi, nên tôi mới mời đàn em rất đáng yêu của mình đến đây, cùng hát ca khúc chủ đề của album, mọi người có muốn nghe không?”

Đang lúc bên dưới vô cùng náo động thì Tiểu Kỳ Thậm mỉm cười nhìn về phía Đan Á Đồng, ánh mắt dịu dàng dừng trên người cậu “Á Đồng, hát cùng anh ca khúc ‘Lời trái tim khó nói’ nhé.”

Đan Á Đồng tay phải đặt ở trước ngực, xoay người thực hiện nghi lễ của quý tộc “Vinh hạnh của tôi, thừa hoàng tử điện hạ tôn quý.”

Lễ nghi hoàn hảo, lần nữa khiến cho khán giả hét ầm lên.

Trên sân khấu, ánh mắt hai người gắn chặt lấy nhau. Bên dưới sân khấu, khán giả lại cảm nhận được không khí ấm áp giữa hai người đang song ca, khiến mỗi người đều có một cảm giác thoải mái khó diễn đạt thành lời.

Tiếng hét, tiếng vỗ tay, tiếng ca, cả sân khấu không ngừng nóng lên.

Vào lúc Đan Á Đồng ngồi xuống mặt trăng, từ từ bay lên, Tiểu Kỳ Thâm thực hiện lại nghi lễ hoàn hảo giống như Đan Á Đồng làm với hắn lúc này ” Hoàng tử trên mặt trăng, tại hạ chờ mong tương kiến lần sau.”

Chỉ một cảnh này đã làm tốn không biết bao nhiêu phim của camera, bộ nhớ của điện thoại.

Sau đó, có phóng viên phỏng vấn cảm xúc của khán giả, ai nấy đều hưng phấn vô cùng.

A nói, đây là màn biểu diễn tuyệt vời nhất mà tôi từng xem, thiết kế sân khấu rất rực rỡ, khán giả lại rất nhiệt tình. Phải nói rằng, buổi biểu diễn này cực kỳ thành công.

B nói, không hổ là Tiểu Thiên vương, không hổ là công tử. Hai người dù là đóng phim hay là ca hát kể cả vũ đạo, đều có thể làm cho người khác yêu thích.

C nói, chuyện này anh không biết mắc cỡ mà đem ra hỏi à. Hoàng đế và nữ vương tốt đẹp cỡ nào, đẹp đôi cỡ nào. Cái gì? Không có nữ vương à? Phóng viên, anh ở trên sao hỏa hả, bảo mẹ anh mau lái phi thuyền đến đón anh về ăn cơm đi. Anh mau trở về đi.

D thì nói rằng, C nói vậy là không đúng. Rõ ràng là trung khuyến và nữ vương, ừ, trung khuyến và dụ thụ cũng có thể. Cái gì là dụ thụ? Đi tìm mẹ anh hỏi đi, phải học hỏi thêm đi. Chưa bao giờ thấy người kém hiểu biết như vậy, lại là phóng viên nữa chứ. Một người như vậy thật là làm ảnh hưởng tới công chúng, đã là một phóng viên sao có thể không biết chứ? Balabala...

Ngày hôm sau, trong miệng phóng viên không ngừng nhắc tới cái gì là

công, cái gì là thụ.

Mặc kệ khán giả truyền hình nói ra sao, cuối cùng thì buổi biểu diễn cũng đã rất thành công, thành công đến mức ngay cả chủ sự cũng nở nụ cười.

Đan Á Đồng ở lại địa điểm đó một lúc để tháo bỏ hóa trang, xong rồi thì vội vội vàng vàng lên máy bay để trở về. Buổi tối cậu chỉ được ngủ tối đa có 4 tiếng, sáng hôm sau phải chạy đến studio để đóng quảng cáo cho sản phẩm của Tiểu thị.

Lộ Phàm gọi tiếp viên hàng không đem tới một ly sữa, anh đưa ly sữa đến trước mặt Đan Á Đồng “Buổi chiều cậu chưa ăn gì hết, uống chút sữa lót dạ đi.”

Đan Á Đồng dấu đi vẻ ỉu rĩ trong mắt, nhận ly sữa rồi uống một ngụm, dựa vào thành ghế nhắm mắt lại.

Lộ Phàm biết rõ Đan Á Đồng không có ngủ, anh do dự một lát, có lẽ vẫn là nên lên tiếng “Buổi biểu diễn lần này cậu thấy thế nào?”

Đan Á Đồng mở mắt ra. Dưới ánh đèn trong máy bay, đồng tử màu trà của Đan Á Đồng trông đen như mực “Rất thành công.”

Lộ Phàm biết cậu nói thật lòng, anh tiếp tục hỏi “Cậu... có cảm thấy bố trí phần diễn của cậu trong concert lần này có quá công phu không?”

Làm khách mời đặc biệt chỉ là làm nền cho “diễn viên chính” chứ không phải là cướp đi sự chú ý của khán giả. Tiểu Kỳ Thâm là Thiên vương, nhân vật chính của concert, làm gì có chuyện không hiểu việc này, vậy sao còn sắp xếp như vậy?

Đan Á Đồng nhìn quang cảnh đen kịt ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại “Là sắp xếp của bọn họ, không liên quan gì đến tôi.” Cậu đâu có ngốc, đương nhiên là thấy có vấn đề. Chẳng qua cậu không rõ tại sao Tiểu Kỳ Thâm phải làm chuyện bất lợi với hắn như vậy.

Cậu đột nhiên mở mắt ra, ngạc nhiên nhìn sang Lộ Phàm “Chẳng lẽ nói đây là sức mạnh tình bạn trong truyền thuyết?”

Lộ Phàm đẩy mắt kính, oán thăm trong lòng, tình bạn cái rắm! Chỉ nghe

nói chết vì đói, chứ có nghe chết vì bạn đâu. Vẫn chưa thấy qua ai quên mình vì bạn nha. Tiểu Kỳ Thâm có thể vì bạn mà làm chuyện đó ư, không phải là bị quỷ nhập thì cũng là đầu óc bị úng nước.

“Cũng có thể chứ.” Lộ Phàm mỉm cười, mặc dù trong lòng không ngừng ói ra. Nhưng là người đại diện vàng, anh vẫn là duy trì hình tượng hào hoa phong nhã của mình “Bình thường Tiểu Thiên vương vẫn luôn quan tâm đến cậu đấy.”

Đan Á Đồng lười biếng đảo mắt qua nhìn anh một cái, đem ly sữa nhét vào tay anh “Tôi ngủ một chút.”

Nhìn ly sữa trong tay cũng không còn bao nhiêu, Lộ Phàm đẩy đẩy mắt kính, cũng đã lớn vậy rồi, bộ không thấy giống một đứa em bé ghét uống sữa sao?

Trong xe, Tạ Huân và Tiểu Kỳ Thâm đều ngồi ở băng ghế sau. Tạ Huân cảm khái mà nói “Đan Á Đồng nhất định sẽ nhanh chóng nổi tiếng.” Hắn liên tục quan sát biểu hiện của Đan Á Đồng trên sân khấu, phong cách hoàn hảo thật có chút khiến người khác bất ngờ. Bên dưới có hàng ngàn ánh mắt còn có tiếng hét vang khắp nơi, vậy mà biểu hiện vẫn rất bình tĩnh và tự nhiên, thậm chí nhiều người đã ra nghề nhiều năm cũng chưa chắc bằng được cậu.

“Bây giờ cậu ấy đã nổi tiếng rồi.” Tiểu Kỳ Thâm ngáp một cái, cũng không bận tâm, nói “Thực lực của cậu ấy ở đây.”

Tạ Huân cười cười “Có thực lực mà không có may mắn thì trong giới này làm được gì?” Hắn nhìn ngoài cửa sổ xe, không cho Tiểu Kỳ Thâm thấy rõ sự lo lắng trong mắt “Đan Á Đồng tham gia casting thử ‘Lâm thành’ là do cậu đề cử với Lâm Nghệ Thiên. Trước mặt giới truyền thông, cả trong công ty cậu cũng làm cho người khác phát hiện ra cậu đang bảo hộ cậu ta. Mà ngay cả lần này đồng ý diễn trong phim ‘Ngàn năm’ cũng là vì Đan Á Đồng. Cậu đã làm được nhiều lắm rồi.”

Khóe miệng Tiểu Kỳ Thâm cong lên cười một cái “Chà, anh biết rõ vì sao tôi lại làm thế phải không?”

Tạ Huân thu hồi ánh mắt, có chút yếu ớt nói “Thế nhưng các cậu là nghệ sĩ.”

Tiểu Kỳ Thậm cười nhạo “Những chuyện như thế này, cho tới bây giờ cũng không phải là rào cản ngăn tôi bước tiếp trên đường.”

Tạ Huân há hốc mồm, một câu cũng nói không nên lời. Người này, từ khi hắn quen biết cho đến giờ vẫn vậy, chưa bao giờ biết hối hận, ai cũng không thay đổi được.

Bởi vì hắn không chỉ là Tiểu Kỳ Thậm của giới giải trí, mà còn là cậu hai của Tiểu gia – Tiểu Tử Mặc.

-----oOo-----

Chương 54: Lúc quay quảng cáo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phản hồi về concert rất tốt, những tin tức giải trí liên quan tới Đan Á Đồng xuất hiện với mật độ dày hơn, mà danh xưng công tử cũng được nhiều người biết đến.

Nhưng hết thảy mọi chuyện đó cũng không phải là điều Đan Á Đồng quan tâm. Cậu đến studio quay quảng cáo cho Tiểu thị, các thiết bị máy móc đều đã bày ra sẵn, chỉ là trường quay có một người không nên tới vậy mà lại xuất hiện.

Cậu nhìn người đàn ông lạnh lùng ngồi dưới tán dù che nắng, phì cười một tiếng, ngồi nghỉ ở một cái ghế chờ bắt đầu quay. Lật lật tập kịch bản trong tay, sản phẩm có mẫu mã sang trọng, thanh lịch, có lẽ là nhằm tới khách hàng có thu nhập cao.

Sản nghiệp của Tiểu thị tương đối nhiều, từ bất động sản, may mặc, đồ gia dụng, cho đến mỹ phẩm, ngành ăn uống, mà sản phẩm hôm nay cậu làm đại diện là một mẫu đồng hồ mới dành cho các quý ông.

Hàng mẫu cậu đã xem qua, có phần xa hoa, rất thích hợp với những quý ông thuộc tầng lớp thượng lưu, sau khi xuất hiện ở thị trường chắc tạo được tiếng tăm không nhỏ.

Một nhân viên thuộc tổ thiết kế thấy Đan Á Đồng im lặng ngồi ở một bên, vội vàng chạy tới gần, lấy ra ảnh chụp của Đan Á Đồng “Anh Đan ơi, chị và em gái tôi đều rất thích anh. Anh có thể cho tôi xin chữ ký được không?”

Đan Á Đồng gấp lại tập kịch bản trong tay, ngẩng đầu lên mỉm cười, nhận tấm hình trong tay người nhân viên “Cảm ơn các cô ấy đã yêu mến, nhờ cậu chuyển lời cảm ơn của tôi tới các cô ấy nhé.” Nói xong, cúi đầu xuống bắt đầu kí tên.

Triệu Linh thấy có người đến gần Đan Á Đồng xin chữ ký, cô có chút ghen ghét, người ta cũng rất muốn xin chữ ký nha. Về phần boss nhà mình mặt còn giá lạnh hơn ngày thường, cô đành lựa chọn lơ đi vậy.

Tiểu Trình Ngự không thích thiếu niên này. Hắn biết rõ bản thân gần đây có rất ít cảm xúc trực tiếp như thế. Có lẽ bởi khiêu khích của cậu lần trước, cũng có thể là lời cậu nói với hắn trước khi bước vào thang máy.

Không nghĩ tới một kẻ là gay như anh lại kết hôn đây.

Thiếu niên kia nói chắc chắn như vậy, dường như là cậu nhìn thấu sự âm u trong lòng hắn, và hắn thì như là một con ếch bị rắn nhìn chăm chăm, trong lòng vô cùng khó chịu.

Hắn chưa từng cho rằng mình là gay, chẳng qua chỉ từng thích một người cùng giới mà thôi. Huống chi người kia lại chết rồi. Còn cái thằng gọi là Đan Á Đồng hiểu rõ hắn làm cho hắn rất không thoải mái.

Cậu dựa vào cái gì mà nhìn hắn kiêu đó? Khinh hắn hay là ghét hắn?

Một tên ca sĩ nhỏ nhoi có tư cách gì chứ, chẳng lẽ tưởng hắn không biết Đường Nguyễn Khanh mở rộng đường cho đi sao, chẳng qua cũng chỉ là một thằng lợi dụng cửa sau bò lên mà thôi.

Đầu tiên là bắt đầu chụp vài tấm hình. Các tư thế của Thiên Á Đồng đều rất tốt, không có một cái nào bị bỏ qua. Nhiếp ảnh gia trong lòng thầm khen cậu trai trẻ mới vào nghề này mà ứng biến linh lẹ với mọi hoàn cảnh, thật không giống với những người mới vào nghề khác.

Chụp xong shoot ảnh này, Đan Á Đồng ngồi yên để chuyên viên trang

điểm dặm thêm phần. Hôm nay sẽ chụp hai bộ ảnh, còn lại thì để hôm sau chụp tiếp. Nghĩ đến bữa tiệc chiều tối, trong lòng cậu thở dài một hơi. Người thì cũng đã chết rồi, làm cái này cũng thật phiền phức quá.

Với lại cũng mới là 4 năm, có phải 10 năm gì đâu, đâu phải mốc năm đặc biệt, thật không hiểu nổi sao lại tổ chức long trọng như vậy.

Chẳng lẽ Thiên Quan chuẩn bị đem một vài ca khúc trước đây của cậu chế tác lại thành album the best hay kỉ niệm gì đó để đem bán?

Vừa dặm phần xong thì thấy Lộ Phàm cầm điện thoại đi tới “Á Đồng, Tiểu Kỳ Thâm gọi điện thoại tới nè.”

Đan Á Đồng nhướn mày, cầm lấy điện thoại, dựa vào thành ghế ngáp một cái rồi mới nói “Alo, em là Đan Á Đồng đây.”

“Á Đồng, quay thuận lợi không?”

“Vâng. Khá ổn ạ.” nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Ừ... Tiểu Trình Ngự có tới làm phiền cậu không?”

Liếc mắt nhìn người đàn ông đang coi tài liệu ngồi ở đằng xa, Đan Á Đồng tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi “Không có.”

“Tốt lắm. Bây giờ tôi phải đi quay một show, chiều nay 5h sẽ ra sân bay.”

“Vâng, em biết rồi.” Gập lại điện thoại, Đan Á Đồng chớp mắt, ông anh này sao lại gọi điện cho mình nhỉ? Chẳng lẽ là quan tâm mình có bị anh trai ông gây khó dễ à?

Tiểu Kỳ Thâm nghe tiếng bíp bíp trong điện thoại, biết đối phương đã cúp máy. Hắn có chút không cam lòng thở dài, người nọ căn bản cũng không có ý định ra sân bay đón hắn mà. Ném điện thoại lên cái ghế nệm bên cạnh, Tiểu Kỳ Thâm nhắm mắt lại, cắt! Hắn cũng không tin چرا không được một tiểu quý ít hơn mình vài tuổi.

Đáng tiếc mỗ Thiên vương lại quên mất một chân lý, kẻ nào yêu trước liền thua cuộc.

Đan Á Đồng đưa di động cho Lộ Phàm, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lộ Phàm sắc mặt bình thản cất di động vào trong túi áo, đẩy đẩy cái gọng kính chẳng trề xuống chút nào “Tôi nay cậu phải tham gia một show phát sóng trực tiếp của địa phương, thời gian có thể đến trễ nhất là 7 giờ 40.”

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã biết, đem tập kịch bản úp lên che mặt của mình, không nói thêm gì nữa.

Cũng không biết qua bao lâu, lúc Đan Á Đồng đang mơ mơ màng màng, thì cảm giác có người đứng bên cạnh mình, nhưng đối phương không có ý nói gì, cậu cũng lười mở mắt.

“Tổng giám đốc, vừa rồi tổng giám đốc bên công ty Đắc Thụy gọi tới, muốn cùng ngài đàm phán về lô đất ở thành Đông.”

Đan Á Đồng thê mới biết người bên cạnh mình là Tiểu Trình Ngự. Cậu mở mắt, thì thấy Tiểu Trình Ngự và trợ lý của hắn đứng cách đó khoảng ba bước, mà trợ lý không ngừng nghiêng sang cậu. Đan Á Đồng mỉm cười, khẽ gật đầu với cô nàng.

Tiểu Trình Ngự dường như phát hiện ra trợ lý nhà mình có chút lạ, hắn quay đầu đang sang xem xét, thì liền thấy người lẽ ra đang ngủ đã mở mắt, hắn nói với Triệu Linh “Cô nói cho ông ấy biết, có việc gì thì tối nay bàn lại. Cô về công ty trước đi..”

Triệu Linh phát hiện ra có cái gì đó không ổn, cô nhìn Đan Á Đồng, gật đầu rời đi, đi xa mới dám quay đầu lại. Cô chỉ thấy Tiểu Trình Ngự ngồi cạnh Đan Á Đồng, không biết là đang nói cái gì.

Cô khẽ nhú mày, bản thân khá rõ tính cách của Tiểu Trình Ngự, rất ít thấy ngài ấy có vẻ mặt ôn hòa với người khác. Mặc dù là Tổng giám đốc của Tiểu thị, nhưng lại không được ông già thương, so ra thì ông già nhà đó có vẻ thích cậu hơn.

Hôm qua ngài ấy rất khinh thường thân phận nghệ sĩ của Đan Á Đồng, thực tế nguyên nhân lớn chính là đá đểu cậu hai Tiểu gia. Cô tuy không hiểu những gia đình giàu có thường như thế nào, nhưng có một điều cô có thể nhận ra là tổng giám đốc và Tiểu Thiên vương không hợp nhau.

Chẳng qua là Tổng giám đốc không nên nói như vậy với Đan Á Đồng, bởi vì hấn đánh giá sai lầm tính cách Đan Á Đồng, cho dù hấn là tổng giám đốc Tiểu thị, Đan Á Đồng như trước sẽ không nén giận.

Triệu Linh rất thích Đan Á Đồng, trải qua chuyện ngày hôm qua càng thích hơn. Là người làm nghệ thuật mà nói, Đan Á Đồng quả thực rất có cá tính.

“Rốt cuộc cậu muốn cái gì?” Tiểu Trình Ngự nhìn người đang lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, lạnh lùng mở miệng.

Đan Á Đồng mỉm cười “Tổng giám đốc, đừng dùng giọng điệu này nói với tôi. Tôi là đàn ông có thể làm gì ngài được chứ, ngài cũng đâu phải phụ nữ đẹp.”

Tiểu Trình Ngự sắc mặt càng thêm lạnh, ánh mắt của hấn sắc bén nhìn Đan Á Đồng “Lời hôm qua của cậu là có ý gì?”

“Ngày hôm qua?” Đan Á Đồng ngồi thẳng người, cúi đầu lật kịch bản trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói “Ngày hôm qua tôi nói rất nhiều, ý ngài là câu nào?”

“Đan Á Đồng, tốt nhất cậu đừng có chọc giận tôi!” Tiểu Trình Ngự sắc mặt lạnh băng “Tôi không phải là Đường Nguyễn Khanh, sẽ không dung túng những kẻ không biết trời cao đất rộng như cậu đâu.”

“Vậy... Ý của tổng giám đốc Tiểu là uy hiếp tôi?” Đan Á Đồng ngẩng đầu, ánh mắt mang theo ý châm chọc “Đúng là ý này à?”

Tiểu Trình Ngự không nói gì, Đan Á Đồng hơi nheo mắt lại “Không sao, tùy ngài. Cùng lắm thì tôi mất thân phận một người nghệ sĩ thôi, còn ngài thì có thể mất đi quyền thừa kế của Tiểu gia, như vậy chẳng phải vẫn rất lời sao?” Nói xong, cậu mỉm cười.

Tiểu Trình Ngự nhìn thiếu niên ở trước mắt, đêm qua hấn cũng đã nắm được toàn bộ tư liệu về người này. Sinh ra và lớn lên ở cô nhi viện, khi ở công ty Phi Ngu, tính cách yếu đuối, có nhiều scandal, sau khi chuyển qua công ty Thiên Quan, một đêm thành danh, album có lượng sale lớn, giới truyền thông khen ngợi như thủy triều, thậm chí được gọi là công tử, mà tính cách cũng thay đổi nhiều, ca hát cùng diễn xuất đều trong giới khen

ngợi. Cả hai cái này đều đối lập với hình tượng ban đầu, làm cho người ta không thể không hoài nghi biểu hiện của Đan Á Đồng khi ở Phi Ngu có khi nào là cố ý.

“Tuy là một nghệ sĩ, có cá tính thì tốt, nhưng cá tính quá sẽ làm cho người ta ghét đấy.” Tiểu Trình Ngự đứng lên “Cậu tốt nhất nên cẩn thận một chút.”

Tiểu Trình Ngự mới đi xa hai bước, chợt nghe một tiếng cười trong trẻo nhưng nhạt nhẽo từ thiếu niên “Cũng không phải ai cũng yêu thích cái thân phận ca sĩ đâu Tổng giám đốc Tiểu ạ. Không phải lúc nào cũng có thể tin vào mắt mình, có khi tại ven đường gặp được một con mèo nhỏ nhưng nó lại chính là một con hổ đấy, mà người đã làm sai thì phải nghĩ lại, trên thế giới có báo ứng hay không thì ai biết chứ, có phải không tổng giám đốc Tiểu?”

Cước bộ có chút dừng lại, hấn che dấu sự hoang mang giây lát trong lòng, tiếp tục đi về phía trước. Bây giờ hấn phải cách xa thiếu niên này, bởi vì ánh mắt của cậu đem lại cho người khác có cảm giác khó chịu như bị nhìn thấu.

Dưới cây đại thụ, ánh mắt của Lộ Phàm phức tạp nhìn bóng lưng của Tiểu Trình Ngự đi xa. Đan Á Đồng cùng Tiểu Trình Ngự đã nói gì thì anh không rõ, nhưng là anh có thể nhìn ra giữa hai người có cái gì không phù hợp.

Năm đó thái độ của Cảnh An Tước đối với Tiểu Trình Ngự cũng như thế. Tuy không biết Cảnh An Tước cùng Tiểu Trình Ngự đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết rõ trước khi Cảnh An Tước debut, hai người bọn họ có quen biết nhau.

Cảnh An Tước 22 tuổi thì debut, trước đó cậu du học ở California, nhưng chưa học xong đã về nước, debut không đến mười năm, đã trở thành siêu sao trong giới giải trí, mà thời gian mười năm này cũng chưa bao giờ hợp tác cùng Tiểu gia. Ngay cả giám đốc điều hành của Tiểu thị tự thân đến mời thì Cảnh An Tước cũng chưa bao giờ nể mặt.

Anh còn nhớ rõ từng có một lần Tiểu Trình Ngự tự mình đến mời Cảnh An Tước, Cảnh An Tước đã nói một câu “Ra cửa quẹo trái là thang máy đấy, cảm ơn đã hợp tác.”

Đó cũng là lần đầu tiên anh thấy Cảnh An Tước trực tiếp từ chối một hợp đồng làm đại diện phát ngôn cho sản phẩm lớn như vậy. Sau đó anh đã từng hỏi vì sao, người đó chỉ đáp “Nhìn thấy người kia nên tâm tình không tốt, chưa đánh hẳn là vì tôi tu dưỡng tốt.” Từ đó về sau, anh liền biết rõ, Cảnh An Tước cực kỳ ghét Tiểu Trình Ngự, nhưng anh cũng không dám hỏi tiếp, trực giác nói cho anh biết, tiếp tục hỏi đối với anh cũng không tốt lành gì.

Nếu như nói Cảnh An Tước không thích Tiểu Trình Ngự là vì có nguyên nhân, thì ác cảm của Đan Á Đồng đối với Tiểu Trình Ngự từ đâu mà có?

Nhìn thấy Đan Á Đồng bắt đầu chụp hình tiếp. Lộ Phàm lắc đầu, những chuyện này không phải người làm đại diện như anh phải biết. Điều anh muốn làm chính là đưa Đan Á Đồng trở thành một siêu sao quốc tế, đó chính mục tiêu của anh.

-----oOo-----

Chương 55: Đón máy bay, lên truyền hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ánh dương hạ dần về phía tây, bầu trời được nắng chiều nhuộm thành sắc đỏ rực rỡ, giống như đang đốt cháy mọi cảnh vật, đẹp đến nỗi khiến người xem không thể rời mắt.

Đan Á Đồng đã kết thúc một ngày chụp ảnh, đang ngồi chơi game mobile trên xe. Lộ Phàm ngồi cạnh cậu gấp nắp điện thoại lại, có chút do dự nói “Tiểu Kỳ Thâm đã xuống máy bay rồi.”

Đan Á Đồng nhìn dòng chữ Game over trên màn hình, ngẩng đầu mờ mịt hỏi “Sao?”

Lộ Phàm liếc mắt nhìn chiếc điện thoại bị đối phương cố ý che khuất, Lộ Phàm dưới đáy lòng thở dài. Bây giờ anh thật không biết sao luôn, ngay cả chơi game cũng nhanh game over như vậy, thật không biết cậu ta vì sao vẫn có hứng thú chơi nữa? Anh ho một tiếng nói “Tạ Huân nói, Tiểu Kỳ Thâm rất muốn... Chúng ta đi đón.”

“Đón ở sân bay hả?” Đan Á Đồng gấp nắp điện thoại “Không đi, nói không chừng bây giờ trong sân bay đã có một đám phóng viên đang ngồi chồm hổm ở đó rồi. Tôi đi chẳng phải tự tìm phiền toái cho mình à?”

“Lộ trình lần này của Tiểu Kỳ Thâm không có công khai, thế nên bên truyền thông cũng không biết cậu ta ra sân bay đâu.” Lần này Lộ Phàm không theo ý của Đan Á Đồng, mà rục tiếp nói với tài xế “Đến sân bay.”

Đan Á Đồng mặc kệ anh, tiếp tục lấy di động ra chơi trò xếp hình Tetris. Cậu hiểu ý của Lộ Phàm, bây giờ Tiểu Kỳ Thâm là siêu sao Thiên vương, cậu có quan hệ tốt với anh ta thì bản thân mới có lợi. Còn Tiểu Kỳ Thâm vì sao lại đối xử tốt thì không nằm trong phạm vi cần lo lắng của cậu. Cuối cùng thì người nọ nhất định sẽ nói ra mục đích thôi, trên đời này đâu ra chuyện tự nhiên đối tốt với người khác.

Trò chơi lại game over. Đan Á Đồng ngẩng đầu nhìn bầu trời, mới phát hiện bầu trời rộng lớn đằng tây đã đỏ rực như lửa cháy, đột nhiên nhớ lại một câu trong văn thơ, tà dương như máu đỏ.

Lộ Phàm nghiêng đầu, thấy thiếu niên bị nắng chiều chiếu làm hồng cả khuôn mặt. Gương mặt đắm chìm trong sắc chiều trông thật nhu hòa, nhưng chỉ là sắc mặt thôi, còn tất cả những tâm tình đều được chôn vùi tận đáy lòng. Nhìn thiếu niên này lại nhớ tới Cảnh An Tước. Làm sao để thay đổi thói quen này đây? Có lẽ bởi vì lời nói, cử chỉ rất giống với người kia.

“Lộ Phàm, tại sao năm nay phải tổ chức giỗ cho Cảnh Thiên vương thế?” Đan Á Đồng thấy khó hiểu “Năm nay đâu phải là mốc năm đặc biệt gì?”

Lộ Phàm thu hồi suy nghĩ “Bởi vì năm nay chính là kỉ niệm 13 năm Cảnh An Tước vào Thiên Quan.” Anh cầm điện thoại trong tay, giọng nói bình thản mang theo một cảm giác nói không nên lời “Cảnh An Tước thích nhất là số 13.”

“Chẳng phải là số xui trong mắt người phương Tây ư?” Đan Á Đồng nhận ánh mắt quan sát của Lộ Phàm, chớp mi “Đúng là sở thích kì quái.”

Lộ Phàm cười “Tôi đã nghĩ cậu sẽ nói là có cá tính đấy.”

Đan Á Đồng nhú mày, không nói gì, vui đầu tiếp tục chơi game trong điện

thoại.

Được một lúc, giọng nói của người tài xế đánh vỡ sự yên tĩnh trong xe “Đến sân bay rồi.”

Lộ Phàm nói với Đan Á Đồng “Cậu ngồi trong xe đi, tôi đi đón bọn họ.”

Lộ Phàm xuống xe đi vài bước thì thấy Tạ Huân và Tiểu Kỳ Thâm. Anh đi đến trước mặt hai người, mắt nhìn trang phục không chút thu hút của Tiểu Kỳ Thâm “Đi thôi.”

Tiểu Kỳ Thâm thấy chỉ có một mình anh, ánh mắt có phần buồn bã, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt. Hắn dứt hai tay vào túi quần “Á Đồng chụp quảng cáo không thuận lợi à?”

Lộ Phàm đi ở phía trước, cũng không quay đầu lại, nói “Rất thuận lợi.”

Trái tim nhỏ bé của Tiểu Kỳ Thâm run rẩy “Vậy giờ cậu ấy đang làm gì?”

Lộ Phàm quay đầu lại liếc nhìn hắn “Cậu ta đang nghỉ ngơi.”

Tiểu Kỳ Thâm cảm thấy tim mình đang co giật “Hôm nay công việc mệt mỏi lắm hả?” Nói cách khác, vì sao không đến đón hắn.

“Hôm nay công việc rất nhẹ nhàng.” Lộ Phàm đẩy kính mắt “Á Đồng biểu hiện rất tốt, có lẽ ngoại trừ Tiểu Trình Ngự, tất cả mọi người rất hài lòng.”

Công việc nhẹ nhàng mà cũng không muốn đến đón hắn. Tiểu Kỳ Thâm cảm giác tim gan hắn như đang xóc nảy lên vậy, còn chủ nhân của thân thể này thì cảm thấy hoàn toàn vô lực. Hắn mệt mỏi khoát khoát tay “Chỗ của Tiểu Trình Ngự có thể không cần phải xen vào.”

Tạ Huân này giờ chưa nói một lời, nhìn Tiểu Kỳ Thâm thông cảm “Nghe nói tối hôm nay Á Đồng phải tham gia một show ở địa phương?”

Lộ Phàm gật đầu “Là ‘Giới giải trí, mặt đối mặt’, sao thế?”

Tạ Huân sờ sờ cái mũi “Cái đó... Tối nay Kỳ Thâm cũng sẽ tham gia chương trình này, nên anh phải nhớ kêu Á Đồng chuẩn bị tư tưởng cho tốt nhé.”

Lộ Phàm đẩy kính mắt, che dấu sát khí trong đáy mắt. Tên Tiểu Kỳ Thâm chết tiệt này, nếu hắn mà không phải là Thiên vương thì anh sẽ để Đan Á Đồng cách xa hắn một chút rồi.

“Ừ, tôi sẽ nhắc.” Lộ Phàm dẫn hai người đem hành lý để trong cốp xe, quay đầu nói “Khả năng thích ứng của Á Đồng rất tốt.”

Đúng lúc này, cửa sổ xe được hạ xuống, một cái đầu thò ra “Tiểu ca, anh Tạ, nhanh lên xe đi.”

“Á Đồng?” Tiểu Kỳ Thâm bỗng nhiên hiểu rõ, mừng rỡ không biết nói gì. Hắn ném hành lý trong tay xuống, nhanh chóng kéo cửa xe ra, ngồi xuống.

“A ~” Tạ Huân ôm chân của mình “Tiểu Kỳ Thâm, đây là chân của tôi!” Đáng tiếc là đối phương không thèm để ý đến hắn.

Lộ Phàm đẩy mắt kính, mỉm cười nhìn hành lý bị ném trên mặt đất, cầm lên bỏ vào cốp xe, vỗ vỗ vai hắn tỏ vẻ thông cảm “Nghỉ ngơi đi!”

“Nghỉ ngơi cái đầu anh!” Tạ Huân nghe răng trợn mắt nói “Anh thử bị thế coi.”

“À~, tôi là đại diện của Đan Á Đồng, không phải của Tiểu Kỳ Thâm nha.” Lộ Phàm cười tủm tỉm kéo cửa xe bên kia rồi ngồi xuống.

“Fuck!” sao hắn lại xui xẻo như vậy chứ. Kéo cửa ra, ngồi vào ghế phụ lái, Tạ Huân hừ hừ nói “Có thể đi được rồi.”

“Á Đồng, ăn cơm tối chưa?” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười hỏi, Đan Á Đồng lắc đầu.

Tiểu Kỳ Thâm vui mừng không thôi, nói “Vậy lát nữa chúng ta cùng đi ăn tối rồi cùng qua chỗ quay chương trình nhé. Tôi có biết một quán Trung Quốc ăn ngon lắm BALABALA “

Lộ Phàm nghiêng răng, chẳng có việc gì mà tỏ ra ân cần thế, không phải kẻ gian thì cũng là phường trộm cắp.

Tạ Huân khinh thường, chân chó!

“Tại sao em phải cùng anh đến tham gia chương trình đó?” Tiểu Kỳ Thâm cười giải thích “Vì chương trình này cũng mời tôi. Hơn nữa buổi tối cũng không có lịch gì, cùng cậu tham gia show rất thú vị.”

Lộ Phàm hừ lạnh, nịnh nọt! Ai thèm quan tâm chứ!

Tạ Huân rơi lệ, cậu đẩy nhiều show ra như vậy, thế mà dám nói không có việc gì?

Đến quán ăn Trung Quốc, hai anh đại diện chẳng thấy có vấn đề gì khi làm bóng đèn, không chút khách sáo ngồi vào giữa hai người.

“Hôm nay Á Đồng đến đón, anh cảm thấy rất...” Tiểu Kỳ Thâm thiếu chút nữa nói ra là cảm động, hắn đem menu đặt trước mặt Đan Á Đồng “Thích cái gì thì chọn nhé.”

Dân lao động không phải người hả? Tui đến sao cậu không cảm ơn? Lộ Phàm trong lòng oán thầm, mỉm cười đẩy kính mắt “Á Đồng, tôi thích ăn cua với măng nữa.”

Tạ Huân cũng không khách khí nói “Gần đây đi nhiều, nên ăn cái gì bổ chân, gân chân thú là được rồi.”

Ăn xong cơm đã là hơn sáu giờ, còn một tiếng nữa là chương trình bắt đầu. Hai anh đại diện rất chỉ là có trách nhiệm đưa hai người kia đến đài truyền hình.

Bởi vì vừa xuống máy bay, Tiểu Kỳ Thâm cũng không có chuyên viên trang điểm riêng. Hắn dựa vào ghế mềm, để cho người khác tẩy trang giúp. Đang nhắm mắt thì nghe chuyên viên trang điểm ở kế bên nói chuyện với Đan Á Đồng.

“Da của Á Đồng rất đẹp, bình thường dùng cái gì dưỡng vậy?”

“Một bộ các thương hiệu quốc tế, là của một người bạn tặng cho.”

Tiểu Kỳ Thâm trong lòng đắc ý. Một ít bộ dưỡng da kia là do hắn tặng cho Đan Á Đồng nha.

“Tôi rất thích giọng hát của cậu, rất êm tai. Mỗi lần nghe “Ngàn năm” tôi đều muốn khóc, thật sự rất buồn.”

Cách nịnh nọt như vậy quá vụng về, Tiểu Kỳ Thâm dưới đáy lòng khinh thường.

Chuyên viên trang điểm cho Tiểu Kỳ Thâm một câu cũng không dám nói. Cô thấy Tiểu Thiên vương nhắm mắt nghỉ ngơi, cảm thán, không hổ là Thiên vương, dù ở tư thế nào cũng đẹp như vậy.

‘Giới giải trí, mặt đối mặt’ là một talk show, người chủ trì là một MC nổi tiếng trong giới, khách mời xuất hiện trong chương trình này đều là các nghệ sĩ lớn, đồng thời dẫn dắt chương trình cũng không phô trương gàn dở giống các MC khác. Nhưng cho dù là thế, chương trình này tỉ suất xem đài vẫn rất cao.

Rất nhiều khán giả đều nói, nghệ sĩ tham gia show này đều rất chân thật. Bọn họ yêu mến chương trình bởi nó có chiều sâu và hợp lý, không giống những chương trình khác cứ âm ỉ lên, và không dựa vào mảnh lời để làm nổi bật mình hơn. Như có vài cái TV show thích quay toàn những chuyện không ra gì, hay còn thích đăng chiếu mấy cái vụ scandal M. Chung quy là đều thích sử dụng mảnh lời, vừa mới bắt đầu thì còn thú vị, lâu dần khiến người xem cảm thấy rất phản cảm. Bọn họ cho rằng người xem đều là kẻ ngốc sao? Đáng ghét nhất chính là họ lúc nào cũng phải chen vào cho bằng được mấy cái chương trình không giống ai đó. Rất nhiều khán giả đều nói mấy cái show này — giết người vô hình.

Chương trình phát sóng, sân khấu được bài trí rất ấm áp. Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm đều ngồi trên sofa, trước mặt bọn họ là một cái bàn nhỏ bằng thủy tinh, trên đó đặt hai ly nước trái cây, còn người đã qua 40 tuổi Vương Hâm ngồi góc bên phải hai người bọn họ.

“Chúc các bạn khán giả tại đây, và các khán giả đang xem TV có một buổi tối vui vẻ” Vương Hâm trong tay không có kịch bản, rất tự nhiên giới thiệu với mọi người khách mời trong chương trình lần này, từng người chào hỏi, sau đó bắt đầu chủ đề chính.

“Câu hỏi này phải phiên đến Á Đồng rồi.” nụ cười trên mặt Vương Hâm rất ôn hòa “Rất nhiều đơn vị truyền thông đều nói Á Đồng trước đó chẳng chút tiếng tăm, rồi nổi lên làm người khác kinh ngạc, cậu có suy nghĩ gì về

chuyện này?”

“Không làm người khác giật mình thì làm sao có thể nổi tiếng ạ?” Á Đồng cười nói “Cái này chắc chắn là có quan hệ nhân quả, đây là nhận định của em.”

“Giải thích rất sâu sắc.” Vương Hâm gật đầu “Nói đến chuyện kinh người, lúc trước tôi có nghe tin Tiểu Thiên vương sắp tới sẽ đóng một bộ phim đề tài đồng tính. Nếu vậy, tôi nghĩ các bạn ở đây và các bạn xem TV đều rất muốn biết tại sao cậu lại chọn đề tài này?”

“Bản thân tôi mà nói, yêu là yêu, không cần phải phân biệt giới tính.” Tiểu Kỳ Thâm trầm tư nói “Kịch bản của chị Liêu Nhiễm rất thú vị, tình yêu trong đây cũng rất cảm động. Tôi thật sự thích nó, điều này vốn chẳng liên quan gì đến vấn đề giới tính. Yêu chính là yêu, chẳng lẽ còn phải phân biệt?”

“Xem ra kịch bản này đúng là một tinh phẩm khó thấy.” Vương Hâm cảm khái nói “Dù sao thì các kịch bản do Liêu Nhiễm chấp bút, chưa có cái nào là không xuất sắc cả.”

“Trước đây Á Đồng cũng có scandal bị người khác nói là đồng tính luyến ái, mà quan điểm của cậu cùng Tiểu Thiên vương rất giống nhau, đúng là đồng nghiệp có khác. Từ lúc Á Đồng vào Thiên Quan đến nay, thời gian hợp tác cùng Tiểu Thiên vương là nhiều nhất, cậu cảm thấy cuộc sống của Tiểu Thiên vương như thế nào?”

“Người hợp tác nhiều nhất với em không phải là Tiểu ca, mà là người đại diện của em.” Đùa một chút, Đan Á Đồng nói “Tiểu ca rất quan tâm đến em, cũng chưa bao giờ tỏ vẻ là siêu sao cả. Anh ấy là người rất dễ gần.”

Hỏi thêm một chút về vấn đề riêng tư, sau đó ba người nói từ chuyện kinh tế cho tới trái cây, lại từ trái cây cho tới thím nhà bên cạnh, không khí trường quay rất thoải mái. Vương Hâm chú ý đến cả hai người, không để Đan Á Đồng cảm thấy người chủ trì chỉ coi trọng siêu sao, mà không coi trọng cậu.

Sau khi chương trình kết thúc, Vương Hâm nhìn bóng lưng hai người cùng rời đi, thở dài cảm khái. Sao Vương Hâm lại không phát giác ra Tiểu Kỳ Thâm cố ý làm cho Đan Á Đồng nổi bật hơn khi Tiểu Kỳ Thâm chủ động

nói muốn tham gia chương trình chứ. Giờ thì Vương Hâm đã hiểu, Tiểu Kỳ Thâm có lòng với Đan Á Đồng.

Nhưng Vương Hâm cũng nhìn ra, Đan Á Đồng không phải là gay, con đường này của Tiểu Kỳ Thâm nếu thành công thì cũng sẽ vô cùng vất vả.

Đã như thế thì hi vọng kết quả cuối cùng cũng sẽ không có oán trách lẫn ân hận.

-----oOo-----

Chương 56: Bữa tiệc kỉ niệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đan Á Đồng lời đi mặc Tiểu Trình Ngự thích đối xử thế nào cũng được, cậu cứ một bên hoàn thành các yêu cầu của đạo diễn một cách hoàn hảo, một bên cùng các nhân viên tại trường quay gây dựng mối quan hệ tốt đẹp.

Mà chụp cái này cả ngày, Tiểu Trình Ngự cũng chưa một lần tới gặp cậu gây phiền phức, cũng không có làm bức tượng mặt lạnh tại trường quay. Việc này là tâm trạng cậu tốt hơn hẳn, tốc độ chụp tự nhiên cũng nhanh lên.

Năm giờ chiều, Lộ Phàm đưa cậu đến một shop thời trang cao cấp, chọn xong quần áo, tút tát tốt ngoại hình, mới từ từ bước lên xe.

Bữa tiệc kỉ niệm này cũng không phải lễ trao giải thưởng gì, nhưng so ra có khi còn quan trọng hơn mấy buổi phát giải lộn xộn đó.

Cảnh An Tước khi còn sống là một siêu sao, được chú ý vốn đã chẳng phải là việc cần bàn cãi, cộng thêm Thiên Quan lần này tổ chức rình rang, giới truyền thông toàn cầu đều đến tiến hành đưa tin. Nên các nghệ sĩ đến tham dự bữa tiệc đương nhiên phải càng chú ý hơn về trang phục, ngoại hình của mình.

Bữa tiệc kỷ niệm được tổ chức tại nhà hát nổi tiếng nhất, Đan Á Đồng còn chưa bước xuống xe, đã nghe được tiếng đèn chớp tắt vang lên không ngớt, còn có ánh đèn flash loang loáng hiện lên.

Trước lúc bữa tiệc bắt đầu, các đơn vị truyền thông đều đã vây quanh lối vào, chẳng chít lúc nhúc một đám người đứng hai bên tấm thảm. Còn một số fan của Cảnh An Tước, trong nước và quốc tế đều có, trong tay mỗi người đều giơ lên những tấm hình của Cảnh An Tước khi còn sống, một số người vì quá xúc động mà nước mắt đã rơi đầy mặt.

Lúc Đan Á Đồng xuống xe, đèn flash lóe lên liên tục thiếu chút nữa khiến cậu muốn mù mắt. Trong trường hợp như bây giờ, cậu đương nhiên sẽ không lộ ra nụ cười hoàn mỹ như mọi khi, mà chỉ cúi đầu, không quan tâm đến đám phóng viên bên cạnh, vội vàng bước vào trong hội trường.

Bây giờ, thật không biết là đã có bao nhiêu nhà đài tiến hành phát sóng trực tiếp chương trình nữa. Mà cho dù như thế, đây cũng không phải là một sự kiện khuyến khích những các nhà đài làm vậy.

Lộ Phàm là người đại diện hàng đầu, đương nhiên cũng hiểu được, một bên ngăn các phóng viên đặt câu hỏi, một bên dẫn đo đúng mực, để không đến mức mịch lòng với đám người này.

Nói chung thì, bầu không khí tại đây đang vô cùng nóng, chính vì thế mà thiếu đi một việc, đó chính là cảm giác bi thương khi tế người đã chết. Nhưng mà báo đài vốn chỉ cần mấy chuyện như thế này, chứ có mấy người thực sự là nhớ tới người đã chết bốn năm trước.

Đan Á Đồng trước lúc vào hội trường, quay đầu lại nhìn mấy phóng viên đang lộ vẻ vui mừng, còn một số nghệ sĩ đang đứng tại chỗ để phóng viên chụp ảnh, phì cười một tiếng, rồi bước vào cổng chính.

Thực tế mà nói, Đan Á Đồng căn bản cũng không muốn tham gia tiệc tối này. Cậu tìm thấy ghế dán tên mình rồi ngồi xuống, nhìn phía trước toàn những nhân vật tai to mặt lớn trong giới, còn phía sau là một số số nhân vật mới có chút danh tiếng gần đây. Cậu từ khi nào thì quen mấy người này, kỷ niệm gì? Không quen biết thì làm quái gì có kỷ niệm?

Chỗ của Đan Á Đồng rất gần với những hàng ghế đầu. Cái này vốn là sắp xếp của Thiên Quan, mà Đan Á Đồng lại là người mới đang được Thiên Quan đầu tư lăng xê, vị trí này cũng có thể thấy đó là một nghệ sĩ có địa vị trong ngành.

Càng về phía trước, thì nói rõ mi là người nổi tiếng thế nào, càng về sau thì càng thấy mi vốn chẳng được coi trọng bao nhiêu. Mỗi thế giới đều có quy tắc riêng, huống chi lại là cái giới giải trí vốn đã đủ sắc màu phức tạp.

Lộ Phàm là người đại diện hàng đầu, nhưng hiện giờ chỉ có phụ trách một nghệ sĩ duy nhất là Đan Á Đồng, nên đương nhiên phải ngồi cạnh cậu.

“Anh không đi hỗ trợ à?” Đan Á Đồng biết rõ để chuẩn bị cho hôm nay, gần đây các người đại diện lớn nhỏ đều phải chạy tới chạy lui, trong đó có cả Lộ Phàm, huống chi Cảnh An Tước lại là nghệ sĩ trên danh nghĩa từng dưới sự quản lý của anh.

Lộ Phàm đang ở trạng thái có chút trên mây, khi nghe Đan Á Đồng nói vậy, hơi sững sờ một chút rồi mới nói “Mọi chuyện sắp xếp cũng tương đối rồi, tôi cũng muốn nghỉ ngơi một chút.”

Đã từng là nghệ sĩ ưng ý nhất của bản thân nên khi anh nghĩ đến cái chết của người nọ, trong nội tâm có cảm giác tiếc nuối, đây hoàn toàn không phải già mồm cãi láo, mà là thật sự thấy tiếc nuối.

Đan Á Đồng cúi đầu, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì “Lát nữa anh phải lên sân khấu, lúc đó cũng đừng nghĩ gì nhiều.” Cậu ngẩng đầu nhìn Đường Nguyễn Khanh ngồi ở hàng ghế đầu tiên “Dù sao thì chuyện đã qua cũng là quá khứ, cố quên hay là luôn hoài niệm thì cũng không còn là việc quan trọng nữa, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.”

Lộ Phàm cảm thấy có chút buồn cười, một cậu nhóc 19 tuổi lại đi an ủi anh, một gã đàn ông đã qua cái tuổi 30. Nhưng lời này cũng đúng, thuận theo tự nhiên lại là phương pháp tốt nhất.

Kỳ thật Lộ Phàm cũng không có chính thức tìm hiểu Đan Á Đồng, mà anh cũng không thắc mắc thiếu niên này nghĩ gì. Mặc dù cậu nhỏ phần lớn là biểu hiện ra bộ dạng lạnh nhạt, nhưng nhiều khi lại làm cho anh cảm thấy thật bí hiểm.

Chỉ có từ ngữ này để hình dung cậu, dù cho đây chỉ là một thằng nhóc mới mười chín tuổi, nhưng người lớn cũng không gọi là đứa nhỏ được.

Tiệc tối bắt đầu, trên màn hình lớn bắt đầu chiếu lại một số hình ảnh trên sân khấu, cuộc sống hằng ngày, còn có ảnh trong một vài hoạt động từ

thiện của Cảnh An Tước, âm nhạc rất bi thương, không khí sôi nổi ban đầu dần bị đè xuống, Đan Á Đồng cảm thấy chẳng nói được gì.

Nhìn một vài nghệ sĩ khóc không được, đang cố hết sức làm cho mắt đỏ hoe tỏ vẻ thống khổ, cậu cảm thấy khó chịu thay cho bọn họ. Tội gì phải làm thế.

Sau đó có một giọng nữ trầm thấp nhưng duyên dáng niệm điệu văn vang lên, bày tỏ thể nhân đang tưởng niệm cho vị siêu sao Thiên vương xuất chúng này, ở dưới sân khấu có đám nghệ sĩ biểu hiện khổ sở còn hơn cả khi cha mẹ ruột mất đi.

Đan Á Đồng thuận theo trào lưu mà vánh mắt cũng đỏ, cúi đầu xuống, bày ra biểu hiện một hậu bối đau buồn tưởng niệm đến tiền bối, hội trường trang nghiêm mà long trọng. Đan Á Đồng nghĩ thầm, nếu như lúc này có ai hất xì một cái, có lẽ sẽ bị ánh mắt mọi người giết chết ngay tức khắc, ngày mai trên mặt các tờ báo sẽ tràn ngập tin tức xấu xí về hắn.

Trên sân khấu phát lại một ca khúc của Cảnh An Tước, giai điệu ai oán triền miên. Người chủ trì chương trình lúc trước lại xuất hiện, lần này còn dẫn theo một cậu bé mười mấy tuổi.

Cậu nhỏ trên sân khấu nói mình đã nghèo khó như thế nào, có khát vọng học tập ra sao, Cảnh An Tước sau khi biết chuyện đã giúp đỡ, cổ vũ cậu ta như thế nào, balabala một đoạn dài nữa, chỉ để chứng minh Cảnh An Tước là người thật thiện lương, tốt bụng.

Đan Á Đồng ngược lại nhớ rõ bản thân đã từng lập quỹ từ thiện, cũng thật khó khăn để bọn họ còn có thể tìm ra những người từng được giúp đỡ này.

Nhìn bảng chữ ký của những người từng được bản thân giúp đỡ qua trên màn hình, chẳng chịt chữ, mà vẫn còn rất nhiều nữa. Đan Á Đồng lại cảm thấy, bản thân khi còn sống nếu so với thánh nhân còn thánh nhân hơn.

Đây là... Ảo giác sao?

Nhìn nguyên một đám người đang chảy nước mắt trên sân khấu kể chuyện bản thân từng xảy ra chuyện gì với Cảnh An Tước, Đan Á Đồng cúi đầu xuống mắt trắng dã. Những người này ngày xưa nói với với cậu cũng không quá trăm cậu, lúc này vậy mà đã thành bạn tốt, thật là làm cho cậu

chỉ biết câm nín.

Lời nói hoài niệm cũng không tệ lắm, chính là những người làm trong giới đều luôn biết làm xiếc., không phải, phải là luôn diễn xuất. Đan Á Đồng cũng phải lên sân khấu, nhưng cậu lại bị Lộ Phàm dẫn ra hậu trường. Vừa ra đến nơi, thì thấy Tiểu Đại Thiên Vương đang đứng cạnh bên nói gì đó với Lâm Vũ Hân, còn vẻ mặt Lâm Vũ Hân có chút cô đơn.

“Những người kia thật đáng ghét... căn bản là muốn nhờ cơ hội này...”

Tuy Lâm Vũ Hân đã cố gắng đè thấp giọng, nhưng Đan Á Đồng vẫn là nghe được một ít, xem ra cô đang cảm thấy bất bình vì hành vi của mấy người kia mà.

Lộ Phàm thấy tình huống này, vội ho một tiếng, cắt ngang hai người đang nói chuyện với nhau “Kỳ Thâm, Vũ Hân, chuẩn bị lên sân khấu đi.”

Tiểu Thiên vương nhìn thấy Đan Á Đồng đứng cạnh Lộ Phàm, lại nhìn sang Lâm Vũ Hân, nhẹ gật đầu “Ừ, không phải chúng tôi đang cùng đợi Á Đồng sao?”

Lộ Phàm đẩy kính mắt, nói với Đan Á Đồng “Cậu chú ý một chút nhé, tôi có chút chuyện đi xuống trước.”

Đan Á Đồng không phải đồ ngốc, đương nhiên nhìn ra Lộ Phàm không bình thường. Cậu khẽ gật đầu, cũng không nói gì, chỉ là đóng cửa phòng hóa trang ngăn tiếng ồn ào bên ngoài hành lang lại.

“Chị Vũ Hân, dù sao bọn họ cũng chỉ là dựa vào chút danh tiếng của siêu sao, chị tính toán với mấy người đó làm gì. Người ở đó ai mà chẳng biết chứ, bọn họ thích để mặt trên đất rồi giẫm lên, ai mà quản được ả.” Trong giọng nói Đan Á Đồng rõ ràng có ý châm chọc làm cho Lâm Vũ Hân có chút kinh ngạc. Bởi Đan Á Đồng thường ngày vẫn luôn lộ vẻ tươi cười ôn hòa, thật chưa từng thấy cậu lại nói chuyện không chút khách khí như vậy.

Lâm Vũ Hân nghe thấy vậy liền hết giận, tâm tình tốt hơn nhiều, nhìn sang Tiểu Kỳ Thâm “Tôi đi qua nhà vệ sinh một chút, Á Đồng chờ lát cùng Tiểu Đại Thiên vương lên sân khấu nhé. Chị xuất hiệu sau hai người một chút.”

Nhìn cửa phòng được kéo ra rồi lại bị đóng lại lần nữa, khóe miệng Đan Á Đồng có chút cong lên. Nói gì thì nói, cô ấy thật sự hoài niệm mình, chẳng liên quan gì đến sự nổi tiếng khi đó.

Không biết khi nào Tiểu Kỳ Thâm đã chạy tới bên cạnh cậu, vừa cười vừa nói “Tôi lần đầu tiên mới biết, hóa ra Á Đồng ghét loại nghệ sĩ như vậy.”

Đan Á Đồng nhú mày “Kỳ thật cũng chẳng liên quan gì tới loại hành vi này. Chẳng qua phương thức kỷ niệm này vốn cũng chẳng có ý nghĩa gì, cũng chỉ là một người đã chết mà thôi. Hơn nữa có khi Cảnh An Tước cũng không thích kiểu tổ chức thế này.”

“Ý của cậu là tôi kêu mấy người khác làm bữa tiệc tới kỷ niệm này trái lại lại làm cho An Tước không an lòng sao?” Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Đường Nguyễn Khanh đẩy cửa tiến vào, sắc mặt vô cùng khó coi, dường như là tâm ý của mình bị người quăng đi, nên mang theo cơn giận dữ khó kiềm nén.

Tình huống thật bất ngờ, Đan Á Đồng thật không ngờ Đường Nguyễn Khanh lúc này lại ở gần đây. Cậu bất giác nhú mày, bản thân sao lại không cẩn thận như vậy, hay là cậu đã quen nói kiểu câu này trước Tiểu Kỳ Thâm rồi?

Thói quen này là từ khi nào mà ra, đây là chuyện không tốt chút nào.

Gặp Đan Á Đồng không nói lời nào, Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói “Anh họ, đứng trước bạn thế sao lại qua chỗ này rồi?”

Đường Nguyễn Khanh đảo mắt nhìn hẩn một cái “Nếu tôi không đến, sao biết được hóa ra trong mắt Đan Á Đồng bữa tiệc của tôi hóa ra là làm điều thừa chừ.”

Đan Á Đồng như cũ không nói, cậu nhìn rõ Tiểu Kỳ Thâm đang đứng trước che chở cho mình, chậm rãi nói “Tổng giám đốc, chính anh cảm thấy thế nào?” Cậu nhìn chằm chằm đối phương “Có ý nghĩa hay không đâu phải do người khác nói, mà phải là suy nghĩ của chính anh chừ. Đó chỉ là cái nhìn của tôi, anh cần gì phải cầu người khác có cách nghĩ giống mình.”

Nói xong, cậu gật đầu chào Đường Nguyễn Khanh vẻ mặt vẫn khó coi như trước, đi tới cửa thì xoay người lại nói “Tiểu ca, chúng ta nên lên sân khấu

thôi.”

“Ừ.” Tiểu Kỳ Thâm không chút do dự đi theo.

Mắt Đan Á Đồng lóe sáng. Lúc này, người thông minh thì không thể nào đi cùng cậu được. Mà Tiểu Kỳ Thâm vốn là người thông minh, cậu gọi Tiểu Kỳ Thâm như vậy, chẳng qua là muốn nhìn xem Tiểu Kỳ Thâm đối với cậu có phải là tốt thật sự hay không.

Tỏ vẻ tốt ở những việc lớn thì ai cũng có thể làm được, nhưng những chi tiết nhỏ thì không phải chỉ dựa vào hành động để biểu hiện ra ngoài.

Nhìn người đàn ông đẹp trai đi bên cạnh mình, Đan Á Đồng lần đầu tiên cảm thấy, có lẽ người này đối tốt với chính mình thật sự không có mục đích.

-----oOo-----

Chương 57: Anh hùng cứu mỹ nhân?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bữa tiệc kết thúc, tất cả nghệ sĩ đều tự đi ra phía trước nhận phỏng vấn của các đơn vị truyền thông, nhắc bản thân đã thương tâm thế nào, còn có người lệ rơi đầy mặt.

Đường Nguyễn Khanh đứng nơi cửa ra vào, nhìn đám nghệ sĩ đang bị phóng viên vây quanh, lại nhớ tới lời Đan Á Đồng nói, sắc mặt càng lúc càng xa xầm. Những kẻ này đúng là dựa hơi vào bữa tiệc để được lên hình, mà trong đó phần lớn đều là những người dù ít hay nhiều cũng đã từng hợp tác với Cảnh An Tước.

“Tổng giám đốc?” Trương Phong đứng ở phía sau thấy sắc mặt y xấu đi, nhất thời không biết phải nói cái gì. Hắn nhìn đám người đang nhận phỏng vấn ở phía trước, thật là chỉ có thể im thin thít. Tổng giám đốc làm việc trong ngành giải trí, sao lại không nghĩ đến điểm này chứ? Chỉ cần có một tia cơ hội để nâng cao địa vị đều không bỏ qua, đây vốn là thủ đoạn ai trong giới này chẳng biết, tổng giám đốc cần gì phải vì nó mà tức giận?

Trong đám người một thiếu niên áo trắng vội vàng đi ra, đám ký giả, phóng viên vừa thấy được liền xúm lại.

“Đan Á Đồng?” Đường Nguyễn Khanh nhíu mày, ngược lại y muốn nhìn xem cậu sẽ nói gì trước giới truyền thông đây.

“Á Đồng, tôi là phóng viên của tuần san giải trí Nguyệt Ương, xin hỏi ý kiến của cậu về việc Cảnh Thiên vương bị sát hại?”

“Á Đồng, chào cậu, tôi là phóng viên của nhật báo Mỹ Ước, xin hỏi cậu thấy bản thân có chỗ nào giống với Cảnh Thiên vương không?”

“Á Đồng chào cậu, tôi là...”

Đan Á Đồng nhìn các phóng viên gương mặt tràn đầy hưng phấn, đẩy các phóng viên phía trước ra “Thật xin lỗi, giờ tôi không nhận phỏng vấn.”

Ai ngờ chưa đi được hai bước thì lại bị vây quanh, thân thể vốn mảnh khảnh, gần như là bị bó lại ở trong, cũng không biết là ai phía sau xô về trước một chút, Đan Á Đồng té nhào đập đầu lên một cái camera, đau đến mức sao bay đầy trời.

Đan Á Đồng còn chưa lấy lại tinh thần, các phóng viên lại ủa lên, cậu nhìn microphone trước hấn, trong lòng ghen ứ, hận không thể cho phóng viên trước mắt một cái tát.

“Tổng giám đốc, tình hình phía trước không ổn rồi.” Trương Phong nhíu mày, nói với nhân viên công tác cạnh đó “Mau gọi bảo vệ.”

Nhân viên công tác vội vàng lấy ra bộ đàm, bên kia bộ đàm cũng truyền ra tiếng ầm ầm, nhân viên nghe xong, sắc mặt thay đổi, rồi quay sang nói với Trương Phong “Trợ lý Trương, bên kia phóng viên đang bao vây Lạc Viêm Kiềm, còn có chị Lâm nữa, nên nhân viên an ninh đều ở đó hết.”

“Lập tức gọi người qua.” Đường Nguyễn Khanh trầm giọng nói “Kêu bọn họ che chở cho mình Lâm Vũ Hân, còn người của Phi Ngu, có thể thì giúp chút, còn không thì thôi.”

Nhân viên công tác sắc mặt tái đi “Vâng!”

Thấy thiếu niên áo trắng sắc mặt tái nhợt bị phóng viên bủa kín, Trương Phong có chút lo lắng nói “Tôi lo cứ để thế này chắc sẽ xảy ra chuyện mất.”

Đường Nguyễn Khanh gương mặt lạnh tanh, cũng không biểu lộ ý định gì, chỉ là cứ nhìn về hướng Đan Á Đồng, không biết là đang nhìn Đan Á Đồng xấu mặt, hay là đang lo lắng nữa.

Trương Phong phát hiện ra thái độ của Đường Nguyễn Khanh đối với Đan Á Đồng thật không rõ ràng, cảm thấy hiểu ra người mới này chỉ sợ lại có chỗ nào làm Tổng giám đốc nhà mình không hài lòng rồi. Sợ sau này cuộc sống của cậu ta sẽ không dễ chịu gì mấy.

“Á Đồng, mời cậu trả lời vấn đề này...”

Thân thể Đan Á Đồng vốn đã yếu, trong tình huống này cậu gần như không thể đứng vững. Không biết ở từ chỗ nào sau lưng lại xuất lực đẩy, xô cậu về phía trước. Trong nháy mắt, Đan Á Đồng có cảm giác, cho dù xuất hiện scandal đánh phóng viên thì so với tình huống hiện tại có lẽ còn tốt hơn.

Nhưng cậu không bị ngã nhào ra mặt đất, bởi vì đã có người ôm ngang eo cậu. Sau lưng không ngừng truyền tới âm thanh của đèn flash cho thấy người ôm cậu là người rất nổi tiếng.

“Các vị ở đây phải chẳng đã quên hôm nay là ngày giỗ của Cảnh Thiên vương rồi. Trong hoàn cảnh này, các vị làm thế có thấy thất lễ không?” Tiểu Kỳ Thâm nâng Đan Á Đồng dậy, mặt không cảm xúc nhìn đám phóng viên trước mắt “Làm bên truyền thông giải trí, thì cũng bạn của những người làm nghệ thuật như chúng tôi. Nhưng việc hôm nay mọi người có chút làm người khác khó chịu, nếu giờ nghệ sĩ của công ty chúng tôi bị thương, như vậy xin hỏi các vị ở đây sẽ giải thích như thế nào?”

Phóng viên ở đây hai mặt nhìn nhau, ai cũng có thể nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm đã tức giận, hơn nữa thân phận Tiểu Kỳ Thâm như vậy, cũng không có ai dám chính thức gây chuyện với hắn. Lại nhìn qua Đan Á Đồng được hắn vịn lấy, giờ này mặt đã trắng bệch, không một tia huyết sắc, lúc này mới kịp phản ứng, ai nấy đều thấy sợ hãi.

“Tôi hy vọng các vị ở đây không phải xuất hiện trong sự kiện ngộ thương,

đến lúc đó không chỉ là bị các fan chỉ trích, còn có thể là nhận được lệnh triệu tập từ tòa án nữa.” Tiểu Kỳ Thâm cúi đầu xuống nhìn Đan Á Đồng trên mặt không còn chút máu “Á Đồng, em sao thế?” Nói xong, ánh mắt sắc bén quét sang đám người kia.

Bị ánh mắt như thế nhìn khiến chột dạ, trong lòng các phóng viên phát lạnh, xem ra lần này Tiểu Thiên vương bất mãn với bọn họ rồi.

Nếu là nghệ sĩ bình thường khác thì chẳng cần quan tâm làm gì, nhưng nếu đụng vào Tiểu Thiên vương, không chỉ là đụng vào người giới trí, mà còn đụng vào Tiểu thị kinh tế hùng mạnh. Nếu như Tiểu Kỳ Thâm truy cứu tới cùng, không tới ba ngày sau, bọn họ có thể thu được tin sa thải của nhà đài hay tòa soạn của mình.

“Xin lỗi Tiểu Thiên vương, xin lỗi Á Đồng, là chúng tôi suy nghĩ không chu đáo.” Một phóng viên có tuổi lập tức nói lời xin lỗi. Có lẽ lúc này một số phóng viên mới vào nghề mới thấy được Tiểu Thiên vương bày ra tư thế của một Thiên vương, còn những người thuộc hàng lão làng thì đã biết từ lâu người trước mắt không thể làm mếch lòng được.

“À, tuần san Lâm Lang.” Tiểu Kỳ Thâm nhìn thẻ công tác trước ngực người kia, gạt đầu một cái “Hồi trước bên tạp chí các chú có mời tôi chụp ảnh bìa, tôi đồng ý. Ngày mai liên lạc với đại diện của tôi để sắp xếp thời gian nhé.”

“Cảm ơn Tiểu Thiên vương.” Lão phóng viên mừng rỡ, Tiểu Kỳ Thâm này một năm đến chụp ảnh bìa cho tạp chí rất ít, bây giờ có thể đáp ứng, không chỉ là vấn đề lượng tiêu thụ, mà còn có thể giúp đỡ tạo thêm tiếng tăm cho bằng bạn bằng bè. Ông liền nói cảm ơn, sau đó nhanh chóng dẫn các phóng viên nhà mình rời đi.

Tiểu Kỳ Thâm lạnh lùng nhìn đám phóng viên thờ cũng không dám thờ mạnh, đỡ Đan Á Đồng nói “Chúng ta lên xe thôi.”

Đan Á Đồng nhẹ gạt đầu, cậu nhìn thẻ công tác của phóng viên xỏ mình vừa nãy, nhật báo Mỹ Ước.

Phóng viên nhật báo Mỹ Ước không hiểu sao lại thấy rung mình một cái, nhìn thiếu niên áo trắng được Tiểu Kỳ Thâm đỡ lên xe. Ngày mai có thể đưa tin là Tiểu Thiên vương tức giận vì người đẹp rồi, đây chính là một tin

cực sốc.

“Chú em tốt nhất là đừng có mà ghi lại những gì đã xảy ra hôm nay.” Lão phóng viên biên tập cạnh liếc hắt một cái “Hơn nữa, tốt nhất cầu nguyện cậu Đan không phát hiện ra ai đã đẩy cậu ta lúc này đi. Còn không thì đừng nói đến đưa tin, có khi cả đời này cậu cũng không còn cơ hội làm phóng viên nữa đâu.”

“Vì sao? Bây giờ là thời đại tự do ngôn luận, có cái gì tôi không dám viết chứ?” Hắc có chút bất mãn nói “Cũng chẳng phải là Thiên vương, chẳng gì chứ.”

“Cho dù cậu có viết thì chủ biên chỗ cậu cũng không thông qua bản thảo đâu.” Lão phóng viên cũng không muốn khuyên nữa, trực tiếp rời đi.

Tuy hắc nói cứng thế, nhưng biểu lộ lúc này của lão phóng viên cũng làm lòng hắc có chút bất an. Chẳng lẽ Tiểu Thiên vương trong giới giải trí lại có vị thế to lớn như vậy.

Nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm và Đan Á Đồng lên xe an toàn, Trương Phong mới thở dài một hơi, may là có Tiểu Kỳ Thâm ra tay, nếu không hiện trường chắc còn hỗn loạn nữa.

Nhưng mà... Trương Phong lại có chút thắc mắc. Trong trí nhớ của hắc, Tiểu Kỳ Thâm rất ít thay đổi sắc mặt, lúc nào cũng duy trì vẻ ôn hòa trước các phóng viên. Hôm nay bày ra vẻ mặt đó thật làm cho hắc có chút không thích ứng.

Nhưng nếu lấy lý do vì hôm nay là ngày giỗ của Cảnh Thiên vương cho nên tâm tình không tốt căn bản không hợp lý tí nào. Bởi cả Thiên Quan đều biết, Tiểu Đại Thiên vương căn bản cũng không biết Cảnh An Tước là ai.

Đường Nguyễn Khanh nhú mày, nói với Trương Phong “Đi thôi.”

Tiểu Tử Mặc, lần này là thật lòng sao?

Y và Tiểu Tử Mặc từ nhỏ đã chẳng qua lại với nhau mấy, mà y cũng không thích tính cách chơi bời lêu lổng của Tiểu Tử Mặc. Đương nhiên Tiểu Tử Mặc cũng chẳng thích gì y. Nhưng điều y thật không ngờ một

Tiểu Kỳ Thâm trước giờ vẫn luôn do dự lại vì Đan Á Đồng làm được một bước này.

Thật sự là khiến người khác bất ngờ. Không biết là dụng tâm của Tiểu Tử Mặc đối với Đan Á Đồng làm cho y cảm thấy không ngờ, hay là phải nói Đan Á Đồng làm cho Tiểu Tử Mặc một lòng với cậu mới khiến y cảm thấy không thể theo kịp đây.

Có lẽ là cả hai đi. Đường Nguyễn Khanh vút xuống chút lo lắng không rõ ràng trong lòng đối với Đan Á Đồng xuống, xoay người bỏ đi.

Trương Phong liếc mắt nhìn hướng chiếc xe chạy mất, đi theo sau Đường Nguyễn Khanh.

Đỡ Đan Á Đồng lên xe, Tiểu Kỳ Thâm nói với tài xế “Lập tức lái xe đi.” Nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng đang bụm lấy đầu “Em bị thương à?”

Đan Á Đồng xoa xoa cục u đã bắt đầu nhô lên trên đầu, nhe răng nói “Cũng ổn, mới vừa nãy bị đập đầu vô máy quay, có thể bị sưng lên chút.”

“Cho anh xem một chút.” Tiểu Kỳ Thâm ôm Đan Á Đồng, để đầu cậu gác vào ngực của mình, cẩn thận sờ sờ lên đỉnh đầu của Đan Á Đồng “Cũng không nghiêm trọng lắm, đi tới chỗ anh rồi bôi chút rượu thuốc vậy.”

“Cũng không nặng thế đâu.” Đan Á Đồng rất không thích cái tư thế này, sau đó ngồi nghiêng người đi “Hai ngày nữa nó tự tan thôi.”

Người trong ngực rời đi, cảm giác trống rỗng làm cho Tiểu Đại Thiên vương có chút mất mát, nhưng hắn cũng không dám làm tiếp động tác này, hắn nhát gan nha.

“Không được, hay là muốn dùng thuốc mới được hả.” Tiểu Kỳ Thâm nói với tài xế “Lão Lý, trực tiếp chạy xe tới biệt thự của tôi đi.”

Đan Á Đồng liếc hắn, nghĩ đến việc vị Thiên vương này mới giải vây cho mình nên cũng không cự tuyệt ý tốt của hắn. Cậu nhấn một tin báo cho Lộ Phàm hay.

Tiểu Kỳ Thâm thấy Đan Á Đồng không có ý từ chối, khoe miệng liền cong lên một chút “Đợi lát nữa muốn ăn món gì, tôi gọi đầu bếp trong biệt thự

làm cho.”

Đan Á Đồng ngáp một cái “Ăn cái gì cũng được ạ.” Cậu ngó ra bầu trời tối đen như mực bên ngoài cửa xe “Cũng không đói lắm.”

“Cậu nhìn chính mình xem, gầy thế này còn gì.” Tiểu Kỳ Thâm thở dài “Cho nên phải chú ý vụ ăn uống mới được, trợ lý của cậu bình thường làm cái gì thế?”

Đan Á Đồng cười cười “Anh ta về nhà rồi.”

Nghĩ đến hình huống Đan Á Đồng hôm nay gặp phải, Tiểu Kỳ Thâm nhíu mày “Lộ Phàm không là người đại diện của cậu à, sao lại để cậu gặp phải chuyện này chứ.”

Đan Á Đồng có chút cúi đầu “Có lẽ vì hôm nay là ngày giỗ của Cảnh An Tước, nên tâm tình của anh ấy có chút không tốt.” Ngẩng đầu lên, Đan Á Đồng cười lên “”Không nói những thứ này nữa. Em hơi buồn ngủ, đến thì bảo em.” Nói xong thì nhắm mắt lại.

Trong xe trở lại vẻ yên tĩnh ban đầu, Tiểu Kỳ Thâm nhìn sắc mặt tái nhợt của Đan Á Đồng, mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Đêm, còn đang duy trì sự yên lặng liên tục của nó.

-----oOo-----

Chương 58: Thiệp mời sinh nhật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc Đường Nguyễn Khanh ra khỏi thang máy, liền thấy được thiếu niên đang đứng ở hành lang ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt, trên mặt cậu không lộ ra một cảm xúc gì.

Y kinh ngạc nhìn thiếu niên. Trong nháy mắt, hình ảnh thiếu niên cùng hình ảnh vẫn luôn hiện rõ trong kí ức y trùng lại thành một, làm y không đành lòng đánh vỡ sự tĩnh lặng của cậu.

Đúng lúc này, một thanh niên đẹp trai đi đến cạnh cậu, trong tay cầm một lon sữa dừa, nhét mạnh vào tay thiếu niên, trên mặt hắn là vẻ vô lại y chưa từng thấy qua.

Trong trí nhớ, thanh niên tuy không đứng đắn, nhưng cũng chỉ là cười tà ác, chưa từng giống một tên du côn như lúc này, mà mục đích của hắn chỉ là làm cho thiếu niên kia uống hết lon nước hắn đưa cho.

Y thu hồi ánh mắt, bất giác chọn một con đường khác nhẹ nhàng rời đi. Sự ám áp giữa hai người đó làm cho y không có cách nào chen chân vào.

Vào văn phòng, mới ngồi xuống một lúc, thì thấy Trương Phong cầm một túi hồ sơ đến.

Đường Nguyễn Khanh nhìn vật trong tay Trương Phong “Cái gì thế?”

“Hình của Đan Á Đồng làm đại diện cho sản phẩm ạ.” Trương Phong đặt túi hồ sơ lên bàn của Đường Nguyễn Khanh, nghĩ nghĩ “Cậu ta là một nghệ sĩ rất tuyệt vời.”

“A?” Đường Nguyễn Khanh nhướn mày, nhìn Trương Phong không giống như là đang nói giỡn, cầm túi hồ sơ đổ đồng hình bên trong ra, tất cả các ảnh chụp đều rất đẹp.

Trong hình, thiếu niên đứng ở ban công theo phong cách của Châu Âu, cạnh đây có rất nhiều đóa hồng trắng nở rộ. Thiếu niên ngẩng đầu nhìn bầu trời, tóc cũng nhuộm chút vàng, cậu đưa tay lên muốn che nắng cho khỏi chói mắt, chiếc đồng hồ tinh xảo trên cổ tay dường như vì thiếu niên mà tăng thêm vài phần tao nhã, giống như một hoàng tử cô đơn, đang chờ người đến đánh thức.

Chỉ là một bên mặt nhưng lại làm người xem cảm nhận được sự xa hoa. Đường Nguyễn Khanh cũng không lật ra những tấm ảnh bên dưới nữa, y chỉ nhìn tấm thiếu niên ngắm bầu trời, giọng nói mang chút thở dài “Phải, rất tuyệt vời.”

Ánh mặt trời chiếu xuống, đồng tử màu trà của thiếu niên dường như cũng nhiễm một tầng kim sắc, lại có chút quyến rũ. Đường Nguyễn Khanh có cảm giác bản thân không thể nhìn tiếp. Bởi nếu nhìn nữa, lòng y sẽ lệch khỏi quỹ đạo vốn có, sẽ đi về hướng làm cho y không dám nghĩ đến.

Lộ Phàm vừa đến công ty liền thấy một thằng nhãi nào đó đang xun xoe bên cạnh nghệ sĩ của mình. Anh nhướn mày, chẳng lẽ Tiểu Kỳ Thâm này bị đóng băng hoạt động rồi. Nếu không sao lại dư giờ mà quần quýt lấy Á Đồng như thế chứ?

Bạn Thiên vương nào đó ân cần kéo nắp lon, đút một ống hút vào, rồi đưa đến trước mặt Đan Á Đồng “Nhãn hiệu sữa dừa này hương vị cũng ổn đấy. Tuyệt đối không chứa melamine đâu, không độc hại cũng không có tác dụng phụ, một lon này bằng năm lon Ngũ Lộc.”

Đan Á Đồng nhận lon sữa dừa, uống một ngụm rồi mới nói “Ngũ Lộc sản xuất sữa bột, chứ không phải sữa dừa. Mà Ngũ Lộc chứa melamine hả?” Cậu liếc nhìn cái nhãn hiệu sữa dừa “Đây không phải sản phẩm anh làm người đại diện à?”

Tiểu Kỳ Thâm gật đầu “Dù sao công ty cũng cung cấp đồ uống miễn phí cho tôi, sao lại không làm. Nhưng mà, nghe nói trước đây công ty này có mời qua Cảnh An Tước làm người đại diện đấy, cậu biết việc này không?”

Đan Á Đồng tiếp tục uống sữa dừa, gật đầu, tỏ vẻ bản thân biết.

Tiểu Kỳ Thâm cười tủm tỉm nhìn Đan Á Đồng, có vẻ là vì cậu nguyện ý uống sữa dừa hần đưa mà thấy vui lắm. Thấy cậu uống xong một lon, hần tiếp tục chân chó cầm lon rỗng trong tay Đan Á Đồng, đi bỏ vào thùng rác cách đó tận năm thước.

Khi hần xoay người lại thì thấy Lộ Phàm tay cầm một tờ giấy giống như thiệp mời gì đó đang đến gần chỗ Đan Á Đồng.

Hần nhúu mày, hai tay đút túi quần, chậm rì rì đi tới gần hai người nọ.

“Á Đồng, đây là thiệp mời sinh nhật của Lạc Viêm Kiềm. Địa điểm là biệt thự Lạc gia.” Lộ Phàm đưa thiệp mời đến trước mặt Đan Á Đồng “Là người đại diện của Lạc Viêm Kiềm lúc này đưa tới. Nếu cậu muốn đi thì cứ nói, tôi sẽ hủy lịch trình tối nay cho.”

Đan Á Đồng cầm lấy thiệp mời, trên mặt không phải là chữ in, mà là nét bút máy mạnh mẽ ghi lên, chữ ký ghi rất rõ ràng người mời, Lạc An.

“Lạc An?” Đan Á Đồng ngẩng đầu, thắc mắc nhìn Lộ Phàm.

“Đây là tên của Lạc Viêm Kiềm, cậu ta tên thật là Lạc An.” Lộ Phàm đẩy kính mắt. Anh chợt nhớ lại nhiều năm trước, trong một buổi chiều mưa tầm tã, người kia còn từng đưa thằng nhóc Lạc An trốn nhà trở lại Lạc gia.

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, Lạc An... Tên này hình như quen quen.

Cậu đột nhiên nhớ ra, Lạc Viêm Kiềm cũng đã từng đề cập đến vụ tiệc sinh nhật này từ lâu rồi, lúc đó cậu trả lời thế nào nhỉ? Đan Á Đồng lắc đầu, dù thế nào thì cuối tuần bản thân cùng cậu ta cũng phải quay phim chung, nếu chỉ vì một bữa tiệc sinh nhật mà khiến ngại ngùng khi gặp mặt thì thật không phải lựa chọn sáng suốt.

Gấp lại thiệp mời, cậu nói “Lịch làm việc tối này anh giúp tôi hủy nhé, làm phiền anh rồi.” Nhíu mày, cậu nên trực tiếp tặng tiền hay quà tương đương thì phù hợp đây.

“Tôi đã giúp cậu chuẩn bị quà xong rồi.” Lộ Phàm giống như đã lường trước được quyết định của cậu “Nghệ sĩ yêu thích của Lạc Viêm Kiềm là Cảnh An Tước, tôi lấy ra một collection đặc biệt của Cảnh An Tước rồi. Lát nữa tôi lấy cho cậu đem đi.”

Đan Á Đồng không có ý kiến, gật đầu, cậu đem thiệp mời cất vào túi áo. Xoay người lại thì thấy Tiểu Kỳ Thâm đang đứng ở phía sau, hơi hơi lùi về sau một bước.

“Á Đồng cũng có thiệp mời à, tôi cũng có thiệp mời. Đến lúc đó chúng ta cùng đi nha.” Tiểu Kỳ Thâm không nghĩ gì nói liền luôn, cánh tay tốt đẹp nằm trên vai Đan Á Đồng “Buổi chiều tôi lái xe tới đón cậu.”

Ánh mắt Lộ Phàm sắc bén nhìn móng vuốt của Tiểu Kỳ Thâm đặt ở trên vai Đan Á Đồng, kéo Đan Á Đồng ra, mặt không cảm xúc nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Tiểu Thiên vương, Tạ Huân đang tìm cậu đây. Nói trong thùng rác có tấm thiệp nào đó, hỏi cậu còn cần nữa không?”

“A, phải không? Thật không biết là cô lao công nào không cẩn thận ném thiệp mời của tôi đi thế.” Tiểu Kỳ Thâm cười tủm tỉm phát phát tay với Đan Á Đồng “Á Đồng, tôi đi trước xem sao đã.” Xoay người, Tiểu Kỳ Thâm nghiêng răng, Lộ Phàm này đúng là hòn đá cản đường mà!

“Tiểu Thiên vương đi thông thả.” Lộ Phàm đứng đó nói với theo, đẩy đẩy kính mắt. Tiểu Kỳ Thâm, cái thằng gay chết tiệt này!

“Lộ Phàm...” Đan Á Đồng vẽ mặt bình thản nghiêng đầu nhìn Lộ Phàm.

“Sao?” Lộ Phàm mỉm cười.

“Không cần đẩy mắt kính của anh nữa đâu, đây tiếp là rơi đấy.”

Lộ Phàm:.....

Tiểu Kỳ Thâm trở về phòng nghỉ của mình, nhặt lại tấm thiệp mời từ trong thùng rác lên, nhìn chữ ký do máy tính tạo ra “Lạc Viêm Kiềm...” Khi hắn thấy Lạc Viêm Kiềm tự mình ghi thiệp mời liền hiểu được, tâm tư Lạc Viêm Kiềm với Đan Á Đồng có lẽ không đơn giản như vậy.

Nghịch với tấm thiệp mời trong tay, ánh mắt hắn có chút nheo lại, sớm đã là một thằng vô lại ở bên cạnh Đan Á Đồng, hắn thật muốn nhìn xem Lạc Viêm Kiềm muốn gì.

Tiếng gõ cửa vang lên, hắn đặt thiệp mời trở lại trên mặt bàn “Vào đi.”

Tạ Huân vừa vào cửa liền thấy thiệp mời màu đỏ đã bay từ thùng rác lên mặt bàn, hắn không chút khách sáo ngồi xuống sofa “Tối nay cậu muốn đi à?”

Tiểu Kỳ Thâm không chút do dự gật đầu.

“Nhưng hôm nay cậu phải cùng đi đến buổi đàm phán với người phụ trách một nhãn hiệu quốc tế, dù cho như vậy...”

“Giúp tôi thoát thác đi.” Tiểu Kỳ Thâm đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ “Lão Tạ, cho dù phải vứt bỏ hợp đồng làm người đại diện cho nhãn hiệu quốc tế, thì tôi cũng không muốn vứt bỏ người mình yêu.”

Tạ Huân thật không ngờ Tiểu Kỳ Thâm lại trực tiếp nói ra tình cảm của mình như vậy, hắn cau mày nói “Kỳ Thâm, cậu phải nghĩ kỹ.”

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi.” Tiểu Kỳ Thâm xoay người lại nhìn Tạ Huân, trong

mắt là vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có “Tuy tôi chưa từng chính thức yêu người nào, nhưng lúc này là tôi thật sự nghiêm túc. Tôi cũng không muốn bởi vì danh tiếng hư ảo đó mà từ bỏ người trong lòng. Tình yêu chân chính thì không được so đo lợi ích.”

Tạ Huân kinh ngạc nhìn Tiểu Kỳ Thâm, đột nhiên cắt ngang “Dùng một đoạn thoại trong kịch bản để lừa tôi hả.”

Đột nhiên Tiểu Kỳ Thâm chuyển thành cười phá lên, mới vừa rồi còn là gương mặt cực kỳ nghiêm túc. Hắn ngồi xuống sofa, nói “A, bị phát hiện rồi.”

“Rất không may, trí nhớ tôi tốt lắm.” Tạ Huân đặt tay lên trán, che đi sự rung động trong lòng. Dù đó chỉ là một lời thoại, tuy lúc này Tiểu Kỳ Thâm cười cả lơ phát phơ, nhưng hắn có thể nhìn ra lúc Tiểu Kỳ Thâm nói những lời này đã nghiêm túc mức nào, nghiêm túc đến độ làm hắn sợ hãi.

“Đan Á Đồng, người này là một nghệ sĩ tốt, thì không thể làm một người yêu tốt được.” Tạ Huân không đành lòng nhìn nghệ sĩ chính mình bồi dưỡng suốt bốn năm trời cứ như vậy mà trì trệ đi xuống, thở dài nói “Cậu ta rất thích ngủ trưa. Người như vậy lãnh tâm vô tình. Yêu người như cậu ta không phải là điều may mắn.”

Nụ cười trên môi Tiểu Kỳ Thâm dần nhạt đi, hắn nhìn đầu ngón tay của mình “Có phải là giống người được giới truyền thông xưng tụng là hoàng tử tình cảm Cảnh An Tước không?”

Tạ Huân thật không ngờ hắn đột nhiên lại nhắc tới Cảnh An Tước, hơi sững sờ, cuối cùng là có chút yếu ớt gật nhẹ đầu “Đúng vậy, giống như là Cảnh An Tước. Đối với ai cũng là một bộ dạng ôn hòa, nhưng bên trong thì lại vô cùng lạnh lùng. Người như vậy làm cho người khác kiểu gì cũng không thích nổi.”

“Anh không thích Đan Á Đồng?” Tiểu Kỳ Thâm con mắt nheo lại, mang theo một tia lạnh lùng “Bởi vì cậu ấy giống Cảnh An Tước?”

Cảm giác được Tiểu Kỳ Thâm không vui, Tạ Huân cười khỏ “Tuy không nói tới thích, nhưng cũng không hẳn là ghét.” hắn đón ánh nhìn của Tiểu Kỳ Thâm “Bởi yêu người như vậy cuối cùng đều sẽ chỉ tan nát cõi lòng thôi.” Cũng giống như Đường Nguyễn Khanh, giống như Lâm Vũ Hân,

giống như Sa Tuyết Tương đã hại chết Cảnh An Tước.

Hắn vẫn nhớ như in tinh thần Đường Nguyễn Khanh đã không bình thường như thế nào khi hay tin Cảnh An Tước chết, Lâm Vũ Hân trước nay chưa từng tiêu tụy, còn có Sa Tuyết Tương cười điên cuồng khi bị cảnh sát bắt giữ.

Giới giải trí năm đó, cũng là đề mê hỗn loạn trước nay chưa từng có.

“Á Đồng không phải Cảnh An Tước.” Tiểu Kỳ Thâm đứng dậy “Tôi cũng sẽ không phải Sa Tuyết Tương.”

Tạ Huân xoa trán, nhắm mắt lại “Có lẽ vậy. Cậu không phải là Sa Tuyết Tương.” Nhưng chính hắn cũng không biết được, Á Đồng có thể nào lại lạnh lùng giống như Cảnh An Tước không.

Tiểu Kỳ Thâm nghe ra trong lời kia có hàm ý, hắn cầm lấy thiệp mời trên bàn “Tôi cũng không phải Đường Nguyễn Khanh. Tôi yêu thì sẽ tranh thủ, tôi sẽ không để cậu ấy trở thành Cảnh An Tước thứ hai. Cho dù cậu ấy lạnh lùng, tôi cũng muốn làm trái tim đó phát nhiệt.”

Tạ Huân cười lên. Đúng rồi, bởi vì người trước mắt không phải bọn hắn, mà là Tiểu Kỳ Thâm. Có lẽ, kết cục sẽ không giống như năm đó.

Có lẽ, sẽ có người hạnh phúc.

-----oOo-----

Chương 59: Bữa tiệc sinh nhật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đứa con độc nhất của Lạc gia tổ chức tiệc mừng sinh nhật đương nhiên sẽ có rất nhiều nhân vật lớn đến chúc mừng, nào là ông cục trưởng A, cục trưởng B, rồi cả ông bộ trưởng cũng nể mặt mà đến. Cái này tất nhiên không phải là vì Lạc Viêm Kiềm rồi, mà là vì ba của cậu.

Lạc Hoa cùng phu nhân của mình Tiên Bái ra chào hỏi khách đến. Tiên Bái tuy không phải mẹ ruột của Lạc Viêm Kiềm, nhưng sống cùng nhau

hơn mười năm cũng coi như là hòa hợp, dù thiếu cái không khí ấm áp giữa hai mẹ con ruột thịt, ít nhất cũng coi như khá bình thản.

Tiên Bái đương nhiên nhận ra tối nay Lạc Viêm Kiềm cứ mãi thắc thỏm. Bà cầm theo ly rượu tao nhã đến gần Lạc Viêm Kiềm, thấp giọng hỏi “An, có chuyện không vui hả?”

Lạc Viêm Kiềm nhìn người phụ nữ mang vẻ đẹp sắc sảo trước mặt, bình thản lắc đầu “Không có gì, chỉ hơi mệt một chút thôi ạ.”

“Con đó...” Tiên Bái có chút bất đắc dĩ “Thật không hiểu là nghĩ gì lại đi làm ca sĩ gì gì đó. Mỗi ngày đều phải chạy theo lịch trình, gầy đi nhiều quá.”

Lạc Viêm Kiềm cúi đầu không nói lời nào, chỉ nhìn rượu sâm banh trong ly.

Tiên Bái cũng biết có chừng mực, điều phải làm cũng chỉ có thế này, bà cười cười, đổi chủ đề nói “Đi thôi, con trai Tiểu gia cũng tới rồi. Đây là cơ hội khó gặp, con qua chào cậu ta đi.”

Lạc Viêm Kiềm nhìn qua cổng lớn, Đan Á Đồng còn chưa tới. Cậu giấu đi sự mất mát trong lòng, uống một ngụm sâm banh, có chút khổ sở đáp “Vâng.”

Tiên Bái chú ý tới cử chỉ của cậu, nghĩ chắc là đang chờ người nào đó nhưng người kia không đến. Xem ra An rất coi trọng người này, chỉ là không biết ai lại làm cho An vốn là đứa trẻ chẳng giao du nhiều người lại lộ ra vẻ mặt như thế.

Một chiếc xe Lincoln màu đen dừng ở ngoài cổng lớn Lạc gia. Bảo vệ cổng biết rõ, người mới tới lại là nhân vật lớn nào đó nữa, nên cũng không dám chậm trễ, liền bước đến nhìn thiệp mời đối phương đưa ra, thái độ lịch sự mở cửa chính.

Đan Á Đồng ngồi ở ghế phụ lái liếc nhìn dáng vẻ niềm nở của mấy nhân viên an ninh ở cổng “Anh nói xem, nếu em lái BMW công ty cho đến đây thì những người này sẽ tỏ thái độ như thế không?”

Tiểu Kỳ Thâm vừa lúc cho xe dừng lại, nghe Đan Á Đồng nói thế, cười

cười “BMW cũng không tồi, nhưng chỉ sợ những người này sẽ không niềm nở như thế này đâu.”

Đan Á Đồng mở cửa xe, quét mắt nhìn chiếc Lincoln “khủng” của Tiểu Kỳ Thâm, rất nghiêm túc suy nghĩ bản thân có nên mua một chiếc xe tương đối xa hoa không.

Đàn ông chẳng phải đều thích xe sao?

“Này, cậu không phải là đang nghĩ mua xe đấy chứ?” Tiểu Kỳ Thâm đóng cửa xe lại, trêu cậu.

Bị người đoán đúng tâm sự, Đan Á Đồng cũng không giận, cậu liếc Tiểu Kỳ Thâm “Đang phải suy nghĩ thật kỹ.”

Thời gian này, cậu ở Thiên Quan đương nhiên là kiếm được nhiều tiền hơn so với chủ nhân của thân thể này khi còn ở Phi Ngu. Nhưng khách quan mà nói, so với kiếp trước, số tiền này quả thật chẳng thấm vào đâu.

Nghĩ vậy, Đan Á Đồng không thể không thừa nhận bây giờ bản thân là một người nghèo. Cậu chỉnh chỉnh lại lễ phục của mình. Xem ra không có tiền đúng là chuyện khó.

Tiểu Kỳ Thâm thấy cậu không nói lời nào, cho là cậu đang giận, vội vàng cười nịnh nọt với Đan Á Đồng “Cái kia, chúng ta nếu không vào... Tiệc bắt đầu rồi.”

Đan Á Đồng nhìn Tiểu Kỳ Thâm cười một cách kỳ quái, người này bị hâm hả? Cậu nghe đại sảnh truyền ra tiếng nhạc, nhẹ gật đầu “Đi thôi.”

Tiểu Kỳ Thâm nhẹ nhàng thở ra, xem ra không giống là đang giận, khá tốt, khá tốt.

Đan Á Đồng đi hai bước, ngừng lại, cậu xoay người nhìn bạn Thiên vương còn cười ngu ngốc tại chỗ, mi nhướn lên.

Tiểu Kỳ Thâm hiểu ra, lập tức rất là vui vẻ đi về phía trước. Hắn và Đan Á Đồng với thân phận hiện tại, nếu Đan Á Đồng đi trước mặt hắn, ngày mai sẽ có phiền toái. Tối nay, tốt nhất là tránh mặt đám kí giả.

Bữa tiệc tổ chức ăn uống linh đình, mặc dù nhiều người nhưng lại không hề gây ra tiếng ồn quá lớn. Phu nhân các nhà đều duy trì vẻ gia giáo. Họ trò chuyện cùng nhau về chủ đề thời trang, trang sức, giọng điệu vừa phải, sẽ không quá ngạo mạn, cũng sẽ không làm bản thân có vẻ không có thân phận.

Đàn ông thì khách sáo với nhau, một mặt chú ý tin tức của công ty mình không để người khác nghe được, một mặt dùng mọi biện pháp để thám thính tin tức dù nhỏ xíu xiu của đối phương.

Bữa tiệc của giới thượng lưu, cũng không phải như phim truyền hình chỉ toàn uống rượu, khiêu vũ, mà còn là một buổi âm thầm đánh giá người khác.

Tiểu Kỳ Thâm bước vào lập tức khiến một số người xung quanh xoay người qua dò xét. Tuy biết cậu hai Tiểu gia này đang dần thân vào giới nghệ thuật, nhưng ai cũng biết là người ông già Tiểu gia yêu thích vốn là đứa cháu nội thứ hai này, mà không phải Tổng giám đốc Tiểu thị bây giờ.

Tuy bề ngoài Tiểu Trình Ngự là Tổng giám đốc Tiểu thị, nhưng chỉ cần ông già chưa chết thì hẳn mãi mãi chỉ là Tổng giám đốc trên danh nghĩa.

Rất nhanh liền có người tiến đến đón tiếp, nịnh nọt nhưng lại ra vẻ như không phải, rồi tỏ ra kính trọng nhưng làm như không phải cố ý. Từ giây phút bước vào bữa tiệc, Tiểu Kỳ Thâm là cậu hai Tiểu gia Tiểu Tử Mặc, lời nói và hành động của hắn đại diện cho Tiểu gia, chứ không phải Tiểu Thiên vương của giới giải trí nữa.

Đan Á Đồng thấy Tiểu Kỳ Thâm như vậy, lắc nhẹ ly rượu sâm banh, chuẩn bị bỏ đi thì đằng sau vang lên một tiếng gọi vô cùng mừng rỡ.

“Á Đồng.” Lạc Viêm Kiềm vui mừng ra mặt, cậu bước đến cạnh Đan Á Đồng “Tôi nghĩ hôm nay anh sẽ không đến đây.”

Đan Á Đồng mỉm cười “Không có đâu. Nhưng vì nãy mới chụp xong hình quảng cáo, nên có hơi trễ chút, còn đang muốn cậu thứ lỗi nè.”

“Anh có thể tới là tốt rồi.” ý thức được lời nói của bản thân hình như hơi lộ liễu quá, Lạc Viêm Kiềm có chút không được tự nhiên vội ho một tiếng “Là CM của đồng hồ bên Tiểu thị à?”

“Ừ.” Trong mắt Đan Á Đồng hiện lên một tia châm chọc “Cậu cả Tiểu gia đã nói, quảng cáo này mà chụp không tốt, thì tôi cũng đừng có mong được ở lâu trong giới giải trí này nữa, nhân vật lớn như vậy uy hiếp sao tôi có thể không nỗ lực hết sức chứ.”

“Anh ta là cái thá gì. Mẹ ruột chỉ là một người giúp việc của Tiểu gia, tỏ vẻ cái gì chứ.” Lạc Viêm Kiềm khinh thường hừ lạnh.

Người trong xã hội thượng lưu cực kỳ coi trọng xuất thân, Tiểu Trình Ngự là người lạnh lùng cùng với xuất thân của hắn không phải là không có liên quan. Thêm cả việc ông già Tiểu gia không thích hắn, nguyên nhân rất lớn cũng là vì mẹ của hắn.

Đan Á Đồng che dấu sự vui vẻ ở khóe miệng “Đây là tiệc sinh nhật của cậu.” Cậu liếc mắt bốn phía, quả nhiên phát hiện ra Tiểu Trình Ngự. Người đàn ông này mặt không cảm xúc đang trò chuyện với một người phụ nữ. Người đó chính là vợ hắn.

“Anh đừng lo bị anh ta uy hiếp.” Lạc Viêm Kiềm mặc dù có chút không cam lòng, nhưng vẫn mở miệng nói “Tiểu gia cũng không phải chỉ có mình anh ta là người thừa kế, Tiểu Kỳ Thâm sẽ không để anh bị bắt nạt đâu.”

Đan Á Đồng cũng chỉ cười cười. Cậu chưa bao giờ tin có người có thể che chở cho một người khác. Một người lúc khó khăn, điều đầu tiên nghĩ đến không phải là tìm người khác nhờ giúp đỡ, mà là phải tự giúp bản thân mình. Nếu như không biết điều này, dù cho không phải làm trong giới giải trí đi chăng nữa, cũng không thể nào tiến xa hơn được. Cho dù cậu tin Tiểu Kỳ Thâm thật sự sẽ giúp mình, nhưng cậu cũng không muốn cuối cùng Tiểu Kỳ Thâm lại là ô dù của mình.

Tiểu Kỳ Thâm sau khi “tổng tiễn” người cuối cùng xong, liền dáo dác bốn phía tìm Đan Á Đồng. Kết quả là thấy được Đan Á Đồng và Lạc Viêm Kiềm đang trò chuyện với nhau, xem biểu lộ của hai người thì hình như tâm trạng cũng không tệ lắm.

Người họ Tiểu nào đó ủy khuất, khổ sở. Hắn lạch cạch lạch cạch đi đến bên người Đan Á Đồng, rồi liền rất là khéo léo biến đổi “Á Đồng, sao chớp mắt cái là em biến mất tiêu thế?”

Cái giọng điệu này... Lạc Viêm Kiềm nắm cái ly thật chặt, trong lòng cậu khó chịu “Anh Tiểu hôm nay lại có thể đến tham gia sinh nhật của tôi, thật làm tôi thấy vinh hạnh quá.”

“À, tại hôm nay Á Đồng nói muốn tới, nên tôi liền đi cùng Á Đồng luôn.” Nói vậy ý là cậu đừng có tự mình đa tình, bản thiếu gia là nể Á Đồng mới đến đó.

Lạc Viêm Kiềm nghe ra ý của hắn, quay sang nói với Đan Á Đồng “Á Đồng, thật cảm ơn anh. Lần sau anh Tiểu nếu bề bộn công việc thì cũng đừng khiến anh ấy chỉ vì chuyện này mà trì hoãn, tôi sẽ ngại lắm đấy.”

Đan Á Đồng nhấp một hớp sâm banh, mỉm cười nghe hai người nói chuyện, cũng không nói gì. Nhưng việc hai người đang tràn đầy mùi thuốc súng làm cho cậu có chút hứng thú.

Hai người này hình như là vừa thấy mặt đã không thoải mái rồi. Chẳng lẽ thật sự như mình suy đoán, hai người này là tình địch của nhau? Nhưng bản thân cũng hay đi chung với Tiểu Kỳ Thâm như vậy, cũng đâu có thấy hắn cùng cô gái nào thân mật, ngoại trừ Lâm Vũ Hân... Nhưng, Lâm Vũ Hân thích chính là... Hơn nữa Tiểu Kỳ Thâm đối với Lâm Vũ Hân cũng không phải cảm giác của người yêu.

Đột nhiên nhớ tới bữa tiệc kỷ niệm tối ngày đó, Lạc Viêm Kiềm và Lâm Vũ Hân bị phóng viên ngăn ở một chỗ, chẳng lẽ nói... Lạc Viêm Kiềm thích Lâm Vũ Hân?

Bị suy đoán của bản thân lôi đi, Đan Á Đồng vội thoát khỏi những suy nghĩ vẩn vơ của bản thân. Bên tai truyền đến là tiếng nói chuyện vô cùng lịch sự của Tiểu Kỳ Thâm và Lạc Viêm Kiềm.

“Tôi đâu có qua mặt được Tiểu Thiên vương, tháng này cũng truyền ra nhiều scandal như vậy nha.”

“Cậu Lạc cũng đừng tự ti thế, scandal của cậu cũng đâu thiếu.”

“Phải rồi, tôi nghe nói Tiểu Thiên vương phải dời lịch phát hành album tới lui, cũng không nên xảy ra biến cố gì mới tốt.”

“Chuyện này cũng không nhọc đến cậu Lạc phải hao tâm tổn trí. Tôi nghe nói cậu Lạc quay phim thần tượng lần tỷ suất xem đài không cao, có cần tôi giúp PR chút không?”

Đan Á Đồng nheo mắt lại, nhìn người đàn ông đang đi về hướng này, lắc lắc ly rượu sâm banh lên “Tổng giám đốc Tiểu.” Nụ cười cậu mang đến cảm giác thật lạnh.

Nhìn thấy người đi tới, Tiểu Kỳ Thâm và Lạc Viêm Kiềm cũng không nào loạn nữa, bọn họ đều đứng ở cạnh Đan Á Đồng, tư thế giống như là nếu Tiểu Trình Ngự “vô lễ” với Đan Á Đồng, thì hai người bọn họ sẽ liền đem người này cho văng ra.

Tiểu Trình Ngự lại thấy rõ sự lạnh lùng trong mắt Đan Á Đồng, cái này không phải là hấn cảm nhận sai, mà là ngay từ đầu Đan Á Đồng đã thật sự không thích hấn. Nên lúc nào cũng cư xử vô cùng thiếu lễ độ, hay châm chọc hấn. Nhưng, trong trí nhớ của hấn, căn bản không biết thiếu niên này.

Tiểu Trình Ngự dừng bước lại, hấn không có ý đi qua tiếp, chỉ là giơ ly rượu lên hướng về ba người bọn họ, rồi sau đó xoay người rời đi.

“Hừ!” Lạc Viêm Kiềm hừm một tiếng.

“Xuy!” Tiểu Kỳ Thâm phì cười, làm động tác nâng ly rượu lên với bóng lưng Tiểu Trình Ngự, sau đó uống một ngụm sâm banh.

Đan Á Đồng nhìn bóng lưng Tiểu Trình Ngự, cười vô cùng hoàn hảo.

Lạc Viêm Kiềm và Tiểu Kỳ Thâm trao đổi ánh mắt, Lạc Viêm Kiềm chính là khó hiểu, Tiểu Kỳ Thâm chính là kiên quyết.

Tiểu Kỳ Thâm kiên quyết với tình yêu của mình.

Lạc Viêm Kiềm khó hiểu chính là cảm giác của Tiểu Kỳ Thâm đối với Đan Á Đồng, cũng có lẽ là không thể giải thích nổi tình cảm của bản thân.

Ai lại biết rõ, trong cái vòng lẩn quẩn phù phiếm này, cậu còn tìm không ra điều mình muốn, có lẽ đợi đến ngày cậu hiểu được thì đã trễ mất rồi.

-----oOo-----

Chương 60: Nổi tiếng thật rồi ~

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối cùng Đan Á Đồng ngồi lên xe của Tiểu Kỳ Thâm trở về nhà. Lúc rời đi, cậu không để ý thấy một ông già ngồi ở sofa đang dùng ánh mắt dò xét trên người cậu. Hoặc có lẽ là một nghệ sĩ đã sớm quen việc bị người khác soi mói nên ánh mắt đó căn bản không làm cậu thấy bận tâm.

“Đêm nay Tử Mặc cứ tò tò theo người nào thế?” Tiểu Hựu Thiên vịn cái ghế chống đầu rỗng, ánh mắt như một lưỡi dao sắc bén.

“Lão gia, đó là nghệ sĩ cùng công ty với cậu hai ạ. Với đây cũng là người đại diện cho sản phẩm đồng hồ mới của chúng ta.” Một người trung niên bên cạnh đáp.

“Nghệ sĩ...” Tiểu Hựu Thiên đứng lên nói “Về nhà. Gọi người đem tất cả tư liệu về người này đến cho ta trước 11 giờ.”

“Vâng.” Người đàn ông trung niên cung kính đi theo sau lưng ông, lấy ra điện thoại rồi thấp giọng giao việc cho thủ hạ. Sau đó, cả tinh thần đều căng ra đề phòng xung quanh, đến tận khi lão gia lên xe, cũng không hề buông lỏng cảnh giác.

Trở lại dinh thự của mình, Tiểu Hựu Thiên nhìn Tiểu Trình Ngự đang ngồi ở phòng khách, không nói gì mà cứ thế đi thẳng lên lầu.

Tiểu Trình Ngự nhìn ông già lên lầu, đại sảnh vắng tanh lại lần nữa trở nên yên tĩnh. Hắn nhìn cái chuông lớn trên tường, mỗi một tiếng gõ lại làm lòng hắn đau đớn.

Hồi đó, tuy cùng người khác ở chung một căn phòng bé xíu, nhưng vẫn là thoải mái hơn cả căn biệt thự xanh vàng rực rỡ này. Ít nhất lúc đó, còn có cậu ấy.

Nhớ tới khoảnh khắc tốt đẹp đó, trên gương mặt vốn luôn lạnh lùng giờ lại hiện lên chút tình cảm ấm áp. Nhưng tiếng giày cao gót cộc cộc lại cắt đứt dòng hồi ức của hắn.

Có chút không vui quay đầu lại “Em xuống đây làm gì?”

U' Tỉnh cười khỏ nói “Đã muộn rồi, ngủ thôi anh.”

“Em ngủ trước đi, anh còn một số việc, lát nữa phải lên phòng làm nốt.”
miễn cưỡng ngăn lại sự không kiên nhẫn trong lòng, Tiểu Trình Ngự tỏ ra vui vẻ một chút, nhưng lại vô cùng gượng ép.

Người vợ họ U' này là do hắn chọn. Vì tài lực của U' gia, hơn nữa U' Tỉnh lại là con gái độc nhất của nhà họ, nên hắn thừa nhận việc kết hôn cùng U' Tỉnh là vì củng cố thực lực của bản thân ở Tiểu gia.

Hắn đã mất đi tất cả, nên không thể lại mất đi quyền thừa kế Tiểu gia. Mà tài sản của Tiểu gia thì không thể nào lại cho một thằng là gay được.

Tuy người khác không biết, nhưng hắn lại biết rõ, Tiểu Tử Mặc là một thằng gay chính hiệu. Mà hắn chỉ cần cam đoan chuyện xảy ra ở California không bị lão già biết được thì hết thấy mọi thứ không có vấn đề gì.

Đột nhiên nghĩ đến tên ca sĩ biết được quá khứ của mình, hắn nhú mày.
Hắn nhất định phải làm cậu giữ kín bí mật này, không thể để xảy ra chuyện gì được.

U' Tỉnh cúi đầu xuống, nhìn ánh mắt xa cách của chồng, buồn bã lên lầu.

Tiểu Trình Ngự cũng không có liếc nhìn cô một cái, ngồi trên sofa, nghe tiếng đồng hồ lắc qua lắc lại đến thất thần. Cho nên khi hắn bị tiếng “cậu cả” làm bừng tỉnh, có chút phản ứng không kịp nhìn người trước mắt.

Người này là thủ hạ của ông nội, nhìn túi hồ sơ thật to trong tay anh ta, hắn thuận miệng nói “Anh cầm cái gì thế?”

“Đây là tư liệu của một nghệ sĩ. Bây giờ lão già đang chờ ở trên lầu, xin phép tôi lên trước.” Người trước mắt tuy tỏ thái độ lễ phép, nhưng Tiểu Trình Ngự lại cảm thấy, trong mắt người này có ý khinh thường hắn. Hắn nhìn bóng lưng người nọ, neho mắt lại.

Hai ngày sau sinh nhật của Lạc Viêm Kiềm, chính là buổi họp báo thông tin khởi quay “Ngàn năm”. Còn đến một tiếng nữa buổi họp báo mới bắt

đầu, nhưng cả hội trường đã kín người, các phóng viên các báo nhỏ đến chậm đành phải tìm cho mình một chỗ đứng, tốt xấu gì cũng có thể chụp được hai tấm hình, đào bới được chút tin tức trở về.

“Ngàn năm” là bộ phim duy nhất dùng thể loại huyền huyền để nói về mối tình đồng tính của yêu quái. Biên kịch nổi tiếng, đạo diễn nổi tiếng, đồng thời bộ phim còn quy tụ nhiều ngôi sao, cứ bóc đại một yêu quái nào cũng đều là những nhân vật tai to mặt lớn, lừng lẫy nổi danh.

Ví dụ như sâm yêu ngàn năm, chính là lão nghệ sĩ hàng đầu Lý Ái Hoa sắm vai, còn có tiểu hoa yêu chỉ xuất hiện có một cảnh cũng là nữ diễn viên thân tượng đang nổi danh đóng. Nhìn chung, cái phim này bất kì nhân vật nào cũng đang là người có tiếng nói trong giới. Hơn nữa còn có diễn viên, siêu sao Thiên vương Tiểu Kỳ Thâm, ca sĩ, diễn viên nổi tiếng Lạc Viêm Kiềm chắc chắn sẽ đóng vai thứ trong phim này nữa. Tất cả người ở đây không khỏi suy đoán xem diễn viên đóng vai hồ yêu sẽ là ai.

Xôn xao suy đoán, thậm chí các trang web lớn đều tiến hành bỏ phiếu bình chọn, kiểu đoán nào cũng có, từ người nổi tiếng đến một nhân vật ít danh tiếng dường như đều đã có tên trên mạng.

Nhưng đại bộ phận các hủ nữ đều nhắc đến một cái tên, Đan Á Đồng.

Lý do của các nàng là, Đan Á Đồng trong “Lâm thành” đã động tâm với Tiểu Kỳ Thâm, khắp nơi tràn đầy những đoạn yêu thương cấm kị giữa hai huynh đệ, hơn nữa còn vì hạnh phúc của ca ca mà hi sinh chính mình. Loại tình cảm này làm sao có thể là tình anh em bình thường chứ. Cái này nhất định là JQ, cường đại JQ, hơn nữa hai người trong concert tại Thượng Hải kết hợp với nhau vô cùng ăn ý, nếu ghép thành đôi thì đẹp cỡ nào...

Nhưng rất nhanh có người phản bác. Lý do bác bỏ là, tuy giờ Đan Á Đồng đang gặp thời, hợp tác với Tiểu Kỳ Thâm cũng không ít, nhưng Lý Nam là đạo diễn nổi danh quốc tế, làm sao có thể muốn một diễn viên mới ra mắt đóng vai quan trọng như vậy. Còn nữa, Tiểu Thiên vương hoàn mỹ như vậy, sao có thể chỉ thuộc về một người, anh ấy là của mọi người.

Hai nhóm người gây chiến tranh không ngừng, cho nên cuối cùng cả hai bên đều nói, chờ tin tức buổi họp báo là rõ ràng ngay.

Buổi họp báo tin này được rất nhiều nơi quan tâm, đến nỗi lúc buổi họp

báo mới bắt đầu, cả đại sảnh đã chật ních các báo đài, thậm chí một số phóng viên không may ngay cả cơ hội chen chúc cũng không có.

Đạo diễn, biên kịch, diễn viên chính, người làm phim đều đã xuất hiện, tiếng đèn chớp không ngừng phát ra. Tiểu Kỳ Thâm ngồi xuống cạnh Lý Nam, hấn và Lạc Viêm Kiềm lúc đó đồng thời không ngồi vào một chỗ, phóng viên ở đây đều biết, đó là vị trí của diễn viên thần bí kia.

Lễ phép bắt chuyện cùng Lý Nam, mỉm cười cùng chào hỏi rất truyền thống, mỗi tiếng nói, cử chỉ của Tiểu Kỳ Thâm đều vô cùng lịch lãm, đương nhiên nếu như không có cảnh hấn cùng với Lạc Viêm Kiềm đấu mắt nhau tại hiện trường thì càng quý phái hơn.

“Mọi người hấn cảm thấy rất kỳ quái, vì sao lần này “Ngàn năm” ngay cả một tin tức tuyên truyền trên TV cũng không có phải không?” Liêu Nhiễm cười nói ra thắc mắc trong lòng các phóng viên “Mọi người có thể cũng rất tò mò diễn viên chính còn lại là ai phải không?” Cô nhìn ánh mắt tỏa sáng của các phóng viên bên dưới, đương nhiên sẽ không hào phóng vạch trần bí ẩn cho bọn họ rồi, chỉ là vỗ tay một cái, bốn phía hội trường trượt xuống những tấm poster rất đẹp.

Có Tiểu Kỳ Thâm một thân bạch y, đứng trên mây, phiêu nhiên xuất trần; có Lạc Viêm Kiềm một thân lục y, dựa vào thân cây liễu, trong mắt ngập tràn tình yêu say đắm, có poster hình Tiểu Kỳ Thâm và Lạc Viêm Kiềm quyết đấu, cũng có poster các diễn viên khác, nhưng vẫn như cũ, không có poster của diễn viên chính bí mật kia đâu.

Các phóng viên một mặt bị các poster rất đẹp đó hấp dẫn, một mặt đối với diễn viên kia càng thêm hiếu kỳ. Giống như tìm được một hộp quà xinh đẹp, có người nói cho bạn biết, trong này chứa bảo vật trân quý của thế gian, nhưng lại cảm thấy lo lắng vì không thể mở được.

Lần này mảnh lời khá lớn.

Đan Á Đồng đứng ở hậu trường, nghe thanh âm huyền ảo ở phía trước, cậu hiểu đây là Liêu Nhiễm đang giúp đỡ mình. Bởi những trường hợp này sẽ tạo ra nhiều chủ đề cho cậu, nâng đỡ giúp cậu nổi tiếng. Cậu thật không ngờ, Liêu Nhiễm lại trợ lực cho cậu lớn như vậy.

Lộ Phàm nhìn sắc mặt bình tĩnh của Đan Á Đồng, thoả mãn nhẹ gật đầu.

Thiếu niên này thật đặc biệt, cho dù tất cả dự đoán về nhân vật đều đặt trước mặt cậu, thì cậu vẫn có thể giữ bản thân bình tĩnh như thế. Dem mình thích ứng tốt với mọi việc, đây là điều nghệ sĩ phải đạt được, nhưng cũng là điều khó khăn nhất.

“Có phải mọi người rất muốn nhìn một chút gút mắc yêu hận của tiên, hồ, trúc phải không?” Liêu Nhiễm xem chừng phóng viên hẳn đã mắc câu hết rồi, có thể thu hoạch thôi, cao giọng nói “Mời mọi người xem thời khắc đẹp nhất của ba người bọn họ.”

Đằng sau, một tấm poster thật to chậm rãi kéo xuống, một hình ảnh tuyệt đẹp lập tức hấp dẫn ánh nhìn của tất cả mọi người.

Bên dưới cây hoa đào, nam nhân hồng y mị nhãn như tơ, ngón tay trắng nõn khêu nhẹ dây cầm, tay kia lại có chút biếng nhác vuốt vành tai của mình, mặc sợi tóc cùng cánh đào hồng nhạt quấn lấy nhau trong không trung như mộng ảo. Xen vào giữa nam nhân và thiếu niên là một nụ cười mơ hồ, tựa như hồ ly cao quý ưu nhã lại tràn đầy quyến rũ, đủ để mê hoặc cả thế nhân.

Bên cạnh cây hoa đào, một nam nhân mặc áo bào trắng ngời mỉm cười, tay nâng chén rượu lục ngọc. Nhưng tâm tư của hắn rõ ràng là không ở trên chén rượu tinh xảo này, ánh mắt hắn rơi trên người thiếu niên hồng y, ánh mắt sủng nịnh và ôn nhu, dường như là đang bảo hộ bảo bối trân quý nhất thế gian, rất cẩn thận nhưng lại không cho người khác cảm thấy cổ sức, hết thay đều thật tự nhiên, tốt đẹp như vậy.

Sau lưng hồng y thiếu niên có một đoạn hành lang thật dài, thiếu niên lục y cầm tiêu dựa vào một gốc cây thâm tình nhìn cậu, dường như trong mắt chỉ có cậu, thế giới đó chỉ có một người mị hoặc ngời bên cầm.

Hoa đào, gió xuân, còn có người yêu người đậm sâu, đủ để phổ thành một khúc tình ngàn năm.

Chỉ với một tấm poster như vậy, đã khiến người xem nhìn ra gút mắc yêu hận giữa ba nhân vật này, đồng thời cũng làm cho khán giả nhìn không được muốn tìm hiểu chuyện xưa ba nhân vật này đã rung động đến tâm can như thế nào. Muốn biết, rốt cuộc họ có phải đã lấy được hạnh phúc thật vậy không.

“Mọi người cùng chào đón diễn viên đóng vai hồ yêu, Đan Á Đồng nào.” Giọng nói của Liêu Nhiễm khiến các phóng viên ngừng dòng suy nghĩ miên man, bọn họ mới phát hiện ra, thiếu niên áo đỏ kia vậy mà lại là Đan Á Đồng luôn cười đến ngưỡng ngưỡng trước mặt giới truyền thông. Bọn họ nhìn thiếu niên mặc bộ veston màu trắng ngồi xuống ghế, nhìn thiếu niên cúi chào các thành viên khác trong đoàn, trong đầu mới hiện ra một nhóm từ, a, hóa ra diễn viên chính là Đan Á Đồng.

Cái gì?! Diễn viên chính là Đan Á Đồng?!

Các phóng viên dường như lúc này mới chính thức bừng tỉnh, tiếng chớp nháy liên không ngừng nổi lên từ bốn phía. Trong đầu họ đang không ngừng thắc mắc, Đan Á Đồng này sao lại tìm được một cơ hội như vậy. Bọn họ đều muốn biết, nhờ cái gì mà Đan Á Đồng lại đóng được một nhân vật mị hoặc như thế.

“Mọi người.” Đan Á Đồng mỉm cười “Về vấn đề tại sao tôi đóng vai Phong Vô, mọi người có thể phải hỏi chị Liêu rồi. Còn ảnh poster sao như vậy...Uhm, phải nói là phong hoa tuyết đại, tôi thích từ ngữ này.” Cậu quay đầu nhìn tấm poster ở hội trường “Tôi cảm thấy, lúc chụp cảnh này, tôi chính là Phong Vô, chứ không phải người khác.”

Đáp án này rất nguyên tắc, mà cũng là một lời nói thật. Khi đóng loại nhân vật này, phải chìm vào nó. Đan Á Đồng trả lời như vậy làm cho người khác không sao bắt lỗi được.

“Xin hỏi Tiểu Thiên vương và Viêm Kiềm, trong phim hai người đóng vai tình địch, như vậy hai anh có thể nào bị nhân vật ảnh hưởng sinh ra bất hòa không?”

Vấn đề được hỏi rất sâu xa, ý là, có thể hay không phim giả thành thật.

“Dáng vẻ tài hoa bậc nhất như thế, thật sự là khó nói quá.” Tiểu Kỳ Thâm hào phóng cười “Nếu quả thật có tình huống như vậy, tôi sẽ là người đầu tiên nói cho mọi người.”

Tiểu Kỳ Thâm trả lời như vậy, rất thẳng thắn, ngược lại sẽ không để cho người khác bóp méo lời nói của hắn. Đương nhiên, cũng phải xem có người nào dám nghĩ lệch lạc không.

“Tôi thì, điều kiện tiên quyết là Á Đồng phải đồng ý nha.” Lời này Lạc Viêm Kiềm càng trắng trợn, dẫn đến các phóng viên ở hội trường cười phá lên.

Lúc sau hỏi thêm chút vấn đề về các diễn viên, hiện trường rất náo nhiệt nhưng không lộ vẻ hỗn loạn. Cuối cùng vẫn là Lý Nam trả lời phóng viên vấn đề vì sao lại để Đan Á Đồng đóng vai chính.

“Lúc Liêu Nhiễm đề cử Á Đồng, cô ấy có nói Á Đồng là người thích hợp nhất. Khi ấy tuy tôi không biết rõ cuộc khả năng diễn xuất của Á Đồng ra sao, nhưng cũng là phải nể mặt Liêu đại mỹ nhân một chút, nên yêu cầu ngày đó Á Đồng đến casting thử vai.” Lý Nam dừng một chút, ánh mắt mang theo cảm giác như phát hiện ra vật quý “Kết quả Á Đồng đã khiến tôi rất mừng. Tôi không thể không thừa nhận, Á Đồng là người thích hợp với nhân vật này nhất.”

Lý Nam là ai chứ, là đạo diễn nổi danh quốc tế, là một đạo diễn vô cùng khó khăn trong khâu tuyển diễn viên. Hơn nữa chưa bao giờ nể nang người khác, khi hần khen ngợi diễn viên nhiều như vậy không phải là khách sáo, mà là khen thật sự. Các phóng viên đã hiểu, Đan Á Đồng này là dựa vào thực lực của chính mình để tìm được vị trí này.

Trong lòng các phóng viên đều đã bắt đầu có bản thảo cho riêng mình. Bọn họ đã dự liệu được, Đan Á Đồng sẽ nổi tiếng, vô cùng nổi tiếng.

Thiếu niên ngồi trên sân khấu, được đạo diễn lớn quốc tế khen ngợi như vậy nhưng vẫn như cậu bé hiền lành nhà hàng xóm mím cười bình thản như trước, làm cho những người nhìn thấy đều có một cảm giác thoải mái trong lòng.

Lộ Phàm nhìn biểu lộ của các phóng viên bên dưới, anh có thể xác định, Đan Á Đồng lúc này đây, nổi tiếng thật rồi.

-----oOo-----

Chương 61: Phim hay mở màn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong thời gian ngắn, Đan Á Đồng cũng trở thành đứa con cưng của báo chí. Dường như chỉ trong vòng một đêm, cậu đã làm cho nhiều người biết đến mình hơn, và khiến tất cả các tạp chí đều đưa tin về cậu. Phim nào cậu từng đóng qua, show nào cậu từng tham gia, bài hát nào cậu từng trình bày, tất tần tật những gì liên quan tới cậu đều khiến giới truyền thông tán dương một cách trắng trợn.

Lộ Phàm lật lật các trang trong cuốn tạp chí trong tay, nhìn người đang ngồi trên sofa “Cậu nổi tiếng rồi đây.”

Đan Á Đồng mí mắt cũng không nhấc lên, chơi mấy game xếp khối trên di động “À.”

Lộ Phàm cảm thấy tuy gặp được một nghệ sĩ không hay lo lắng là chuyện tốt, nhưng ít quá mức lại khiến cho người ta không có cảm giác thành tựu. Cứ như bây giờ, người này ngay cả một tia vui sướng cũng không có, thậm chí còn thấy bình tĩnh hơn cả anh.

Trong lòng Lộ Phàm thấy có chút bất bình. Nổi tiếng rồi cuộc là vì ai chứ, sao bản thân anh còn thấy hưng phấn hơn, còn chính chủ lại chẳng thêm đề ý cứ chăm chăm chơi game?

“Công ty cho người đem xe tới cho cậu đây, cần cái gì nhớ nói cho tôi biết, tôi sẽ báo lên trên.” Lộ Phàm nói xong, kéo một chồng ảnh từ ngăn kéo ra, mở máy tính lên “Tiêu thị sử dụng đồng hình quảng cáo này, với CM này nữa, cậu muốn qua coi chút không?”

Đan Á Đồng lười biếng đứng dậy, đi đến trước bàn máy tính Lộ Phàm, thờ ơ cầm lên vài tấm hình, để lộ ra một tấm cậu đứng nghiêng người ở ban công, có tấm cậu đứng cầu thang, còn có một tấm là chụp khi cậu đang đánh dương cầm, cuối cùng là tấm...Cậu cầm lấy tấm hình này lên, nhìn cẩn thận.

Ảnh này không phải được chụp cho quảng cáo, mà là lúc cậu nghỉ ngơi ở studio bị người khác chụp lại.

Cậu ngồi nghỉ trên ghế, hai tay đặt trên người, bộ dáng lười biếng cũng rất tùy tiện. Bốn tấm hình này dùng chủ đề u buồn, cơ trí, tao nhã, biếng nhác để phân biệt, mỗi một bộ đều lấy được ảnh rất đẹp, nhưng Đan Á Đồng chỉ cầm trong tay tấm đang ngủ này.

Lộ Phàm nhìn tấm ảnh trong tay câu “Sao thế, cậu không thích tấm này à?”

Đan Á Đồng buông tấm ảnh xuống nhẹ cười, lắc đầu “Không có, rất tốt.” Hóa ra, bộ dạng thân thể này khi ngủ lại như vậy, vô hại giống như một con mèo. Cậu vuốt cằm, cùng bản tính hình như có chút không hợp nhĩ.

“Nhìn đoạn quảng cáo này đi, nghe nói quay cũng được lắm.” Lộ Phàm mở video ra, lúc ngẩng đầu lên, đã thấy lưng Đan Á Đồng tiếp tục đặt ở sofa.

“Cậu không coi à?” Lộ Phàm tắt máy tính “Rốt cuộc cậu muốn cái gì?” Muốn danh lợi thì vì cái gì lại biểu hiện thờ ơ như vậy? Nếu đã xem thường cuộc sống phù phiếm thì cần gì phải lưu lại ở giới này?

Đây là lần đầu tiên Lộ Phàm nói trắng ra những gì thắc mắc trong lòng như vậy. Nhưng khi anh hỏi xong, thì anh đã biết, đối phương sẽ không trả lời vấn đề của mình.

Nhưng anh thật bất ngờ, vậy mà Đan Á Đồng lại mở miệng.

Con người Đan Á Đồng lúc này rất đen, thật giống với vết mực loang, làm cho người khác nhìn không thấy đáy. Cậu ngẩng đầu nhìn Lộ Phàm đang chờ đợi đáp án “Bởi vì tôi quá nhàm chán. Cái giới showbiz phù hoa nhưng hỗn loạn, hơn nữa phải đeo nhiều lớp mặt nạ như vậy, nên tôi đang hưởng thụ nó, đi từng bước, từng bước, đây chính là điều tôi muốn.”

“Cái thế giới phù hoa này, chỉ có phù phiếm với giả tạo mới có thể khiến tôi hiểu được thế giới này tốt cùng xấu xa, ghê tởm như thế nào. Không phải rất thú vị sao.” Trong trí nhớ, có một người đàn ông đã nói vậy. Khi đó người kia còn mặc áo tắm, tẩy sạch đi mùi rượu đầy người. Mà ngày hôm sau, người đàn ông đó đã chèo được vị trí diễn viên chính trong một bộ phim. Cũng từ đó về sau, địa vị của người kia tại showbiz càng cao, cuối cùng đến được đỉnh cao không ai với được.

Nói ra loại lời này, đến tốt cùng là đã trải qua sự tối tăm như thế nào, mới có thể cười đến mây trôi nước chảy khi đối mặt với những điều đáng ghê tởm kia.

Lộ Phàm nhìn người vùi đầu vào trò chơi, có chút thở dài một hơi “Cậu nghỉ ngơi cho khỏe một lúc đi, lát nữa tôi sẽ đưa cậu đến studio. Trong khoảng thời gian này chỉ sợ cậu phải quay liên tục, tôi không có thời gian ở cạnh cậu được. Cậu nhớ phải chăm sóc bản thân đây. À, Dương Quân chiều tối này sẽ chạy về đến đây, đến lúc đó tôi sẽ kêu cậu ta trực tiếp đến đoàn làm phim báo danh luôn.”

Đan Á Đồng kỳ quái liếc nhìn Lộ Phàm, người này như thế nào thoáng cái đã thành giọng điệu dằn đến khùng bố như vậy. Cậu gập nắp di động lại “Tôi vào phòng mình nghỉ ngơi chút đây, đến lúc đó anh vào gọi tôi.”

Phòng nghỉ của nghệ sĩ và người đại diện không cùng một tầng, lúc cửa thang máy mở ra, không ngờ bên trong còn có một người khác.

Đường Nguyễn Khanh mỉm cười với Đan Á Đồng, chu đáo giúp Đan Á Đồng nhân tăng trật “Nghe nói hôm nay cậu phải quay phim, đã chuẩn bị xong mọi thứ chưa?”

Đan Á Đồng đứng ở một bên, gật đầu “Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong rồi, nghe Lộ Phàm nói công ty còn sắp xếp cho tôi một cái xe, cảm ơn Tổng giám đốc.”

Đường Nguyễn Khanh còn muốn nói điều gì đó, nhưng cửa thang máy đã mở ra, Đan Á Đồng mỉm cười với Đường Nguyễn Khanh “Vâng, tôi ra ngoài trước nhé.”

“Ừ.” Đường Nguyễn Khanh thấy thiếu niên cười, đột nhiên mở miệng nói “Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Đan Á Đồng đang cười khi nghe thế liền giật mình, nhưng chỉ là trong chớp mắt, cậu cười lớn hơn chút “Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn.”

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, thiếu niên biến mất sau cánh cửa thang máy trước mắt Đường Nguyễn Khanh, y nhân xuống lại số tầng vừa nãy gặp được Đan Á Đồng. Mà ngay cả chính y cũng không biết, sao lúc đó y lại quyết định cùng xuống tầng dưới với thiếu niên kia.

Y chỉ cảm thấy, nhìn cậu trong khoảnh khắc đó, y muốn cùng cậu, một mình ở cùng cậu. Y nhắm mắt lại cười khổ, loại xúc động này không giải thích được, thật sự không thể tượng tượng, người này, cũng không phải là

Cảnh An Tước.

Nơi tiến hành quay “Ngàn năm” cũng rất bí ẩn, không có công khai với báo giới. Làm vậy cũng là vì tránh cho nội dung phim bị rò rỉ. Lúc Lộ Phàm đưa Đan Á Đồng đến phim trường đã là 10 giờ. Trước là cùng các nhân viên phim trường khách sáo một phen, rồi mới dẫn Đan Á Đồng tới gặp Lý Nam. Hai người trước kia vì mối quan hệ với Cảnh An Tước nên cũng có chút giao tình, lại hàn huyên một hồi, xong rồi mới rời đi.

Sau khi Lộ Phàm đi, Lý Nam vừa ngậm điều thuốc vừa nói “Xem ra Lộ Phàm là chuẩn bị dốc hết sức lực để nâng đỡ cho thằng nhóc cậu đấy. Suốt bốn năm nay, tôi cũng rất ít thấy cậu ta vì một nghệ sĩ mà hao tâm như vậy, nghệ sĩ được cậu ta để ý cũng không nhiều đâu.”

Đan Á Đồng nhếch miệng cười “Vinh hạnh của em.” Chỉ là trên mặt, lại nhìn không ra cái vẻ thấy vinh hạnh chút nào.

Lý Nam dường như là nhìn ra cậu không cho là đúng, dụi tắt điều thuốc “Cậu đừng cho là tôi nói giỡn. Ngoại trừ Cảnh An Tước, tôi chưa bao giờ thấy Lộ Phàm đối với ai tận tâm như vậy. Nhóc con, cậu nên cười trộm đi.”

Đan Á Đồng như trước chỉ là cười cười. Lúc này Liêu Nhiễm cầm theo túi xách tinh xảo vừa bước đến, nhìn thấy Đan Á Đồng, rất nhanh ngồi xuống cạnh cậu, cười tủm tỉm hỏi “Á Đồng, lát nữa diễn cảnh đầu, cậu muốn diễn cùng ai trước?”

Đan Á Đồng nhìn vào khuôn mặt tươi cười nhiệt tình của Liêu Nhiễm, không nhanh không chậm đáp “Đạo diễn bố trí thế nào thì cứ diễn vậy thôi, cái này không quan trọng...”

“Sao lại không quan trọng. Em nghĩ muốn diễn cùng Tiểu Thiên vương trước hay là Viêm Kiềm trước?” Hiển nhiên, bà chị họ Liêu này đem tinh thần kiên nhẫn phát triển tới cực hạn.

Đan Á Đồng có một cảm giác, cảm thấy trong mắt Liêu Nhiễm có cái gì đó mà cậu không hiểu được, loại cảm xúc này khiến cậu cảm thấy có chút nguy hiểm. Cậu vội ho một tiếng, quay đầu nhìn sang Lý Nam “Đạo diễn Lý, cảnh đầu em diễn cùng ai ạ?”

Lý Nam thấy thẳng nhóc vừa nãy còn nói năng mây trôi nước chảy mà giờ mặt mũi vô cùng không tự nhiên, tâm tình hẳn tốt lắm, nói “Chờ tổ thiết kế bố trí trường quay xong rồi, thì cả ba diễn viên chính cùng diễn luôn. Á Đồng, cậu giờ có thể đi chuẩn bị hóa trang được rồi đó.”

“Ba người cùng quay chung sao?” Liêu Nhiễm mở to hai mắt, ánh sáng bắn tung tóe từ mắt hạnh xinh đẹp làm cho người khác không dám nhìn “Tình địch quyết đấu với nhau vì hồ yêu khuynh quốc khuynh thành, thật là JQ nhiệt huyết nha, thật sự là quá tuyệt.”

Đan Á Đồng nhìn cô nàng nào đó đang đắm chìm trong ảo tưởng, dùng ánh mắt hỏi thăm Lý Nam, biên kịch này đầu óc không có vấn đề gì đó chứ?

Lý Nam lông mày nhíu lại, là người sáng tác văn học khó tránh có nhiều chỗ không bình thường.

Đan Á Đồng hiểu rõ, xoay người đi đến phòng hóa trang. Vào phòng hóa trang rồi, Đan Á Đồng mới thấy có vài người đang vây quanh Lạc Viêm Kiềm giúp cậu ta sửa sang lại bộ áo màu xanh lá cây.

Công tâm mà nói, Lạc Viêm Kiềm đóng vai này quả thật rất phù hợp. Tuy cậu chỉ cùng Lạc Viêm Kiềm mới quay thử một cảnh, nhưng diễn xuất không tệ chút nào. Vai diễn trúc yêu này, Lạc Viêm Kiềm rất phù hợp.

Lạc Viêm Kiềm nhìn thấy Đan Á Đồng, cười thật to “Á Đồng, anh đến rồi à?”

“Ừ.” Đan Á Đồng nhẹ gạt đầu, mắt nhìn sang Hạ Tây Xuyên đang đứng ở một bên “Tôi đi đổi phục trang đây, cậu cứ làm gì thì làm đi.”

Đổi xong quần áo đi ra, cậu cũng không để nhiều người vây quanh giúp đỡ, mà tự mình đeo mấy trang sức phù hợp lên, xong rồi thì ngồi chờ để chuyên viên hóa trang đến make up. Lạc Viêm Kiềm ngồi ở bên tay trái cậu.

“Á Đồng, không nghĩ ra là anh lại biết phối hợp mấy thứ này đấy.” Trong giọng Lạc Viêm Kiềm mang theo sự kinh ngạc “Là kinh nghiệm hồi quay ‘Lâm thành’ hả?”

“Xem như là vậy đi.” Đan Á Đồng nhắm mắt lại, nên không thấy chuyên viên phục trang đứng ở sau đang dò xét mình, hoặc có lẽ là không thèm để ý, cậu cứ để mặc cho nhân viên hóa trang bôi vẽ loạn xạ trên mặt, nói sang chuyện khác “Sinh nhật của cậu tôi lại chưa có nói lời chúc mừng sinh nhật, thật ngại quá.”

“Không sao, quà của anh tôi thích lắm.” Nghĩ đến đêm hôm đó, lúc mở quà của Đan Á Đồng tặng ra cậu cũng chẳng rõ bản thân là vui hay là kinh ngạc nữa. Vui vì đó là một bộ sưu tập đặc biệt về cuộc sống Cảnh An Tước, còn kinh ngạc là Đan Á Đồng vậy mà có cả collection đặc biệt bí ẩn như vậy.

“Cậu cũng không cần cảm ơn tôi đâu.” Đan Á Đồng cảm thấy trên mặt có chút ngứa, xem ra chuyên viên hóa trang đang kẻ đường mắt “Đại diện của tôi trước kia là trợ lý kiêm người đại diện của Cảnh An Tước. Tôi chỉ là mượn hoa hiến Phật thôi. Nếu cậu thích như vậy thì đi cảm ơn Lộ Phàm đi.”

Lạc Viêm Kiềm lúc này mới nhớ ra người đại diện của Cảnh An Tước chính là Lộ Phàm. Cậu nhìn chuyên viên hóa trang đang make up làm cho chàng trai càng thêm yêu mị, ánh mắt dần dần chăm chú.

“Chuẩn bị xong chưa?” Một người đẹp trai mặc áo bào màu trắng cười vui vẻ bước vào, cắt đứt sự say mê của Lạc Viêm Kiềm. Cậu xoay người lại thì thấy Tiểu Kỳ Thâm giống như là một thiên thần.

Tiểu Kỳ Thâm đứng nơi cửa ra vào hình như đang được ánh mặt trời tắm rửa, thân hình cao ráo, tư thái lịch lãm, thật giống một viên ngọc cổ xưa đẹp nhất, làm cho người nhìn cảm nhận được nét nhu hòa trên người hắn.

Tao nhã như ngọc, có lẽ chính là dùng để hình dung nhân vật tốt đẹp như thế. Chỉ mới đứng đó đã khiến cho tất cả mọi người đều cho rằng người này chính là Thiên Trần, một Thiên Trần tuyệt đẹp như một viên ngọc.

Nhưng Lạc Viêm Kiềm lại cảm thấy người đàn ông này cực kỳ chương mắt.

Bỏ qua những người đang thất thần, bỏ qua tiếp một bạn cảm thấy bất bình ra, thì còn thừa lại một người cực kỳ bình tĩnh, đó là Đan Á Đồng. Cậu từ từ nhắm mắt lại làm cho chuyên viên trang điểm lăn qua lăn lại trên mặt

mình, vừa nói “Trước khi quay phim còn một tiếng nữa, anh đừng gấp làm gì. Nếu chán quá thì xem kịch bản đi, chơi trò chơi khởi động tay chân, chứ đừng làm ảnh hưởng các nhân viên khác như vậy.”

Cả phòng im lặng, các nhân viên công tác nhìn Đan Á Đồng. Tuy vị Tiểu Thiên vương diễn vai tao nhã như ngọc, nhưng những người từng hợp tác qua với hắn đều biết rõ, vị này cũng không phải người để người khác tùy ý phê bình mình như vậy.

Nhưng trên đời cũng có ngoại lệ, mà giờ phút này cũng có một ngoại lệ như thế.

Chỉ thấy Tiểu đại Thiên vương trước nay luôn tâm cao khí ngạo lại lập tức cười hì hì “Á Đồng, anh ngồi xuống sofa bên cạnh xem kịch bản, chờ em chuẩn bị xong rồi anh em mình cùng diễn.”

Đám nhân viên công tác há hốc mồm, kỳ thật người đang make up này mới là Thiên vương nha!

Đan Á Đồng nhưng lại mở to mắt, xuyên qua tấm gương nhìn người đàn ông ngồi yên tĩnh tại một góc, trong mắt tràn đầy thắc mắc.

Cho dù là như vậy, hắn cũng không thêm để ý sao? Người này... Thật sự là kỳ quái.

Hạ Tây Xuyên này giờ vẫn không nói gì như đang suy nghĩ gì đó nhìn Tiểu Kỳ Thâm, nhưng là rất nhanh dời ánh mắt. Ánh mắt rơi tiếp vào người khác, nhưng cũng nhanh chóng dời đi. Đây là ngăn người trong truyền thuyết sao.

Lạc Viêm Kiểm dưới đáy lòng hừ lạnh, chân chó!

-----oOo-----

Chương 62: Trái tim hồ Ly rất hẹp hòi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Đan Á Đồng hóa trang xong thì chỉ còn 20 phút nữa là bắt đầu

quay, ba người cùng tới hiện trường tranh thủ tập chút lời thoại.

Lạc Viêm Kiềm và Tiểu Kỳ Thâm không sai một chữ nào trong câu thoại, còn Đan Á Đồng tuy thỉnh thoảng sửa lại một hai chữ, nhưng nhìn chung là không ảnh hưởng gì đến hiệu quả lúc quay phim.

Bà chị biên kịch họ Liêu đang ngồi ở ghế bên cạnh đạo diễn Lý, lấy cái lý do mỹ miều là quan sát quá trình, nhưng tất cả mọi người ở đây đều thấy trong mắt chị này có thứ ánh sáng kì dị, làm cho lòng người không khỏi bở ngỡ. Cái này hoàn toàn là ánh mắt của sói nhìn cừu nhỏ nha.

Lý Nam nghi hoặc nhìn cô gái đang kích động đến phát run bên cạnh, đốt một điếu thuốc, gãi gãi cái đầu tóc đã vốn rối mù, cầm cái loa phóng thanh nói to lên “Tốt lắm, mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng, tổ thiết kế, tổ ánh sáng, cameraman.”

Bốn camera đồng thời cùng mở máy lên.

“Trường thứ hai mươi ba, cảnh thứ nhất, ba, hai, một, Action!”

Đây là một khách *** khách vào tập nập, tầng dưới vô cùng náo nhiệt hoàn toàn đối lập với tầng hai yên tĩnh, một nam tử áo trắng tay nâng chén rượu, nhẹ uống một hớp rồi nở nụ cười ôn hòa. Nếu có người đi qua, nhất định sẽ phải khen một tiếng, hảo một nam nhân tao nhã như ngọc.

“Mọi người đều nói uống rượu này rồi thì thần tiên cũng không muốn làm nữa.” Bạch y nam tử mỉm cười, nhưng là lộ lên chút cảm giác không cho lời đó là đúng “Quả nhiên là khoa trương.”

Nói xong, hắn cười cười, tựa hồ nhớ tới người nào đó “Ngược lại rượu của người nam nhân gọi Phong Vô kia mới là thượng phẩm.”

Có lẽ đúng là duyên phận, gần như ngay lúc hắn nghĩ về nam nhân kia như vậy, trên đường phố dưới lầu liền thấy hai người đi tới, một người hồng y, một người lục y.

Nam tử mặc áo đỏ dường như phát giác ra tầm mắt của hắn, ngẩng đầu nhìn lên lầu, vẻ mặt trêu chọc “Ồ, lại là ngươi?” Cái cảm tron bóng gió lên, nhưng chỉ một động tác như vậy, cũng lộ ra một cảm giác mỉa mai hoặc của hồ ly khó nói nên lời, vũ mị nhưng không hề mị tục.

Thiếu niên lục y đứng cạnh nhìn cậu có chút xuất thần, cực lực muốn áp chế tình yêu say đắm trong lòng, thống khổ và hạnh phúc. Loại say mê nhưng phức tạp này trong mắt thiếu niên cuối cùng hóa thành sự ảm đạm, khi cậu ngẩng đầu lên nhìn bạch y nam tử, ánh mắt trở nên tối lại.

“Cut!” Lý Nam chưa nói là cảnh này diễn tốt hay không tốt, ánh mắt hắn đầy phức tạp nhìn vào máy giám thị, rít mạnh một hơi thuốc “Chuẩn bị cảnh tiếp theo.”

Ngược lại Liêu Nhiễm ngồi ở một bên tâm trạng dường như tốt lắm, cô nàng nhìn ba người trong máy giám thị “Lại thật là như vậy, thật sự là quá lucky.”

Lý Nam lúc nghe thấy Liêu Nhiễm nói vậy, lộ ra ánh mắt phức tạp. Hắn dụi tắt điếu thuốc trong tay, nói với Liêu Nhiễm “Sao cô tuyển được ba người bọn họ thế?”

“Nội dung cái MV “Ngàn năm” của Đan Á Đồng là do tôi viết. Ngày quay MV tôi có ở đó.” Giọng Liêu Nhiễm rất thấp, còn có chút run rẩy, đây không phải hoảng sợ, mà là hưng phấn.

“Ngày đó đến tổ quay MV còn có cả Tiểu Thiên vương. Lúc tôi thấy bọn họ đứng ở trên cầu, thì đã cảm thấy bọn họ chính là Phong Vô và Thiên Trần trong suy nghĩ của mình.” Liêu Nhiễm cười cười “Dù là ngoại hình hay động tác hay tất cả những thứ liên quan, đều làm cho tôi cảm thấy bọn họ là người thích hợp nhất.”

Liêu Nhiễm nhìn Đan Á Đồng đang dựa vào cây cột nhắm mắt nghỉ ngơi “Đạo diễn Lý, anh biết không. Khả năng diễn xuất của Đan Á Đồng thật khiến người khác khó có thể tưởng tượng nổi. Lúc tôi mời cậu ấy đóng vai này, từng đến ekip quay “Lâm thành” hỏi thăm qua mới biết số lần cậu ấy NG rất ít, mà ngay cả đạo diễn Lâm cũng nói, cậu ấy là một diễn viên thiên tài. Ngày cậu ấy quay MV tôi cũng có quan sát, dường như đều chỉ cần quay một lần là qua. Đạo diễn Lý, anh đã từng tưởng tượng một người mới vào nghề có thể quay MV một lần là được ngay chưa? Dù là chỗ đứng, hay là biểu hiện tình cảm mãnh liệt hay yếu ớt đều thật vừa vặn, kiểu như thế trong giới này liệu có mấy người?”

Lý Nam kinh ngạc, một diễn viên diễn cảm xúc đúng chỗ có thể nói là trời

cho. Nhưng chỗ đứng không phải trời cho là có thể, điều này liên quan rất nhiều đến kinh nghiệm, mà Đan Á Đồng trước đây căn bản không có nhiều cơ hội diễn xuất, sao có thể quen thuộc vị trí đứng như thế chứ? Chẳng lẽ cậu ta thích diễn, nói lý ra là học rất nhiều kỹ xảo trong đóng phim sao?

“Cho nên lựa chọn Đan Á Đồng không sai chút nào. Phong Vô là linh hồn của phim này, không có Phong Vô, sẽ không có Thiên Trần hay trúc yêu.” Liêu Nhiễm cười nói “Đây là kịch bản tôi thích nhất. Thế nên tôi nghĩ giao cho cậu ấy diễn là thích hợp nhất.”

Lý Nam nhẹ gật đầu, lại rút ra thêm một điều thuốc rồi đốt cháy, neho mắt nhìn lại hình ảnh trên màn hình máy giám thị một lần nữa “Ba người bọn hắn... quả thật rất thích hợp với phim này.”

Có lẽ, không còn có người khác thích hợp hơn ba người bọn họ.

Lạc Viêm Kiềm vuốt vuốt cây sáo trúc trong tay, đứng bên cạnh Đan Á Đồng nói “Trợ lý của anh đi đâu, sao chỉ có mình anh thế?”

Đan Á Đồng mở mắt ra, có chút bất đắc dĩ thở dài “Dương Quân xin nghỉ phép về nhà ông, chiều mới có thể chạy lên. Còn Lộ Phàm thì có việc trong công ty.”

“Vậy ai sẽ chăm sóc anh?” Lạc Viêm Kiềm nhíu mày, Đan Á Đồng bây giờ không phải là đã nổi tiếng rồi sao, công ty Thiên Quan không có khả năng mặc kệ anh ấy nha.

“Cậu Lạc khỏi lo, Á Đồng là đàn em của tôi, đương nhiên tôi sẽ chăm sóc tốt cho em ấy.” Tiểu Kỳ Thâm một tay móc lên cổ Đan Á Đồng, còn trưng ra một dáng vẻ vô cùng tao nhã, hắn mỉm cười chỉ một nam một nữ cách đó không xa “Tôi dẫn theo hai trợ lý lận, bọn họ cũng sẽ chăm sóc tốt cho Á Đồng.”

“Tin tức nói Tiểu Thiên vương bày ra vẻ Thiên vương của mình xem ra cũng không phải tất cả đều là lời đồn.” Lạc Viêm Kiềm cười khẽ “Thật không hổ là ngôi sao cấp Thiên vương.”

“Cậu không cần lo lắng, tôi tin tưởng nếu bây giờ dùng số scandal của cậu Lạc, cậu mới có thể trở thành Thiên vương nha.” Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười đáp lại, hàm ý là Lạc Viêm Kiềm cậu nổi tiếng như vậy chẳng qua cũng

chỉ là nhờ mắc bệnh ngôi sao.

Lạc Viêm Kiềm nghiêng rằng “Đúng vậy a, scandal năm đó của Tiểu Thiên vương quả thật làm cho tôi là một đàn em khó có thể theo kịp anh đấy.”

Đan Á Đồng ngáp một cái nghe hai người khẩu chiến, xoa xoa nước ở khóe mắt “Tôi nói này, cảnh tiếp theo sắp bắt đầu rồi kìa.” cậu chỉ chỉ trợ lý chỉ đạo võ thuật một bên “Cậu bé này đã cầm dây đợi từ lâu rồi. Tiểu ca, lát quay anh phải đeo dây vào hả?”

Trợ lý chỉ đạo võ thuật trong lòng cảm động đến rơi lệ. Rốt cuộc có người có thể thấy mình, bản thân vừa này có kêu vài tiếng anh Tiểu, nhưng chẳng có ai để ý, Đan Á Đồng này thật sự là người tốt a.

“Thật là một đứa nhỏ đáng thương, gọi nhỏ như thế, có phải là bị đạo diễn Lý ngược đãi không?” Đan Á Đồng lắc đầu thở dài “Xem ra cái ekip này cũng không phải là có tiền như lời đồn.”

Trợ lý chỉ đạo võ thuật thiếu chút nữa là phun ra máu, vớ vẩn! Từ chỗ nào mà thấy bản thân nó đáng thương thế, Đan Á Đồng đúng là tên đều mà. Thật là mắt bị mù mới thấy cái thứ đóng vai hồ yêu là người tốt.

“Phốc, ha ha ha.” Đan Á Đồng nhìn vẻ mặt của cậu nhóc thấy tâm tình tốt lắm, cầm lấy đạo cụ là một cái quạt vẽ cây hoa đào, một bộ dáng phong lưu lồi lạc đi đến vị trí quay.

Lạc Viêm Kiềm thông cảm nhìn trợ lý chỉ đạo võ thuật. Đứa bé này thật đáng thương, sau đó liền lạch bạch đi đến cạnh Đan Á Đồng.

Tiểu Kỳ Thâm thở dài rồi vỗ vỗ vai trợ lý chỉ đạo võ thuật, tỏ vẻ là người từng trải “Cậu nén bi thương, Á Đồng thỉnh thoảng cũng muốn... nói chút lời lạnh lùng.”

Trợ lý chỉ đạo võ thuật một bên buộc dây an toàn cho Tiểu Kỳ Thâm, một bên tự nhắc trong lòng, nó là trợ lý võ thuật, không nên chấp nhặt những tên chỉ biết diễn xuất này, không nên chấp nhặt cùng bọn họ.

Khi trợ lý võ thuật đã buộc chắc dây an toàn, Liêu Nhiễm đi đến bên cạnh, chột chột vai nó nói “Nhóc nói đã làm gì lúc đứng bên cạnh khi tâm tình Đan Á Đồng không tốt thế?”

Trợ lý võ thuật mờ mịt “Tâm trạng anh ta không tốt?”

Liêu Nhiễm gật đầu “Chẳng lẽ nhóc không phát hiện ra cậu ta bị hai người khác làm cho không kiên nhẫn được nữa hay sao?” Nói xong, Liêu Nhiễm chọt chọt tiếp vào viên trợ lý gần như đã hóa đá “Chị bảo nhóc một việc này, đắc tôi hai người kia còn có thể, ngàn vạn lần đừng đụng vào cái người đóng vai hồ ly tinh đó. Gây chuyện với một mình cậu ta cũng là bằng đắc tội với ba người đó đấy, nhóc hiểu chưa?”

Nhóc trợ lý nào đó đã hoàn toàn hóa đá, may mắn là nó vừa rồi không có phản bác lại sao?

Liêu Nhiễm dường như nhìn ra suy nghĩ của nó, nhẹ gật đầu “Hồ ly tinh từ trước đến nay đều thích cười, nhưng lòng dạ hẹp hòi lắm.”

Tiểu Kỳ Thâm đứng ở lầu hai của khách ***, kéo kéo sợi dây trên người, không thấy có gì bất ổn, trên mặt nụ cười tùy tiện giờ đã thành nụ cười ôn hòa trong phim. Chỉ trong nháy mắt, từ một thằng cà lơ phất phơ biến thành một tiên nhân cao cao tại thượng.

Lạc Viêm Kiềm tuy trong lòng không ưa Tiểu Kỳ Thâm, nhưng cũng không thể không bội phục. Trong giới diễn viên, diễn xuất của Tiểu Kỳ Thâm cũng không phải là tốt nhất, nhưng cách diễn của hắn lại rất phù hợp. Dù đóng vai gì, hắn đều sắm vai cực kỳ phù hợp với yêu cầu, làm cho đạo diễn tìm không ra khuyết điểm. Trước cậu cũng có xem qua một ít tác phẩm đã đoạt giải của Tiểu Kỳ Thâm, không tệ chút nào. Mặc dù không có diễn không được đặc sắc như người kia, nhưng đã là khiến rất nhiều nghệ sĩ đuổi theo không kịp.

Tiểu Kỳ Thâm ở nước ngoài học chuyên ngành quản trị kinh doanh, vốn là không được đào tạo chính quy, nhưng lại có thể diễn như vậy, coi như là diễn viên thiên tài. Lạc Viêm Kiềm lại cảm thấy, lúc này diễn xuất của Tiểu Kỳ Thâm đặc biệt nhập hồn bộ phim, hay là nói cảm giác khi ở phim trường rất khác khi ra rạp chiếu bóng xem phim nên mới có cảm giác như vậy.

Phim hay đã mở màn, Lạc Viêm Kiềm cậu cũng không thể lại thua Tiểu Kỳ Thâm được.

“Trường thứ hai mươi ba, cảnh thứ hai, ba, hai, một, Action!”

Thiên Trần nhìn thấy Phong Vô đương nhiên là vui mừng. Hắn đặt chén rượu xuống, phi thân từ lầu hai xuống dưới, dáng người bay xuống rất nhẹ nhàng, áo bào bạch sắc trong không trung bay lên, giống như vị tiên từ trên thiên ngoại hạ trần, làm cho người khác không dám tiết khinh.

“Ta vừa mới nghĩ đến rượu của ngươi, lại không ngờ được gặp được ngươi ở đây. Cái này có phải gọi là duyên phận không?” Thiên Trần lúc nói chuyện luôn rất ôn hòa, không giống với vẻ dịu dàng của Trúc yêu. Vẻ ôn hòa của hắn mang theo sự xa cách không nhiệm trần.

Phong Vô cũng không thích loại cảm giác này, y mở cây quạt của mình ra, phe phẩy nói “Rượu của ta cũng không phải là muốn uống liền đến uống. Duyên phận là cái gì chứ, có thể uống rượu, nào có chuyện dễ dàng như vậy?”

Thiên Trần nghe thấy lời không chút khách khí thế, vẫn là cười ôn hòa không nói gì.

Trúc yêu nhú mày, ngữ khí thanh nhã nói “Vô, vị công tử này cũng chỉ là thích rượu của ngươi thôi.” Người này chính là thích uống rượu của ngươi, cho nên mới quán quít lấy ngươi.

“Nhiều người yêu mến rượu của ta lắm, hắn tính cái gì?” Phong Vô khép lại cây quạt “Trúc, chúng ta đi thôi.”

Thiên Trần tuy cười, nhưng là tiểu dung đã mang lên một tia thất lạc. Hắn không rõ lần trước thiếu niên còn cười đến xán lạn với mình, như thế nào đột nhiên lại đối với hắn lãnh đạm như vậy. Ngữ khí của hắn lộ ra sự cô đơn ngay cả bản thân cũng không phát giác “Ngươi gọi... Vô sao?”

Camera gần hơn, quay đặc tả con người màu đen Thiên Trần đang run rẩy và thất lạc.

“Tốt, cut!” Lý Nam cảm thấy quá hài lòng với quay phim như vậy, hài lòng đến độ làm cho hắn có chút bị đè nén, đến lý do để hắn có thể mắng chửi người cũng đều không có, đời người thật sự là cô độc như tuyết a.

-----oOo-----

Chương 63: Em biết chuyện sống lại không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tựa đề gốc: 你知道重生嗎?

重生 = trùng sinh = sống lại.

Đóng phim của Lý Nam so với việc tham gia phim của Lâm Nghệ Thiên thì càng vất vả hơn, bởi Lý Nam đặc biệt chú ý đến quay cảnh, hơn nữa bộ phim này còn mang tính chất thần thoại, nên khi chọn cảnh quay ngoài việc chọn nơi đẹp ra, còn phải chọn nơi có phong cảnh tự nhiên.

Mặc dù trong thành phố cũng có một phim trường lớn, quay đường phố hoặc cảnh mây nhà khách các loại thì cũng có thể, nhưng những nơi khác thì làm Lý Nam rất không hài lòng. Cảnh sắc nhân tạo tuy đẹp nhưng lại thiếu chút hương vị. Vì thế mà đạo diễn Lý đã xác định được mấy nơi để quay phim, Trúc Hải, Cữu Trại Câu, núi Nga Mi, cộng thêm vài cảnh ở mấy ngọn núi lớn còn chưa xác định nữa. Liêu Nhiễm đã liên lạc với một vài nhân viên để sớm đi xác định.

Chọn cảnh càng nhiều đồng nghĩa với việc kinh phí cả bộ phim sẽ càng cao. Hơn nữa, số người tham gia vào ekip làm《Ngàn năm》cũng không ít, đưa đến việc tiền đầu tư đổ vào càng không phải con số nhỏ. Chi phí mang tới mang lui, hơn nữa còn phải chú ý đến người dân, chú ý đến vấn đề bảo vệ môi trường của khu đó. Bởi từng có một đoàn làm phim khi quay lại Cữu Trại Câu vì không chú trọng việc bảo vệ môi trường, cuối cùng bị giới truyền thông chỉ trích, đồng thời còn bị pháp luật xử phạt chế tài. Cũng bởi vì sự việc này, thành ra giờ các đoàn làm phim muốn mượn cảnh quay cũng trở nên khó khăn hơn trước rất nhiều.

Mặc dù việc này đối với đạo diễn Lý cũng không phải việc khó khăn, dù sao thì tên người vẫn ở đó. Nhưng là chi phí ở nhiều phương diện vẫn cao hơn năm trước rất nhiều. Cũng may ba của Liêu Nhiễm rất thương con gái, nên không hề do dự đầu tư ở mấy phương diện này.

Lúc Đan Á Đồng nghe được tin đoàn làm phim muốn đến Vân Nam để quay thì chỉ nhàn nhã mà lật cuốn kịch bản, ngược lại Dương Quân – kẻ vừa vội vàng trở lại từ nhà ông bà lại vô cùng kinh ngạc “Vân Nam, du lịch ở đó phát triển lắm, quay phim sẽ khó khăn đấy.”

Đan Á Đồng liếc hần, không nói gì.

Dương Quân vội vàng đứng dậy “Tôi sẽ đi chuẩn bị một ít thuốc chống côn trùng, thêm chút thuốc cần thiết để phòng hờ nữa.” Nói xong, liền vội vàng chạy ra khỏi đoàn làm phim.

Đan Á Đồng tiếp tục cúi đầu xuống xem kịch bản, tuy năng lực làm việc của Dương Quân kém Lộ Phàm, nhưng chỉ cần hần có thể làm một trợ lý tốt là được rồi. Trợ lý cũng không nhất thiết phải là người quá xuất sắc, dù sao hần cũng không phải đại diện của cậu.

Lạc Viêm Kiềm thấy Dương Quân vội vàng chạy đi, có chút khó hiểu đi đến ngồi xuống cạnh đến Đan Á Đồng “Dương Quân làm gì thế?”

Gấp lại tập kịch bản, Đan Á Đồng miễn cưỡng ngáp một cái “Anh ta vừa nghe nói phải đi Vân Nam quay phim, nên vội vội vàng vàng chuẩn bị gì đó. Hạ Tây Xuyên đã chuẩn bị xong cho cậu chưa?”

“Chắc là rồi.” Lạc Viêm Kiềm thấy cậu có chút mệt mỏi, lo lắng hỏi “Anh đêm qua quay phim đến hơn ba giờ, hôm nay lại phải quay tiếp, anh nghỉ một lát trước đi. Cứ để Tiểu Kỳ Thâm quay, cảnh quay của anh chiều nay mới có mà.”

Đan Á Đồng ngáp một cái nữa “Đạo diễn Lý nói cảnh quay chiều nay của tôi phải chuyển sang quay lúc sáng, xé chiều cho đoàn làm phim nghỉ ngơi để mai đi Vân Nam.”

Lạc Viêm Kiềm liếc nhìn Lý Nam đang ngồi trước máy giám thị, lão này chỉ biết lo cho người của mình!

“Anh lạnh à?” Liêu Nhiễm khó hiểu nhìn Lý Nam đang run.

Lý Nam sờ sờ cánh tay của mình, có chút kì quái nói “Lạ nhỉ, giờ cũng đã qua mùa xuân rồi, sao còn có gió lạnh?”

Liêu Nhiễm cười khúc khích “Không chừng là có người đang rửa sau lưng anh đây.”

Cảnh quay tiếp theo là cảnh Tiểu Kỳ Thâm trên đường vô tình gặp được một tiểu thư nhân loại. Tiểu thư đối với hắn nhất kiến chung tình, nhưng vị tiểu thư này chính là một bia đỡ đạn. Trong thế giới đam mỹ, con gái chỉ có thể là lá chắn.

Tiểu thư Giang gia vừa thấy đã yêu, Thiên Trần ôn hòa hữu lễ nhưng lại mang theo cảm giác xa cách, không có bao nhiêu lời kịch, toàn bộ đều là nhờ vào động tác cùng ánh mắt.

“Cut, Vệ Minh, cô phải diễn là nhất kiến chung tình chứ không phải là phát tình!” Lúc Lý Nam ở trường quay, nói chuyện chưa bao giờ nể mặt người khác “Nào, quay lại!”

“Cut!” Lý Nam tức giận đến đứng cả dậy “Nhất kiến chung tình, cái gì gọi là vừa thấy đã yêu, ánh mắt kia của cô là nhìn vàng hay bạc hả. Quay lại!”

Liên tiếp NG hơn mười lần, tuy Tiểu Kỳ Thâm trên mặt vẫn duy trì nụ cười, nhưng các nhân viên công tác xung quanh đã lộ ra vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt nhìn Vệ Minh đều vô cùng khó chịu. Yêu cầu của đạo diễn Lý rất cao, chuyện quay phim cùng hắn mà phải NG hơn mười lần trong quá khứ là chuyện hết sức bình thường. Nhưng bộ phim lần này gặp được ba quái vật, mỗi lần quay đều như là đang đùa giỡn, số lần NG ít đến độ làm cho một vài diễn viên thuộc hàng lão làng ở phim trường còn phải cảm thấy kinh ngạc. Cho nên, những ngày này mà NG hơn mười lần thì coi như là sỉ nhục a.

Vệ Minh lúc này hốc mắt đã đỏ. Nếu là trước kia, Tiểu Kỳ Thâm nhất định sẽ dịu dàng đưa cho một tờ khăn giấy, nhưng giờ hắn sẽ không làm thế nữa, tránh đi khả năng làm người ta hiểu lầm nha.

Tiếng ồn ào bên này làm cho Đan Á Đồng đang dựa vào ghế ngủ phải mở mắt. Gương mặt cậu vốn đã tái nhợt lúc này lại càng thêm khó coi, rõ ràng là vì bị đánh thức nên tâm trạng vô cùng không tốt. Cậu đứng dậy nhìn nữ diễn viên khóc đã đỏ vành mắt, đi đến cạnh Lý Nam “Đối xử với phụ nữ phải dịu dàng, có chuyện gì thì cứ bình tĩnh nói chuyện phải tốt hơn không.”

Lý Nam tức giận trừng mắt liếc cậu “Cảnh cuối là của cậu đấy. Lo mà chuẩn bị quay cho tốt đi.”

Này chẳng khác nào giận cá chém thớt, Đan Á Đồng sờ sờ cái mũi rồi ngồi xuống cạnh Liêu Nhiễm, thuận tay cầm tập kịch bản bên cạnh lên che mặt tiếp tục nghỉ ngơi.

Vệ Minh nhìn Đan Á Đồng dáng vẻ nhàn nhã trong lòng có liên khó chịu. Vệ Minh tham gia làng giải trí đã được ba năm thế nhưng lại vẫn không bằng một người mới vào nghề, bị la mắng đến độ phải có người mới nói giúp mình, con người này cho mình là ai chứ?

Che dấu sự khó chịu trong lòng, Vệ Minh miễn cưỡng cười nói “Cho em một cơ hội nữa, em nhất định sẽ diễn tốt.” Ánh mắt cũng không cam lòng đảo qua người Đan Á Đồng.

Ở đây phần lớn là những người đã lăn lộn trong ngành giải trí nhiều năm, đương nhiên rõ hành động vô tình lúc này của Đan Á Đồng đã làm cho nghệ sĩ hạng A trong giới này mất hứng. Trong lòng Tiểu Kỳ Thâm càng thêm không thoải mái, người hấn yêu mến sao có thể để người khác dùng ánh mắt đó mà nhìn được, ánh mắt hấn phát lạnh “Đạo diễn Lý, chúng ta tiếp tục.”

Cảnh quay bắt đầu, Tiểu Kỳ Thâm không còn khách khí giống như mấy lần trước, mà lần này hấn không che dấu vẻ khó chịu của mình, mấy đầu camera hạ xuống, diễn xuất của Vệ Minh bị Tiểu Kỳ Thâm chèn ép tới độ không thể nổi bật lên được.

Trong giới giải trí, không nhất định phải dùng ngôn ngữ hay bạo lực để giáo huấn một người, mà là dùng diễn xuất để bức bách người đó, đây là một thủ đoạn trong giới mọi người đều ngầm hiểu với nhau.

“Vệ Minh! Nếu cô không muốn diễn thì để tôi đi lấy cơm ăn, có mặt đẹp trong giới này cũng không ít, còn là diễn viên hạng A nữa, diễn cái kiểu gì thế hả!” Lý Nam rít lên. Đan Á Đồng cầm lấy tập kịch bản che trên mặt, giọng nói mang theo một tia mơ hồ, không kiên nhẫn nói “Lý đầu gỗ, anh gào cái gì hả, anh cho mình là diễn viên đóng phim ngôn tình sao?!”

“Pặc!” Tập kịch bản trong Lý Nam rơi trên mặt đất, hấn không dám tin mà quay đầu lại, nhìn chòng chọc vào tập kịch bản trên mặt thiếu niên. Những

lời này, chỉ có người kia mới nói như vậy. Thiếu niên này không thể nào biết được tên hiệu đó, bởi vì ngoại trừ người đàn ông kia, không có ai dám gọi hắn như vậy.

Đan Á Đồng nói lời này dù không lớn nhưng cũng đủ để những người chung quanh nghe rõ ràng. Có lẽ ngoại trừ Lý Nam và Liêu Nhiễm, tất cả mọi người đều cho rằng Lý Nam tức giận vì người mới kiêu ngạo này.

Vệ Minh cúi đầu che đi sự vui vẻ của khoe miệng, một người mới nổi lại dám giỡn mặt với đạo diễn hàng đầu quốc tế, cô ả phải nói thẳng nhóc này không có đầu óc sao? Thật không rõ, một thẳng nhóc như vậy sao có thể trong một thời gian ngắn mà leo lên được bước này. Chẳng lẽ đúng như lời đồn, Đan Á Đồng này là người được Đường Nguyễn Khanh bao?

Không giống như những người khác kinh ngạc, Tiểu Kỳ Thâm lại có vẻ bình tĩnh rất nhiều, ánh mắt của hắn rơi trên người Lý Nam, biểu lộ của Lý Nam cũng không phải tức giận, càng giống... khiếp sợ nhiều hơn. Đường như những lời này đối với ông ta có ảnh hưởng rất lớn. Nếu không phải tình cảm của Lý Nam và vợ con rất tốt, hắn thật sẽ nghi lời này là do tình nhân của ông ta nói ra.

Không khí quỷ dị bốn phía làm cho Đan Á Đồng từ cơn mơ màng tỉnh lại. Cậu ngồi dậy, lấy tập kịch bản trên mặt ra, chống lại tầm mắt cực nóng của Lý Nam, sợ tới mức toàn thân giật mình một cái “Đạo diễn Lý, anh đừng dùng loại ánh mắt này nhìn em, rất lạnh đó.”

“Cậu còn nhớ vừa nãy mình nói gì không?” Lý Nam trái ngược với vẻ bị Vệ Minh chọc giận đến đỏ mặt bừng bừng, sắc mặt phức tạp nhìn Đan Á Đồng.

Thiếu niên trước mặt hắn dường như rất cẩn thận nghĩ lại lời bản thân vừa nói lúc nãy, sau đó vẻ mặt xin lỗi nhìn hắn “Cái kia, đạo diễn Lý, đêm qua em ngủ không ngon, vừa nãy mơ mơ màng màng đem anh trở thành người bạn khi còn ở cô nhi viện. Anh không nên tức giận, em thật không phải cố ý đâu.”

Sắc mặt thiếu niên có chút bất an, không còn khí thế không kiên nhẫn như lúc nãy nữa. Trong lòng Lý Nam có chút quái dị, hắn đang suy nghĩ người kia đã chết rồi, làm sao có thể... Hắn xoay người nhặt tập kịch bản trên đất lên, gõ đầu thiếu niên một cái “Đừng làm nhảm nhiều lời, lát nữa cậu với

Tiểu Kỳ Thâm diễn chung, chuẩn bị tốt đi.”

“Dạ.” Đan Á Đồng cười thật lớn, còn mang theo chút vẻ vô lại “Cái kia, đạo diễn Lý thật là khoan dung độ lượng ạ.”

“Đi đi, thằng nhóc cậu đừng có mà ở đây tham gia náo nhiệt. Đợi lát nữa nếu diễn không tốt, trưa nay cậu đừng nghĩ đến ăn cơm.” Lý Nam xoay người nói với Vệ Minh và Tiểu Kỳ Thâm “Hai cô cậu thất thần cái gì, chuẩn bị tốt đi, lập tức quay phim.”

Liêu Nhiễm này giờ vẫn không nói gì, cười tủm tỉm đến vỗ vỗ lên vai Đan Á Đồng đang ngáp “Á Đồng, đi, qua kia cùng chị tâm sự nào.”

Đan Á Đồng giả bộ hoảng sợ “Chị Liêu, em bán nghề chứ không bán thân.”

Liêu Nhiễm nhìn cậu từ trên xuống dưới “Nữ vương thụ cũng đừng có mà đoạt bát cơm của nhục thụ, nhanh đi theo chị.”

Đan Á Đồng mỉm cười, dùng tay ra hiệu “Mời chị đi trước.”

Hai người đi đến hành lang nhân tạo, hòn non bộ nước chảy hoa rơi, Đan Á Đồng mặc áo lụa đào, ở nơi cảnh sắc này trông vô cùng quyến rũ. Liêu Nhiễm và cậu cùng ngồi một chỗ ngồi trên hành lang, ngắm cảnh trong vườn “Á Đồng, em biết bây giờ đang thịnh hành tiểu thuyết gì không?”

Đan Á Đồng không biết dụng ý của Liêu Nhiễm là gì, nhưng việc bà chị này kêu cậu một mình tới đây tuyệt đối không phải vì công việc, cậu bình thản nhìn Liêu Nhiễm “Chị Liêu, chúng ta quay phim bận rộn như vậy, làm gì có thời gian mà đọc tiểu thuyết.”

“Em không biết á?” nụ cười trên mặt Liêu Nhiễm vẫn không đổi “Bây giờ đang thịnh hành nhất chính là đề tài tiểu thuyết trùng sinh. Ví dụ như có một người sau khi chết đi, sẽ tái sinh hoàn hồn mà sống lại.” Liêu Nhiễm cẩn thận quan sát biểu hiện của đối phương, rất bình tĩnh, dường như đề tài này không khiến cho cậu thấy hứng thú.

“Chị Liêu, chị là nói đến chuyện liêu trai à?” Đan Á Đồng dáng vẻ chẳng chút hào hứng đã cắt hứng thú nói chuyện của Liêu Nhiễm làm cho bà chị này có chút ủ rũ, xem ra bản thân đã đoán sai.

Biết rõ Đan Á Đồng đã rời đi, Liêu Nhiễm tiếc hận nhìn cây hoa đào nhân tạo trong sân, thở dài “Thật hy vọng tới một án lệ sống lại thật sự.”

Chú thích:

Trúc Hải (Bamboo sea): nằm ở giáp ranh với Trường Ninh và Giang Ngạn, cách Trường Ninh khoảng 70km về phía Đông Nam. Nơi này có diện tích khoảng 120km², độ cao của núi là từ 600 đến 1000m. Đây là một rừng nguyên sinh sinh thái có rất nhiều tre, kết hợp với sông, núi, hang động núi đá vôi, hồ và nhiều cảnh nhân tạo có ý nghĩa lịch sử lâu dài.

Cửu Trại Câu: là vùng bảo tồn thiên nhiên, nằm trên độ cao 4000m so với mực nước biển ở miền bắc tỉnh Tứ Xuyên. Từ xa xưa, Cửu Trại Câu đã được biết đến với biệt danh “thiên đường nơi hạ giới” với những ngọn núi tuyết phủ trắng xóa, những cánh rừng thông trùng điệp và hàng trăm ghềnh thác, hồ nước đầy màu sắc quyến rũ. (Nơi này rất đẹp, các nàng/ chàng search google theo tên tiếng Việt cũng ra nhé)

Núi Nga Mi: hay Đại Quang Minh sơn là một ngọn núi nằm ở phía trung Nam tỉnh Tứ Xuyên

-----oOo-----

Chương 64: Lúc tiến hành quay cảnh hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quay xong cảnh của Tiểu Kỳ Thâm và Vệ Minh thì cũng đã đến gần trưa, Lý Nam đành miễn cưỡng chấp nhận quay đó. Quay đầu lại thì thấy nam diễn viên đóng cảnh cuối đã ôm kịch bản ngủ ở trên ghế.

Hắn lại nhìn sang Liêu Nhiễm vừa nãy cùng Đan Á Đồng đi đâu đó giờ lộ vẻ có chút mất mát, hai người này đã xảy ra chuyện gì?

Hai vị, một thì đang ngủ, một đang ngồi trong góc ai thần, Lý Nam lắc đầu, giới trẻ bây giờ với hắn khi xưa khác nhiều quá.

Muốn lay tỉnh Đan Á Đồng nhưng nghĩ đến vừa rồi người nào đó khi bị

đánh thức đã nói lời kinh hãi như thế nào, thế là Lý Nam cảm thấy hay chuyện này giao cho người quen thân cậu thì tốt hơn. Hắn nhìn sang Lạc Viêm Kiềm đang đọc kịch bản cách đó mười mét, nhìn nhìn lại thì thấy Tiểu Đại Thiên vương đang đi tới hướng này, Lý Nam nói lỏng một ngụm khí, là cậu ta.

Tiểu Kỳ Thâm nhận ra ý nài nỉ trong mắt Lý Nam, cảm thấy có chút buồn cười. Không ngờ là đạo diễn đại tài họ Lý này lại có chỗ kiêng kị Đan Á Đồng, vì... Trong nụ cười của hắn mang theo suy nghĩ sâu xa, là vì Đan Á Đồng vô thức kêu lên cái tên hiệu kia sao?

Đi đến cạnh người còn đang say ngủ, hắn cười tủm tỉm thò một ngón tay ra chọt chọt gò má trắng nõn của đối phương, xúc cảm tốt lắm, lại chọt chọt.

Một bàn tay trắng ngần tóm lấy ngón tay của hắn, Đan Á Đồng mở mắt ra, trong mắt mang theo một tia mê luyến lúc vừa tỉnh ngủ “Anh làm gì thế?”

Ngón tay của mình bị cầm, hắn không có ý muốn rút ra, ngược lại còn cười càng thêm xán lạn, tay kia của Tiểu Kỳ Thâm vỗ vỗ lên đầu Đan Á Đồng “Nhanh lên một chút, chuẩn bị quay phim rồi kìa.”

Đan Á Đồng tự buông ngón tay Tiểu Kỳ Thâm ra, ngồi dậy, ngáp một cái “Lập tức thì tốt rồi.”

Thấy Đan Á Đồng tỉnh lại, chuyên viên trang điểm lập tức chạy tới make up lại cho Đan Á Đồng. Đan Á Đồng ngồi thành tượng để nhân viên “tác nghiệp”

Sau khi trang điểm xong, sửa sang lại phục trang trên người, Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm đi vào nơi quay phim ở trong phòng. Một tòa bạch ngọc rất đẹp dựng bên cạnh hồ nước, bốn phía hồ được bao quanh bởi những bệ ngọc như một hòn bảo thạch, tấm bình phong bằng ngọc như một bức tường chắn, cánh cửa gỗ trạm trổ hoa văn hể mở một nửa, lụa trắng mỏng tung bay, thỉnh thoảng lại có thêm vài cánh đào phấp phới rơi vào trong hồ nước trong suốt mang theo cảm giác diễm lệ. Nhưng nhất định phải bỏ qua cảnh nhân viên tổ đạo cụ đang nấp sau cánh cửa tung hoa đào lên, và cũng phải quên đi cái buốt giá của dòng nước trong hồ.

Tình cảnh này nếu như không biết trước phải quay cảnh gì, thì nhất định

có thể chạy ra ngoài chết ngất ngay lập tức. Đương nhiên, đây không phải cảnh XXOO gì rồi, mà là cảnh hôn môi, hơn nữa lại cực kỳ ái muội, nếu không biết chừng mực thì thành ra dung tục hoặc làm ra vẻ.

“Khụ.” Lý Nam vội ho một tiếng, nói ra yêu cầu của bản thân “Cảnh này tôi không muốn phải quay đi quay lại, mà hi vọng chỉ cần quay một lần là xong. Chủ yếu là muốn tạo ra cảm giác ấm áp, mập mờ, các cậu không cần phải làm chuyện điếm tình cho tôi. Đan Á Đồng, cậu phải đóng là một hồ ly tinh xinh đẹp vũ mị, nhưng phải chú ý chừng mực, đừng cho tôi cảm giác là nam kỹ ở thanh lâu nhé.”

Bốn phía nghe thấy thế, khóe miệng ai nấy đều nhin không được run rẩy, đạo diễn Lý nói thật trắng trợn nha.

Liêu Nhiễm lại cười vô cùng xán lạn, cái vẻ mát mát lúc nãy đã chạy mất tăm hơi. Nhìn hai mỹ nam nghịch nước, đây là một màn kích thích mắt cỡ nào, đời người quả thật là quá tuyệt.

Chỉ có Lạc Viêm Kiềm đứng ở một bên nhìn cảnh sắc xinh đẹp phía trước là cảm thấy chướng mắt, cảnh hôn! Nhớ tới thái độ của Tiểu Kỳ Thâm đối với Đan Á Đồng, cậu đương nhiên sẽ không tin đây là tình cảm của anh em đồng nghiệp. Đàn em của Tiểu Kỳ Thâm nhiều như thế, vì sao lại đối xử đặc biệt với Á Đồng, còn chân chó đến không chịu được, hoàn toàn là Tư Mã Chiêu chi tâm người qua đường đều biết.

Tiểu Kỳ Thâm cúi người thò tay xuống xem thử nhiệt độ của nước. Thật lạnh! Tuy đã là cuối mùa xuân, nhưng giờ mà quay phim trong nước thế này thì vẫn là tương đối lạnh. Hắn nghiêng đầu qua nhìn Đan Á Đồng “Nước lạnh thế này em chịu được không?”

Đan Á Đồng xoay người lại thò tay xuống nước, lạnh nhạt nói “Có thể tiến hành.”

Tiểu Kỳ Thâm vào nghề đã bốn năm, sớm đã nếm qua nhiều khó khăn như vậy, thấy Đan Á Đồng dường như không bất mãn lắm nên cũng yên lòng, nói với ông đạo diễn ở sau lưng “Có thể chuẩn bị bắt đầu rồi.”

Câu chuyện phát sinh lúc này rất đơn giản. Thiên Trần là thượng tiên, thế nên dù là chỗ ở ở nhân gian thì vẫn hoa lệ vô cùng. Ngày đó khi hắn đang tắm, thì có một con hồ ly vì bị cao nhân đuổi giết mà bất ngờ xuyên qua

kết giới của hắn mà rơi tõm vào trong cái hồ bạch ngọc. Sau đó vị thượng tiên vốn đã sớm động tâm với con hồ ly xinh đẹp liền hôn lên môi nó.

Trò hay còn chưa bắt đầu, nhưng bà chị Liêu nhìn người đàn ông mặc một cái áo đơn nghiêng người dựa vào ngọc trì trên vách đá, hận không thể gào khóc hét lên, đáng người này, cơ bụng này, thật sự là quá mê người. Không biết Đan nữ vương sẽ có tư sắc thể nào khi ở trong nước nữa? Bà chị Liêu nhìn không được bắt đầu YY.

Vì đề cảnh quay đạt hiệu quả, trong thời tiết này cũng không biết bên tổ đạo cụ làm thế nào mà tạo ra cảm giác hơi nước mông lung nhưng khi quay lên thì hình ảnh hiện trên máy giám thị lại rất tốt.

Cho dù là tắm rửa, Thiên Trần vẫn đội mũ ngọc trên đầu, trên gương mặt như ngọc ấy tràn đầy vẻ thoải mái, dựa vào ngọc trì nhắm mắt lại không biết nghĩ đến ai mà ngay cả khóe miệng cũng mang theo nụ cười mỉm. Nước trong hồ cao vừa tới ngực, chỉ loáng thoáng thấy được thân hình rắn chắc mạnh mẽ của hắn.

Gió đêm nổi lên, những mảnh lụa mỏng màu trắng tung bay theo gió, mang theo nét quyến rũ của buổi đêm. Thiên Trần mở mắt ra, giọng nói như nỉ non thốt ra một cái tên “Phong Vô...”

Dường như là đáp lại tiếng gọi của hắn, một đạo hồng ảnh xẹt qua, đột nhiên rơi vào trong hồ bạch ngọc, mái tóc đen nhánh cùng chiếc áo đỏ đan vào trong làn nước, trong đêm tối này có vẻ vô cùng mỉn nhân.

ThiênTrần nhìn thân ảnh có chút quen thuộc này, bóng dáng từ trên cao, có chút không xác định “Phong Vô?”

“Ừm” người ngã từ trong dòng nước trời lên, bởi vì chạy trốn nên còn kinh hoảng, hồng bào trên vai trái chảy xuống lộ ra bả vai trắng nõn.

“A, là ngươi?” Vẻ kinh hoảng biến mất, Phong Vô bơi tới gần Thiên Trần, thò ngón tay dài nhỏ chọt chọt lên đầu vai người kia, ngữ khí mang theo một tia ám ách “Không nghĩ tới người ở đây lại là ngươi.” Cậu giương môi, mang theo vẻ mỉn hoặc đặc biệt của hồ ly “Ta bị người đuổi giết, muốn mượn quý phủ dùng một lát.”

Những nơi bị Phong Vô chạm vào, Thiên Trần liền cảm thấy khô nóng

giống như lửa đốt. Hấn nhìn mặt Phong Vô, mí mắt rũ xuống... Đột nhiên vươn tay ra ôm lấy eo Phong Vô “Có người xông vào.”

“Phải không?” Phong Vô thấy hấn che cho mình, liền nhu tình tựa vào trước ngực nam nhân, ngũ khí lười biếng,... tay kia ôm lên cái cổ của nam nhân.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Thiên Trần chỉ có một nam tử hồng y yêu mị như lửa. Hấn giống như là bị đầu độc, cúi đầu hôn lên cánh môi nam tử...

Đau khổ triền miên, bạch y mềm mại, nước xanh lay động sóng, cánh đào nhảy múa rơi lên mặt đất kiều diễm vô cùng. Chỉ thấy bạch y thâm tình vô hạn, hồng y mị nhãn như tơ.

Lạc Viêm Kiềm nhìn hai người đàn ông hôn sâu, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay mà bản thân không hay. Biết rõ đây là đang quay phim, nhưng trong nội tâm cái cảm giác khó chịu kia vẫn như ngân châm đâm vào từng nhát một, làm cho người ta đựng không được, nhổ ra cũng không xong.

“Cut, kết thúc công việc!” Lý Nam ra lệnh một tiếng, Tiểu Kỳ Thâm so với nhân viên công tác động tác còn nhanh hơn, vội kéo Đan Á Đồng ra khỏi hồ, nhận áo khoác từ trợ lý của mình choàng lên người Đan Á Đồng xong, rồi mới nhận thêm một áo khoác nữa cứng ngắc phủ lên cho mình.

Đan Á Đồng cũng lạnh đến phát run, dù cho trên người đã khoác thêm áo thì vẫn khó chịu vô cùng. Một bàn tay lạnh chằng kém liền nắm lấy tay cậu “Bây giờ chúng ta phải tắm nước nóng liền thôi.” Nói xong, một ly trà sữa ấm áp đưa đến cái tay không bị nắm của cậu.

Đan Á Đồng cầm lấy trà sữa, để mặc Tiểu Kỳ Thâm đem cậu rời khỏi hiện trường, đến phòng tạm thời của đoàn làm phim để tắm rửa.

“Hoàn mỹ, quá hoàn mỹ!” Liêu Nhiễm nhìn hình ảnh trong máy giám thị, hưng phấn đến không thể kiềm chế được, liền tóm lấy một người, nói “Thật sự là quá đẹp, quá đẹp!”

Lạc Viêm Kiềm nhìn Liêu Nhiễm nắm quần áo của mình tạo thành đầy vết nhăn “Chị Liêu, bộ phục trang này còn phải quay cảnh sau đấy. Chị không

cần phải kích động như vậy đâu.”

Liêu Nhiễm ngây ngẩn. Bà chị này giờ mới nhìn rõ người mình túm lấy là ai, rất nhanh rút tay lại. Nhớ tới ánh mắt lạnh như băng của Lạc Viêm Kiềm, cô nàng không khỏi rung mình một cái. Quả nhiên đàn ông khi ghen là đáng sợ nhất.

“Cái kia, Viêm Kiềm, cảnh quay của cậu cũng xong rồi, có thể thay trang phục ra rồi nghỉ ngơi thật tốt, mai sẽ đi Vân Nam đây.” Liêu Nhiễm gương cười đứng dậy, sau đó chân đi giày cao gót, dùng tốc độ tuyệt đối không chậm mà đi mất.

Ngồi ở trước máy giám thị chỉ còn lại mình Lý Nam. Hắn vuốt cằm nhìn kỹ chi tiết, sau đó gật đầu “Thật là đặc sắc.”

Lạc Viêm Kiềm vừa đi xa vài bước nghe thấy thế, lập tức quay đầu lại trừng mắt Lý Nam, rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

“Kỳ quái, tại sao lại lạnh thế này?” Lý Nam sờ sờ cánh tay của mình, vẻ mặt khó hiểu. Ánh mắt của hắn rơi vào máy giám thị, trên màn hình tình cảm trong ánh mắt Thiên Trần thật nồng nàn, trong mắt dường như chỉ có người mặc áo đỏ kia.

Lý Nam tắt đi máy giám thị, cầm lấy loa phóng thanh lên nói “Mọi người dọn dẹp nhanh lên, dọn xong đêm nay chúng ta cùng đi chơi.”

Lập tức phim trường truyền đến tiếng vỗ tay hoan hô, Lý Nam hẳn nhất định phải xác định suy đoán trong lòng, đêm nay chính là cơ hội.

Đan Á Đồng sau khi tắm xong bằng nước ấm mới có cảm giác mình sống lại. Cậu thay một bộ quần áo sạch sẽ, ra khỏi phòng lau tóc.

Nơi cửa ra vào, Tiểu Kỳ Thâm đã đợi sẵn đó. Tiểu Kỳ Thâm thấy sắc mặt Đan Á Đồng vốn hay tái nhợt giờ vì tắm mà lộ ra chút hồng hào, trong lòng mặc niệm N lần mình không phải sắc lang xong mới dám đến gần cậu “Buổi tối đạo diễn Lý nói cùng đi ca hát, uống rượu đấy. Em đi không?” Nói xong, liền giật lấy cái khăn trong tay Đan Á Đồng, kéo cậu ra ngồi ở cái sofa cách đó không xa, sau đó giúp cậu lau khô tóc.

Đan Á Đồng ngáp một cái, để mặc Tiểu Kỳ Thâm lau khô tóc cho mình

“Sao có thể không đi được, tất cả đều là người trong cùng đoàn làm phim mà...” Nói xong, lại ngáp một cái.

Tiểu Đại Thiên vương thấy thế rất chu đáo đem đầu người nào đó đã có chút mơ hồ đặt trên đùi mình, một bên nói khẽ “Nếu mệt quá thì nghỉ một lúc đi. Đến lúc đó anh sẽ kêu em dậy.”

“Ừ...” Đan Á Đồng thanh âm mơ mơ màng màng, hiển nhiên đã rất không thanh tỉnh. Thân thể Đan Á Đồng rất gầy yếu, hồi nãy lại phải ngâm nước lạnh vốn là chuyện xương cốt không thể chịu được. Đan Á Đồng trước khi ngủ lại một lần nữa lên quyết tâm phải rèn luyện thân thể.

Chỉ một lúc, người trên đùi đã hô hấp vững vàng, rõ ràng là đang ngủ, Tiểu Đại Thiên vương cười rất thỏa mãn. Có lẽ cả đời này hắn cũng sẽ không có giây phút nào mà tình cảm đơn thuần như hiện tại, nhưng như vậy thôi cũng đủ khiến hắn cảm thấy hạnh phúc.

Ngoài cửa sổ, một thiếu niên nhìn hai người dựa sát vào nhau trên sofa, trầm mặc rời đi.

Một góc khác, đồng chí trợ lý vừa đi lấy thuốc về, nhìn hai người trong lòng cảm thán, hóa ra trong lúc mình rời đi đã làm cho hai người này theo quy tắc ngầm bay lên đến tình trạng JQ lẫn nhau rồi sao?

Chú thích:

Tư Mã Chiêu chi tâm:

Ý của câu thành ngữ này là chỉ dụng ý của Tư Mã Chiêu ai nấy đều biết.

-----oOo-----

Chương 65: Đấu pháp cùng tiểu lão gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thực tế thì Đan Á Đồng cũng không ngủ được bao lâu, cậu đã bị tiếng chuông di động của Tiểu Kỳ Thâm đánh thức. Cậu nghe thấy lúc nói chuyện Tiểu Kỳ Thâm cố gắng đè thấp giọng của mình xuống, còn đặt bàn

tay âm áp lên thắt lưng của cậu, ngồi dậy.

Phát hiện Đan Á Đồng đã tỉnh lại, Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười với cậu, tiếp tục nói thêm mấy câu nữa với người bên kia rồi cúp điện thoại, dịu dàng hỏi “Tỉnh à?” Bọn Đại Thiên vương đương nhiên không có nhận ra lời của mình nhằm cỡ nào.

Đan Á Đồng cười gật đầu “Tiểu ca có việc thì cứ đi đi.” Cậu không có bỏ sót câu rất nhanh trở về của Tiểu Kỳ Thâm vừa nãy nói qua điện thoại.

Có thể làm cho Tiểu Kỳ Thâm nói ra loại lời này thì không thể nào là vì công ty được, mà chỉ có một nơi, chính là Tiểu gia. Đan Á Đồng tuy chưa từng chính thức sống trong một gia đình giàu có, quyền thế, nhưng kiếp trước cũng lui tới nhiều kiểu gia đình như vậy, những tranh đấu kia bản thân ít nhiều cũng hiểu rõ.

Dáng vẻ tươi cười của Tiểu Kỳ Thâm không thay đổi “Vây em về nhà nghỉ ngơi trước nha. Anh đi trước.” Xoay người, nụ cười liền biến mất không còn dấu vết, mà chuyển thành sự phức tạp trong đáy mắt.

Tiểu Kỳ Thâm rời đi không bao lâu, Đan Á Đồng liền rất nhanh nhận được cuộc gọi từ một số lạ, nội dung bên kia điện thoại khiến cậu bất giác hiện lên một tia cười lạnh.

“Xin chuyển lời cho ông Tiểu là hẹn lúc ba giờ. Tôi sẽ đến đúng giờ.” Gập nắp điện thoại lại, nhìn đồng hồ đã là gần hai giờ, cậu đứng dậy đi ra ngoài.

Dương Quân cầm một hộp tiện lợi thấy Đan Á Đồng đi ra lập tức tiến lên “Á Đồng, cậu còn chưa ăn cơm, ăn chút nha.”

Đan Á Đồng mặc một chiếc áo màu trắng, cùng với cái quần cũng là màu sáng, mái tóc ngắn có chút lộn xộn làm nổi bật lên gò má trắng nõn, nhưng vô cùng thon gọn, làm cho Dương Quân – người đại diện của cậu tự nhiên cảm thấy bản thân nghiệp chướng nặng nề, vậy mà đem Đan Á Đồng dưỡng thành như vậy, làm một trợ lý, thật sự là đáng mất chức.

“Tôi có chuyện phải đi giải quyết, anh đưa chìa khoá xe cho tôi đi. Cơm trưa tôi sẽ nhớ ăn.” Đan Á Đồng vươn tay ra cầm lấy cái chìa khóa trong tay Dương Quân, cũng không quay đầu lại mà đi tới mở cửa xe ra.

Chìa khóa xe?!

Dương Quân nhìn bóng lưng Đan Á Đồng, lại nhìn sang hộp tiện lợi trong tay, có cảm giác, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Hắn ôm hộp tiện lợi tựa người lên cái cây bên cạnh, chìa khóa xe... Không đúng, Đan Á Đồng căn bản không biết lái xe mà! Hồi Đan Á Đồng gia nhập Phi Ngu hẳn chính là trợ lý của cậu. Tuy bình thường hắn vốn không tận tâm với cậu lắm, nhưng chuyện cậu không biết lái xe thì bản thân hẳn biết rõ, lúc chuyển sang Thiên Quan thì Đan Á Đồng căn bản cũng không có thời gian để học lái xe, lúc này cậu muốn tìm hắn lấy chìa khóa xe để làm gì?

Đan Á Đồng rành rẽ mở cửa xe ra, khởi động xe rồi rời khỏi đoàn làm phim. Quán trà hẹn gặp cách đoàn làm phim gần một tiếng lái xe, cậu tuy không biết Tiểu Hựu Thiên tìm mình có mục đích gì, nhưng là một hậu bối đương nhiên không thể tới trễ, đây là tố chất làm người chứ chẳng liên quan gì tới cảm giác của Tiểu Hựu Thiên.

Lâm Lang Hiên là quán trà tốt nhất thành phố, nơi đây chọn theo phong cách kiến trúc truyền thống, mà ngay cả những món đồ trang trí trên bàn cũng là kiểu cổ xưa.

Tiểu Hựu Thiên ngồi trên một chiếc ghế khắc hoa, vuốt vuốt tách trà, trong căn phòng này rõ ràng có đến năm người nhưng ngay cả tiếng hô hấp cũng nghe không thấy.

“A Đức, mấy giờ rồi?” Tiểu Hựu Thiên nhấp một ngụm trà, từ tốn hỏi.

“Thưa ông, bây giờ là 2h40 ạ.” Một người trung niên bên cạnh lên tiếng “Từ đoàn làm phim chạy nhanh nhất đến đây có lẽ cũng phải mất 40’.”

“Ừ.” Tiểu Hựu Thiên gật đầu tỏ vẻ bản thân đã rõ rồi không nói thêm gì nữa, người đàn ông trung niên nhìn cánh cửa phòng, cũng không nhiều lời.

Cậu hai là gay, hắn biết rõ, ông chủ đương nhiên cũng biết. Hắn không rõ vì sao ông chủ vẫn không phản ứng gì, hoặc có lẽ là hắn không hiểu tại sao ông chủ lại tiếp nhận được loại chuyện này. Bởi hắn nhớ rất rõ hai năm trước lúc ông chủ biết chuyện này đã tỏ ra bình tĩnh như thế nào, bình tĩnh

đến độ làm hẳn cảm thấy không chân thực.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lúc đồng hồ điểm 2h50 thì vang lên tiếng gõ cửa. A Đức đi tới mở cửa, bên ngoài là một thiếu niên mặc trang phục màu trắng, mái tóc màu đen cắt sát tai, trên mặt là nụ cười rất nhạt, sẽ không để người khác cảm thấy quá nhiệt tình, và cũng sẽ không lộ ra vẻ thất lễ, nhìn chung tạo cho người đối diện cảm giác sạch sẽ, dù cho người này sinh hoạt trong thế giới với đủ màu sắc hỗn tạp.

Nhưng đó cũng chỉ là trong nháy mắt, A Đức lạnh lùng nói “Cậu Đan, lão gia đã đợi cậu lâu rồi, mời vào.”

Sự xa cách của A Đức mang theo một cảm giác cao cao tại thượng, Đan Á Đồng cũng không thèm để ý, bước vào phòng thì thấy một ông già tóc trắng trên mặt mang theo một nụ cười hiền lành, nhưng ánh mắt thì so với dao còn sắc bén hơn.

“Cháu chào ông, Á Đồng đi vội không chuẩn bị được quà biếu ông, mong ông tha lỗi cho sự thất lễ của cháu.” Đan Á Đồng cũng không ngồi xuống, mà là tiến về phía trước hai bước, hơi khom người cúi chào.

“Khách sáo làm gì, trong giới giải trí có văn bối lễ phép như vậy cũng không thấy được nhiều. Nhanh ngồi xuống thử Thiết Quan Âm này đi, ta cũng không biết cậu Đan có thích uống trà không nữa.” Nói xong, Tiểu Hựu Thiên rót trà ra cái tách Tử Sa, sau đó đương nhiên có người bưng tách trà đến trước mặt Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng cũng không ngại ngần mà ngồi xuống, nâng lên tách trà, phảng phất ngửi được mùi thơm nhẹ, quả nhiên là cực phẩm Thiết Quan Âm, cậu nhấp nhẹ một ngụm, mỉm cười nói “Đây là Thiết Quan Âm ngon nhất, ông quả nhiên là chuyên gia uống trà.”

Hai người khách sao một hồi, Tiểu Hựu Thiên không chủ động nói ra mục đích của mình, Đan Á Đồng cũng không hỏi, trong lúc nhất thời không khí giữa hai người ngược lại có vài phần giống như những người bạn đã lâu không gặp.

A Đức ở một bên lại cảm thấy kinh hãi, hẳn rất ít nhìn thấy có ai khi ở bên cạnh ông chủ lại có thể tự nhiên như vậy, huống chi đây còn là một thanh niên mới mười chín tuổi. Một đứa trẻ mới mười chín tuổi đầu, từ đâu mà ra

tâm lý vững vàng như thế?

“Cậu Đan hình như không tò mò vì sao ta lại gọi cậu tới đây thì phải.”
Tiểu Hựu Thiên nhìn thiếu niên đang mỉm cười trước mắt, đặt tách trà xuống nói “Trầm ổn đến mức làm người người khác thấy bất ngờ. Thật khiến ông già như ta cảm thấy trong nhà mình có hai thằng cháu không có chút tiền đồ.”

Đan Á Đồng thuận thế đặt tách trà xuống “Không có đâu ạ, là ông quá khen thôi. Anh Tiểu và tổng giám đốc Tiểu đều là những anh tài khó gặp.”
Đan Á Đồng cũng đoán được phần nào việc Tiểu Hựu Thiên kêu mình tới là vì hai cậu ám họ Tiểu, chỉ là có chuyện gì mà lại khiến một người như ông Tiểu tự mình đến gặp cậu?

Vuốt vuốt tách trà Tử Sa “Cậu Đan hình như là cô nhi phải không?”

Đan Á Đồng nhướn mày, chẳng khách khí mà bóc trần người khác như thế, thật đúng là cách mà những người có quyền hay đối xử với người khác, cậu tiếp tục cười nhạt “Vâng, đây là chuyện cả giới giải trí và cả các fan của cháu đều biết ạ.” Ông cho rằng loại chuyện nhỏ nhặt này có thể làm cho tôi cảm thấy nhục nhã sao?

Việc đối phương không bị đả kích mà vẫn mỉm cười dường như cũng không làm cho người chủ Tiểu thị không vui, ông lão vuốt vuốt mấy cái họa tiết ở đầu rồng trên gậy chống “Cậu Đan là người rất thẳng thắn. Từ một đứa trẻ mồ côi, một ca sĩ không chút tiếng tăm đi đến được bước này cũng quả thật không dễ dàng, làm cho già không khỏi nghĩ đến người khác.”

Đan Á Đồng tỏ vẻ nghe không ra ẩn ý của đối phương là cậu dựa vào quy tắc ngầm mà bò lên. Cậu cũng không hiếu kỳ hỏi lại Tiểu Hựu Thiên người khác là ai, bởi cậu biết rõ nên cũng không muốn đi theo hướng Tiểu Hựu Thiên vẽ ra.

Lúc Tiểu Kỳ Thâm chạy về biệt thự Tiểu gia thì không có gặp ông nội, hắn nhìn qua Tiểu Trình Ngự đang ngồi đọc báo ở sofa và đám người hầu đang đi lại xung quanh.

Tiểu Trình Ngự thấy hắn lúc này lại trở về thì có chút bất ngờ, nhưng cũng không hỏi han gì.

Tiểu Kỳ Thâm đoán ra ông già chỉ muốn gọi hắn về nhà thôi, còn tại sao ông lại làm vậy, hay là ông làm gì đó mà không muốn cho hắn biết?

“Anh hai hôm nay không đến công ty à?” Tiểu Kỳ Thâm khách sáo hỏi.

Tiểu Trình Ngự ngẩng đầu khỏi tờ báo, nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Đêm qua bị chút cảm lạnh, nên nghỉ ở nhà một bữa. Còn chú sao lại về?”

“À, ngày mai phải đi Vân Nam nên hôm nay về, ông nội đâu?” Tiểu Kỳ Thâm giống như vô tình hỏi.

“Hồi trưa ông đã ra ngoài rồi.” Tiểu Trình Ngự gấp lại tờ báo, đem tờ báo gấp kỹ cầm trong tay “Tôi có chút không khỏe, về phòng nằm chút đây.”

Tình cảm của hai người từ trước đến nay đã luôn không tốt, chỉ là đều đã trưởng thành nên biết che dấu thôi. Tiểu Trình Ngự lãnh đạm hắn cũng không thèm để ý, chỉ là dựa vào sofa nghĩ mãi cũng không ra ông nội muốn gì.

Tiểu Trình Ngự trở lại phòng, mở lại tờ báo ra, trên mặt báo có một tấm ảnh lớn chiếm cả trang, tựa đề tin tức là《Quý công tử Đan Á Đồng — người đàn ông hay thiếu niên》

Mà hình ảnh trên trang báo chính là hình Đan Á Đồng chụp cho quảng cáo đồng hồ của Tiểu thị, thiếu niên đứng trên ban công theo phong cách châu Âu, đứng dưới ánh mặt trời, giơ tay lên muốn che nắng.

Trong phòng trà, bỗng điện thoại Đan Á Đồng đổ chuông, là một khúc đàn tranh du dương, êm ái, tuy Tiểu lão gia tử không biết giai điệu này, nhưng A Đức bên cạnh lại nghe ra, đó là bài “Ngàn năm” ca khúc chủ đề album cá nhân của Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng nhìn tên người hiện trên màn hình điện thoại, mắt nhìn Tiểu Hựu Thiên, bấm phím từ chối cuộc gọi, nâng tách trà lên uống một ngụm “Xin lỗi ông.”

Ông già lại không để tâm, mỉm cười hỏi “Là Tử Mặc gọi à?”

Đan Á Đồng hoảng hốt trong giây lát, nhưng rất nhanh kịp phản ứng lại,

Tử Mặc chính là tên thật Tiểu Kỳ Thâm, cậu cười cười “Ông đúng là liệu sự như thần.”

Vừa mới dứt lời, chuông điện thoại lại vang lên, Đan Á Đồng không có tiếp ngay, ngược lại nhìn về phía Tiểu Hựu Thiên.

“Điện thoại của cháu ta, cậu cứ tự nhiên đi.” Tiểu Hựu Thiên cười cũng không rõ là dụng ý gì.

Đan Á Đồng mở nắp điện thoại ra, đặt lên tai nghe “Tiểu ca, có chuyện gì sao?” Ngữ khí rất bình thản, không có kích động, cũng không có khách sáo.

“Sao...” Đan Á Đồng khước mắt nhìn về Tiểu Hựu Thiên “Không, là một người bạn đến tìm em có việc, em sẽ về đúng lúc, anh không cần lo lắng.”

Nói xong mấy câu, Đan Á Đồng cúp điện thoại “Thật ngại quá.”

“Không sao, hôm nay bắt cậu Đan tốn thời gian uống trà cùng với ông già như ta, ngược lại là ta nên nói tiếng cảm ơn mới phải. Giờ cũng không còn sớm, ta cũng nên đi. Lần sau nói chuyện tiếp, hi vọng khi đó cậu Đan sẽ nể mặt.” Tiểu Hựu Thiên tươi cười đứng dậy.

Đan Á Đồng cũng đứng dậy theo “Không có đâu ạ, có thể uống trà cùng ông là vinh hạnh của cháu.” Nụ cười đương nhiên cũng vô cùng hoàn hảo.

Ra khỏi quán trà, Tiểu Hựu Thiên ngồi vào xe mới nói với A Đức ở bên cạnh “Một thằng nhóc không đơn giản chút nào.”

A Đức mờ mịt, ông chủ không phải là muốn cậu ca sĩ này cách xa cậu hai một chút sao? Vậy sao trong giọng nói lại mang theo chút khen ngợi?

-----oOo-----

Chương 66: Thăm dò

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Tiểu Thiên Hữu rời đi, Đan Á Đồng bước vào chiếc BMW đi đến

hội quán Minh Nguyệt, vốn là chốn ăn chơi tốt nhất của thành phố. Xuống xe Đan Á Đồng liền theo cửa sau mà vào bên trong quán, lúc này thì điện thoại vang lên.

Trên màn hình hiện tên Lý Nam, Đan Á Đồng mở điện thoại ra, không đợi đối phương mở lời, đã nói “Em đến hội quán rồi, mọi người đang ở phòng nào ạ?”

“Vâng, em biết rồi.” Gập nắp điện thoại lại, Đan Á Đồng không cần bồi bàn dẫn đường mà tự mình đi thẳng lên lầu, có vẻ đã rất quen thuộc nơi này.

Vừa gõ cửa là cửa liền được mở ra, Lý Nam mang theo nụ cười xán lạn đi đến cạnh cửa “Á Đồng, cậu rút cuộc đã tới rồi, còn thiếu mỗi cậu đấy. Cậu không đi cùng trợ lý hèn chi vừa nãy gọi cho trợ lý của cậu thì cậu ta nói không biết cậu đang ở đâu.”

Đan Á Đồng nhìn lướt qua mặt Lý Nam, mỉm cười nói “Tối nay tâm trạng đạo diễn Lý rất tốt nha.”

“Đúng vậy, tối nay Lý Nam rất không bình thường đó.” Tiểu Kỳ Thâm cũng đi tới cửa, nắm lấy tay của Đan Á Đồng mỉm cười nói, dùng sức dắt Đan Á Đồng vào trong phòng.

Trong phòng lúc này có gần hai mươi người, trên bàn bày cả rượu đỏ lẫn rượu trắng, cả phòng tản ra mùi rượu nồng đậm.

Bị Tiểu Kỳ Thâm kéo đến ngồi xuống ở sofa, Tiểu Thiên vương không biết mình chân chó như thế nào, hỏi “Muốn hát bài nào, anh ấn chọn cho.”

Đan Á Đồng nhận một chén rượu của nhân viên bên tổ ánh sáng, cười nói “Bài nào cũng được, em không kén chọn bài hát.”

Người ở chỗ này ngoại trừ nhân viên bên tổ quay phim còn có mấy diễn viên chính, Lạc Viêm Kiềm nghe thấy Đan Á Đồng nói thế, tranh thủ nói luôn “Á Đồng hay hát bài của anh Cảnh chứ?” Nói ra điều này, giọng nói của cậu mang theo ít chờ mong “Có thể hát vài bài của anh Cảnh được không?”

Đan Á Đồng uống chén rượu, giống như cười mà không phải cười nói

“Không chỉ là anh ấy, tôi còn hát của cậu, cũng sẽ hát bài của Tiểu ca. Nhưng nếu cậu đã nói thế thì tôi đương nhiên không thể cự tuyệt rồi.” Chén rượu đặt lại ở trên bàn thủy tinh, đình một tiếng “Vậy cậu muốn nghe bài nào?”

Vệ Minh ngồi ở một bên từng nghe qua scandal hát nhép của Đan Á Đồng, nghe đoạn đối thoại của hai người thì cô nàng có thể xác định kia là sai sự thật, nhưng mà bản thân ngược lại rất muốn nghe xem một ca sĩ không được đào tạo chính quy sẽ hát như thế nào.

“Á Đồng biểu diễn trực tiếp, thật tốt quá, nhanh hát đi, nhanh hát đi.” Liêu Nhiễm tỏ ra một bộ dạng hào hứng bùng bùng.

Lý Nam ngồi ở một góc của sofa, vừa uống rượu vừa quan sát biểu hiện của Đan Á Đồng, vì trong phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ yếu ớt, nên gần như không có ai phát hiện ra hắn đang quan sát cậu.

“Xem ra cậu Lạc thật đúng là rất thích vị tiền bối kia nha.” Tiểu Kỳ Thâm cười tủm tỉm giúp Đan Á Đồng chọn bài, dường như không phát hiện ra lời nói của mình đã làm cho mặt Lạc Viêm Kiềm trắng bệch không còn chút máu.

Bài hát đã hết, nhưng người trong phòng vốn nói chuyện liên tục vậy mà lại yên lặng, Đan Á Đồng cũng không khiêm tốn, mỉm cười tiếp nhận, chỉ là ở một góc mắt người nào đó lại sáng lên không ít.

“Cậu nhỏ này, thật lợi hại nha!” Lý Nam vỗ vỗ vai Đan Á Đồng cười nói “Đã nhiều năm rồi tôi không có nghe thấy ai hát bài này lại hay như vậy, nào cạn một chén.”

“Lý Nam quá lời rồi.” Đan Á Đồng nâng chén, đem rượu trong chén uống một hơi hết sạch. Tiểu Kỳ Thâm ngồi bên cạnh mỉm cười nhìn hai người uống rượu, giấu đi sự thắc mắc của bản thân, Lý Nam rất ít khi chủ động mời rượu người khác, sao hôm nay lại chủ động mời Đan Á Đồng uống rượu, ông ta muốn làm gì?

Đan Á Đồng có vẻ không phát hiện ra, vẫn cùng Lý Nam uống rượu ầm ĩ cả lên, chỉ chốc lát mà vài chai rượu đã trống rỗng. Người xung quanh bắt đầu đùa giỡn, trợ lý đạo diễn ngồi bên cạnh thì liên tục rót rượu cho đạo diễn Lý.

Vì uống rượu mà gò má Đan Á Đồng có chút ửng đỏ, Tiểu Kỳ Thâm trong lúc nhất thời thấy ngây dại, hần nhìn bờ môi trơn bóng của Đan Á Đồng, bản thân liền có xúc động muốn hôn lên.

Uống rồi uống tiếp, Đan Á Đồng cảm thấy thân thể này có chút không ổn, đầu cũng trở nên quay cuồng, cậu cười khổ, ngàn chén không say chính là Cảnh An Tước chứ không phải là thân thể này.

“Em đi nhà vệ sinh cái.” Đan Á Đồng đứng dậy, chuẩn bị đi tới cái cửa bên cạnh, cậu chắc đã quên trong mỗi phòng đều có toilet riêng.

“Mục Ngôn, trong phòng có toilet, cậu ra ngoài làm gì?” Lý Nam đặt chén rượu xuống, trên mặt đã không còn tia cười, giọng điệu như đang trêu chọc người bạn tốt “Thói quen không thích dùng toilet trong phòng vẫn chưa đổi sao?”

Nói xong những lời này, liền đợi phản ứng của thiếu niên đã đi đến bên cửa, thế nhưng không có, phản ứng gì cũng không có, thiếu niên hình như cũng không biết mình bị gọi là Mục Ngôn, dường như không có một phản ứng nào với cái tên này,

“Ồ kìa, Á Đồng, em say à?” Tiểu Kỳ Thâm thấy Đan Á Đồng loạng quạng bước đi, lo lắng đỡ lấy thắt lưng của cậu, thuận tiện ăn đậu hũ luôn một thể. Hần xoay người lại nói với những người trong phòng “Tôi cùng qua toilet với Á Đồng, mọi người cứ chơi tiếp nhé.”

Đóng cánh cửa lại, cũng là ngăn lại tiếng ồn ở bên trong, Tiểu Kỳ Thâm cúi đầu hỏi “Có khỏe không?”

Đan Á Đồng đem một nửa sức nặng thân thể mình dựa lên người hần, lắc lắc cái đầu có chút chóng mặt “Tạm ổn.” Cậu quay đầu lại nhìn cánh cửa đã đóng, hóa ra cái gã đầu gối lại có chủ ý này, nhưng hần đã quên mất cho dù đã say thì cậu vẫn luôn giữ thói quen diễn xuất, như vậy sẽ không để lộ ra chân ngựa.

“Thật ra em không muốn đi toilet nhỉ, để anh đỡ em ra ban công hóng gió. Yên tâm, chỗ kia không có người tới đâu.” Tiểu Kỳ Thâm nói chắc nịch.

Đan Á Đồng xoa trán “Lấy luôn hai cái ghế nhé, em chóng mặt quá, anh

Tiểu Tử Mặc.” Lời này ý tứ rất rõ ràng, nói ra cậu biết rõ nơi này là sản nghiệp của Tiểu gia.

Tiểu Kỳ Thâm cười híp mắt nói “Không hồ là Á Đồng, cái gì cũng biết.” Thật ra hẳn muốn nói là, không hồ là Á Đồng, hiểu rõ Tiểu gia như vậy.

Trong phòng, lúc Lạc Viêm Kiềm và Liêu Nhiễm nghe thấy Lý Nam nói thế liền đồng thời biến sắc, nhưng nhìn các đồng sự đang rất hào hứng, hai người bọn họ cũng không thể nhiều lời.

Liêu Nhiễm đổi chỗ với trợ lý bên cạnh Lý Nam, nhờ tiếng karaoke để che giấu, cầm chén rượu bên người Lý Nam nói khẽ “Đạo diễn Lý, anh uống say à?”

Lý Nam quay đầu nhìn về phía Liêu Nhiễm, ánh mắt sáng rõ nhưng lại mang theo vẻ thất vọng “Cô cảm thấy thế nào?” Thực không biết mình tại sao có thể suy đoán vớ vẩn như vậy, chẳng lẽ bởi vì thiếu niên kia rất giống Mục Ngôn sao?

Liêu Nhiễm thở dài một hơi, kịch bản《Ngàn năm》cô đã viết xong từ tận bốn năm trước, khi ấy vai hồ yêu lý tưởng trong suy nghĩ của cô chính là Cảnh An Tước. Năm đó, dù cô vừa mới tốt nghiệp đại học, nhưng đã là một hủ nữ cấp cao rồi, nghe được bài《Ngàn năm》, ca khúc mới sáng tác của Cảnh An Tước, thế nhưng thật không ngờ, người thích hợp lại đã đi về Tây phương, hôm nay vai diễn này đổi thành một người mới khiến người khác phải kinh ngạc, chỉ là cô không nghĩ đến, Lý Nam vậy mà lại cho rằng thiếu niên này là...

Trực giác mách bảo hai người kia là có sự khác biệt, ví dụ như việc Đan Á Đồng cover bài hát 《Quay về》của Cảnh An Tước. Tuy cả hai màn biểu diễn đều rất xuất sắc, nhưng Cảnh An Tước thể hiện chính là tang thương, còn Đan Á Đồng biểu hiện ra lại là nỗi buồn và sự hoài niệm.

Trên thế giới có nhiều người tương tự, nhưng lại không có người hoàn toàn giống nhau, Liêu Nhiễm lần đầu tiên lộ ra vẻ nghiêm chỉnh “Đạo diễn Lý, em biết anh nghĩ gì, nhưng người trước mắt chúng ta bây giờ là Đan Á Đồng. Là người thì phải luôn nhìn về phía trước.”

Lý Nam lắc nhẹ chén rượu trong tay. Hẳn hiểu được ý của Liêu Nhiễm, nhẹ nhàng thở dài “Chỉ là khó có được người bạn tốt, nên muốn nhớ một

chút. Dù sao tiểu tử thôi kia tình tính cũng không khác người kia lắm.”

“Lạnh lùng, kiêu căng, nhưng lại luôn che giấu.” Liêu Nhiễm mỗi lần nói ra một từ, thì Lý Nam đều phải gật đầu, hắn càng nghe càng cảm thấy Đan Á Đồng, thằng nhóc này tuyệt không đáng yêu “Tiểu tử này thật đúng là làm cho người ta khó mà thích được.”

“Thôi đi, đạo diễn Lý, thích cậu ta còn đến lượt của anh sao.” Liêu Nhiễm giễu cợt “Chẳng lẽ anh không phát hiện hai tên đi toilet giờ này còn chưa trở lại à?” Không biết hai người kia có phát sinh chuyện tình cảm nóng bỏng gì ở trong toilet không, thật là làm cho người khác khó có thể không tưởng tượng.

“Ý của cô là...” Lý Nam không thể không tin vào suy đoán khác trong lòng “Hai người bọn họ là người yêu?”

“Cũng không phải.” Liêu Nhiễm cười tủm tỉm, lắc lắc ngón tay “Không phải người yêu, mà là có người nào đó đang yêu đơn phương.” Thỉnh thoảng nhìn người đàn ông cao ngạo vì yêu mà biến thành nô lệ cũng là chuyện vô cùng thú vị.

Lời này vừa nói ra, Lý Nam liền hiểu rõ ai là người đang yêu đơn phương “Đáng đời, thằng nhóc họ Tiểu chết tiệt, tôi đã nhận ra nó là một thằng ngạo mạn, quá mức kiêu căng, luôn làm người ta phải chạy quanh nó.” Hai người ngạo mạn, Thiên vương Cảnh An Tước, Thiên vương Tiểu Kỳ Thâm.

Hai người bị nói sau lưng giờ còn đang ngồi ở ban công yên tĩnh để hóng gió đêm. Đan Á Đồng dựa vào thành ghế, gò má hồng hồng, cậu nhìn đèn đuốc sáng trưng bên ngoài, nhưng không có nhìn cảnh phía dưới.

Tiểu Kỳ Thâm thấy mặt cậu ủ rũ, có chút đau lòng “Mệt à, hay anh đưa em về nhà.” Hắn không có hứng thú tìm hiểu Lý Nam muốn gì, hắn chỉ quan tâm chính là người trước mắt sống có thoải mái hay không.

“Vẫn ổn.” Đan Á Đồng cảm thấy đầu có chút đau, nhú nhú mày nói “Chờ mọi người cùng về thì tốt hơn.”

Nhìn ra cậu không khỏe, Tiểu Kỳ Thâm đứng dậy đi đến bên cạnh nhẹ nhàng xoa bóp trán cho cậu, hắn nhìn một bên mặt xinh đẹp tuyệt trần, đột

nhiên mở miệng nói “Kỳ thật em không cần biểu hiện hoàn mỹ thế đâu, thỉnh thoảng cũng có thể dựa vào người khác.”

Đan Á Đồng vốn đang lim dim mắt khi nghe thấy thế liền mở ra, cậu giương môi cười “Tiểu ca là đang tập lời thoại với em sao? Em không nhớ là trong kịch bản có câu này đâu.”

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười, ghé sát bên tai Đan Á Đồng nói “Không phải, là anh quan tâm Á Đồng thôi.”

Bọn họ đang ở rất gần nhau, gần đến độ có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Đan Á Đồng nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt, trong đôi mắt trên gương mặt này có quá nhiều thứ tình cảm.

Môi đối phương hạ xuống, Đan Á Đồng cảm giác mình bình tĩnh đến lạ lùng. Thật ra đây cũng chỉ là loại hôn môi như gió xuân đùa nghịch, nhưng cậu lại nghe thấy tiếng trống ngực đập dồn của đối phương.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn Đan Á Đồng, đợi phản ứng của cậu.

Chuông điện thoại di động trong thời khắc yên tĩnh này vang lên, Đan Á Đồng liếc nhìn màn hình “Chúng ta xuống thôi, đạo diễn Lý có lẽ lại tìm chúng ta đây.” Nói xong, loạng quạng bước đi.

Tiểu Kỳ Thâm bước lên phía trước đỡ lấy cậu, cậu mỉm cười với hắn, không nói cảm ơn, cũng không hỏi hắn hành động vừa rồi là có ý gì.

Tiểu Kỳ Thâm cảm thấy có chút mất mát, lại có chút thở phào, quả nhiên khi yêu con người ta luôn suy tính thiệt hơn sao? Hắn nghĩ như vậy, rõ ràng đã quên đi chính mình còn đang trong giai đoạn yêu đơn phương một người.

-----oOo-----

Chương 67: Sáng tỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lòng Tiểu Kỳ Thâm cảm thấy thấp thỏm, hắn không biết việc mình hôn Á Đồng sẽ làm cậu nghĩ thế nào. Tuy rằng cả tối Đan Á Đồng biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng lại làm hắn không khỏi có cảm giác đó là quá mức bình tĩnh.

Dẫn theo hai trợ lý đến sân bay, Lạc Viêm Kiềm và Liêu Nhiễm đã đến, còn Đan Á Đồng thì chưa tới, lòng hắn càng lúc càng không an ổn.

“Này.” Liêu Nhiễm gỡ mắt kính xuống, cười duyên.

“Chị Liêu.” Tiểu Kỳ Thâm ánh mắt đảo qua một vòng “Đạo diễn Lý bọn họ đâu rồi?”

“A, đạo diễn Lý cùng người bên tổ quay phim đã đi trước từ sáng sớm rồi, nói là phải chuẩn bị một chút, tôi và các cậu thì cùng chung một tổ.” Liêu Nhiễm tâm tình rất tốt nói “Những diễn viên phụ khác thì buổi chiều mới đến.”

“Hóa ra là vậy.” Tiểu Kỳ Thâm liếc Lạc Viêm Kiềm này giờ vẫn im lặng, người này nhiều nhất xem như vai nam thứ, khi nào thì thành diễn viên chính vậy?

Hạ Tây Xuyên phát hiện ra tầm mắt của Tiểu Kỳ Thâm, xem ra Tiểu Thiên vương này quả thật là có tình cảm không đơn giản với Đan Á Đồng như mình nghĩ.

“Hóa ra cậu Lạc cũng đến, vừa rồi không thấy được cậu, thật ngại quá.” Tiểu Kỳ Thâm cười tủm tỉm nói, một chút cũng không thấy ẩn ý trong lời này của mình dễ dàng bị người khác nhận ra.

“A, nghe đồn nói anh Tiểu có con mắt mê người, chẳng lẽ là bởi vì thị lực không tốt mà ra?” Lạc Viêm Kiềm đối Tiểu Kỳ Thâm nói chuyện chưa bao giờ khách khí.

“Hai người thích đóng vai kẻ thù lắm à?” Đằng sau hai người vang lên một giọng nói bình thản, xem ra người tới đã nghe được toàn bộ đoạn đối thoại của hai người bọn họ.

“Á Đồng.” Tiểu Đại Thiên vương vừa thấy người đến, dáng vẻ phóng túng ngạo mạn ban nãy một điểm cũng không còn, mỉm cười hỏi “Mọi thứ

chuẩn bị đủ chưa? Sáng nay ăn sáng chưa, đêm qua...” Ý cuối của hắn vốn là muốn hỏi Đan Á Đồng đêm qua ngủ ngon không, kết quả lại nhớ tới cái màn bản thân vì kim lòng không đăng mà hôn người ta, vội ho một tiếng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Dương Quân nghiêng răng trong lòng, nói thế mà cũng nói được, chẳng lẽ bản thân hắn làm trợ lý kém cỏi thế sao? Chuẩn bị đi làm việc đương nhiên không phải ít nha.

Đan Á Đồng ngẩng đầu nhìn Tiểu Kỳ Thâm vẻ mặt mất mát tự nhiên “Anh có quảng thêm kìa, đêm qua ngủ không ngon à?” Cậu dừng một chút “Đừng nghĩ nhiều làm gì, nghĩ nhiều quá không tốt cho cơ thể đâu.”

Tiểu Kỳ Thâm kinh ngạc nhìn khuôn mặt hờ hững của Đan Á Đồng, lời này là có ý gì, là nói hắn đừng nghĩ nhiều, cậu ấy cũng không để ý, không thèm để ý còn có nghĩa khác là không quan tâm. Hóa ra trong mắt cậu ấy, sự tồn tại của hắn chẳng có chút quan trọng nào sao?

Cảm giác mất mát trong lòng thế nào cũng không giấu đi được, qua công an ninh xong, lên ngôi ở máy bay thẳng đến khi máy bay cất cánh hắn vẫn như cũ chẳng có tí hứng thú nói chuyện nào.

Đan Á Đồng đang lật lật quyển tạp chí trong tay thì bị tiếng la lên của Dương Quân ngồi bên cạnh làm giật mình, cậu nhú mày nhìn Dương Quân “Anh làm gì thế?”

Dương Quân mở to hai mắt nhìn Đan Á Đồng “Hôm qua cậu tự lái xe á?” Nếu là cậu tự lái xe thế mà chẳng xảy ra việc gì thì thật đúng là thần kỳ.

Đan Á Đồng lật sang trang khác, trên mặt báo là ảnh chụp phong cảnh Lệ Giang “Ừ, làm sao vậy?”

“Á Đồng, khi nào thì cậu học lái xe, sao tôi lại không biết?” Dương Quân kêu lên “Chẳng lẽ cậu đã học lái xe trước khi vào Phi Ngu, nhưng sao khi vào công ty hồ sơ cá nhân lại không có ghi thế?”

Đan Á Đồng híp mắt nhìn Dương Quân “Âm lượng của anh kỳ thật có thể nhỏ đi một chút, đây là nơi công cộng đấy.”

Bị đôi mắt như vậy nhìn chăm chăm làm toàn thân phát lạnh, Dương Quân

sờ sờ cái mũi không dám nói nữa. Như vậy quả thật vô duyên quá, hẳn đã quên mất hành khách xung quanh đều rất yên tĩnh, không khỏi có chút xấu hổ.

Tiểu Kỳ Thâm ngồi ở ghế trước tỉnh táo mở to mắt, không biết lái xe mà lại tự lái xe sao? Là tên trợ lý Dương Quân này ít quan tâm hay là thật giấu quá kĩ nên không ai phát hiện ra.

“Cậu không ngủ à?” Liêu Nhiễm ngồi bên cạnh hần thấp giọng hỏi “Đang suy nghĩ gì thế?”

Tiểu Kỳ Thâm mí mắt giật giật “À, thấy không buồn ngủ lắm.”

“Bỏ cái vẻ mặt mát mát đó đi, tôi rất lạc quan với cậu đấy.” Liêu Nhiễm một bộ cái gì cũng biết, nói “Đối xử với nữ vương thụ lạnh lòng, cậu nhất định phải dùng sự nhiệt tình nhất để mà đối đãi, cuối cùng sẽ có ngày băng đá cũng bị tan chảy thôi, cho nên cố gắng lên nhé.”

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười nói “Em không rõ ý của chị Liêu...”

“Tôi không phải phóng viên, cậu không cần câu nệ như vậy, giấu cũng chẳng giấu được tôi đâu.” Liêu Nhiễm cười đến mặt mũi tràn đầy đắc ý “Cậu biết tôi biết, không phải sao?”

Tiểu Kỳ Thâm cười khẽ “Nếu như cậu ấy cũng biết thì càng tốt.” nói đến đây, nụ cười của hần có chút mất mát. Á Đồng không như những người mới vào nghề khác, tâm tư của cậu ấy rất khó đoán, dù là vui hay buồn hần đều không biết.

Liêu Nhiễm dường như thấu hiểu tâm sự của hần, thấp giọng nói “Cậu ấy không phải người máu lạnh, có lẽ là vì tiếp xúc quá ít hoặc là không tin tình yêu thôi. Người như vậy chỉ có một cách có thể đã động đến chính là kiên trì, chẳng qua không biết cậu có quyết tâm kiên trì đến cùng không.”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn cô một cái, không bày tỏ suy nghĩ của mình, chỉ là mỉm cười chuyển tầm mắt sang những tầng mây bên ngoài.

“Lệ Giang, Vân Nam được đấy. Đến lúc đó chúng ta tìm thời gian đi chơi đi.” Giọng Dương Quân đầy vẻ ao ước.

“Có lẽ không có thời gian đâu.” Đan Á Đồng gấp lại cuốn tạp chí trong tay “Quay phim gấp lắm, làm sao có thời giờ mà đi chơi. Hơn nữa nơi chúng ta quay phim tuy cảnh rất đẹp nhưng vắng vẻ, giao thông cũng không thuận tiện, anh khỏi nghĩ đến vụ đi du lịch đi.”

Đan Á Đồng hiểu tâm tư của Dương Quân, tuy Dương Quân đã làm trợ lý hơn một năm nhưng lại chưa từng có cơ hội đi quay phim ở những dự án lớn, nên việc không hiểu những loại chuyện này cũng coi là việc có thể hiểu được.

“Vất vả như vậy sao?” Dương Quân có chút thất vọng “Ngôi sao điện ảnh còn không bằng ngôi sao ca nhạc, vất vả như vậy.”

Đan Á Đồng nhắm mắt lại dựa vào thành ghế nghỉ ngơi, cậu cảm thấy mình không cần để ý tới người này.

Lạc Viêm Kiểm ngồi bên kia... ngơ ngẩn nhìn Đan Á Đồng, biết Hà Tây Xuyên kéo kéo tay mình thì cậu mới dời tầm mắt đi, rơi lại trên những ngón tay trắng trẻo của chính mình.

Tiểu Kỳ Thâm nói chuyện với nữ biên kịch kì quái kia dường như rất tốt, Đan Á Đồng thì biểu hiện cũng rất bình tĩnh, nhưng chỉ có cậu, trong nội tâm thủy chung mang theo hi vọng xa vời không được người đời cho phép, cùng với nỗi tuyệt vọng biết rõ sẽ không có kết quả.

Trong văn phòng sáng sủa, Đường Nguyễn Khanh đốt một điếu thuốc, nhìn Lộ Phàm ngồi trên ghế sofa “Đan Á Đồng đã đi Vân Nam à?”

Lộ Phàm gật đầu, cầm tập ảnh chụp quảng cáo của Đan Á Đồng đặt lên bàn làm việc trước mắt Đường Nguyễn Khanh “Vâng, cậu ấy và Kỳ Thâm ngồi chung một chuyến bay.”

Đường Nguyễn Khanh nhẹ gật đầu “Anh đi sắp xếp công việc đi.”

Lộ Phàm nhìn y một cái, trầm mặc ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Đường Nguyễn Khanh mở túi hồ sơ ra, bên trong là vài tấm hình, trong hình, mỗi mặt của thiếu niên lại làm cho người xem cảm nhận được sự quyến rũ đặc biệt của cậu.

Đan Á Đồng!

Đường Nguyễn Khanh dụi tắt điều thuốc trong tay, đem tất cả hình bỏ lại vào túi hồ sơ, dựa vào sofa nhắm mắt lại, đồng thời cũng muốn quét đi cảm giác trái tim loạn nhịp vì những tấm hình của thiếu niên.

-----oOo-----

Chương 68: Á đồng sinh bệnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi đến Vân Nam, mọi người ngồi vào xe rồi trèo đèo lội suối đến địa điểm quay phim. Quả thật đường đi vô cùng hẻo lánh như Đan Á Đồng nói. Dương Quân nhìn con đường càng lúc càng vắng vẻ, yếu ớt nói “Trời ạ, chúng ta không phải đang đến nơi rừng rú gặp người hoang dã đấy chứ?”

Đan Á Đồng dựa người trên xe nghỉ ngơi, mặc kệ hắt.

Dương Quân hậm hực nói “Vừa lên xe cậu đã nhắm mắt lại ngủ rồi, thật là...” Người này thích ngủ như vậy thế mà có thể làm diễn viên.

Liêu Nhiễm quay đầu nhìn Dương Quân nói “Trợ lý như anh thật thiếu năng lực. Các diễn viên phải hình thành thói quen lúc nào cũng có thể ngủ được. Dù sao thì việc quay phim chẳng biết khi nào thì có thể được nghỉ, nên mấy diễn viên có kinh nghiệm họ phải học làm sao mình có thể nghỉ ngơi được đấy.”

Diễn viên có kinh nghiệm? Dương Quân vẽ mặt nghi vấn nhìn Đan Á Đồng, Đan Á Đồng nhanh như vậy liền thẳng cấp thành diễn viên có kinh nghiệm rồi sao?

Đan Á Đồng mở mắt ra nhìn về phía Dương Quân, không biết vì cái gì Dương Quân cảm thấy ánh mắt này lạnh thấu xương, run rẩy, không còn nhiều lời nữa.

Tiểu Kỳ Thâm nghiêng đầu nhìn Dương Quân mặt mũi cứng ngắc, xem ra Dương Quân có vẻ sợ Đan Á Đồng. Nhưng theo hắt biết, hắt còn ở Phi

Ngư Dương Quân từng có lần bỏ mặc Đan Á Đồng, sự sợ hãi lúc này là từ đâu mà có.

Người này, luôn làm cho người ta cảm thấy thần bí khó đoán.

Trong xe lần nữa trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng động cơ xe đang chạy.

Đường núi có chút dốc đứng, ngồi trong xe thỉnh thoảng lại thấy rung lắc lên một đợt. Tiểu Kỳ Thâm ngồi bên trái Đan Á Đồng thấy sắc mặt cậu có chút không bình thường, tái nhợt có phần hơi đáng sợ, hần nhẹn không được lên tiếng hỏi “Em làm sao vậy?”

Đan Á Đồng chịu đựng cơn choáng váng, lắc đầu nói “Không có chuyện gì lớn đâu.” Ngày hôm qua uống rượu hơi nhiều, sáng sớm nay lại phải vội vàng đi, lúc máy bay hạ cánh cũng chẳng được nghỉ ngơi mấy phải leo tiếp lên xe này. Cái thân thể này quả thật không tốt chút nào, lần qua lần lại như vậy liền chịu không nổi, thật không biết nửa tháng còn lại nên làm gì bây giờ?

Đan Á Đồng đối với vẻ ngoài của thân thể này cũng không chê, chỉ là về sức khỏe thì cực kỳ bất mãn. Tuy kiếp trước bản thân cậu cũng có một lần vì quay phim mà té xỉu, nhưng lần đó là do quá mức bận rộn, công việc hôm nay còn không bằng một nửa hồi trước mà đã không chịu nổi, thật không biết từ nay về sau quay phim phải làm sao bây giờ.

“Sắc mặt khó coi như vậy, còn nói không có việc gì?” Tiểu Kỳ Thâm nhíu mày, đưa tay sang sờ trán Đan Á Đồng, có chút lạnh, trong lòng hần hần trương lên “Em bị cảm?”

“Không có, chỉ là hơi chóng mặt thôi. Có thể do say xe chút, không có vấn đề gì lớn đâu.” Đan Á Đồng đè giọng rất thấp, cậu cảm thấy nếu mình nói lớn là cơn đau lại xông lên.

Tiểu Kỳ Thâm quàng tay qua ôm lấy để Đan Á Đồng tựa vào mình, cách này có thể giảm đi chấn động do xe chạy “Em nghỉ trên người anh một lúc đi, tỉnh là tới nơi.”

Đan Á Đồng muốn ngồi dậy nhưng xe lại rung lên, cái đầu đang quay mòng mòng của cậu trượt xuống, má của cậu rất gần trái tim Tiểu Kỳ Thâm. Lần này, cậu thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim đập của đối

phương.

Cậu chưa bao giờ để bản thân bị thiệt, hơn nữa dựa vào người này cũng không có mùi thuốc lá cậu ghét, nghĩ vậy cậu rất hài lòng nhắm mắt lại, thanh thản đi ngủ.

Phát hiện ra người tựa lên mình không hề giẫy dụa, trên mặt Tiểu Kỳ Thâm hiện ra sự vui vẻ cẩn thận che chở cho người trong vòng tay của mình, nghiêngng đầu liền thấy Dương Quân một bộ dạng quả nhiên là thế.

Dương Quân đã sớm cảm thấy Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm đã bay lên thành mối quan hệ người yêu, cứ như loại tình huống này càng nhìn càng giống, hẳn quả nhiên là liệu sự như thần.

Tiểu Kỳ Thâm không quan tâm xem trong đầu tên trợ lý này lại bắt đầu nghĩ cái gì. Hắn cúi đầu xuống nhìn người trong lòng mình sắc mặt tái nhợt như trước, nhưng thoát nhìn thấy có vẻ đã thả lỏng không ít, cũng đã gỡ xuống vẻ mặt hồ hững, giờ phút này làm cho người khác có một cảm giác thật yên bình.

Lạc Viêm Kiềm ngồi ở đằng sau lại cảm thấy vẻ mặt Tiểu Kỳ Thâm nhìn thế nào cũng làm cho người ta thấy chướng mắt. Trong lòng cậu không khỏi sốt ruột vì Đan Á Đồng. Á Đồng sao lại không đề phòng như thế, kẻ ôm anh ấy là sắc lang đấy!

Phía sau xe oán niệm, ở giữa xe thì đầy bong bóng hồng làm cho Liêu Nhiễm ngồi bên cạnh tài xế cảm thấy rất thú vị. Cô nàng qua gương chiếu hậu nhìn Tiểu Kỳ Thâm vòng tay qua ôm người nọ, trong lòng cảm khái, nhìn kiểu nào thì đây cũng là cảnh khiến người ta thấy dễ chịu nha.

Liêu Nhiễm hiểu rõ trước báo giới tuy Tiểu Kỳ Thâm luôn mang theo vẻ mặt tươi cười khách sáo, nhưng đó chỉ là hình thức xã giao bên ngoài. Ở giới thượng lưu, trong suy nghĩ của mọi người biểu hiện của cậu hai Tiểu gia càng thêm long lạnh. Duy chỉ khi ở trước mặt Đan Á Đồng, rất nhiều khi người này lại tạo ra cảm giác là một tên ngốc, thậm chí còn làm ra chuyện ngu ngốc. Mà phải thôi, rơi vào ái tình với một thằng đàn ông khác thì đúng là chẳng có tí thông minh nào.

Hạ Tây Xuyên nhìn Lạc Viêm Kiềm có vẻ ần ần, than khế, hẳn không biết Lạc Viêm Kiềm thích Đan Á Đồng ở điểm nào nữa. Ở Phi Ngu, ít nhất

Đan Á Đồng còn có ưu điểm là ngây thơ, nhưng Đan Á Đồng hiện tại làm cho hắn có cảm giác tâm cơ thâm trầm, bằng không thì một người mới vào nghề làm sao có thể đảm nhiệm vai chính trong phim điện ảnh được đầu tư lớn như thế. Không biết có lén lút làm ra chuyện mưu mô gì không, mà cho dù không lén lút gì thì cũng là có người giúp đỡ sau lưng, ví dụ Tiểu Kỳ Thâm hay tổng giám đốc Thiên Quan, Đường Nguyễn Khanh.

Lạc Viêm Kiểm giương mắt ra bên ngoài nhìn phong cảnh không có chút dấu vết nhân tạo nào ở đằng xa, trong mắt vậy nhưng lại không có tiêu cự. Trong lòng, trong đầu cậu ngập tràn hình ảnh yên ổn, dịu ngoan của Đan Á Đồng bên cạnh Tiểu Kỳ Thâm. Đan Á Đồng dễ dàng đồng ý để Tiểu Kỳ Thâm tới gần như vậy là vì trong lòng anh ấy Tiểu Kỳ Thâm đã là người thân cận rồi sao?

Trong xe lần nữa trở lại vẻ yên tĩnh gần như quỷ dị, chiếc xe nảy lên một cái rồi lắc qua lắc lại hướng thẳng đến địa điểm quay phim.

Khi Đan Á Đồng tỉnh lại là đã nằm sẵn trên giường, giường cứng làm cho lưng cậu có chút không thoải mái. Cậu nhìn bốn phía, đó là một tầng lầu làm bằng gỗ, nhìn kiểu thiết kế có chút giống nhà ở nơi nông thôn.

Coi bộ lần này quay phim xa đây. Đan Á Đồng ngồi dậy, vuốt trán, dường như còn có chút chóng mặt. Vừa ngồi dậy, dạ dày liền như có cái gì đó khuấy lên, cậu che miệng lại dựa vào đầu giường để ổn định lại cảm giác khó chịu trong dạ dày.

“Á Đồng, cậu tỉnh rồi à?” Dương Quân vừa mang bình nước giữ ấm bước vào phòng liền thấy Đan Á Đồng ngồi ở đầu giường sắc mặt tái nhợt khó coi, vội vàng để bình xuống một bên “Sắc mặt khó coi như vậy, cậu không thoải mái ở đâu?”

Đan Á Đồng khoát khoát tay “Không có việc gì, anh không cần lo như vậy. Anh lấy thuốc trị chóng mặt ra đi, tôi uống hai viên trước đã.”

Dương Quân nghe lời, vội vàng mở vali bên cạnh lấy ra túi thuốc, tìm được thuốc trị chóng mặt, đổ ra hai viên đặt vào tay Đan Á Đồng “Cậu cầm trước đi, để tôi rót nước.”

Đan Á Đồng không nói gì, nhận ly nước Dương Quân đưa, nuốt viên thuốc “Tôi ngủ tiếp đây, nếu có chuyện gì thì báo tôi.”

Dương Quân thấy cậu như vậy, lời trong miệng muốn nói lại nuốt xuống, huống chi nếu hấn hỏi đối phương cũng không nhất định sẽ trả lời.

-----oOo-----

Chương 69: Bộ mặt thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khu dân cư mặc dù không có khách sạn xa hoa cùng với các dịch vụ chu đáo, nhưng bù lại lại có một hương vị tự nhiên khiến người đến cũng không thấy chán nản.

Lý Nam và Tiểu Kỳ Thâm ngồi trong phòng nói chuyện phiếm với nhau. Lý Nam ngồi dựa vào cửa sổ, hấn đốt một điếu thuốc nhìn cảnh trí ngoài trời “Đây là lần thứ hai tôi đến chỗ này để quay phim, lần đầu tiên là từ tám năm trước rồi.” Hấn rít mạnh một hơi thuốc “Khi đó tôi mới chỉ là một đạo diễn nhỏ, cũng không có được ảnh hưởng như bây giờ.”

“Là quay bộ phim《Phong nguyệt》à?” Mặc dù Tiểu Kỳ Thâm không mấy quan tâm những chuyện đã qua trong giới giải trí, nhưng hấn vẫn biết Lý Nam từng quay một phim điện ảnh tên là《Phong nguyệt》, bộ phim này đã đoạt được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất, mà thời gian cũng vừa khớp là tám năm về trước.

“Ừ, là《Phong nguyệt》.” Lý Nam nheo mắt nhìn cảnh sắc đằng xa, tuy mông lung nhưng lại làm cho người cảm thấy đẹp vô cùng “Tôi thường nghĩ, nếu như Mục Ngôn không giúp đỡ tôi thì bộ phim đó căn bản là quay không được, mà hôm nay tôi cũng không đi được đến bước này.”

“Cũng không thể nói như thế được. Cho dù anh không quay bộ phim đó, thì cũng có thể quay phim khác, rồi cũng nổi tiếng như vậy thôi.” Tiểu Kỳ Thâm lơ đãng nói “Thực lực quyết định tất cả mà.”

“Cũng chỉ là có thể thôi.” Lý Nam không keo kiệt lòng cảm kích của bản thân dành người nọ “Tiểu Kỳ Thâm, cậu sẽ không biết được một đứa trẻ mồ côi muốn bước lên đỉnh cao phải có nghị lực như thế nào đâu. Bởi từ nhỏ cậu đã được quá nhiều, có thêm cái gì thì cũng là điều đương nhiên.

Nhưng với chúng tôi thì không vậy, mỗi khi chúng tôi đạt được một vật gì thì đó đều là nỗ lực rất nhiều, hơn nữa không nhất định là sẽ có kết quả.”

Tiểu Kỳ Thâm nghe rất rõ ràng, Lý Nam nói là “Chúng tôi” mà không phải “Tôi”, hắn đột nhiên nhớ ra vai chính của《Phong nguyệt》là do Cảnh An Tước đóng. Khi đó, Cảnh An Tước đã có một vị trí đứng nhất định trong giới giải trí. Tuy không phải siêu sao Thiên vương, nhưng cũng là một nghệ sĩ nổi tiếng, cẩn thận ngâm lại sẽ hiểu, Cảnh An Tước nhất định cố gắng không ít để đầu tư phim này.

“Tuy em không hiểu rõ mọi người đã trải qua cuộc sống như thế nào, nhưng em hy vọng những người đến từ viện mồ côi có thể sống thoải mái.” Tiểu Kỳ Thâm đi đến đứng bên cửa sổ, nhờ thế mới thấy ngoài trời mưa phùn đã mịn mờ, có một chút mưa bị gió thổi tạt vào mặt hắn, lạnh lạnh “Tuy em không hiểu mọi người đã sống thiếu thốn như thế nào, nhưng cũng như mọi người sẽ không hiểu được những thủ đoạn đáng ghê sợ nơi cửa nhà giàu có, có được thì có mất, lời này là dành cho tất cả mọi người, ai cũng không thể ngoại lệ.”

“Chính xác là có được tất có mất.” Lý Nam hãnh mảy lại, nói ra nghi vấn trong lòng “Giữa cậu và Đan Á Đồng...” Hắn là muốn nói, tình cảm giữa cậu và Đan Á Đồng rốt cuộc là gì, là một người bạn nhưng hắn lại không biết nên nói gì cho phải.

“Em thích Đan Á Đồng.” Tiểu Kỳ Thâm không chút do dự nói ra, dường như lời này đã nở non trong tận đáy lòng đã ngàn vạn lần rồi. “Chỉ sợ là khó có thể làm cho đối phương tiếp nhận, cậu ấy... dường như không thích tình yêu đồng tính.” Nói đến đây, Tiểu Kỳ Thâm cười khô.

“Chỉ hy vọng cậu đừng làm ra việc ngu ngốc giống như anh trai của mình.” Lý Nam thở dài “Đến cuối cùng, chỉ rơi vào bị kịch.”

“Anh trai em?” Tiểu Kỳ Thâm cả kinh, hắn từng nghe Đan Á Đồng nói chuyện anh trai là gay, nhưng không tra ra được điều gì. Nhưng bây giờ nghe Lý Nam nói như vậy, trong đó hắn có chuyện ẩn giấu. Chỉ là Lý Nam và Tiểu Trình Ngự cũng không quen biết mấy, sao lại biết những chuyện này?

Lý Nam thấy mình lại nói ra bí mật năm xưa, ngón tay gõ trên trán, quả thật là trời mưa tác quái, sao hắn lại đem sự kiện kia nói ra chứ. Hắn nhìn

ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Kỳ Thâm, thờ dài trong lòng. Hôm nay Tiểu Kỳ Thâm lại có tình yêu bất chính giống như Tiểu Trình Ngự năm đó, nhưng hẳn không nghĩ bọn họ sẽ đi đến cùng một kết cục.

“Sự tình đã qua mười năm, nếu như người nọ còn sống có lẽ cũng sẽ không còn quan tâm đến chuyện này nữa.” Lý Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói trầm xuống “Hồi đó anh trai cậu và Mục Ngôn gặp nhau là ở California, khi đó Mục Ngôn rất đẹp trai, nhưng cậu ấy chẳng biết chuyện đàn ông cũng có thể thích đàn ông, nên trong chuyện tình cảm cậu ấy rất đơn thuần.”

“Tiểu Trình Ngự ôm tâm tư tối tăm tiếp cận Mục Ngôn, nhưng Mục Ngôn lại cho rằng Tiểu Trình Ngự dù sinh ra trong gia đình giàu có nhưng lại không mang tâm tính của một cậu ấm nên thường xuyên qua lại, hai người liền trở thành bạn bè thân thiết của nhau, về sau...” Lý Nam dụi tắt điều thuốc, giọng nói lạnh lẽo “Về sau Tiểu Trình Ngự lợi dụng buổi tối mà bỏ thuốc vào trong ly sữa của Mục Ngôn.” Lý Nam nói đến đây, không nói tiếp được nữa, ánh mắt cũng trở nên dờ dợn “Gã đàn ông kia, dùng thủ đoạn như vậy. Khi Mục Ngôn tìm được tôi cả người chật vật vô cùng, cuối cùng biến mất khỏi California. Lúc tôi gặp lại thì cậu ấy đã là Cảnh An Tước, nghệ sĩ nổi tiếng của Thiên Quan.”

Một Tiểu Kỳ Thâm thấy núi Thái Sơn lở cũng không biến sắc, lần đầu tiên mất đi sự vui vẻ trên mặt. Hắn cảm thấy cổ họng có chút khó nuốt “Ý của anh là... Tiểu Trình Ngự đối với Cảnh An Tước...”

“Phải!” Ánh mắt Lý Nam sáng quắc nhìn hắn “Tôi không quản việc cậu thích Đan Á Đồng, nhưng tôi không hi vọng cậu giống thằng anh súc sinh của mình. Tuy Đan Á Đồng không phải bạn của tôi, nhưng đứa bé kia quả thật là nhân tài khó tìm. Nếu cậu dùng thủ đoạn như vậy, cho dù có là cậu hai Tiểu gia thì tôi cũng có thể làm cho cậu thân bại danh liệt.”

Tiểu Kỳ Thâm từ khiếp sợ lấy lại tinh thần, trên mặt của hắn lần nữa xuất hiện nụ cười không dối “Em không ngờ đạo diễn Lý lại bảo vệ Á Đồng như thế đấy.”

“Bởi vì nó sinh ra ở cô nhi viện, cũng bởi vì ...”

“Cũng bởi vì cử chỉ của cậu ấy rất giống Cảnh An Tước?” Tiểu Kỳ Thâm cắt ngang lời Lý Nam, cười mà không phải cười nói “Anh có thể yên tâm,

em là thích Á Đồng thật lòng, sẽ không làm chuyện như vậy đâu. Bất cứ khi nào, em cũng thích sự cam tâm tình nguyện.”

Lý Nam cười cười “Cũng phải, nếu như cậu thật sự giống anh trai thì hôm nay tôi đã không nói cho cậu nghe những lời này.” Hắn vỗ vỗ lên người chẳng dính chút bụi nào “Vừa rồi nghe nói Đan Á Đồng có phần không khỏe, cậu đi gặp đi. Tôi không lãng phí thời gian cậu theo đuổi người yêu nữa.”

“Em đi đây.” Tiểu Kỳ Thâm cũng không khách khí xoay người ra cửa. Hiển nhiên hắn cũng không muốn tìm hiểu thêm chuyện quá khứ của Cảnh An Tước và Tiểu Trình Ngự, đi nhanh như vậy, ngoại trừ việc lo lắng cho Đan Á Đồng, có lẽ còn có ý tránh né.

Lý Nam nhìn bóng lưng Tiểu Kỳ Thâm, lại đột một điều thuốc khác, cười cười, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Ngày đó Mục Ngôn chật vật như thế nào, có lẽ bây giờ chỉ có hắn là biết rõ.

Ra khỏi phòng Lý Nam chính là ban công, đi qua vài căn phòng ở phía trước chính là nơi của Đan Á Đồng. Tiểu Kỳ Thâm nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Đan Á Đồng giờ phút này thật yên bình ngủ trên giường trúc, để lộ ra một bên gò má tái nhợt.

Tiểu Kỳ Thâm bất giác nhẹ chân đến ngồi xuống bên giường, nhìn gương mặt Đan Á Đồng khi ngủ trong tai lại vang lên tiếng Lý Nam nói ra những chuyện kia. Hắn không khỏi nghĩ, Đan Á Đồng có lẽ là đã biết rõ chuyện này.

Trong phòng rất yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Đan Á Đồng, nhưng lại có ma lực khiến Tiểu Kỳ Thâm an lòng vô cùng. Hắn nghĩ, thích Đan Á Đồng là bất hạnh của mình, nhưng cũng là may mắn, ít nhất hắn hiểu được cái gì gọi là động tâm, cái gì gọi là tình yêu chân chính.

Lúc Dương Quân đẩy cửa vào liền thấy được cảnh tượng như vậy, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng của Tiểu Kỳ Thâm rơi lên thân người nằm trên giường, dù cho Dương Quân đẩy cửa vào cũng không làm hắn chú ý. Có lẽ giờ phút này trong mắt của Tiểu Kỳ Thâm chỉ có một mình Đan Á Đồng.

Dương Quân không đi vào mà rời khỏi căn phòng. Cẩn thận đóng cửa lại, nhìn cánh cửa đóng kín, Dương Quân thở dài “Quy tắc ngầm thì quy tắc

ngầm, gặp được người thật lòng như thế cũng thật hiếm.” Tuy hắn không hiểu Tiểu Kỳ Thâm, nhưng tình tự trong mắt Tiểu Kỳ Thâm hắn lại có thể hiểu được. Nhưng hắn có chút không rõ, đã ở trong giới giải trí này sao lại động lòng đơn giản như vậy?

Đọc theo ban công một đoạn liền gặp hai người đàn ông đứng ở góc. Lạc Viêm Kiềm có chút rủ rủ dựa lưng vào rào chắn bằng gậy trúc, vừa nhìn thấy hắn liền trở nên vui mừng “Dương Quân, bây giờ Á Đồng sao rồi?”

Dương Quân không biết tâm tư của Lạc Viêm Kiềm mà chỉ cho rằng đó là sự quan tâm đơn thuần đối với Đan Á Đồng, nhân tiện nói “Không có chuyện gì, vừa rồi uống thuốc nên ngủ rồi. Bây giờ thì Tiểu Thiên vương đang ở cùng cậu ấy, tôi cũng không có ý quấy rầy bọn họ.”

Nụ cười trên mặt Lạc Viêm Kiềm dần tắt, cậu nhìn cửa phòng Đan Á Đồng, ánh mắt có chút ảm đạm “Anh nói là Tiểu Kỳ Thâm đang ở trong phòng Á Đồng sao?”

“Ừ.” Dương Quân gật đầu, trong nháy mắt thấy sắc mặt kì lạ của Lạc Viêm Kiềm, trong nội tâm chấn động, chẳng lẽ nói... Dựa vào cái gì chứ. Thế giới này làm sao vậy, con gái mềm mại bày đặt không thích, lại muốn yêu một con hồ ly mặt lúc nào cũng tươi cười nhưng lòng dạ hiểm độc. Thật không biết mắt mấy thằng này để ở đâu nữa, mắt nhìn tệ quá đi, bằng không sao có thích loại người đáng sợ như Đan Á Đồng.

Lạc Viêm Kiềm dời đi tầm mắt, cậu đã biết mình thua ở nơi nào rồi. Bởi vì trong cậu còn có một Cảnh An Tước, còn trong nội tâm Tiểu Kỳ Thâm thì không có ai khác, ngoại trừ Đan Á Đồng ai cũng không có.

Anh ta sẽ không nói Đan Á Đồng giống người khác, cũng sẽ không đem Đan Á Đồng so sánh với người khác. Anh ta sẽ thấy Đan Á Đồng tốt hơn người khác ở chỗ nào, còn người khác thì không.

Thật ra cậu cũng không biết bản thân thích Đan Á Đồng, hay là thích bóng dáng mơ hồ của Cảnh An Tước trên người Đan Á Đồng nữa. Cậu thậm chí còn không biết rốt cuộc mình thích Đan Á Đồng hay là Cảnh An Tước. Nhưng cậu lại biết, tại thời khắc này, trong lòng cậu thấy mát mát và thống khổ vô cùng.

Hạ Tây Xuyên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lạc Viêm Kiềm “Viêm Kiềm,

không còn sớm nữa, hôm nay lại ngồi xe lâu thế cậu đi nghỉ ngơi chút đi. Ngày mai còn phải quay phim, đừng để không tập trung.” Nói xong hắc liếc Dương Quân “Anh không phải trợ lý của Đan Á Đồng sao, chăm sóc tốt cho cậu ta là nhiệm vụ của anh. Làm một trợ lý mà như thế, anh thật trách quá đấy.”

“Ss ~” Dương Quân ngược lại hít sâu một hơi. Ngay cả Hạ Tây Xuyên cũng nói hắc vô trách nhiệm, xem ra bản thân thật sự làm không tốt rồi. Nghĩ nghĩ những ngày này, hắc thật sự làm không được tốt lắm, nhưng may mắn là hồ ly lòng dạ hiểm độc kia không tính sổ với, nói cách khác... Nghĩ đến thảm kịch có thể phát sinh, toàn thân hắc run rẩy, hắc cũng không muốn có một ngày thật sự biến thành một cái bàn trà đâu.

Gió thổi vài giọt mưa phùn bay vào cổ hắc, hắc nhin không được rung mình một cái.

-----oOo-----

Chương 70: Nhược điểm của á đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chú thích:

Luận ngữ: 子不語怪, 力, 亂, 神: Tử bất ngữ quái, lực, loạn, thần.

Vì thân thể Đan Á Đồng không tốt nên ngày hôm sau toàn bộ cảnh quay là của các diễn viên khác, còn Đan Á Đồng thì mặc trang phục hàng ngày ngồi trước máy giám thị coi người khác diễn, mặt cậu còn lộ ra vẻ tái nhợt vì bị bệnh.

Cậu rất ít khi coi tử tế cảnh diễn chung của Lạc Viêm Kiềm và Tiểu Kỳ Thâm. Một phần là do dù cảnh hai người đóng chung nhiều, nhưng lại thường có cả cậu tham gia cùng, hai là bản thân cậu cũng không có hứng thú coi “đàn em” diễn, chẳng phải là kiêu ngạo gì, mà chỉ đơn giản là không muốn xem.

Hôm nay coi cuộc đụng độ của hai tên đó trong phim, kể cả cậu cũng nghi ngờ liệu hai người này có phải là có thù hận gì không, mà dù cười cười nói nói thì vẫn ẩn chứa sát ý, bên ngoài tỏ vẻ lịch sự nhưng lại ương ngạnh vô cùng. Cậu không thể không thừa nhận, hai người đều diễn rất tốt. Nếu xét vào từng chi tiết nhỏ nhất thì xem ra Tiểu Kỳ Thâm xử lý hay hơn một chút. Tiểu Kỳ Thâm ra nghề đã bốn năm, còn Lạc Viêm Kiềm thì chỉ mới vào nghề có hơn một năm, so với Tiểu Kỳ Thâm thì vẫn còn một khoảng cách tương đối.

Cậu dựa vào thành ghế, miễn cưỡng nhìn hai người cột dây treo mình lủng lẳng trên không trung, chơi với cái đồng hồ trên cổ tay trái, đột nhiên nói “Đạo diễn Lý, vị trí dừng của Lạc Viêm Kiềm hình như có chút không ổn, nếu dịch sang trái một chút thì hiệu quả quay sẽ tốt hơn.” Cậu thu hồi tầm mắt nói.

Lý Nam vuốt cằm, cẩn thận nhìn, gật đầu rồi kêu nhân viên đạo cụ đến chỉ, xong hắn cười híp mắt nhìn Đan Á Đồng “Á Đồng thật biết không ít nha, làm tôi phải nói cậu là thiên tài đấy.”

Đan Á Đồng nhún vai, đứng dậy nói “Thiên tài gì gì đó chẳng có tí giá trị nào, mà hướng chỉ em biết bản thân không phải, rất nhiều chuyện biết hay không biết kỳ thật đều có nguyên do cả.” Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn Lý Nam, trong mắt lần đầu tiên đã không còn vẻ xa cách cùng tôn kính đáng có của một người mới vào nghề nhìn một vị đạo diễn tầm cỡ quốc tế “Giống như đối xử với người khác không cần thái quá, điều đó chẳng quan trọng gì, người sống thì cứ tiếp tục sống, người đã chết thì nên được yên nghỉ, cần gì phải vì người khác mà rước khó chịu vào thân.”

Nói xong những lời này cậu cười nhạt một tiếng, lắc lư rời khỏi hiện trường quay phim, chỉ là che không được sự vui vẻ trong ánh mắt. Cậu quả nhiên vẫn thích nói những lời làm cho người khác vừa sợ vừa nghi, thấy người khác bất an tâm tình cậu thỉnh thoảng tốt lắm.

Đan Á Đồng thoải mái không có nghĩa là Lý Nam cũng thoải mái. Hắn kinh ngạc nhìn bóng lưng Đan Á Đồng càng lúc càng xa, nghĩ đến ánh mắt Đan Á Đồng nhìn hắn lúc nãy, cực kỳ giống ánh mắt người nọ. Người đã mất nên được yên nghỉ, lời này của cậu ấy là có ý gì? Chẳng lẽ nói, cậu ấy thật là...

Không đúng, không đúng. Khổng Tử đã không nói chuyện quái dị, bạo

lực, phản loạn, quỷ thần, thì hẳn là một đứa trẻ đáng thương lớn lên ở cô nhi viện dưới lá cờ đỏ sao có thể tin tưởng trên thế giới lại có loại chuyện này chứ. Nếu thật sự có thần thì có sao thế gian còn nhiều chuyện không công bằng tồn tại?

Vậy thằng nhóc kia nói những lời đó là có ý gì, chẳng lẽ là đùa giỡn hẳn thấy thú vị. Thằng nhóc chết tiệt! Xem ra thái độ hẳn thoải mái quá nên mới dám đùa giỡn như thế, là trò đùa... sao.

Lắc lắc đầu, tiếp tục chạy theo cảnh quay tiếp theo. Lý Nam quyết định sẽ không để ý tới lời nói của tiểu hồ ly, hẳn còn không biết cậu ta là cáo sao? Hừ.

Quá trình quay phim cực kỳ thuận lợi, thân thể Đan Á Đồng cũng nhanh chóng khôi phục, nên dần dần đuổi kịp tiến độ. Nhưng vì đề tài phim mang yếu tố thần thoại, nên nhiều khi sẽ phải treo mình trên dây đến một hai giờ đồng hồ, hiệu quả quay phim thì đẹp rung động lòng người, chỉ là tối về ngủ làm cho một đám diễn viên nhe răng trợn mắt.

Phong cảnh Vân Nam tuy đẹp nhưng khí hậu ẩm ướt, nhân viên không thể nán ở ngoài lâu được, ở lâu quá thì cơ thể liền kháng nghị ngay. Một vài nữ diễn viên vì mùa hè sắp đến, bị khí hậu nóng ẩm làm cho trên người nổi lên mẩn đỏ nho nhỏ, thành ra lúc quay đặc tả thì phải trang điểm thật đậm để che đi mấy vết mẩn đỏ đó.

Nếu phim này mà không phải là bom tấn quốc tế, chỉ sợ rất nhiều diễn viên nữ đã bỏ vai diễn. Nhưng nghĩ đến bộ phim có thể gây ra oanh động lớn, nguyên một đám đành nhịn xuống.

Bởi vậy mà kế hoạch quay phim ở Vân Nam đã hoàn thành hơn phân nửa. Đan Á Đồng mặc áo bào trắng, trang điểm quyền rũ xuất hiện. Cảnh này cậu phải đứng ở rìa vách núi để diễn tính tình thích ngao du cả trời đất.

Vì đề có được hiệu quả y như thật mà Đan Á Đồng ở rìa vách núi đứng đứng. Tuy trên người đã được buộc cáp an toàn, nhưng khi đứng ở một nơi cao như vậy vẫn khiến người ta không khỏi sợ mát mẻ, đi đến vách núi còn có thể cảm giác được tiếng vù vù bên tai.

Tiểu Kỳ Thâm thấy Đan Á Đồng cúi đầu nhìn xuống dưới, tóc mái che đi khuôn mặt của cậu, chẳng biết sao, hẳn lại có một cảm giác kì lạ.

Sau khi vào hết vị trí, Lý Nam ra hiệu, quay phim.

Thế nhưng thật không ngờ, phần diễn của Đan Á Đồng lại không đạt yêu cầu. Lý Nam nhíu mày, tuy nói phong độ không ổn định là chuyện bình thường, nhưng thất thường như thế này thì cũng có chút khiến người khác cảm thấy không thể ngờ được.

Lần thứ hai quay, như trước không được. Lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm...

“Cut!” Khuôn mặt Lý Nam lộ rõ vẻ khó chịu “Đan Á Đồng, cậu làm cái quái gì thế. Có vài cảnh mà cũng diễn không xong. Nếu tâm trạng không tốt thì đừng có làm diễn viên. Đừng tưởng rằng có khuôn mặt như thế là có thể làm ngôi sao lớn được.”

Lời này quả thật chẳng có tí nể nang nào, Vệ Minh đứng một bên hóng chuyện cười lạnh, người mới vẫn mãi là người mới, dù thỉnh thoảng biểu hiện tốt đến mấy thì cũng nhìn không được khảo nghiệm nhiều như vậy.

Không đúng, Tiểu Kỳ Thâm đi về phía trước, càng đến gần lại càng thấy rõ bờ vai Đan Á Đồng run lên nhè nhẹ. Hắn vội vàng đi đến cạnh Đan Á Đồng “Á Đồng, em làm sao vậy?”

Ngược lên là một khuôn mặt rất bình tĩnh, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng lại làm người ta nhìn không ra có cái gì khác thường. Nhưng Tiểu Kỳ Thâm lại cảm thấy, người trước mắt đang cố gắng che dấu điều gì đó, dường như nếu không cẩn thận một chút thì sẽ sụp đổ ngay.

“Không có việc gì.” Đan Á Đồng mỉm cười “Chẳng qua không điều chỉnh tốt trạng thái, rất nhanh sẽ tốt thôi. Anh đi trước đi, em bồi đắp thêm chút tâm trạng cái.”

Cậu xoay người, có chút ngửa đầu nhìn lên không trung, sau đó chậm rãi nhắm mắt, hai bàn tay nắm chặt lại. Chỉ hơn mười giây cậu lại mở mắt ra, hít sâu một hơi, xoay người ra hiệu tay với Lý Nam, trên mặt không có chút xấu hổ vì bị chửi nào “Đạo diễn Lý, quay lại một lần nữa.”

Lý Nam thấy đáng về Đan Á Đồng, sự tức giận tiêu tan hơn phân nửa “OK, ba, hai, một, chuẩn bị, Action!”

Lúc này đây Tiểu Kỳ Thâm thấy rất rõ ràng, diễn xuất của Đan Á Đồng thật hoàn mỹ, tất cả những yêu cầu của đạo diễn đều được cậu ấy diễn tả được. Lúc đạo diễn Lý hô cut, Đan Á Đồng một thân áo bào trắng rời khỏi vách núi, sắc mặt hơi trắng bệch. Cậu mỉm cười ngồi trên ghế, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lúc mọi người bận rộn làm chuyện khác thì chỉ có Tiểu Kỳ Thâm là phát hiện ra nụ cười trên mặt Đan Á Đồng đã sớm biến mất không thấy gì nữa, mà ngay cả đôi môi đỏ hồng cũng trở nên trắng bệch, dường như đã kinh hãi điều gì lắm.

Đan Á Đồng rất không muốn thừa nhận bản thân có chỗ thiếu hụt. Phải nói là cậu rất không muốn thừa nhận trên đời này lại tồn tại thứ làm cậu khiếp đảm. Đúng vậy, cậu sợ độ cao. Dù đứng ở nhiều nơi rất cao, nhưng cậu chỉ có thể ngửa đầu lên nhìn trời, tuyệt đối không dám nhìn xuống dưới đất. Bởi nếu như nhìn xuống dưới, cậu sẽ cảm thấy như bị rơi xuống, loại cảm giác này làm cho cậu ngay cả hít thở thôi cũng cảm thấy thống khổ.

Kiếp trước đã từng có một người nào đó hỏi cậu sao lại thích đứng ở ban công nhìn trời. Cậu đã đáp là, bởi vì bầu trời rộng lớn. Nhưng thực tế thì cậu chỉ là muốn rèn luyện dũng khí của bản thân. Thế nhưng sự thật là, cậu đã thất bại. Cho dù cậu thường đứng trên con đường đi lại của Thiên Quan, nhưng phần lớn là ngửa đầu nhìn trời, hoặc ngăn người nhìn chằm chằm vào cửa sổ thủy tinh được lau sạch bóng.

“Uống nước đi, lát nữa em còn có cảnh quay, phải giữ vững tinh thần mới được.” Giọng nam quen thuộc vang lên bên tai, Đan Á Đồng mở mắt, nhìn qua chính là khuôn mặt đẹp trai đủ khiến lòng bao cô gái xao xuyến, chẳng qua trên gương mặt điển trai này đang mang theo nụ cười nịnh nọt.

Cậu nhìn chai nước đã mở nắp sẵn trong tay Tiểu Kỳ Thâm, nhận đồ uống từ tay đối phương, nói khẽ “Cảm ơn.”

“Không có chi.” Người họ Tiểu nào đó tranh thủ cơ hội, rất tự giác ngồi xuống cạnh Đan Á Đồng “Á Đồng, sắc mặt của em có vẻ không tốt lắm. Là không quen hoàn cảnh sống ở đây à? Còn ba ngày nữa là về rồi, đừng lo lắng nha.”

“Khá ổn ạ.” Đan Á Đồng uống một ngụm. Vân Nam là địa điểm sản xuất

nước tinh khiết, có lẽ là bởi nơi đây có phong cảnh xinh đẹp, uống nước này vào cũng cảm thấy thoải mái. Cậu uống một hớp nước, sự run rẩy trong lòng cũng vơi đi không ít, cậu quay đầu nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Tiểu ca, cảm ơn anh.”

“Anh là đàn anh của em, có gì đâu mà cảm ơn.” Tiểu Kỳ Thâm muốn sờ sờ đầu Đan Á Đồng, nhưng thấy đôi phương đang đội tóc giả, đành phải hậm hực rút bàn tay trên không lại, có chút thờ dãi, nỉ non “Nếu em có thể để anh chăm sóc cho em thì tốt rồi.”

“Cái gì?” Đan Á Đồng vẻ mặt thắc mắc nhìn Tiểu Kỳ Thâm, đôi môi nhè nước thâm ướt mà tạo nên cảm giác tươi mềm ngon miệng.

“Không có gì.” Tiểu Kỳ Thâm vội ho một tiếng, đem ánh mắt của mình dịch xuống dưới, rồi lại thấy được xương quai xanh ả hiện, làn da trắng trẻo lộ ra khỏi bộ áo dài màu trắng như tuyết, thật quyến rũ không nói nên lời. Hắn đột nhiên cảm thấy mũi có chút ngứa, lập tức che mũi lại, đứng lên nói “Anh đi trước đây.”

Đan Á Đồng nhú mày, nhìn hướng Tiểu Kỳ Thâm đi, hình như là nhà vệ sinh do đoàn làm phim tạm thời dựng lên, cậu khinh thường uống một hớp nước “Nước ở đây đúng là tốt ghê...” Ngay cả Tiểu Thiên vương cũng uống nhiều đến nỗi nhịn không được phải đi nhà vệ sinh. Nhưng cậu lại nhớ rõ là trước khi cậu quay thì đã gặp anh ta ở trước nhà vệ sinh mà.

Hay là, bộ vị nào đó của anh ta bị hư rồi?

Mặc dù bêu riếu trong lòng như vậy, nhưng ngoài mặt Đan Á Đồng vẫn giữ nguyên vẻ bình thản mà uống nước. Mặc cho ai nhìn cũng không biết trong đầu cậu nghĩ gì, chỉ là khóe môi cong cong đã tiết lộ tâm trạng cậu hẳn là đã tốt hơn xiu.

“Vô dụng, vô dụng, quá vô dụng.” Liêu Nhiễm nhìn một màn này, đó chỉ là mới nhìn đôi môi đỏ mọng, ngấm xương quai xanh mà đã thế, nếu súng thật đạn thật, máu còn không chảy như thác?

Lý Nam liếc mắt nhìn Liêu Nhiễm lại bắt đầu nói mê sảng, đối với hành vi không giải thích được của nàng này hắn đã miễn dịch từ lâu, lắc đầu, tiếp tục làm chuyện của hắn thôi.

Lạc Viêm Kiềm ngồi bên kia nhìn Đan Á Đồng yên tĩnh trên ghế, nắm chặt chai nước trong tay.

“Viêm Kiềm, chai nước bên cạnh cậu còn chưa uống hết, sao lại cầm chai này?” Hạ Tây Xuyên nghi hoặc nhìn cái chai còn một phần ba nước dưới chân cậu, lại nhìn cái chai trong tay cậu.

“À, tôi quên mất.” Lạc Viêm Kiềm đưa chai nước còn nguyên nắp cho Hạ Tây Xuyên “Anh cất đi.” Nói xong liền nhắm mắt lại, một bộ dạng không muốn nói chuyện tiếp.

Hạ Tây Xuyên nhìn nhìn chai nước trong tay mình, lại nhìn nhìn Đan Á Đồng cách đó không xa, mặt không biểu lộ cảm xúc gì đem chai bỏ vào thùng carton đựng đồ uống của đoàn làm phim.

-----oOo-----

Chương 71: Tính kế và bị tính kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đan Á Đồng luôn cảm thấy bầu không khí giữa Lạc Viêm Kiềm và Tiểu Kỳ Thâm rất kì quặc, như khi đóng phim cả hai lúc nào cũng đờ đờ sát khí. Thế nhưng Lý Nam thì lại vô cùng hài lòng, đóng vai tình địch thì phải tỏ ra vẻ thù địch như thế mới được.

Giữa trưa cơm hộp được đem đến, mọi người đồng loạt ngồi quanh bàn cơm. Đan Á Đồng vẫn luôn cảm thấy một đoàn làm phim tốt hay không tốt chủ yếu là dựa vào xem nó mời đầu bếp như thế nào. Cậu một mặt bình thản nuốt một miếng khoai tây, một mặt nghĩ, đầu bếp hôm nay làm sao thế, khoai tây gì mà mặn như đang ăn muối vậy.

Dương Quân ngồi bên cạnh vừa ăn một miếng vào thì liền nuốt không trôi nữa. Hắn vừa uống nước vừa mở to mắt nhìn Đan Á Đồng đem miếng thịt nướng kinh dị nhét vào miệng, anh chàng này bị mất vị giác sao?

“Anh nhìn cái gì?” Đan Á Đồng cầm ly nước bên cạnh lên uống một ngụm, nhướn mày nhìn Dương Quân. Ý là, có chuyện thì nói mau, đừng quấy rầy tôi ăn cơm.

“Ách...” Khóe miệng Dương Quân có chút run rẩy “Không có việc gì, cậu ăn tiếp đi.” Khó trách người này lại nổi tiếng, hóa ra có thể chịu đựng đến như vậy.

Tiểu Kỳ Thâm vừa ăn một gấp xong cũng ngừng đũa. Cuối cùng trên bàn chỉ còn hai người trụ lại, là Lý Nam và Đan Á Đồng.

Mọi người thấy vẻ mặt của Lý Nam và Đan Á Đồng vẫn hết sức bình thường khi ăn những món mà hương vị lại chẳng có tí ti nào là bình thường, nhất thời đồng loạt sau lưng đều toát mồ hôi lạnh.

“Á Đồng, anh không thấy mấy món này...” Lạc Viêm Kiềm thật sự không nỡ để Đan Á Đồng tiếp tục ăn, không khỏi mở miệng nói “Hay là gọi đầu bếp nấu lại nhé.”

Đan Á Đồng ngẩng đầu, nuốt nốt đồ ăn “Cũng được mà, chỉ là mặn thôi. Nhưng mà so với đồ hồi trước tôi ăn còn tốt chán.”

“Mấy thằng nhóc cậu đúng là không thể ăn khổ được.” Lý Nam buông đũa, thoải mái quệt quệt mỡ “Lúc còn nhỏ ở viện mồ côi ăn uống kham khổ quen rồi. Năm đó, cơm ăn còn chẳng đủ no, còn lo ăn ngon hay không ngon gì nữa.” Nói xong, Lý Nam nhìn Đan Á Đồng đầy khen ngợi “Thằng nhóc này ngược lại còn nhớ rõ những khổ sở đó, không tệ không tệ.”

Đan Á Đồng đối với sự khen ngợi của Lý Nam không cho là đúng, cậu uống một ngụm nước “Cơm hôm nay không phải do đầu bếp Vương làm à?”

“Là tôi nấu đấy.” Liêu Nhiễm đi tới, vẻ mặt đắc ý “Thế nào, bản tiểu thư lần đầu nấu nướng, mùi vị không tệ chứ?”

Đan Á Đồng cầm ly lên uống nước, đứng dậy nói “Nghe nói muối ăn ở đây mua không dễ đâu.”

“Hả?” Liêu Nhiễm mờ mịt, cô nàng chẳng qua hiếm khi nổi lên hứng thú nấu cơm, chuyện đó với muối ăn thì liên quan gì?

“À, tiểu La, cậu đi lấy bò khô cho tôi đi.” Tiểu Thiên vương ở phía sau bày ra tư thế Thiên vương, xoay người đi lên lầu, không chừa chút mặt mũi

nào cho bà chị họ Liêu này.

“Hừ, khó trách đuổi không kịp nữ vương thụ.” Liêu Nhiễm bất mãn hừ hừ.

Lạc Viêm Kiềm nhìn hộp cơm không ra hình dạng gì trên bàn, nghĩ đến lời của đạo diễn Lý, cuộc sống trong quá khứ của Á Đồng là như vậy sao? Đối với cậu, loại đồ ăn này căn bản không tài nào nuốt nổi, rốt cuộc người kia đã ăn uống kham khổ thế nào mới có thể bình thản ăn những món này như vậy?

Bất giác nắm chặt đôi đũa trong tay gấp một miếng khoai tây đút vào miệng, vừa mặn vừa đắng kích thích đầu lưỡi nhịn không được liền nhổ ra, nhận ly nước Hạ Tây Xuyên đưa cho, cậu vội vàng uống vào.

Bước chân trên cầu thang gỗ phát ra thanh âm nhẹ nhàng, Tiểu Kỳ Thâm nghe tiếng động dưới chân, cái cảm giác khó chịu trong miệng vẫn khiến hắn không thể nhịn nổi. Hắn nhớ lại cuộc sống của bản thân từ nhỏ đến giờ, lại nhớ đến vẻ mặt của Đan Á Đồng khi ăn những món kia, cười khổ. Mấy cái bản thân tự gọi là bất hạnh vì là con cháu tầng lớp thượng lưu khi ở trước mặt bọn họ không biết sẽ tức cười cỡ nào.

Hết bậc thang chính là ban công. Tiểu Kỳ Thâm thấy một thiếu niên áo trắng đang đứng dựa vào lan can, bất giác hắn có một cảm giác như đã xuyên qua thời gian ngàn năm, còn thiếu niên cổ trang trước mắt chính là bước ra từ tranh thủy mặc, chỉ liếc nhìn thôi, cũng đủ làm hết thảy phải lu mờ.

Đan Á Đồng nghe được tiếng bước chân, nghiêng đầu liền nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm đứng ở đầu hành lang mỉm cười nhìn mình, cậu nhíu mày “Ăn không vô à?”

Tiểu Kỳ Thâm vội ho một tiếng, đi vài bước đến cạnh Đan Á Đồng “Có ai biết là do Liêu Nhiễm nấu đâu. Trong phòng anh có bò khô đấy, cùng ăn đi.”

Đan Á Đồng kinh ngạc “Cả những thứ đó anh cũng mang đến?” Nghĩ đến địa vị hiện tại của Tiểu Kỳ Thâm trong giới giải trí, còn có tài lực của Tiểu gia, cậu thở dài “Chiều nay phải quay phim, anh ăn bò khô mà có thể diễn sao?”

“Tuy ăn bò khô đến chiều là đói meo rồi, nhưng nếu ăn cơm Liêu Nhiễm nấu thì phải mất cả nửa cái mạng ấy.” Tiểu Kỳ Thâm ngang nhiên nắm lấy tay của Đan Á Đồng, không giải thích gì liền kéo cậu vào phòng hắn “Đi thôi, đi thôi. Với lại mai cũng phải trở về, đồng bò khô kia chẳng nào cũng đem đến đây rồi.”

Trái ngược với sự đơn giản của phòng Đan Á Đồng, trong phòng Tiểu Kỳ Thâm lại có rất nhiều thứ, mang hai trợ lý là do vậy sao. Đan Á Đồng nhìn thanh niên tuần tú đang cầm bình thủy đi vào, người này hình như gọi là La gì đó?

Nhìn thanh niên rót hai ly nước, lại lấy ra hai túi thịt bò khô, Đan Á Đồng mở miệng nói “Nghe nói anh cũng là từ cô nhi viện mà ra?”

Thanh niên hình như nhận ra Đan Á Đồng đang hỏi mình, nghiêng đầu cười ngại ngùng “Ừ, cơ mà giờ làm trợ lý cho anh Tiểu, cuộc sống sau này sẽ từ từ tốt lên thôi.”

Tiểu Kỳ Thâm lấy ra miếng khô bò, mỉm cười nói “Á Đồng, cậu ấy gọi là La Dịch, là trợ lý anh yêu cầu mấy ngày trước. Em cứ gọi cậu ấy là tiểu La đi.”

Đan Á Đồng thu hồi tầm nhìn trên người La Dịch đi đến ngồi xuống một cái ghế trúc, cầm lấy túi khô bò Tiểu Kỳ Thâm đưa cho, thoải mái mở ra.

“Anh Tiểu, anh Đan, tôi ra ngoài trước.” La Dịch thấy hai người có lẽ sẽ nói chuyện một lúc, có những lời trợ lý không thể nghe được, nên rất thông minh lựa chọn đi ra ngoài.

Đợi tiếng bước chân chậm rãi đi xa, Tiểu Kỳ Thâm mới tiếp tục cầm thịt bò khô “Buổi chiều quay xong có thể trở về rồi. Về đến nơi anh nhất định trước tiên phải khai chai rượu mừng anh sống lại. Đây là lần đầu tiên anh quay phim trong điều kiện gian khổ như thế này đây.”

Đan Á Đồng cắn miếng khô bò “Hai ngày trước em nhận được cuộc gọi từ Lộ Phàm, nói chế tác hậu kỳ cho album của anh đã hoàn thành, chuẩn bị lên kệ rồi. Anh trở về chắc cũng không rảnh rang như vậy đâu.”

Tiểu Kỳ Thâm nhú mày, từ chối cho ý kiến.

Buổi chiều quay rất thành công, lúc quay xong thì đã hơn tám giờ tối, cả đoàn người lấy ra rượu của mình rồi ồn ào tập hợp lại một chỗ.

Lúc này cũng không phân biệt đạo diễn, diễn viên hay nhân viên các tổ gì hết mà ai cũng uống rượu, đồng thời thở phào nhẹ nhàng trong lòng, thời gian như địa ngục này cuối cùng cũng đã kết thúc.

Vệ Minh cầm chén rượu, chen người đến ngồi cạnh Tiểu Kỳ Thâm, cười nói vui vẻ “Diễn xuất của Tiểu Thiên vương quả nhiên lợi hại như lời đồn, em kính anh một ly.”

Tiểu Kỳ Thâm xoay xoay chén rượu trong tay, mắt nhìn Đan Á Đồng ngồi ở đối diện xong mới nói “Cô Vệ, nếu mời rượu là vì diễn xuất của tôi, thì hôm nay tôi chắc khỏi cần nghĩ đến việc đi về nhà nữa, nên sự ngưỡng mộ của cô tôi đành không dám nhận vậy.”

Vệ Minh cũng không phải đưa con gái ngu ngốc, nghe ra ý của Tiểu Kỳ Thâm chính là từ chối mình, cô ả mặt không đổi sắc đi đến bên kia ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện xã giao với nam diễn viên bên cạnh.

“Xùy!” Lạc Viêm Kiềm cầm chén rượu phì cười ra tiếng. Cái cô Vệ Minh này đúng là có chút thú vị, trong phim đóng vai yêu nhân vật của Tiểu Kỳ Thâm, còn ngoài đời thì chẳng lẽ muốn tạo scandal với Tiểu Kỳ Thâm để nổi tiếng hơn sao? Cô ta thật cho rằng Tiểu Kỳ Thâm mỗi ngày đều cười tít mắt với Đan Á Đồng thì là người dẹt dẹt rồi?!

Tiểu Kỳ Thâm không chỉ là một nghệ sĩ, mà hẳn còn lại cậu hai Tiểu Tử Mặc của Tiểu gia. Nếu như quên đi một cái thôi, chỉ sợ đến cuối cùng cũng sẽ từ từ cảm nhận được cái gì gọi là hồi hận.

Đan Á Đồng có vẻ không thấy cảnh đó, cậu cùng với một bác diễn viên bên cạnh nói câu được câu không, nhưng thái độ lại cực kỳ lễ phép, nhìn chung thì không khí coi như hòa hợp.

Lý Nam nhìn Đan Á Đồng, thở dài trong lòng. Hắn không thể không thừa nhận cách làm của thiếu niên này cực kỳ thông minh. Nhiều khi được một diễn viên già cả yêu thích còn tốt hơn cả giao hảo với ngôi sao đang nổi tiếng.

Dù sao, những diễn viên càng có tuổi thì quen biết càng nhiều, mối quan

hệ với các đạo diễn cũng càng thân thiết. Cái này chính là khác biệt với nghệ sĩ trẻ nổi tiếng, vừa mới chân ướt chân ráo vào giới showbiz mà đã hiểu được đạo lý này quả thật rất hiếm, nhưng Đan Á Đồng này ngược lại lại là một người hiểu chuyện.

Đêm dài, tất cả mọi người đều đã về phòng nghỉ ngơi. Một bóng đen rón ra rón rén bước vào tìm khắp các góc ngách trong phòng, có vẻ như món đồ bị mất đó cực kì quan trọng.

“Anh đang tìm điện thoại di động của mình à?” Gian phòng đột nhiên sáng bừng lên, Đan Á Đồng đứng ở cửa ra vào, trong tay cầm cái di động đời mới nhất, trên mặt biểu lộ giống như cười mà không phải cười.

“Cậu...” Mặt La Dịch trở nên trắng bệch, nhìn chăm chăm vào cái điện thoại trong tay Đan Á Đồng, trong nháy mắt khôi phục biểu lộ ngày thường, ngượng ngùng cười nói “Hóa ra là cậu Đan nhặt được điện thoại của tôi, thật sự cảm ơn cậu.” Nói xong, liền đến gần Đan Á Đồng.

“Cho dù anh lấy lại di động cũng vô dụng thôi.” Đan Á Đồng thản nhiên nói “Thẻ nhớ trong điện thoại bị tôi lấy ra rồi.”

Nghe thấy vậy, nụ cười ngượng ngùng của La Dịch biến mất triệt để, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào Đan Á Đồng “Cậu phát hiện ra từ lúc nào?”

Đan Á Đồng mỉm cười đùa nghịch cái điện thoại trong tay “Ban đầu vốn không hoài nghi gì, nhưng tại anh nói mình xuất thân từ cô nhi viện, nên lúc rời đi tôi liền nghi ngờ.” Cậu thay đổi tư thế dựa vào cánh cửa “Người từ cô nhi viện sao có thể cười như vậy, với sao có được đôi tay như thế chứ.”

“Tay của tôi làm sao? Tay của cậu không phải cũng trắng à?” La Dịch thật sự không thể tưởng tượng được, một thiếu niên mới mười chín tuổi đầu, tâm tư sao có thể sâu kín như thế.

“Bởi vì lúc tôi ở Phi Ngu đã chăm sóc đôi tay này kĩ rồi. Mà anh lại nói làm trợ lý của Kỳ Thâm có thể sống thoải mái. Theo tôi được biết, anh làm trợ lý của Tiểu Kỳ Thâm còn chưa đến một tháng.” Đan Á Đồng không có hứng thú chơi trò chơi một hỏi một đáp, không kiên nhẫn nói “Anh em Tiểu gia đấu đá thế nào tôi chẳng liên quan gì, đừng có mà liên lụy đến tôi. Trở về nói cho Tiểu Trình Ngự, đừng tưởng rằng những tấm ảnh này có

thể hủy hoại Tiểu Kỳ Thâm, còn anh ta thì sạch sẽ. Tôi không muốn bị người khác dùng làm bàn đạp, mà cho dù tôi thật sự có là bàn đạp đi chăng nữa thì trên mặt cũng có nhiều lưỡi dao sắc bén. Tiểu Trình Ngự nếu có lá gan đạp tôi thì đừng trách khỏi bàn đạp này đâm người.”

Ném chiếc di động cho La Dịch, mặt không cảm xúc nói “Lần sau làm gián điệp thì làm ơn đừng dùng điện thoại cao cấp như vậy, không có cô nhi viện nào có điều kiện kinh tế tốt như thế đâu.”

La Dịch đón được điện thoại, việc đã đến nước này hắn cũng không muốn che dấu nữa “Cậu chẳng lẽ không sợ tôi đã gửi ảnh chụp qua bên kia.”

Đan Á Đồng mặt không đổi sắc nhìn hắn “Cho nên tôi vừa rồi mới nói cho anh nghe.” Cậu cười lạnh lùng “Nếu dính đến tôi, tôi mất đi chỉ là thân phận một nghệ sĩ, còn Tiểu Trình Ngự mất đi chính là toàn bộ của Tiểu gia. Anh ta không sợ thì tôi đây cũng không sợ, chẳng phải chỉ là một ít ảnh chụp tôi và Tiểu Kỳ Thâm ở cạnh nhau sao. Tôi còn có hình ảnh của anh ta so ra còn kích tình hơn đây. Anh có thể hỏi anh ta, có muốn chia sẻ cùng mọi người không.”

“Cậu!” Sau lưng La Dịch rung mình một cái. Hắn vẫn cho là thiếu niên này chỉ là có chút kỹ xảo biểu diễn, một đứa trẻ mồ côi có chút may mắn, một con dê ở chốn này, nhưng giờ nhận ra đó rõ ràng là một con rắn, hơn nữa còn là con rắn độc.

Đan Á Đồng nói xong những lời này liền xoay người rời đi mà không hề để ý gì tới La Dịch, cậu có thể xác định những ảnh chụp kia không có cơ hội công khai.

Cậu, quả nhiên vẫn ghét bị tính kế.

La Dịch đi ra tới cửa, gió đêm làm đầu óc hỗn loạn của hắn tìm được chút tỉnh táo. Hắn vội vàng mở điện thoại lên xem tin tức này gửi cho người bên kia.

“Đan, Á, Đồng!” Tiểu Trình Ngự nhận được tin nhắn, trầm mặt ném di động xuống đất, trong đêm vang lên âm thanh chói tai.

Chương 72: Dừng bữa cùng đường nguyên khanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kế hoạch quay phim ở Vân Nam đã kết thúc đúng hạn, thế nên lúc leo lên máy bay trở về nhà cả đoàn người ai nấy đều thở phào một hơi.

Liêu Nhiễm sau khi lên máy bay thì liền giả bộ như vô ý mà nhìn qua thăm dò Đan Á Đồng. Lúc này, ánh mắt của cô không còn vẻ nghịch ngợm như trong dĩ vãng, mà là vẻ suy nghĩ sâu xa, lông mi thật dài che đi tất cả cảm xúc trong mắt.

Trong đoàn sẽ luôn có người phát hiện ra Liêu Nhiễm khác lạ. Dù cho cô nàng ngày thường hay nói ra những câu khó hiểu hay là làm người nghe kinh hãi, nhưng lại chẳng có ai dám coi nhẹ cô gái trẻ này. Dù sao để có địa vị cao như thế trong giới giải trí thì không chỉ là cần có tiền, tài hoa là đủ, mà cô nàng còn có khả năng nhìn người không thể đánh giá thấp được, chẳng qua những lúc đùa giỡn luôn làm người ta quên mất mà thôi. Nhưng một khi đã yên tĩnh lại thì sẽ khiến người khác lập tức bừng tỉnh, cô này là biên kịch hàng đầu, chẳng phải cô tiểu thư chơi bời lêu lổng đâu.

Bị ánh mắt tràn trề “tình cảm” của Liêu Nhiễm soi rọi, nhưng Đan Á Đồng cũng không có ý mở mắt ra. Sau khi máy bay cất cánh, cậu cứ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đoàn người không một ai nói chuyện với nhau. La Dịch ngồi kế Tiểu Kỳ Thâm nhìn Đan Á Đồng cả ngày gần như chẳng nói câu nào, ánh mắt lay chuyển, cuối cùng cái gì cũng không nói. Nhưng hắn biết Tiểu Trình Ngự đã từ bỏ kế hoạch tung đồng ảnh đó ra, là những tấm Đan Á Đồng vì say xe mà nằm trong tay của Tiểu Kỳ Thâm, cũng đủ làm Tiểu Kỳ Thâm thân bại danh liệt.

Hắn không biết người gọi là Đan Á Đồng này rốt cuộc đã nắm được thóp gì của Tiểu Trình Ngự mà lại làm Tiểu Trình Ngự buông tha cơ hội lớn như vậy, chỉ sợ là hình ảnh đó so với hình chụp của cậu ta thì còn thảm hơn.

Khi Đan Á Đồng tỉnh lại liền thấy người ngồi bên cạnh đã biến thành Liêu Nhiễm, ánh mắt cậu lảng lạng rơi trên gương mặt vui vẻ của cô nàng,

không nói một lời.

Liêu Nhiễm cũng không bất ngờ vì vẻ mặt của cậu, chỉ là đè thấp giọng cười tủm tỉm nói “Tôi qua chị bị rơi mất cái bông tai, nên đã trở lại để tìm đây.”

“Thế tìm được chưa ạ?” Đan Á Đồng tỉnh bơ hỏi.

“Tiếc là không tìm được. Nhưng mà lại nhìn được một cảnh thú vị lắm, tính ra thì không thiệt gì.” Liêu Nhiễm cười ha ha “Chỉ thật không ngờ, cáo trắng nhỏ hóa ra lại lợi hại như vậy.”

Đan Á Đồng nói với tiếp viên hàng không đi ngang qua “Chị cho xin một ly nước lọc, cảm ơn.” Cậu thu hồi ánh mắt “Chị Liêu nói như vậy khiến em sẽ nghĩ là chị viết kịch bản nhiều đến tẩu hỏa nhập ma đấy. Trên đời này làm gì có người nào làm hồ ly chân chính, chẳng qua chỉ có kẻ bề trên, và người dưới thôi.” Cậu giương môi cười “Lần sau em phải thu phí đấy.”

“Thật nhỏ mọn.” Liêu Nhiễm bắt mắt vênh mồm lên, nhưng là rất nhanh khôi phục như thường, nghiêng đầu tới gần đầu vai Đan Á Đồng, thì thầm vào tai cậu “Cậu không cần phải nhúng tay vào chuyện hai anh em họ. Nếu Tiểu Trình Ngự là lão hổ, thì Tiểu Tử Mặc cũng không phải là tiểu bạch thỏ. Tuy chị mày không thích quan tâm chuyện của mấy gia tộc này, nhưng chuyện nhà họ Tiểu phức tạp hơn chị em mình tưởng tượng nhiều. Mặc kệ em nắm trong tay chuyện gì uy hiếp được Tiểu Trình Ngự, nhưng em chung quy không có hậu trường, cuối cùng bị thiệt cũng chỉ có em.”

Đan Á Đồng không ngốc, đương nhiên hiểu ra Liêu Nhiễm là thật lòng nhắc nhở mình, cậu rũ mí mắt “Em không muốn lo chuyện bao đồng, chẳng qua không ngờ lại có người đến gây phiền phức.” Cậu nhìn bàn tay trắng trẻo của mình “Tại sao chị phải giúp em?”

“Bởi vì, cậu là cực phẩm nữ vương thụ a.” Liêu Nhiễm cười híp mắt nói, nụ cười trên mặt xán lạn dị thường.

“Thưa anh, nước của anh đây ạ.” tiếp viên hàng không lịch sự đưa ly nước cho Đan Á Đồng.

“Cảm ơn.” Đan Á Đồng nhận ly nước, nghiêng đầu nhìn Liêu Nhiễm “Em lại cho rằng trong mắt chị em sẽ là một công lịch lãm chứ.”

“Phi!” Vừa nghe thấy lời này Liêu Nhiễm liền lập tức vui mừng. Không ngờ Đan Á Đồng lại có một mặt như vậy, cô nàng vỗ vỗ vai Đan Á Đồng “Nữ vương thụ thích hợp với cậu hơn, tin tưởng mắt nhìn của chị mày đi.”

Hai người nói chuyện với nhau rất nhỏ, người xung quanh không biết bọn họ đang nói gì, nhưng khoảng cách giữa hai người khi nói chuyện, cử chỉ thân mật quá mức, khiến người nhìn cảm thấy mập mờ không nói nên lời. Nhất thời, trong lòng mỗi người đều có đánh giá riêng.

Chị em yêu nhau?! Đây là hoài nghi trong lòng mọi người.

Dương Quân bất lực đưa tay lên đỡ trán. Khó trách chị Liêu muốn đổi chỗ với hắn, hóa ra chị ta lại thích con hồ ly Đan Á Đồng này. Nhưng chị ta không biết con hồ ly này đã bị Tiểu Đại Thiên vương chấm rồi sao? Nghĩ vậy, Dương Quân nghiêng đầu quan sát, quả nhiên là thấy Tiểu Đại Thiên vương mặt đầy sương giá, lạnh sống lưng, vội vàng thu hồi tầm mắt của mình. Hắn cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết nha.

Sự thật thì, từ lúc Liêu Nhiễm ghé vào thì thâm bên tai Đan Á Đồng là sắc mặt Tiểu Kỳ Thâm đã trở nên cực kỳ khó coi, cho đến lúc đi xuống thì hắn như là đã bơi trong ao dấm chua, hơn nữa còn vừa mới chết đuối ở đó nữa.

La Dịch chứng kiến bộ dạng hiện tại của Tiểu Kỳ Thâm thì trong lòng liền rõ ràng, cậu Hai nhà họ Tiểu này chỉ sợ đã đem lòng yêu Đan Á Đồng rồi, nếu không thì sao ngồi ở sau lại thất thố đến như vậy, thậm chí còn chẳng lo người khác nhìn ra tâm tư của mình. Nhớ tới biểu hiện của Đan Á Đồng đêm qua, hắn rung mình một cái, thích người như cậu ta đúng là tự mình rước khổ vào thân. Tâm cơ thâm trầm như vậy thật làm người ta chịu không được, chẳng hiểu nổi cậu hai Tiểu gia thích đối phương vì cái gì. Chẳng lẽ là vì khuôn mặt được coi như không tẻ hay là vẻ vô hại giả tạo ngày thường của cậu ta?

Máy bay hạ cánh liền thấy người bên công ty đến đón. Tới đón Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm chính là Lộ Phàm và Tạ Huân, cũng may công tác bí mật của đoàn làm phim làm rất khá nên không có fan tụ tập ở sân bay, nếu không thì hiện trường chỉ sợ đã sớm loạn từ lâu.

Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn Lạc Viêm Kiềm đã bị Hạ Tây Xuyên dẫn đi, không nói lời nào đi theo Lộ Phàm lên xe.

Vừa đến công ty là Tiểu Kỳ Thâm đã bị Tạ Huân vội vàng mang đi. Đan Á Đồng lười biếng ngáp, chậm rì rì di chuyển trên đường đi lại của Thiên Quan, còn Lộ Phàm thì không biết làm chuyện gì đã vội vàng đi mất. Hình như là giúp cậu đi liên hệ một hợp đồng quảng cáo nước hoa ngoại quốc cho nam giới. Cậu cũng không để ý nhiều, thành hay không thành thì đến lúc đó bản thân cũng sẽ biết thôi.

Đi đến góc queo liền gặp được một người mặc veston màu đen, cậu từ từ nở một nụ cười “Tổng giám đốc.”

Đường Nguyễn Khanh nhìn sắc mặt cậu tái nhợt, cười hỏi “Quay phim ở Vân Nam thuận lợi chứ, tôi nghe nói cậu say xe dữ lắm?” Khó trách khuôn mặt này còn nhợt nhạt hơn cả trước khi đi Vân Nam.

Đan Á Đồng nghiêng người chuẩn bị nhường đường cho Đường Nguyễn Khanh qua trước “Cũng tạm ổn, nhưng mà chỉ được ngủ có nửa ngày.” Cậu cảm không biết, từ khi nào tổng giám đốc Thiên Quan lại quan tâm đến một nghệ sĩ mới nổi, chẳng lẽ Đường Nguyễn Khanh thật đúng là dự định thực hiện chính sách “thân dân”?

Đường Nguyễn Khanh đáp một cánh tay lên vai Đan Á Đồng “Đi thôi, nhìn cậu chẳng có mấy lạng thịt thế này, tôi mời cậu ăn đồ Trung Quốc.”

Đan Á Đồng nhìn bàn tay trên vai mình, bản thân luôn hiểu rõ một đạo lý, lời mời của cấp trên là không thể từ chối. Cậu thở dài trong lòng, may mắn là mời cậu ăn món Trung Quốc, mà không phải món Pháp như trước, ở Vân Nam lâu như vậy, cũng là cần tắm bổ một tí.

Thập vị hiên, các món ăn trong đó như tên của nhà hàng, ở đây có mười món ăn rất đặc sắc. Mà Tổng giám đốc hào phú này đương nhiên cũng không keo kiệt, gọi một tiếng đem cả mười món cực phẩm toàn bộ đem lên.

Đan Á Đồng nhớ rõ kiếp trước bản thân từng nếm qua món ăn riêng của một nhà hàng, hương vị phải nói là cực kì hấp dẫn. Lúc đó vì có một phim cậu phải đóng vai đầu bếp nên cũng từng học hỏi ông chủ nhà hàng đó một thời gian ngắn. Bây giờ nhớ lại, đúng là một kinh nghiệm không tồi chút nào.

Đan Á Đồng rất thích món ăn Tứ Xuyên, cho nên ba món ăn Tứ Xuyên được cậu “châm chước” hạ đĩa tương đối nhiều. Đường Nguyễn Khanh chú ý tới món ăn yêu thích của cậu, đột nhiên mở miệng nói “Cậu thích món ăn Tứ Xuyên à?”

Đan Á Đồng cười cười “Nếu tôi nói cho anh biết mình còn thích thịt nướng vỉa hè, uống bia giá rẻ thì anh sẽ nghĩ gì?”

Đường Nguyễn Khanh không tự chủ được liên liên tưởng đến cảnh một thiếu niên thanh lịch chỉ mặc một chiếc áo khoác ngồi ăn hàng trên vỉa hè, khoe miệng không khỏi co giật “Sở thích của cậu thật...cũng không tệ.” Y kì thật cũng hiểu được phần nào, dù thiếu niên trước mắt có tao nhã cỡ nào thì cũng là đứa trẻ từ cô nhi viện đi ra. Có khi hồi nhỏ, đừng nói đến mấy quầy hàng trên đường, nội việc được ăn no thôi cũng đã là một chuyện may mắn, thế nên mới khát vọng làm những việc mà người bình thường nào cũng có thể thực hiện được.

“Cảm ơn đã khen.” Đan Á Đồng đánh giá cao Đường Nguyễn Khanh, dù là ngôn từ, cử chỉ hay đầu óc của người này cũng làm cậu không cảm thấy đó là con cái gia đình giàu có. Bởi vì đã thoát khỏi nhiệm vụ quay phim khổ sở, lại được ăn những món Tây Xuyên không tệ nên tâm trạng của Đan Á Đồng khá tốt, thành ra có hứng thú nói chuyện phiếm “Lúc nhỏ, thấy người khác ăn ở quán vỉa hè, cảm thấy những món ăn trên bàn kia là mỹ vị tốt nhất thế gian, sau đó liền muốn kiếm tiền, từ nay về sau nhất định phải ăn một bữa thật ngon.” nói đến đây, cậu nở nụ cười, hiển nhiên là cảm thấy mắc cười vì những suy nghĩ ngây thơ của bản thân trước đây.

“Vậy cậu có đến mấy quán đó ăn không?” Đường Nguyễn Khanh hiếu kỳ hỏi.

“Ăn rồi. Lúc tôi vừa ký hợp đồng với công ty, có lấy được một khoản tiền, sau đó liền chạy đến mấy quầy hàng ăn một đồng đồ. Còn mời thêm vài đứa bạn ở cô nhi viện nữa chứ.” Đan Á Đồng cười ha hả nói “Kết quả nó chẳng ngon như tôi tưởng. Từ đó về sau tôi nhận ra một điều, thứ bản thân nghĩ về quá nhiều, trên thực tế lại chẳng tốt đẹp như vậy.”

Đường Nguyễn Khanh rất ít khi thấy Đan Á Đồng cười như vậy, lòng y nao nao, lập tức cười khổ nói “Ít nhất cậu còn có thể biết vật mình thích có phải tốt như vậy không, đáng tiếc tôi lại không có cơ hội.”

Đan Á Đồng nghe thấy Đường Nguyễn Khanh nói những lời này, không có ngốc mà đi hỏi vì cái gì, chỉ là nói lảng sang chuyện khác “Tổng giám đốc chưa có nếm qua đồ ăn trên đường hả?”

Đường Nguyễn Khanh lắc đầu “Lúc nhỏ chỉ muốn ăn một que kem năm hào thôi mà cũng không được.” Y có chút tiếc nuối lắc đầu “Mẹ của tôi nói, mấy thứ năm hào gì đó rất mất vệ sinh, không được ăn.”

“Hủ bại, quá hủ bại.” Đan Á Đồng một bộ dạng tức giận nói “Nhớ năm đó tôi vì năm hào mắc quá mới không dám ăn. Cái thế giới này, khoảng cách giàu nghèo quả nhiên là một chủ đề muôn thuở không đổi.”

Hai người trò chuyện cực kỳ hòa hợp cho đến lúc ăn xong một bữa cơm, rời khỏi phòng VIP liền gặp được đoàn người từ cổng lớn bước vào.

“Ông ngoại.” Đường Nguyễn Khanh thật không ngờ lại gặp được Tiểu Hựu Thiên ở chỗ này, y cực kì lễ phép tiến lên chào hỏi.

Tiểu Hựu Thiên đầu tiên là nhìn y, rồi khi nhìn thấy Đan Á Đồng mỉm cười đứng cạnh đó, liền quăng Đường Nguyễn Khanh qua một bên “Thằng nhóc này, không ngờ chúng ta lại gặp mặt.”

Đan Á Đồng gật đầu chào, bày ra tư thế tôn trọng người già “Cháu chào ông. Nửa tháng không gặp, cháu thấy ông lên tinh thần đây ạ.”

“Ha ha, thằng nhóc cậu vẫn nói chuyện như vậy.” Tiểu Hựu Thiên nhìn Đường Nguyễn Khanh “Hai đứa thanh niên nói chuyện đi, già này đi trước đây.” Nói xong, ông già vỗ vai Đường Nguyễn Khanh “Có thời gian thì qua nhà chơi, đừng lúc nào cũng bận rộn công tác.”

“Vâng.” Tuy ngày thường Đường Nguyễn Khanh hay nở nụ cười gian trá, nhưng khi đứng trước ông ngoại thì cực kỳ tôn kính, cũng chẳng có cái dáng ngoài cười nhưng trong lòng lại không cười.

Đợi ông già đi xa, Đường Nguyễn Khanh mới thở dài một hơi, nghiêng đầu nói với Đan Á Đồng “Ông hình như rất thích cậu.”

Đan Á Đồng nhún vai, cũng chẳng thèm để ý Đường Nguyễn Khanh sẽ nghĩ gì, nói thẳng “Hy vọng là thích thật mà không phải cái khác.” Bị một lão cáo già “nhớ thương” có thể cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

-----oOo-----

Chương 73: Hồ Ly tà ác hóa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ Vân Nam trở về, lịch trình của Đan Á Đồng không còn bị gián đoạn nữa. Cậu thường xuyên phải ngồi máy bay vội vội vàng vàng đi đến nơi này, hay ngồi trong xe chạy tới nơi kia. Mà theo lời của Lộ Phàm, chỉ cần nhận phỏng vấn của một ít đài truyền hình nổi tiếng và các tạp chí có danh tiếng lớn, còn những hoạt động còn lại thì nhồi nhét được nhiều chừng nào thì hay chừng nấy, thì mới đảm bảo cho cậu sẽ có đủ sáu tiếng để ngủ mỗi ngày. Thời gian diễn ra tại các địa điểm thường không quá lâu, nên Lộ Phàm cũng cố gắng làm thật nhiều việc trong mấy ngày qua. Đan Á Đồng dạo này bận rộn đến nỗi lâm vào tình trạng nhiều khi thức dậy trên xe mà không biết mình đang ở nơi nào. Cũng may là việc quay phim tương đối nhẹ nhàng hơn nhiều, chứ nếu không thì sáu tiếng để ngủ chắc chắn sẽ bị rút lại thành ba tiếng.

Sáng sớm tinh mơ, khi tia nắng đầu tiên còn chưa kịp len vào phòng ngủ, thì Đan Á Đồng đã bị trợ lý móc ra khỏi tổ rồi lù từ trên giường xuống, cho mặc bộ quần áo đã được phối hợp khéo léo, rồi mắt nhắm hờ bước vào thang máy. Lộ Phàm đã chờ sẵn trong xe ở dưới lầu từ lâu.

“Á Đồng, sản phẩm lần này là một nhãn hiệu lớn của quốc tế, hơn nữa còn nhắm vào giới thượng lưu. Nếu cậu tóm được hợp đồng quảng cáo này, thì đây sẽ lợi vô cùng cho sự phát triển của cậu về sau ở hải ngoại.”

“Nhà quảng cáo và đại diện của nhà sản xuất sẽ có mặt ở đó. Đến lúc đó cậu cũng nên chú ý chút, đừng sơ xuất.”

“Các đối thủ cạnh tranh với cậu lần này có rất nhiều nghệ sĩ hàng đầu tham gia đây, Vương của công ty giải trí Hoa Nguyệt, Lương Dịch Sinh, còn có...” Nói một lô một lốc thật dài tên tuổi của các nghệ sĩ lớn xong, Lộ Phàm mới phát hiện người ngồi ở băng ghế sau đã ngủ mất tiêu. Và danh sách tên anh vừa đọc rõ ràng đã trở thành lời nói nhảm, đối phương một chữ cũng không nghe lọt vào tai.

Nhớ tới đêm qua chạy theo lịch trình tới tận rạng sáng, Lộ Phàm mới đập

tắt ngọn lửa trong lòng mình. Xét vị trí một tân binh mà nói thì Đan Á Đồng rất hiếm khi nghe lời. Cậu bước vào Thiên Quan đã được mấy tháng, nhưng không hề nhiễm thói hư tật xấu nào, ngay cả club đêm cũng không đi. Có rất nhiều người mới vào nghề vừa nổi lên chỉ vì không thích ứng được với sự khắc nghiệt của giới giải trí thành ra bị áp lực quá lớn, phần đông những người này đã sa vào những thói quen xấu. Đối với công việc do anh sắp xếp, Đan Á Đồng chưa bao giờ tỏ vẻ bất mãn gì, nhưng lời nói của anh thì cậu ta nhiều khi coi như không khí. Tuy vậy, tất cả mọi việc đều được hoàn thành rất tốt, làm một người đại diện mà nói thì việc có được người nghệ sĩ như vậy cũng bớt lo nhiều.

Lúc Lộ Phàm cho rằng Đan Á Đồng đã ngủ say, Đan Á Đồng lại đột nhiên mở to mắt “Anh nói trong số nghệ sĩ tham gia lần này còn có Cố Sâm hả?”

Lộ Phàm nhìn Đan Á Đồng qua kính chiếu hậu, con ngươi của cậu ta ngay thời khắc này đen như mực, làm anh không biết sao lại có cảm giác ánh mắt của Đan Á Đồng lạnh lẽo vô cùng.

“Gã đó còn dám xuất hiện sao, xem ra mấy tin tức lần trước là còn quá nhẹ tay với gã rồi.” Đan Á Đồng lạnh lùng cười “Hàn Tinh chết, đáng lý ra gã phải ngoan ngoãn ở nhà cầu nguyện sám hối mới phải, chưa chi đã chạy lung tung bên ngoài, muốn tự làm cho bản thân mất mặt à?”

Nghe những lời này của Đan Á Đồng, Dương Quân ngồi ở bên cạnh phải rùng mình. Vì sao hẳn lại cảm thấy giọng điệu của Đan Á Đồng khi nói chuyện giống như một người nông dân đang tiết lộ cảm giác của một con heo, dù sao cũng bị làm thịt để ăn, thế thì tội gì phải chạy ra khỏi chuồng.

“Cậu không nên xem thường Cố Sâm, gã đó vào nghề đã được năm năm, cũng là một nghệ sĩ hàng đầu trong nước, đương nhiên sẽ có rất nhiều fan.” Lộ Phàm dừng một chút “Tuy cậu cũng đang nổi tiếng, nhưng nếu nói về quan hệ thì mạng lưới của Cố Sâm rộng lớn hơn cậu nhiều.”

“Tôi xem thường gã đó?” Đan Á Đồng ngẩng đầu, cười mà như không cười, móc điện thoại di động ra “Tôi khinh thường gã đó đấy. Nếu chỉ là chơi đùa với nhau thì đừng có mà thề non hẹn biển. Còn nếu là thật, thì cũng đừng có làm ra những chuyện súc sinh còn không bằng. Tôi ví von như thế là đã sĩ nhục súc sinh rồi, thế nên Cố Sâm chắc chịu được một câu mắng chửi của tôi chứ?”

Khóe miệng Dương Quân giật giật, gần đây hắn đã biết rõ Đan Á Đồng là một người có máu lạnh. Nhưng hắn không ngờ là con hồ ly đen này thế mà lại độc mồm độc miệng đến thế, ai mà đụng phải cậu ta là người đó xui xẻo rồi. Hắn không khỏi than thở, hóa ra bình thường Đan Á Đồng đối với thái độ lười biếng của mình vẫn còn khoan hồng độ lượng chán, hắn đúng là có phúc mà lại không biết.

Dương Quân trong lòng thầm la to sự may mắn của mình, Lộ Phàm thì bất đắc dĩ thở dài. Tuy anh biết rõ hiện tại những mối quan hệ của Đan Á Đồng không bằng Cố Sâm, nhưng trực giác của anh mách bảo, Cố Sâm sẽ gặp xui xẻo thật sự. Đan Á Đồng chưa từng tỏ ra không thích người trong giới, gã đó chính là tên đầu tiên. Cứ theo đà phát triển hiện nay của Đan Á Đồng, thì chỉ còn có ba chữ có thể dùng để hình dung kết cục của Cố Sâm trong giới giải trí – Chết chắc rồi!

Lúc Đan Á Đồng đến tòa nhà XX, cậu không phải là nghệ sĩ tới sớm nhất, mà cũng không phải là một trong những người tới cuối cùng. Bình thường thì những người tới sớm nhất một là tân binh hai là nghệ sĩ không chưa mấy tiếng tăm, tới càng trễ càng nói rõ địa vị của người đó, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng có những người đi cửa sau.

Lộ Phàm dẫn Đan Á Đồng đến phòng chờ, kêu Dương Quân ở ngoài điền tên tham dự. Lúc họ vào phòng chờ, trong phòng đã có ba bốn nghệ sĩ đã ngồi chờ ở sofa. Đan Á Đồng cũng không quan tâm bọn họ có nổi tiếng không, cậu đều mỉm cười chào hỏi mọi người, sau đó ngồi xuống ở sofa bên cạnh, chờ nhân viên sắp xếp.

Không lâu sau, vài người lục tục tới, giờ vô thử cũng không còn xa, lúc này Cố Sâm cùng người đại diện của gã mới đến.

Lộ Phàm nghiêng đầu nhìn Đan Á Đồng, thấy khóe miệng của đối phương cong lên 35°, không biết sao anh cảm thấy có chút sờn tóc gáy.

Cố Sâm cũng nhìn thấy Đan Á Đồng, sau khi bắt chuyện với những người khác, gã bước tới trước mặt Đan Á Đồng, cười mỉa mai nói “Không ngờ là nghệ sĩ đang nổi tiếng của Thiên Quan. Sao nào, hôm nay không có Tiểu Thiên Vương đi cùng cậu hả, muốn đoạt được quảng cáo này chắc cũng khó khăn đấy.”

Đan Á Đồng khép nắp điện thoại lại, ngừng chơi game “Rắn Săn Mồi”,

một con rắn quá tự mãn, quá tham ăn cuối cùng cũng sẽ bị giết chết thôi. Cậu cảm thấy chỉ số thông minh của Cố Sâm còn thấp hơn con rắn này, lúc này mà còn mở miệng châm chọc, lại lôi cả tên Tiểu Kỳ Thâm ra nữa chứ. Cậu phải khâm phục chỉ số IQ của gã này rồi, thật chẳng hiểu nổi sao gã có thể leo lên nổi vị trí diễn viên hàng đầu nữa.

Đan Á Đồng từ khoe mắt liếc nhìn những góc có giấu camera, mỉm cười đứng lên, đưa tay ra nói “Anh Cố, chào anh.”

Cố Sâm nhớ tới vài ngày trước Đan Á Đồng đã ở trước mặt truyền thông công khai chỉ trích sai lầm của gã, trong lòng một luồng khí nổi lên sùng sục. Gã nhìn bàn tay trước mặt mình, hừ, rồi xoay người bước qua sofa khác ngồi xuống.

Ngược lại người đại diện của gã thấy thế liền vội vàng bắt tay Đan Á Đồng, cười làm lành nói “Phim cậu Đan diễn tôi đã có xem qua, rất tuyệt vời.” Nói xong mới buông tay Đan Á Đồng ra, kẻ này hiển nhiên là có “não” rồi.

Đan Á Đồng cười, cũng không có vẻ ngượng ngùng mà rất tự nhiên biểu hiện sự thanh lịch và hào phóng của mình, “Anh nói vậy là sai rồi ạ, em còn cần phải học hỏi nhiều lắm.”

Lộ Phàm trong lòng bùi ngùi, Cố Sâm cũng đã lăn lộn trong giới giải trí năm năm trời, chẳng lẽ lại bất mãn vì mấy tin tức trước kia, cho nên khi đối mặt với nghệ sĩ của Thiên Quan đều là vẻ khó chịu như vậy? Gã châm chọc Đan Á Đồng thì thôi, lại còn ném thêm tên Tiểu Kỳ Thâm vào. Thật là gã nghĩ gì trong đầu nữa. Trong giới này, ai mà chẳng biết là không nên chọc vào Tiểu Kỳ Thâm chứ.

Còn về Đan Á Đồng thì... Lộ Phàm nhìn thiếu niên đang hàn huyên cùng người đại diện của Cố Sâm, biểu hiện của cậu ta rất là độ lượng, khiến người đại diện như anh cảm thấy vô dụng khi không có đất để dụng võ. Chẳng lẽ thật sự là bởi vì Đan Á Đồng giỏi quá nên anh cũng yên tâm?

Chỉ chốc lát sau, nhân viên công tác xuất hiện và dẫn bọn họ tới phòng hóa trang, make-up xong là đi ra quay thử. Đan Á Đồng dường như rất có duyên với Cố Sâm, hai người được phân tới cùng một phòng hóa trang, sắc mặt Cố Sâm nhìn không được tốt còn Đan Á Đồng thì lại rất điềm tĩnh.

Là một người đàn ông lịch lãm, sao cậu có thể hành xử thô lỗ như vậy chứ. Đan Á Đồng nhìn vào gương, lộ ra nụ cười yêu nghiệt kinh điển trong Ngàn Năm, đột nhiên da đầu cậu đau rần.

“Xin lỗi, xin lỗi nhé.” Mặt người hair stylist đỏ lên, vội ho một tiếng, rồi hai bàn tay tiếp tục động tác của mình. Kỳ lạ quá, rõ ràng chỉ là một tiểu mỹ nam, sao mà khi cười lên lại hợp hồn người ta như vậy chứ?

“Không sao.” Đan Á Đồng mỉm cười, không nói thêm gì, cũng không lộ ra nụ cười làm người ta mất đi lý trí nào nữa.

Make-up xong, nhân viên công tác tới thông báo đã đến giờ audition. Đan Á Đồng và Cố Sâm cùng lúc đứng lên đi ra tới cửa, Đan Á Đồng làm tư thế mời, Cố Sâm không hề khách khí bước ra khỏi phòng trước. Nụ cười của Đan Á Đồng vẫn ôn hòa nhìn theo bóng lưng của hắn, mười phần biểu hiện tốt vai một chàng trai ngoan ngoãn biết tôn trọng đàn anh.

Cậu đi theo sau Cố Sâm ra khỏi phòng hóa trang, không có nghe thấy cuộc nói chuyện giữa mấy người trang điểm và mấy người hair stylist.

“Sao tôi lại có cảm giác Cố Sâm có địch ý với Đan Á Đồng vậy ta?” Cô A, người make-up cho Cố Sâm nói, “Vừa rồi tôi thấy ánh mắt của anh ta nhìn Đan Á Đồng trong gương thật là lạnh đấy.”

“Xời, lại có thể không ghét sao?” Người B làm hair stylist cho Đan Á Đồng khinh thường nói “Từ tướng mạo, khí thế, phong độ, đến tài năng chẳng cái nào bằng người ta, chắc chỉ có mỗi tuổi của anh ta là hơn Đan Á Đồng thôi. Mấy người bộ đã quên chuyện Hàn Tinh tự tử hai tháng trước à, đó mấy người nói đi tên đó là cái hạng người gì chứ.”

Audition sắp sửa bắt đầu, Lộ Phàm cho cậu biết cậu ở vị trí thứ tư, tới audition đợt này tổng cộng có sáu người, vị trí của cậu cũng không phải tốt lắm, nhưng cậu cũng không để ý đến. Người được xếp trước cậu chính là Cố Sâm. Đan Á Đồng vừa đọc lướt cuốn tạp chí, vừa chờ nhân viên gọi mình vào.

Hai người đầu tiên vào audition xong, sắc mặt lúc đi ra không thể nói là dễ nhìn được. Hai tân binh ngồi kế bên Đan Á Đồng còn chưa có vô thử mà sắc mặt đã trắng bệch nhìn không còn một chút máu nào. Đan Á Đồng lật trang tạp chí, trong lòng thở dài một hơi, hai người mới vào nghề này hình

như là nghệ sĩ đang nổi của công ty giải trí Hoa Nguyệt, thật không ngờ bọn họ lại sợ hãi như vậy. Chẳng lẽ nguyên nhân là vì nhãn hiệu này quá nổi tiếng?

Hai người sắc mặt không được tốt vừa mới đi ra đều là những nghệ sĩ nổi tiếng hàng đầu, khó trách hai người mới này sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy. Là người làm nghệ thuật mà quá quan tâm tới biểu hiện của người khác là một điều cấm kỵ, hai người này chỉ sợ là không có cơ hội rồi. Cậu nhìn một tin ở trên tạp chí về mình, rồi đảo mắt qua Cố Sâm đã đi vào trong, nói như vậy, đối thủ của mình cùng chỉ có người đó.

Khép lại cuốn tạp chí, cậu nhắm mắt lại, cái quảng cáo này cậu sẽ không để Cố Sâm giành được. Cậu sẽ không cho Cố Sâm có cơ hội đứng lên được. Đã làm ra sai lầm lớn như vậy thì luôn phải trả một cái giá thật đắt. Cậu sẽ không nhường cho Cố Sâm chiếm được cơ hội này.

Chỉ trong chốc lát, Cố Sâm rạng rỡ đi ra, cho thấy gã biểu hiện rất tốt. Đan Á Đồng đứng dậy, cười với Cố Sâm lúc gã đi ngang qua, hy vọng anh còn cười được thêm một thời gian nữa.

Cố Sâm ngồi xuống sofa, khinh thường nhìn cánh cửa đã đóng lại, muốn đối đầu với gã sao một thằng ca sĩ dựa vào cửa sau mà lên thì có bản lĩnh gì chứ. Đây là hàng hiệu quốc tế, mấy cái ưu đãi đó sẽ không thông qua được đâu, gã muốn nhìn xem Đan Á Đồng còn có thể cười được bao lâu nữa.

Thời gian Đan Á Đồng audition lâu hơn Cố Sâm một chút. Lúc Đan Á Đồng ra cửa, phía sau cậu còn đi theo một người đàn ông tóc vàng, tâm trạng người đàn ông này rõ ràng là rất tốt, người đó vỗ vỗ vai Đan Á Đồng, gương mặt tràn đầy vẻ khen ngợi.

Chứng kiến cái cảnh này mọi người ở đây đều đã biết rõ kết quả. Về mặt Cố Sâm thật hết sức khó coi, gã đứng bật dậy đi về hướng toilet. Gã lại bại dưới tay một tân binh, Đan Á Đồng kia có bản lĩnh gì, lại có thể được cả nhà sản xuất đề ý đến.

Vào toilet, gã tức giận nắm tay vào vách tường, gương mặt khó chịu “Đan Á Đồng, mày đang tính cái gì?!”

“Tôi không có toán tính gì hết.” Đan Á Đồng tựa người ở cạnh cửa, hai tay

khoanh trước ngực, giống như một con mèo Ba Tư kiêu ngạo “Chỉ là Cố Sâm anh sẽ không có cơ hội nổi tiếng nữa, điều này là tôi bảo đảm với anh đây.”

Cố Sâm khinh miệt cười “Bây giờ thì không bày đặt nữa hả, cái điệu bộ lễ phép vừa rồi là cho ai xem đây. Mà muốn đấu với tao à, chưa đủ kinh nghiệm đâu!”

“Thì diễn cho nhà quảng cáo và nhà sản xuất xem.” Đan Á Đồng tủm tỉm cười, nói “Phòng chờ có gắn camera, hành vi cử chỉ trong phòng chờ cũng là cái đánh giá đầu tiên. Thói quen của người ngoại quốc và người trong nước luôn có một vài điểm không giống nhau, tôi không có nói cho anh biết, thật có lỗi với anh quá.”

Cố Sâm nổi cơn thịnh nộ “Thằng khốn...”

“Tôi khuyên anh tốt nhất là đừng có dùng những lời mắng chửi này.” Mặt Đan Á Đồng đột nhiên tối sầm đi, bắt tay lại làm thành bộ dáng cầm súng, nổ một phát rồi thu tay lại “Bằng không anh nhất định sẽ còn thảm hơn nhiều, làm bất cứ cái gì, cũng đều phải trả giá cho nó.”

Cố Sâm có cảm giác như đó là một khẩu súng thật, đạn bắn ra trúng vào trái tim mình, cả người gã thật lạnh khủng khiếp.

Đan Á Đồng cười lớn, xoay người ra khỏi toilet, vừa đi được hai bước, liền thấy Lộ Phàm đứng đó, sắc mặt bình tĩnh.

Lộ Phàm nhìn toilet, cũng không nhiều lời “Đi thôi.”

Đan Á Đồng dứt hai tay vào túi quần, cũng không hỏi Lộ Phàm nghe được bao nhiêu, chỉ bước đi trước.

Lộ Phàm đi theo sau Đan Á Đồng, đẩy mắt kính lên, dấu đi nỗi nghi ngờ trong lòng, cái bộ dạng kia của Đan Á Đồng mới là thật sao?

Lúc Đan Á Đồng bắt tay lại giờ lên như đang cầm súng, lại làm cho hắn cảm thấy thật tà mị đáng sợ, giống như... giống như... người đàn ông kia lúc giận dữ.

-----oOo-----

Chương 74: Tiểu trung khuyến, cố lên!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Việc chọn Đan Á Đồng làm người phát ngôn cho quảng cáo không hề khiến Lộ Phàm bất ngờ, nhưng có cả Cố Sâm thì lại khác, và điều khiến anh càng thấy bất ngờ hơn là khi Đan Á Đồng nghe được tin này sắc mặt lại cực kì bình tĩnh, thậm chí dường như bộ dáng đó sớm đã là như vậy.

Bỗng trong lòng mơ hồ xuất hiện một suy đoán đáng sợ, anh nhìn Đan Á Đồng đối phục trang rồi ngồi yên tĩnh trên ghế, liền bước đến cạnh cậu “Buổi chiều sẽ chụp bộ ảnh tuyên truyền, lúc đó Cố Sâm cũng ở đây, cậu chú ý chút nhé.”

Đan Á Đồng gật đầu, kéo một cái ghế gần đó lại “Anh ngồi đi, cảnh của tôi còn chút à, quay xong thì tôi với anh cùng đi luôn.”

Lộ Phàm rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ Đan Á Đồng khi quay phim, thì ra tại thời điểm quay lại nhìn được như vậy, anh ngồi xuống cạnh Đan Á Đồng “Cậu không tò mò sao cũng có cả Cố Sâm à?”

Đan Á Đồng đặt tập kịch bản trong tay qua một bên, dựa vào thành ghế uể oải nói “Cháu gái nhà quảng cáo rất thích Cố Sâm, đơn giản thế thôi.”

“Vậy hôm qua cậu đối đầu với Cố Sâm như vậy...” Lộ Phàm thở dài một hơi “Lần này cậu quá xúc động rồi, lúc quay quảng cáo cậu sẽ bị thiệt cho mà xem.”

“Ai bị hại còn chưa rõ ràng mà.” Đan Á Đồng nghiêng đầu, Lộ Phàm phát hiện trên mặt cậu nở một nụ cười xán lạn, dường như rất hài lòng kết quả như vậy “Tôi không sợ gã, nhất định tôi sẽ đến quay quảng cáo này.”

Đan Á Đồng cười lên mắt cong cong như hai mảnh trăng khuyết, cúi người thấp giọng nói “Lộ Phàm, anh trong giới nhiều năm như vậy thế mà không biết cái gọi là miệng nhiều người đá chảy vàng tan sao?” Cậu ngồi thẳng lưng “Tôi sẽ tận tình giúp anh ta có thể thấu hiểu câu này.”

Lộ Phàm nao nao, lập tức đẩy cái mắt kính trên sống mũi. Đúng là phong

cách của Đan Á Đồng giống với người kia, một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, nhưng lại khiến người khác cảm thấy bản thân cậu ta nên là như vậy, từ “thuần khiết” vốn chẳng thích hợp với thế giới này.

“Đan Á Đồng, nhanh ra chuẩn bị đi.” Lý Nam cầm một cái loa phóng thanh la âm lên, thật khiến người khác nhận không ra người này đã “rồng” từ sáng đến tận trưa rồi.

Đan Á Đồng đứng dậy đi đến vị trí, thấy chuyên viên trang điểm vội vàng đến dặm thêm phấn cho cậu, chốc lát liền khởi động máy tiến hành quay.

Lộ Phàm nhìn Đan Á Đồng diễn, thu hồi tầm nhìn. Đan Á Đồng nổi tiếng là đương nhiên, trong giới giải trí cậu ta có một gương mặt sáng giá, đồng thời có thực lực lẫn đầu óc, lại thêm sự may mắn, nên chỉ mới mười chín tuổi đã đi được đến vị trí bây giờ. Nếu không có gì bất trắc, thì việc vươn ra thị trường quốc tế cũng không phải việc khó.

Qua không bao lâu, Đan Á Đồng quay xong, Lộ Phàm đi đến gần vỗ vỗ vai cậu nói “Một lần đã qua, nhóc cậu làm tốt lắm.”

Đan Á Đồng nghiêng người đi, không cho Lộ Phàm tiếp tục vỗ vai mình “Tôi đi thay quần áo, lát quay lại.”

Lộ Phàm nhìn nhìn bàn tay của mình, ngẩng đầu lên thì thấy gót chân Tiểu Thiên vương, anh oán thâm trong lòng, tên Tiểu Kỳ Thâm này xem ra còn chưa từ bỏ ý định. Cậu ta không thấy Đan Á Đồng căn bản là không có đề mình vào mắt sao? Mọi người đều nói, có ít người trời sinh ra đã là M, người ta càng không thích thấy hấn, thì hấn lại càng hăng say, chẳng lẽ Tiểu Kỳ Thâm chính là một đại M? Thật sự là... Lộ Phàm lắc đầu, đối với loại suy đoán này của bản thân cảm thấy kinh hãi vô cùng.

“Anh đừng nhìn nữa.” Dương Quân đi đến bên cạnh anh, ra vẻ của một Mr. Biết Tuốt “Anh không nhìn ra lúc họ Tiểu và Đan Á Đồng ở chung phòng đã có chuyện sao?”

Lộ Phàm nghiêng mắt liếc qua hấn, hiển nhiên không muốn để ý tới hấn.

“Hắc, anh đừng có mà không để ý tới tôi.” Dương Quân vừa thấy Lộ Phàm cái dạng này, xù lông nhím “Tôi đã tận mắt chứng kiến hai người bọn họ

ôm nhau...”

“Còn tôi thì thấy bọn họ hôn nhau nữa đây.” Lộ Phàm tức giận mở miệng.

“Thật không, thật không?” Dương Quân vừa nghe có chuyện để tám, liền kéo lỗ tai cho thật dài ra, vội vàng hỏi “Có phải là trong mấy ngày tôi về nhà ông bà không? Anh nói đi, anh nói mau đi.”

Lộ Phàm lại đẩy mắt kính lên, thông thả nói “Có ảnh chụp của Ngàn Năm đây, tự cậu đi tìm mà coi.” Nói xong, liền dậm chân bỏ đi, không hề để ý tới người đứng sau lưng đã hóa đá.

Lộ Phàm mặc dù không cảm thấy Tiểu Kỳ Thâm và Đan Á Đồng có JQ trong lúc đó, nhưng anh biết tâm tư của Tiểu Thiên vương. Anh nhìn Tiểu Đại Thiên vương mặt dày mày dạn đi theo lên xe, nghiêng răng cười nói “Hôm nay Tiểu Thiên vương không có cảnh quay à?”

Tiểu Kỳ Thâm cười tủm tỉm ngẩng đầu “Cảnh quay của tôi lúc nào chả liên quan tới Á Đồng, Á Đồng đi, tôi đương nhiên phải theo rồi.” Một câu hai ý nghĩa, ai nghe đều hiểu được.

Lộ Phàm hừ một tiếng, khinh bỉ cái hành vi vô lại này của Tiểu Kỳ Thâm, nhưng vì địa vị của đôi phương anh cũng không cư xử quá đáng hơn được.

Lúc ăn cơm, Tiểu Kỳ Thâm giả bộ vô tình hỏi chuyện hôm qua Cổ Sâm tại phòng nghỉ đã sỉ nhục Đan Á Đồng. Đan Á Đồng không nói gì còn Lộ Phàm thì đáp hai câu nhưng cũng chỉ nói qua loa, chỉ là nhìn thấy sắc mặt vị Thiên vương này không đẹp mắt chút nào, rõ ràng là rất khó chịu với chuyện đó.

Đan Á Đồng cắt một miếng thịt bò bỏ vô miệng, khóe mắt liếc qua vẻ mặt tức giận của Tiểu Kỳ Thâm, rồi chậm rãi dời tầm nhìn, cầm ly rượu vang lên nhấp một ngụm, ánh mắt nhất thời trở nên sâu xa không biết đang nghĩ cái gì.

Sau khi ăn xong, Tiểu Kỳ Thâm một mình đi trước, còn Đan Á Đồng được Lộ Phàm đưa đến địa điểm chụp hình.

Đến tòa nhà chụp quảng cáo, Đan Á Đồng trùng hợp gặp lại Cổ Sâm trước cửa thang máy. Lúc này trên mặt Cổ Sâm tràn đầy vẻ đắc ý, còn Đan Á

Đồng lại rất bình tĩnh.

Cố Sâm nhìn người đại diện cùng trợ lý sau lưng Đan Á Đồng, lại nhìn trợ lý kiêm người đại diện sau lưng gã, sắc mặt trầm xuống. Lúc cửa thang máy mở ra, thì liền dẫn người của mình bước vào trước, gã cố che đi tia tức giận trên mặt. Gã cứ nhớ tới những lời Đan Á Đồng nói ở toilet hôm qua thì lửa giận trong lòng lại hùng hực, nếu không nén thì chắc chắn sẽ bùng lên mất. Càng nhìn Đan Á Đồng thì gã càng thấy không vừa mắt, nhìn thêm tí nào là sự căm ghét của gã lại tăng lên bấy nhiêu.

Đan Á Đồng khoanh hai tay trước ngực, rồi đưa một tay lên tháo kính mát, mỉm cười nói “Không ngờ lại có thể cùng đàn anh Cố hợp tác chung, thật vinh hạnh cho em.”

“Phải không đấy?” Cố Sâm hừ lạnh “Không thấy sợ là tốt rồi.”

“Sao lại thế được, anh Cố nhìn rất thiện lương, em sao lại thấy hoảng sợ chứ. ” Đan Á Đồng mỉm cười nói “Hay là anh Cố vốn không hài lòng với tướng mạo của mình nên thấy tự ti, chắc chắn, như vậy cũng không hay lắm đâu.”

“ĐM!” Phẩm hạnh của Cố Sâm rõ ràng không được tốt như vẻ ngoài của gã, vừa nghe thấy lời khiêu khích của Đan Á Đồng thì gã liền giơ tay lên chuẩn bị đánh người, nhưng lại bị người đại diện của gã ngăn lại “A Sâm, cậu tỉnh táo lại đi...” Hắn phải nhắc nhở thôi, trong thang máy này có khả năng sẽ có camera.

“ĐM, mày kiêu ngạo gì hả?” Cố Sâm đẩy người đại diện ra, một tay xách cổ áo Đan Á Đồng lên “Mày chỉ là một thằng mới vào nghề, gặp may tí đã tự coi mình giỏi, đếch biết bọn nhà báo gọi mày công tử gì đó, tao đây vẫn có thể giết chết mày, cho mày thoát không được cái giới này!”

“A Sâm...”

“Câm miệng!” Cố Sâm gầm nhẹ, nghiêng đầu thì thấy cửa thang máy không biết đã mở từ lúc nào, mà trước cửa có rất nhiều nhân viên công tác đang đứng chờ, còn cái thằng mà gã xách cổ thì sắc mặt trắng bệch, dường như là bị kinh hãi lắm.

Cố Sâm không nhìn vẻ mặt mấy người đứng trước cửa, đẩy Đan Á Đồng

ra rồi xoay người bước ra khỏi thang máy, mà Đan Á Đồng phía sau gã đứng không vững, ót bị đụng vào vách đá trong thang máy phát ra âm thanh nặng nề.

“Á Đồng cậu không sao chứ?”

“Cậu Đan!” Các nhân viên công tác lúc này mới kịp phản ứng, vội ba chân bốn cẳng chạy vào vây quanh. Bọn họ đã nghe rất rõ những lời uy hiếp của Cố Sâm lúc nãy, cái gì nào là giết chết, rồi chạy không thoát khỏi giới giải trí. Thế giới này việc có mới nói cũ là chuyện hết sức bình thường, nhưng ma cũ bắt nạt ma mới không ngờ thủ đoạn lại ác liệt như vậy, trong lúc nhất thời bọn họ không khỏi thông cảm với Đan Á Đồng.

Dương Quân trợn mắt há hốc mồm nhìn các nhân viên công tác vội vội vàng vàng, vẻ mặt đầy lo lắng, không khỏi la lên trong lòng, đây là hãm hại, hiện trường hãm hại a, con hồ ly Đan Á Đồng này thật là đáng sợ.

“Không có việc gì, không có việc gì đâu.” Đan Á Đồng sắc mặt như cũ có chút tái nhợt đứng thẳng lưng “Vừa rồi bị trượt chân nên không đứng vững được, làm cho mọi người lo lắng rồi.”

Ở đây đều là những người từng trải, đương nhiên hiểu Đan Á Đồng không còn sự lựa chọn nào khác, nên đều tỏ vẻ khách khí nói, đâu có, không có gì đâu, đồng thời đều thấy phản cảm với Cố Sâm.

Lộ Phàm đỡ Đan Á Đồng, nhìn đám người cả trai lẫn gái nhiệt tình trước mắt, có lẽ không bao lâu sau trong tòa nhà này sẽ có tin đồn Cố Sâm chen ép đàn em. Gã Cố Sâm kia tính tình vốn đang cáu kỉnh nên dễ dàng trúng kế khích tướng, xem ra gã thật không phù hợp với giới này lắm.

Lúc quay quảng cáo, cả tòa nhà lập tức truyền ra tin tức mới, Cố Sâm chụp ảnh nhiều lần không đạt yêu cầu của nhiếp ảnh gia, lại vì Đan Á Đồng biểu hiện rất tốt, nên gã khó chịu lắm, sau đó cố ý đổ cả phê lên người cậu.

Tất cả nhân viên nữ trẻ tuổi tại đây đều đau lòng Đan công tử phải chịu khổ, một mặt thì trong lòng không ngừng nguyện rửa Cố Sâm một trăm lần.

Không bao lâu sau, tòa nhà lại sôi trào, nhưng lần này không phải vì Đan Á Đồng lại bị bắt nạt, mà là Tiểu Đại Thiên vương đến thăm ekip làm

việc. Các nhân viên công tác nhìn gương mặt hoàn hảo, dáng người cao ráo, bước đi lịch lãm của hắn trong lòng xúc động, không hồ là Thiên vương, khí chất này, gương mặt này, dáng người này...

Một cô nàng mạnh mẽ bỏ nhào trước máy tính của mình, vô cùng kích động truyền tin cho đám bạn Q của mình “Tiểu Thiên vương đến, bình mình được cứu rồi.”

Bò bò: ta cá hai trái dưa leo, Tiểu trung khuyên là tới cứu giá.

Ta yêu bé thụ: ta cũng đánh cuộc một trái.

Ta không phải hủ trùy sẽ khóc: Tiểu trung khuyên đến vì nữ vương, ngược chết cái thằng hèn mọn bỉ ổi kia, ngược chết gã!

Cô nàng mỉm cười híp mắt tự mình đặt bài phát biểu: quả nhiên đóng cửa thả Tiểu trung khuyên là lựa chọn tốt nhất.

Tiểu Kỳ Thâm bước vào khu vực chụp hình, thì thấy Cố Sâm đang giơ tay muốn đánh Đan Á Đồng, sắc mặt hắn trầm xuống, ánh mắt tóe lửa, liền bước tới cho đối phương một cước, lúc đối phương té xuống đất chưa kịp phản ứng lại liền bồi thêm cước nữa “Con mẹ nó, anh dám đụng đến người...đàn em của tôi, anh là cái thá gì hả? Tôi bình thường đều cẩn thận bảo vệ người, thế mà anh cũng dám đánh!” Nói xong, lại là một cước nữa.

Lúc Cố Sâm còn chưa kịp phản ứng thì trên người đã lãnh vài cú, rõ ràng chất lượng giày da của đối phương rất tốt, đá lên người gã làm trông mắt gã hóa màu đen luôn.

Ở đây mọi người nhìn thấy Cố Sâm tính đánh Đan Á Đồng đã ngây dại, lúc này lại nhảy ra một người, hơn nữa còn một cước đá Cố Sâm té xuống đất, bọn họ càng thêm ngu ngơ.

Hơn nửa ngày, người phụ trách quảng cáo mới nhận ra đó là cậu hai Tiểu gia, lập tức cười làm lạnh nói “Cậu Tiểu tới thăm à, mời ngồi mời ngồi.”

Tiểu Kỳ Thâm thu hồi chân, sửa sang cổ áo của mình, lúc xoay người sang nhìn Đan Á Đồng, môi đã cong lên mỉm cười “Á Đồng, em không sao chứ?”

Khóe miệng mọi người co giật, kỳ thật có việc chính là một đồng trên mặt đất kia kia.

Đan Á Đồng một bên má bị lộ ra có chút sung đỏ “Không có việc gì, phần của em đã chụp...”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn thấy Đan Á Đồng trên mặt sung đỏ, ánh mắt đông lạnh nhìn người phụ trách quảng cáo “Tôi không nghĩ ra là công ty quảng cáo các vị lại để xảy ra chuyện ma mới bắt nạt ma cũ đây, chắc tôi phải đề nghị người nhà xem xét lại chuyện hợp tác với quý công ty thôi.”

“Cái này... Cái này...” Người phụ trách này biết rõ phiền toái lớn rồi, lúc ấy là vì Cố Sâm và cháu gái chủ tịch có qua lại, nhưng nếu đắc tội với Tiểu thị thì kết quả còn thảm hơn so với cháu gái chủ tịch a. Y vội vàng cười nói “Cậu Tiểu, cậu xem, cái này...”

“Em đã nói không có sao rồi mà.” Đan Á Đồng lạnh nhạt trừng mắt Tiểu Kỳ Thâm một cái, rồi nghiêng đầu nói với người phụ trách “Anh kêu người tới hóa trang lại cho tôi là được rồi, lúc đi ra ngoài cũng chẳng ai thấy được đâu.”

Người phụ trách thấy mặt Tiểu Kỳ Thâm đã hơi thả lỏng, mới hỏi hả gật đầu “Được, được, tôi sẽ lập tức đi kêu người ngay.” Y xoay người đi, tay thì lau lau mồ hôi lạnh trên trán. Người của Tiểu gia thật đáng sợ, xem ra Cố Sâm không thể quay quảng cáo này nữa được rồi, nếu không hợp đồng làm ăn giữa Tiểu thị cùng công ty sẽ bị hủy bỏ, đó là một tổn thất quá lớn.

Nhân viên công tác lại tiếp tục bận rộn, chỉ để lại một đồng vật thể khả nghi trên mặt đất cùng với một nghệ sĩ đứng ở một bên mà tay chân luống cuống, lệ rơi đầy mặt.

Thật là một cuộc đời quá bi thảm a!

-----oOo-----

Chương 75: Tấm lòng của trung khuyến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không ngoài dự liệu của Đan Á Đồng, việc Cố Sâm làm người đại diện sản phẩm đã bị hủy bỏ. Hiện tại, cậu đang cầm ly nước ngồi trên sofa mà nhắm nháp từng ngụm một.

Hành động của Tiểu Kỳ Thâm ngày hôm qua làm cậu có chút ngạc nhiên. Với một người giao hoạt như Tiểu Kỳ Thâm, sẽ chẳng thể nào tưởng tượng ra hẳn sẽ làm một chuyện lỗ mãng như vậy. Theo như kế hoạch ban đầu của cậu vốn Tiểu Kỳ Thâm không có “đất diễn” trong đó, mà chỉ là làm cho Cố Sâm ra tay với mình để cho Dương Quân chụp hình lại. Rồi chỉ cần những ảnh chụp đó xuất hiện ở các đài truyền hình, các tạp chí cũng như trên mạng, là Cố Sâm sẽ không còn góc đầu lên được nữa. Nhưng cậu lại không ngờ tới, chỉ vì một cái tát lại làm Tiểu Kỳ Thâm mất bình tĩnh như vậy. Mặc dù cậu không quan tâm đến tình yêu, nhưng cậu cũng hiểu rõ được đây là loại tình cảm gì.

Nắm thật chặt ly nước trong tay, cậu đứng dậy đi đến trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên trời, nhẹ thở dài một hơi “Những thứ hư vô đó, tội gì...”

Cậu nghĩ ngợi, rồi đặt ly xuống, đi vào trong phòng làm việc mở laptop ra, chọn vài tấm hình rồi gửi đi. Cậu không phải là Jesus, cậu không muốn làm những chuyện vô nghĩa.

Mở đại ra vài trang web tin giải trí lớn, cậu không hề ngạc nhiên khi thấy các bài viết liên quan đến Ngàn Năm. Trên đó chỉ có những hình ảnh tuyên truyền ban đầu được đoàn làm phim tung ra, nên mọi người bàn tán xôn xao, thậm chí còn cái gì mà đóng giả thành thật. Có một bài post viết rằng hai người đàn ông đã tranh đấu với nhau vì một người đàn ông khác, hơn nữa còn nói đây là chuyện có thật, cứ như thể họ ở ngay tại hiện trường nhìn thấy được. Post này cũng những post sau nữa càng làm mọi người càng thêm phấn khích không thôi. Nào là trung khuyến, nào là nữ vương, nào là người đẹp kiêu ngạo, làm Đan Á Đồng đọc mà trán cứ co giật từng cơn.

Khép lại laptop, Đan Á Đồng nhìn đồng sách trên những kệ, ngáp một cái rồi xoay người ra khỏi phòng. Cố Sâm, anh làm cho Hàn Tinh vì một lời nói dối mà tự tử, còn tôi sẽ làm cho anh vì sĩ nhục mà chôn vùi tiền đồ. Làm như vậy, thật cũng không tính là thiệt thòi cho anh nhỉ.

Một đêm không mộng mị, mà có nằm mơ thì cũng đã quên rồi, Đan Á

Đồng rửa mặt xong thì mở tủ quần áo ra, chọn lựa phối hợp cho thật tốt bộ quần áo cậu muốn mặc hôm nay. Cậu chợt nghe thấy tiếng cửa mở, không phải Lộ Phàm thì cũng là Dương Quân, vì chỉ có hai người này mới có chìa khóa cửa chính. Cậu thất xong cái nơ cổ rồi mở cửa phòng đi ra ngoài, liền thấy Lộ Phàm đang ôm một chồng báo cùng tạp chí bước tới, khuôn mặt anh có vẻ lăm lỳ nhìn vô khó hiểu nổi. Đi theo sau anh là Dương Quân đang cầm đồ ăn sáng, cả người chỉ một bộ dạng “tôi cái gì cũng không biết nhé”.

Đan Á Đồng đến bên sofa ngồi xuống, mở TV lên, liền nghe giọng nói đầy chất lượng của cô phóng viên cho biết “Cố Sâm là một diễn viên rất có thực lực trong giới giải trí, nhưng ở trường quay lại xuống tay với một người mới vô nghề. Hành vi này đã làm cho rất nhiều fan của Đan công tử căm ghét và giận dữ. Hơn nữa họ còn tẩy chay hết tất cả sản phẩm do Cố Sâm làm người đại diện, cũng như phim điện ảnh và phim truyền hình Cố Sâm đã từng đóng...”

Lộ Phàm thả chồng báo, tạp chí giải trí xuống bàn uống nước, ngồi xuống sofa ở bên cạnh, xem tin tức trên TV, mà không nói một lời nào.

Đan Á Đồng liếc mắt nhìn cái gì đó trên mặt bàn, uể oải mở miệng nói “Mặt bàn là để đặt ly tách, mấy cái thứ này đặt ở đây làm gì?”

“Cái này không phải ẩm chén, cái này rõ ràng là đồ ăn mà...” Dương Quân khẽ lẩm bẩm, nhưng nhận được ánh mắt nhẹ như không khí từ Đan Á Đồng liền tự động câm miệng, chân chó đem đồ ăn sáng để trước mặt Đan Á Đồng.

“Cậu không nhìn xem à?” Lộ Phàm nhìn Đan Á Đồng đang cúi đầu húp cháo “Tôi lại nghĩ cậu hẳn là muốn nhìn qua một chút coi hiệu quả ra sao đây.” Anh biết rõ Đan Á Đồng là người có tâm cơ thâm trầm, nhưng lại thật không ngờ cậu ta lại đi được tới một bước này. Cố Sâm cùng cậu cũng chẳng có quan hệ gì với nhau, cậu ta vì cái gì mà cứ nhắm vào Cố Sâm không tha: đi club đêm, hút ma túy, lừa gạt tình yêu của đàn bà, không hiếu thuận với cha mẹ, tất cả đều được truyền thông lôi hết ra ngoài ánh sáng. Cứ như vậy, Cố Sâm thật không còn cách nào để mà trở mình được nữa. Như hồi Đan Á Đồng vừa mới gia nhập Thiên Quan, Nguyên Văn cũng không còn khả năng nào để tiến lên tiếp được. Khi đó anh cũng không biết mấy cái video clip trên mạng kia là từ đâu mà tới, nhưng hiện tại xem ra chỉ sợ cũng là thủ đoạn của Đan Á Đồng. Khó trách khi đó đối

với một người rõ ràng nổi tiếng như vậy mà cậu ta lại không sợ. Tâm tư này, tại sao một đứa trẻ mới 19 tuổi lại có thể có được? Thật sự là làm cho người ta cảm thấy đáng sợ.

“Có cái gì đáng quan tâm đâu.” Đan Á Đồng tắt TV, ăn thêm một ngụm cháo, rồi nghiêng đầu nói với Dương Quân “Ngày mai tôi muốn ăn cháo thịt nạc với trứng Bách Thảo, cháo vị nấm tôi đã chán rồi.” Nói xong thì nhìn sang khuôn mặt có vẻ kì lạ của Lộ Phàm “Lộ Phàm, anh là người đại diện của tôi, chúng ta chỉ cần dư luận thiên về phía mình thôi, anh cần gì phải quản những chuyện của gã đó nhiều như vậy.”

“Nhưng những chuyện này một phần cũng có liên quan đến cậu.” Lộ Phàm đẩy mắt kính lên “Cậu ít ra cũng phải nghĩ tới làm thế nào để ứng phó với đám truyền thông chứ.”

“Tôi?” Đan Á Đồng mỉm cười “Tôi chỉ là một tân binh nhỏ nhoi không có thế lực, tôi dám nói cái gì chứ. Tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Chỉ là, sự hiểu lầm này lại sẽ mang tới sự hiểu lầm khác còn lớn hơn nữa.

Dương Quân ngồi trên ghế sofa không hiểu sao lại rung mình. Hắn không biết vì cái gì mà cảm thấy lúc Đan Á Đồng cười thật dịu dàng lại làm cho hắn cả người lạnh run lên.

Lộ Phàm nheo mắt lại, rồi anh đột nhiên mở miệng nói “Cậu đối phó với Cố Sâm như vậy, là vì... Hàn Tinh?” Cái suy đoán này làm dây thần kinh nào đó trong não anh nhảy giật giật lên.

Đan Á Đồng tiếp tục ăn một ngụm cháo, lau sạch khóe miệng, sắc mặt không thay đổi nói “Buổi sáng tôi muốn đến công ty, thời gian không còn sớm nữa nên đi ngay bây giờ đi.”

Dương Quân với ánh mắt cảm thông nhìn Lộ Phàm đã bị Đan Á Đồng không thèm đếm xỉa tới nữa. Người đại diện hàng đầu mà ở trước mặt Đan Á Đồng thì cũng chỉ có thể là ly đựng nước. Dương Quân nhìn thấy bộ dạng Lộ Phàm như thế này, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn lắm.

Đến Thiên Quan, Đan Á Đồng liền bị Trương Phong gọi đến văn phòng của Đường Nguyễn Khanh. Đan Á Đồng nhìn Lộ Phàm, đối phương cũng không có bất kỳ thể hiện gì. Cậu nhú mày, đi theo Trương Phong.

Vào văn phòng của Đường Nguyễn Khanh, Đan Á Đồng liền thấy Tiểu Kỳ Thâm cũng đã có mặt ở đó, cậu hướng hẳn cười, rồi nhìn về phía Đường Nguyễn Khanh “Tổng giám đốc, anh tìm tôi có việc gì không?”

Đường Nguyễn Khanh dụi tắt điều thuốc, chỉ chỉ sofa “Cậu ngồi đi.” Nói xong, lấy ra một chồng hình ảnh được cắt ra từ tạp chí và báo, neho mắt lại, nói “Cố Sâm thật sự đã cùng cậu đánh nhau?”

“Không phải thằng đó và Á Đồng đánh nhau.” Tiểu Kỳ Thâm lạnh lùng hừ một cái “Mà là gã đã ra tay đánh Á Đồng. Cái thằng khốn nạn đó!”

“Sau đó, ở trước mặt rất nhiều người, chú đã ra tay với anh ta.” Đường Nguyễn Khanh xoa xoa thái dương “Đã vậy, chú còn coi sự nghiệp của Tiểu gia là một trò đùa. Tử Mặc, tôi mặc kệ chú muốn nghịch phá ra sao, chính là đừng để cho ông ngoại nổi giận.”

Tiểu Kỳ Thâm cúi đầu xuống, che giấu đi một tia châm chọc nơi khóe miệng. Đường Nguyễn Khanh cùng hẳn từ trước tới nay không có thân nhau cho lắm, nhưng cũng có thể nói là thân hơn một chút nếu so với Tiểu Trình Ngự. Những cảnh cáo này là cố ý hay không thì hẳn cũng không muốn màng tới, hẳn chỉ nói “Em biết rõ mình nên làm gì cho phải, vì đó không chỉ là ông ngoại của anh, mà còn là ông nội của em.”

Đan Á Đồng từ khóe mắt nhìn xéo qua Tiểu Kỳ Thâm, rõ ràng là một cuộc đối thoại đơn giản như thế, vì cái gì cậu lại cảm thấy mây đen kéo tới vậy? Ngồi xem rông hồ quyết đấu, tim cũng phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa a.

Ánh mắt của Đường Nguyễn Khanh rơi lên người Đan Á Đồng, người mà này giờ sắc mặt vẫn không thay đổi, tùy tiện lật tới lật lui mấy tấm hình chụp “Á Đồng, cậu cảm thấy những tấm hình này như thế nào?”

Á Đồng đứng dậy, lấy đại ra hai tấm. Trong hình là khuôn mặt nhăn nhó của Cố Sâm, còn chính mình thì có vẻ là một thiếu niên bối rối, nhỏ bé và yếu ớt, ở bên cạnh một người đàn ông cường tráng, đã tạo ra một hình ảnh đối lập rất đặc biệt. Cậu không khỏi gật đầu thỏa mãn “Góc độ chụp ảnh rất được.” Ít ra cũng không có làm cậu trông quá khó coi.

“Tôi càng muốn được biết rõ những ảnh chụp này là từ đâu mà đến.”

Đường Nguyễn Khanh nắm lấy những tấm ảnh “Góc độ gần như vậy, ai lại có lá gan lớn thế chứ, còn có những người biết chuyện ở trên báo chí, và

họ đã nói những gì nữa nhỉ?”

“Tổng giám đốc, tuy rằng tôi đóng vai một hồ ly tinh thần thông quảng đại, nhưng tôi lại không phải là hồ ly chính cống, những chuyện đó thì làm sao mà tôi biết được chứ.” Đan Á Đồng đặt mấy tấm hình lại lên bàn, quay trở lại sofa ngồi xuống. Lại thấy Đường Nguyễn Khanh nhìn chăm chăm mình, cậu cười tủm tỉm, hỏi “Tổng giám đốc nhìn tôi như thế, chẳng lẽ là anh thích tôi?”

Đường Nguyễn Khanh nhớ tới mấy ngày trước cùng Đan Á Đồng dùng cơm trong bầu không khí hòa hợp, y cũng không muốn nói quá nhiều mà làm cho đối phương khó chịu “Đan Á Đồng, tôi và cậu đều đã quá rõ rồi, cậu còn gì mà phải che giấu?”

“Nếu cả anh và tôi đều đã biết rõ, anh cần gì phải hỏi nữa?” Đan Á Đồng tiếp tục mỉm cười, nói “Tổng giám đốc còn chuyện gì nữa không ạ? Lát nữa tôi còn có một lịch làm việc, rồi tiện thể tình cờ gặp một hai người phóng viên luôn.”

“Ồ.” Đường Nguyễn Khanh ngồi xuống trở lại cái ghế dựa làm bằng da thật của mình, cười nhạo nhìn về phía Tiểu Kỳ Thâm. Chú em của y chắc tưởng mình đang che chở cho hoàng tử bé bỏng, nhưng thật ra người đó lại là một con rồng xấu xa đội lốt hoàng tử, thật không biết bây giờ thằng em của y sẽ làm sao đây?

Tiểu Kỳ Thâm nghe hai người nói chuyện với nhau, cũng không có một tí ngạc nhiên nào, hần vỗ vỗ vai người ngồi kế bên mình “Á Đồng, anh thật không ngờ em lại lợi hại đến vậy, nói đi, nói đi, có gì thì để anh giúp với, anh cũng thật ngứa mắt cái tên khốn nạn đó.”

Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn hần, đây là lần đầu tiên cậu chăm chú nhìn người này, bỗng dừng khoe miệng cong lên “Anh chỉ cần vô ý ở trước mặt truyền thông nói lúc em quay phim tâm trạng không được tốt lắm, không biết từ đâu mà lại bị thương là được rồi, còn những chuyện khác thì để tự mình em lo.”

“Chỉ có nhiều đó thôi sao?” Tiểu Kỳ Thâm có chút không cam lòng mà thở dài “Anh vốn nghĩ là còn có những chuyện khác anh có thể làm, thật sự là quá thất vọng rồi.”

Đường Nguyễn Khanh lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm như vậy, một Tiểu Kỳ Thâm không toan tính gì. Y nhìn bộ dạng hai người đang nhìn nhau cười, đột nhiên cảm thấy đáy lòng mình thật phiền muộn. Y chiêm một điều thuốc, nhìn làn khói đen mịt mù, rồi đảo mắt qua một bức tranh ở trên tường. Y thật không muốn nhìn bộ dạng thả lỏng không còn che giấu của Tiểu Kỳ Thâm. Y nhìn không được mà ghen tị với hắn, bởi vì người mà đáng để cho y trả giá hết tất cả đã biến mất không còn trên cõi đời này. Y không muốn nhìn thấy hạnh phúc của người khác, vì hạnh phúc đó làm y cảm thấy chướng mắt tới cực điểm.

“Được rồi, hai người đi ra ngoài đi.” Đường Nguyễn Khanh nhìn xuyên qua một lớp sương mù mờ lung, tầm mắt hướng tới trên người Đan Á Đồng đang mỉm cười, một khắc này, y mơ hồ có thể thấy được Cảnh An Tước. Tướng mạo hai người rõ ràng không có điểm nào giống nhau, nhưng vì sao lại luôn khiến y có một ảo giác kỳ quái như vậy. Những động tác ngẫu nhiên của Đan Á Đồng làm cho y ảo tưởng, làm y dễ dàng tha thứ việc cậu ấy đã vô lễ với Tiểu Trình Ngự. Thậm chí còn bao dung và nhẫn nại với cậu ấy như Cảnh An Tước, mà không làm cho cậu ấy cảm thấy mình chỉ là một bản sao kém cỏi.

Sau khi cùng Tiểu Kỳ Thâm tách ra, Đan Á Đồng đứng ở lối đi, xuyên qua kính thủy tinh nhìn ra bầu trời trong xanh bao la, khẽ thở dài một hơi “Tội gì mà phải...”

“Á Đồng, em đứng đây để ngắm trời à?” Một giọng nữ quen thuộc vang lên bên tai, Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn, là Lâm Vũ Hân đã lâu không thấy. Nhìn cô ấy, có thể là mới từ nước ngoài về “Chị Vũ Hân, đã lâu không gặp chị.”

“Chị ở trên máy bay có nghe nói em bị cái tên khốn Cố Sâm kia bắt nạt.” Lâm Vũ Hân nghiêng răng nói “Không biết gã tính làm trò quỷ gì đây nữa.”

Đan Á Đồng cười “Chị Vũ Hân, lời của chị thật giống Tiểu ca đây. Chị yên tâm đi, hắn ta cũng không dễ dàng gì khi dễ được em đâu.”

“Đúng vậy, đúng vậy đây. Ai mà khi dễ hồ ly như em thì người đó cũng không may mắn gì.” Lâm Vũ Hân nghịch với lọn tóc trước ngực, chỉ một động tác như vậy thôi, lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng quyến rũ. “Người nào yêu em thì... lại càng không may.” Câu này nói ra rất nhẹ, nhẹ đến người trợ lý bên cạnh cô cũng không nghe rõ được.

Đan Á Đồng rử mắt xuống, mặt không thay đổi gì, dường như cái gì cũng không nghe thấy. Một lát sau, cậu nhìn bóng lưng đã xa dần của Lâm Vũ Hân, cười giễu, nói “Ai mà không yêu chính mình nhất chứ. Tôi yêu bản thân mình, vậy chẳng lẽ tôi cũng sẽ không may sao?”

Những lời này âm lượng không nhỏ, Lâm Vũ Hân nghe được nhưng không quay đầu lại. Một người đứng tại góc quẹo cũng nghe được, nhưng không có lộ dạng.

Hắn bắt lực cười, ánh mắt lại tràn đầy kiên định.

“Anh sẽ cho em hiểu rõ, tình yêu chân chính... sẽ không chỉ nghĩ tới chính mình...”

“Tiểu Thiên Vương, anh đứng ở đây làm tượng điêu khắc à?” Dương Quân thắc mắc nhìn Tiểu Kỳ Thâm tràn đầy khí thế anh dũng đang đứng phía sau chậu hoa, ném cho hắn một cái nhìn cảm thông “Bị đá kích sao? Hay thất tình rồi?”

Tiểu Kỳ Thâm không nói gì.

Dương Quân như người anh em tốt, vỗ vỗ vai hắn “Yên tâm đi, tôi sẽ không cười nhạo anh.” Aiz, thật là đáng thương, lại là bị con hồ ly đen kia đá kích nữa rồi à. Hắn vừa lắc đầu, vừa mang theo vẻ mặt thương hại đi xa.

Tiểu Kỳ Thâm nhú mày, chắc phải nên đề nghị Đan Á Đồng đòi trợ lý quá, cấu tạo đầu óc người này dường như không giống người thường cho lắm.

Chú thích:

Bôi cụ: Nguyên văn là 杯具, dịch thẳng ra có nghĩa là “cái cúp/tách/ly/chén”. Bôi cụ ban đầu được dùng để gọi một thiết bị đựng nước, sau đó được dùng để thay cho một từ đồng âm là “悲劇” (bi kịch), như những từ thông dụng đã được thay đổi một phần ý nghĩa khác trên mạng: có thể sử dụng cho các tính từ, danh từ, và vãn vãn. Những người trẻ tuổi trên mạng thậm chí còn thường dùng “bôi cụ” thay cho “bi kịch” để mô tả con người, các sự kiện và vật. Với sự lây lan của ngôn ngữ Net,

đã có câu “châm ngôn”: “Đời người là cái bàn trà, trên mặt đặt một cái ly đầy.”

-----oOo-----

Chương 76: Trò hay ở cuộc họp báo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chân tình cũng tốt, giả dối cũng được, tất cả mọi chuyện đều có kết cục của riêng nó.

Đan Á Đồng làm người đại diện cho nhãn hiệu nước hoa dành cho nam giới BLK, đương nhiên không thể không xuất hiện tại cuộc họp báo tuyên truyền BLK được, nên rất nhiều đơn vị truyền thông giải trí đều đã chờ sẵn từ sớm để thu thập được nhiều tin tức hơn về vụ “bất nạt” này.

Cô Sâm từ khi vào nghề tới nay danh tiếng cũng giảm đi phần nào, lại còn làm mất lòng một số người trong giới truyền thông. Huống chi vì vụ Hàn Tinh tự tử mà tin tức bình luận về gã lại càng tệ hơn. Bây giờ còn xuất hiện thêm sự kiện “bất nạt”, mà người bị hại lại là Đan Á Đồng đang nổi tiếng. Đám người này thấy một cái hồ đục như vậy thì làm sao mà không hè nhau cùng đi cho được. Dù sao thì luôn biết tận dụng hết mọi thứ vốn là điểm mạnh của các phóng viên giải trí.

Lúc Đan Á Đồng bước ra, trên người là một bộ vest màu đen giản dị. Trong trí nhớ của đám kí giả, tuy tuổi Đan Á Đồng chưa lớn nhưng lại không học theo những người đồng trang lứa nhuộm đầu màu này màu kia, mà ngay cả quần áo cũng không chạy theo trào lưu mới. Phần lớn thời gian cậu thường chỉ mặc bộ vest giản dị vừa vóc dáng, sạch sẽ tạo ra cảm giác thoải mái cũng như vô cùng lịch lãm cho người đối diện.

Lúc Đan Á Đồng đi ngang qua, vì khoảng cách giữa cậu và các phóng viên tương đối gần, nên ai nấy đều ngửi được mùi nước hoa rất nhẹ trên người cậu khiến họ cảm thấy vui vẻ thoải mái. Những người này không khỏi giật mình, có lẽ đây chính là nước hoa mà cậu ta làm người đại diện cho. Mùi hương ngửi rất được, mà ngay cả một vài anh trai bình thường chẳng dùng nước hoa cũng nhin không được mà trong lòng khen ngợi mùi hương này.

Khi cậu ngồi xuống bên cạnh người đại diện công ty sản xuất, người đại diện ngửi được mùi nước hoa trên người cậu thì rõ ràng là rất hài lòng. Làm một người đại diện sản phẩm, hành động của cậu lần này rất phù hợp với thân phận của mình, ít nhất là làm việc tận chức tận trách.

Đan Á Đồng hàn huyên đôi ba câu với người đại diện công ty, rồi yên lặng nghe người chủ trì giới thiệu sản phẩm. Sau khi giới thiệu xong, Đan Á Đồng lần nữa nói rõ những điểm tốt của nước hoa này, mình rất thích nó vì vân vân và vân... Sau một vòng này, là tới lượt các phóng viên đặt câu hỏi.

Các phóng viên mở đầu bằng việc hỏi han một chút về nước hoa, dù sao thì nhãn hiệu này cũng khá nổi tiếng, với lại ở đây cũng có một ít tạp chí thời trang, đương nhiên sẽ quan tâm tới chuyện này. Thế nhưng, mấy cái này làm sao bằng tin đồn thời gian qua được. Chỉ nửa tiếng sau, câu hỏi dần chuyển sang vụ chụp hình quảng cáo, rồi lại hỏi tới vụ “bắt nạt”.

“Á Đồng, xin hỏi chuyện Cố Sâm đánh anh là có thật không?”

Sắc mặt Đan Á Đồng trắng nhợt, tay nắm micro cũng trắng đi, run rẩy mà cậu không hề biết “Thực xin lỗi, đây chỉ là lời đồn... Anh Cố Sâm không có...”

“Á Đồng, có phải Cố Sâm đã đe dọa bắt cậu không được lên tiếng trước báo giới, nên cậu mới nói là Cố Sâm không làm bất cứ chuyện gì quá đáng phải không?” Trong đầu phóng viên nhớ tới những hình ảnh thiếu niên bé nhỏ yếu đuối phải đối mặt với sự đe dọa của người đàn ông hung dữ kia.

“Không có!” Tiếng nói của Đan Á Đồng hơi lên cao một chút, nhận ra bản thân có chút vô ý tứ, mới phục hồi lại nụ cười trên mặt, chỉ là sắc mặt lại càng trắng đi “Anh Cố Sâm là người rất tốt, anh ấy tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như vậy.” Đầu của cậu khẽ rũ xuống, như không dám làm cho người ta biết là cậu đang lo lắng, giống như một con mèo nhỏ bất an lại còn cố gắng duy trì sự bình tĩnh của mình.

Bản năng làm mẹ của một vài nữ phóng viên có mặt ở đây liền bộc phát, trong lòng họ nguyên rủa cái gã Cố Sâm ăn chơi trác táng kia cả ngàn lần. Nhìn dáng vẻ tỏ ra như không có chuyện gì của mỹ thiếu niên kia, rõ ràng là bị ức hiếp mà lại không dám lên tiếng!

Lộ Phàm ngồi ở bên cạnh Đan Á Đồng, nên mọi cử chỉ của cậu anh đều thấy hết. Lòng bàn tay của anh thâm ra mồ hôi lạnh, loại diễn trò này mấy năm trước đã từng có một người làm như vậy, cuối cùng đã lật ngã được một nghệ sĩ nổi tiếng hơn mình. Không ngờ nhiều năm sau lại sẽ được chứng kiến một màn kịch đặc sắc và đáng sợ như vậy. Anh nắm thật chặt tay lại, trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh không hề gợn sóng như cũ.

Câu hỏi của phóng viên càng lúc càng dồn về phía Đan Á Đồng, mà Đan Á Đồng từ đầu đến cuối cũng không nhắc tới Cố Sâm.

Chủ tịch công ty quảng cáo ngồi ở bàn dài khẽ thở dài một hơi, vụ cháu gái của mình có tình ý với Cố Sâm ông cũng không muốn xen vào, nhưng mà lần này người Cố Sâm chạm vào cũng không phải là gốc rễ, hướng chỉ còn là người được cậu hai nhà họ Tiểu bảo vệ. Cố Sâm khỏi cần nghĩ đến việc sẽ được tiếp tục lăn lộn trong giới này nữa đi.

“Cậu Đan, sáng nay Cố Sâm đã nói Tiểu Thiên vương đã động tay động chân với anh ta. Hơn nữa, còn có cả chứng nhận thương tích của bệnh viện. Xin hỏi cậu có ý kiến gì về chuyện này không?” Tiếng nói lẫn trong một rừng câu hỏi quan tâm lại thật rõ ràng vô cùng.

Đan Á Đồng nhìn người phóng viên đã đưa ra vấn đề này, mỉm cười hỏi “Xin hỏi anh là phóng viên của đơn vị nào ạ?”

“Tôi là phóng viên của nhật báo Mỹ Ước.” Phóng viên tiếp tục nói “Mời cậu trả lời dùm tôi câu hỏi này.”

Trí nhớ của Đan Á Đồng không được tốt lắm, nhưng mà cậu lại nhớ rõ sau tiệc tối ngày giỗ của Cảnh An Tước, phóng viên nhà này đã làm cậu ngã, thiếu chút nữa thì bị các phóng viên khác giẫm lên. Hôm nay còn dám ở đây gây khó dễ cho cậu. Trên mặt cậu liền xuất hiện một tia giật mình “A, tôi nhớ rồi, chính là cái nhà báo hay đăng tin bừa bãi, nhật báo Mỹ Ước vừa bị khởi tố phải không?” Nói xong, còn bày ra bộ mặt “tôi nhớ ra được, tôi rất thông minh” nữa chứ.

Phóng viên của nhật báo Mỹ Ước trong thoáng chốc cảm thấy mình thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu. Đồng nghiệp bốn phía nhìn sang có chút hả hê, ánh mắt của họ làm hắn thấy xấu hổ lắm. Hắn oán hận nhìn thiếu niên đang ngồi đó mà gương mặt tỏ ra vô cùng vô tội. Cậu ta nhất định là cố ý, cố ý đấy!

“Câu hỏi này hay là để cho tôi trả lời thì tốt hơn.” Lời của Lộ Phàm vừa ra khỏi miệng, thì tất cả sự chú ý của đám phóng viên liền chĩa lên người anh. Dù gì thì cũng là người đại diện hàng đầu, ở đây cũng có rất nhiều người có chút giao tình với anh ấy. Lộ Phàm mà mở miệng, nhất định sẽ có chuyện bùng phát.

“Theo tôi được biết thì anh Cố mấy ngày nay thường hay lai vãng đến các club đêm, ngày hôm qua còn tuôn ra tin anh ta có xảy ra tranh chấp với người của một club đêm, cuối cùng sinh ra ầu ẩu. Tôi nghĩ điều mà chúng ta càng nên quan tâm tới là những thương tích kia của anh Cố là do người nào đã gây ra. Nếu đã thật sự cảm thấy sự việc này có liên quan tới Tiểu Thiên vương, thì mọi người đừng ngại gì mà cứ hỏi trực tiếp Tiểu Thiên vương. Như vậy đáp án sẽ không phải sẽ chuẩn xác hơn sao?” Lộ Phàm liếc mắt về phía phóng viên của nhật báo Mỹ Ước “Anh nói xem, anh phóng viên của nhật báo Mỹ Ước.”

Lập tức có phóng viên nhớ tới vụ này, mọi người đều lộ vẻ bất ngờ, đồng loạt nhìn về phía tay phóng viên có vẻ hơi từng trải. Tay này đến đây chỉ e là để đặc biệt bôi nhọ Đan Á Đồng thôi, thật không biết Cố Sâm đã cho bọn họ lợi ích gì nữa.

Lạc Viêm Kiềm ngồi trước máy vi tính xem buổi phỏng vấn được phát trực tiếp, lông mày hơi nhíu lại. Bỗng có một bàn tay vỗ lên vai cậu “Cậu có phải thấy cậu ta quả thật là lòng dạ khó dò không?”

Lạc Viêm Kiềm khép laptop lại, bước tắt máy cũng bỏ qua luôn, sắc mặt cậu thật khó coi “Em chẳng biết chị đang nói gì.”

Liêu Nhiễm ngồi xuống bên cạnh cậu, nở một nụ cười mờ nhạt, nói “Viêm Kiềm à, cậu ta không có gia thế đặc biệt như em và Tiểu Kỳ Thâm. Nhưng chính vì không có nên trong giới này cậu ta từ giờ về sau cũng chỉ có thể dựa vào chính mình. Nếu như em không thể chấp nhận được những điều này, thì không đủ tư cách để nói đến chuyện thích với yêu đâu.”

“Vớ vẩn, em khi nào thì... khi nào thì nói em thích anh ấy chứ?!” Gò má của Lạc Viêm Kiềm hơi ửng đỏ, không dám nhìn thẳng vào mắt của Liêu Nhiễm “Em chỉ đang chán nên muốn xem thử một chút mà thôi.”

Liêu Nhiễm thở dài trong lòng, còn trẻ con quá. Nếu như người mà cô đối

mặt là Tiểu Tử Mặc thì tên kia nhất định sẽ bên ngoài cười mà trong không cười hỏi lại “Tôi thật không biết chị Liêu lại để ý đến tôi như vậy đây, chẳng lẽ là chị thầm mến tôi?” hay đại loại thế. Cô lắc đầu “Nói thật thì có đôi khi chị thấy em không phải là thích cậu ta thật, bởi nhiều lúc em đã hoảng hốt khi nhìn cậu ta, có vẻ là nhìn xuyên qua cậu ta mà thấy người khác, ở trên người cậu ta mà tìm kiếm bóng dáng người mình yêu. Cái này không chỉ là coi thường người em yêu, mà cũng là coi thường cả người nọ.”

Lạc Viêm Kiềm liền giật mình, tầm mắt dời lên người sắc mặt bình thản Liêu Nhiễm “Cảnh An Tước đã từng như Đan Á Đồng vậy phải không?” Cũng đã từng dốc hết tâm cơ như Đan Á Đồng sao? Nhưng chính mình đã nhìn thấy Cảnh An Tước lịch lãm tới nhường nào, thậm chí ba mẹ cậu cũng phải nể mặt đôi phần. Người đó thật xảo trá sao?

“Thật không biết nên nói em ngây thơ hay ngu ngốc đây.” Liêu Nhiễm cười giễu “Cảnh An Tước cũng là một đứa trẻ từ cô nhi viện ra, tuy có ra nước ngoài du học nhưng lại không hoàn thành việc học. Người không được đào tạo chính quy mà leo lên được vị trí siêu sao Thiên vương, thì làm sao mà không gian xảo cho được chứ. Em có biết để trở nên nổi tiếng như vậy anh ta đã phải trả giá tới chừng nào không?”

Lạc Viêm Kiềm trầm mặc, cậu dường như chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện này. Cậu chỉ thấy được diễn xuất tuyệt vời của Cảnh An Tước, tiếng hát đầy quyến rũ, còn có cử chỉ thanh lịch, cùng với sự yêu mến của biết bao người dành cho người nọ. Chỉ có riêng Cảnh An Tước là cậu hoàn toàn không biết gì cả.

“Rất nhiều người thích cái ảo tưởng của họ.” Ngón tay mảnh khảnh của Liêu Nhiễm nhẹ nhàng gõ lên trên bàn phím laptop “Như ba chị đã từng nói, đó là một người đàn ông vô tình.”

Vô tình? Lạc Viêm Kiềm nhớ tới người đàn ông đó đã nhìn vào mắt mình trong ngày mưa năm ấy, lẽ nào là vô tình thật? Có lẽ cậu chỉ thích người nọ một cách mù quáng, có lẽ đó chỉ là ảo tưởng của cậu, nhưng có được một giấc mộng đẹp như thế thì có gì không tốt đâu?

“Được rồi, cậu nên chuẩn bị đi.” Liêu Nhiễm chỉ chỉ trường quay “Nhanh đi, nhanh đi.”

Nhìn bóng lưng Lạc Viêm Kiềm đã đi xa, Liêu Nhiễm mới thu hồi nét vui vẻ trên mặt mình. Lạc Viêm Kiềm và Đan Á Đồng là hai đứa trẻ cực đoan, một người thì ương ngạnh, một người thì đa mưu khó dò. Hai đứa này ở bên nhau làm anh em thì được, còn làm người yêu thì... sẽ rất khó khăn. Loại tình yêu này, yêu nhau thì dễ, mà gần nhau thì lại khó. Nếu như cái mình yêu chỉ là một ảo giác, thì hãy vạch trần tầng áo mỏng xinh đẹp bên ngoài đi để thấy được bóng tối phía dưới. Con đường tình yêu này làm sao có thể tiếp tục đi hết đây.

“Lời nói của cô Liêu luôn sâu sắc như thế sao?” Hạ Tây Xuyên đứng kế bên cô, sắc mặt phức tạp nhìn người phụ nữ ngày thường hay đùa giỡn, nhưng thật ra lại là một người rất kín đáo.

“Anh không cần phải sùng bái tôi, tôi sẽ thẹn thùng đấy.” Liêu Nhiễm mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn hắn “Dù sao thì anh cũng thường cố tình giả vô ý ngăn cách hai đứa đó. Những lời này của tôi chắc như một cái đặc ân cho anh rồi ha.” Cô đứng dậy, không nhìn Hạ Tây Xuyên, nói tiếp “Anh không thích Đan Á Đồng, người ta cũng không hoan nghênh anh. Chắc anh cũng đã nhìn rõ là ai luôn quán quýt lấy ai không tha rồi nhé. Tầm nhìn mà bị nhiều màu sắc che quá thì ở trong giới này cũng không phải chuyện gì tốt đâu, anh Hạ ạ.”

Hạ Tây Xuyên nhú mày, bị lời nói của Liêu Nhiễm làm cứng họng, một chữ cũng không nói ra được.

Trong văn phòng, Đường Nguyễn Khanh yên lặng nhìn trò hay đã hạ màn trên màn hình máy tính. Đan Á Đồng này quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, lúc trước kéo cậu ta từ Phi Ngu qua thật là một lựa chọn chính xác.

Mặc kệ trên người cậu ta có bóng dáng của Cảnh An Tước hay không, ít nhất cậu ta có khả năng kiếm thật nhiều tiền là tốt rồi.

Châm một điếu thuốc, rồi mặc nó tự cháy mà không hề hút. Thiếu niên trên màn hình cười thật ngượng ngùng, trong làn khói thuốc, y tựa hồ có thể thấy được sự châm chọc nơi khóe miệng được che dấu sau sự ngượng ngùng đó.

Thiếu niên này tên là Đan Á Đồng, trên thế gian này không còn Cảnh An Tước nữa, đã không còn nữa.

Dụi tắt điều thuốc, giống như cắt đứt một nỗi ám ảnh trong lòng, chỉ là tay vẫn không ngừng run rẩy. Nếu như nỗi ám ảnh đó có thể dễ dàng dập tắt như một điều thuốc thì sao nó còn gọi là ám ảnh được.

Chú thích:

[OK, cái tên nước hoa là mình chém chỉ còn có vài mảnh xương vụn thôi đây. Nguyên văn là 波萊卡, nó không có nghĩa, chỉ có phiên âm ra là “bolaika”. Nước hoa này không có thật ngoài đời, nhưng từ “Bolaika” thì có thật, tên người thật nhưng mà là tiếng Ả Rập nên ờ thôi... Thú thật mình thấy nó cũng nghe không hay cho lắm. Còn có “Boleka” cũng nghe giống lắm nhưng cũng chẳng thích hợp để dùng đặt tên nước hoa. Ngoài ra mình cũng không còn tìm ra được tên nào nghe gần giống nữa hết. Mà tên này là nhãn hiệu nước ngoài nên cũng không thể để Hán-Việt “Ba Lai Ca” được. Nên cuối cùng mình đã chém tới còn có chữ cái đầu của mỗi tự và ghép lại thành “BLK”, cũng trùng hợp nó là viết tắt của “black”, nghĩa là màu đen. Và Black là tên của một nhãn hiệu nước hoa cho đàn ông của Kenneth Cole, một nhà designer nổi tiếng của Mỹ. Hương thơm thì không biết có giống như trong truyện tả không nhưng cũng được đánh giá cao. Giá cả từng chai nước hoa là: 1.7 FL OZ. thì \$52 đô Mỹ, và 3.4 FL OZ. thì \$70 đô Mỹ. Nhưng có nhiều nơi, nhất là trên mạng, thì bán rẻ rẻ hà, khoảng \$24 đô trở lên.]

-----oOo-----

Chương 77: Không thể chiếm được và đã mất đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Scandal có thể sẽ mang đến cho các nghệ sĩ hai kết quả: một là càng làm ồn ào lên thì càng nổi, hai là càng làm ồn ào lên thì lại càng “khó ngủ”. Cái đầu là thuộc về Đan Á Đồng, còn cái sau là thuộc về Cố Sâm.

Ván này Đan Á Đồng thắng tuy không được tính là vinh quang, nhưng cũng được coi là ngoạn mục. Cậu không phải là người mềm lòng, dù cho nghe được Cố Sâm đã bị công ty của gã đóng băng hoạt động, thì cậu cũng vẫn không ngẩng mặt lên, chỉ gạt một cái tỏ vẻ mình đã biết rồi.

Tiểu Kỳ Thâm có một lần đã hỏi quan điểm của Đan Á Đồng về vấn đề này, nhưng thấy Đan Á Đồng vẫn duy trì thái độ thờ ơ, nên không hỏi lại nữa. Mà nhìn hắn thì xem ra cũng chẳng có bất mãn gì với những việc Đan Á Đồng đã làm ra. Cứ như là dù Đan Á Đồng làm gì, với hắn mà nói thì cũng chẳng có gì là quan trọng.

Bước chân mùa hè đi đến càng lúc càng gần, tất cả cảnh quay của Ngàn Năm ở mấy tỉnh khác cũng đã được hoàn tất. Trong thời gian này Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm đều có lịch trình riêng của mình, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng Lạc Viêm Kiềm ăn cơm chung, chỉ có điều ở giữa lại xen vào một Hạ Tây Xuyên.

Hạ Tây Xuyên đối với Đan Á Đồng có một loại cảm giác bài xích, và Đan Á Đồng có thể cảm nhận được, sự bài xích này có lẽ bắt đầu từ lúc Đan Á Đồng chuyển sang Thiên Quan. Đan Á Đồng không khỏi suy nghĩ, có lẽ là giác quan thứ sáu của con người ta quyết định đến tình cảm của họ chẳng. Thế nên mặc dù những người này chưa phát hiện ra chủ nhân của thân thể này đã thay đổi, nhưng trực giác lại khiến bọn họ có cảm giác khác biệt. Giống như Hạ Tây Xuyên đã từng quan tâm đến Đan Á Đồng rất nhiều, bởi vì hắn thật tình quý mến cậu nhóc yếu đuối kia. Nhưng Đan Á Đồng của hiện tại không phải là một người như vậy, bản chất của cậu ta kiên cường và lạnh lùng, hoàn toàn đối lập với thiếu niên kia.

Đan Á Đồng cũng không ngại Hạ Tây Xuyên ghét mình. Cậu không cần vì một người không hợp với mình mà hao hơi tổn sức làm chuyện vô nghĩa.

Sau khi chấm dứt việc quay Ngàn Năm ở ngoại ô, Đan Á Đồng cấp tốc chạy về để kịp tham dự một bữa tiệc từ thiện. Cậu ngồi ngả lưng ra sau, hai mắt thâm quầng cho thấy cậu đã rất mệt mỏi.

Lộ Phàm vừa lái xe vừa nói “Tôi sẽ mang cậu đi tạo hình trước. Bữa tiệc từ thiện tối nay rất quan trọng, cậu cũng là nghệ sĩ đang nổi trong giới, phải chú ý nhiều đến lời nói và hành động nhé.” Câu sau của Lộ Phàm làm chính anh cũng thấy nói ra là thừa, thiếu niên ngồi ở băng sau là một con hồ ly chính cống, sao mà lại không biết diễn kịch chứ.

Dương Quân liếc mắt về phía Đan Á Đồng. Hai ngày trước hắn đã đến bar uống rượu với Hạ Tây Xuyên, mới biết được chuyện Phi Ngu đã ra lệnh cấm Lạc Viêm Kiềm không được đến gần Đan Á Đồng. Hèn chi thời gian gần đây không thấy Lạc Viêm Kiềm luẩn quẩn bên Đan Á Đồng nữa, mà

ngay cả khi ăn cơm cũng có Hạ Tây Xuyên làm nhân bánh ngồi ở giữa hai người. Hắn bây giờ vẫn nhớ như in một chuyện khi còn ở Phi Ngu, lúc Lạc Viêm Kiềm mới về nước, cậu ta đã coi thường Đan Á Đồng như thế nào khi cả hai đụng mặt nhau ở trong thang máy. Vậy mà không quá nửa năm sau, lại trở thành cái hiện trạng này.

Ai có thể biết trước được, thiếu niên từng một thời bị Nguyên Văn chèn ép lại sẽ trở thành nghệ sĩ nổi tiếng như bây giờ. Lại có ai biết được thiếu niên đã từng bị bắt nạt bao lần khi còn ở Phi Ngu giờ lại là người lòng dạ khó đoán chứ. Thật đã có quá nhiều chuyện không thể ngờ được đã tạo ra Đan Á Đồng của hiện tại. Không biết giờ đây ban lãnh đạo của Phi Ngu hiện liệu có hối hận vì đã chuyển nhượng Đan Á Đồng vào tay Thiên Quan không. Hai mươi triệu để đổi lấy Đan Á Đồng khi đó, chỉ sợ Thiên Quan đã thu hết vốn về từ lâu rồi.

“Á Đồng, Tiểu Thiên vương đã từ nước ngoài trở về, cậu ta biểu diễn rất thành công. Tiệc tối nay cũng có cậu ta tham dự đó.” Lộ Phàm biết Tiểu Kỳ Thâm vì tham gia quay Ngàn Năm đã hủy bỏ vài show ca nhạc của mình. Hôm nay buổi biểu diễn tại nơi X vùng Tây Nam Á sẽ là trạm dừng chân cuối cùng. Cũng may là đoàn làm phim đã điều chỉnh lại lịch trình quay, nên Tiểu Đại Thiên vương mới quay phim được như vậy. Đãi ngộ này thật giống như Cảnh An Tước mấy năm trước đây.

Mí mắt Đan Á Đồng cũng không nâng lên, cậu miễn cưỡng nói “Tôi biết rồi, anh ấy đã gọi cho tôi.”

Dương Quân thở dài trong lòng một hơi, Tiểu Đại Thiên vương thật đáng thương, sẵn sàng báo cáo lịch trình của mình thế mà đối phương vẫn lạnh nhạt như vậy. Chẳng lẽ đây là bản tính hèn mọn trong truyền thuyết, không chiếm được mới là tốt nhất?

Lộ Phàm cũng thở dài trong lòng, không ngờ Tiểu Kỳ Thâm đã làm tới nước này. Anh vốn không nghĩ rằng Tiểu Kỳ Thâm sẽ tiếp cận Đan Á Đồng, nhưng khi nhìn thấy cái tình cảnh này, anh lại đột nhiên có chút cảm thông cho Tiểu Kỳ Thâm, tên này gặp phải Đan Á Đồng hơn nữa còn yêu cậu ta, đây coi như kiếp này của hắn xui xẻo.

Đan Á Đồng rất thông minh, nhưng chính sự thông minh đã làm cho cậu ta không dễ tiếp nhận loại tình cảm mù mịt này. Cậu thậm chí còn cho rằng loại tình cảm này là không cần thiết. Sự già dặn đó khiến Lộ Phàm phát sợ,

đây chính là kết luận anh đưa ra sau khi quan sát kỹ lưỡng.

Bây giờ chính là thời điểm tan tầm, giờ cao điểm của giao thông, nên xe cộ chạy rất chậm. Đôi lúc sẽ có một vài tia sáng chiếu vào trong cửa sổ xe, tuy không thể sưởi ấm nhưng lại có thể mang đến sự rực rỡ khó diễn tả thành lời.

Điện thoại vang lên tiếng dương cầm quyến rũ của khúc nhạc “Canon”, sắc mặt Đan Á Đồng hơi xấu đi sau khi thấy tên người gọi tới, cậu ấn xuống nút nghe “Cô Ngụy, à không đúng, bà Mã, hiện tại tôi đang bận nhiều việc lắm, có chuyện gì thì xin bà nói mau đi.”

Dương Quân thấy sắc mặt Đan Á Đồng không tốt, lại nghe được cái gì “cô này, bà kia”, nên cũng không dám nhiều lời mà cứ ngồi yên một chỗ làm tượng điêu khắc.

Lộ Phàm vừa nghe Đan Á Đồng xưng hô liền biết người kia là ai. Đó là bà chủ trẻ của Mã thị. Hiện tại sản nghiệp của nhà họ Mã vì đầu tư bất lợi đã lâm vào tình trạng hết sức khó khăn, nếu như Đường thị không hợp tác với bên đó, thì kết quả cuối cùng chỉ có nước phá sản thôi. Không ngờ người phụ nữ này lại quen biết Đan Á Đồng, là muốn tìm Đan Á Đồng để giải bày, nhờ vạch đường cứu nước sao?

“Bà Mã, thật xin lỗi, nhưng chuyện này tôi không thể giúp được bà rồi.” Đan Á Đồng thẳng thừng từ chối “Tôi chỉ là một nghệ sĩ nhỏ trong công ty, tôi không có khả năng đặc biệt gì để đòi tổng giám đốc gặp mặt đâu.”

“Bà đây là đang uy hiếp tôi sao?” Đan Á Đồng nghe người phụ nữ bên đầu kia đe dọa mình “Bà muốn làm gì thì làm. Tôi thật ra nên sớm nói cho bà biết câu này, tôi ghét nhất là người khác uy hiếp tôi. Bà nếu như không cần thể diện nữa, thì tôi có thể giúp bà rạch lên hai nhát dao đấy.”

Cậu gấp lại nắp điện thoại, rồi ném nó qua Dương Quân, giọng điệu chán ghét nói “Một là anh đổi cái điện thoại khác cho tôi, hai là đổi sim điện thoại đi.” Đan Á Đồng thật không ngờ người đàn bà đó lại dám dùng chuyện cũ để uy hiếp cậu. Thật là buồn cười, loại uy hiếp này có thể hại cậu được sao. Nếu đây là Đan Á Đồng trước kia thì có lẽ sẽ thỏa hiệp, nhưng cậu vốn không phải là Đan Á Đồng của thuở đó nữa. Người như cô ta phải trả giá đắt vì chính sự lựa chọn của mình. Cái giá này sẽ chẳng ai có thể lấy đi, mà chính cô ta phải là người trả đủ cho nó.

Dương Quân thấy Đan Á Đồng đã thật sự khó chịu, cũng không dám nhiều lời, vội vã gật đầu “Tối nay tôi sẽ đổi sim điện thoại cho cậu liên.” Bỏ qua mồ hôi lạnh đang toát ra sau lưng, Dương Quân không khỏi cảm thán trong lòng, cậu ta nổi giận rõ ràng không ném đồ, không mắng chửi người mà vẫn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Thật không biết một đứa trẻ mồ côi lấy từ đâu ra cái áp lực khủng bố dữ vậy nữa.

Lộ Phàm thông qua kính chiếu hậu nhìn hai người đang ngồi chung băng ghế ở đằng sau, trông giống cảnh hồi đó của anh và Cảnh An Tước, sự khác biệt duy nhất là anh đáng tin cậy hơn Dương Quân nhiều. Nếu đây là Cảnh An Tước, thì sợ là Dương Quân đã bị một cước đuổi đi từ lâu rồi.

Buổi tiệc từ thiện không phải do một công ty nào tổ chức, mà là nhiều đơn vị truyền thông phối hợp thực hiện, cho nên nghệ sĩ hạng nào cũng đều đến trình diễn. Cái mảnh dựa vào từ thiện để PR bản thân này trong giới thấy riết rồi cũng thành quen.

Lúc Tiểu Kỳ Thâm xuất hiện, không ít cuộn phim đã phải bỏ mạng, hấn một mặt lịch lãm hướng người của giới truyền thông chào hỏi, một mặt sốt sắng thấp giọng hỏi Tạ Huân ở kế bên “Á Đồng còn chưa tới sao?”

Tạ Huân cảm thấy bất lực với cái tên đã lâm vào tình yêu đơn phương nào đó. Hấn cố duy trì khí chất người đại diện hàng đầu của mình “Cậu ta còn chưa tới, vừa rồi Lộ Phàm đã gọi điện cho tôi báo là đang bị kẹt xe trên đường. Nhưng sẽ nhanh tới thôi.”

Tiểu Đại Thiên Vương gật đầu, xoay người cùng trò chuyện với vị tổng giám đốc lớn tuổi của một công ty nào đó, chỉ là khéo mắt luôn không tự chủ được mà hướng cửa lớn đảo tới đảo lui, đảo nhiều đến độ Tạ Huân đứng đằng sau lại thấy bất lực một lần nữa. Hấn không khỏi hỏi trời cao, Tiểu Kỳ Thâm từ khi nào lại thích hợp diễn vai khổ não vì yêu thâm vậy, cậu ta không phải là con cáo phong lưu sao? Rốt cuộc là sao đây? Đã vậy, người mà cậu ta yêu thâm lại là con hồ ly vô tình, thật không biết hai người này từ nay về sau sẽ như thế nào nữa đây. Nhớ tới bộ dáng tươi cười nhưng xa cách của Đan Á Đồng, làm hấn càng thấy yếu ớt tới cực điểm, nhìn thế nào cũng thấy Tiểu Đại Thiên vương sẽ thất tình.

Khách sáo từ chối những người muốn tới tiếp chuyện, Tiểu Kỳ Thâm dựa vào một góc tường chờ Đan Á Đồng xuất hiện.

Nhưng người đến chỗ hắn chờ không phải là Đan Á Đồng, mà là ông anh tốt của hắn. Tiểu Trình Ngự cầm ly champagne, mặt không chút biểu tình, chỉ là ánh mắt lại mang theo một tia châm chọc nhìn hắn.

“Chú đang đợi ai vậy?” Tiểu Trình Ngự lắc nhẹ ly champagne “Thật không ngờ cậu hai nhà họ Tiểu lại đem lòng yêu... một người đàn ông đấy.” Nói đến đây, nụ cười trên mặt Tiểu Trình Ngự càng thêm chế nhạo hắn “Tôi mong rằng hai người sẽ được răng long tóc bạc.”

“Anh muốn em nói lời cảm ơn à, anh hai thân mến.” Tiểu Kỳ Thâm cười nhạo “Bộ anh tưởng rằng người đàn ông anh yêu đã chết thì anh sẽ không còn nhục điểm sao?” Trong giọng nói của Tiểu Kỳ Thâm ẩn chứa một loại phẫn nộ khó nói nên lời, không biết là vì cho mình, hay là cho người đã chết kia.

Tiểu Trình Ngự găm nhẹ “Câm miệng!” Khuôn mặt không nhiều biến đổi giờ phút này đã có chút hung tợn “Tiểu Tử Mặc, chú không được đề cập đến người đó trước mặt tôi, không ai được quyền nhắc đến người đó.”

Người đó là ký ức đau khổ nhất trong lòng hắn. Hắn không muốn nghe đến chuyện về người đó, không muốn nhìn thấy người tương tự với người đó. Hắn chôn vùi sự thống khổ đó dưới đáy lòng mình, sự áy náy còn có nỗi hận thù từ từ thiêu đốt lý trí của hắn. Ly rượu trong tay hắn bị xiết vỡ, những miếng thủy tinh cắt vào lòng bàn tay hắn mà hắn cũng không biết “Ai cũng... không thể dùng giọng điệu đó để nói về cậu ấy như vậy.” Thì ra tình yêu vẫn còn đó, người đàn ông mà hắn rất muốn quên hết đi, hóa ra trong lòng hắn vẫn còn rất yêu. Mà ngay cả khi ai khác dùng giọng điệu thờ ơ để nhắc về người đó, hắn cũng không thể nào chấp nhận được. Thật là một sự mỉa mai, Tiểu Trình Ngự dùng tay che đi cặp mắt mình, không muốn cho người đối diện thấy được sự đau xót trong đáy mắt. Hồi đó sao hắn lại lợi dụng người đàn bà kia chỉ vì muốn hủy đi sự tồn tại của người đó, để rồi kết quả là người đó đã thật sự biến mất, còn hắn lại lâm xuống vực thẳm của hối hận.

Không chiêm được và đánh mất, vì sao hắn lại hiểu rất rõ hai loại cảm giác đau đớn nhất trên đời này. Tiểu Trình Ngự nhìn lòng bàn tay của mình đã nhuộm đỏ. Lúc người đó chết nhất định không có đổ máu, vì hắn đã đưa cho người đàn bà kia một loại thuốc có thể làm cho người ta yên lặng ra đi, an bình như một giấc ngủ ngọt ngào.

“Trời ạ, Trình Ngự, tay của anh bị thương rồi.” Âm thanh sợ hãi của một người phụ nữ đã kéo Tiểu Trình Ngự từ trong hồi ức trở lại. Hắn nhìn người phụ nữ mặc áo đầm dạ hội đẹp đẽ, người phụ nữ này là vợ của hắn, là người hắn đã lựa chọn.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn Tiểu Trình Ngự với bàn tay đầy máu, rú mí mắt xuống, giấu đi nỗi suy tư sâu xa trong đáy mắt mình, Cảnh An Tước... Hắn nghiêng đầu, nhìn thấy thiếu niên mặc bộ vest màu trắng kia giống như là một chàng hoàng tử trong trang phục lộng lẫy, đã lỡ lọt chân vào cái thế giới phức tạp này.

Chân hắn như đã mất đi không chế, không tự chủ được mà đi về hướng cậu. Không hề có chút do dự nào, thẳng một đường hướng về cậu mà đi.

-----oOo-----

Chương 78: Nói rõ và thẳng thắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiệc tối từ thiện cho đến lúc kết thúc cũng không phát sinh ra sự việc gì bất ngờ, thế nên ngoại trừ việc Tiểu Đại Thiên vương cả tối đều quay quanh Đan Á Đồng ra thì hết thấy mọi thứ đều rất bình thường.

Trong bữa tiệc, Tiểu Trình Ngự cũng không đến làm phiền cậu, có thể là vì Tiểu Kỳ Thâm luôn ở cạnh đó, hoặc cũng có thể là do cậu đã phá hủy kế hoạch của hắn, làm cho hắn không muốn nhìn thấy cậu nhiều.

Bước ra khỏi cửa lớn của khách sạn, Đan Á Đồng liền xoa xoa cái trán. Từ tờ mờ sáng đã phải gấp gấp trở về, chiều thì vội vàng tham gia một chương trình, sau đó lại vội vàng thử trang phục tham gia bữa tiệc từ thiện tổ chức vào buổi tối, mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã là rạng sáng rồi. Cậu nhìn những bộ trang phục đẹp đẽ xung quanh, liền nhớ lại kiếp trước bản thân khi du học ở nước ngoài đã từng được Tiểu Trình Ngự đưa đến tham dự bữa tiệc rượu do bạn hắn tổ chức. Khi đó, cậu giống như vẹt con xấu xí lạc vào bầy thiên nga, mặc dù bên ngoài tỏ ra rất thản nhiên, nhưng trong lòng lại thấy gò bó chẳng ai có thể nhìn ra được.

Một móng vuốt đặt lên vai cậu, hiện ra trước mắt cậu đúng là một gương mặt tươi cười xán lạn “Á Đồng, anh đưa em về nhà nhé.”, nhân tiện ném luôn một ánh mắt chứa dao găm cho Dương Quân đang có ý định tới gần. Trong lòng hắn không khỏi xúc động, gọi Tạ Huân ngăn Lộ Phàm lại quả nhiên là chủ ý hay.

Tầm mắt Đan Á Đồng rơi xuống đầu vai mình, lại chuyển lên gương mặt cười tươi rói gần như chướng mắt của Tiểu Kỳ Thâm, rồi chậm rãi dời tầm nhìn đi “Đi thôi.”

Vừa nghe thấy Đan Á Đồng không từ chối, Tiểu Kỳ Thâm lập tức nói “Em chờ một chút, anh đi lấy xe, sẽ lên liền.”, biểu lộ giống như là sợ Đan Á Đồng không kiên nhẫn chờ mà đi trước. Đan Á Đồng thấy hắn như vậy, nhin không được bật cười, gật đầu.

Tiểu Trình Ngự đứng ở trong góc nhìn Tiểu Kỳ Thâm đầy vẻ nịnh nọt với thiếu niên kia, hắn chợt hoảng hốt nhớ lại. Bản thân cũng đã từng khấn trương như vậy vì một người, mà người kia cũng đã cho mình một nụ cười như vậy, nhưng về sau chính hắn đã làm hại người đó, cuối cùng thì không cách nào trở lại như trước đây. Rốt cuộc là vì cái gì mà lại đi đến bước kia, rốt cuộc là vì cái gì đã khiến hắn từ bỏ tình yêu của mình, rồi lựa chọn những vinh hoa phú quý này.

Tiểu Trình Ngự, tôi không biết anh, mà tôi cũng đã không phải là Cảnh Mục Ngôn nữa.

Tiểu Trình Ngự, trên cái thế giới này không có nhiều việc để hối hận như vậy đâu, những chuyện anh đã làm tôi không thể tha thứ được.

Khi đó, cậu ấy đã nói như vậy, nói ra những lời thể hiện sự thù hận, lạnh lùng và không quan tâm hắn nữa.

Đúng vậy, trên thế giới nào đâu ra chuyện được hối hận nhiều như vậy chứ. Nếu có cơ hội chọn lại lần nữa, hắn sẽ không làm như vậy đâu, sẽ không để người kia chết đi đâu. Rốt cuộc là vì cái gì, tại sao lại phải đi đến bước này. Hắn bước từng bước một đi về phía thiếu niên áo trắng, trên mặt là vẻ hoảng hốt mà chính bản thân hắn cũng không hay.

“Các người, sẽ không đi đến bước đó chứ, về sau muốn hối hận cũng không có cơ hội đâu...” Thiếu niên ở trước mắt vẫn mỉm cười, chỉ là nhiệt

độ trong mắt dần hạ xuống, ánh mắt nhìn hấn giống như nhìn một người ngang qua đường.

Đan Á Đồng không có nhìn lầm, trong mắt Tiểu Trình Ngự trong phút chốc đã ánh lên vẻ yếu đuối. Cậu nhớ lại, rất nhiều năm về trước khi tiệc rượu kia kết thúc, Tiểu Trình Ngự cũng đã làm vẻ mặt giống như Tiểu Kỳ Thâm, cũng đã nói lời như vậy, cậu cười nhạo “Tổng giám đốc Tiểu, đã lâu không gặp.”

Một câu nói kia giống như đánh tan hết thủy sự yếu đuối, hết thủy ma chú của hồi ức, hấn cùng cậu, một người là Tổng giám đốc một tập đoàn, một người là nghệ sĩ, trừ cái đó ra, thì chẳng còn quan hệ gì nữa.

Tiểu Trình Ngự lui về phía sau một bước. Vừa rồi hấn làm sao vậy, sao lại bởi trên người này có hơi thở giống người nọ thì liền đến gần. Hấn điều chỉnh lại biểu cảm trên gương mặt “Cậu Đan đã ký hợp đồng làm đại diện sản phẩm trong hai năm, tôi nghĩ chúng ta chẳng lâu nữa là có thể gặp lại thôi.”

Đan Á Đồng cười, con mắt cong cong thành mảnh trăng khuyết, đây là đang nhắc nhở chuyện hấn còn là ông chủ của cậu sao? Cậu gật đầu một cách tao nhã “Đương nhiên rồi, làm tốt công tác của bản thân là đạo đức nghề nghiệp của tôi mà.” Nói xong, giống như vô tình lộ ra cái đồng hồ trên cổ tay, cho thấy cậu lúc nào cũng không quên đi quảng cáo cho sản phẩm nhà anh đấy.

“Cậu Đan đương nhiên là một nghệ sĩ rất tốt rồi, tất cả ban lãnh đạo công ty đều rất hài lòng.” Tiểu Trình Ngự mặt không cảm xúc nói “Tôi nghĩ với mức phí trả cho người đại diện sản phẩm cao như thế, ngài Tiểu hấn cũng tương đối hài lòng mới phải.”

“Á Đồng, đi thôi.” một chiếc xe thể thao màu đen dừng trước mắt hai người. Tiểu Kỳ Thâm thò đầu ra, dường như lúc này mới phát hiện ra có cả Tiểu Trình Ngự “Anh cũng ở đây à, hay là chúng ta cùng đi đi.”

“Không cần, chị dâu chú sẽ đi với tôi, chú cứ đi đi.” Tiểu Trình Ngự mắt nhìn Đan Á Đồng, phát hiện thiếu niên bên cạnh dù cho Tiểu Kỳ Thâm tự mình lái xe ra đón thì cũng chẳng có biểu lộ đặc biệt. Nên khen cậu ta không hổ danh là diễn viên sao, ngay cả lúc này mà cũng diễn xuất một cách hoàn hảo được? Một đứa cô nhi chẳng có tí điều kiện gì mà cũng leo

lên được tới mức này, sao có thể không dùng thủ đoạn chứ. Về phút tỉnh của cậu ta là cho ai xem hả.

“Trình Ngự, anh ở đây à.” một người phụ nữ xinh đẹp trong bộ sườn xám màu sáng mang theo nụ cười chuẩn mực đến gần, thấy người ngồi trên xe, liền cười thật tươi, nói “Tử Mặc, có thời gian về nhà ngồi chút nhé, nhà mình ai cũng nhớ chú đấy.”

“Cảm ơn chị dâu, em sẽ về ạ.” Nói xong thì xuống xe mở cửa cho Đan Á Đồng, đợi Đan Á Đồng ngồi lên xe xong rồi, hấn quay sang cười nói với hai người “Anh hai, chị dâu, tụi em đi trước nhé.”

“Chào chú.” Nữ nhân nhìn chiếc xe chạy đi xa, mới nhìn qua gương mặt lạnh lùng không độ ấm của Tiểu Trình Ngự, sự vui vẻ trên mặt cũng dần biến mất, gượng cười nói “Giờ cũng trễ rồi, chúng ta về đi.” Đáy lòng có chút chua xót, lúc trước lẽ ra cô không nên đồng ý gả cho hấn, hôm nay đến nước này cũng là bản thân tự tìm thôi.

Tiểu Kỳ Thâm thấy người ngồi chung xe với mình hình như có chút kỳ lạ. Bởi vì hấn lái xe rất ổn, không hề có sở thích phóng xe bạt mạng như đám cậu ấm con nhà giàu khác. Đan Á Đồng ngồi ở vị trí phụ lái, trên mặt không có vẻ buồn ngủ dù rằng rất mệt mỏi, nhưng lúc này mắt lại không nhắm được, cậu nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Người phụ nữ lúc này là vợ anh hai anh hả?”

“Ừ, làm sao vậy?” Tiểu Kỳ Thâm dường như không cảm thấy kinh ngạc khi Đan Á Đồng đột nhiên hỏi về chị dâu của mình, chỉ là có chút lóe lên trong mắt, nhưng cuối cùng thì bị chìm vào trong đêm tối.

“Không có gì.” Đan Á Đồng vô ý thức đưa tay lên khẽ vuốt mắt, đột nhiên nở một nụ cười châm chọc, thật sự là buồn cười, quá buồn cười, cậu che đi đôi mắt của mình, thanh âm run lên nhè nhẹ “Bảo ứng, đây là bảo ứng.”

Tiểu Kỳ Thâm phát hiện ra Đan Á Đồng có gì đó không ổn, khóe miệng hấn giật giật, nhưng lại chẳng nói ra lời nào, chỉ là lái xe chậm lại. Lúc này dù lòng hấn đau đớn thế nào, thì hấn cái gì cũng không thể nói ra, cái gì cũng không thể nghĩ được.

Hấn không thể nghĩ đến vì sao sau khi Đan Á Đồng tự sát, diễn xuất lại tốt lên. Hấn không thể nghĩ vì sao nét chữ trong lá thư tuyệt mệnh và chữ viết

của Đan Á Đồng sau này không giống nhau. Hắn không thể nghĩ vì sao Đan Á Đồng lại quen thuộc đường đi đến các phòng làm việc của Thiên Quan đến như vậy. Hắn thậm chí không thể nghĩ vì sao Đan Á Đồng lại căm thù Cố Sâm – kẻ hại chết Hàn Tinh như vậy, cũng không thể nghĩ vì sao một Đan Á Đồng luôn lạnh lùng lại hận anh trai hắn như vậy, cũng không thể nghĩ vì cái gì Á Đồng khi nhìn thấy chị dâu của hắn về mặt lại khác thường như vậy. Thậm chí hắn không thể nghĩ sau khi Lâm Vũ Hân say rượu giữ chặt lấy Đan Á Đồng nói “thích anh” thì trên mặt Đan Á Đồng lại có vẻ bất đắc dĩ như vậy, không thể nghĩ tại sao Đan Á Đồng lại sợ độ cao như vậy. Có quá nhiều điều không thể nghĩ đến, quá nhiều điều không thể hỏi qua, hắn kỳ thật so với ai khác cũng nghi ngờ đến một chuyện không có khả năng tồn tại. Nhưng hắn không giống những người kia, hắn không cần đi tìm cái gì đó tồn tại, hắn chỉ cần làm bạn bên cạnh người này, chẳng liên quan gì đến việc cậu ấy là Đan Á Đồng hay là... Cảnh An Tước.

Không có ai biết được tâm trạng của hắn khi phát hiện ra di thư trong phòng sách của Đan Á Đồng, một người dù thay đổi nhiều như thế nào, thì nét chữ cũng chẳng thể nào thay đổi. Cũng không ai biết hắn đã tra được sự việc Cảnh An Tước khi còn nhỏ đã tận mắt chứng kiến người mẹ của mình nhảy lầu tự tử nên đã hình thành chứng sợ độ cao. Nhiều sự thật như vậy, nhiều hành động Đan Á Đồng không hề che dấu như vậy, nhưng những người kia lại luôn không dám xác định điều đó, cho dù là Đường Nguyễn Khanh, cho dù là Lý Nam, cho dù là Lạc Viêm Kiềm, cho dù là Lâm Vũ Hân, bọn họ quen thuộc Cảnh An Tước như vậy, rồi lại chẳng phát hiện ra.

“Anh sớm phát hiện đúng không.” Đan Á Đồng thả tay xuống, đôi mắt giữa đêm tối thật sáng “Rất nhiều việc như vậy, anh đã nghi ngờ từ sớm rồi phải không?”

Bàn tay Tiểu Kỳ Thậm nắm vô lăng chảy mồ hôi, hắn thở ra một hơi “Phải, đã nghi ngờ từ rất lâu rồi.”

“Em chỉ biết, nếu không phải thế thì anh đã không vô tình giúp chuyển hướng khi Lý Nam thăm dò rồi.” Đan Á Đồng cười cười “Buổi tối em lấy điện thoại của tên trợ lý kia, chỉ sợ ngoài Liêu Nhiễm thấy được, anh chắc hẳn đã tránh trong một góc nhỉ.” Giọng nói của cậu rất chắc chắn “Cậu hai Tiểu gia không phải thẳng ngốc, cho dù là trợ lý bên người cũng sẽ không lơ là, em uy hiếp Tiểu Trình Ngự cũng giúp anh một ân lớn phải không?”

“Đúng.” Tiểu Kỳ Thâm lại vội vàng giải thích “Nhưng anh không có ý muốn lợi dụng em, đêm đó thật ra anh định tự mình ra tay, nhưng anh thật không ngờ em lại phát hiện ra La Dịch có điều bất thường...”

“Anh không cần lo lắng, em cũng có nói là anh lợi dụng em đâu.” Đan Á Đồng khoát khoát tay, trên mặt biểu lộ vẻ tôi đã hiểu rõ “Đêm hôm đó muốn giúp anh còn có cả Liêu Nhiễm, hai người chắc cũng không nghĩ tới em sẽ ra tay trước ha.” Đan Á Đồng đột nhiên cười lớn “Không có cách nào, con người em từ trước tới giờ đều không thích có người lợi dụng mình. Tiểu Trình Ngự kia muốn lợi dụng, em đương nhiên phải tự ra tay rồi. Trước kia bị người khi dễ là bởi vì bản thân không có năng lực, nhưng lúc đã có khả năng rồi, thì em thật sự rất ghét kẻ khè khè dìm mình xuống, đại khái chính là có thù tất báo trong truyền thuyết.”

“Rất có cá tính.” Tiểu Kỳ Thâm đem xe vòng một đường, tiến thẳng vào khu nhà ở cao cấp “Anh nghĩ chúng ta hẳn phải chính thức uống một ly làm quen mới được.”

Đan Á Đồng thấy Tiểu Kỳ Thâm đem xe chạy vào biệt thự của hắn cũng không khó chịu, chỉ là miễn cưỡng ngáp một cái “Xong rồi, em dù có sống lại thì cũng là người. Tối qua vội vàng hoàn thành cảnh quay nên chẳng được ngủ gì, giờ còn kêu em uống một ly, không bằng bảo em đi tìm cái chết.”

Nói xong chữ “Chết”, liền cảm thấy được bàn tay mình được ủ trong một lòng bàn tay ấm áp, cậu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy một gương mặt anh tuấn chăm chú nhìn lại.

“Đừng tùy tiện nói ra chữ này.” Đôi tay Tiểu Kỳ Thâm có chút run rẩy “Không ai có thể gặp lại vận may, mặc kệ em là ai, anh chỉ hy vọng em quý trọng bản thân mình một chút. Cho dù em không quý trọng, ít nhất cũng phải cho anh một cơ hội quý trọng em. Anh sẽ không để cho em đi tới con đường kia, tuyệt đối sẽ không.”

“Người trẻ tuổi luôn tự tin như vậy.” Đan Á Đồng rút khỏi tay Tiểu Kỳ Thâm, giống như cười mà không phải cười nói “Bây giờ điều anh cần làm nhất không phải thổ lộ, mà là để em ngủ ngon một giấc. Loại chuyện thổ lộ này, đối với người nhiều tuổi như em thì vô ích thôi.” Nói xong còn làm ra một bộ dạng trưởng bối vỗ vai Tiểu Kỳ Thâm, cộng với gương mặt của

một thằng nhóc mới mười chín tuổi đầu, trong mắt người khác nhìn thế nào cũng thấy không chịu nổi.

Đáng tiếc Tiểu Đại Thiên vương nhưng lại cực kỳ hưng phấn mà gật đầu, không có trực tiếp cự tuyệt chính là đáp án tốt nhất, có thể được đến kết quả tốt đẹp như vậy, hẳn còn bất mãn cái gì chứ.

Về phần Đan Á Đồng tại sao phải lại thẳng thắn với hắn, cái này nói rõ hắn thật đặc biệt, đây là chuyện tốt đẹp cỡ nào, trên cái thế giới này còn có chuyện nào tốt đẹp hơn chuyện này sao? Có không hả?!

-----oOo-----

Chương 79: Scandal và cầu xin tha thứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi sáng tỉnh lại ở biệt thự của Tiểu Kỳ Thâm, Đan Á Đồng ôm mền ngồi dậy, gãi gãi cái đầu tóc rối mù của mình, nheo mắt nhìn những tia nắng len lỏi qua các khe màn cửa sổ chiếu vào trong phòng ngủ. Đã trưa thế này rồi sao. Không ai qua gọi quả nhiên là thành ra tình trạng này.

Đằng sau truyền đến tiếng cười cổ nén xuống, Đan Á Đồng quay đầu lại nhìn, liền thấy Tiểu Kỳ Thâm đã ăn mặc chỉnh tề, đang cười tươi roi rói ngồi trên sofa sau lưng cậu. Đan Á Đồng chỉ chỉ cánh cửa phòng “Anh vào phòng người khác mà không gõ cửa sao?”

Tiểu Kỳ Thâm cười tí mắt, nói “Anh có gõ cửa đấy chứ, tại Á Đồng không nghe được thôi. Với lúc vào phòng thấy em ngủ ngon quá nên cũng không nỡ đánh thức em dậy. Thế là đành ngồi một góc chờ em tỉnh lại thôi.” Tiểu Kỳ Thâm thật không ngờ Đan Á Đồng vậy mà không hề khóa cửa phòng, hắn chỉ dùng một tay xoay cái tay nắm cửa phòng là cửa mở ra. Cái này chứng minh Đan Á Đồng không hề phòng bị với hắn chẳng?

“Giờ thì anh chỉ cần đi thẳng, sau đó đóng cửa lại, rồi quẹo trái xuống lầu. Tôi muốn thay quần áo.” Đan Á Đồng vén mền lên, xỏ chân vào dép lê, cũng chẳng thèm để ý tới Tiểu Kỳ Thâm, cứ thế mà trực tiếp bước vào phòng tắm để rửa mặt. Còn những chuyện khác thì cậu tin tưởng Tiểu Kỳ Thâm đã giúp mình sắp xếp xong rồi. Nghĩ đến đó, động tác đánh răng của

Đan Á Đồng dừng lại, tin tưởng...

“Á Đồng, bộ đồ cho em mặc ra ngoài anh đã chuẩn bị xong rồi đây. Giờ anh xuống lầu chờ em để ăn sáng chung nha.” Tiếng Tiểu Kỳ Thâm truyền qua cửa phòng tắm, hần hình như thật sự không dám đi vào, chỉ lặp lại một lần nữa “Anh chờ em xuống đây.”

Nghe tiếng đóng cửa ở bên ngoài, Đan Á Đồng phun bọt kem đánh răng trong miệng ra, ánh mắt lóe sáng lên, trên môi hiện lên một nụ cười khó giải thích được.

Đan Á Đồng chưa bao giờ cho rằng bản thân có cái gì đặc biệt, đặc biệt đến độ làm người khác lại đổi tốt mà không toan tính gì. Tiểu Kỳ Thâm thích cậu quả là chuyện bất ngờ. Cậu ban đầu không rõ vì sao Tiểu Kỳ Thâm cứ quanh quẩn bên mình, sau này hiểu ra rồi thì lại cảm thấy có chút buồn cười. Cái loại tình cảm yêu đương này không biết có thể duy trì được bao lâu đây, cái thứ tình cảm hư vô mờ mịt, nhìn không thấy sờ không được, lúc đến thì chẳng có báo hiệu gì, đến khi đi rồi thì cũng là lẳng lặng mà đi mất. Cậu không hiểu tại sao Tiểu Kỳ Thâm lại phải vì thứ ái tình này mà cẩn thận trước mặt cậu như vậy, thậm chí còn mất đi cả dáng vẻ vốn có của anh ta nữa.

Tiểu Kỳ Thâm từ trước tới giờ đều là dịu dàng hay là luôn cười thật tươi, mà chẳng có chút vẻ siêu sao Thiên vương nào trước mặt cậu. Nhưng về sau cậu mới phát hiện ra, anh ta thật ra lại là một kẻ xảo quyệt, cường thế khi đối mặt với người khác. Đôi lúc cậu cũng có cảm giác lo sợ khi bản thân được cưng chiều quá mức. Nhưng rất tiếc là cậu vĩnh viễn sẽ không học cái thứ tình cảm này.

Thay một cái áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác thêm áo gilê, rồi thắt một cái cravat tôn thêm sự trẻ trung dào dạt. Vuốt cái khuyên tai ở tai trái, cậu suy nghĩ một chút rồi tháo nó xuống. Khuyên tai này cũng đã ở trên tai cậu được một thời gian rồi, nhưng giờ đang vận bộ đồ thiếu niên sáng sủa, mà thêm cái khuyên này thì có cảm giác giống học sinh trốn học quá. Mặc nốt cái quần jeans giản dị, cậu xuống lầu vào phòng ăn, các cô giúp việc ở đó đều chào hỏi cậu, sau đó rất nhanh bụng bữa sáng lên.

Đan Á Đồng uống một ngụm sữa, chẳng có chút hào hứng ăn uống nào mà cắn một miếng sandwich. Sau đó chợt nghe thấy một người giúp việc nói là có Tạ Huân và Lộ Phàm tới.

Đan Á Đồng đưa tay lên cằm, chắc là tới tìm cậu rồi. Cậu uống thêm một ngụm sữa, liền thấy Tạ Huân miệng ngậm thuốc lá cùng Lộ Phàm mặt không biểu lộ cảm xúc gì bước vào. Cậu liếc nhìn sắc mặt không thay đổi của Tiểu Kỳ Thâm, nhú mày “Chào buổi sáng.”

“Bây giờ đã chín giờ rồi đấy, chẳng còn sớm gì đâu.” Lộ Phàm đẩy mắt kính lên, kéo một cái ghế ở bàn ăn ra rồi ngồi xuống “Sáng nay cậu đã bỏ một hoạt động, đừng nói với tôi là cậu quên mất hôm nay có rất nhiều việc phải làm cho xong đấy.”

Nhận lấy khăn lau miệng từ cô giúp việc, Đan Á Đồng uể oải nói “Dù sao anh cũng đã giúp tôi sắp xếp gọn gàng mấy chuyện này rồi còn gì, nên quên hay không thì cũng đâu quan trọng. Đôi lúc anh cũng phải thông cảm cho cái giai đoạn tâm lý phản nghịch của vị thành niên là tôi chứ.”

Tiểu Kỳ Thâm nghe thế liền thiếu chút nữa đem sữa trong miệng phun ra hết. Giai đoạn phản nghịch của vị thành niên?! Loại chuyện này mà Đan Á Đồng cũng có sao?!

Lộ Phàm liếc nhìn Tiểu Kỳ Thâm đang cố nén cười đến nỗi mặt cũng đỏ bừng lên, sau đó đem tầm mắt dời sang người Đan Á Đồng “Mấy từ này không dùng cho cậu được đâu. Tôi cũng không muốn tranh cãi làm gì, chẳng qua đã có phóng viên chụp được cảnh hai cậu cùng nhau rồi đi đêm qua. Giờ thì giới truyền thông đang ầm ĩ lên, các cậu không muốn giải thích gì à?”

Tiểu Kỳ Thâm lau sạch khóe miệng “Là đơn vị truyền thông nào vậy?”

“Nhật báo Mỹ Ước.” Tạ Huân nhìn sắc mặt bình tĩnh của Đan Á Đồng “Á Đồng chắc có ấn tượng với tòa soạn này nhỉ.” Hắn nhớ rõ tòa soạn này đã nhiều lần làm khó dễ Đan Á Đồng. Hắn lại nghiêng đầu nhìn Tiểu Kỳ Thâm, xem nét mặt cậu ta thì hình như cũng có ấn tượng với tòa soạn này. Là vì phóng viên nơi đó đã từng suýt chút nữa xô ngã Đan Á Đồng xuống mặt đất sao?

Đan Á Đồng suy nghĩ “À, chính là cái tòa soạn chuyên viết mấy bài linh tinh gì đó à. Xem ra họ đúng là đang tia em không tha rồi. Hai người muốn em phải giải thích thế nào đây, chẳng lẽ cứ khi nào ở cùng một chỗ với một người đàn ông khác thì đều là scandal tình ái sao. Vậy thì người có

mối quan hệ mập mờ với em nhiều nhất hẳn phải là Lộ Phàm và Dương Quân rồi, làm sao đến lượt Tiểu Kỳ Thâm được.”

Lộ Phàm cảm thấy cả người lạnh run, ngẩng mặt lên liền thấy Tiểu Kỳ Thâm đang cười lớn mà nhìn mình, nhưng ánh mắt đó lại rất lạnh. Lộ Phàm thu hồi ánh mắt, đẩy mắt kính lên, vội ho một tiếng, nói “Mối quan hệ giữa chúng tôi và cậu khác nhau chứ. Các cậu nên nghĩ cách giải thích chuyện này đi.”

“Giải thích cái gì?” Đan Á Đồng cười khúc khích “Có cái gì để giải thích đâu, truyền thông mà hỏi thì cứ nói thẳng ra là được rồi, càng giải thích thì lại càng giống như mình đang che giấu chuyện gì đó, bọn họ lại càng tò mò hơn. Trực tiếp nói thẳng ra thì cái tòa soạn đó còn có thể nói gì khác được nữa.”

Tiểu Kỳ Thâm nghe vậy, lập tức cười nói “Đúng vậy, đây mới là cách tốt nhất, cần gì phải che giấu chuyện của chúng ta nhỉ. Á Đồng nghĩ vậy thật rất hợp lý.”

Tạ Huân vuốt trán, có chút vô lực thở dài. Người này đừng lại chân chó như thế có được không. Rõ ràng là có scandal truyền ra mà nhìn bộ dạng cậu ta thì vui vẻ lắm. Chẳng qua chỉ là có scandal với Đan Á Đồng thôi mà, cần gì mà phải hờn hờ tới vậy?!

Mọi người lên xe chuẩn bị tới công ty. Đan Á Đồng ngồi trên xe cũng không có nhắc tới vụ scandal, mà là chơi game push panic trong điện thoại. Còn về những chuyện khác, thực xin lỗi, cậu không nhớ rõ cho lắm.

Tiểu Kỳ Thâm dùng ánh mắt dịu dàng nhìn một bên mặt Đan Á Đồng. Hắn nghĩ bản thân điên mất rồi, nên lúc nghe hắn và Đan Á Đồng có scandal, điều đầu tiên nghĩ tới không phải là phiền toái mà là hắn vui lắm. Hắn thật may mắn vì chỉ có hắn phát hiện ra Đan Á Đồng chính là Cảnh An Tước, loại cảm giác này giống như một bí mật chỉ thuộc về riêng hai người bọn họ, mà không một ai khác biết được. Sự ngọt ngào, chua xót đều khiến hắn thấy thỏa mãn. Hắn nghĩ hẳn thật sự đã dính chặt đến độ không thể nào thoát ra được nữa rồi.

Chiếc xe tiến vào bãi đỗ xe ngầm của Thiên Quan. Đan Á Đồng vừa xuống xe thì liền có một người tiến đến chặn lại. Cậu nheo mắt nhìn người đàn bà trước mặt, ném di động qua cho Tiểu Kỳ Thâm đang đứng cạnh cậu, khẽ

cau mày hỏi “Rốt cuộc cô muốn gì đây?”

Ngụy Tiểu Di mặt mày tái nhợt nhìn cậu, đột nhiên cô ả vươn tay ra nắm lấy cổ tay Đan Á Đồng “Á Đồng, cậu hãy giúp tôi đi. Tôi thật sự không còn cách nào khác, tôi chỉ còn có thể tìm đến cậu thôi. Tôi biết rõ trước kia tôi thật có lỗi với cậu, nhưng xin cậu nghĩ lại tình bạn bè nhiều năm của chúng ta mà giúp tôi được không?”

“Tình bạn nhiều năm?” Đan Á Đồng nhướn mày “Chúng ta thật có cái tình bạn gì đó sao?” Nếu thật sự là bạn bè, thì chủ nhân cũ của thân thể này tại sao lại phải tự tử. Loại tình bạn này thật không đáng nhắc tới, huống chi cậu cũng chẳng tốt bụng đến độ đi giúp đỡ người không dính líu gì tới mình.

“Coi như tôi van cậu đấy có được không. Tôi thật sự không muốn nghĩ đến việc phải sống lại những ngày như trước kia nữa. Tôi đã quá sợ những ngày tháng thiếu thốn đó. Tôi không thể mất hết tất cả những thứ của hiện tại được, tôi thật sự không thể.” Ngụy Tiểu Di đã bắt đầu nói năng hơi lộn xộn, móng tay sắc nhọn của cô nàng đã rạch ra một đường máu trên mu bàn tay của Đan Á Đồng.

Tiểu Kỳ Thâm vừa nhìn thấy vết máu trên mu bàn tay của Đan Á Đồng, dáng vẻ quý ông của hắn liền tức khắc phóng như bay ra ngoài không gian. Hắn dùng một tay đẩy Ngụy Tiểu Di ra, rồi đứng chắn ở giữa hai người “Bà Mã, xin bà hãy chú ý cách cư xử của mình.”

“Cách cư xử?!” Ngụy Tiểu Di nhìn Tiểu Kỳ Thâm, nở nụ cười châm chọc “Thì ra anh là, thì ra anh là...” Cô ả nhìn sang Đan Á Đồng, trong mắt mang theo sự mỉa mai cùng khinh miệt “Tôi còn tưởng mấy cái scandal kia là giả, không ngờ... Thật là ghê tởm, khó trách sao hiện tại cậu có thể đối xử lạnh nhạt như vậy với tôi. Thì ra cậu có quan hệ với một thằng đàn ông khác. Đàn ông cùng đàn ông, thật là gớm quá đi.”

Tiểu Kỳ Thâm nhíu mày, nếu như người nói không phải là phụ nữ, có lẽ hắn đã cho cô ta một đấm từ lâu rồi, loại lời này...

“Chát!” Tiếng tát chối tai vang lên trong bãi đỗ xe nghe thật rõ ràng. Ngụy Tiểu Di không dám tin nhìn Đan Á Đồng, giống như cô ả không hề biết người trước mặt mình là ai nữa.

“Thưa bà, tôi vốn không phải là một quý ông, nên bà nói thế khiến tôi rất bức mình, làm tôi càng ghét bà hơn thôi.” Mặt Đan Á Đồng không biểu lộ cảm xúc gì nhìn người đàn bà trước mắt “Bây giờ bà ở đây nói ra những lời này, nhưng bà có ngẫm lại Đan Á Đồng đã từng làm chuyện gì tổn thương bà không. Và xin bà cũng nhớ cho chính bà là người đã từ bỏ sĩ diện để đến nhờ tôi giúp đỡ. Hồi đó, bà là người đã bỏ lại tất cả để lấy một lão già, hôm nay ông ta phá sản, bà còn gọi tôi tới giúp bà. Trong mắt bà, sự tồn tại của Đan Á Đồng là như thế nào? Chẳng lẽ bà không thấy thật đáng khinh sao?”

Ngụy Tiểu Di kinh ngạc nhìn Đan Á Đồng, một câu cũng nói không nên lời.

Đan Á Đồng nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Chuyện xảy ra giữa tôi và Tiểu Kỳ Thâm vốn chẳng liên quan gì tới bà, càng không có quan hệ gì với chuyện tôi giúp bà hay không. Còn chuyện đồng tính luyện ái...” Cậu dừng một chút “Tuy tôi cảm thấy tình yêu là thứ không đáng tin cậy, nhưng nó cũng là một thứ không thể nào mổ xẻ phân tích được. Những lời bà nói ra không phải xúc phạm đến tôi, mà là xúc phạm đến những người là đồng tính luyện ái. Tôi vốn không muốn nhiều lời với bà, tôi cũng không thích loại phụ nữ như bà. Nhưng hôm nay bà nói chuyện thật làm cho người ta thấy khó chịu. Từ nay về sau tôi không muốn gặp lại bà nữa. Đương nhiên, nếu như bà muốn động tay động chân, thì tôi rất hoan nghênh. Nhưng bà tốt nhất đừng lôi anh ấy vào cuộc.” Đan Á Đồng chỉ vào Tiểu Kỳ Thâm “Bà không thể chọc đến anh ấy đâu. Anh ta là cậu hai của Tiểu thị, bà mà đắc tội anh ta thì kết cục của bà nhất định sẽ còn thảm hơn bây giờ đây.”

Hiếm khi cậu nói được nhiều như vậy, Đan Á Đồng không nhìn Ngụy Tiểu Di nữa, mà nói với ba người sau lưng “Chúng ta đi thôi.”

Ba người vừa đi được khoảng 10 mét, đột nhiên nghe được tiếng của Ngụy Tiểu Di từ sau lưng truyền đến.

“Đan Á Đồng, tôi xin lỗi cậu.”

Đan Á Đồng dừng bước, cậu quay đầu lại nhìn người đàn bà đang đứng dưới ánh đèn, nét mặt của cô ta tràn đầy vẻ xin lỗi, cũng không còn vẻ dữ tợn kia nữa. Với vẻ bình tĩnh như vậy, thoát nhìn cô ta cũng xinh đẹp hơn vài phần. Cậu nghiêng đầu “Tôi sẽ đề cập chuyện này với tổng giám đốc Đường.”

Ngụy Tiểu Di khẽ giật mình, cổ họng ngen lại “Cảm ơn...” Hai chữ này nói ra, cảm giác như vỡ nát đến cùng cực.

Lần này Đan Á Đồng không quay đầu lại, cậu chỉ khoát khoát tay, tỏ vẻ không cần.

Đôi mắt Ngụy Tiểu Di đã đỏ hoe, cô ta ngẩng đầu lên để nước mắt không thể chảy ra. Rồi đột nhiên cô nở một nụ cười “Rõ ràng là một chàng trai mềm lòng...”

Trong thang máy, Tiểu Kỳ Thâm khẽ liếc về phía Đan Á Đồng, không phải cậu ấy rất ghét người phụ nữ kia sao, vậy sao giờ lại sẵn sàng giúp đỡ cô ta rồi?

“Người từ cô nhi viện ra đều rất sợ nghèo đói. Cô ta làm vậy cũng chỉ vì muốn có được một cuộc sống tốt đẹp hơn, cũng là chuyện thường tình thôi.” Đan Á Đồng nhìn số lầu trên bảng hiển thị, nhìn các con số từng tầng từng tầng một tăng lên, đột nhiên mở miệng nói.

Ba người sau lưng trầm mặc, bọn họ đều nhớ Đan Á Đồng cũng là người bước ra từ nơi đó. Có lẽ loại khó khăn này bọn họ sẽ không bao giờ hiểu được.

Cửa thang máy mở ra, Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười đi theo bên người Đan Á Đồng. Điều hắn muốn chính là được đứng bên cạnh cậu mà thôi, những chuyện khác đều không liên quan tới hắn.

-----oOo-----

Chương 80: Chân chó quá đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“May mà đó là bãi đậu xe ở tầng hầm của Thiên Quan. Nếu mà là nơi khác thì phiền to đấy.” Lộ Phàm ngồi trên sofa day day huyết thái dương, nói với Tạ Huân đang cầm ly cà phê “Còn chuyện riêng của hai người đó thì phải làm sao bây giờ?”

Tạ Huân liền liếc Lộ Phàm một cái “Mẹ nó, Tiểu Kỳ Thâm, cái thằng đó thật là... Anh hôm nay cũng không phải không thấy cậu ta chân chó ra sao rồi đấy. Tôi thật nghĩ mãi vẫn không thông, theo lý thuyết thì Đan Á Đồng phải bám lấy Tiểu Kỳ Thâm chứ, sao lại thành Tiểu Kỳ Thâm quán Đan Á Đồng mãi không tha.”

Lộ Phàm vừa nghe thấy vậy liền không vui. Dù Đan Á Đồng ra sao thì cũng là nghệ sĩ của mình, anh cầm ly cà phê trên bàn lên “Anh đừng đùa thế chứ, Đan Á Đồng giống người khác sao. Đứa bé đó là nhân tài thích hợp với giới giải trí. Nếu cậu ta thật sự bám riết Tiểu Kỳ Thâm không tha, thì chúng ta khỏi cần lo lắng chuyện này rồi.” Ý là cậu ấy không thích vây quanh Tiểu Kỳ Thâm, còn hàm ý sâu xa chính là Tiểu Đại Thiên vương trời sinh có khuynh hướng M.

“Có đôi khi cảm thấy đứa bé kia rất đáng sợ.” Tạ Huân uống một ngụm cà phê hương vị đậm đà “Thoạt nhìn thì như chẳng làm gì, nhưng lại đi đến được địa vị hôm nay. Cần thận ngẫm lại thì thấy cậu ta làm rất nhiều việc, ví như trong lúc biểu diễn vô tình biểu hiện ra tài năng của cậu ta với Cảnh An Tước chỗ tương tự khiến cho lãnh đạo công ty chú ý, cuối cùng thì nhận được điều mình muốn. Có lẽ rất nhiều chuyện nằm trong tính toán của cậu ta rồi. Thế nên, cho dù cậu ta không gia nhập Thiên Quan thì cũng sẽ phát triển rất khá ở Phi Ngu thôi.”

Lộ Phàm liếc mắt thấy người nào đó đang biểu lộ suy nghĩ sâu xa trên mặt “Tôi vậy mà lại không phát hiện thì ra anh quan sát Á Đồng kĩ thế đấy. Tôi nghĩ nếu Tiểu Đại Thiên vương biết được anh quan tâm Đan Á Đồng như vậy thì nhất định sẽ “biết ơn” anh nhiều lắm.”

Tạ Huân yếu ớt ngồi trên sofa “Ai thêm chứ. Tôi tặng cho cậu ta luôn đấy.” Người đại diện thường tỏ vẻ kiêu ngạo, chứ thực ra kiếm càng nhiều tiền thì noron cũng chết càng lắm thôi. Trước kia Tiểu Đại Thiên vương thường xuyên có scandal với các cô gái khác thì hấn sốt ruột, giờ Tiểu Đại Thiên vương không còn gây ra scandal tình ái với con gái nữa thì hấn lại càng khản trương. Ai biểu Thiên vương này lại thích một thằng con trai, hơn nữa thằng này lại là nghệ sĩ đang nổi tiếng nữa mới chết chứ.

Cứ mỗi lần Tiểu Đại Thiên tham gia buổi phỏng vấn ở mấy tòa soạn tạp chí danh tiếng, là lần nào lần nấy các tạp chí đều trùng hợp hỏi về vấn đề Đan Á Đồng. Tiểu Đại Thiên vương cũng trực tiếp trả lời vấn đề đó, kết quả khiến cho đám phóng viên đều thở dài trong lòng. Chỉ là bạn bè thân

thiết thôi, chứ nếu quả thật có JQ thì sao lại không che dấu, đây chính là cây ngay không sợ chết đứng trong truyền thuyết mà.

Về phần Đan Á Đồng vừa thực hiện xong chương trình cái là lại vội vàng chạy đi chụp hình trang bìa tạp chí, bận bịu đến tận quá trưa. Cậu mệt mỏi bò lên xe do công ty phái đến, nhận lương thực “cứu trợ” do Dương Quân đưa, mắt nhìn đồng hồ nói “Trực tiếp đến studio luôn đi, buổi chiều tôi còn mấy cảnh quay nữa.”

Dương Quân nhìn dáng người của cậu “Này, cậu muốn đi ăn cơm trưa trước không?” Nếu cậu ta thật sự té xỉu ở studio đến lúc đó kẻ không may là hấn mất.

“Không có thời gian đâu, tôi còn phải hóa trang nữa.” Đan Á Đồng nhìn miếng hamburger trong tay, nhú mày “Thôi, đọt lát nữa ngang qua tiệm thức ăn nhanh rồi mua vậy, đến studio chắc cũng ăn xong rồi.” Hamburger này ăn tuy no, nhưng cũng rất nhanh đói, nếu thế thì sẽ chẳng có hơi sức mà tập trung quay phim được, loại sai lầm này cậu không muốn mình mắc phải.

Bà chị biên kịch Liêu Nhiễm hồi lâu không đến phim trường thế mà hôm nay lại xuất hiện, chân đi giày cao gót đang bước đi thoải mái ở phim trường lộn xộn, dẫn đến một đám anh trai mắt tròn mắt dẹt vì kinh ngạc, và đều không thể không thừa nhận phụ nữ chính là sinh vật thần kỳ nhất trên quả đất này.

“Tiểu Lạc Lạc, đã lâu không gặp.” Liêu Nhiễm ngồi xuống cạnh Lạc Viêm Kiềm, cười tí mắt nói “Nhìn sắc mặt cậu xấu lắm. Sao thế, tâm trạng không tốt à?”

Lạc Viêm Kiềm miễn cưỡng cười cười “Chị Liêu hôm nay tâm trạng có vẻ tốt nhỉ?”

“Đương nhiên là tốt rồi, hôm nay là cảnh ba cậu đóng chung với nhau, sao tôi có thể bỏ qua được.” Liêu Nhiễm vỗ vỗ vai cậu “Tôi nói này, Tiểu Đại Thiên vương mới rạng sáng đã có scandal, cậu cũng phải nỗ lực hơn nữa mới được.”

Lạc Viêm Kiềm vừa nghe thấy vậy liền đen mặt, cậu chịu đựng lửa giận trong lòng “Chị Liêu nếu như thích hóng scandal vậy thì cứ coi Tiểu Đại

Thiên vương là được rồi, không cần giỡn với tôi đâu.” Nói xong, đứng dậy bỏ đi.

Liêu Nhiễm vuốt cằm thờ dài, đứa nhỏ này sao lại không nghe người ta nói hết lời vậy, tính tình nóng vội như thế sao có thể ăn hồ ly giáo hoạt được. Cô lắc đầu, xem ra trong trận chiến tranh đoạt tình yêu này, phần thắng của Tiểu Đại Thiên vương cao hơn Lạc Viêm Kiềm nhiều. Ngay cả cô nàng còn nhìn không thấu thiếu niên kia, huống chi Viêm Kiềm chỉ là một đứa trẻ.

Lạc Viêm Kiềm vốn định vô phòng nghỉ để bình ổn lại tâm trạng thì lại thấy Đan Á Đồng mặc sẵn phục trang bước vào phòng hóa trang. Thiếu niên mặc áo trắng làm cậu nhìn không được dừng bước, trong đầu đột nhiên xuất hiện scandal trên tạp chí sáng nay. Đan Á Đồng vậy mà lại đến qua đêm tại nhà Tiểu Kỳ Thâm, hai người bọn họ trong lúc đó... Có phải là đã có tình cảm với nhau.

Đan Á Đồng để ý đến món đồ trang sức ở hông, thì thấy Lạc Viêm Kiềm đứng dưới cây gạo, tán cây xòe to giúp cậu ta che đi toàn bộ ánh nắng “Cậu đứng đó làm gì thế, hóng mát à?” Đan Á Đồng cũng đi đến dưới gốc cây gạo, quả nhiên là mát hơn nhiều. Vì sắp tới mùa hè, mặc mấy đồ hóa trang này cũng phải chịu đựng đủ lắm, cậu vẫy vẫy ống tay áo rộng thùng thình “Ồ đây đúng là mát thật.”

Lạc Viêm Kiềm nhìn nụ cười tự nhiên trên gương mặt Đan Á Đồng, thì cũng cười rộ lên “Cũng may quay gần xong rồi, không phải chịu đựng lâu nữa.” Nói xong thì lại thấy có chút chua xót, tuy đều là người trong giới giải trí, nhưng cậu lại không chơi được bao nhiêu, từ nay về sau muốn tới gần người này cơ hội cũng không nhiều, thật không biết đến khi nào lại được đứng gần anh ấy. Mà lúc đó, đứng cạnh anh ấy sẽ là ai.

“Trước kia ở trong viện mồ côi cũng có một cây gạo to lắm, tôi cũng thích ngồi dưới gốc cây hóng mát. Nhiều năm trôi qua rồi, cũng chẳng biết cái cây đó còn nữa không.” Đan Á Đồng ngẩng đầu nhìn tán lá xanh ngát trên cây gạo, trên mặt không biết là hoài niệm hay là chua xót “Tôi còn nhớ rõ, có một đứa bé trong cô nhi viện vì bò lên cây mà bị gãy cả một cánh tay.”

Thật chẳng biết vì sao, Lạc Viêm Kiềm lại bắt đầu nghĩ, có lẽ cũng là vì có người từng bị ngã gãy tay nên Đan Á Đồng mới có thể nhớ rõ trong sân có cây gạo.

“Mà cậu thích Cảnh An Tước à?” Đan Á Đồng đột nhiên mở miệng hỏi
“Cậu hiểu anh ta lắm sao?”

Lạc Viêm Kiềm nhìn vào hai mắt Đan Á Đồng, giờ phút này cậu lại không biết bản thân nên nói thích hay không thích, một lúc lâu sau, cậu chỉ nói
“Tôi có tất cả các tác phẩm của anh ấy, cũng như có rất nhiều tư liệu về anh ấy.”

Đan Á Đồng thu hồi tầm mắt của mình, cười nhạt một tiếng “Vậy à?” Chỉ là như vậy mà thôi, những tác phẩm kia làm được ra chỉ toàn phô bày những biểu hiện hoàn mỹ, còn những tư liệu đó thì quá giả tạo. Minh trong mắt đứa bé này chỉ sợ là một người đàn ông hoàn hảo, hoàn hảo giống như những tấm ảnh đẹp đẽ, thu hút nhưng lại giả tạo vô cùng kia.

“Đan Á Đồng, cậu với Lạc Viêm Kiềm đứng đó làm gì đây. Họ Tiểu cũng chuẩn bị xong rồi, phải quay thôi, còn không qua đây mau.” Liêu Nhiễm đứng xa tầm mười mét, tướng đứng như một cái com-pa, xa xa nói, nhìn thế nào cũng chẳng ra được dáng vẻ một cô tiểu thư nhà giàu.

Cho nên mới nói, trường quay quả là nơi thần kỳ, hễ ai bước vào thì đều có thể lột nhai đến không ngờ. Liêu Nhiễm chính là một ví dụ điển hình, ai có thể nhìn ra một cô gái thường đeo túi LV, móng tay sơn bóng, mặc chiếc váy vô cùng nữ tính, giày cao gót mười phân thể mà lại là một âm trà?

Đan Á Đồng khước miệng co quắp “Lập tức đến liền.” Cậu quay đầu lại mỉm cười nói với Lạc Viêm Kiềm “Chúng ta đi thôi.” Tuy là nở nụ cười nhưng lại mang cảm giác xa cách.

Lạc Viêm Kiềm miệng há hốc, cuối cùng một chữ cũng không nói ra, đi theo Đan Á Đồng đến khu vực quay.

Từ rất xa đã thấy Đan Á Đồng và Lạc Viêm Kiềm ở cùng một chỗ, đồng chí Thiên vương trong lòng đã chua ngòm, rên lên hừ hừ, nhưng sau đó rất nhanh cười rạng rỡ đi đến đón người ta “Á Đồng, anh nghe nói hôm nay lịch trình của em dày lắm, đã ăn trưa chưa?”

Đan Á Đồng nhẹ gạt đầu “Trên xe ăn thức ăn nhanh rồi, anh thì sao?”

“Anh đương nhiên là ăn rồi.” nói xong, Tiểu Đại Thiên vương vén tay áo

rộng thùng thình của mình lên, lộ ra chai Nutri-Express “Buổi trưa ăn cơm dễ khát nước, em uống này đi. Trời nóng thế này, lúc quay dễ mất nước lắm.”

Lạc Viêm Kiềm đứng bên cạnh hai người bị Tiểu Kỳ Thâm lơ đẹp, có khi Tiểu Đại Thiên vương còn hận không thể xuất hiện một cái hố đen, Lạc Viêm Kiềm “vù” một cái rồi biến mất là tốt nhất.

Đan Á Đồng đảo mắt nhìn bốn phía, anh quay phim chứ chà chà xát xát cái camera có một chỗ, cô lao công kia có thể dùng quét mãi một góc được không, còn nhân viên bên tổ thiết kế kia nữa, có thể dùng đem chậu hoa kia đối tới đối lui không, cánh hoa rụng gần hết rồi kìa. Còn Liêu Nhiễm, đừng tưởng rằng bà chị giả bộ nhìn trời thì cậu không phát hiện ra khoe mắt đó cứ liếc về phía này đây.

“Sao lại là vị trái việt quất?” Đan Á Đồng nhận chai Nutri-Express, vặn vặn nắp bình thì phát hiện ra nắp chai đã được người nào đó cẩn thận vặn ra sẵn “Lần sau nếu mua thì mua loại bình thường nhé.”

“Ừ, được, anh nhất định sẽ không quên.” Họ Tiểu vội vàng cười lên, gạt đầu cái rụp, không một chút khó chịu, ngược lại vì người nào đó uống đồ mình mua mà thấy hạnh phúc lắm.

Anh quay phim chà xước ống kính camera, cô lao công đánh gãy cái chổi, nhân viên tổ thiết kế đập bể chậu hoa, Liêu Nhiễm cười đến vẻ mặt YD, còn đạo diễn nào đó thì phun nước trà trong miệng ra.

Chỉ có trợ lý của Tiểu Kỳ Thâm ngồi chồm hồm ở một bên không ngừng cào tường, Tiểu Đại Thiên vương à, sĩ diện của cậu, cậu cất ở đâu rồi hả? Chân chó, đúng là quá chân chó ~

Lý Nam lau khô miệng mình, ho khan hai tiếng nói “Tổ thiết kế chuẩn bị, các diễn viên vào vị trí, chuẩn bị khởi động máy.” Hắn che đi trái tim yếu ớt của mình, playboy chuyển sang thành gã đàn ông si tình, loại tiết mục này thấy nhiều đối với một người đàn ông lớn tuổi như hắn mà nói thì đó là chuyện kích thích huyết áp vô cùng. Về sau ít nhìn là tốt nhất, phải, nhìn càng ít càng tốt.

Lạc Viêm Kiềm sắc mặt tái nhợt nhìn chai nước trái cây trong tay Đan Á Đồng, đột nhiên nở một nụ cười châm chọc, cậu hai Tiểu thị thế mà lại ân

cần đến nước này, cậu hẳn là cảm thấy buồn cười ư, thế nhưng... Trong lòng lại chẳng được như vậy, Á Đồng không có cự tuyệt, anh ấy không từ chối, cậu miễn cưỡng cười trừ, dời đi ánh mắt của mình, nếu là không tốt đẹp với mình, thì đừng nhìn là tốt nhất.

Bà chị nào đó nhìn thấy hết lắc lắc đầu, đây là chệnh lệch nha.

Cảnh quay được tiến hành rất tốt, Thiên Trần thâm tình, Phong Vô tà mị, Nhiễm Trúc âm đậm, ba người đều diễn xuất cực kỳ tốt, tốt đến độ làm cho Lý Nam hoài nghi ba người này là phải chẳng diễn giả mà làm thật.

Nhìn vào máy giám thị, nhìn nhìn ba người đang dậm thêm phần, Lý Nam gãi gãi cái đầu tóc vốn đã tán loạn, trực giác của một người đạo diễn mách bảo, ba người kia trong lúc đó có chuyện gì đấy.

“Đừng vò nữa, vò nữa cũng chỉ là ổ gà thôi.” Liêu Nhiễm đặt ghế ngồi cạnh hẳn, tay phải cầm một cái quạt nhỏ bằng gỗ hương phe phẩy qua lại “Hôm nay quả nhiên nhìn được nhiều trò hay.”

Trò hay?! Lý Nam mờ mịt, là bảo hôm nay diễn rất khá? Hẳn cảm thấy trước kia ba người này diễn cũng rất được.

Liêu Nhiễm không để ý đến hẳn, chỉ là nhìn về hướng ba người kia, neho neho con mắt lại.

-----oOo-----

Chương 81: Đường nguyên khanh vs tiểu thiên vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Người vĩnh viễn đều như vậy, cười cự tuyệt tất cả những người muốn tiếp cận trái tim người.” Sắc mặt Nhiễm Trúc nhợt nhạt như tờ giấy, buồn bã lui về sau vài bước, cứ như nếu cách người trước mắt một chút, thì lòng mình cũng sẽ ít đau nhức đi một phần.

“Mà ta nghĩ người cứ như vậy cũng tốt. Người không thương ta, cũng không yêu người khác, như vậy người sẽ thuộc về tất cả mọi người, ít nhất ta còn có thể quang minh chính đại dùng danh nghĩa bằng hữu để ở cạnh

ngươi.” Nói xong những lời này, Nhiễm Trúc cười ảm đạm, khoe miệng chảy ra dòng huyết đỏ sậm “Nhưng ta làm rồi, ngươi rõ ràng để ý đến một vị thần tiên, còn là một thượng tiên nữa... Khụ khụ.” Cậu che miệng lại, dòng máu đỏ tươi từ kẽ tay chảy ra “Ta thật sự hận không thể giết chết ngươi.” Cậu vô lực ngồi dưới đất, bộ dạng đó còn chút ít phiêu dật “Chính là ta lại không đành lòng khiến ngươi thương tổn dù chỉ một chút. Ngươi nói xem ta có phải thực vô dụng phải không?”

Phong Vô lão đảo đi đến bên cạnh cậu, nụ cười tà mị vốn luôn hiện diện trên môi nay cũng không còn huyết sắc, mà trông nhiều phần chật vật, y thoáng cái ngã xuống bên người Nhiễm Trúc, đột nhiên nở nụ cười “Tuy ta không yêu ngươi, nhưng lần này chỉ sợ rằng ta phải chết cùng ngươi rồi, những người này sẽ không bỏ qua cho ta đâu.” Y nhìn hai vị thiên binh thiên tướng đứng trước hai người, tiêu sái dựa vào người Nhiễm Trúc “Nhiễm Trúc, chúng ta quen nhau đã bao lâu rồi?”

Hai người nằm cùng một chỗ, Nhiễm Trúc cố gắng đưa tay ra ôm người nọ vào lòng, nhưng cả hai không nhìn nhau, mà là cùng ngược nhìn lên bầu trời xanh biếc bao la rộng lớn “Một ngàn năm, chúng ta quen nhau đã một ngàn năm rồi...” Thanh âm mang theo hoài niệm, tiếc nuối, nhưng lại có thỏa mãn, bởi vì ít nhất tại thời khắc này, người trong ngực cậu là y.

“OK, cut!” Lý Nam đứng dậy ở vị trí máy giám thị “Rất tốt, hôm nay quay đến đây thôi, mai tiếp tục. Còn mấy cảnh nữa là hoàn công rồi, mọi người cố gắng lên.”

Lạc Viêm Kiềm ôm người trong ngực, đột nhiên không muốn đứng dậy nữa, cứ như vậy thêm một chút thôi cũng tốt. Giờ cậu mới biết được cảm giác ôm người này vào lòng tốt đẹp thế nào.

“Hử! Hử, còn chưa thoát ra khỏi vai diễn sao?” Tiểu Kỳ Thâm mặc trang phục hàng ngày, hai tay khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống Lạc Viêm Kiềm.

Lạc Viêm Kiềm hừ lạnh, dưới đáy lòng mắng, liên quan đ*o gì tới anh! Nhưng vẫn thả Đan Á Đồng ra, đứng dậy thuận tay muốn kéo Đan Á Đồng đứng lên, kết quả là bị Tiểu Thiên vương nâng tay trên làm trước một bước. Cậu nhìn Tiểu Kỳ Thâm ân cần kéo Đan Á Đồng đi lên phía trước, ánh mắt buồn bã, nghiêng người đi sang một hướng khác.

Đan Á Đồng một bên để chuyên viên trang điểm tháo trang sức giúp, một bên nghe Tiểu Kỳ Thâm nói chuyện. Cậu nhìn mình trong gương, coi như khuôn mặt không tệ, ngoại trừ cái đó ra, thì chỗ nào cũng không bằng thân thể kiếp trước được. Cậu nhắm mắt lại để chuyên viên trang điểm dùng nước tẩy trang rửa sạch mặt cho mình. Lúc nhắm mắt lại mới phát giác hai mắt xót vô cùng, mấy ngày nay được ngủ ít quá.

“Á Đồng, Á Đồng.”

Đan Á Đồng mở to mắt, mới phát hiện mình ngủ gật trên ghế trang điểm, cậu chống chọi với cơn buồn ngủ, miễn cưỡng cười cười “Đi thôi.”

Đợi hai người ra khỏi phòng hóa trang, liền có rất nhiều “nhân tài” xúm lại một chỗ, chuyên viên trang điểm nói “Hai người thoát nhìn quả thật rất xứng đôi nha.”

Tại trong giới được coi như là người có tiếng tăm, người giám sát phục trang vừa nhặt nhanh lại mấy cái ngọc bội, phụ kiện các loại, vừa nói “Mấy người đã thấy Tiểu Thiên vương đối xử với người khác như vậy chưa, tôi xem qua thì thấy quả nhiên hai người đó có chuyện rồi.”

“Tiểu Thiên vương nghiêm túc thì ích gì, quan trọng là Á Đồng phải nguyện ý nha.” Người giám sát trang phục cực kỳ thích Đan Á Đồng, ở phía sau cũng vội vàng cho thấy lập trường của mình “Đan Á Đồng không giống những nghệ sĩ khác.”

“Không giống thì Tiểu Kỳ Thâm mới có thể đối với cậu ấy như vậy chứ.” Người giám sát trang phục khóa cái túi lại “Địa vị trong giới giải trí của Đan Á Đồng từ nay về sau thật khó đoán trước, cho nên mọi người bây giờ phải cố gắng chụp chung ảnh nhiều nhất có thể, tìm cậu ấy ký tên. Để lỡ về sau có đối, thì còn có thể dùng chữ ký của cậu ấy để kiếm chút đỉnh chứ.”

Mấy người ở đây nhìn biểu lộ bình tĩnh của bà chị này, đột nhiên nhớ tới chị ta thời gian gần đây đi tìm mấy diễn viên chính được không ít chữ ký. Hóa ra là vậy. Khóe miệng của mấy người liền có chút run rẩy, thật sự là quyền thế a.

Xe van của Tiểu Kỳ Thâm quả nhiên ngồi thích hơn xe của cậu nhiều, Đan Á Đồng nhận lon nước do Tiểu Kỳ Thâm lấy ra từ cái tủ lạnh nhỏ, uống hai ngụm liền mệt mỏi dựa vào ghế sau ngủ.

Tiểu Kỳ Thâm cẩn thận lấy đi lon nước trong tay cậu, lại lấy áo khoác bên cạnh phủ lên cho cậu, nhìn gò má trắng trẻo của cậu, nhớ tới đêm qua ngồi xem phim của Cảnh An Tước đóng vai chính. Trong phim, Cảnh An Tước rất đẹp trai, ngũ quan kết hợp thật hoàn hảo, chỉ sợ ngay cả hắc đứng trước mặt người kia cũng phải thua kém một phần. Hắc chưa từng nhìn kỹ Cảnh An Tước, cũng thật không ngờ một siêu sao Thiên vương khiến bao người động lòng giờ phút này lại ngủ yên bình bên cạnh hắc như vậy.

Tay hắc không thể tự chủ sờ lên gò má trắng nõn ấy, Tiểu Kỳ Thâm nhẹ nhàng bật cười, đột nhiên cúi người xuống đặt lên trán Đan Á Đồng một nụ hôn “Có thể được gặp gỡ em lúc này, anh thật may mắn.” Hắc may mắn hơn những người kia, bởi hắc tin tưởng cho dù là gặp người này ở kiếp trước, thì hắc cũng nhất định sẽ yêu, và hắc cũng sẽ vì cái chết của người ấy mà đau lòng, rồi cũng sẽ hoảng hốt khi nhìn thấy cậu tương tự với người ấy. Cho nên hắc thật may mắn, may mắn bây giờ mới quen cậu, yêu cậu.

Vuốt nhẹ trán cậu, cuối cùng tầm mắt hắc rơi trên đôi môi cậu. Tiểu Kỳ Thâm cúi xuống, chạm nhẹ vào bờ môi, đưa chiếc lưỡi ra liếm nhẹ khước môi, sau đó đem Đan Á Đồng ôm vào lòng, cả gương mặt tràn đầy vẻ dịu dàng.

Viên trợ lý ngồi phía trước giờ phút này đều làm trạng thái trầm tư, ai cũng không dám nhìn ra đằng sau, chỉ sợ sẽ thấy cái không nên thấy rồi chọc giận Tiểu Đại Thiên vương.

Dương Quân khẽ liếc ra sau nhìn một chút, liền thấy gương mặt Tiểu Kỳ Thâm dịu dàng cơ hồ có thể véo ra cả nước liền sợ hãi kêu lên một tiếng. Người này, là Tiểu Thiên vương trong lời đồn đó hả, sao lại khiến hắc có một cảm giác quỷ dị như vậy?

Đúng lúc đó, điện thoại Đan Á Đồng vang lên, vài vị trợ lý đồng thời quay đầu lại, liền bắt gặp cảnh Tiểu Đại Thiên vương cực kỳ tự nhiên móc điện thoại trong túi áo Đan Á Đồng ra, sau đó mở nắp điện thoại lên, thấp giọng nói “Alo, Á Đồng đang ngủ, anh họ có việc gì thì cứ nói cho em cũng được.”

Dương Quân trong lòng gợn ngón giữa lên, vô sỉ, chưa từng thấy ai vô sỉ như vậy. Chuyện của Đan Á Đồng khi nào thì giao cho anh ta toàn quyền

phụ trách thế, tốt xấu gì trợ lý của cậu ta còn ở đây nha. Dương Quân sắp đánh r*m, đùi cổ ép xuống ghế, nhưng vẫn không che đi được một tiếng nhỏ.

Đường Nguyễn Khanh thật không ngờ người nghe điện thoại lại là Tiểu Kỳ Thâm, y ngẩn người một chút rồi mới điều chỉnh lại giọng, tỏ ra vui vẻ nói “Từ Mặc từ khi nào hay đi chung với Á Đồng như vậy, tôi thật không biết đấy.”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn Đan Á Đồng gồi đầu lên đùi hấn ngủ yên, mỉm cười “Đây là chuyện riêng của em, anh không biết là phải. Anh công tác bận rộn thế, cũng đừng quan tâm đến mấy việc nhỏ nhặt này làm gì.” Muốn giúp Tiểu Trình Ngự hóng tin tức ư, hấn lại không có hứng thú chơi những trò chơi này. Cũng chẳng hiểu được tranh với đám người này để làm gì nữa, di sản của mẹ hấn cũng đủ cho hấn dùng cả đời vẫn còn dư dả rồi. Lòng người luôn không thỏa mãn với những cái đã có, nhưng về sau mới nhận ra có thể cái gì cũng không có.

Cây bút trong tay Đường Nguyễn Khanh gạch lung tung trên tờ giấy do cấp dưới đưa lên, giọng của y thật ôn hòa “Á Đồng không phải muốn tìm anh nói chuyện của Mã thị à. Anh chỉ định nói cho cậu ấy đêm nay có thời gian, chú nhắn cậu ấy đến công ty chờ anh.”

Tiểu Kỳ Thâm nghe được nội dung, sắc mặt chìm chìm, đang muốn mở miệng đáp lại, lại nghe thấy tiếng Đan Á Đồng “Ai gọi thế?”

Tiểu Kỳ Thâm mỉm cười đưa di động đặt đến sát tai Đan Á Đồng “Là Đường Nguyễn Khanh có chuyện nói với em, nếu tỉnh rồi thì em nói chuyện đi.” Trong lòng hấn nghiêng rằng, tuyệt đối không thể để cho Đường Nguyễn Khanh biết Á Đồng chính là Cảnh An Tước, tuyệt đối không thể.

Đan Á Đồng không để ý đến “pháo hoa” nổ tung bùng trong hoạt động tâm lý của Tiểu Kỳ Thâm, cậu cầm điện thoại “Alo, tổng giám đốc.”

Điện thoại bên này của Đường Nguyễn Khanh nghe ra giọng của Đan Á Đồng có chút ngái ngủ “Gần đây công việc vất vả lắm à? Nghe giọng cậu như là mệt chết đấy.”

“Không, tạm tạm thôi.” Đan Á Đồng ngáp một cái “Đêm nay anh có thời

gian à?” Cậu dụi dụi mắt, ngồi dậy nhìn sắc chiều bên ngoài cửa sổ “Ừ, được, tôi sẽ trực tiếp đến công ty.”

Tiểu Đại Thiên Vương nghe thấy thế, lập tức oán giận, Đường Nguyễn Khanh chết tiệt, dám phá hỏng tiết mục “hẹn hò” với Đan Á Đồng của hắn. Anh ta rốt cuộc muốn làm cái gì? Trong đầu Tiểu Đại Thiên vương tuôn trào một đồng chuyện có khả năng xảy ra, mà sắc mặt thì càng lúc càng khó coi.

Đường Nguyễn Khanh khép lại nắp điện thoại, ném cây bút trong tay đi, bóp bóp trán. Tiểu Kỳ Thâm trước giờ chưa từng nói chuyện kiểu đó với y, chiếu theo tính cách Tiểu Trình Ngự, hai anh em này nếu tranh chấp tài sản với nhau, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Đan Á Đồng ở ngoài đợi một lúc, thấy Đường Nguyễn Khanh ra khỏi văn phòng tổng giám đốc thì mới đến gần mỉm cười chào hỏi “Tổng giám đốc.”

Đường Nguyễn Khanh cười nói “Tôi chưa ăn cơm, hay chúng ta cùng đi ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói luôn.” Nói xong cũng không để cho Đan Á Đồng có cơ hội từ chối, Đường Nguyễn Khanh liền kéo Đan Á Đồng vào trong thang máy, trực tiếp ấn số -1, đi thẳng xuống bãi đậu xe ở tầng hầm.

Đường Nguyễn Khanh hôm nay lái chiếc xe đua Ferrari, rất giống với loại xe kiếp trước cậu thích, cậu nán lại nhìn một lúc rồi mới ngồi vào xe “Đi đâu?”

“Thành Tây mới mở nhà hàng đồ ăn nước H...”

“Tôi không ăn món ăn nước này. Tôi không muốn tự làm khổ mình, ăn những món kia làm gì, tôi thà về nhà nấu cơm còn hơn đi đến mấy chỗ đó lẩn qua lẩn lại. Đổi nơi khác đi.” Đan Á Đồng nhớ tới một loạt chuyện vô sỉ của nước này, hừ hừ “Hoặc là ai về nhà nấy, hoặc phải đi ăn đồ ăn Trung Quốc, còn không thì đi đến tiệm mì ăn một tô mì thịt bò cũng được.”

“Nhìn không ra cậu còn rất yêu nước đấy.” Đường Nguyễn Khanh cho xe vòng lại, chạy đến một quán ăn Trung Quốc nổi tiếng. Y cũng không muốn chỉ vì phương diện ăn uống mà làm cho nghệ sĩ dưới trướng của mình khó chịu.

“Không, tôi chỉ cảm thấy tôi còn là người, không thể cùng những thứ không cùng loại làm bạn được.” Đan Á Đồng mím môi lại, tỏ rõ thái độ của mình.

Đường Nguyễn Khanh cười cười, không nói thêm gì nữa. Chỉ chốc lát là đến được quán ăn Trung Quốc, hai người đi vào một phòng riêng chọn món, rồi vừa ăn vừa nói chuyện.

“Sao cậu muốn giúp Mã thị?” Đường Nguyễn Khanh uống một ngụm rượu đỏ “Cậu không giống như người thích lo chuyện bao đồng lắm.”

“Tôi và phu nhân của ông ta trước đây là bạn.” Đan Á Đồng cũng không có ý giấu diếm “Chuyện này đối với anh mà nói chẳng qua là tiện tay giúp đỡ thôi mà. Nhưng nếu anh cảm thấy cái vụ đầu tư này anh không có lợi thì cũng không cần nhận làm gì. Tôi không thích ép buộc người khác.”

“Xùy!” Đường Nguyễn Khanh phì cười “Chưa từng thấy ai giúp người như cậu đấy.” Y cũng không muốn nghe chuyện quá khứ của Đan Á Đồng và Mã phu nhân. Giống như lời Đan Á Đồng nói, loại chuyện này với y mà nói chỉ là tiện tay giúp luôn mà thôi, y đang đưa ly rượu “Chuyện làm ăn này tôi đáp ứng. Nhưng cậu cũng phải đáp ứng nhận quay một kịch bản.”

Đan Á Đồng nheo mắt lại “Là phim thần tượng?”

Đường Nguyễn Khanh gật đầu “Phim thần tượng.”

Đan Á Đồng nhú mày, bắt đầu chơi với cái điện thoại trong tay “Tôi không thể đáp ứng, tôi không cần phải vì người khác mà làm chuyện này.”

“Quả nhiên là phong cách của cậu.” Đường Nguyễn Khanh thờ dãi “Thôi, coi như điều kiện này tôi chưa nói qua.” Đan Á Đồng bây giờ đang gặp thời, y không cần phải vì chuyện này mà mất đi cái cây hái ra tiền được. Cứ để cậu ta hài lòng tí đi cũng chẳng sao, ai bảo y là một ông chủ biết quan tâm người khác chứ.

Đan Á Đồng cũng chẳng tỏ vẻ biết ơn đối với hành vi săn sóc này của y, chỉ là cúi đầu ăn miếng nấm hương nhỏ.

Cậu chỉ cần không phải nỗ lực quá nhiều nhưng vẫn đạt được mục đích

của mình, đúng không?

-----oOo-----

Chương 82: Yêu nghiệt của giới giải trí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở đài truyền hình Tinh Không, các nhân viên vẫn mang dáng vẻ bận rộn di chuyển qua lại trên hành lang như cũ, thỉnh thoảng cũng sẽ có một hai nghệ sĩ mang theo trợ lý đi qua, mỗi người đều là vẻ vội vội vàng vàng. Bọn họ sẽ không bao giờ để ý xem người đi ngang qua đẹp hay không, bởi trong giới này chẳng ai có thể nói chính xác được người kia mai này có nổi tiếng hay không, nên họ sẽ chỉ chú ý người đến gần có địa vị như thế nào. Ở trong cái thế giới hỗn tạp này, chìm chìm nổi nổi nhiều lắm, mà bọn họ chỉ có thể nhìn thấy hiện tại, giờ ai đang nổi nhất thì liền “tôn kính” người đó, đây âu cũng là quy luật khắc nghiệt của giới giải trí.

Giản Nhã đứng nơi cửa ra vào của phòng nghỉ nhìn thiếu niên đang ngồi trên ghế sofa, bên cạnh cậu còn có hai người đàn ông, một người là đại diện hàng đầu của công ty giải trí lớn nhất nước, người còn lại chính là người từng làm trợ lý cho nghệ sĩ của công ty Phi Ngu. Vậy mà chỉ có trong vòng có nửa năm ngắn ngủi, thiếu niên từ một ca sĩ vô danh tiểu tốt đã leo lên được bước này, được cả giới truyền thông xưng tụng là quý công tử, mà ngay cả nhiều nghệ sĩ hạng A cũng phải nhường cậu ba phần. Những người đã từng chèn ép cậu, không ai là không tụt dốc trong sự nghiệp. Người không biết e chỉ cho rằng vận may của cậu quá tốt, nhưng cô lại biết thiếu niên này làm ra những việc sâu kín đến độ khiến người khác phải cảm thấy đáng sợ.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Đan Á Đồng là vào nửa năm trước. Khi đó cậu một mình đi đến, ngay cả đến đài truyền hình cũng phải ngồi taxi, còn bị Nguyên Văn trách mắng ở sau hậu trường. Hôm nay, những người cũ gần như không còn nữa, Nguyên Văn một thời tương đối có tiếng tăm cũng đã sớm biến mất khỏi võ đài, còn Đan Á Đồng ngấm ngầm phát lên trở thành một tiểu Thiên vương.

Bên ekip làm Show Trò chuyện với ngôi sao số trước có mời Đan Á Đồng tham gia nhưng không thành công, cô thấy vậy liền nhận “nhiệm vụ” gọi

điện thoại cho Lộ Phàm, cuối cùng không biết vì sao Đan Á Đồng vậy mà lại đồng ý. Có người trong đài truyền hình nói đó là vì nể mặt cô, nhưng trực giác mách bảo, sự thật cũng không hẳn là vậy.

Thiếu niên nghiêng đầu liền thấy được cô, mỉm cười chào “Đạo diễn Giản.”

Giản Nhã tự nhiên bước vào phòng “Á Đồng, lại gặp mặt rồi. Lần này rất cảm ơn cậu đã đồng ý tham gia chương trình nhé.”

Đan Á Đồng gấp lại tập khung chương trình Trò chuyện với ngôi sao, mỉm cười nói “Nửa năm trước đạo diễn Giản sắp xếp cho em lên nhiều cảnh như vậy, em cũng rất cảm ơn. Nếu như không có đạo diễn Giản, thì có lẽ cũng sẽ không có nhiều khán giả tin vào giọng hát của em như vậy đâu.”

Giản Nhã nhướn mày, đứa bé này quả nhiên biết hồi đó cô cố ý nhắc MC tạo nhiều cơ hội cho cậu ta xuất hiện trước ống kính. Cô ngồi xuống cạnh Đan Á Đồng đang khoanh tay trước ngực “Tôi cũng nói với cậu vài nét về chương trình lần này vậy. Đợt này MC là Vu Nam, người chủ trì chương trình tạp kỹ cậu tham gia đợt trước đây. Anh ta là người thích bới móc mấy chuyện riêng, là để xem cậu phản ứng thế nào. Nhưng cậu cứ yêu tâm, A Nam tuyệt đối sẽ không hờ dỗi, với lại chương trình của chúng tôi có tỷ suất xem đài luôn dẫn đầu, rất có lợi cho cậu.”

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Không hổ danh đạo diễn chương trình nổi tiếng, nói chuyện thật ngắn gọn, súc tích, nhưng đủ nói ra được mặt lợi mặt hại của chương trình. Cậu thích những phụ nữ như vậy, hợp tác với người này sẽ không giờ có cảm giác thiếu tự nhiên.

Hai người nói chuyện rất nhanh thì thấy nhân viên hậu trường bước vào thông báo chương trình chuẩn bị bắt đầu, Đan Á Đồng buông tập kịch bản trong tay ra, đứng dậy sửa sang lại cổ áo “Đạo diễn Giản, em xin phép đi trước.”

Giản Nhã nhìn thiếu niên, cậu bé này luôn có cô một cảm giác trầm ổn không hề giống những người đồng trang lứa. Trong giới, thiếu niên mới 19 tuổi đầu mà đã giao tiếp khéo léo như vậy thì cậu ta đúng là người đầu tiên, ít nhất thì cô chưa từng thấy ai làm tốt hơn cậu.

Dương Quân đi theo Đan Á Đồng, còn Lộ Phàm thì ở lại phòng nghỉ, anh

tựa vào lưng ghế sofa “Nghe Á Đồng nói, đạo diễn Giản đã từng quan tâm đến Á Đồng trong một chương trình.” Anh vẫn còn nhớ lần trước Đan Á Đồng rõ ràng đã từ chối lời mời tham gia Trò chuyện với ngôi sao, nhưng sau khi nghe được tin Giản Nhã gọi điện đến thì lại đổi ý. Mà với tính cách của Đan Á Đồng, việc thay đổi ý định như vậy cũng không phải nhiều.

“Cũng không tính là quan tâm được. Lúc đó chỉ nghĩ cậu bé sẽ nổi tiếng thôi.” Giản Nhã cười cười “Thật không ngờ cậu ta lại phát lên tốt hơn dự liệu của tôi nhiều.”

Lộ Phàm đẩy kính mắt “Tôi sẽ làm cho cậu ấy nổi tiếng hơn nữa.”

Nụ cười trên môi Giản Nhã mờ đi, cô nhìn về quyết tâm trên gương mặt của Lộ Phàm “Có lẽ đứa bé này sẽ là nghệ sĩ còn lợi hại hơn Cảnh An Tước, bởi Cảnh An Tước có gì thì cậu ta cũng không hề kém cạnh, nhưng ngược lại Cảnh An Tước không có may mắn như cậu ấy.” Giản Nhã không phải người ngốc, Đan Á Đồng mặc dù có thực lực, cũng có thủ đoạn, nhưng đằng sau nếu không có sự nhẫn nại của Đường Nguyễn Khanh và Tiểu Kỳ Thâm luôn âm thầm hỗ trợ, thì những thủ đoạn kia nào có dễ dàng để cậu ta sử dụng như vậy. Đây là thuộc về may mắn của Đan Á Đồng.

“Nói vậy cũng không hẳn là may mắn, chẳng qua những người trợ giúp cậu ấy đều tin vào mắt nhìn người của mình.” Lộ Phàm gỡ xuống kính mắt, lộ ra con mắt dài nhỏ, khi anh gỡ mắt kính xuống, làm cho người khác cảm thấy vô cùng sắc bén “Nhân tố may mắn, cũng là phải thành lập trên thực lực. Đan Á Đồng chính là có năng lực khiến nhiều người cho cậu ấy may mắn như vậy.”

Giản Nhã nhíu mày, nhưng không có phản bác lại lời của Lộ Phàm. Bởi trong giới này, cũng chẳng chính thức có chuyện nổi trong một đêm, bởi vì trước một đêm này, những nghệ sĩ đó đã phải trả giá, nhưng há lại cho người bên ngoài có thể biết chuyện.

Trò chuyện với ngôi sao là một show đang có tỉ suất rating rất cao, và nó cũng là một chương trình được truyền hình trực tiếp. Vậy nên một khi nghệ sĩ tham gia chương trình lỡ lời một cái thì ngay cả cơ hội “chữa cháy” cũng không có. Đan Á Đồng đối với chương trình như vậy phần lớn đều cẩn thận ứng phó, nói chuyện tỏ ra hết sức tự nhiên.

Vu Nam sau khi giới thiệu Đan Á Đồng với khán giả xong, liền cùng cậu

chính thức bước vào nội dung chính thức của chương trình “Đây là lần thứ hai tôi và Á Đồng hợp tác chung với nhau. Lần đầu tiên tôi gặp Á Đồng thì cậu ấy đã là một mỹ nam rồi, không ngờ chỉ sau có nửa năm không gặp, mà Á Đồng đã từ mỹ nam thăng cấp lên thành quý công tử, làm tôi thật hối hận sau chương trình đợt đó không thể tìm cậu ấy chụp ít hình với xin chữ ký luôn.”

“Anh Nam cứ nói quá, theo em biết thì anh Nam vẫn là thích chụp ảnh chung với các mỹ nữ hơn.” Đan Á Đồng giao hoạt chớp mắt nhìn “Đừng tưởng anh dùng em làm bia đỡ đạn mà em không biết nhé. Anh Vu Nam đẹp trai như thế, vốn là mẫu người lý tưởng của rất nhiều mỹ nhân mà.”

Phim trường có tiếng cười nhỏ khúc khích truyền ra, mặt Vu Nam nhăn lại thành một cái túi, cười haha “Giờ thằng nhóc cậu thật sự càng ngày càng lợi hại, anh già đầu thế này còn bị trêu chọc, thật làm người ta đau lòng quá.”

Hai người có qua có lại, trêu chọc lẫn nhau, nhưng chẳng ai chiếm được miếng hời nào, trái lại khán giả phía dưới cũng như người xem TV thì thấy náo nhiệt, sung sướng không ngừng.

“Ây dà, Á Đồng quá giao hoạt nha, xem ra chiêu tìm đường cứu quốc của tôi là không thể thực hiện được rồi.” Vu Nam làm ra một bộ dáng trắng sãi thống khổ vì bị cắt đứt cổ tay “Đan công tử, chương trình giờ còn có mười phút nữa à, mà anh lại chưa hỏi được gì hết, em thương tình anh đi, ít nhất cũng để cho anh nhiều chuyện một chút chứ.” Nói xong, liền làm ra dáng vẻ đáng thương hề hề nhìn Đan Á Đồng. Chiêu khổ nhục kế này đúng là không có cách nào xử lý, Vu Nam cũng thật không ngờ một nghệ sĩ mới hai mươi tuổi đầu lại khó dò xét như vậy. Hai người đánh Thái cực lâu như vậy, mà hắn vốn là kẻ “lắm chuyện” thế mà cũng không hỏi được gì, ngược lại bản thân còn có chút xấu hổ trước khán giả nữa chứ.

Đan Á Đồng cũng hiểu quy tắc của cái giới này, cậu nhíu mày “Anh Nam đã nói vậy thì em cũng không có ý phản đối. Hỏi đi, bản công tử rất thẳng thắn nha.” Đan Á Đồng tự xưng bản công tử làm các fangirl bên dưới hét ầm lên, rõ ràng là đang cực kỳ hạnh phúc vì Đan Á Đồng thừa nhận nickname do mấy cô nàng đặt cho.

Vu Nam trong lòng cười khổ, cái này còn gọi là chuyên gia luôn, nhưng trên mặt làm bộ tỏ vẻ hiếu kỳ như cũ “Anh có thấy scandal của em và Tiểu

Thiên vương còn có cả Viêm Kiềm trên một vài tạp chí, em có cảm thấy ba người có chuyện phim giả tình thật không?”

Đan Á Đồng cười tíu mắt nhìn hắn, vuốt cằm nói “Ba người tụi em làm sao có thể phim giả tình thật được, dù cho ở nước ngoài có cho phép kết hôn đồng tính, nhưng cũng đâu có cho ba người cùng kết hôn ạ.”

Lời vừa nói ra, bên dưới liền truyền tới tiếng hét chói tai như muốn vỡ tung óc nhà, thỉnh thoảng còn có một số fan nữ hét lên mấy chuyện 3P gì gì đó nữa chứ.

Đan Á Đồng dường như không hề biết bản thân đã tạo nên âm thanh vang dội như vậy, tiếp tục nói “Mà cái chuyện phim giả tình thật này, một mình em thừa nhận cũng không được à, còn hai người kia nữa, một cây làm chẳng nên non mà. Thực ra thì từ trước tới giờ em cũng chẳng thấy hai người kia có ý gì với em, xem ra mọi người dù có muốn thấy cảnh phim giả tình thật thì cũng không thể rồi.” Nói xong, còn nhún vai đáng tiếc “Em cũng thấy đáng tiếc luôn.”

“Nếu nói như vậy là Á Đồng có cảm tình với hai người kia rồi?” Vu Nam tóm ngay lấy lỗ thủng trong lời nói của Đan Á Đồng, vội vàng hỏi lại.

Đan Á Đồng chớp mắt, nghiêng đầu nhìn các fan dưới sân khấu, vẻ mặt tủi thân nói “Nếu em nói không thích nhất định sẽ bị fan của hai người nộ ghét mất, em không muốn bị bọn họ anti đâu.” Nói đến đây, Đan Á Đồng nhìn ống kính làm ra biểu lộ đáng thương, lập tức khiến rất nhiều khán giả ngã trước màn hình TV.

“Mọi người nhất định phải hiểu là em rất quý trọng mọi người, ngay cả trong suy nghĩ, em cũng đều tôn trọng mọi người.” Nói xong, gật gật đầu, rồi nghiêng đầu nhìn sang Vu Nam, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Vu Nam, cực kỳ ngoan ngoãn gật đầu nói “Vâng, em rất yêu mến bọn họ.”

Hồ ly, Vu Nam nghiêng răng trong lòng, cái này là gì đây hả, đây chẳng phải là cho thấy cậu ta làm theo như mong muốn của mọi người sao, mà nói như thế lại được các fan thông cảm, tỏ ra một nghệ sĩ khả ái đáng thương nữa chứ, Vu Nam cười khô khốc nói “Xem ra Á Đồng quả thật rất quý mến các fan của mình.”

“Bởi không có người hâm mộ thì sẽ không có nghệ sĩ chúng em ạ.” Đan Á

Đồng cười ngây thơ nói “Là vì nhờ có mọi người mới tạo ra em hôm nay.” Hình tượng thiếu niên ngoan ngoãn lập tức chinh phục được bản năng làm mẹ chôn giấu trong lòng vô số fangirl, làm bên dưới lại truyền đến tiếng hét không ngừng, còn trước TV thì vô số cô bác chị em điên cuồng la lên.

Toàn bộ chương trình hiệu quả rất tốt, nhưng riêng Vu Nam lại cảm thấy vô cùng bức xúc, nguyên một chương trình, hắn chẳng đào được miếng đời tư nào của Đan Á Đồng, thêm cái vụ scandal kia, cậu ta mặc dù không giải thích, nhưng mấy lời kia còn có tác dụng tốt hơn cả đồng từ giải thích, giới giải trí này từ khi nào sinh ra một yêu nghiệt như vậy hả trời.

Dương Quân giờ phút này đặc biệt có thể hiểu được tâm tư của Vu Nam, hắn đồng tình vỗ vỗ Vu Nam đang ngồi uống nước ở sofa “Anh không phải người duy nhất đâu, con hồ ly ở đằng kia khiến rất nhiều người thấy bất lực, kể cả Tiểu Đại Thiên vương trong suy nghĩ của các anh đấy.”

Nói đến Tiểu Đại Thiên vương thì Vu Nam nhớ tới Tiểu Kỳ Thâm bây giờ đang ở sân khấu thu hình, lúc này chắc anh ta cũng đã quay xong, chỉ là không biết có thể gặp Đan Á Đồng không nữa.

Tại phòng hóa trang nào đó, Tiểu Đại Thiên vương vừa xong công việc liền vội vàng thay đổi trang phục, đứng dậy đi ra ngoài, bị Tạ Huân giữ chặt lại “Bây giờ Á Đồng mới xong việc, còn đang tẩy trang, cậu không cần phải gấp gáp như vậy.”

Tạ Huân cảm thấy có chút vô lực, hắn thế nào cũng chẳng mong muốn Tiểu Kỳ Thâm đến tham gia chương này là vì muốn “vô tình gặp gỡ” Đan Á Đồng đâu nha. Đột nhiên hắn có cảm giác, mấy thằng khi yêu thì chỉ số thông minh bằng không quả nhiên không phải là lời vô căn cứ. Vì cứ nhìn Tiểu Đại Thiên vương đang trong trạng thái yêu thâm đi, chỉ số thông minh còn ở tình trạng số âm ấy chứ.

-----oOo-----

Chương 83: Chuyện bé xé ra to [1]

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đan Á Đồng dựa người vào vách tường bên ngoài phòng hóa trang nghĩ lại

cảnh lần đầu tiên cậu tới đài truyền hình Tinh Không. Vừa lúc đó, có tiếng bước chân vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu. Cậu quay đầu lại thì nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm đeo kính mát màu cà phê, cùng Tạ Huân và hai người trợ lý đang hướng phía bên này đi tới, thật giống như một vị hoàng đế cao ngạo giá lâm, cả người tỏa sáng khiến người khác không thể nhìn thẳng vào được. Bây giờ ở trong giới này anh ấy chính là một vị hoàng đế, một siêu sao Thiên vương không ai sánh bằng, là một người đủ để cho mọi người trong giới phải tôn trọng.

Tiểu Kỳ Thâm cũng không để ý tới người nhân viên ân cần ở bên cạnh hắn mà chỉ nhìn đến thiếu niên đang đứng ở cạnh bức tường, đột nhiên hắn nhớ tới lần đầu tiên hắn nhìn thấy thiếu niên này. Cũng là ở bên ngoài phòng hóa trang này, lúc đó cậu bị người cùng nhóm nhốt ở ngoài cửa phòng, khi cậu thấy hắn thì cũng chỉ là ánh nhìn hờ hững, mà hắn cũng chỉ là đi ngang qua cậu. Nhưng dù là vậy, thì hắn vẫn còn nhớ kỹ tên của cậu, Đan Á Đồng.

Hắn gỡ kính mát xuống, không do dự đi về hướng Đan Á Đồng, không thèm để ý chút nào trên gương mặt mình giờ phút này có bao nhiêu nịnh nọt, cũng không quan tâm đến cảm của mọi người sau lưng đã rút hết xuống đất, Tiểu Đại Thiên vương cứ tiến tới bên người Đan Á Đồng, nói “Á Đồng, chương trình của em xong chưa? Nếu xong rồi thì chúng ta đi ăn tối nhé.”

Lúc này thì Vu Nam vừa đi tới phòng hóa trang, hắn cũng dờ nghiêng đầu nhìn Dương Quân vẫn còn bình tĩnh, ngón tay run rẩy như lá rụng trong gió thu “Này... Này...”

Dương Quân vỗ nhẹ vai hắn “Anh bình tĩnh chút đi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát mà.” Nếu Vu Nam mà thấy Tiểu Đại Thiên vương vì Đan hồ ly bùng trà dâng nước, đưa cơm gọt trái cây, cộng thêm chú ý đến quần áo giày dép, cravat, khéo anh ta sẽ điên luôn quá. Mọi người nói xem, sao người với người lại có sự khác biệt lớn đến vậy chứ, cứ như hắn nè, thấy chuyện mà mặt vẫn tỉnh như ruồi đó.

Vu Nam lắp bắp nói “Anh ta không sợ có scandal sao?”

“Scandal?” Dương Quân hừ một tiếng “Không chừng Tiểu Đại Thiên vương còn ước hai người bọn họ có scandal nữa là.” Nhưng thật đáng tiếc, cứ mỗi lần có scandal là Đan Á Đồng đều lạnh nhạt giải quyết hết. Kỳ thật

thì Tiểu Thiên vương cũng không phải dễ dàng gì. Vừa nghĩ như thế, Dương Quân lại cảm thấy Tiểu Kỳ Thâm thật đáng thương.

Lộ Phàm ở đằng sau hai người đi tới, đẩy mắt kính lên, nói “Giọng của mấy người to quá đây, Tiểu Đại Thiên vương nghe được hết rồi kìa.”

Quả nhiên vậy, Dương Quân ngẩng đầu lên thì thấy Tiểu Đại Thiên vương nhìn về hướng của hắn, liếc mắt một cái liền làm cho toàn thân hắn lạnh run. Meo meo meo, thật ra người nên được cảm thông phải là hắn a.

Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn về phía Lộ Phàm “Tôi nay còn có lịch trình không?”

“Có một tòa soạn muốn phỏng vấn cậu, thời gian hẹn là chín giờ tối nay.” Giọng của Lộ Phàm không thay đổi, nhưng ngược lại Tiểu Kỳ Thâm đang đứng kế bên Đan Á Đồng lại có chút thất vọng.

“Anh đổi thành ngày mai đi, tối nay tôi muốn được nghỉ ngơi.” Dứt lời thì quay sang nói với Tiểu Kỳ Thâm ở bên cạnh “Đi thôi, hôm nay em muốn đi ngủ sớm một chút.”

Đôi mắt Tiểu Đại Thiên Vương sáng ngời lên, trên mặt cũng nở một nụ cười hết sức rạng rỡ, thiếu chút nữa làm mù hết mọi cặp mắt ở xung quanh, nhưng giọng nói của hắn lại vô cùng nhẹ nhàng “Vậy bây giờ chúng ta xuống lầu đi. Anh sẽ đặt một phòng ăn riêng thật tốt tại Tháp Vị Hiên, ăn xong anh sẽ chở em về nhà.”

Mỗi người ở xung quanh lại mang một sắc mặt khác nhau mà nhìn xuống. Nhóm người cùng nhau ra khỏi phòng hóa trang, Lộ Phàm đi ở sau chót nhìn bóng lưng của Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm, như đang suy nghĩ điều gì đó, lại đẩy mắt kính lên để che dấu đi sự kinh ngạc trong mắt mình. Nếu anh nhớ không lầm, đêm qua Đan Á Đồng ngủ cũng được ít nhất tám tiếng, sao hôm nay lại có thể buồn ngủ sớm như vậy được?

Quả nhiên, cậu ta cũng không hẳn là luôn lạnh lùng nhỉ?

Đài truyền hình Tinh Không có đường chuyên dụng riêng cho các ngôi sao, Dương Quân cùng Đan Á Đồng đứng chờ những người khác lái xe tới. Đan Á Đồng đang chơi với cái điện thoại, thì đột nhiên một luồng sáng chói mắt chiếu tới, cậu nheo mắt lại nhìn về hướng của chiếc xe, trong

lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác không lành. Cậu liền lôi Dương Quân ra đằng sau cây cột để trốn, quả nhiên một chiếc xe lớn liền đâm thẳng vào thân cây cột.

Dương Quân sợ tới mức cả người tuôn ra mồ hôi lạnh. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Đan Á Đồng, phát hiện ánh mắt của cậu trong bóng tối sáng tới dọa người, nó giống như là cặp mắt của sói vậy, chỉ hơi động một chút sẽ liền đem đối phương ra xé nát, đối mặt với kẻ thù một cách lý trí và tàn nhẫn.

Một tia sáng lóe lên, Đan Á Đồng liền một cước đá Dương Quân ra “Bảo cảnh sát!”

Dương Quân cảm thấy có cái gì đó âm ảm ở trên mặt mình, đưa tay chạm lên, là máu! Sắc mặt hắn biến đổi, cũng không nhiều lời, trực tiếp bấm 110 rồi rất nhanh chóng trình báo sự việc. Quay đầu lại hắn thấy Đan Á Đồng đang bùm lấy vai trái của mình, máu tươi cứ theo cánh tay trái mà chảy xuống, mà người tập kích Đan Á Đồng lại bị cậu ta dùng một đầu gối áp xuống mặt đất, người nọ đang không ngừng giãy dụa.

Dương Quân lập tức tiến tới đè lên người nọ, không cho gã có cơ hội đứng lên. Lúc này hắn mới phát hiện ra người này chính là Cố Sâm, lông mày hắn nhăn lại, gã này chỉ sợ là vì bị Đan Á Đồng hủy đi sự nghiệp diễn viên của gã, sinh lòng hận thù mà làm ra loại chuyện này.

Giờ phút này đầu tóc của Cố Sâm bù xù, râu ria lởm chởm, dáng vẻ chật vật, gã hét to lên tới mức khàn cả giọng “Đan Á Đồng, mày là thằng khốn. Tao muốn làm thịt mày, đồ khốn nạn, súc sinh!” Gã muốn thoát khỏi sự kiểm chế của Đan Á Đồng và Dương Quân, lại bị hai người áp chặt đến mức chẳng nhúc nhích được.

Đan Á Đồng lạnh lùng nhìn xuống người ở trên mặt đất “Khốn kiếp! Súc sinh sao?[2] Vậy những chuyện anh làm ra trước đây thì là cái gì hả. Hàn Tinh chết đi thì anh tưởng mình sẽ thanh thản được sao. Anh tới nước này là đáng đời. Hồi đó anh mượn hơi Hàn Tinh để nổi tiếng, hôm nay tôi chỉ lấy lại thứ đó từ trên người anh trả lại cho Hàn Tinh thôi. Ai là súc sinh mà anh vẫn còn chưa rõ sao?” Nói xong, lại dùng sức đè đầu gối xuống mạnh hơn nữa, Cố Sâm ở bên dưới giận dữ kêu thảm một tiếng.

Bãi đỗ xe có cài đặt camera theo dõi, sự việc vừa xảy ra, bảo vệ của đài

truyền hình Tinh Không lập tức báo cáo cho đội trưởng. Nhóm người vội vàng hướng bãi đỗ xe chạy tới, mà bên trong đài truyền hình Tinh Không cũng là một mảnh hỗn loạn.

“Á Đồng!” Tiểu Kỳ Thâm lái xe tới nhưng không thấy người, chỉ thấy một chiếc xe với phần đầu xe bị đụng nát dừng ngay tại nơi Đan Á Đồng đứng chờ lúc này. Hắn kinh hoàng nhảy xuống xe, chỉ thấy duy nhất Đan Á Đồng cả người nhuộm đầy máu ở đằng sau cây cột, toàn bộ những thứ khác đều được hắn lựa chọn bỏ qua hết.

“Ở bên này, nhanh lên!” Năm, sáu người bảo vệ xông đến kiểm chế Cố Sâm. Đội trưởng nhìn thấy Đan Á Đồng với cánh tay vẫn còn đang chảy máu được Tiểu Kỳ Thâm kéo qua một bên, lập tức dùng bộ đàm gọi về đài báo cáo sự việc. Nghệ sĩ nổi tiếng lại bị người khác tập kích ngay tại đài mình, hơn nữa còn bị thương nặng, chuyện này nếu như xử lý không tốt, thì đây chính là bão tố trong giới giải trí.

“Cố Sâm! Anh hãy chờ đó cho tôi.” Sắc mặt Tiểu Kỳ Thâm sa sầm tới mức thật đáng sợ, hắn ôm lấy Đan Á Đồng “Anh sẽ được biết cái gì gọi là hồi hận!” Nói xong, quay đầu nói với Tạ Huân ở kế bên “Anh lái xe, chúng ta lập tức đến bệnh viện. Để Lộ Phàm và Dương Quân ở lại xử lý chuyện ở đây là được rồi. Không cần động vào hiện trường, cứ để cảnh sát đến xử lý.”

Đan Á Đồng thấy bộ dạng này của Tiểu Kỳ Thâm “Anh không cần phải khẩn trương vậy đâu, vết thương không sâu...”

“Em câm miệng lại cho anh!” Tiểu Kỳ Thâm cau mày lại, đây là lần đầu tiên hắn giận dữ như vậy trước mặt Đan Á Đồng “Còn không nhìn xem em đã mất bao nhiêu máu này!”

Khóe miệng Đan Á Đồng co giật, cuối cùng không có nói thêm gì nữa. Vết thương quả thực không sâu lắm, đại khái cũng chỉ rách da, chứ không tổn thương đến xương. Kiếp trước, cậu thường xuyên đánh nhau trong cô nhi viện, nên mấy vết thương này cũng chẳng đáng ngại gì. Nhưng cậu lại phát hiện cả người Tiểu Kỳ Thâm dường như đã run rẩy, trong lòng trở nên âm ập, rốt cuộc lời an ủi cũng không nói ra được.

“Em không khẩn trương, nhưng anh khẩn trương.” Tiểu Kỳ Thâm ôm cậu vào băng ghế sau của xe, gương mặt tối lại thật khó coi “Em yên tâm, anh

sẽ không cho Cố Sâm được sống yên ổn đâu.”

Khóe miệng Đan Á Đồng cong cong, cậu để yên cho Tiểu Kỳ Thâm lấy ra một cái khăn tay trắng tinh bọc lên miệng vết thương của mình. Sau đó cậu nghe hắt dài dòng lải nhải bên tai, rồi dần dần nhắm mắt lại, dựa vào ngực Tiểu Kỳ Thâm ngủ thiếp đi.

Giản Nhã cùng những người khác vội vàng chạy đến nơi thì nhìn thấy tình cảnh này, cô thở dài một hơi, nói với Vu Nam ở bên cạnh “Phiền toái thật.”

Vu Nam nhú mày “Cố Sâm này là óc heo hả trời?”

Giản Nhã lắc đầu “Có một số người có thói quen cần cảm giác được mọi người vây quanh chú ý đến. Vì sở thích này mà bọn họ có thể làm tất cả mọi chuyện. Nhưng một khi những người đó mất đi cái cảm giác này rồi, họ sẽ liền nổi điên lên, làm ra nhiều chuyện người ngoài không thể nào hiểu được. Chỉ là anh ta đã quên mất dù Đan Á Đồng bước ra từ cô nhi viện, nhưng sau lưng còn có một Tiểu Kỳ Thâm. Dù cho gia thế của Cố Sâm cũng không tồi, nhưng giờ chỉ sợ không đủ để cứu được hắt nữa.”

Vu Nam nhớ tới thái độ của Tiểu Kỳ Thâm lúc đối mặt với Đan Á Đồng, hắt lắc đầu, nghe kiểu nói chuyện của Giản Nhã, hắt liền biết lần này đài truyền hình Tinh Không sẽ đứng về phía nào rồi. Không có ai lại ngốc đến độ đi đắc tội với Tiểu gia. Cố Sâm lần này thật sự là xong rồi.

Cảnh sát quan sát thấy hiện trường như vậy, không mất nhiều thời gian liền nhận ra được sự tình không phải đơn giản, liền tại hiện trường lập biên bản với Dương Quân. Sau đó đưa Cố Sâm về đồn cảnh sát, cùng đi còn có Lộ Phàm và Dương Quân.

Trên đường đi tới đồn, không ngờ Dương Quân ngồi ở trong xe lại trầm mặc, Lộ Phàm liếc hắt, cười trêu chọc “Này, nhóc con, không phải cậu bị chuyện này hù cho chết khiếp rồi đấy chứ?”

Dương Quân mệt mỏi ngẩng đầu lên, ánh đèn lúc ẩn lúc hiện chiếu lên mặt hắt, có một loại áp lực khó nói nên lời “Vừa rồi, là Đan Á Đồng đã đẩy tôi ra.” Trên danh nghĩa là một trợ lý, mà hắt lại không làm được gì để giúp đỡ, đã vậy còn được người hắt phải chăm sóc bảo vệ cho mình. Loại cảm giác này như một cái gai đâm vào lòng hắt, khó chịu đến đáng sợ.

Lộ Phàm hiểu ý, khẽ thở dài “Cậu có phải cảm thấy thằng nhóc kia không cay nghiệt như trong tưởng tượng đúng không? Cậu cảm thấy mình hình như rất vô dụng phải không?”

Dương Quân không có gạt đầu, nhưng thái độ lại quả thực là cam chịu. Hắn vẫn không tài nào quên được cảnh thằng kia cầm con dao sáng quắc lao tới, khiến hắn tới giờ vẫn còn thấy khiếp đảm, còn cả áy náy khi thấy Đan Á Đồng bị thương.

“Trước kia tôi cũng từng có một nghệ sĩ như vậy, cũng từng cùng người đó gặp phải tình huống tương tự.” Lộ Phàm đẩy mắt kính lên “Nhưng cậu phải nhớ kỹ, sự áy náy là một thứ không thể dùng được. Cậu chỉ cần sau này toàn tâm toàn ý trợ giúp cậu ta, không phụ lòng cậu ta là tốt rồi.”

Hồi đó lúc hai người bọn họ bị chặn lại trong một con hẻm, Cảnh An Tước vì anh mà đã bị đánh một gậy, cuối cùng bị gãy xương mà phải nằm yên trong bệnh viện suốt một thời gian dài. Khi đó, anh đã tự nhủ với lòng rằng bản thân sẽ một lòng trợ giúp cậu ấy.

“Toàn tâm toàn ý sao?” Dương Quân nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trong lòng dần dần hiểu rõ, ánh mắt lại càng thêm kiên định. Cho dù nhân phẩm Đan Á Đồng ra sao, ít nhất lúc đối mặt với nguy hiểm cậu ta sẽ không chỉ quan tâm có mỗi bản thân mình, mà hắn là một người tự xưng là tâm địa thiện lương lại không hẳn có thể làm vậy được. Một người như thế, đúng là rất đáng để cho hắn toàn tâm toàn ý bảo vệ. Cần thận nghĩ lại, thiếu niên kia dù biểu hiện già dặn tới cỡ nào, cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đến hai mươi tuổi.

Trong bệnh viện, Đan Á Đồng vì được gây mê nên đã yên tĩnh nằm ngủ, chỉ là gương mặt vốn đã trắng nõn nay bởi vì mất máu quá nhiều mà trở nên trắng bệch. Tiểu Kỳ Thâm ngồi trong phòng bệnh, bàn tay cầm ly nước hơi run run lên.

Tạ Huân nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Kỳ Thâm như vậy, thở dài nói “Đề tôi gọi y tá đem tới cho cậu một cái giường. Ngày mai cậu còn có lịch trình, mà cậu cứ cố chịu đựng như vậy hoài cũng không phải là biện pháp tốt.”

Ly nước trong tay Tiểu Kỳ Thâm đã nguội lạnh từ lâu, hắn mỗi một nhấm

mắt lại “Anh Tạ à, bây giờ tôi căn bản ngủ không được. Tôi mà nhắm mắt lại là thế nào cũng thấy một mảng toàn máu đỏ. Thật là buồn cười, không ngờ tôi cũng sẽ có một ngày như vậy. Lâm Vũ Hân nói đúng, không phải cái gì mình coi trọng cũng đều sẽ ngoan ngoãn tới tay mình. Lúc trước tôi nói tỉnh bơ như thế là vì bản thân chưa từng yêu hết mình. Hôm nay tôi mới hiểu được, cái loại cảm giác lo được lo mất này mới chính là tình yêu.”

Hắn nghẹn ngào mở miệng nói tiếp “Anh Tạ, tôi xong đời rồi.” Lúc hắn nhìn thấy Đan Á Đồng cả người đầy máu, hắn dường như có cảm giác đây là tận thế. Hắn nhận ra loại cảm xúc mãnh liệt này chính là tuyệt vọng. Tiểu Kỳ Thâm hắn vậy mà lại sẽ có cảm giác tuyệt vọng.

Tạ Huân đổi cho hắn một ly nước ấm khác, chậm rãi nói “Thật ra thì cậu đã xong đời từ lâu rồi, chỉ là cậu không có phát hiện ra mà thôi.”

Tiểu Kỳ Thâm mở to mắt, đứng dậy đi đến bên cạnh Đan Á Đồng, sắc mặt dần dần trở nên kiên định “Anh Tạ, tôi muốn làm cho giới truyền thông từ từ chấp nhận hai chúng tôi.”

“Ách... Ừ.” Tạ Huân sờ sờ cái mũi, thật ra thì làm cho Đan Á Đồng chấp nhận cậu mới là công trình to lớn nhất đấy.

Tiểu Kỳ Thâm cũng không chú ý tới biểu hiện của Tạ Huân. Hắn cúi người xuống hôn lên đôi môi nhợt nhạt của Đan Á Đồng “Anh sẽ bảo vệ em, sẽ không cho phép ai làm tổn thương em lần nữa.”

Tạ Huân thấy một màn này thì ngược mặt lên nhìn trời than thở. Chỉ là bị một con dao bé tí rạch thành một miệng vết thương nhỏ xíu, vậy mà Tiểu Đại Thiên vương đã run rẩy gần cả nửa đêm. Giờ lại còn ở đây thú nhận tình cảm sâu đậm, bộ cậu ta cho rằng cậu ta đang đóng phim Quỳnh Dao chắc?!

Nhưng... Có lẽ, hai người này sẽ có thể hạnh phúc, có lẽ vậy.

Chú thích thêm:

Tên gốc: Bị thương cầu huyết

Ta tự đôi đũa, một phù hợp với phần nào đó tinh thần câu chuyện, hai là dễ hiểu, hehe. Ta có chủ trương Việt hóa nhất có thể mà, nên nàng/ chàng nào không thích cũng thông cảm nhé. (cuopbienmap)

Cầu huyết: (狗血/Gǒu xuè). Ageha: Xin mời các bạn ghé qua nhà của nàng Tiểu Diệp Thảo (ấn vào đây nè ^^) để đọc bài diễn giải của nàng ấy về từ này. Và một lần nữa xin cảm ơn nàng Tiểu Diệp Thảo đã cho phép mình dẫn link. ^^

2. Gốc: súc sinh người muối

Nàng Ageha đã rất công phu đi tìm mấy đoạn giải thích này. Cơ mà tóm lại một câu, thay vì chữ Mẹ mày, Bà mày... thì dùng muối người, ý chữ, và mang tính chất nhẹ nhàng hơn. (cuopbienmap)

Người muối: Ủ, từ này chắc có rất nhiều bạn đọc đam mỹ cũng đã từng gặp qua. Sau đây là phần giải thích từ này được trích từ một bộ đam mỹ khác, và mình đã được nàng Bạch Mộc bên tanghoatieukhuc.wordpress.com cho phép quote lại. Xin cảm ơn nàng Bạch Mộc một lần nữa. =)

[A nói]

“Thiếu niên người nghe đây, muối muối đương nhiên là có rất nhiều. Tỷ như:

/1/ muối muối ruột của người

/2/ biểu muối của người

/3/ đường muối của người

/4/ muối muối nhà hàng xóm

/5/ muối muối tàu tử người

/6/ muối muối tỷ phu người

/7/ muối muối cữu cữu người

/8/ muội muội đại bá người

/9/ muội muội hôn thê của người

/10/...

người hiểu rồi chứ?”

[B nói]

“Không hiểu!”

[A nói]

“Người muội chính là người muội chứ không phải ta muội, người muội chính là đứa nhỏ thuộc giống cái có quan hệ huyết thống thấp hơn với người mà mẹ người sinh ra, người muội nhỏ hơn so với người, cho nên gọi là người muội.

Nếu người không có muội mà người khác hướng vào mặt gọi người muội tức là không phải nói người muội. Mà người khác không biết người muội lại đối với người nói người muội vậy hẳn nói người muội chính là do mẹ người sinh, nhưng ngặt cái là trên thực tế mẹ người không có sinh người muội, thế là ở đây trước sau xảy ra mâu thuẫn.

Cho nên tổng hợp lại mà suy xét thì, người khác đối với người nói người muội kỳ thật chính là một câu ngoài cửa miệng ý chỉ ân cần thăm hỏi. Nhưng là, người khác ân cần thăm hỏi vì cái gì không hỏi đến mẹ người hay ba người hay bà nội của người ông nội của người mà chỉ ân cần thăm hỏi người muội đâu, cá nhân ta cho rằng đây là hiển thị cái cá tính, là chỗ đặc sắc của bản thân.

Vì thế kể từ bây giờ nếu người nghe được có người bảo với người người muội, người có thể hồi đáp lại hẳn một câu người muội cái đầu, nhưng mà xét thấy như vậy chưa đủ bộc lộ cá tính, nếu như cảm thấy muốn đặc sắc hơn thì có thể trả lời là người muội cái người muội.

Cuối cùng ta tổng kết rút ráo một câu, người muội là một vấn đề rất thâm ảo, hiện tại trình độ khoa học của chúng ta tuy là đã đạt đến trình độ lên

trời xuống đất, nhưng lại chỉ có thể hiểu được một cái bề mặt cực kỳ nhỏ bé của vấn đề này thôi a, huynh đệ.”

-----oOo-----

Chương 84: Cam tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sự việc Đan Á Đồng bị tấn công bị lộ ra, giới truyền thông kích động, giới giải trí lo lắng, còn các fan thì tức giận, hàng loạt bài viết chỉ trích Cố Sâm xuất hiện, so với hồi Hàn Tinh tự sát còn huyên náo hơn nhiều.

Một vài chuyên mục tư vấn tâm lý trên TV thậm chí còn mời cả chuyên gia tâm lý học nổi tiếng đến thảo luận về chuyện này. Rốt cuộc chủ đề kéo sang mặt tối của giới giải trí, xong rồi thì bàn đến cái thiện cái ác của con người, cuối cùng là chạy một lèo tới giáo dục thanh thiếu niên, rồi là những sai lầm trong cách giáo dục con cái của các bậc phụ huynh, và những hành vi không tốt của thế hệ thứ hai trong những gia đình phú quý. Nhìn chung là, chỉ có mỗi chủ đề vậy thôi mà kéo đến một loạt chuyện, nào là phát triển kinh tế, chuyện phóng vệ tinh, chế độ thi cử tại trường học, rồi áp lực của con người trong công việc...

Lần này, mọi vấn đề liên quan đến giới truyền thông đều do Lộ Phàm toàn quyền làm chủ, anh đã cho thấy mình là một người đại diện hàng đầu với những thủ đoạn sấm chớp. Mỗi lần mở cuộc họp báo, không bao giờ chỉ toàn trực tiếp chỉ trích Cố Sâm, mà trước là kiểm điểm bản thân làm người đại diện thất bại, còn nói Đan Á Đồng ngày thường hiền lành như thế nào, rồi anh thật không ngờ gặp phải chuyện như vậy. Tiếp luôn là phương diện quản lý cũng lỏng lẻo, và anh thật sự không ngờ Cố Sâm sẽ vì ghen ghét mà làm ra chuyện như thế,... Nói tóm lại, là tỏ ra một con thỏ nhỏ vô tội bị sói xám ghen ghét mà bị thương, hơn nữa nguyên nhân bị tổn thương của con thỏ nhỏ này là bởi vì cậu ta quá hiền lành, ngoan ngoãn, giống như những con vật lành tính mới có thể bị con sói xám đó tấn công đến độ thương tích đầy mình.

Trong đầu khán giả tự hiện lên N lần ánh mắt đáng thương của con thỏ nhỏ, cùng với hành vi hung ác của con sói xám, thành ra mọi người càng ngày càng ủng hộ Đan Á Đồng, rất nhiều người còn nói, cái ngữ cảm dao

gây thương tích cho người khác hẳn là ngồi tù rồi.

Lại có người truyền ra, bố của Cố Sâm chuẩn bị nộp tiền bảo lãnh cho Cố Sâm để gã được tại ngoại. Quần chúng phẫn nộ. Rồi có đơn vị truyền thông nói, Đan Á Đồng là trẻ mồ côi, còn gia thế của Cố Sâm không tệ chút nào, đường chạy tội cũng không ít, xem ra Đan Á Đồng lần này có thể sẽ không đòi lại được công bằng rồi.

Trên các trang web chính thức xảy ra chiến tranh, thậm chí trên đó còn xuất hiện một poll bình chọn, hỏi rằng pháp luật có thể xử lý chuyện này công bằng hay không.

Cũng có một số cây bút tại các diễn đàn lớn viết ra câu chuyện một cô nhi không có con đường lựa chọn, đồng thời còn hỏi công bằng trên đời này là ở đâu, con đường tương lai cho những đứa trẻ mồ côi là ở phương nào? Và thế là khiến các đồng chí trên mạng lẹ nóng quanh tròn, sau đó liền đồng lòng đòi phải dựa theo đúng trình tự pháp luật mà tiến hành thẩm lý và phán quyết sự kiện Cố Sâm cầm dao gây thương tích người khác.

Sóng này vừa xuống, lại có sóng kia lên, vốn tưởng Cố Sâm chỉ là cầm dao gây thương tích cho người khác, nhưng trên mạng lại truyền ra một đoạn clip, trong đó là cảnh Đan Á Đồng và trợ lý của cậu đứng gần cây cột trong bãi đậu xe, rồi có một chiếc xe điên cuồng lao tới hai người nọ, Đan Á Đồng kéo trợ lý tránh đi, sau đó thì thấy Cố Sâm mặt mũi hung tợn cầm dao xuống xe. Đoạn clip đến đây thì ngừng, nhưng tình hình là tất cả mọi người đã rõ, Cố Sâm không chỉ cầm dao gây thương tích cho người khác, mà còn có cả ý định mưu sát, tội thêm chồng chất.

Tiếp đó lại lần lượt truyền ra từng cảnh Đan Á Đồng cả người dính đầy máu, cả ảnh chụp hiện trường hỗn loạn cũng xuất hiện trên mạng. Chuyện càng lúc càng lớn, những người quan tâm thật sự, những kẻ cười ngửa xem hoa, đều nhất loạt rat trận, chỉ để yêu cầu có hai chữ, công bằng.

Dưới áp lực của dư luận cùng các phương tiện truyền thông, cơ quan pháp luật cũng không còn dám xử lý qua loa nữa, mà đương nhiên là công khai điều tra xử lý vụ kiện này, cuối cùng ngay cả luật sư biện hộ cho Cố Sâm cũng bị mọi người khinh bỉ một phen.

Bên ngoài sôi nổi nghị luận, hoảng hốt lo sợ, còn Đan Á Đồng thì lại nằm ườn trên giường bệnh cao cấp, vẻ mặt thoải mái dạo qua một quyển tiểu

thuyết, nhàn nhả đến độ làm cho Dương Quân chạy tới chăm sóc người hận không thể đập hai phát.

“Tôi nói nè, Đan thiếu gia à. Bên ngoài thì âm ỉ ngất trời, sao cậu cứ nhàn nhả như vậy thế hả?” Dương Quân đem quà của một số fan gửi tới đặt lên tủ ở bên cạnh “Đồ của fan tặng cũng sắp chất đầy phòng cậu rồi đấy, tôi chọn mấy thứ mang tới cho cậu nè. Mấy thanh sô-cô-la này chắc là hợp khẩu vị của cậu.”

Đan Á Đồng liếc mắt sang nhìn Dương Quân, ngáp một cái “Tôi đương nhiên nhàn nhả rồi, có Lộ Phàm giải quyết chuyện này, Cố Sâm còn có cơ hội đảo ngược tình thế sao. Biết rõ kết cục của anh ta rồi, tôi còn lo lắng cái gì nữa.”

Dương Quân rùng mình một cái, quả nhiên là hồ ly.

Cửa bị đẩy ra, liền thấy Tiểu Đại Thiên vương cửa cũng không gõ, cầm một cái bình thủy cứ thế mà đi vào. Cũng chẳng biết hẳn vừa rồi có nghe thấy lời Đan Á Đồng nói không nữa, chỉ là trên mặt vẫn là vẻ xán lạn như cũ.

Dương Quân lo lắng nhìn Đan Á Đồng, lại phát hiện đối phương căn bản chẳng có vẻ khẩn trương gì cả. Chẳng lẽ cậu ta không lo Tiểu Kỳ Thâm nghe được mấy lời cậu ta vừa nói sao? Người bình thường chẳng phải sẽ luôn che dấu mặt tối của chính mình sao?

“Anh đã kêu nhà bếp ninh cho em ít súp xương, em uống chút đi.” Tiểu Kỳ Thâm nói, rồi rót ra một chén, thử qua nhiệt độ trước rồi mới đem chén súp đặt lên tay phải Đan Á Đồng, sau đó ánh mắt rơi lên vai trái của cậu, ánh mắt trầm xuống.

Đan Á Đồng cũng không khách sáo gì hết, bung lên uống từng ngụm một.

Dương Quân nhẹ nhàng thở ra, may là hai người này không diễn cảnh buồn nôn “Anh dứt cho em, em một miếng, anh một miếng nhé”, nhưng Tiểu Kỳ Thâm phán một câu làm hẳn chút nửa thở không ra hơi, chết tươi tại chỗ.

“Anh đã gây thêm áp lực rồi, Cố Sâm nhất định sẽ bị phán tội nặng, nhà họ Cố anh cũng sẽ không để bọn họ sống thoải mái đâu.” Tiểu Kỳ Thâm

muốn sờ lên miệng vết thương của Đan Á Đồng, nhưng lại sợ tay chân vụng về làm đau đôi phương, nên cuối cùng đành rút tay lại.

Dương Quân vỗ vỗ ngực chính mình, hóa ra Tiểu Đại Thiên Vương cũng ác như vậy. Hồi nãy hắn cứ thắc mắc sao nét mặt Tiểu Kỳ Thâm chẳng thay đổi gì hết, hóa ra hai người đó đều là một loại, chẳng qua một người dùng âm mưu, một kẻ dùng quyền thế.

Đan Á Đồng uống xong súp, đưa chén sang tay Tiểu Kỳ Thâm “Vết thương của em ổn rồi, anh không cần lo lắng.”

Tiểu Kỳ Thâm trong lòng vui vẻ, em ấy vừa rồi hiểu hắn định làm gì sao? Hắn sung sướng nhận cái chén, đôi mắt đầy chờ mong hỏi tiếp “Uống nữa không?” Biểu lộ giống như là vừa nhận được đứa trẻ bé bỏng nào đó.

Đan Á Đồng mỉm cười “Không cần đâu.” Cậu nhìn lên cái đồng hồ trên tường “Hai giờ chiều rồi, anh hôm nay không có lịch làm việc sao?” Nói xong, thuận tay cầm quyển tiểu thuyết đặt cạnh đó lên, Tiểu Kỳ Thâm vừa rời đi là cậu sẽ đọc tiếp quyển truyện này.

Tiểu Kỳ Thâm oán giận nhìn quyển tiểu thuyết trong tay Đan Á Đồng, cầm lấy trái cây bên cạnh lên “Anh gọt trái cây cho em.” Hắn tuy không nói mình có việc phải đi, nhưng cũng không đi đâu hết.

Đan Á Đồng nhớ tới chuyện Tiểu Kỳ Thâm ngay cả rửa dưa leo cũng đánh rơi xuống nền nhà, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn gọt trái cây, thật bất ngờ là, gọt trông cũng được.

Thấy Đan Á Đồng chú ý tới mình, Tiểu Kỳ Thâm đắc ý lắm, nói “Trước khi đến đây, anh đã học qua ở chỗ Lâm Vũ Hân đấy. Thế nào, thành tích không tệ chứ?”

Đan Á Đồng nhìn vẻ đắc ý của hắn, cười thấp ra tiếng, đem quyển sách trong tay ném qua một bên, nhẹ gật đầu “Được đấy.” Nhìn ánh mắt dịu dàng của Tiểu Kỳ Thâm, ngay cả khóe miệng cong lên cũng thật nhu hòa, tuyệt không có chút giả tạo nào.

Hai người lại trò chuyện một hồi, Dương Quân ngồi cạnh đó thức thoir không quấy rầy hai người nọ, tìm một cái cớ rồi chuồn ra khỏi phòng bệnh. Chỉ chốc lát sau thì thấy Tiểu Đại Thiên Vương và Tạ Huân đi ra, Tạ

Huân còn đang mắng Tiểu Đại Thiên Vương gần đây lười biếng, tiêu cực các loại.

Dương Quân đứng ở hành lang nhìn bóng lưng hai người. Lần đầu tiên hắn cảm thấy, nếu là Tiểu Kỳ Thâm, một người đàn ông cũng được, Đan Á Đồng cùng anh ta ở bên nhau cũng không có gì không tốt, ít nhất anh ta là thật lòng đối xử tốt với Đan Á Đồng.

Đẩy cửa đi vào, phát hiện Đan Á Đồng lại không đọc tiểu thuyết, mà mặc quần áo của bệnh viện đứng trước cửa sổ, tay cầm quả táo đã gọt sạch sẽ nhìn đến gần người, nét mặt có chút bối rối, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi lại tìm không thấy đáp án.

Nhìn thấy hắn đến gần, Đan Á Đồng cầm lấy quả táo trong tay cắn một miếng, nuốt vào rồi đột nhiên mở miệng nói “Sắp xếp mấy thứ đi, tôi chuẩn bị xuất viện. Nhiệm vụ quay Ngàn năm không thể kéo dài được, thêm một ngày là mất thêm một đồng tiền, Lý Nam còn không lo đến chết ư.”

Dương Quân ngăn người “Nhưng vết thương của cậu...”

“Mấy vết thương này, hồi nhỏ tôi còn chẳng cần đến bệnh viện nữa là.” Đan Á Đồng cười nhạo một tiếng, nghiêng đầu nhìn Dương Quân hãy còn đang ngu ngơ “Không phải ai cũng được như các anh được chăm sóc chu đáo cho đến khi trưởng thành. Lúc đối mặt với kẻ thù, không thể mềm lòng được, nếu không kẻ thua chính là bản thân anh, đây là kinh nghiệm những năm này của tôi đấy.”

Dương Quân trầm mặc, những ngày hắn đi theo Đan Á Đồng, chỉ thấy một Đan Á Đồng thủ đoạn, mà lại quên mất thiếu niên này đã sinh sống trong hoàn cảnh như thế nào. Hắn mặc dù là trợ lý của thiếu niên, nhưng trong nội tâm nhiều khi không tán đồng với hành vi của cậu. Nhưng hắn đã quên mất một chuyện, bản thân đã lớn lên trong hạnh phúc, chưa từng chính thức thiếu thốn điều gì, còn nguyện vọng của những người kia cái gì cũng không có, bản thân như vậy, cẩn thận ngấm lại, quả là kém cỏi.

Đan Á Đồng dường như cũng không yêu cầu hắn đáp lại, cậu chỉ ngồi lên sofa gặm táo, phát ra những tiếng rột roạt, ăn xong quả táo liền thuận tay quăng đi, quả táo lọt vào sọt rác để cạnh đó. Cậu cầm lấy quyển tạp chí bên cạnh nhìn qua, dường như đã quên trong phòng còn có một người

đang đứng.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi sắp xếp mọi việc ổn thỏa.” Dương Quân ra khỏi phòng bệnh, thở nhẹ ra một hơi. Hắn hiểu ý Đan Á Đồng, nếu như không thể tiếp nhận những hành vi của cậu ta, có thể rời đi, nhưng hắn đã lựa chọn lưu lại.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía phòng bệnh, nhắc chân đi vài bước, lại gặp được một người hắn không ngờ tới, kinh ngạc hỏi “Cậu Lạc?”

Lạc Viêm Kiềm mặc một chiếc T-shirt màu trắng, trên mặt đeo kính mát thật to, ôm theo một bó hoa tươi trước ngực, đi theo phía sau là Hạ Tây Xuyên nhìn không ra biểu lộ.

Lạc Viêm Kiềm gật nhẹ đầu với hắn, thấp giọng hỏi “Dương Quân, vết thương của Á Đồng thế nào rồi?”

Dương Quân nghe nói Phi Ngu không cho Lạc Viêm Kiềm qua lại với Đan Á Đồng, nhưng thật không ngờ Lạc Viêm Kiềm lại đến thăm Đan Á Đồng. Hắn đầu tiên là sững sờ, rồi mới mở miệng nói “Cậu ấy ổn rồi, có thể chuẩn bị xuất viện sớm thôi.”

Lạc Viêm Kiềm khoe miệng cong lên một chút “Vậy là tốt rồi.”

Dương Quân cảm thấy Lạc Viêm Kiềm hình như cũng không phải đang cười, nhưng vì đối phương đeo kính mát, nên hắn nhìn không ra cảm xúc của đối phương, chỉ là cảm thấy đôi mắt sau mắt kính ấy cứ nhìn mãi cánh cửa phòng đóng chặt.

Lạc Viêm Kiềm đưa bó hoa cho Dương Quân “Tôi đi ngang qua đây, tiện ghé vô thăm. Tôi không vào trong đâu, anh giúp tôi đem hoa này vô là được.”

Cậu không phải Tiểu Kỳ Thâm, không liều lĩnh được, mà người cậu yêu là Cảnh An Tước, chứ không phải thiếu niên có phong phạm Cảnh An Tước. Chỉ khi nghĩ như vậy, cậu mới có thể cam lòng buông tay, không mãi đuổi theo ánh mắt của Đan Á Đồng.

Chỉ có như vậy, cậu mới có thể cam tâm, cậu yêu chính là Cảnh An Tước, không phải Đan Á Đồng!

Xoay người, không nhìn về kinh ngạc trong mắt Hạ Tây Xuyên, Lạc Viêm Kiềm đi đến giữa thang máy, mới phát hiện ngón tay ấn phím của mình có chút vô lực. Cậu cười khổ, hóa ra là không cam lòng. Nhưng cậu là con trai độc nhất của Lạc gia, còn trẻ thì có thể thoải mái bay nhảy, nhưng cuối cùng vẫn là phải gánh trách nhiệm của gia tộc. Dù thế nào thì cậu và Đan Á Đồng cũng sẽ không có kết quả.

Cho nên, coi như người cậu yêu vẫn là Cảnh An Tước, như vậy là tốt rồi.

-----oOo-----

Chương 85: Đại hồ Ly, tiểu hồ Ly và trung khuyến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đan Á Đồng nhìn bó hoa cắm trong bình, lông mi dài khẽ run lên. Thông qua Tiểu Kỳ Thâm, cậu đã hiểu được tâm tư của Lạc Viêm Kiềm, có điều Lạc Viêm Kiềm vẫn còn là một thiếu niên, cậu ta căn bản là không hiểu rõ lòng mình. Cậu ta không thể ngừng lưỡng lự giữa Cảnh An Tước và Đan Á Đồng, mà quên mất là làm cái gì cũng phải nghe theo trái tim của mình.

Đan Á Đồng cũng chẳng hiểu đứa trẻ kia yêu mến mình vì cái gì. Trong ấn tượng của cậu, kiếp trước cậu chưa từng gặp qua đứa bé này. Chẳng lẽ là yêu thích các nhân vật mà cậu đã từng sắm vai? Vậy thì đúng là một tình yêu quá ảo rồi.

Khép lại cuốn tiểu thuyết trong tay, để lộ ra mặt bìa có tựa đề “Truyện cổ tích Grimm” với phong chữ vàng, cậu dụi dụi đôi mắt đã hơi muốn nhắm lại, rồi trở mình trên giường chuẩn bị đi ngủ. Ngày mai phải xuất viện rồi, thời gian nhàn nhã của cậu cũng không còn nhiều nữa.

“Cậu Đan, cậu đang nghỉ ngơi à?” Một cô gái mặc đồng phục y tá, mặt hơi ửng hồng, đứng ở cửa nhỏ giọng hỏi vào, giọng nói còn mang theo chút dè dặt.

Đan Á Đồng mở mắt ra, ngồi dậy hỏi “Chị y tá, có chuyện gì không ạ?”

Cô y tá nhìn ra sau lưng mình “Có một ông cụ họ Tiểu tới thăm cậu, không

biết cậu có thời gian không...” Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ đi, cả người có chút run rẩy.

Đan Á Đồng thở dài, người ta cũng đã theo chị ta đến tận cửa, cậu còn có thể từ chối sao? Huống chi còn kèm thêm một chữ “cụ” nữa chứ, cậu có thể không nể mặt ông lão đó chút nào sao? Cậu mỉm cười “Ông Tiểu vào đi ạ.”

Cho đến khi cậu thấy Tiểu Hựu Thiên dẫn theo ba người đàn ông vạm vỡ tiến vào phòng bệnh của mình, thì cậu rốt cuộc cũng hiểu ra vì sao cô y tá đó lại run dữ vậy, là đã bị dọa sợ rồi mà. Liếc nhìn con cáo già đang mỉm cười, Đan Á Đồng giơ tay lên “Mời ông ngồi ạ.”

Tiểu Hựu Thiên bước vào phòng Đan Á Đồng, liền thấy trên đầu giường của cậu có cuốn “Truyện cổ tích Grimm”, ông già im lặng ngồi xuống cái sofa gần Đan Á Đồng nhất “Không ngờ cậu Đan lại thích đọc truyện cổ tích đấy.”

Đan Á Đồng ngoài cười nhưng trong không cười, nói “Là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương, bây giờ thì bù đắp lại thôi ạ.” Nhưng có điều, giọng điệu của cậu lại không làm cho người khác cảm thấy cậu thiếu tình thương.

“Than ôi, đúng là lời nói của một đứa trẻ sớm tự lập, thật hiểu chuyện.” Tiểu Hựu Thiên thở dài, nhìn Đan Á Đồng “Á Đồng so ra còn hiểu chuyện hơn hai thằng cháu của tôi đấy.”

Đan Á Đồng nhắm mắt làm ngơ “Cháu chỉ là một nghệ sĩ hèn mọn, làm sao có thể so sánh với hai anh ấy được ạ.” Cậu cười lạnh trong lòng, rốt cuộc vẫn là chuyển hướng sang chủ đề này sao?

Tiểu Hựu Thiên nhìn Đan Á Đồng đang mỉm cười, tay ông già vuốt lên cái đầu rỗng của cây gậy chống, động tác này là thói quen của ông khi bản thân có điều gì cần suy nghĩ. Tầm mắt Đan Á Đồng đảo qua động tác của ông, cũng không lên tiếng, chỉ chờ ông nói tiếp. Hai con hồ ly đều mỉm cười trong không gian đầy mùi thuốc súng này, khiến cho phòng bệnh trong lúc nhất thời yên tĩnh đến khác thường.

“Cậu Đan không hỏi tại sao tôi lại tới à?” Tiểu Hựu Thiên cười híp mắt hỏi.

“Đạ?” Đan Á Đồng nhướn mày “Không phải ông đến để thăm bệnh à?”

“Cậu coi như tôi tới thăm bệnh cũng được.” Tiểu Hựu Thiên đứng dậy, nói thẳng ra “Tử Mặc có tâm tư với cậu, cậu biết chứ?” Nói xong, cặp mắt sắc bén của ông chiếu thẳng vào Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng nghênh đón ánh mắt của ông, mỉm cười nói “Cháu lại cứ tưởng ông sẽ nói cháu đã dụ dỗ cậu hai Tiểu gia, sau đó ném cho cháu một tờ chi phiếu, làm cho cháu rời xa anh ấy đấy.” Nói xong, cậu nhún vai.

“Chuyện này thì tôi rất tiếc, dù sao thì tôi cũng không phải là biên kịch của giới giải trí.” Tâm tình của Tiểu Hựu Thiên dường như rất tốt, tuy tuổi đã cao nhưng vẫn còn biết đùa với Đan Á Đồng “Đây là tình cảnh thường xảy ra trong mấy bộ phim truyền hình tình cảm à?”

Đan Á Đồng nghĩ “Nếu là mười bộ phim, thì hết năm bộ là dùng chiêu này a.”

Tiểu Hựu Thiên khinh thường lắc đầu “Khó trách ngành công nghiệp điện ảnh lại suy thoái đến vậy. Đầu óc của mấy tên biên kịch đều là úng nước hết mà. Quả là có tiền thì vấn đề gì cũng có thể giải quyết được, trừ phi là không có đầu óc để dùng mà thôi. Nói cái gì mà mưa rào có sấm sét, cái tướng nam diễn viên chính như thế kia mà lại là công tử con nhà giàu; nếu trong nhà mà sinh ra một thằng cà chớn như vậy, thì chẳng thà xóa tên nó khỏi gia phả đi cho rồi.”

Khóe miệng Đan Á Đồng giật giật, thì ra ông cụ lớn tuổi vậy rồi mà còn phải để ý mưa bão với sấm chớp, cậu vội ho một tiếng, nói “Thật không ngờ ông lại hiểu biết rộng rãi như vậy.” Khó trách sao Tiểu gia đầu tư lại luôn thành công, hóa ra là vì có kiến thức phong phú như vậy.

Hai người nhờ vậy mà lại bắt đầu nói chuyện phiếm, trò chuyện từ thời tiết tới kinh tế, hết kinh tế sang những chuyện hồi còn nhỏ của Tiểu Kỳ Thâm. Sau một hồi thì ông cụ cũng chịu ra về, chỉ còn lại Đan Á Đồng cầm trong tay cuốn “Truyện cổ tích Grimm”, khó hiểu nhìn về hướng cái cửa phòng đã đóng chặt. Rốt cục lão cáo già này tới là để làm gì?

Ngày hôm sau xuất viện, không ngoài dự đoán thấy được một đám phóng viên đông đúc chờ sẵn trước cửa bệnh viện. Gương mặt tái nhợt của Đan Á

Đồng ở trước mặt đám truyền thông như lang như hổ này thật có vẻ nhỏ bé và yếu ớt. Cậu đối mặt với các câu hỏi của phóng viên phần lớn là tỏ vẻ mờ mịt, hoang mang, cuối cùng có một phóng viên đề cập tới sự việc đã xảy ra, càng dọa cho khuôn mặt của cậu trắng bệch không còn chút máu, dường như cậu không muốn nhớ lại sự cố đêm đó.

Hoàn toàn tin tưởng vào sự nỗ lực của những vệ sĩ do Thiên Quan phái tới, Đan Á Đồng rút cục cũng xuyên qua được biển phóng viên dày đặc này, ngồi vào trong xe van. Cậu nghe những tiếng chóp chóp không ngừng vang lên ngoài cửa, trên gương mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười mờ nhạt.

Sau khi Lộ Phàm lên xe, xe liền chậm rãi rời đi. Anh nhìn Đan Á Đồng đang mỉm cười, lên tiếng nói “Xế chiều có một cuộc họp báo, cậu hãy chuẩn bị một chút đi, nhưng không cần phải có tinh thần quá.”

Đan Á Đồng chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không nói thêm gì cả, rồi nhẹ gật đầu.

“Ông Tiểu, ông rất thích cậu nghệ sĩ nhỏ kia à?” Người đàn ông ngồi ở một bên nhìn chiếc xe van rời đi, nhin không được mở miệng hỏi.

Tiểu Hựu Thiên cũng hiếm khi có tính nhẫn nại, nên cũng không trách hấn ta lắm chuyện “Cháu trai tôi đã là một Brokeback¹ rồi, ít ra tôi cũng muốn có được một đứa cháu dâu nhìn thuận mắt một chút.”

¹Brokeback Mountain (tạm dịch là Núi Brokeback) là phim Mỹ của đạo diễn Trung Quốc Lý An, phỏng theo một truyện ngắn cùng tên của nữ tác giả Annie Proulx (từng đoạt giải Pulitzer). Brokeback Mountain nói đến mối tình giữa hai chàng cao bồi ở miền Tây Hoa Kỳ vào những thập niên 1960, 1970, 1980. (Theo Wikipedia)

Khóe miệng của người đàn ông kia co quắp lại, hẳn không biết có nên nói hay không, lỡ đối phương lại không vừa mắt cháu trai ngài thì phải làm sao đây? Nhưng lại nghĩ đến cái tật xấu hay bao che của ông cụ, hẳn thông minh lựa chọn không lên tiếng, mà lái chiếc xe van Mercedes-Benz màu đen rời khỏi cảnh tượng ồn ào này.

Sự náo nhiệt của buổi họp báo chiều nay có thể so với một cái chợ. Đan Á Đồng mặc một bộ vest màu đen giản dị, ngồi ở bên trái cậu là Tiểu Đại Thiên vương, bên phải là Lộ Phàm. Cậu cũng không nói được hết lời, nét

mặt mặt mỗi nhìn xuống dưới sân khấu, khuôn mặt trắng nhợt càng nổi bật trên bộ vest đen, làm cho người khác cảm thấy trắng bệch tới dọa người.

Có sự hiện diện của hai Đức Phật lớn là Tiểu Kỳ Thập và Lô Phàm ở đây, nên cũng chẳng có ai trong giới truyền thông dám làm khó dễ người bị hại là Đan Á Đồng. Nhìn bộ dạng tiều tụy của đối phương, nếu ai mà còn dám gây khó dễ, thì xin hãy nghĩ xem khán giả có thể dùng nước miếng mà dìm chết bọn họ luôn không.

Giờ khắc này, khí thế Thiên vương của Tiểu Kỳ Thập toàn bộ đều triển khai, các đài truyền hình ở đây dường như đều có thể nhận ra được những lời nói sắc bén của hắn. Nếu Cố Sâm mà có mặt ở đây, ánh mắt như dao găm của Tiểu Đại Thiên vương nhất định sẽ cắt gĩa thành ngàn mảnh nhỏ.

“Là nghệ sĩ cùng một công ty, ngoài đời tôi và Á Đồng cũng rất thân với nhau, nên tôi rất tức giận khi một chuyện như vậy lại xảy ra.” Tiểu Kỳ Thập uống một hớp nước, ánh mắt quét xuống phía bên dưới, tất cả mọi người ở đây đều có thể cảm nhận được cơn giận dữ của hắn “Tôi và Cố Sâm cùng nghề với nhau, đạo đức anh ta ra sao, tôi cũng không muốn nhiều lời. Nhưng đối với chuyện của Hàn Tinh, chuyện của Á Đồng, thì tôi thật sự rất phẫn nộ. Dù thế nào thì tôi cũng chỉ hy vọng mọi người có thể lấy lại công bằng cho Hàn Tinh và Á Đồng.”

Đây là lần đầu tiên ở trước mặt giới truyền thông, Tiểu Kỳ Thập công khai xác nhận cái chết của Hàn Tinh có liên quan đến Cố Sâm, và cũng là lần đầu tiên ở trước mặt bọn họ hắn nói năng cứng rắn như vậy. Mọi người trong giới đều là người thông minh, nhân vật lớn của giới giải trí đã cho biết rất rõ ý tứ của mình rồi thì còn ai mà không dám làm theo chứ.

Các tay phóng viên đều ra vẻ mình đã hiểu, lời nói bất giác mang theo một chút nịnh nọt, hỏi thêm một vài câu cũng là theo hướng tốt cho Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng nhìn Tiểu Kỳ Thập ở bên cạnh mình, đột nhiên than trong lòng, hồi đó cậu cũng là siêu sao Thiên vương mà sao không được đãi ngộ tốt như vậy. Điều kiện gia đình vẫn là rất quan trọng à, cứ nhìn đám truyền thông bây giờ đã biến thành bộ dạng chân chó hết rồi này đi.

Giải quyết xong nhóm truyền thông, Tiểu Kỳ Thập cũng không dám lộn xộn mà ngoan ngoãn ngồi trên xe của Đan Á Đồng. Khí thế Thiên vương

giờ phút này chẳng còn sót lại chút nào “Á Đồng, buổi tối chúng ta cùng đi ăn cơm nhé. Ngày mai chúng ta còn phải quay phim, đồ ăn của đoàn chẳng có tí dinh dưỡng nào, hay là chúng ta ăn một bữa thật ngon trước khi tới đoàn làm phim nha.”

“Sao em cảm thấy anh đây là đang dỗ con nít thế hả?” Đan Á Đồng nhướn mày “Chiều này cũ xì rồi.”

Lộ Phàm ngồi bên cạnh lại đẩy đẩy cái mắt kính lên, tỏ rõ anh là người tàng hình. Dương Quân thì rút di động ra, làm bộ là muốn gọi tin nhắn. Còn Tạ Huân thì trực tiếp nhìn ra ngoài cửa sổ, cho thấy hẳn cái gì cũng không nghe được.

Tiểu Đại Thiên vương bị Đan Á Đồng phán cho một câu như vậy mà mặt mày cũng không lộ ra một tia khó chịu, chỉ cười hì hì nói “Vậy thì em cứ đi theo anh là được rồi.”

Đối với loại hành vi này của Tiểu Kỳ Thâm thì Đan Á Đồng chỉ là bất đắc dĩ thở dài “Em muốn ăn hải sản.” Vừa nói câu này xong, Đan Á Đồng liền cảm thấy sau lưng Tiểu Kỳ Thâm hình như có một cái đuôi không ngừng lắc qua lắc lại.

“Không thành vấn đề. Anh biết có một tiệm hải sản ngon lắm, chờ em nghỉ ngơi cho khỏe rồi anh sẽ dẫn em đi.” Cặp mắt xinh đẹp của Tiểu Kỳ Thâm khi cười lên liền thành hai mảnh trăng khuyết, ba người đi theo thấy vậy liền không khỏi có chút chua xót trong lòng.

Tiểu Đại Thiên vương à, cậu thiệt là ngốc tới hết thuốc chữa mà, chỉ có mỗi một câu như vậy mà cậu đã vui sướng tới chừng này sao? Trong lòng Dương Quân lẳng lặng cảm thông cho Tiểu Đại Thiên vương, chẳng qua cặp mắt khoái trá xem náo nhiệt đã bán rẻ lương tâm của hắn, thế nên hắn chỉ là lẳng lặng, lẳng lặng cảm thông cho Tiểu Kỳ Thâm mà thôi nha.

Tạ Huân thở dài vô số lần trong lòng, một người đại diện như hắn thật không thể nào ngờ tới một Tiểu Kỳ Thâm kiêu ngạo như vậy lại sẽ tuột xuống tới nước này, đã vậy lại còn yêu một thằng con trai mới là vị thành niên nữa chứ. Nhìn gương mặt đầy nịnh nọt với nụ cười sáng chói của Tiểu Kỳ Thâm, hắn cảm thấy hai con mắt của hắn bị nụ cười đó thiêu tới mù luôn rồi.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Đường Nguyễn Khanh, nếu như hỏi đó anh ta có thể học Tiểu Kỳ Thâm như vậy, quán chặt lấy Cảnh An Tước, thì kết cục phải chăng sẽ được sửa lại. Bây giờ chẳng phải Đan Á Đồng đang từ từ tiếp nhận Tiểu Kỳ Thâm sao?

Đan Á Đồng mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, cậu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe, người đi đường đã bắt đầu căng dù lên, bên ngoài trời đã mưa sao?

Mưa trút xuống càng lúc càng lớn, Lộ Phàm đột nhiên mở miệng nói “Mấy năm trước Cảnh An Tước đã ở cái khu này đem cậu nhỏ của Lạc gia trốn đi bụi trở về nhà. Không ngờ giờ lại ngang qua đây khi trời đang mưa lần nữa.”

Đuôi lông mày Đan Á Đồng giật giật, nhưng trên mặt không có biểu lộ gì. Ngược lại sắc mặt Tiểu Kỳ Thâm biến đổi, khó trách tại sao thằng nhóc kia ở trước mặt giới truyền thông lại nói nghệ sĩ cậu ta thích nhất là Cảnh An Tước. Hắn bất giác nhìn về phía Đan Á Đồng, muốn tìm ra một chút manh mối từ đôi phương, nhưng đáng tiếc là đôi phương vẫn lạnh nhạt như cũ.

Mưa tí tách rơi xuống, cũng không còn ai nhắc tới người đã mất.

Đan Á Đồng thở dài trong lòng, thì ra Lạc Viêm Kiềm đã từng gặp mình. Khi đó cậu ta chỉ là một thằng nhóc con hơn mười tuổi, thật không ngờ, đứa bé kia lại cố chấp đến vậy.

Chẳng qua loại tình cảm này cũng không phải là tình yêu, mà càng giống như là một loại ám ảnh. Chính cậu đúng lúc xuất hiện nơi đó, đã cho Lạc Viêm Kiềm một lời giải của một nhiệm vụ hoàn hảo. Nếu như không phải là chính cậu xuất hiện, thì cũng sẽ có một người khác đóng vai trò này. Người đó có thể là đàn ông, cũng có thể là đàn bà, và cậu chỉ là người đã xuất hiện ngay thời điểm đó thôi.

Điện thoại của Lộ Phàm vang lên, sau khi nói chuyện xong, Lộ Phàm nhìn sang Đan Á Đồng “Tổng giám đốc kêu cậu về công ty, anh ta có chuyện muốn nói với cậu.”

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, cũng không hỏi tại sao. Cái điểm này khiến Lộ Phàm thấy cậu rất giống Cảnh An Tước, bởi vì khi Cảnh An Tước nghe

lệnh từ cấp trên xong cũng sẽ không bao giờ hao tâm tổn sức hỏi lý do, vì có hỏi thì cũng vô dụng.

Đan Á Đồng và Cảnh An Tước có một tật xấu rất giống nhau, chính là lười.

Cặp mắt Tiểu Kỳ Thâm lóe sáng, hắn không nói gì, nhưng dường như trong lòng cũng có cân nhắc riêng về hành động này của Đường Nguyễn Khanh.

-----oOo-----

Chương 86: Ba người đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đan Á Đồng có một cảm giác, một cảm giác rất mãnh liệt, ánh mắt Đường Nguyễn Khanh là đang xuyên qua cậu mà nhìn một người khác. Cậu uống một ngụm cà phê, tránh đi ánh mắt của Đường Nguyễn Khanh, tầm mắt của cậu rơi lên bàn tay cầm ly cà phê của y.

Đường Nguyễn Khanh năm nay đã 30 tuổi. Cậu đột nhiên nghĩ, đàn ông 30 tuổi mà độc thân chính là kim cương trong mắt phụ nữ. Nhưng điều làm cậu bất ngờ là, dù tin đồn về người này rất nhiều nhưng cậu lại chưa từng thật sự thấy anh ta là nhân vật chính của scandal tình ái nào. Chẳng lẽ chỉ là chơi đùa mà thôi?

“Á Đồng, làm Đại sứ từ thiện là phải thực hiện nghĩa vụ tuyên truyền mà không có cát-xê đấy, cậu nghĩ sao?” Đường Nguyễn Khanh mở tập tài liệu, lấy ra giấy tờ đưa cho Đan Á Đồng xem “Nhân viên phúc lợi cảm thấy cậu rất phù hợp với yêu cầu, hơn nữa hình tượng của cậu cũng tốt, nên mới chuẩn bị đến tìm cậu.”

Đan Á Đồng đảo mắt qua tập tài liệu, nhấp một hớp cà phê, nói “Tôi đồng ý. Tổng giám đốc, còn chuyện gì nữa không?” Đối với cậu, được làm người phát ngôn kêu gọi quyên góp tiền bạc cho những đứa trẻ mồ côi cơ nhỡ không nơi nương tựa chính là một vinh dự to lớn. Dù sao thì để làm được một người phát ngôn công ích, theo một cách nói khác, đó chính là dùng lời nói thuyết phục người khác thì cũng phải là có chút địa vị trong

giới mới được.

Đường Nguyễn Khanh mỉm cười nhìn cậu “Cậu có việc gì gấp hả?”

Đan Á Đồng cong cong khóe môi “À, Tiểu ca muốn cùng tôi dùng bữa tối, đang chờ tôi ở bên ngoài.” Đặt tách cà phê xuống, Đan Á Đồng tiếp tục hỏi “Còn có chuyện gì khác không ạ?”

Đường Nguyễn Khanh cười cười, lại mang theo vẻ cô đơn. Nếu như lúc trước bản thân cũng dũng cảm như Tiểu Tử Mặc, có lẽ Cảnh An Tước cũng sẽ không coi y như khách qua đường, mà bây giờ y cũng sẽ không phải chạy quanh tìm kiếm bóng dáng người đó trên thân thể một người khác. Đối với thiếu niên này, tận sâu trong trái tim y, là để ý. Y đứng dậy, cầm lấy áo khoác, nói “Không còn gì nữa. Tôi cũng chưa ăn tối, đã vậy thì chúng ta ăn chung đi.”

Đan Á Đồng từ từ đứng dậy, đối với hành vi mặt dày của Đường Nguyễn cũng không tỏ ra vẻ gì, lúc cửa vừa mở ra liền thấy Tiểu Kỳ Thâm đã đứng chờ ở bên ngoài.

Tiểu Kỳ Thâm quay đầu lại thì nhìn thấy Đan Á Đồng, khóe miệng còn chưa kịp cong lên thì đã thấy Đường Nguyễn Khanh đi sau lưng cậu, thế là gương mặt anh tuấn trầm xuống, nhưng rất nhanh khôi phục lại nụ cười như mọi khi “Giờ anh tan ca à?” Tan ca rồi thì nhanh về nhà anh đi chứ.

“Ừ.” Đường Nguyễn Khanh cười tủm tỉm nói “Vừa rồi nghe Á Đồng nói hai người muốn đi ăn tối, đúng lúc anh cũng chưa ăn nên đi cùng luôn. Chú không chào đón anh hả?” Á Đồng không phản đối, chú lại có thể sao?

“Đương nhiên là hoan nghênh rồi.” Tiểu Kỳ Thâm quàng tay lên vai Đan Á Đồng “Anh họ đã đến trước mặt rồi, hơn nữa còn là trưởng bối của em nữa.”

Đường Nguyễn Khanh nhìn cánh tay của Tiểu Kỳ Thâm khoác trên vai Đan Á Đồng, dời tầm nhìn, mỉm cười đi trước, gương mặt vốn đang tươi tỉnh dần trầm xuống.

Dọc đường thỉnh thoảng sẽ có một vài nhân viên đi ngang qua chào hỏi bọn họ, sau đó thì đều rất yên tĩnh. Băng qua những dãy hàng lang thật dài, Đường Nguyễn Khanh đột nhiên dừng bước lại, nhìn một con bướm đậu

trên tấm thủy tinh. Một mỗi nên nghỉ ngơi sao?

Đan Á Đồng theo tầm mắt Đường Nguyễn Khanh nhìn lại, lông mi dài khẽ run lên. Không ngờ đó là một con bướm trắng nổi bật trong sắc trời chiều đang đậu trên cửa sổ, ánh tà dương nhuộm lên chiếc cánh trắng một màu vàng thật đẹp, thỉnh thoảng nó sẽ vỗ vỗ đôi cánh nhỏ xíu một cái. Nghĩ đến nguyên nhân Đường Nguyễn Khanh thất thần, nét mặt cậu hơi đổi, rú mí mắt xuống, mở miệng nói “Tổng giám đốc, dừng lại làm gì, phải đi thôi.”

Đường Nguyễn Khanh nghiêng đầu nhìn thiếu niên đắm mình dưới trời chiều, mái tóc mềm mại, gương mặt thanh tú, còn có vẻ mặt thần nhiên, cứ như vậy trong nháy mắt, y dường như đã thấy lại được người kia mấy năm về trước.

“Cảnh...” Y bỗng hoàn hồn, người trước mắt này không phải, người kia đã mất rồi. Y cười khổ “Đúng vậy, phải đi sớm thôi.” Phải đi sớm thôi, bản thân dù có bất động tại chỗ, cũng chờ không được người kia.

Những năm qua mọi sức lực của y đều tập trung cho Thiên Quan, những sản nghiệp khác của Đường thị đều bị y xem nhẹ. Cẩn thận ngẫm lại, hành vi của y thật khờ. Lúc bản thân có thể nắm bắt thì lại đứng yên, đến khi người kia không còn nữa, y lại ở nơi này nhớ nhung. Nhưng mọi thứ vốn đã chẳng còn, đã chẳng còn từ lâu.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn con bướm bay đi, gương mặt không cảm xúc dời đi tầm mắt, dường như không phát hiện ra Đường Nguyễn Khanh thất thần, không phát hiện ra Đan Á Đồng trong nháy mắt đã cứng ngắc, chỉ là nắm lấy vai Đan Á Đồng, cố lộ ra một tia cười, nói “Không còn sớm nữa, chúng ta đi nhanh lên thôi.”

Bữa tối rất kỳ quái, Đường Nguyễn Khanh nhìn Tiểu Kỳ Thâm ân cần giúp Đan Á Đồng lột vỏ tôm, mà Đan Á Đồng lại rất thoải mái ăn, cứ như chuyện vốn dĩ là như thế. Đường Nguyễn Khanh rốt cục có thể hiểu được vì sao lúc Trương Phong nói về những hành vi của Tiểu Kỳ Thâm khi theo đuôi Đan Á Đồng mặt lại méo xẹo như vậy. Bộ dạng ân cần này, thật sự làm y khó mà tin được đây là chính là người y đã quen suốt hai mươi lăm năm qua, cậu hai Tiểu gia kiêu ngạo trong trí nhớ, một cậu ấm ngay cả chăn còn đắp không xong, lại sẽ như một người bình thường đòi đối xử tốt với người trong lòng.

Ăn một bữa cơm, Đường Nguyễn Khanh thấy Tiểu Tử Mặc căn bản chẳng động đũa được mấy, ngược lại Đan Á Đồng ăn đến thỏa mãn. Y nhìn Tiểu Tử Mặc tao nhã lấy khăn lau đi nước dính trên tay khi lột vỏ tôm, vẻ mặt đầy nịnh nọt khi nói chuyện với Đan Á Đồng, đột nhiên y nở nụ cười. Bản thân những năm qua vẫn luôn không thích một Tiểu Kỳ Thâm chơi bởi lâu lâu, hôm nay xem ra cậu ta còn sống tự tại hơn y, ít nhất dám yêu dám hận. Nhìn thẳng nhóc này, thật ra cũng không đáng ghét lắm.

Nhưng, nhìn cậu ta bên cạnh Đan Á Đồng, trong lòng y có một loại chua xót khó nói lên lời. Khi nhìn thấy Đan Á Đồng cười với Tiểu Kỳ Thâm, loại cảm giác khó hiểu này giờ càng thêm rõ ràng.

Cơm nước xong xuôi, lúc đi ra đã là mười giờ đêm. Đường Nguyễn Khanh nhìn Tiểu Kỳ Thâm xuống xe, giúp Đan Á Đồng mở cửa xe, đóng cửa xe, một loạt động tác được thực hiện một cách thuần thục, liền biết rõ đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu ta làm vậy. Y bật cười nhìn chiếc xe lái đi xa, ngồi vào trong chiếc Ferrari của mình, sự mát mát trong nội tâm càng lúc càng lớn.

Mở CD trong xe, giai điệu quen thuộc vang lên. Y khởi động xe, nỗi lòng không bình tĩnh lại được, giọng nam đầy sức hút không ngừng vang lên “Anh muốn em trở về, anh muốn em trở về, nhưng em đã sớm rời đi, đã xa mất rồi. Trở về đi! Mà, cũng phải quên thật rồi...”

Y đã nghe ca khúc Quay về của Cảnh An Tước vô số lần, bài này làm y khó có thể tiếp nhận, quên đi, quên đi, nếu như từ này có thể làm được dễ dàng như lời nói, thì trên thế giới này cũng sẽ không tồn tại cái từ gọi là “ái tình” rồi.

Đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, y như ma xui quỷ khiến đổi sang CD khác, bỏ Ngàn năm của Đan Á Đồng vào. Bìa album mang đến một cảm giác mờ ảo siêu thực, thiếu niên áo trắng dựa vào cột khắc hoa màu đỏ nhìn mây chồng mây lượn lờ trên bầu trời bao la, bàn tay trắng muốt có chút mở rộng về phía trước, dường như là muốn bắt tay ai đó, lại như đang đợi ai tới cầm lấy tay cậu ấy. Bốn phía sương mù giăng kín, chỉ có thể thấy rõ chính là gương mặt thanh tú của thiếu niên, cùng với đôi mắt sáng rõ.

Tiếng nói linh hoạt kỳ ảo, còn có sự nồng nàn của một mối tình chờ đợi đã ngàn năm, ca khúc Ngàn năm này khiến trái tim Đường Nguyễn Khanh có chút rung động. Y cười khổ, khó trách bài hát này có thể leo lên vị trí No.1

của tất cả các bảng xếp hạng. Khúc ca có hương vị mê hoặc lòng người, làm người nghe nhin không được sa vào chuyện tình vô vọng này, cho dù y là một kẻ lặn lội bao năm tại thương trường, cũng khó trách không khỏi sinh ra xúc động, đừng nói đến những chàng trai cô gái trẻ tuổi.

Ngàn năm vừa qua đi, y rất tinh tường phát hiện ra ca khúc Quay về. Đan Á Đồng cover lại Quay về được giới truyền thông khen ngợi rất nhiều, nhưng y lại chưa bao giờ chăm chú nghe xong dù chỉ một lần. Cũng chẳng rõ vì sao y không có đủ dũng khí nghe hết phiên bản cover của cậu.

Nhưng lúc này đây, y lại muốn nghe cho hết, ít nhất phải làm cho y hiểu được, Đan Á Đồng và Cảnh An Tước rốt cuộc tương tự nhau chỗ nào, và có những điểm nào khác biệt.

Cùng một lời nhạc, cùng một giai điệu, nhưng không cùng một người biểu diễn, tiếng nói của thiếu niên và tiếng nói của thanh niên cũng khác nhau. Tiếng ca của Cảnh An Tước mang theo tang thương, dường như người hát ca khúc ấy đã từng trải qua biết bao thăng trầm của cuộc đời, cuối cùng cũng không thể quay lại điểm khởi đầu của hành trình. Đan Á Đồng thì khác, giọng ca của cậu ấy mang theo hoài niệm, cùng lời tạm biệt bình yên, cậu muốn kể về những chuyện xưa, những người sớm bước qua đời nhau, và giờ đây thật thoải mái, một lần nữa mang hành trang bước trên con đường dẫn tới tương lai của chính mình.

Ngoại trừ album của Cảnh An Tước ra, đây là lần đầu tiên Đường Nguyễn Khanh chú tâm nghe hết một bài. Nhìn chung mà nói, nghe xong cũng không làm y thấy thất vọng, ít nhất khiến y có cảm giác, việc chi ra số tiền lớn như vậy để lắng xê Đan Á Đồng là một quyết định chính xác.

Đưa Đan Á Đồng về nhà rồi, nhưng Tiểu Đại Thiên vương lại mặt dày không chịu về, cuối cùng cũng “thắng lợi” được ngủ tại một căn phòng khác. Hắn ôm cái gối ở ghế sofa rất chi là hạnh phúc bước vào phòng, nghĩ đến Đan Á Đồng giờ chỉ cách hắn có một bức tường, liền thỏa mãn mà cười lớn.

Trong bóng tối, Đan Á Đồng đứng ở kế bên cửa sổ, nhìn bầu trời bao la tối đen bên ngoài, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói “Mình khi nào thì trêu chọc phải Đường Nguyễn Khanh, sao mình lại không biết thế?”

Đáp lại cậu chỉ là một căn phòng tĩnh lặng, đầu cậu đau nhức, rồi ngã xuống giường. Kỳ thật hôm nay cái gì cũng không phát hiện ra, thật ra cậu chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, cho nên bây giờ cậu phải ngủ.

Tại biệt thự nhà họ Tiểu, ngọn đèn ***g chiếu sáng cả gian phòng làm việc, một ông già đã qua cái tuổi bảy mươi đang nhìn bức ảnh trong tay, hỏi người đàn ông đứng trước mặt “Trong ba người đó, có hai người đi tương đối gần nhau?”

Người đàn ông thấy khó hiểu, trả lời “Là cậu Đan và cậu hai ạ.”

Ông già vuốt cằm “Vậy lúc đó, anh thấy cậu Khanh nhìn Đan Á Đồng thế nào?” Tiểu Hựu Thiên rất lo một chuyện, nếu cháu ngoại và cháu nội mình cùng thích một người đàn ông, như vậy thì phiền toái rồi. Ông lão nhớ lần trước gặp Nguyễn Khanh và Đan Á Đồng dùng bữa chung với nhau, nghĩ đến như vậy, thằng cháu nhà mình cũng không nhất định có thể nắm bắt được con cáo nhỏ đó rồi.

Hiệu boss nhà mình có ý gì, khéo miệng người đàn ông nhìn không được có chút run rẩy “Ánh mắt của cậu Khanh không có gì đặc biệt đâu ạ...” Hẳn là không có vấn đề gì đâu, ít nhất so với ánh mắt tỏa sáng lấp lánh của cậu hai, thì cậu Khanh bình thường hơn nhiều.

Tiểu Hựu Thiên gật đầu, không phải điều lão lo lắng thì tốt rồi. Chẳng qua như vậy hình như kém vui thì phải, thật là một chuyện khiến người khác khó giải quyết, ông già thất vọng lắc đầu.

Về người đàn ông đứng đối diện mặt đã đầy hắc tuyến, boss nhà hẳn không biết đang có chủ ý gì đây.

-----oOo-----

Chương 87: Hồ Ly dụ đàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngàn năm chỉ còn vài phân đoạn nữa là có thể gác máy, thành ra mấy ngày nay tất cả mọi người trong đoàn đều tất bật chạy cho xong những cảnh cuối cùng.

Đạo này lịch làm việc của Đan Á Đồng vô cùng dày, ở phim trường có thể ngủ liền ngủ, có thể nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, khiến Lý Nam có chút bất mãn, cũng như lo lắng trạng thái cậu như vậy sẽ lên hình không đẹp. Tuy cuối cùng chuyên viên trang điểm đã “hóa phép”, nhưng hắc như cũ vẫn khó chịu lắm. Dựa vào cái gì mà một lính mới ở phim trường còn thoải mái hơn cả một diễn viên đã lăn lộn trong nghề nhiều năm hử? Hắc bất mãn liếc thiếu niên đã ngồi ngủ gật cạnh máy giám thị, hừ hừ.

“Hồi qua, Á Đồng phải ghi hình tới tận hai ba giờ, sáng nay mới sáu giờ đã phải rời giường.” Lộ Phàm có vẻ thấy ánh mắt khó chịu của hắc, bình tĩnh giải thích một câu.

“Thằng nhỏ chết tiệt, lại nổi nhanh như vậy.” Sự bất mãn trong lòng Lý Nam hóa thành thông cảm. Hắc và Lộ Phàm đã quen biết nhau từ lâu, mà ngay cả Lộ Phàm cũng vì cậu ta mà lên tiếng, khẳng định lịch trình trước giờ hắc nuốt không tiêu rồi. Hắc nghĩ lại lại cảm thấy buồn cười, rõ là một mối thế đầy nhưng biểu hiện trên màn ảnh vẫn tốt được như vậy, quả cũng không dễ dàng gì.

“Anh định bồi dưỡng thằng nhóc này thành siêu sao quốc tế hả?” Lý Nam nhớ tới bản thân đã mất đi thằng bạn tốt từng nổi tiếng lừng lẫy, đã đi đến cả con đường quốc tế, cuối cùng lại vì ... Không thành công, thì chỉ sợ Lộ Phàm sẽ không cam lòng.

Lộ Phàm nhẹ gật đầu, rồi không nói gì nữa.

Lý Nam cũng không hỏi tiếp. Dù sao đây cũng là kế hoạch của công ty quản lý người ta. Hắc cầm lấy cái loa thật to lên nói “Cảnh thứ hai chuẩn bị, Tiểu Kỳ Thâm và Lạc Viêm Kiềm.”

Tiểu Kỳ Thâm mặc một áo bào trắng, cúi người nhìn thiếu niên ngồi trên ghế ngủ yên bình, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng, trong sáng. Sau đó xoay người đi quay phim, lưu lại đám cả trai lẫn gái bị nụ cười này mê hoặc đến thành ngốc lảng.

Lý Nam xoa cái răng ê ẩm của mình “Một đám già đầu rồi cười như thế. M* nó, răng ê ẩm quá chừng.”

Không biết Liêu Nhiễm từ chỗ nào xuất hiện, vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắc

“Anh biết cái khi gì hả. Đó là cười dịu dàng, nụ cười tràn ngập yêu thương biết không. Không hiểu tình yêu là cái gì thì tránh qua một bên.” Nói xong, cũng không nhìn ánh mắt khó coi của Lý Nam, cười híp mắt nhìn Tiểu Đại Thiên Vương đã đi xa.

Đường đường là một đạo diễn quốc tế, ở đây làm sao lại không được chào đón rồi? Lý Nam bị lời nói dữ dội của Liêu Nhiễm làm cho sợ hãi đến mức thân thể chấn động. Hóa ra không chỉ hành vi cử chỉ của Liêu Nhiễm làm cho người ta không đỡ được, mà ngay cả cách nói chuyện cũng là... phóng khoáng như vậy.

“Ồ, chị Liêu gần đây đổi phong cách à?” Một nữ trợ lý đi tới, cười hỏi “Hôm nay là phong cách nữ vương hử?”

“Bản tiểu thư vẫn luôn đi trên con đường nữ vương.” Liêu Nhiễm nheo mắt “Mỹ nhân, muốn ta điều giáo ngươi sao?”

Nữ trợ lý lắc đầu “Nữ vương thật sự là không cần phải nói những lời này, mà là khí chất bên trong. Chị còn kém xa lắm.” nói xong, ngón tay mảnh khảnh liền chỉ qua hướng Đan Á Đồng đang ngủ yên “Vị này, mới là nữ vương chân chính nha.”

“Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau.” Liêu Nhiễm hưng phấn lôi kéo nữ trợ lý qua một bên “Đi nào, chúng ta tâm sự, nghiên cứu cẩn thận xem vị nữ vương này cuối cùng sẽ ở cạnh trung khuỷu, hay là thành đôi với biệt nữ[1] công đây.”

Không bao lâu sau, xa xa trong góc thỉnh thoảng truyền ra một ít từ ngữ kinh dị, còn có cả nụ cười đầy YD, làm cho Lý Nam luôn có cảm giác lạnh sống lưng. Liêu Nhiễm là biên kịch kinh dị nhất mà hắn từng tiếp xúc trong suốt mười mấy năm làm ở vị trí đạo diễn, cũng là lần đầu tiên hắn mất hết uy nghiêm của mình kể từ khi hắn thành danh.

Lộ Phàm đẩy kính mắt, trên mặt kính phản xạ một ánh sáng kì lạ “Ồ, hóa ra hủ nữ chỗ nào cũng có.”

“Anh nói cái gì?” Lý Nam nghi hoặc hỏi lại.

Lộ Phàm liếc mắt nhìn Lý Nam rất có phong cách Picasso “Không có gì, không liên quan tới anh.” Coi như tàn nhẫn đi, mà có tàn nhẫn thì cũng

không đến mức vậy. (?)

Không biết vì sao, Lý Nam có cảm giác bản thân mình bị coi thường. Hắn lắc đầu, lại cầm lấy cái loa to thùng quát lên “Tất cả chuẩn bị xong hết chưa?”

Đội đám người đó đều ra dấu OK, Lý Nam chỉ chỉ “Tốt, chuẩn bị khởi động máy.” Chuyện còn lại chính là việc của tổ thiết kế. Việc cần làm lúc này của hắn là cần phải thông qua máy giám thị quan sát xem biểu hiện cũng như động tác, thêm vị trí đứng của các diễn viên có phù hợp với tiêu chuẩn của hắn hay không.

Đan Á Đồng đang ngủ mơ mơ màng màng, chợt nghe tiếng thét chói tai từ xa vọng tới, cậu khó khăn mở mắt ra, phát hiện các nhân viên công tác đều chạy về một hướng. Mà ngay cả Liêu Nhiễm trước giờ luôn có vẻ mặt đùa giỡn cũng trở nên vô cùng khẩn trương.

Lông mày cậu không tự giác căng lên “Đã xảy ra chuyện gì?”

Liêu Nhiễm lấy lại tinh thần “Tiểu Thiên vương... Sợi dây cáp trên người Tiểu Thiên vương xảy ra vấn đề...”

Cô còn chưa nói xong, Đan Á Đồng đã đứng lên, ném lại một câu “Tôi đi xem.” Sau đó bóng người liền hướng chỗ đoàn người mạnh mẽ lao tới.

Liêu Nhiễm nhìn bóng lưng Đan Á Đồng “Tiểu Đại Thiên Vương, chúc cậu trong họa gặp phúc nhé.”

Tiểu Kỳ Thậm ôm cánh tay của mình, đau đến sắc mặt có chút trắng bệch. Tuy phía dưới đã làm các biện pháp an toàn, nhưng từ chỗ cao như vậy mà ngã xuống, cũng khó tránh khỏi bị thương, xem ra hắn phải gãy xương thật rồi.

Nhân viên công tác cũng không dám tùy tiện động đến hắn, lo sẽ làm xương của hắn bị lệch vị trí, gọi điện thoại, gọi xe cứu thương loạn cả lên. Dù sao đây cũng là nhân vật chính trong giới giải trí, lại còn là cậu hai Tiểu thị nữa chứ, xảy ra chuyện thế này, phiền to rồi.

Nhân viên đạo cụ cùng chỉ đạo võ thuật sắc mặt sợ tới mức đã hơi trắng bệch, dù sao phương diện này cũng là liên quan tới bọn họ. Hai người bọn

họ thật không ngờ lại xảy ra chuyện xui xẻo như thế, nghĩ đến ảnh hưởng của sự kiện này, mặt của hai người càng trắng ra đến độ chẳng còn chút máu nào nữa.

“Các anh không cần lo lắng, bên dưới có đệm an toàn, không có vấn đề quá lớn đâu.” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên tai, đợi mọi người lấy lại tinh thần, liền thấy bóng lưng Đan Á Đồng đi vào đám đông.

“Làm ơn hạ xuống đi.” Giọng nói của Đan Á Đồng cũng không lớn, nhưng chính vì giọng nói không chút cảm xúc ấy lại làm mọi người bất giác tự rã ra thành một lối, đưa mắt nhìn thiếu niên ngồi xổm xuống cạnh Tiểu Đại Thiên Vương, trên mặt cậu cũng không có bao nhiêu khẩn trương.

“Cảm thấy thế nào rồi?” Đan Á Đồng khước môi khẽ nhếch “Cảm giác đặc biệt khó chịu sao?” Tầm mắt của cậu quét Tiểu Kỳ Thâm một lượt từ trên xuống dưới, cảm thấy không có vấn đề gì nghiêm trọng mới cười, trêu chọc “Bây giờ người vào bệnh viện cũng không phải là em nữa rồi.”

Tiểu Kỳ Thâm cong khước miệng lên “Á Đồng phải nhớ đến bệnh viện thăm anh, em đến thì anh khỏe càng nhanh đây.” Không có ai biết, từ lúc Đan Á Đồng đẩy đám người ra, chạy đến gần tới giờ tim hấn vẫn đập rất nhanh. Lúc hấn rớt xuống, trong nháy mắt ấy toàn tâm trí hấn chỉ có một hình ảnh, chính là thiếu niên mỏng manh có gương mặt lạnh lùng ấy. Trừ cậu ra, ai cũng không nghĩ tới. Trong khoảnh khắc, hấn đã nghĩ, nếu không có hấn người này lại lạnh lùng như vậy, liệu có ai có thể chân chính sưởi ấm lòng cậu ấy không?

Đan Á Đồng ngồi xuống cạnh Tiểu Kỳ Thâm, mỉm cười nói “Em chờ xe cứu thương đến cùng anh là tốt lắm rồi. Còn về phần bệnh viện nha, muốn em đến thăm thì còn phải xem tâm trạng thế nào đã.”

Lúc Đan Á Đồng ngồi xuống cạnh Tiểu Kỳ Thâm, một số người liền bị sơ tán đi, chỉ để lại vài người ở gần đó quan sát tình hình, mà cũng chẳng có ai dám quây rầy người kia cùng công tử bồi dưỡng tình yêu. Bởi làm ảnh hưởng người khác nói lời yêu thương sẽ bị sét đánh đấy.

Tiểu Kỳ Thâm muốn ngồi dậy, lại bị Đan Á Đồng thấy thế, nhẹ giọng la “Anh làm gì, đừng có mà lộn xộn!” Nói xong, mặt cũng trầm xuống.

Trong lòng Tiểu Kỳ Thâm âm áp, cái người này nói một đằng làm một nẻo, nhưng thật ra là quan tâm tới hần, chứ không với tính tình lạnh lùng của em ấy, chắc chắn sẽ không ngồi chờ với hần, rồi gặp tai bay vạ gió đâu. Dù gì thì trong đoàn làm phim cũng nhiều diễn viên như thế, chuyện này rất có thể sẽ bị truyền ra ngoài, đến lúc đó thì phiền toái rồi. Người này nguyên ý có scandal cùng hần, nói nỡ là trong lòng cậu ấy hần cũng đã có một vị trí nho nhỏ... HA?

Đang nghĩ ngợi, một bàn tay âm áp đặt lên trán của hần “Không cần phải lo, xe cứu thương sắp tới ngay đây.” Xúc cảm âm áp, còn có giọng nói nhu hòa, làm cho Tiểu Kỳ Thâm có một cảm giác không thật, giống như là đang mơ, người đang nói chuyện với hần chính là Đan Á Đồng sao?

Đan Á Đồng thấy bộ dáng ngu ngơ của hần, nụ cười trên mặt liền thu lại, đồng thời rút tay về luôn, mí mắt cậu khẽ rũ xuống, bộ đồ đỏ lộ ra gương mặt của cậu, có loại yêu mị khó nói lên lời “Tiểu Kỳ Thâm...”

“Xe cứu thương đến.” Giọng của Tạ Huân át mất mấy chữ sau của Đan Á Đồng, Tiểu Kỳ Thâm bất mãn trừng mắt nhìn Tạ Huân vừa chạy tới. Lão này sao lại đến không đúng lúc vậy, nhìn biểu lộ Á Đồng thì biết chắc chắn em ấy nói những lời không bình thường, sao có thể bỏ qua chứ?

“Á Đồng, em nói cái gì?” Tiểu Kỳ Thâm chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

“Không có gì, sau này nói vậy.” Đan Á Đồng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hần “Xe cứu thương đến rồi, em quay xong rồi sẽ đến bệnh viện thăm anh.” Nói xong, cũng không nhìn ánh mắt tội nghiệp của Tiểu Kỳ Thâm, cũng không quay đầu lại mà cứ thế bước đi.

Tiểu Đại Thiên Vương thẳng đến khi được đưa lên xe cứu thương, vẫn chẳng nghĩ ra được Đan Á Đồng rốt cuộc đã nói cái gì. Tuy hần đã tiến hành N lần YY, nhưng thật sự thì cho đến bây giờ thì vẫn mãi là suy đoán. Hần thật sự không biết với tính cách của Đan Á Đồng, lúc đó có thể nói cái gì chứ.

Đợi xe cứu thương chạy đi, đoàn làm phim dần khôi phục lại trật tự vốn có. Lạc Viêm Kiềm đứng ở một góc nhìn Đan Á Đồng tựa người vào cây cột màu đỏ, khóe miệng hiện lên thành một nụ cười chua xót. Có lẽ người khác không phát hiện, chính cậu lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Đan Á Đồng khi đẩy đám người kia ra. Đó là sự lo lắng từ nội tâm tự nhiên thể

hiện, không phải diễn trò, không phải khách sáo, mà là thực lòng lo lắng cho anh ta.

Chẳng qua, không biết bản thân anh ấy có hiểu hay không nữa.

Đan Á Đồng từ từ nhắm hai mắt lại, thả lỏng bàn tay đang căng ra, mới phát hiện trong lòng bàn tay đã ra đầy mồ hôi. Cậu nhìn bàn tay trắng muốt, trong đầu không hiểu sao lại nhớ tới lời nói đáng sợ của mẹ trước khi nhảy lầu “Đừng tin tình yêu, tin tưởng tình yêu đều là người ngu, toàn bộ là người ngu!”

Cậu không biết một người đã hận thù bao nhiêu mới có thể mặc áo đỏ để nhảy lầu. Nhưng hành động của người đàn bà ấy cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cuộc sống của gã đàn ông kia, lão ta vẫn cùng người đàn bà khác ra nước ngoài sống hạnh phúc.

Oán hận là đồ vô dụng... cậu nắm bàn tay lại, cười khinh thường, tin tưởng cũng được, mà không tin cũng tốt, con người làm việc luôn muốn đi theo trái tim của mình, yêu thì ở bên nhau, nếu không yêu thì tách ra, chuyện đơn giản vậy thôi mà khó xử làm gì.

Đáng sợ không phải là chuyện yêu, mà là không từ bỏ được. Người đàn bà kia đến chết cũng không hiểu sự thật này, mà bà ấy cũng không có cơ hội dạy cho cậu hiểu. Dù sao người đã chết, cái gì cũng không có.

Chú thích:

[1] “biệt nữ” có khá nhiều nghĩa, như là khó chịu, kỳ cục, khó tính rồi còn cả rắc rối, rầy rà

Theo vài ý kiến trên baidu thì “biệt nữ công” là người tâm khẩu bất nhất, tức là nghĩ 1 đằng miệng nói 1 nẻo, thích che giấu ý nghĩ thật sự trong nội tâm bằng thái độ, hành động đi ngược với điều mình nghĩ. (Theo Vnsharing)

-----oOo-----

Chương 88: Hoàng tử của tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Dù cố gắng thế nào, thì ta bất quá cũng chỉ là khách qua đường của người mà thôi.” Thiếu niên lục y tựa người lên cửa gỗ bên cạnh, trên mặt là nỗi chua xót, tuyệt vọng cùng cực, bàn tay nắm tiêu ngọc cũng run lên nhè nhẹ “Ta đã cứ tưởng mình có thể cầm tiêu cùng người hòa chung khúc nhạc. Nhưng ta sai rồi, điều người muốn không phải là cầm tiêu cùng tấu nhạc, mà là muốn người có thể xứng với cầm của người.”

Nước mắt, theo gương mặt trượt xuống. Hóa ra không phải không rơi được lệ, mà chỉ là chưa chạm tới được nơi sâu thẳm nhất thôi.

Lạc Viêm Kiềm nhìn thiếu niên hồng y, trong lòng đau đớn. Cậu cũng chẳng biết mình có phải đang nói lời thoại hay đó chính là những lời từ trong lòng phát ra nữa, cứ tự nhiên mà nhập vai Nhiễm Trúc, đóng vai chính cậu.

Bàn tay thiếu niên hồng y đặt trên đàn có chút dừng lại. Y nghiêng mặt, mỉm cười, nhưng không có nhìn thiếu niên lục y, giọng y thật nhẹ “Kỳ thật, ta cái gì cũng không muốn, ta chỉ là làm theo chính mình thôi.”

Thiếu niên lục y ngẩn ngơ, đột nhiên lão đảo một cái, cậu vịn vào cánh cửa, lộ ra nụ cười sâu thẳm, cười đến chảy ra cả nước mắt. Hóa ra là thua ở đây, là thua ở chỗ này sao?

Thiếu niên lục y điên cuồng cười, điên cuồng khóc, ngón tay thiếu niên hồng y bị dây cầm cắt đứt, máu đỏ tươi trên đầu ngón tay trắng nõn, trong nháy mắt có vẻ rất đẹp. Y đột nhiên ngẩng đầu, nhìn cây đào tắm mình dưới ánh trăng bên ngoài cửa sổ, than nhẹ giống như lời nỉ non “Hoa đào, xin lỗi.”

“OK” Lý Nam đứng dậy “Kết thúc công việc.” Hắn không nhìn lại máy giám thị, vì cảnh này khiến hắn thấy sợ hãi, mà làm một đạo diễn lại bị cảnh quay của diễn viên ảnh hưởng đến tâm trạng, cũng không phải là chuyện tốt.

Lạc Viêm Kiềm yếu ớt ngồi xuống cạnh cửa, cậu nhìn Đan Á Đồng, rõ ràng là vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc của vai diễn.

Đan Á Đồng đứng dậy, liếc nhìn Lạc Viêm Kiềm, rồi xoay người đi đến

phòng hóa trang. Tốc độ nhanh hơn so với trước kia một chút.

Lạc Viêm Kiềm cười khỏ, cậu biết rõ đó không phải là vì mình, mà là vì có một người đang chờ anh ấy ở bệnh viện, là toàn tâm toàn ý chờ anh ấy.

Liêu Nhiễm vốn luôn đứng đó quan sát cảnh quay, giờ nhìn bóng lưng Đan Á Đồng, lại nhìn sang Lạc Viêm Kiềm đang ngồi dưới đất, thở dài một hơi, thật hiếm có được một vở lại xúc động như vậy. (?)

Đan Á Đồng đã hoàn thành hết các cảnh quay, giờ chỉ còn lại hai cảnh chung với Tiểu Kỳ Thâm nữa là có thể kết thúc. Cậu thay xong đồ cũng là hơn mười giờ tối, cậu mệt mỏi ngồi lên chiếc xe van.

“Về nhà à?” Lộ Phàm có chút không xác định hỏi.

Đan Á Đồng cố mở con mắt chỉ muốn nhú lại ra “Không, đi bệnh viện.” Ánh sáng trong đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển.

Lộ Phàm hiểu rõ gật nhẹ đầu, lái xe ngồi đằng trước đương nhiên cũng nghe theo lời của cậu, không nói hai lời, liền quay đầu xe hướng bệnh viện thẳng tiến. Lộ Phàm đẩy kính mắt, ánh mắt nhìn về phía Đan Á Đồng như có điều gì đó suy nghĩ, đột nhiên như nghĩ ra cái gì đó, tay hơi chậm lại, nhưng không nói gì, cũng không hỏi lại.

Lúc này đã qua giờ thăm bệnh, nhưng đối với nghệ sĩ mà nói, mấy chuyện này là không khí, nhìn không thấy mà có thấy thì cũng tìm không ra (?). Đan Á Đồng xuống xe cùng Lộ Phàm đi từ cửa sau, vào thang máy xong thì sắc mặt cậu lộ rõ vẻ mệt mỏi đến cực điểm, dựa vào thang máy nghỉ ngơi chút.

“Dương Quân đã gọi điện thoại rồi, nói xương chỉ bị lệch vị trí một chút, điều trị vài ngày xong là sẽ không có vấn đề gì.” Lộ Phàm thấy bộ dạng này của cậu, nhin không được mở miệng nói.

Đan Á Đồng mở mắt ra, tầm mắt rơi lên trên người Lộ Phàm, cười xong mới nói “Tôi biết rồi.” Cho dù là người đại diện hàng đầu, người này cũng chẳng thực sự là máu lạnh. Anh ta như vậy thật chẳng có tí phong cách Chu Vát Bì [1] mà một người đại diện nên có.

Lộ Phàm không được tự nhiên đẩy mắt kính lên, nghĩ bản thân đã là một

gã đàn ông 30 tuổi đầu rồi còn bị thằng nít ranh dùng ánh mắt đó mà nhìn, nghĩ thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

Tại phòng bệnh VIP, Tiểu Kỳ Thâm nhìn chăm chăm cái đồng hồ treo tường, đã sắp mười một giờ rồi, giờ Á Đồng chắc đã quay xong rồi ha. Hay là em ấy mệt quá nên đã về nhà nghỉ ngơi, vậy nên mới chưa tới thăm hẳn?

“Ông Tạ, Á Đồng... Thật không có gọi điện thoại tới hỏi thăm à?” Tiểu Đại Thiên vương có chút chán ngán thất vọng hỏi. Quả nhiên, hôm nay Á Đồng nói quay xong sẽ đến thăm hẳn chỉ là lời an ủi thôi mà. Càng nghĩ càng khổ sở, Tiểu Đại Thiên Vương trên người như trước oán giận ngất trời, đủ để quay một bộ phim kinh dị.

Tạ Huân thông cảm liếc mắt nhìn Tiểu Đại Thiên Vương “Hôm nay tôi có gọi qua đó, Lộ Phàm nói Đan Á Đồng bận lắm, hôm nay phải quay gấp vài cảnh lận. Chỉ sợ tận khuya mới có thể quay xong.” Hôm nay hẳn giúp Tiểu Kỳ Thâm chặn lại một loạt nghệ sĩ đến thăm, bởi hẳn biết rõ tên này chỉ muốn đợi có một người, mà người này lại trời sinh lạnh lùng mới chết chứ. Con đường này rốt cuộc sẽ vất vả như thế nào đây? Hẳn thật không muốn lại thấy một Đường Nguyễn Khanh thứ hai. Lúc Cảnh An Tước mắt, trạng thái của Đường Nguyễn Khanh làm hẳn sợ lắm.

Đến bây giờ hẳn còn nhớ rõ vẻ thờ thần, trống rỗng khi nói chuyện của Đường Nguyễn Khanh. Thậm chí lúc đó Đường Nguyễn Khanh còn cứ cho rằng có người đứng trên hành lang, mà cũng là khi đó hẳn mới biết được Đường Nguyễn Khanh yêu Cảnh An Tước, yêu một người đàn ông.

Đường Nguyễn Khanh không giống Tiểu Kỳ Thâm, nhưng Đan Á Đồng và Cảnh An Tước lại giống nhau, giống nhau ở cái tính máu lạnh, thờ ơ với mọi việc. Nhưng hẳn thật sự không muốn kết cục của hai người đó cuối cùng lại trở thành những vết thương lòng.

“Kỳ Thâm, nếu như...” Nếu như Đan Á Đồng hôm nay không tới, cậu hãy buông tay đi, bởi trong lòng cậu ta không có cậu đâu. Đối diện với đôi mắt hoa đào dài nhỏ phủ sương mù của Tiểu Kỳ Thâm, Tạ Huân lại nói không nên lời, bởi trong đôi mắt này dường như tràn ngập vẻ chờ mong.

“Nếu như cái gì?” Tiểu Kỳ Thâm thắc mắc nhìn Tạ Huân một bộ dạng muốn nói lại thôi, nhướn mày “Không nói coi như xong.” Nói xong, hẳn

tiếp tục liếc mắt lên cái đồng hồ treo tường, đã là mười một giờ mười phút.

Tạ Huân thấy dáng vẻ này của hân, cuối cùng cái gì cũng không nói, ngồi ở sofa cạnh đó bắt đầu gọt hoa quả. Hân có thể làm cái gì chứ, rốt cuộc hân cũng chỉ là một người đại diện, không thể thọc sâu như vậy, mà cũng không cần phải biết.

Tạ Huân còn chưa gọt xong một trái, thì có tiếng gõ cửa vang lên. Tạ Huân nhìn hai mắt tỏa sáng của Tiểu Kỳ Thâm mà trong lòng thở dài. Cái này mà là người đến thăm phòng bệnh, thì cậu ta phải thất vọng rồi.

Mở cửa, nhìn qua đúng là bác sĩ. Nhưng làm cho hân cảm thấy bất ngờ, sau lưng bác sĩ còn có hai người, gương mặt tiêu tụy của Đan Á Đồng, và gương mặt không cảm xúc của Lộ Phàm. Tạ Huân vội vàng nghiêng người để hai người kia vào phòng, chỉ là như cũ có chút phản ứng không kịp.

Đan Á Đồng chỉ cần nhìn qua thôi cũng biết là đã mệt mỏi tới cực điểm, dù cho như vậy cũng tới thăm Tiểu Kỳ Thâm sao? Hân đột nhiên nghĩ đến, có lẽ Đan Á Đồng đối Tiểu Kỳ Thâm cũng không phải là vô tình nhỉ.

Bác sĩ hỏi thăm Tiểu Kỳ Thâm một vài câu xong, thấy tình huống đã ổn, trạng thái tinh thần tốt đến độ có chút không bình thường, nhưng cũng không có gì là bất ổn, liền tinh ý rời khỏi phòng bệnh. Đừng giỡn chứ, thấy ánh mắt của cậu hai nhìn nghệ sĩ kia là có thể biết nội tình, y còn ở chỗ này không phải là tự làm mất mặt sao?

Lộ Phàm nhìn sắc mặt Tiểu Kỳ Thâm còn tốt hơn Đan Á Đồng nhiều lần, ngồi xuống một cái sofa gần đó “Tôi đã nói là cậu ta không có gì mà, nhìn trạng thái giờ của cậu ta còn tốt hơn cậu đấy.” Anh biết rõ lượng công việc ngày mai của Đan Á Đồng nhiều như thế nào, mà cứ tới tới lui lui thế này, với cái thân thể đó, sớm muộn gì cũng ngã quỵ mất.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn thân thể Đan Á Đồng, từ trạng thái kích động đã hóa thành lo lắng, hân ngồi dậy kéo Đan Á Đồng ngồi xuống giường “Sắc mặt em sao trắng thế này, rốt cuộc hôm nay Lý Nam cho quay nhiều cảnh hả?”

“Không có việc gì.” Đan Á Đồng xoa xoa cái trán, nằm xuống cái giường mềm mại của Tiểu Kỳ Thâm, cũng chẳng có tí nào xấu hổ vì đi chiếm “tổ” của người bệnh, đương nhiên “con chim bị chiếm tổ” vẫn là hết sức vui vẻ, người tình kẻ nguyện, không thêm để ý đến sắc mặt quái dị của hai người

đại diện đứng cạnh đó.

Cọ cọ lên cái giường mềm mại, không có mùi thuốc đáng ghét, rất tốt, cậu ngáp một cái, mơ mơ màng màng nói “Vết thương của anh không có vấn đề, em cũng thấy yên tâm.”

Đồng chí Thiên vương đang đặt một tay trên cổ thấy đáng vẻ này của cậu, vội xoay người, cúi xuống cởi giày cho cậu, vồ vồ lên người cậu nói “Cứ ngủ đi.” Tranh thủ ném một ánh mắt cho Tạ Huân và Lộ Phàm, ý là bọn họ có thể biến được rồi đấy.

Tạ Huân sờ sờ cái mũi, dưới đáy lòng khinh bỉ Tiểu Đại Thiên Vương, cởi giày cho người ta còn sung sướng đến ngu ngốc như vậy, hừ hừ. Có bản lĩnh cậu cởi bỏ quần áo của người kia xem? Có giỏi thì cậu dùng ánh mắt đó nhìn người kia xem?

Lộ Phàm hiển nhiên bình tĩnh hơn Tạ Huân, anh chỉ nhìn Tiểu Đại Thiên Vương cười đến YD, cười lạnh trong lòng, thân tàn tật, giờ dù có muốn ăn cũng ăn không vô.

Cửa được khế đóng lại, Đan Á Đồng quán chân thêm một vòng, giọng nói mơ mơ hồ hồ “Mình sắp chết đi được, tên khốn #@% Lý Nam kia” Cho nên nói bây giờ mới là thật, vừa rồi bộ dạng bình tĩnh kia cũng không biết là cho Lộ Phàm xem, hay là cho Dương Quân xem nữa.

Khóe môi Tiểu Kỳ Thâm khẽ nhếch, Đan Á Đồng ở trước mặt mình càng ngày càng thả lỏng, cậu ấy như vậy làm cho hắn có cảm giác thật gần gũi, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ. Tiếng mắng bên tai nhỏ dần, cuối cùng biến thành tiếng hít thở đều có quy luật. Tiểu Kỳ Thâm biết người đang say ngủ giờ sẽ nằm chung một cái giường với hắn.

Động tác nhẹ nhàng từ từ đắp kín mền lên cho Đan Á Đồng, xong lại chỉnh nhiệt độ của máy lạnh cho vừa, Tiểu Kỳ Thâm mới đánh giá đến đáng vẻ lúc ngủ của Đan Á Đồng, cảm giác... thật an bình. Hắn nhớ lại bản thân khi biết được những chuyện cũ của Cảnh An Tước, trong lòng không khỏi có chút vì người ấy mà cảm thấy đau lòng. Tận mắt chứng kiến người mẹ vì yêu điên cuồng mà nhảy lầu tự sát, người cha đã vứt bỏ mẹ con họ, cuộc sống nghèo khổ ở viện mồ côi, còn thằng anh khốn nạn của hắn đã lợi dụng hai chữ bạn bè, rồi người đó đã phải vấy vùng trong giới giải trí biết bao tháng năm, tuy cuối cùng đã trở thành Thiên vương, nhưng lại bị một

người đàn bà hại chết. Cuộc đời của người ấy, kỳ thật rất ít may mắn.

So với những gì Đan Á Đồng gặp phải, Tiểu Kỳ Thâm cảm thấy bản thân trước kia từng cho rằng đã là bất hạnh, thì trong mắt Đan Á Đồng những chuyện đó có lẽ chỉ là trò cười. Hắn vì người này mà đau lòng, có lẽ bởi vì đã yêu nên mới cảm thấy đau lòng. Hắn biết mình không phải Chúa Cha, cũng không dư thừa lòng thông cảm, nhưng khi nhìn thiếu niên đang ngủ yên bình bên cạnh, hắn không cách nào ngăn chặn cảm giác yêu thương. Hắn không dám nghĩ đến Đan Á Đồng đã vượt qua những kia như thế nào, cũng không dám nghĩ đến khi cậu là Cảnh An Tước, để trở thành một siêu sao Thiên vương, đã phải trả biết bao mồ hôi và máu.

Không dám suy nghĩ, chỉ sợ những tưởng tượng của bản thân sẽ khiến hắn hối hận vì sao năm đó hắn không gặp được người này, không bảo vệ được người này.

Nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán thiếu niên. Ngủ ngon, hoàng tử của anh. Từ nay về sau, anh sẽ nhường em sinh mệnh tràn ngập may mắn này.

Chú thích:

[1] Châu Vát Bì là địa chủ ác bá trong tác phẩm “Nửa đêm gà gáy” của nhà văn Cao Ngọc Bảo, một nhân vật phản diện điển hình

-----oOo-----

Chương 89: Cùng bên nhau nhé!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi Đan Á Đồng tỉnh lại liền cảm thấy có chút bất thường, bởi vì bên dưới có một cảm giác kì lạ, hơn nữa bên cạnh hình như còn có một vật thể sống. Cậu mở to mắt, liền thấy gương mặt mỉm cười của Tiểu Kỳ Thâm, trong nháy mắt cậu liền ngáy người, sau mới kịp phản ứng, ra đây là giường bệnh của Tiểu Kỳ Thâm.

Lúc ngồi dậy, cậu mới phát hiện ra trong phòng không phải chỉ có mình Tiểu Kỳ Thâm, mà còn có thêm hai vị bác sĩ vẻ mặt tươi cười đang ngồi trên ghế sofa. Đan Á Đồng xoa xoa mi tâm, cậu có dự cảm không được tốt

lắm.

“Tỉnh rồi?” Tiểu Hựu Thiên cười tủm tỉm hỏi, trên mặt là nụ cười từ ái vô cùng, về phần tầm mắt à... đương nhiên là rơi trên người Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng liếc mắt nhìn ông già, lập tức mỉm cười nói “Hóa ra là ông Tiểu, cháu chào ông ạ.” Nói xong, mắt cậu nhìn lên đồng hồ trên tường, có chút nhú nhú mày. Đã hơn tám giờ rồi, xem ra công việc hôm nay lại phải dời lịch thôi. Nghĩ vậy, cậu nhú mày càng sâu, rồi đứng dậy cầm lấy bộ đồ đã được chuẩn bị sẵn, cười cười với Tiểu Hựu Thiên, nói “Thưa ông, cháu đi thay đồ trước. Hôm nay còn có công tác, nên không thể cùng ông trò chuyện nhiều được ạ.” Nói xong, liền đi đến phòng tắm bên cạnh, đóng một tiếng, cánh cửa bị đóng lại.

Dưới đáy lòng Tiểu Hựu Thiên thở dài, tố chất tâm lý thật tốt quá đi. Bị “Bắt gian tại giường” mà vẫn còn bình tĩnh được như vậy, không hổ là hồ ly vừa ý mình. Nghĩ thế, Tiểu Hựu Thiên lại ném ánh mắt khinh bỉ cho thằng cháu của mình, đã nằm chung một cái giường rồi, thế mà chẳng sợ được gì, có phải đàn ông không đó?!

Tiểu Kỳ Thâm thấy ánh mắt ông nội của mình như vậy, cũng chẳng phát hiện ra có gì bất ổn “Ông ơi, cháu không có việc gì đâu, chỉ là xương bị lệch vị trí thôi. Nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi.” Hắn đang cứ sợ ông mình còn nói quay phim nguy hiểm ra sao, liền vội mở miệng nói tiếp “Cháu biết điều gì bản thân nên làm mà.”

Tiểu Hựu Thiên đứng dậy nói “Thằng nhóc bây từ nhỏ đã luôn vậy, ông cũng mặc kệ. Nhưng lớn rồi, làm gì thì cũng phải suy nghĩ trước sau, xem cái gì nên làm, cái gì không nên làm, ông cũng chẳng muốn nhiều lời làm gì. Hôm nay ông tới thăm xem bây có sao không, thấy bây vậy cũng biết không có vấn đề gì lớn. Nếu đã thế thì ông đi đây, ông có hẹn với ông Đường đánh cờ rồi.”

Nhìn ông nội cười ha hả bước đi, Tiểu Kỳ Thâm thở dài một hơi, xem ra ấn tượng của ông nội với Á Đồng hẳn là không xấu, ít nhất nếu bản thân mình trên con đường theo đuổi người ấy cũng sẽ không bị người lớn phản đối. Chỉ cần ông nội đồng ý, ba hẳn có phản đối thì cũng có thể không đáng ngại lắm.

Sau khi Đan Á Đồng đổi xong đồ, liền nhận được điện thoại của Lộ Phàm,

đại ý là hôm nay cậu có thể nghỉ một ngày, mà không cần gấp gáp mấy công việc đó. Đan Á Đồng nhú nhú mày, nếu như công việc không cần lắm thì đêm qua Lộ Phàm có thể tự nói với mình mà, tại sao phải đợi đến giờ mới nói. Trên đường đã xảy ra chuyện gì bất ngờ sao?

Hồ ly già nào đó đang đặc ý ngồi trong xe. Cháu à, bây phải biết quý trọng cơ hội nội tạo cho, ăn sạch con hồ ly nhỏ đó đi.

Kéo cửa phòng tắm ra, Đan Á Đồng lau lau mái tóc của mình, gương mặt trắng nõn bởi vừa mới tắm xong mà nhiễm lên những tầng ửng đỏ. Tiểu Kỳ Thâm nhìn Đan Á Đồng như vậy, đột nhiên cảm thấy mới tươi rồi ngon miệng làm sao.

Không được tự nhiên nghiêng đầu đi, Tiểu Kỳ Thâm hỏi “Em không phải có lịch làm việc à, sao nhàn nhã thế?” Tuy nói thế, nhưng trong đầu hẳn lúc này lại chỉ nghĩ đến đôi môi mềm mại ấy, hôn lên phải chẳng cảm giác rất thích?

Dem cái khăn ném qua một bên, Đan Á Đồng ngồi xuống ghế sofa “Hôm nay em được nghỉ, nên khá thoải mái. Sáng nay anh muốn ăn gì, em mua cho?”

Tiểu Kỳ Thâm hơi sững sờ, liền suy đoán nguyên nhân đằng sau, cười tí mắt nói “Cái gì cũng được, em ăn gì thì anh ăn cái đó. Anh không kén chọn.” Hẳn hạnh phúc còn không kịp, lấy đâu ra kén chọn chứ.

Đan Á Đồng nghĩ nghĩ, cầm một cái kính mát lên, đứng dậy ra khỏi cửa. Đan Á Đồng vừa đi, Tiểu Kỳ Thâm liền gọi cho trợ lý của mình, kêu anh ta không cần mang bữa sáng đến cho hẳn nữa.

Đan Á Đồng đeo kính lên, căn bản sẽ không lo sẽ có người nhận ra mình. Bởi người trên TV và người trong đời thường vốn khá khác nhau. Mà cho dù có người nhận ra mình đi chẳng nữa thì cũng chỉ cho rằng người giống người thôi, chứ không phải người trên TV kia. Dù gì thì có mấy nghệ sĩ dám ngênh ngang trên đường như vậy chứ?

Có lẽ công tác giữ bí mật của đoàn làm phim rất tốt, nên tin tức Tiểu Kỳ Thâm bị thương cũng không bị rò rỉ lên mặt báo, cũng như Đan Á Đồng không có nghe thấy đàm luận nào liên quan đến chuyện này. Cậu xếp hàng mua cháo, nghĩ đến Tiểu Kỳ Thâm bị thương nên rất nhiều thứ phải kiêng,

cậu liền chọn mấy món ăn nhẹ, mua thêm mấy cái bánh bao nhỏ xinh xắn, xong rồi cậu một tay đút ở túi quần đứng ngoài cửa hàng chờ taxi. Thịnh thoảng sẽ có vài cô học trò liêu mạng đến xem xét cậu, nhưng lại vì cậu đeo mắt kính, hơn nữa dáng vẻ khá chững chạc, làm ai cũng không thể tin người này là Đan Á Đồng trên TV.

Rót cục cũng thấy được một chiếc taxi, Đan Á Đồng vẫy tay, xe taxi ngừng lại trước mặt cậu. Cậu còn chưa kịp lên xe, đã bị một người đàn ông khác kéo cửa xe ra, ngồi lên, ngēnh ngang đóng cửa xe rồi đi mất.

Đan Á Đồng ngẩn người, nhúu nhúu mày, sau đó tiếp tục đợi taxi. Đúng lúc này, một chiếc Ferrari ngừng ở trước mặt cậu, cửa sổ xe kéo xuống, Đường Nguyễn Khanh nói “Cậu đến bệnh viện phải không. Lên xe đi.”

Đan Á Đồng cũng không chần chừ, kéo cửa xe ra rồi ngồi lên, nói câu cảm ơn, xong liền không mở miệng nữa.

Đường Nguyễn Khanh nhìn hộp cháo trong tay Đan Á Đồng, cong cong khóe môi “Mua cho Tử Mặc à?” Ý cứ tưởng Đan Á Đồng sẽ không để ý gì tới thằng nhóc luôn quất chặt người không buông, Tiểu Tử Mặc. Thật không ngờ cậu ta đã bắt đầu tiếp nhận Tiểu Tử Mặc, bằng không sao lại mua bữa sáng cho nó.

“Một nửa là anh ấy, một nửa là cho tôi.” Đan Á Đồng cũng không ngại ngừng gì, nhàn nhạt mở miệng, tuy trên mặt mỉm cười nhưng lại không có mấy phần là vui vẻ.

“À.” Đường Nguyễn Khanh nhúu mày, y tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân thấy hộp cháo kia chướng mắt, chỉ nói “Tôi cũng chưa ăn sáng đây.” Ý nói là, cậu có nguyện ý chia một ít cháo cho tôi không.

Đan Á Đồng mắt cũng không nâng lên “Dù sao xe cũng chạy chưa xa lắm, hay là quay lại mua thêm một phần nữa đi?”

“Eh? Mà thôi.” Đường Nguyễn Khanh cho xe quẹo sang đường khác “Lát tôi còn có việc, thăm Tử Mặc xong rồi tiện đường qua đó mua cũng được.” Trước kia sao lại không thấy thằng nhóc này chậm hiểu như vậy nhỉ. Chẳng lẽ là ở cạnh thằng ngốc Tiểu Tử Mặc lâu, nên cậu ta cũng trở nên như vậy?!

Trong xe lại trở nên yên tĩnh, rõ ràng Đan Á Đồng không có ý định lên tiếng, còn Đường Nguyễn Khanh thì nghĩ đến mối quan hệ của người này và chú em họ của mình, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì. Khi hai người tới bệnh viện liền một trước một sau bước vào thang máy.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, khéo mắt Đường Nguyễn Khanh rơi lên gương mặt thanh tú của Đan Á Đồng. Gương mặt nhìn nghiêng của cậu khiến người khác có một cảm giác thoải mái, nhưng y lại biết, việc làm của người này cũng chẳng dễ chịu như gương mặt của cậu ta đâu.

Cửa thang máy mở ra, Đan Á Đồng làm ra tư thế mời Đường Nguyễn Khanh ra trước, cậu yên tĩnh theo sau, cũng không nói nhiều, làm cho Đường Nguyễn Khanh có cảm giác người này cùng mình vô cùng xa lạ. Không biết có phải y nghĩ nhiều quá hay không, mà y có cảm giác, cảm thấy lần này gặp Đan Á Đồng, thái độ của cậu dành cho y vô cùng xa cách.

Hai người rất nhanh đến phòng bệnh VIP, Đan Á Đồng vừa mở cửa phòng bệnh ra, liền chứng kiến cả phòng đầy người. Tầm mắt cậu quét qua, thì thấy nữ diễn viên đóng vai nữ thứ Vệ Minh đứng cạnh giường bệnh Tiểu Kỳ Thâm đang nói gì đó, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng đến choáng váng, còn mặt Tiểu Kỳ Thâm lại ảm ảm có vẻ không kiên nhẫn lắm.

Cạnh đó có nhiều nghệ sĩ trong đoàn, còn có Lý Nam cũng đang ngồi trên sofa, xem ra hôm nay là ngày lành để thăm bệnh. Đan Á Đồng mang hộp cháo vào phòng, vui vẻ nói “Mọi người đến rồi à.”

Liêu Nhiễm nhìn hộp cháo trong tay Đan Á Đồng, nở nụ cười ranh mãnh, JQ a, JQ trắng trợn nha. Đan Á Đồng mua bữa sáng cho Tiểu Kỳ Thâm, xem ra chuyện Tiểu Thiên vương yêu say đắm cũng không phải là không có kết quả. Ánh mắt cô nàng rơi lên vẻ mặt xán lạn của Tiểu Kỳ Thâm, lại nhìn sang Lạc Viêm Kiềm đang cúi đầu, thở dài, quả nhiên trung quyền công vẫn là có tiền đồ hơn biệt nữ công một chút, nữ vương cùng trung quyền mới là đẹp đôi nhất.

Đan Á Đồng đổ cháo ra chén rồi đặt vào tay Tiểu Kỳ Thâm “Anh bị thương, ăn nhẹ thì tốt hơn.” Nói xong lại lấy ra một chén cho mình, mắt nhìn cái sofa đã đầy người ngồi, nên chỉ có thể ngồi xuống mép giường, đặt cháo lên cái bàn nhỏ ở đầu giường, chuẩn bị chia sẻ cái bàn đó với Tiểu Kỳ Thâm, mà chẳng phát giác ra ánh mắt hoặc giễu cợt, hoặc kỳ lạ,

hoặc dò xét ở xung quanh.

Sắc mặt Vệ Minh lúc trắng lúc xanh, cô nàng vừa rồi nói nhiều như vậy mà mặt mũi Tiểu Kỳ Thâm chẳng thoải mái chút nào. Thế mà một thằng con trai lại làm cho anh ấy cười như vậy, thế này là sao chứ?!

Tiểu Kỳ Thâm mặc kệ cô ả nghĩ gì, hắn và Đường Nguyễn Khanh nói dăm ba câu xong, liền cúi đầu xuống chuẩn bị húp cháo. Nhưng mắt nhìn cháo hoa trong chén của mình, lại nhìn sang thấy chén của Đan Á Đồng là thịt gà, hắn có chút bất mãn nói “Này, cho anh ăn cháo trắng, em ăn cháo gà, thật không công bằng.”

“Hai tay em đều có thể dùng, anh có thể sao?” Đan Á Đồng thản nhiên nghiêng đầu liếc hắn một cái, rồi tiếp tục yên lặng húp cháo, không cho Tiểu Kỳ Thâm tí mặt mũi nào.

“Khụ.” Nhìn Tiểu Đại Thiên Vương bị ghen, người xung quanh ai nấy đều nói chuyện với nhau, giả bộ chính mình cái gì cũng không nghe thấy, chỉ là khéo mắt lại lén liếc sang quan sát bầu không khí kì lạ của hai người.

Tiểu Kỳ Thâm húp xong cháo, Đan Á Đồng giúp hắn dọn dẹp, rồi kéo cái bàn trên giường sang một bên, động tác rất tự nhiên, làm cho những người bên cạnh nhìn thấy cảnh này cơ hồ sắp rớt cả tròng mắt xuống. Khi đó Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm... Hình như có chút mập mờ?!

Tiểu Kỳ Thâm nhìn Đan Á Đồng làm những việc này, biên độ khéo miệng càng lớn, cuối cùng dường như còn biến thành cười ngây ngô, thiếu chút nữa sáng lóa đến mù cả mắt đám người chung quanh.

Đường Nguyễn Khanh có chút hâm mộ nhìn một màn này, y nghiêng đầu liền thấy được một thiếu niên thần sắc ảm đạm, người này là... Lạc Viêm Kiềm? Y nở một nụ cười châm chọc, không ngờ cậu chủ Lạc gia cũng thích Đan Á Đồng sao?

Vốn là muốn tới thăm bệnh, nhưng giờ thì ai cũng không ngốc mà ngồi ở đây nữa. Cùng một chỗ với hai người kia, luôn có một cảm giác bản thân giống kỳ đà cản mũi. Thế là, chỉ chốc lát mọi người liền lũ lượt ra về, mà ngay cả yêu tinh Liêu Nhiễm vốn luôn thích hóng chuyện cũng rất thức thời mà chào ra về.

Trong phòng bệnh lần nữa khôi phục lại vẻ yên tĩnh, Đan Á Đồng nhìn cánh cửa đã đóng lại, đột nhiên cười nói “Không biết bọn họ là đến thăm bệnh, hay là đến xem não nhiệt nữa.” Nhưng sau đó xoay người đem quà mọi người đem đến đi cất kỹ, kéo ra màn cửa, làm cho nắng sớm chiếu vào phòng, mang tới vài phần sức sống.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn bóng lưng Đan Á Đồng, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng lúc này làm hắn cảm thấy hạnh phúc. Hắn kinh ngạc nhìn thiếu niên hòa mình trong nắng sớm, trở nên ngẩn ngơ.

Đan Á Đồng quay đầu lại, mỉm cười nói “Nếu như anh cùng em ở một chỗ, nhất định phải có một cửa sổ sát đất thật đẹp. Em thích ngồi ở ban công ngoài cửa sổ uống cà phê, đọc sách.”

Tiểu Kỳ Thâm có chút mở to hai mắt, hắn cảm thấy giờ phút này mình nhất định nghe nhầm, bởi vì lời người trước mắt nói ra làm cho hắn không thể tin được.

“A, đúng rồi, em còn thích hoa lan. Nếu như anh có cửa sổ sát đất xinh đẹp, còn có hoa lan xinh đẹp, có lẽ cuộc sống cùng anh cũng không tồi.” Nụ cười của thiếu niên trong ánh nắng ban mai thật khó có thể tin được.

Tiểu Kỳ Thâm sững sờ ngắm nụ cười của thiếu niên, dường như hắn đã biến thành một pho tượng.

-----oOo-----

Chương 90: Năm tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mọi người phát hiện ra tâm trạng Tiểu Đại Thiên Vương tốt lắm, tốt đến độ mà ai này đều thấy bất ngờ, những nghệ sĩ đến thăm thì đều như được tắm dưới nắng năng xuân với nụ cười của Tiểu Đại Thiên Vương, còn một vài nghệ sĩ hạng hai cùng công ty thì vô cùng sung sướng.

Nhưng nào ai biết được, một buổi sáng sớm vài ngày trước đó, Tiểu Đại Thiên Vương đã mất đi tất cả phong độ, vẻ thông dong trước mặt một

thiếu niên. Lúc thiếu niên nói ra những lời nọ, hần dường như còn nghe thấy âm thanh hoa nở trên khắp thế giới này.

Khi đó, Tiểu Đại Thiên Vương cười ngốc “Chỉ cần em thích, cái gì cũng có. Mà dù không có, anh cũng sẽ đi tìm, chỉ cần em nguyện ý ở bên anh, thì chuyện gì anh cũng có thể làm.” Khi đó, trong lòng hần thật sự chỉ có mỗi ý nghĩ, nếu đây là mơ, thì nó cũng là giấc mơ đẹp nhất.

Tất cả đều như một giấc mộng, rõ ràng đã không dám tưởng tượng đến thế mà trong nháy mắt đã trở thành sự thật, hần giống như nhật được bảo bối trân quý nhất thế gian này, bị choáng váng.

Hai nghệ sĩ đến thăm Tiểu Kỳ Thâm xong đang đứng chờ thang máy, trên mặt một người lúc này còn mang vẻ hoảng hốt vì bị kích thích quá nặng.

Nghệ nhân giáp: “Nghe người ta đồn, Tiểu Thiên vương khá kiêu căng, dù có cười thì cũng khiến người khác cảm thấy xa cách. Hôm nay gặp qua mới thấy lời đồn đúng là không thể tin được. Tiểu Thiên vương rõ ràng là người rất dễ chịu.” Một lính mới mới gia nhập giới giả trí vừa được gặp Tiểu Đại Thiên Vương xúc động nói.

Nghệ nhân át xoa cằm, vẻ mặt khó hiểu nói “Tôi vào công ty đã hai năm, mà chưa từng thấy Tiểu Thiên vương như vậy, hay là bị ngã...” Hần tự động không nói tiếp, nhưng trong lòng thật thắc mắc. Chẳng lẽ là lời đồn đúng, Tiểu Thiên vương bị ngã đến đâu cũng ngu theo. Nhưng mà, thoát nhìn nụ cười có xán lạn hơn chút ít, tinh thần tốt đến nỗi có chút không bình thường ra, thì cái khác nhìn không ra vấn đề gì.

Cửa thang máy vừa lúc đó mở ra, một thiếu niên tóc màu sợi đay từ thang máy bước ra. Hai người lập tức nhận ra người này chính Đan Á Đồng, nghệ sĩ đang nổi tiếng của công ty, nghệ sĩ át vốn ở trong công ty lâu hơn liền lên tiếng “Á Đồng, chào cậu.” Hần cũng không nhiều chuyện hỏi xem người nọ có phải đi thăm Tiểu Thiên vương không, bởi vì đồ ăn sáng trong tay đối phương đã nói rõ hết thảy, hơn nữa cả công ty người nào mà chẳng biết Đan Á Đồng và Tiểu Kỳ Thâm có mối quan hệ ngoài đời rất tốt, ai lại ngốc đi nói ra lời làm cho cậu ta không vui chứ.

Đan Á Đồng nhận ra hai người này là nghệ sĩ cùng công ty, nở nụ cười thân thiện “Chào hai anh, cảm ơn hai anh đã tới thăm anh ấy. Mà em đi trước nhé.” Nói xong, giơ đồ ăn sáng trong tay lên, nói rõ còn có người

đang chờ.

Trong lòng nghệ sĩ ắt chấn động, hai người này rốt cuộc có quan hệ gì, mà Đan Á Đồng lại thay mặt Tiểu Kỳ Thâm nói lời cảm ơn. Hơn nữa, nghe giọng điệu của Đan Á Đồng, cảm thấy, cảm thấy... cảm thấy giữa hai người này, có một sự mờ ám khó diễn tả.

Nghệ nhân giáp đưa mắt nhìn bóng lưng Đan Á Đồng, đi theo nghệ nhân ắt bước vào thang máy, thẳng đến khi cửa thang máy đóng lại, không còn thấy đôi phương nữa mới nói “Người này trông thanh lịch thật, ngay cả cười cũng khiến người khác thấy thoải mái như vậy.”

Nghệ nhân ắt dừng suy nghĩ, hần cười cười, giấu cợt, không biết đang châm chọc anh chàng mới vào nghề khờ dại, hay là đang châm chọc chính mình đã vào nghề đã hai năm nhưng lại không nổi bằng Đan Á Đồng “Thanh lịch? Người kia bước ra từ cô nhi viện, một đứa trẻ mồ côi lại được tất cả mọi người công nhận là công tử tao nhã. Chú em cảm thấy cậu ta thật sự đơn giản như vẻ ngoài sao?” Hần ấn phím xuống tầng trệt “Đãi ngộ của cậu ta dường như có thể vượt qua cả Tiểu Thiên vương, những người đôi đầu cậu ta trong giới này, một đã phải rời khỏi sân khấu, kẻ khác thì vào cục cảnh sát. Cậu còn cảm thấy người này cười thoải mái nữa không?”

Nghệ nhân giáp bị những lời này làm cho trợn mắt há mồm, rõ ràng so với hần cậu ta còn bé hơn, sao lại... sẽ không phải chỉ là trùng hợp sao.

Nghệ nhân giáp hình như nhìn ra người này đang nghĩ gì, tiếp tục nói “Bởi cậu cũng là đàn em của anh nên mới nói cho cậu một câu, trong công ty này đắc tội với Tiểu Thiên vương cũng có thể, nhưng là không thể đắc tội cậu ta. Người kia, nụ cười cũng có thể giết người đấy.”

Trong thang máy khôi phục lại vẻ yên tĩnh, nghệ sĩ ắt suy đoán đàn em của mình đã bị dọa, nên cũng không mở miệng nói tiếp.

“Nếu không như vậy, cậu ta nhất định không tồn tại được trong giới này nhỉ.” Nghệ sĩ giáp đột nhiên mở miệng thấp giọng nói “Vì là cô nhi, vì luôn thiếu thốn hơn người khác, nên mới có thể dùng mọi cách để tranh lấy đồ này nọ. Còn chúng ta đã có được quá nhiều thứ, căn bản sẽ không nhận ra cảm giác thống khổ khi cái gì cũng không có, nên mình cũng không thể cố gắng như họ. Cậu ta thật ra... cũng không dễ dàng gì.”

Nghệ sĩ ắt nghiêng đầu nhìn về cậu nhỏ khó khăn lắm mới nói ra được một lời ý nghĩa với mình, đột nhiên cười lớn “Mẫn Triết, nhìn không ra chú em nghĩ sâu xa như thế đây.”

Lâm Vũ Hân bước vào phòng bệnh liền thấy Tiểu Kỳ Thâm nằm trên giường đọc sách, mà Đan Á Đồng thì ngồi trên sofa chơi máy tính. Lúc cô bước vào, hai người này cũng chẳng phản ứng gì mấy, Đan Á Đồng chỉ ngẩng đầu cười với cô một cái, còn Tiểu Đại Thiên Vương ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên.

Lâm Vũ Hân tuyệt đối sẽ không thừa nhận trong giây phút đó, cô cảm thấy được sự ám áp khó diễn đạt thành lời giữa hai người đang yên lặng này. Tiếng giày cao gót di chuyển trên nền vang lên lạnh lạnh, cô ngồi xuống ghế sofa, trêu chọc “Ồ, mới sớm đã tạo ra thế giới hai người rồi. Tôi nghe nói Ngàn năm còn sót lại vài phân cảnh, đạo diễn Lý giờ có lẽ đã cuống muốn chết, mà tôi thấy hai cậu rất nhàn nhã nha.”

“Cô nàng độc thân nào đó đang ghen ghét với bản thiếu gia, bản thiếu gia có thể hiểu mà.” Tiểu Đại Thiên Vương gấp lại cuốn sách trên tay, cười cười.

Lâm Vũ Hân nhìn thấy cái vẻ mặt cười đến xán lạn, hừ lạnh một tiếng. Lúc biết tin Đan Á Đồng đồng ý quen Tiểu Kỳ Thâm, cô kỳ thật cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Dù sao cứ nhìn hành vi bình thường của Đan Á Đồng thật không nhìn ra cậu ta có khuynh hướng đồng tính luyến ái. Được rồi, cô cũng không nhìn ra cậu ta có hứng thú hơn với người khác phái, nhưng chuyện cậu ta là gay vẫn làm cô nàng kinh ngạc lắm. Là người trong giới giải trí mà nói, tuy mọi người giờ không còn phải đối chuyện đồng tính luyến ái như trước, nhưng muốn khán giả tiếp nhận, chỉ sợ cũng phải tốn không ít sức.

Ở một góc sofa, thỉnh thoảng phát hiện ra âm thanh đặc biệt của game, Lâm Vũ Hân kéo khóe miệng ra, nếu như cô đoán không sai, đây chính là game Super Mario hồi nhỏ cô thích nhất. Không ngờ Đan Á Đồng lại thích trò chơi này, cô còn tưởng ở cái tuổi này, ít nhất cậu ta cũng phải chơi game online chứ.

Nhìn con búp bê ngơ ngác mập mập nhảy thành công qua lá cờ, Đan Á Đồng lộ ra nụ cười rất hài lòng, cuối cùng đã vượt qua level 3, hơn nữa

còn thu được hai cây nấm từ nông trang nữa, Đan đại công tử tỏ vẻ rất hài lòng, lúc này mới có hứng thú quay sang trêu chọc hai người “Buổi chiều Tạ Huân sẽ đến làm thủ tục xuất viện, chị Vũ Hân đi ăn tối cùng với tụi em đi.”

Lâm Vũ Hân nhíu mày “Ừ. Mà chị cũng không muốn đi làm kỳ đà cản mũi đâu nhá, hay là miễn đi.”

Đan Á Đồng khóe miệng cong cong “Đã có sẵn hai kỳ đà cản mũi rồi, cũng chẳng ngại khi thêm một con nữa đâu.” Nói xong, lại cúi đầu chơi tiếp Super Mario level 4, cũng chẳng có cảm giác có gì không tốt khi sử dụng laptop xịn của Tiểu Kỳ Thâm chơi cái trò của học sinh tiểu học này.

Mà Tiểu Đại Thiên Vương đối với hành vi tự nhiên của Đan Á Đồng rõ ràng là đang hạnh phúc lắm. Hắn khá hiểu tính cách của Đan Á Đồng, chỉ có đối với người thân, em ấy mới tự nhiên như vậy, vừa nghĩ tới đối phương đem hắn làm “Người một nhà”, là hắn liền cười đến nỗi sắp nứt cả miệng.

Lâm Vũ Hân vừa nghe lời này xong, cảm thấy có chút hứng thú, gật đầu “Tình cảm tốt như vậy, tôi đi ăn một bữa cũng hay. Tối nay chị phải chọn món đắt nhất mới được.”

“Cứ thoải mái đi, dù sao cũng không phải em trả tiền.” Đan Á Đồng chăm chú điều khiển chú lùn nhảy qua ngòi nước, cũng không ngẩng đầu lên nói “Chị là bạn, nên tụi em cũng giấu diếm chuyện này làm gì.”

Lâm Vũ Hân nhìn thiếu niên đang chuyên tâm chơi game, rõ ràng là thái độ thờ ơ, nhưng lại làm cô nhìn ra đối phương là đang chăm chú. Cô có chút hâm mộ nhìn người nào đó ngồi trên giường cười ngây ngô, người này kiên trì lâu như vậy, không để ý đến sĩ diện, thậm chí còn không quan tâm đến tiền đồ của mình, may là vẫn còn chiếm được tình yêu mình mong muốn. Cô cảm thấy ảm đạm, đột nhiên có chút ghen ghét người này, rõ ràng là một thằng bụng vừa đen lại máu lạnh, thế mà trước mặt Đan Á Đồng lại ngốc giống như chó nuôi trong nhà. Có lẽ cùng vì tên này không dùng thủ đoạn, cứ ngốc nghếch theo đuôi nên mới chiếm được lòng của người yêu. Bởi dù thủ đoạn có hay cỡ nào, thì cũng không bằng được những hành vi xuất phát từ nội tâm.

Vì yêu mà ngốc, nhưng sẽ không yêu mà đánh mất bản thân mình, chính vì

như vậy mà Tiểu Kỳ Thâm mới chiếm được tâm của người kia. Nếu cậu ta vì yêu mà điên cuồng, thì sao hôm nay cô có thể chứng kiến được cảnh tượng âm áp như vậy?

Lâm Vũ Hân thu hồi ánh mắt của mình, che đi sự âm áp trong mắt, nhìn người bên cạnh hạnh phúc thôi cũng làm người khác thấy cảm động.

Buổi chiều, Tạ Huân hoàn tất thủ tục xuất viện, Đan Á Đồng sau khi hoàn thành một show xong thì cùng Lộ Phàm đến bệnh viện. Mấy ngày nay vì chuyện Tiểu Kỳ Thâm dưỡng thương, mà hoạt động của cậu cũng bị hủy bỏ không ít, cậu nhìn khuôn mặt tươi cười thật rạng rỡ của người đàn ông này, đồng tử màu trà cũng lộ ra nét cười, thật sự rất giống chó Labrador quá. Nghĩ vậy, nét cười của cậu càng rõ ràng.

Tiểu Kỳ Thâm thấy Đan Á Đồng cười với mình, rất chi là vui vẻ mở cửa xe ra, ngồi xuống cạnh Đan Á Đồng, cười nịnh nọt nói “Anh đã đặt phòng ở Thập Vị Hiên rồi, nghe nói ở đây đang có một đầu bếp nấu món ăn Trung Quốc đỉnh lắm. Tối nay em ăn thử xem có hợp khẩu vị không nhé.”

Đan Á Đồng cũng không đáp lại lời Tiểu Kỳ Thâm vừa nói, chỉ nhìn tay trái của hắn, hỏi “Tình hình giờ có thể quay phim không?” Tuy mấy cảnh bay trong phim cũng có thể dùng diễn viên đóng thế, nhưng Tiểu Kỳ Thâm và Lý Nam đều là người rất cầu toàn, chắc chắn sẽ không chịu để người khác đóng thay. Bởi thế nên không biết cánh tay mới lành này có bị ảnh hưởng gì không nữa.

Thấy Đan Á Đồng lo lắng cho mình, Tiểu Đại Thiên Vương vội vàng nói “Không sao đâu, anh hỏi bác sĩ rồi. Chỉ bị lệch vị trí thôi, dưỡng mấy ngày nay cũng khá hơn rồi. Em đừng lo.” Nói xong, một tay dịch chuyển nha, cố gắng mò đến mu bàn tay Đan Á Đồng.

Không đẩy hắn ra? Tốt, cầm, ừ? Cũng không đẩy ra? Tốt, kéo tay đó sang bên mình, hai bàn tay chồng lên nhau. Hắn nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, trên mặt cũng không có vẻ khó chịu, khóe miệng của hắn giương lên, rất nhanh hôn lên má Đan Á Đồng một cái.

Đan Á Đồng nghiêng đầu liếc hắn một cái, thấy hắn cười đến cả mặt sáng bừng lên, lại nhìn bàn tay của mình được bao trong tay của đối phương, trong mắt hiện lên ý cười, cuối cùng cũng không rút tay mình ra.

Lòng tay người này đỏ môt hôi, xem ra cũng không nhẹ nhàng như biểu hiện bên ngoài. Khóe miệng Đan Á Đồng cong lên, thật không ngờ người này cũng có lúc ngây thơ như vậy.

Lúc này Tiểu Kỳ Thâm mới có cảm giác người này thật sự làm bạn bên cạnh mình, bàn tay ấm áp thật sự bị hấn nắm lấy đã nói cho hấn biết, tất cả cũng không phải cơn mơ.

Tạ Huân ngồi ở vị trí tài xế, còn Lộ Phàm ngồi ghế phụ lái, cố gắng hết sức tự nói với bản thân, không được nhìn qua gương chiếu hậu, bởi vì hình ảnh ấm áp ở đằng sau làm bọn họ đau mắt quá.

Trong lòng Tạ Huân thở dài, bản thân vất vả lắm mới mang ra một Thiên vương, thế mà giờ lại ngoan ngoãn trước một người vào nghề như thế này, thật sự là mất mặt quá. Xem ra từ nay về sau chỉ sợ tên đó chẳng góc đầu lên làm chủ được rồi.

Lộ Phàm đẩy kính mắt, tuy không muốn Đan Á Đồng yêu người cùng giới, nhưng nhìn một vị Thiên vương ăn nói khép nép như thế, anh cũng không làm khó dễ gì bọn họ được (#') Tôi khinh! Vẫn thấy khó chịu, Tiểu Kỳ Thâm này cứ như vậy mà lừa gạt nghệ sĩ trong tay mình đi mất?!

-----oOo-----

Chương 91: Ai là m?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không khí trên bàn ăn có một sự hài hòa đến kỳ lạ. Một bên Tiểu Đại Thiên Vương cười híp hết cả mắt gấp đồ ăn cho Đan Á Đồng, ba người còn lại thì không ngừng oán thán trong lòng, Tiểu Đại Thiên Vương thật đúng là chân chó quá đi.

Lâm Vũ Hân thấy một người thì vui vẻ gấp thức ăn, một người thì tự nhiên ăn uống, trong lúc nhất thời có cảm giác bản thân hình như đang xem phim truyền hình. Tình yêu như vậy thật sự sẽ phát sinh bên cạnh mình, thật đúng là tưởng tượng không ra.

Nhìn biểu lộ của hai vị đại diện bên cạnh, hấn là sẽ không nhúng tay vào

chuyện này. Tạ Huân sẽ không cản Tiểu Kỳ Thâm thì không cần nghĩ cũng biết, nhưng vì sao Lộ Phàm lại không ngăn cản Đan Á Đồng? Kỳ vọng của Lộ Phàm dành cho Đan Á Đồng thì ai cũng có thể nhìn ra, anh ta sao lại dễ dàng tha thứ chuyện nghệ sĩ mình dốc sức bồi dưỡng bởi vì tình yêu đồng tính mà tiền đồ có thể bị hủy hoại?

Năm người năm tâm tư khác nhau, sau khi cơm nước xong đều tự lên xe ra về, Tiểu Kỳ Thâm đột nhiên mở miệng nói “Á Đồng, đem đồ đạc của em qua ở chung với anh đi. Chỗ chung cư của em không có nhiều bảo vệ, giờ em cũng nổi tiếng hơn nhiều, chẳng biết sẽ có bao nhiêu paparazzi ngồi chồm hổm phục kích em nữa. Qua chỗ anh an tâm hơn.”

Đan Á Đồng ngẩn người rồi không nói gì, ngược lại Lộ Phàm ngồi ở ghế trước lại lo lắng. Công ty vốn có sắp xếp chỗ ở cho người của mình, nhưng phần lớn các nghệ sĩ đều không đến ở. Bây giờ quả thật chỗ ở của Đan Á Đồng không được an toàn, nơi đó chỉ là một chung cư bình thường, đối với giá trị con người bây giờ của Đan Á Đồng mà nói rất dễ dàng xuất hiện phiền toái. Nhưng nếu ở chỗ của Tiểu Kỳ Thâm, lỡ như bị phóng viên chụp lén...

“Đợi quay xong Ngàn năm rồi tính sau.” Đan Á Đồng nhìn đôi mắt tràn ngập chờ mong của Tiểu Kỳ Thâm, dòi tằm mắt nói “Hôm nay em muốn nghỉ sớm một chút.”

Thấy Đan Á Đồng không trực tiếp từ chối, Tiểu Kỳ Thâm cảm thấy vui lắm, biết có cơ hội, hạnh phúc mở miệng nói “Nơi này cũng gần nhà anh, hay đêm nay em qua nhà anh ngủ đi. Ngày mai chúng ta cùng đến phim trường luôn.”

Tầm mắt Đan Á Đồng quét trên người Tiểu Kỳ Thâm một lượt, rồi mới miễn cưỡng gật đầu, không hề nhìn thấy biểu lộ ngốc nghếch của đối phương, nhắm mắt lại rồi nặng nề thiếp đi.

“Sao lại thích ngủ thế này.” Tiểu Kỳ Thâm nói thầm một câu, rồi không phát ra âm thanh nào nữa. Hắn thật không rõ người thích ngủ như vậy sao lại làm nghệ sĩ. Đối với ca sĩ, diễn viên mà nói, ngày đêm đảo lộn là chuyện bình thường, còn đối với người thích ngủ thì chẳng khác nào tra tấn.

Trong xe rất yên tĩnh, Tiểu Kỳ Thâm đương nhiên sẽ không quấy rầy Đan

Á Đồng nghỉ ngơi, mà hai vị đại diện cũng không biết nói cái gì, cứ như vậy mãi cho đến khi vào gara trong biệt thự của Tiểu Kỳ Thâm rồi, Tiểu Kỳ Thâm xoay người ôm lấy Đan Á Đồng, nhẹ nhàng bế theo kiểu công chúa để không đánh thức Đan Á Đồng. Tiểu Đại Thiên Vương mi cũng không thèm nhắc lên, thản nhiên nói “Hai người có thể đi.”

Tạ Huân kéo khóe miệng ra “Đây là qua cầu rút ván trong truyền thuyết sao?”

Lộ Phàm nhìn bóng lưng tao nhã mà kiêu ngạo của Tiểu Kỳ Thâm, đây kính mắt lên, nói “Đây là lão hổ thoát khỏi cái vỏ trung khuyển.” Cũng vì hấn đối xử đặc biệt với Đan Á Đồng, nên anh mới không phản đối chuyện Đan Á Đồng và hấn yêu nhau. Dù sao chỉ cần một sự tồn tại đặc biệt là được rồi, Tiểu Kỳ Thâm hiểu rõ đạo lý này, có lẽ Đan Á Đồng cũng hiểu.

Cẩn thận đặt thiếu niên trong ngực xuống giường, xoay người cởi giày cho cậu, lại giúp thiếu niên đắp kín mền, xong hấn đặt một nụ hôn lên trán cậu, rồi mới rời phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Cậu chủ, bên kia truyền tin đến, nói là cậu cả đã bắt đầu ra tay rồi.” Trong bóng tối, một người đàn ông trung niên đứng cạnh hấn nói khẽ.

Tiểu Tử Mặc nhíu mày, vẻ dịu dàng trên mặt đã biến mất gần như không còn, cả người tràn ngập sự sắc bén “Xem ra bài học cho anh ta hồi trước vẫn chưa đủ. Anh đến phòng làm việc của tôi đi.”

Ai nhìn vào cũng đều thấy được vẻ kiên cường của em, cho dù là vậy, anh vẫn sẽ tìm mọi biện pháp để bảo vệ em. Kẻ đó đã dám dùng thủ đoạn với em, vậy anh sẽ không khách khí với anh ta nữa.

Trong phòng, thiếu niên đột nhiên mở to mắt, cậu ngồi dậy lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số “Alo, là tôi.”

“Đúng vậy, cung cấp tư liệu vô điều kiện cho Tiểu Tử Mặc.” Khóe miệng của cậu cong cong lên trong đêm tối “Hấn thiếu tôi một cái mạng, mà tôi chỉ là giúp đỡ em trai hấn. Tính đi tính lại hấn vẫn là có lời.”

Một lúc lâu sau, cậu nhẹ giọng với người đầu bên kia điện thoại “Không, không phải chơi đùa, người này... rất thú vị, thử ở bên cạnh cũng không có gì không tốt.”

Tiểu Kỳ Thâm bị thương trở về, tự nhiên được cả đám người nhiệt liệt chào đón xong, rồi mới bắt đầu chuẩn bị quay nốt mấy cảnh cuối. Bởi vì bối cảnh hùng vĩ, thành ra cả phim trường đều nháo nhào lên, thỉnh thoảng sẽ có vài người đến tìm Tiểu Kỳ Thâm xin chữ ký, mà lần nào hắn cũng mỉm cười đồng ý, thái độ tốt đến độ làm cho những người quen thuộc hắn đều có chút nghi ngờ phải chăng Tiểu Đại Thiên Vương bị ngã nên đầu đã hỏng.

Cảnh quay cuối cùng như cũ là Tiểu Kỳ Thâm và Lạc Viêm Kiềm đối đầu với nhau. Đan Á Đồng mặc bộ đồ màu trắng như tuyết, tóc dùng dây cột cao lên, tăng thêm phần tao nhã, giảm đi vẻ mị hoặc, nhưng vẫn làm người khác không tài nào dời mắt đi được. Cậu đứng dưới gốc cây nhìn hai người treo mình trên không thoáng ần thoáng hiện, ngáp một cái.

“Em đang lo cho vết thương của Tiểu Thiên vương hả?” Liêu Nhiễm đột nhiên từ phía sau đi tới, mặt vui vẻ khó hiểu, đôi mắt còn có ánh sáng kì lạ nào đó.

Đan Á Đồng thu hồi tầm mắt, sau đó chuyển đường nhìn lên trên người Liêu Nhiễm, vẻ mặt bình tĩnh, nói “Chị Liêu không đi làm paparazzi thật sự phí quá.” Rõ ràng là lời mang theo trách cứ, lại bị cậu nói nhẹ nhàng như gió xuân, chỉ là không biết vì sao làm cho người nghe thấy rùng mình một cái.

Liêu Nhiễm “xí” một tiếng “Thật nhàm chán.” Cô nàng hướng về phía của Lạc Viêm Kiềm và Tiểu Kỳ Thâm, lặp lại một lần “Thật sự là... nhàm chán.” Cô lạnh lùng nhìn Đan Á Đồng “Nếu không cho được điều người ta muốn, thì cũng đừng làm đối phương có hy vọng.” Cô không muốn nhìn một người đàn ông kiêu ngạo lại vì tình yêu mà sinh ra chán nản. Cho dù bản thân có là hủ nữ, thì cũng không thích chuyện yêu đương trắc trở quá mức.

Rõ ràng là bị người khác phê bình, nhưng Đan Á Đồng không giận mà ngược lại còn cười lên, cậu cười hi hi, cười giống như Phong Vô trong kịch bản, tùy tiện lại phô trương “Chị Liêu, hóa ra chị không phải chỉ thích ghép đôi các cặp đồng tính với nhau thôi.” Cậu sờ sờ cằm “Em hiểu lời của chị.”

Liêu Nhiễm đột nhiên có chút khó hiểu, vì sao người trước lại cười như

thế... Mà tự nhiên ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng ôn hòa hơn không ít. Bởi vì phần ôn hòa này là rất chân thật, không hề có vẻ giả tạo như ngày thường. Bị mình la thế mà còn thoải mái với mình, chẳng lẽ... Đan Á Đồng mới là một M?

Đúng lúc này, cảnh quay của Tiểu Kỳ Thâm và Lạc Viêm Kiềm được thông qua, cảnh kết chính là cảnh quay chung của ba người. Liêu Nhiễm nhìn thiếu niên áo trắng đi về hướng thanh niên áo trắng. Trên mặt thanh niên áo trắng chính là nụ cười dịu dàng.

Hai người đều mặc đồ màu trắng, trong nháy mắt, Liêu Nhiễm đột nhiên cảm thấy hai người này quả xứng đôi, thế nên cô quên mất bên cạnh hai người còn một thiếu niên lục y, bởi vì hai người nọ quá tốt đẹp đến độ áp đảo tất cả.

Cũng giống như kết thúc trong kịch bản của cô, Phong Vô đến đảo nhỏ chỉ thuộc về hai người, từ từ quên đi trần thế.

Đó là thế giới riêng chỉ có hai người bọn họ, mà không có người nào khác tồn tại.

Tụ dưới gốc cây, thiếu niên áo bào trắng biếng nhác nhìn lên bầu trời trong xanh, con suối nhỏ cạnh hai người đang truyền đến tiếng nước chảy róc rách, có vẻ thích ý lại mỹ hảo.

Lục y thiếu niên vừa lúc đó đứng ở bờ bên kia, cậu lẳng lẳng nhìn thiếu niên áo bào trắng, không bước thêm một bước, cũng không lùi lại một bước, chỉ là lẳng lẳng đứng đó giống như là một bức tượng không có sinh mệnh, thời gian ngắn ngủi nhưng lại như vĩnh hằng.

Phía sau cây đi ra một nam nhân bạch y, hấn mang theo nụ cười ôn hòa, trong tay cầm chính là đóa hoa đào diễm lệ, những ngón tay như ngọc cầm hoa đào hồng nhạt, có vẻ vô cùng đẹp mắt.

“Chờ người ngàn năm, hôm nay rốt cục cũng đạt được ước muốn.” Nam nhân đưa hoa đào đến trước mặt thiếu niên, trên mặt là nụ cười dịu dàng như ngàn năm trước.

“Ở đâu ra tiểu Đào yêu này vậy.” Mày đẹp của thiếu niên có chút giờ lên, nghiêng đầu nhìn về bờ sông bên kia, nhưng không biết từ lúc nào lục y

thiếu niên đã biến mất. Có lẽ, ngàn năm qua đi, người và vật đã sớm không còn, y nhìn người bên cạnh, vì y mà người này vốn là một thượng quân cao cao tại thượng lại bị biến thành một gốc cây đào. Hôm nay, ngàn năm đã qua, hoa đào vẫn như trước, người cũng như trước.

Nhận hoa đào từ tay nam nhân “Xem tướng mạo cũng được đấy, bản thiếu gia sẽ cố thu người làm người hầu tùy thân là tốt lắm rồi.”

Thiếu niên cười tùy tiện, phô trương, bạch y nam nhân kinh ngạc nhìn thiếu niên, liếc mắt chính là vạn năm, quán quýt si mê suốt đời, đời đời kiếp kiếp cũng không thoát khỏi sợi chỉ đỏ đã cuốn thành một cuộn.

“OK” Lý Nam rất hài lòng với kết quả bây giờ. Mặc dù các nhân công dựng cảnh chưa tốt lắm, nhưng khi quay thì lại rất đẹp. Không lãng phí nhiều tiền vào khâu dựng cảnh thế này, ba người kia thật đúng là rất ăn hình, cảm xúc rất tốt, phân giọng nói cũng phù hợp, cuối cùng cũng xong rồi. Hắn có dự cảm, bộ phim này sẽ bùng nổ, mà không chỉ nổ một cách bình thường.

Đan Á Đồng khó chịu ném hoa đào trong tay đi, hừ hừ “Ai ra chủ ý tặng hoa đào? Thực tâm thường.”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn Liêu Nhiễm đang đi tới hướng này, cười nói “Ngoại trừ biên kịch ra, ai còn có yêu cầu như vậy chứ.” Hắn tinh tế quan sát Đan Á Đồng sau khi hoá trang, tăng lên vẻ quyến rũ, còn sự lạnh lùng giảm đi một phần, thật hấp dẫn, làm cho người ta không dời mắt được. Hắn bất giác đưa tay sờ lên mặt cậu “Á Đồng, chúng ta thật sự sẽ ở bên nhau à?” Sự thật tốt đẹp như vậy, làm cho hắn có một cảm giác không chân thực.

Nhân viên hậu trường đi xung quanh, còn có một ít diễn viên quần chúng, nhiếp ảnh gia, nhưng trong mắt Tiểu Kỳ Thâm nhìn qua chỉ có một người, chính là thiếu niên tỏa sáng này.

Liêu Nhiễm ngừng bước đi về hướng hai người, cô nhìn ánh mắt yếu ớt của người đàn ông cao ngạo kia dành cho thiếu niên, trong ánh mắt đó mang theo mãnh liệt chờ mong cùng lo lắng. Dường như hắn đang đặt một chân đang ở thiên đường, còn chân khác thì đang ở dưới địa ngục.

Đan Á Đồng một cước đạp lên lưng Tiểu Kỳ Thâm, nhìn khuôn mặt vạn vọ của Tiểu Kỳ Thâm, chậm rì rì hỏi “Đau không?”

Tiểu Kỳ Thâm hít một hơi lạnh, nhưng vẫn miễn cười mỉm cười, gật đầu.

“Vây đây cũng không phải là giả rồi.” Đan Á Đồng nói xong, liền không nhìn Tiểu Đại Thiên Vương trong nháy mắt bắn ra vui vẻ, xoay người bỏ đi.

Núp ở sau một cái cây, Liêu Nhiễm thở dài lắc đầu, bị giẫm đau như thế vẫn cười rạng rỡ được, xem ra Đan Á Đồng không phải M, mà M phải là Tiểu Đại Thiên Vương a.

-----oOo-----

Chương 92: Say rượu cái gì kia ~

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bộ phim đã hoàn thành, mọi người trong đoàn thật vui vẻ, chỉ có một vài nghệ sĩ tỏ ý không muốn rời xa đoàn làm phim, nên cuối cùng nhà sản xuất đã quyết định đặt một phòng ở khách sạn lớn, hôm nay gọi là tiệc chia tay, còn đến lúc tuyên truyền phim thì mọi người lại có thể tụ tập một lần nữa. Được đến một nơi sang trọng như vậy, lại là ăn tiệc miễn phí, không đi hóa ra là ngu sao?

Kết quả là buổi tối ngày chấm dứt cảnh quay cuối cùng, mọi người hẹn thời gian xong, liền chuẩn bị đến địa điểm tụ tập, xả xì-trét cho mấy ngày tháng mệt mỏi đã qua.

Trước gương, Đan Á Đồng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jeans, gương mặt trẻ măng thật đúng là đẹp trai vô cùng. Tiểu Đại Thiên Vương hai mắt sáng rỡ nhìn Đan Á Đồng trong gương, rồi sửa sang cổ áo của mình, nghiêng đầu nói với cậu “Anh xuống gara lấy xe trước, em ra ngoài chờ anh nhé.”

Đan Á Đồng nhẹ gật đầu, nhìn khuôn mặt bản thân dần quen thuộc trong gương, nhẹ thở dài một hơi, cầm lấy điện thoại bên cạnh bỏ vào túi quần, xoay người đi ra khỏi cửa.

Vừa bước ra ngoài thấy Tiểu Kỳ Thâm đã lái xe tới rồi, mà tầm mắt của

hắn cứ dán lấy nơi cửa ra vào, trên mặt không hề có vẻ thiếu kiên nhẫn nào, mà chỉ mỉm cười, yên lặng chờ đợi. Đan Á Đồng đột nhiên nhớ tới một câu, nếu có một người nguyện ý luôn chờ đợi bạn, thì hãy ở cạnh người đó đi. Bởi chờ một người không khó, nhưng mỉm cười đứng yên lặng chờ đợi lại không dễ dàng gì. Ngoại trừ tình yêu, còn cái gì có ma lực lớn như vậy?

Khóe miệng Đan Á Đồng cong lên, nhìn người đàn ông đang ngồi ở ghế lái tươi cười rạng rỡ với mình, cậu thông thả bước qua. Lại nhìn thấy hắn vội vàng xuống xe, mở cửa ra cho cậu, sau đó lại cẩn thận thắt dây an toàn cho cậu, xong rồi mới thắt cho bản thân, Đan Á Đồng nhìn những ngón tay thon dài trắng trẻo đặt lên tay lái “Ngày mai anh rảnh thì cùng em chuyển đồ qua đây đi.”

“Hả?” Tiểu Kỳ Thâm sửng sò, sau nửa ngày mới kịp phản ứng đối phương vừa nói gì, không khỏi mừng rỡ nói “Có rảnh, rảnh chứ. Ngày mai anh rảnh cả ngày.” Đợi lát nữa kêu Tạ Huân đem công việc ngày mai dời lại hết, trời đất bao la, người yêu là lớn nhất. Đạo diễn rồi, người làm phim gì đó, toàn bộ cắt sang một bên.

“Ừ, em sẽ gọi Lộ Phàm dời lại lịch công việc sáng mai lần nữa vậy.” Đôi mắt Đan Á Đồng cong thành mảnh trăng khuyết, bộ dáng ngốc nghếch của người này thật là rất thú vị.

“Đầu bếp nhà anh giỏi món gì?”

“Món ăn Pháp...”

“Em thích đồ ăn Trung Quốc.”

“Anh lập tức kêu người mời một đầu bếp nấu món Trung Quốc đến. Em thích món ăn Tứ Xuyên phải không? Anh sẽ yêu cầu kỹ vụ đó.”

“Em thích yên tĩnh.”

“Không có vấn đề, anh sẽ yêu cầu người làm trong biệt thự nếu không có việc gì thì không được nói huyền thuyên.”

“Hoa lan...”

“Anh đã đặt rất nhiều loài hoa lan quý rồi, ngay cả cửa sổ cũng đã bố trí lại, ngoài biệt thự có một sân nhỏ trồng hoa thành giàn rất đẹp, em đọc sách ở vườn hay ở ban công đều được.”

Trên đường tới khách sạn, hai người này, một đưa ra yêu cầu, một thì toàn bộ thỏa mãn yêu cầu của đôi phương. Đến nơi, giao chìa khóa cho nhân viên giữ xe xong, Tiểu Đại Thiên Vương còn vầy vầy tay với một cậu săn ảnh núp ở góc, rồi mới cùng Đan Á Đồng vào khách sạn.

Cậu phóng viên nhỏ cả người run một cái, vừa nãy Tiểu Thiên vương phát hiện ra mình rồi? Nhưng lại không kêu báo vệ của khách sạn đuổi mình đi, còn vầy tay với mình... Cậu chàng nhìn lại ảnh của người đàn ông trên màn hình, cười rất đẹp, còn thiếu niên bên cạnh anh ấy cũng khẽ nhếch khóe môi. Hóa ra Tiểu Thiên vương là người thân thiện như thế? Mà Đan công tử thoát nhìn cũng rất hiền nha.

Cứ như vậy, cậu trai mới ra nghề làm phóng viên săn ảnh đã bị lừa gạt, thế là từ đó về sau, mỗi lần đưa tin đều rất thiên vị hai người này. Nên mới nói, ấn tượng đầu tiên quả là quan trọng vô cùng.

“Không ngờ anh lại thân thiện với tay săn ảnh đó thế?” Đan Á Đồng cười nhạt, giễu cợt “Không hổ danh xưng hoàng tử tao nhã và cao quý giới truyền thông đặt cho anh nha.” Nghĩ đến biểu hiện khiếp sợ của cậu phóng viên kia, Đan Á Đồng cười cười.

Ấn phím ở thang máy xong Tiểu Đại Thiên Vương hai tay rút trong túi quần, tạo nên cảm giác có vài phần phóng túng “Vừa rồi không phải em cũng cười rất ôn hòa à?”

“Truyền thông đánh giá em là công tử như ngọc, sao em có thể không làm tốt chứ?” Cửa thang máy mở ra, nhưng bên trong không có ai, Đan Á Đồng bước vào “Đường cho khách VIP quả nhiên khác.” Cậu dựa vào vách tường, nhìn Tiểu Kỳ Thâm ấn số 8, không nói gì nữa.

Tiểu Kỳ Thâm quay đầu lại nhìn cậu, dường như không nghe ra Đan Á Đồng đang nói mát “Có lẽ cũng nhờ phân chia đẳng cấp, nên con người mới không ngừng phấn đấu đi lên.” Nói xong, cười dịu dàng, không khí nhờ nụ cười như thế mà trở nên thoải mái hơn.

Ra khỏi thang máy, hai người đi tới một căn phòng sang trọng, bên ngoài

đang có hai nhân viên, một nam một nữ đứng phục vụ. Khi thấy khách đến, cả hai đầu tiên là lễ phép cúi đầu chào, rồi mở cửa ra cho hai người bước vào. Trong phòng bày ba cái bàn tròn bằng gỗ lim có khắc hoa, hai trong ba bàn đã kín người, bàn còn lại thì gồm có đạo diễn cũng như một số nhân vật cấp cao trong đoàn làm phim, ở đó còn chừa lại hai chỗ trống.

Hai chỗ đó không cần nghĩ cũng biết là để lại cho bọn họ, hai vai chính trong phim. Trên bàn, ngoại trừ một bác diễn viên thực lực tuổi đã ngoài sáu mươi ra, còn có Lạc Viêm Kiềm, bố trí chỗ ngồi cũng có hàm ý, ít nhất đại biểu cho địa vị của họ trong giới.

Nhìn thấy hai người tới trễ, mấy người ở hai bàn kia nhao nhao lên, dù nói là muốn phạt rượu, nhưng lại chẳng có ai thật sự chạy tới rót rượu, nên Tiểu Kỳ Thâm và Đan Á Đồng mới an toàn đến chỗ ngồi. Nhưng vừa ngồi xuống ghế là trước mặt liền xuất hiện hai ly rượu đỏ Bordeaux.

“Đừng tưởng hai người là diễn viên chính mà chúng tôi không phạt nhé.” Liêu Nhiễm rất là đặc ý nhìn hai người “Uống bồi tội cho bản tiểu thư đề.”

Tiểu Kỳ Thâm nhìn ly rượu đỏ trước mắt, lại nhìn sang Đan Á Đồng, không nói gì.

Đan Á Đồng cầm ly rượu lên, lúc mọi người tưởng cậu sẽ sảng khoái uống hết, cậu lại đặt ly rượu xuống “Chị Liêu, em nói này, tuy em không phải con dòng cháu giống, nhưng rượu đỏ là để thưởng thức, chứ không phải uống như nước lã thì phải?”

“Thằng nhóc thôi, bớt tìm cớ thoái thác đi, đừng làm bản tiểu thư mất hứng, ngoan ngoãn uống cho chị mày đi!” Nói xong, định kí đầu Đan Á Đồng một cái, kết quả bị ánh mắt nhanh chóng của Tiểu Đại Thiên Vương ngăn lại. Thấy tia lạnh trong mắt đối phương, Liêu Nhiễm phần nộ rút tay lại, có giỏi thì nhìn Đan nữ vương bằng ánh mắt đó thử xem!

“Không thì kêu phục vụ đem Lục Lương Xuân lên đi.” Lý Nam không có ý tốt nói lớn “Đan Á Đồng không muốn bị phạt bằng rượu vang, thì dùng rượu đế cũng được đấy.”

Rượu đế con m* ông! Tiểu Kỳ Thâm liếc Lý Nam, lại nhìn sang gò má trắng nõn của Đan Á Đồng, tửu lượng của Đan Á Đồng hình như không tốt lắm, cứ nhiên bắt em ấy bụng rỗng uống rượu, khôn kiếp!

Cuối cùng, hai người cũng không địch lại khí thế ép người của đạo diễn, biên kịch, đành phải chịu phạt bằng cách uống rượu vang.

Lạc Viêm Kiềm ngồi cách Đan Á Đồng một Liêu Nhiễm, cậu nhìn một bên mặt Đan Á Đồng, nhìn Đan Á Đồng nghiêm chỉnh uống hết từng ly rượu, lại nhìn vành tai đã có chút đỏ lên của người ấy mà cảm thấy mát mát vô cùng. Từ lúc nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm và Đan Á Đồng cùng xuất hiện ở cửa, trực giác của cậu liền mách bảo, giữa hai người kia có cái gì đó không giống với lúc trước, loại biến hóa đó làm cho cậu có chút sợ hãi. Cậu không muốn vạch trần tấm chăn mộng lung này, bởi vì sau tấm chăn đó, có lẽ đó chính là sự thật mà cậu không muốn đối mặt.

Vệ Minh nhìn Tiểu Kỳ Thâm cứ như vô tình che chở cho Đan Á Đồng, nỗi băn khoăn trong lòng càng lúc càng lớn, nghĩ đến scandal về mối quan hệ giữa hai người trên mặt báo, trong nội tâm cô nàng cả kinh. Chẳng lẽ, giữa hai người thật là... Hai người đàn ông?!

Mắt hạnh của cô ả rơi lên Tiểu Kỳ Thâm đang cười dịu dàng với Đan Á Đồng, hừ lạnh, khó trách hờ hững với mình, hóa ra là thích đàn ông. Tấm mắt của cô ta lại chuyển sang trên người Đan Á Đồng, vẻ coi thường trong mắt càng thêm rõ ràng. Khó trách không đến một năm đã nổi tiếng như vậy, hóa ra là thổ nhĩ gia[1].

Ngồi bên cạnh Vệ Minh là một diễn viên đóng vai tiên nữ. Cô nàng ra nghề đã hơn hai năm, tuy không quá nổi tiếng, nhưng cũng không mờ nhạt đến độ không ai biết. Cô nhìn ánh mắt Vệ Minh, liền biết người này đang nghĩ gì, cô cười khinh thường, nếu Vệ Minh cứ cư xử với Đan Á Đồng như vậy, cô ta nhất định sẽ nhận được bài học nhớ đời.

Ở chung đoàn suốt mấy tháng qua, hành động của Đan Á Đồng chẳng lẽ vẫn chưa thể nói rõ vấn đề sao? Không biết cô ta đang muốn đến nơi nào vậy? Tiểu Thiên vương có ý với Đan Á Đồng, cả đoàn làm phim đều nhìn ra được, chỉ có cô ta là cứ quán lấy Tiểu Thiên vương, bây giờ còn dùng ánh mắt này nhìn Đan Á Đồng, thật không biết đầu cô ta làm bằng gì nữa. Đã ở trong giới giải trí một thời gian không ngắn rồi, vậy mà vẫn không khôn lên được, khó trách lại không thành nghệ sĩ hạng A.

Giúp Đan Á Đồng gỡ miếng thịt cua tươi ngon, lại chấm gia vị rồi bỏ vào đĩa của Đan Á Đồng “Ném thử đi, cua đại áp của khách sạn này cũng được

lắm.”

Một bàn người hình như không ai thấy đáng vẻ ân cần của Tiểu Đại Thiên Vương, đều nói chuyện riêng của mình, chẳng qua khóe mắt cứ giả như vô ý ló sang nhìn hai người một cái, sau đó đều trao đổi ánh mắt với nhau kiểu thì ra là thế.

Đan Á Đồng có chút chóng mặt, rượu vang tác dụng khá chậm, vừa nãy lại bụng rỗng uống một ly vào, mà tử lượng của thân thể này lại không tốt, xem ra có chút say rồi. Cậu nheo nheo mắt, một bên ăn miếng thịt của ngon miệng, một bên cố gắng làm cho mình thoát nhìn bình thường một chút.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn ngón tay cầm đũa của Đan Á Đồng run lên nhè nhẹ, biết rõ cậu đã hơi say, nhìn sang thấy cơm ăn được cũng khá khá, cũng chẳng có tâm tư cùng bọn họ đi hát karaoke, ăn xong là liền chào mọi người trong đoàn rồi vội vàng ra về.

Liêu Nhiễm sờ cằm nhìn chiếc xe thể thao rời đi “Say rượu là dễ gặp chuyện không may lắm nha.”

Lạc Viêm Kiểm nghe thấy những lời này, sắc mặt lập tức trắng thảm như tờ giấy.

Tiểu Kỳ Thâm đỡ Đan Á Đồng trở về nhà của mình. Đan Á Đồng đi đường đã loạng choạng, đợi đến lúc Tiểu Kỳ Thâm ôm cậu vào trong bồn tắm, dòng nước ấm áp làm cậu thoải mái hừ nhẹ lên tiếng.

Tiểu Kỳ Thâm cởi bỏ quần áo trên người Đan Á Đồng ra, đầu ngón tay run lên nhè nhẹ, nhìn thân thể thon dài trắng muốt trong nước, dường như có một ngọn lửa đang muốn nổ tung trong lòng.

Tắm rửa sạch sẽ cho đôi phương xong, nhanh chóng lau khô người, khoác lên áo tắm, lại ôm đôi phương cực kỳ hấp dẫn đến giường. Người nào đó cảm thấy, hẳn quả là thánh nhân trong thánh nhân.

Đan Á Đồng say chuẩn choáng hơi tỉnh lại, mở to đôi mắt mông lung nhìn Tiểu Kỳ Thâm, đột nhiên vươn tay ra ôm lấy cổ của hắn, hai phiến môi dịu dàng hôn lên.

Khẽ hôn, khẽ vuốt ve giống như cá nước quít quít lấy nhau, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của đối phương, một đêm tựa như dài đằng đặc, lại có vẻ quá ngắn ngủi.

“Á Đồng, anh yêu em.” Người kia nói như vậy, bên tai là tiếng hít thở nặng nề của hắn.

Cậu mở đôi mắt tràn ngập dục vọng, cười khẽ “Em biết.”

Chính vì biết, nên mới có giờ phút này.

Gió nhẹ thổi vào càng khiến hai trái tim sát chặt vào nhau hơn.

-----oOo-----

Chương 93: Nỗi buồn của tiểu trung khuyến ~

Nguồn: EbookTruyen.VN

10h25' sáng, từ trong căn phòng của Tiểu Kỳ Thâm truyền ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, tất cả người làm đang tập trung tại vườn để di chuyển các chậu hoa lan cùng bác quản gia mặt không cảm xúc đồng loạt hướng mắt về phòng của cậu chủ nhà mình. Bác quản gia bình tĩnh đẩy gọng kính trên sống mũi, xem ra cậu chủ nhà mình lại chộc giận cậu Đan rồi. Bác lắc đầu, coi bộ đêm nay tìm được một người cùng không được trở về phòng như mình ha. Thở dài bất đắc dĩ, thật sự là bi kịch cuộc đời.

“Sao thế, có chuyện gì xảy ra sao?” Nhân viên trông hoa lan mới tới về mặt kinh ngạc nhìn đám người làm bình thần đứng xung quanh, chẳng lẽ bọn họ không nghe thấy tiếng kêu thảm đó sao?

“A, là cậu chủ bị đánh đó?” Một cô người làm bên cạnh lên tiếng, giọng nói mang theo ngờ vực. Tuy cậu chủ đối xử rất tốt với ngôi sao gọi là Đan Á Đồng kia, nhưng cũng không nhường nhịn một diễn viên như vậy đâu.

“Chắc chắn đó.” Một cô giúp việc khác nhớ tới bộ dạng cậu chủ của mình khi xoay quanh cậu Đan “Nhất định là làm chuyện gì khiến Đan công tử mất hứng rồi.” Nếu không sao Đan công tử tao nhã lại ra tay với cậu chủ chứ? Vị này chính là fan của công tử, rõ ràng là trúng độc không nhẹ nha.

“Là người làm sao có thể bàn tán lung tung chuyện của chủ nhân nhà. Lo mà làm việc cho tốt đi.” Quản gia đại nhân đẩy kính mắt “Không phải cậu chủ bị cậu Đan đánh đâu, mấy cô la hét ầm ĩ cái gì.”

Mọi người 囧. Kỳ thật bác quản gia à, bác mới là người nhiều chuyện nhất đây.

Chỉ còn lại một “bức tượng” đứng trong bụi hoa lan nhìn đám người lộn xộn. Cậu chủ mà bọn họ nhắc đến chính là người đàn ông cao quý tao nhã mình gặp lần trước sao? Nếu đúng là thế, thì một người cao quý như vậy sao lại bị đánh, còn nếu như không phải, trong biệt thự này còn có ai khác được gọi là cậu chủ? Thật ra lúc này không phải là biệt thự của cậu hai Tiểu gia trong truyền thuyết, mà là biệt thự của Sao Hỏa mới đến cơ.

Đan Á Đồng từ trên cao nhìn xuống người bị mình một cước đạp xuống đất, sau đó liềm mạng giẫm hai chân lên người hắn, đỡ cái eo đau nhức của chính mình “Tiểu Kỳ Thâm, anh là tên khốn kiếp!” Nhớ tới đêm qua người này không có tiết chế, mặt cậu càng tối lại, ngón tay thon dài trắng muốt tao nhã chỉ về hướng cửa ra vào “Anh cuộn mình lại rồi biến mất trước mặt tôi ngay.”

Cuối cùng, Tiểu Đại Thiên Vương mặc chiếc áo ngủ đầy nếp nhăn, ôm một cái gối đầu, theo tiếng đóng cửa nặng nề tội nghiệp đứng ở ngoài cửa. Trong lòng hắn cảm khái, Á Đồng của hắn lúc nào cũng tao nhã, mà ngay cả mắng “cút” cũng văn minh như vậy đó.

Mà hắn nào biết, người nào đó ở trong phòng đã mắng chửi bằng tất cả những từ ngữ có trên thế giới này, chỉ thiếu chút nữa là liên lụy đến tám đời tổ tông của Tiểu Đại Thiên Vương mà thôi.

Đám người hầu đi ngang qua đều giả bộ như không thấy dáng vẻ chật vật của cậu chủ nhà mình, mỉm cười cúi đầu chào “Cậu chủ.”

Theo từng tiếng chào, Tiểu Kỳ Thâm đứng ngoài cửa phòng có chút thắc mắc, không biết có phải là hắn gặp ảo giác hay không, sao mà hôm nay người hầu đi qua nhiều thế. Hình như tất cả người làm trong biệt thự đều đi ngang qua một lần, không, còn một người mới mời đến chăm sóc hoa là không có đi ngang qua. Hắn nhìn quản gia đang hướng mình đi tới, quản gia giống như đã đi ngang qua hắn lần thứ hai rồi thì phải.

“Cậu chủ, cậu nên thay quần áo đi.” Quản gia anh minh cơ trí thật sự không muốn nhìn bộ dáng hiện tại của cậu chủ thông minh nhà mình, mặc dù nói hóng chuyện cũng rất thú vị, nhưng để xứng chức quản gia, sao có thể để chủ của mình bị chê cười. Với lại, dù sao cũng xem đủ rồi.

Đổi sang bộ đồ khác, Tiểu Đại Thiên Vương mang người làm trong biệt thự đến nhà của Đan Á Đồng, gom tất cả đồ đạc chuyển tới, sau đó trở lại biệt thự, đã là hơn mười hai giờ trưa. Hắn đưa áo khoác cho người hầu bên cạnh “Cậu Đan dậy rồi hả?”

Cô hầu gái gật đầu “Cậu Đan đang dùng bữa trong phòng ăn ạ.”

Vừa nghe tin này, chân vốn định lên lầu lại chuyển sang hướng khác, đến nhà ăn. Tiểu Đại Thiên Vương đã chuẩn bị tốt tư tưởng sẽ lại bị đánh mắng, dù thế nào thì người yêu vẫn là số một, làm cho em ấy hả giận thì cái gì cũng được.

Trên bàn cơm thật dài rất yên tĩnh, Đan Á Đồng tao nhã cắt miếng thịt bò, bên cạnh đặt một ly rượu nhỏ, gần bàn ăn có hai người hầu nữ, cũng không có xuất hiện cảnh diễn viên thánh mẫu thấy người hầu cũng là người mà cho phép họ ngồi chung một bàn.

Nhìn thấy Tiểu Kỳ Thâm tiến đến, Đan Á Đồng trừng mắt lên, cầm lấy ly rượu đỏ bên cạnh uống một ngụm, không nói gì, ngược lại, một trong hai người hầu nữ bên cạnh đi đến trước mặt Tiểu Kỳ Thâm hỏi thăm hắn muốn ăn cái gì.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn miếng thịt bò trước mặt Đan Á Đồng, thắc mắc “Á Đồng, sao em không ăn món Trung Quốc?”

Đan Á Đồng dùng dao nhỏ cắt một miếng thịt bò, thờ ơ mở miệng nói “Bây giờ tôi muốn dùng dao đây, không được sao?” Nói xong, lực tác dụng lên con dao tăng lên vài phần, động tác tao nhã trước giờ của cậu giờ lại làm cho con dao cắt miếng thịt phát ra âm thanh.

Da đầu Tiểu Kỳ Thâm run lên một hồi, gượng cười kéo cái ghế ngồi xuống cạnh Đan Á Đồng “Cho tôi một phần giống cậu Đan đi.”

Người hầu gái khó xử đứng nguyên tại chỗ, không biết nên nói gì cho

phải.

“Tôi chỉ cho đầu bếp làm một phần thịt bò thôi.” Đan Á Đồng dùng nĩa xiên một miếng thịt nhắc lên, liếc nhìn Tiểu Kỳ Thâm “Anh có thể lựa chọn cháo táo, cháo bắp, còn có cháo đậu đỏ. Anh muốn ăn cháo gì?”

Khóe miệng Tiểu Kỳ Thâm co lại, nói tới nói lui chỉ có cháo, nhớ tới thời gian ở bệnh viện phải húp cháo, sắc mặt liền xanh đi.

“Đi lấy cháo bắp cho cậu chủ mấy chị đi.” Đan Á Đồng mỉm cười nhìn một cô hầu gái đứng ngốc lảng “Chị cũng không cần bắt đầu bếp vội vàng nấu thịt bò làm gì, cậu chủ các chị cũng không bắt bẻ gì đâu, cứ cháo bắp là tốt rồi.”

Cô hầu gái nhìn nụ cười như gió xuân liền chóng mặt hồ hồ đi đến phòng bếp, mãi cho đến khi nhận được chén cháo bắp của đầu bếp, mới nhớ ra đó là món cậu chủ nhà mình ghét nhất. Cô nàng mắng trong lòng, xem ra cậu chủ đã làm gì khiến cậu Đan tức giận rồi.

Tiểu Kỳ Thâm khổ sở nhận chén cháo bắp mình ghét nhất, khổ sở đón nhận ánh mắt tỏ vẻ thông cảm nhưng kỳ thật lại có chút hả hê từ bốn phía bắn tới, hẳn bây giờ chỉ có một suy nghĩ, hy vọng người yêu của mình đừng lại tức giận.

Đan Á Đồng nhìn người bên cạnh rõ ràng mặt mũi tràn đầy vẻ ghét bỏ, nhưng vẫn cố húp hết cả chén cháo, động tác cắt thịt bò dần nhẹ lại “Vừa nãy đạo diễn Lý có gọi điện đến nhà, tôi có nhận điện thoại. Ông ta nói ba giờ rưỡi chiều này tổ chức họp báo ra mắt Ngàn năm, diễn viên chính đều phải có mặt.”

Tiểu Kỳ Thâm thấy vẻ mặt Đan Á Đồng hòa hoãn không ít, lập tức gật đầu “Chiều nay anh sẽ cùng đi với em.” Hẳn hoàn toàn quên buổi chiều mình bận rộn thế nào, một cái buổi gặp mặt ký giả đối với một người có cấp bậc Thiên vương như hắn thì cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Nhưng người yêu đã có lệnh, hắn nào dám không tuân theo.

Đan Á Đồng nhận khăn mặt từ người hầu, lau sạch khóe miệng, tâm tình thật tốt, quả nhiên vui sướng của mình hình thành trên đau khổ của kẻ khác. Cậu quét mắt người đàn ông ngồi bên cạnh “Vây, trang phục của tôi giao cho anh lo.”

Tuy giọng điệu Đan Á Đồng vẫn bình thản như cũ, nhưng Tiểu Kỳ Thâm có thể xác định một việc, đối phương hình như không tức giận nữa. Nhìn đối phương tao nhã rời nhà ăn, Tiểu Đại Thiên Vương căm ghét nhìn chén cháo bốc trước mặt, trong dạ dày khuấy đảo một phen, vội vàng đứng dậy ra khỏi nhà ăn.

“Không ngại cậu chủ thật sự ăn hết cả chén cháo.” Hầu nữ giáp kinh ngạc nhìn cái chén trống không, dường như thấy được phép lạ thứ chín của thế giới.

Hầu nữ ắt trừng mắt lên “Cái này là gì chứ, tôi đoán nếu cậu Đan kêu cậu chủ mình tự nấu một chén cháo bốc sau đó nuốt xuống, cậu ấy cũng sẽ không từ chối đâu.”

Kiều ngạo tới đâu thì trước mặt tình yêu cũng sẽ thua thiệt, cho dù đó là cậu chủ thiên tư thông minh, kiêu ngạo lịch lãm cũng vậy. Hầu nữ ắt nhìn miếng thịt bò chỉ ăn một nửa trên bàn, mà cậu Đan, những hành vi này chẳng qua là để xác định tình yêu rốt cuộc sâu đậm thế nào mà thôi.

Cái anh Tiểu Đại Thiên Vương nhanh chóng hạ hỏa cho người yêu, thì Tạ Huân lại bị chọc giận gần chết. Đường đường là một siêu sao Thiên vương lại vì cái buổi gặp gỡ ký giả mà từ chối buổi diễn thử cho nhãn hiệu lớn trên thế giới, thật không biết thẳng đó nghĩ như thế nào nữa!

Lộ Phàm rảnh rồi mở miệng nói “Buổi chiều Á Đồng sẽ tham gia hội chiêu đãi ký giả đó.”

“M* nó! Chân chó!” Tạ Huân trợn mắt trắng nhìn trần nhà, hiển nhiên là vô phương với tính chân chó của Tiểu Kỳ Thâm.

“Anh hẳn là nên thấy may mắn khi Đan Á Đồng là nghệ sĩ của Thiên Quan đây.” Lộ Phàm đẩy kính mắt, “Bằng không đây mới thực sự là phiền toái.”

Ba giờ chiều, Đan Á Đồng ngồi trên xe Tiểu Kỳ Thâm, đúng ba giờ rưỡi có mặt tại hậu trường buổi họp báo. Nhân viên công tác thấy hai người tới, vội vàng dẫn hai người tới trước sân khấu, còn chưa kịp ngồi xuống, chợt nghe thấy thanh âm chớp tắt không ngừng, lúc này so với buổi họp báo tuyên truyền Lâm Thành phóng viên tới còn nhiều hơn. Đan Á Đồng nhìn đám phóng viên chen chúc ở hội trường, còn có rất nhiều phóng viên ngoại

quốc, xem ra bộ phim này sẽ hướng tới thị trường hải ngoại, loại đề tài này khó tránh khỏi sẽ càng hấp dẫn thêm sự chú ý của giới truyền thông.

Đan Á Đồng vừa ngồi xuống, Liêu Nhiễm ngồi ở bên cạnh cúi người nói khẽ bên tai cậu “Tôi nghe nói cậu và Tiểu Đại Thiên Vương ở chung với nhau rồi?” Nói xong, tỏ ra bộ dạng thấy hứng thú.

Động tác thân mật của hai người lập tức thu hút sự chú ý của các phóng viên báo nhỏ, âm thanh đèn flash liên miên không dứt. Cũng có người suy đoán, Liêu Nhiễm và Đan Á Đồng có phải tình yêu chị em không. Đan Á Đồng nhận được vai diễn trong phim này có phải là liên quan đến chuyện tình cảm với Liêu Nhiễm. Một số phóng viên bắt đầu suy nghĩ chuyện bản thảo về chuyện chị em yêu nhau nên viết như thế nào mới càng hấp dẫn độc giả, như thế nào mới có thể khiến cho độc giả tin tưởng câu chuyện đó là thật.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn cử chỉ của Liêu Nhiễm, neho mắt, tắt đi micro trước mặt, cười nhạt hỏi “Chị Liêu và Á Đồng đang nói chuyện gì vui thế, nói cho tôi nghe chút đi.”

Quả nhiên trung khuyến chỉ trung thành với chủ nuôi của nó. Liêu Nhiễm nhận ánh mắt lạnh lẽo như dao của Tiểu Đại Thiên Vương, cười khan một tiếng, nói “Tôi là nói với Á Đồng, vòng kiểm duyệt đầu tiên của Ngàn năm đã thông qua, cho nên chúng ta cũng có thể phát hành ở thị trường trong nước.”

“Vậy à?” Khóe miệng Tiểu Kỳ Thâm giương lên “Thế thì thật là một tin tốt.” Thế lực sau lưng Liêu gia hẳn có biết, tuy Ngàn năm là đề tài đồng tính luyến ái, nhưng trong phim lại không có cảnh giới hạn người xem, nên ông già họ Liêu đương nhiên sẽ không buông tha cho thị trường lớn này rồi.

Liêu Nhiễm thở dài một hơi, quả nhiên muốn đầu cùng Tiểu Kỳ Thâm là cần can đảm, chỉ có một ánh mắt như vậy, cũng làm cô nàng đỏ đầy mồ hôi lạnh.

-----oOo-----

Chương 94: Tình tay ba. Anh không phải anh ấy

“Tiểu Thiên vương, nghe nói anh đóng vai chính trong phim này, hơn nữa trong phim, anh và Đan công tử có cảnh hôn. Vậy khi hai người quay cảnh hôn có cảm thấy mất tự nhiên không?”

“Xem ra anh bạn kia là người thích nghiên cứu tâm lý.” Tiểu Kỳ Thâm cười nhạt nhìn ký giả bên dưới “Phải nói là cảm giác cũng không tệ lắm.”

Lời vừa nói ra, đám phóng viên lập tức hưng phấn như gà chọi máu chiến. Đó quả thật là một chủ đề hay. Phim giả tình thật? Tiểu Thiên vương có cảm tình với Đan công tử? Hay là bộ phim Ngàn năm quá cảm động đến độ cả diễn viên cũng bất giác say mê?

Lạc Viêm Kiềm nhìn về phía Đan Á Đồng, sắc mặt đôi phương lúc này cũng không thay đổi gì, vẫn là nụ cười đúng lệ, dường như những lời này của Tiểu Kỳ Thâm cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh ấy. Cậu dời tầm mắt, cười tự giễu, thật ra hai người kia đã ở chung với nhau rồi. Đã như vậy, Đan Á Đồng sao lại để ý lời như thế chứ.

“Đan công tử, cậu thấy cảnh hôn của hai người như thế nào?” Lập tức có phóng viên không buông tha cơ hội này, vội vàng hỏi. Nếu như cả hai người đều trả lời như nhau, đề tài chính là Tiểu Đại Thiên Vương và Đan công tử phim giả tình thật, còn nếu không giống, chính là cho thấy Tiểu Thiên vương yêu đơn phương diễn viên đóng cặp với mình. Đề tài nào cũng hay hết.

“Vấn đề mọi người đặt cho tôi cũng thật khó quá.” Đan Á Đồng một tay chống cằm, mang vẻ đẹp biếng nhác “Nếu tôi nói cảm giác không tệ, thì ngày mai mọi người nhất định sẽ nói tôi và Tiểu Đại Thiên Vương đang hẹn hò, nếu tôi nói không tốt, thì ngày mai ra đường thế nào cũng bị người ta dùng vật gì đó mà đánh chết. Chọn tới chọn lui, hay là quyết định trả lời cảm giác cũng tốt đi.” Nói xong, cậu cười thật rạng rỡ với các phóng viên bên dưới “Tôi còn muốn sống khỏe nha.”

“Vậy ý của Đan công tử là, cậu vốn cảm thấy cảnh hôn của hai người không tốt, nhưng lại sợ địa vị của Thiên vương nên mới phụ họa theo lời Tiểu Thiên vương à?” Chắc, lời vị này thật sắc bén.

“À...” Đan Á Đồng nhú mảy, vẻ mặt khó hiểu nhìn phóng viên đặt ra vấn đề kia “Thế mà tôi lại nghĩ anh sẽ nói tôi sợ người khác đồn mình và Tiểu Thiên vương có scandal tình ái, nên mới không phụ họa theo lời của Tiểu Thiên vương đây.”

Có vẻ đúng mà lại là sai, sắc mặt tất cả phóng viên đều xám xịt, Đan Á Đồng này trông có vẻ rất dễ moi thông tin, nhưng lại khéo léo vô cùng, thành thử cái gì cũng không nói ra. Một số phóng viên không cam lòng, lại tiếp tục vấn đề, bọn họ không tin bản thân không khai thác được cái gì đó.

Vấn đề phóng viên đưa ra ngày càng sắc bén, hơn nữa cứ vậy mãi Đan Á Đồng không tha. Tiểu Kỳ Thâm ngồi một bên vỗ trán, người này không hồ đời trước là siêu sao Thiên vương, nhiều phóng viên như vậy cũng không thấy em ấy rơi vào bẫy nào, hơn nữa cử chỉ thì thể hiện rất rõ sự tôn trọng của mình với các phóng viên, khiến cho mấy người đó cũng không có ý định hỏi một số câu quá đáng. Người này, chính là một yêu nghiệt à.

Nghĩ đến yêu nghiệt này từ nay về sau sẽ sinh hoạt chung với mình, hẳn đột nhiên lại cảm thấy, người này dù cho là yêu nghiệt thì cũng chẳng hề gì, chỉ cần bản thân nhìn thấy đối phương, mọi thứ đều viên mãn.

Người chủ trì ở một bên thấy thế từ từ chen chân vào, đem phần trò chuyện hướng sang một vài diễn viên khác. Nhưng rõ ràng là các phóng viên không có nhiệt tình như vừa rồi, thế nên một vài diễn viên tuy ngoài mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại hận đến nghiến răng, bầu không khí ít nhiều có chút xấu hổ. Giới giải trí này phân biệt địa vị rõ ràng như vậy, quả thực làm cho người ta hận chết.

Càng về sau, các phóng viên lại càng chú ý đến Lạc Viêm Kiềm, mà chủ đề một mực xoay quanh chuyện tình tay của cậu và Tiểu Kỳ Thâm, Đan Á Đồng trong phim. Nguyên một đám hận không thể từ cái đó tìm ra JQ này nọ.

Tuy thời gian Lạc Viêm Kiềm bước vào giới giải trí chưa đến hai năm, nhưng khả năng ứng phó truyền thông đã rất thành thục, không lộ ra nội dung phim, cũng không có tuôn ra chuyện riêng của mình, đánh Thái Cực rất không tồi.

“Nếu như cậu coi Đan công tử là nhân vật Phong Vô trong phim, thì giờ cậu muốn nói câu gì nhất với cậu ấy?” Một phóng viên đài truyền hình hỏi.

Lạc Viêm Kiềm nhìn cô phóng viên, lần này cậu không đánh Thái cực nữa, mà rất chân thành nghĩ nghĩ “Lời thoại trong phim à?”

“Đúng vậy.” Nữ phóng viên thấy Lạc tiểu thiên vương đang suy nghĩ, lập tức kích động gật đầu, chờ cậu nói cảm động lòng người của Lạc tiểu Thiên vương.

“Tôi nghĩ muốn nói với Phong Vô là...” Lạc Viêm Kiềm dừng một chút, tầm mắt rơi trên người Đan Á Đồng. Đan Á Đồng cũng nghiêng đầu nhìn về phía cậu, đồng tử màu trà mang theo nét vui vẻ nhẹ nhàng, mặc dù không có sự nhiệt tình như khi đối mặt với Tiểu Kỳ Thâm, nhưng thực sự so với những người khác thì vẫn chân thật hơn không ít “Nếu như sớm biết người có thể làm cho ta hiểu rõ tình yêu như vậy, thì ta nhất định sẽ rời xa người mãi mãi, chứ không phải lựa chọn vươn tay về hướng người.”

Nói xong, cậu nghiêng đầu nhìn đám phóng viên “Đây chính là lời tôi muốn nói. Có phải là mọi người muốn nghe câu dù thế nào thì tình yêu vẫn không thay đổi phải không?” Khóe miệng của cậu bật ra tia cười xấu xa.

Các phóng viên phá lên cười một hồi, cái đề tài này thế là được cho qua. Nhưng, nữ phóng viên đặt ra câu hỏi này lại cảm thấy, khi Lạc Viêm Kiềm nói ra những lời đó trong ánh mắt mang theo cảm xúc mà người khác không rõ đó là gì, khiến trong lòng thấy chua xót. Đó là ảo giác rồi, đường đường là Lạc tiểu Thiên vương sao có thể lại khiến người khác có cảm giác này chứ.

Tiểu Kỳ Thâm nhìn cảnh Lạc Viêm Kiềm nhìn Đan Á Đồng, ánh đèn loang loáng trên gương mặt vui vẻ, chẳng qua nụ cười nào đó có chút vắn vẹo dữ tợn.

Liêu Nhiễm nhìn Lạc Viêm Kiềm, lại nhìn Tiểu Kỳ Thâm, rồi chuyển sang Đan Á Đồng, thở dài một hơi, buồn bã, ghen, và lạnh lùng như cũ.

Lý Nam thở dài, đưa nhỏ Liêu Nhiễm lớn lên rất được, gia thế tốt, nhưng đầu óc lại không tinh táo, luôn nghĩ đến mấy chuyện linh tinh, làm ra ít chuyện điên khùng. Thật tiếc cho bộ dạng xinh đẹp như vậy.

Mi mắt Đan Á Đồng khẽ rũ xuống, lông mi thật dài che đi bóng tối trong mắt, âm thầm không để người khác nhìn thấy cảm xúc nơi đáy mắt.

Hạ Tây Xuyên đứng ở góc phòng, hai tay đặt sau lưng, tầm mắt đảo qua đám phóng viên e sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, còn có một người đàn ông bước ra, là người đại diện của Đan Á Đồng. Cả sân khấu phông vắn, cho dù Đan Á Đồng bị phóng viên gây khó xử thì người đàn ông này cũng không lộ ra cảm xúc dư thừa nào, anh ta có lòng tin với Đan Á Đồng như vậy sao?

Buổi họp báo kéo dài gần hai giờ, thế nhưng hào hứng của các phóng viên lại không hề suy giảm, mãi cho đến lúc kết thúc, kêu các diễn viên trong đoàn chụp được rất nhiều hình, cuối cùng mới thấy thỏa mãn cho các nghề sĩ rời sân khấu ra hậu trường.

Rời đến hậu trường, Đan Á Đồng nhận ly nước do Lộ Phàm đưa tới, uống một ngụm “Cảm ơn.” Sau đó ngồi xuống ghế sofa cạnh đó, nhẹ thở ra một hơi. Bởi vì đêm qua vận động quá sức, cậu vốn đã có chút không khỏe, nhưng đám ký giả kia cứ quần lấy, nếu cứ tiếp tục như thế cậu thật sự có chút ăn không tiêu.

Tiểu Kỳ Thâm đi tới thấy Đan Á Đồng như vậy, liền biết thân thể cậu có chút không khỏe, vội vàng đi đến bên cạnh “Á Đồng, em thế nào?” Nói xong, tự nhiên đi ra sau sofa, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho Đan Á Đồng.

Phòng nghỉ này là phân cho ba diễn viên chính, nên Tiểu Kỳ Thâm cũng không lo bị người khác phát hiện, về phần Lạc Viêm Kiềm... Hắn nhìn gương mặt trắng nõn của Đan Á Đồng, dù người kia không thật sự yêu Đan Á Đồng, thì cũng sẽ không làm thương tổn đến em ấy.

Lộ Phàm đẩy kính mắt, anh cũng không ngạc nhiên với hành động của Tiểu Kỳ Thâm. Điều làm cho anh hứng thú chính là dấu vết hồng nhạt sau tai Đan Á Đồng, hơn nữa buổi sáng nghe được tin Đan Á Đồng đã chuyển đến nhà của Tiểu Kỳ Thâm, không biết đêm qua hai người này đã xảy ra chuyện gì.

Tạ Huân liếc mắt nhìn cử chỉ của Tiểu Kỳ Thâm, nhìn nhìn lại ly nước trong tay mình, hừ hừ, cầm ly nước đi qua một ghế sofa khác, tự uống hết hơn nửa ly. Hừ hừ, Tiểu Đại Thiên Vương nhìn thấy Đan Á Đồng còn biết cái gì gọi là khát chứ?!

Cửa phòng lần nữa được mở ra, Đan Á Đồng nghiêng đầu, thấy thiếu niên

đứng nơi cửa ra vào có chút thất hồn lạc phách, đồng tử màu trà của cậu khẽ run lên, trong nháy mắt liền lộ ra vui vẻ “Lạc Viêm Kiềm, đứng đó làm gì thế?” Cậu vốn đã chẳng còn nhớ nổi dáng vẻ chật vật của cậu nhóc này trong cơn mưa hồi ấy. Lúc đó, chẳng qua chỉ là thuận tay giúp đỡ mà thôi.

Tầm mắt Lạc Viêm Kiềm lướt qua bàn tay của Tiểu Kỳ Thâm đặt ở trên vai Đan Á Đồng, đột nhiên cười lớn, hai tay rút túi quần, phóng túng và kiêu ngạo, giống như khi ở thang máy lần đầu tiên gặp Đan Á Đồng. Cậu ngồi xuống ghế sofa đối diện Đan Á Đồng, gác chéo chân, nghiêng đầu nói “Chẳng mấy chốc nữa, anh sẽ phải gọi tôi là Lạc An đấy.”

Bàn tay cầm ly nước của Đan Á Đồng khẽ run lên, mỉm cười nói “Cậu muốn rời khỏi giới giải trí à?”

Gương mặt Hạ Tây Xuyên biểu lộ đã vẽ kinh ngạc vô cùng, sau đó trở nên trắng thắm.

Lạc Viêm Kiềm mỉm cười nhìn cậu, tầm mắt đảo qua lọn tóc của Đan Á Đồng, khuôn mặt, còn có ngón tay trắng nõn, đôi chân thon dài, mới mở miệng nói “Tôi đã biết được cuộc sống của anh ấy trong giới này là như thế nào rồi, giờ tôi cũng có thể trở lại quỹ đạo cũ của mình. Đối tượng khiến tôi kiên trì đã không còn nữa, tôi lưu lại ở nơi này còn ý nghĩa gì.” Cậu dừng một chút, ánh mắt rơi lên đôi mắt hoa đào của Đan Á Đồng “Thật ra, anh và anh ấy cũng không giống nhau, một chút cũng không giống...” Tầm mắt xuyên qua người Đan Á Đồng, dường như lại thấy được cảnh kia trong tác phẩm đầu tiên cậu coi của người đàn ông ấy.

Những ngón tay thon dài sạch sẽ chạm nhẹ lên cánh hoa tuyết trắng, trong giọng người đàn ông tràn ngập nỗi nhớ nhung “Hoa em đưa ta đã nở rồi, sao em vẫn chưa trở lại?”

Cậu nhớ rõ trong khung cảnh đó, người đàn ông kia đã nói như vậy.

Tiểu Kỳ Thâm giữ lấy đầu vai đã cứng đờ của Đan Á Đồng, tầm mắt bắt an của hắn rơi trên người cậu. Hắn không biết Đan Á Đồng sẽ có phản ứng gì khi nghe xong những lời này của Lạc Viêm Kiềm, hắn đã chờ mong Đan Á Đồng có thể nói cái gì đó, nhưng lại sợ Đan Á Đồng sẽ nói ra điều khiến hắn lo lắng.

Đan Á Đồng nắm ly nước thật chặt, mỉm cười nói “Ừ, Lạc gia chỉ có cậu là con trai, học cách xử lý công việc của gia tộc sớm một chút cũng tốt.” Cậu đặt ly nước lên mặt bàn, ly thủy tinh cùng bàn kiếng chạm vào nhau, trong căn phòng nghỉ yên tĩnh phát ra tiếng vang thanh thúy “Phật đã nói: ái biệt ly, oán tăng hội, buông tay Tây quy, toàn vô thị loại. Bất quá chỉ là không hoa để mãn nhãn, là một mảnh hư ảo[1].”

Lạc Viêm Kiềm lười biếng tựa người ở sofa “Anh muốn nói với tôi là đừng quá chấp nhất sao?” Ánh mắt cậu buồn bã “Nhưng tôi và anh đều không phải Phật, không thể ung dung tự tại như thế được. Có phải là hoa vô ích, có phải là hư ảo hay không, đối với tôi mà nói cũng không quan trọng.” Cậu nhắm mắt lại “Ít nhất, tôi đã từng yêu, đây không phải hư ảo.”

Đan Á Đồng không nói gì, cậu chỉ lộ ra nụ cười nhẹ nhàng với thiếu niên đẹp trai này.

Lạc Viêm Kiềm đứng dậy, nhíu mày với Tiểu Kỳ Thâm, sau đó mỉm cười nhìn về phía Đan Á Đồng “Nhưng mà, nếu anh nói ra thì tôi sẽ xem xét lại chuyện tình cảm này. Nếu có người đối xử không tốt với anh, thì cứ tìm đến bản thiếu gia, tôi nhất định sẽ nguyện ý ôm anh vào lòng.”

Tiểu Kỳ Thâm hừ lạnh “Thằng nhóc chết tiệt, rảnh quá không có chuyện gì làm hả, đừng có mà chạy tới phá lung tung!”

Đáng tiếc, lần này cậu chủ Lạc gia hoàn toàn không đếm xỉa đến hắn, mà chỉ nhìn thật sâu vào mắt Đan Á Đồng “Tôi đi đây, tạm biệt.”

Đan Á Đồng đứng dậy, cười nói “Tạm biệt.”

Nhìn về phía cánh cửa đã đóng, Lạc Viêm Kiềm hít sâu một hơi, chính mình ở giữa hai người họ vốn chỉ là một khách qua đường, là bản thân mình đã quá nhập vai nên mới yêu người kia mà thôi.

Dù sao, người đó cũng không phải anh ấy.

Hạ Tây Xuyên đi theo phía sau cậu, có chút không dám tin tưởng hỏi “Cậu thật sự muốn rời khỏi giới giải trí?”

Lạc Viêm Kiềm khoát khoát tay “Ở lại cũng không thay đổi gì mấy, nên làm chính sự thôi.”

Hạ Tây Xuyên dừng lại một chút, chỉ là chơi thôi sao?

Trong phòng bốn người bốn tâm tư khác nhau, Tiểu Kỳ Thâm nhìn không ra tâm tư của Đan Á Đồng nên chỉ cẩn thận ngồi bên cạnh cậu, chỉ sợ một giây sau cậu sẽ nói ra lời khiến hắn không thể tiếp nhận.

Lộ Phàm đương nhiên hiểu ý tứ trong lời nói lúc này của Lạc Viêm Kiềm, người Lạc Viêm Kiềm yêu mến, vậy mà là.... Thật không ngờ, đứa nhỏ trong cơn mưa lúc trước, lại ôm tâm tư như vậy với Cảnh An Tước.

Tạ Huân đốt một điều thuốc, giận dữ nói “Người đàn ông kia, con mẹ nó, đúng là yêu nghiệt.” Đường Nguyễn Khanh rơi vào thì thôi, không ngờ cả thằng nhỏ không có mắt kia cũng thích anh ta.

Tiểu Kỳ Thâm liếc Tạ Huân, rồi nhìn qua Đan Á Đồng, không nói lời nào.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Lộ Phàm là không muốn đề cập đến chủ đề này, nên lái mọi người sang hướng khác.

Đám người đều đứng dậy, “bang” một tiếng, ly nước trên bàn không biết vì sao lại bị đổ, nước vừa vắn đổ ướt hết người Tạ Huân.

“Thật có lỗi, em không phải cố ý đâu.” Đan Á Đồng áy náy cười.

“Mẹ nó!” Tạ Huân cúi người vội vàng lau nước ở chỗ nào đó của mình làm người khác phải mơ màng “Đồ đâu không đồ, đồ đúng tại chỗ này!”

Tiểu Kỳ Thâm thông cảm nhìn Tạ Huân, xong lại nhìn trời, cố nén khóe miệng sắp không nhịn được phì cười ra, nói chuyện không chú ý người, chết ngay lập tức!

[1]Phật đã nói: ái biệt ly, oán tăng hội, buông tay Tây quy, toàn vô thị loại. Bất quá chỉ là không hoa để mãi mãi, một mảnh hư ảo

Tiếng Trung: 佛曰: 爱别离, 怨憎会, 撒手西归, 全无是类, 不过是满眼空花, 一片虚幻.

Mình không hiểu mấy lời Phật dạy lắm, nên mấy câu này tra nghĩa không rõ được.

+ Ái biệt ly (những người thân yêu phải xa nhau);

+ Oán tăng hội (những người có oán thù mà phải gặp gỡ);

Đây là 2 trong 8 cái khổ như lời Phật nói

-----oOo-----

Chương 95: Thế thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối cùng Ngàn năm cũng được duyệt qua, hơn nữa nhà sản xuất đã đầu tư rất nhiều tiền cho công đoạn tuyên truyền, khiến cho nhiều người có cảm giác nếu không coi Ngàn năm thì sẽ bị lạc hậu mất.

Thị trường trong nước vốn chưa có phim điện ảnh nào thuộc đề tài này, nên lần đầu một bộ phim được đưa ra rạp chiếu công khai, có rất nhiều đơn vị truyền thông bình luận Ngàn năm là bộ phim có ý nghĩa vượt thời đại của nền công nghiệp điện ảnh nước nhà ở thế kỷ 21. Các bài viết suy đoán, ngợi khen, phê bình ùn ùn kéo đến, cả giới giải trí đều quan sát chăm chú vào bộ phim này. Nếu nó thành công, thì đó chính là tấm bia lớn cho sự nghiệp phim ảnh trong cả nước, nếu thất bại, thì cả đoàn làm phim sẽ bị đả kích không thể tưởng tượng được.

Thiên Quan có hai diễn viên lớn tham gia đóng vai chính, vì thế Thiên Quan đặc biệt quan tâm đến triển vọng bộ phim này. Phòng ban truyền thông của Đường thị tiến hành một loạt đề cử khiến các đơn vị truyền thông khác chờ mong bộ phim, chờ đợi ngày đầu tiên công chiếu phim. Ngày đến, người xem đều là những nhân vật lớn trong ngành, và các ngành khác cũng có một số nhân vật tiếng tăm đến tham dự, đến cuối cùng, vé cho buổi công chiếu đầu tiên rất khó xin, mà một khi tìm được thì khan giả vô cùng vui mừng, còn nếu không đến được, thì đành tiếc hùi hụi, chờ đến khi bộ phim được công chiếu trên các rạp.

Đường Nguyễn Khanh nhìn một đồng báo về Ngàn năm trên bàn, châm một điếu thuốc rồi rít mạnh một hơi. Tiếng gõ cửa vang lên, y đặt cuốn tạp chí trong tay xuống dụi tắt điếu thuốc, mặt không cảm xúc nói “Vào đi.”

Đi phía trước là Tạ Huân, sau đó là Lộ Phàm và Đan Á Đồng, còn một diễn viên khác là Tiểu Kỳ Thâm thì không đến. Y đảo mắt qua Tạ Huân “Tử Mặc đang làm gì?”

Tạ Huân ngửi mùi thuốc lá khắp phòng, biết tâm trạng Đường Nguyễn Khanh không tốt, suy nghĩ một chút rồi nói “Nghe nói là ông của cậu ấy gọi về.” Lời này rất mật mờ, bây giờ hai anh em Tiểu gia đang ngằm đầu tranh gay gắt, Tiểu Kỳ Thâm làm gì còn rảnh rồi mà lo chuyện bên giới giải trí chứ. Mà mối quan hệ của boss nhà mình và ông Tiểu rất tốt, nên Tạ Huân sẽ không ở sau lưng mà nói những lời không nên nói.

Đường Nguyễn Khanh nhíu nhíu mày, im lặng nhẹ gật đầu, tầm mắt bay qua người nào đó đang đứng chơi game trong điện thoại, rồi tầm mắt chuyển hướng sang người đại diện của tên nào đó. Y sao lại không biết từ hồi nào mà Lộ Phàm lại buông lỏng quản lý với gà của mình vậy?

Dường như nhận ra tầm mắt của boss, Lộ Phàm đẩy mắt kính, nhìn trò chơi xếp khối trên màn hình di động của Đan Á Đồng, bình tĩnh mở miệng “Chuyển qua gần biên là được đó.”

“Vậy à.” Nhấn phím điều khiển phương hướng, đi theo cách Lộ Phàm chỉ, đúng là ghi điểm, Đan đại nữ vương gật đầu “Quả nhiên đạt được.”

Tạ Huân ngó trời, chính là không dám nhìn sắc mặt vắn vẹo của ông chủ nhà mình. Hắn cảm thấy Đan Á Đồng chính là đang thay Tiểu Kỳ Thâm xả giận với Đường Nguyễn Khanh đây. Chứ không trước mặt sếp lớn, ai dám làm như Đan Á Đồng chứ. Chỉ là sao Lộ Phàm cũng thế...

Đường Nguyễn Khanh châm một điếu thuốc, kẹp ở tay nhưng không hút, tay kia đặt trên bàn, gương mặt lạnh nhạt nói “Ba người hình như không vì buổi công chiếu hôm nay mà lo lắng thì phải?”

Tạ Huân nhún vai, bản thân nhờ Tiểu Kỳ Thâm mà kiếm được không ít tiền ở giới giải trí, nên giờ cũng chẳng có hứng thú đua tranh gì. Mà bây giờ Tiểu Kỳ Thâm căn bản cũng không quan tâm đến chuyện giới giải trí, tâm làm đại diện của hắn cũng phai nhạt, còn cần lo gì nữa?

Đan Á Đồng nhìn dòng chữ GAME OVER trên màn hình điện thoại, sắc mặt tối lại, gấp nắp điện thoại, tức giận mở miệng “Tối nay phản ứng tốt

hay không thì giờ lo lắng cũng ích gì?!” Hối! Hối! Hối mãi! Mình lần này chơi lại thấp điểm hơn lần trước!

Cái giọng điệu này, thái độ này không thể nào tốt được?! Lộ Phàm ngó ngó biểu lộ bị ghen của boss mình, nhìn không được vỗ trán, bây giờ khí thế của Đan Á Đồng? Rất cường đại.

Quét mắt điều thuốc trong Đường Nguyễn Khanh, Đan Á Đồng bỏ di động vào túi áo “Tổng giám đốc, anh gọi chúng tôi đến có chuyện gì vậy?” Sau đó... vị này rất tự nhiên mà ngồi xuống sofa, động tác phóng khoáng đến độ làm cho hai người đại diện hàng đầu cũng nhìn không được mặt mày xám xịt. Không biết có phải ảo giác hay không, mà phương diện này của Đan Á Đồng càng ngày càng khoa trương, là bị người nào đó làm hư sao?

Đường Nguyễn Khanh dụi mạnh điều thuốc trong cái gạt tàn, cố gắng bỏ qua thái độ gần như khiêu khích của Đan Á Đồng “Đợi vài ngày nữa tôi sẽ điều một phó tổng tới, toàn bộ sự vụ bên này giao cho anh ta. Bây giờ tôi đã tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp của Đường thị, nên công ty bên này tôi sợ bạn quá sẽ không để ý đến được.”

Đan Á Đồng cảm thấy chuyện này là điều đương nhiên, nhưng cậu phát hiện ra sắc mặt của Lộ Phàm và Tạ Huân thay đổi, dường như nghe chuyện gì đó không thể tưởng tượng ra. Cậu rũ mí mắt xuống, nghiêng đầu nhìn cái gạt tàn thuốc lá trên bàn, trên đó đầy đầu lọc thuốc, người này là cái tẩu hút thuốc phiện sao?

“Tổng giám đốc, anh...” Cổ họng Tạ Huân khô khốc. Lúc trước, sau khi Cảnh An Tước chết, y liền dồn mọi tâm trí sức lực vào công ty giải trí, nay đã gần năm năm trôi qua, rốt cuộc đã buông tha rồi sao? Không biết nên thở phào một hơi hay là nên cảm khái, cái gọi tình yêu rốt cuộc cũng không vượt qua thời gian. Hắn không phải gay, nên không biết tình yêu giữa hai người đồng giới như thế nào. Nhưng chỉ cần đó là tình yêu thật sự thì sẽ có cứng đầu, bướng bỉnh. Hắn nhìn khóe miệng có chút khổ sở của Đường Nguyễn Khanh, đột nhiên cảm thấy đã đủ rồi, Đường Nguyễn Khanh vì đoạn tình yêu vô vọng này đã trả giá đủ rồi, tự mình buông tay cũng tốt.

Bầu không khí trong phòng ngưng trệ trong chốc lát, lúc Tạ Huân đang nghĩ tìm lời nào đó để nói thì Đường Nguyễn Khanh lấy ra hai tấm thiệp đỏ tươi từ ngăn kéo đưa cho Tạ Huân “Cuối tuần tôi và con gái thứ ba của

Cảnh gia đình hôn, mong mọi người đến chung vui.”

“Anh muốn đính hôn?” Tạ Huân nhận tấm thiệp màu đỏ tươi như có chút phồng tay, dòng chữ tốt lành trên mặt thiệp vàng làm hắn có chút giễu cợt “Là con của Cảnh Thế An, Cảnh Như Nhan à?” Đường như muốn xác định, hắn hỏi lại.

Lông mi Đan Á Đồng giật giật, đột nhiên đứng dậy, nói với ba người “Tôi đi vệ sinh chút.” Nói xong, cười áy náy với cả ba. Vừa đi đến cửa, lúc mở cửa ra bước chân liền dừng lại.

Cô gái với nụ cười rạng rỡ đứng nơi cửa ra vào hình như cũng không ngờ Đan Á Đồng lại đi ra như thế, nụ cười cứng lại chút, sau đó rất tự nhiên nhanh chóng lướt qua Đan Á Đồng “Anh Nguyễn Khanh, em tới nè. Anh có vui không?!”

Cảnh Như Nhan lớn lên rất đẹp, rất biết trang điểm và ăn mặc, ngay cả cử chỉ cũng mang theo vẻ cao cao tại thượng của một đại tiểu thư nhà giàu. Tạ Huân nhìn Cảnh Như Nhan, trong lòng chấn động, đôi mắt của Cảnh Như Nhan cực kỳ giống một người. Hắn nắm chặt tấm thiệp mời trong tay, trong lòng hỗn loạn vô cùng.

Đan Á Đồng đứng ở cửa ra vào mặt không cảm xúc nhìn Cảnh Như Nhan, thậm chí có một cảm giác đặc ý bên trong, bên ngoài lộ ra nụ cười châm chọc, tao nhã đứng nơi cửa ra vào nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt Cảnh Như Nhan. Cậu vuốt cằm, đột nhiên nhớ tới lời người đàn bà đã nói trước lúc nhảy lầu tự tử, bà ta nguyên rửa, bà ta oán hận người đàn ông kia. Nhưng chẳng phải ông ta vẫn sống tốt đó sao. Bây giờ sản nghiệp của người ta còn vươn ra cả nước ngoài, là người có uy tín trong giới thượng lưu, rốt cuộc có chỗ nào là không tốt?

Lộ Phàm cảm thấy sau lưng có tầm mắt rất kì lạ. Anh nhìn lại, liền thấy Đan Á Đồng đứng tựa lưng ở cửa cười vô cùng tao nhã, rồi tránh khỏi cửa, đằng xa có rất nhiều nhân viên nhiều chuyện đang đứng ngó vào. Người này cố tình cho người bên ngoài hóng chuyện sao?

Thấy Lộ Phàm nhìn về phía mình, Đan Á Đồng cong khóe môi lên, xoay người rời khỏi văn phòng. Lộ Phàm bất giác đẩy mắt kính, là ảo giác của anh sao? Cảm giác nụ cười này rất lạnh lẽo.

“Anh Nguyễn Khanh, nghệ sĩ vừa nãy chính là Đan Á Đồng sao?” Nhìn người đứng nơi cửa ra vào rồi đi, Cảnh Như Nhan mới bĩu môi nói “Em thấy nghệ sĩ này rất kiêu ngạo, chẳng phải mới nổi tí thôi sao?” Lúc cô nàng lần đầu tiên nhìn vào mắt cậu, trực giác liền mách bảo cho cô ta, người kia không thích mình. Loại cảm giác này khiến cô ta liền thấy ghét đối phương.

Tạ Huân giống như cười mà không phải cười nhìn Lộ Phàm, làm người đại diện, nghệ sĩ của mình bị người ta chỉ trích luôn là một sự kiện không thể làm người ta vui sướng được.

“Cô Cảnh muốn cậu ấy phải như thế nào mới là không kiêu ngạo đây?” Khóe miệng Lộ Phàm cong lên, rõ ràng là cười, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy có vài phần nói mát “Là muốn Á Đồng nhìn thấy cô là phải cúi đầu 90° sao? Vừa rồi cô cũng thấy cậu ấy không có trực tiếp bước qua cô đó sao?” Đẩy kính mắt “Cô Cảnh, loại hành vi này có gọi là mất lịch sự không?”

Sắc mặt Cảnh Như Nhan có chút khó coi, nhưng nhìn bộ dáng đối phương hẳn là cấp dưới đắc lực của Đường Nguyễn Khanh. Hơn nữa vừa rồi thật sự là cô ta nói lỡ, nhìn, không phản bác, nhưng lại lạnh lùng liếc Lộ Phàm.

Đường Nguyễn Khanh như là không nghe thấy lời phàn nàn của Cảnh Như Nhan với lời phản bác của Lộ Phàm, chỉ là mỉm cười nói với Cảnh Như Nhan “Sao Như Nhan tới thế, tôi không có nhận được điện thoại của tiếp tân.”

“Anh Nguyễn Khanh đừng giận, là em nói chị tiếp tân không được nói cho anh biết đây.” Gương mặt khi cười lên của Cảnh Như Nhan rất đẹp “Tại em muốn làm anh bất ngờ chứ bộ, mà em quá rầy công việc của các anh rồi hả?”

“Không có, chúng tôi cũng vừa nói xong.” Tạ Huân đem thiệp mời đỏ đến chường mắt bỏ vào túi áo, cùng Lộ Phàm ra khỏi văn phòng. Vừa ra khỏi, nụ cười trên mặt Tạ Huân liền phai nhạt, lấy ra hai cái thiệp mời trong túi áo ném cho Lộ Phàm “Đây là của anh và Đan Á Đồng nè.”

Lộ Phàm khó chịu nhìn thiệp mời, mặt không cảm xúc đem cất kỹ “Tôi đi chuẩn bị trang phục tối nay cho Đan Á Đồng đây.” Nói xong, cũng không nhìn phản ứng của Tạ Huân, liền xoay người rời đi. Bây giờ cô gái kia

đang tỏ ra vẻ nữ chủ nhân của Đường gian, tuy xinh đẹp đầy nhưng đầu óc thì không được thông minh cho lắm. Đường Nguyễn Khanh sao lại lấy cô ta chứ, vì thị trường hải ngoại của Cảnh gia, hay là vì con mắt giống như của Cảnh An Tước, hay là cả hai thứ?

Tạ Huân nhìn bóng lưng Lộ Phàm, tâm trạng Lộ Phàm hình như có chút không tốt. Hắn quay lại nhìn cánh cửa đã bị đóng lại, cô gái kia dù sao cũng chỉ là một thể thân, người sống cả đời đều không thể tranh lại với người đã chết. Cô tiểu thư Cảnh gia này có lẽ cả đời cũng không biết được mình chẳng qua là thể thân của một người đàn ông khác. Cần thận ngẫm lại, cũng thật đáng buồn.

Có người nói tình yêu là chiến trường, song phương đều là kẻ bại. Nhưng loại suy nghĩ này là sai lầm, nếu nghĩ tình yêu là chiến trường, thì người đó căn bản không hiểu được tình yêu đích thực. Bởi nếu thật sự yêu, nào có nói đến thắng thua.

Đảo mắt nhìn đám nhân viên nhiều chuyện ở bốn góc đang dần tản ra, Tạ Huân sờ sờ cái mũi, bất kể cô ta có phải thể thân hay không thì liên quan gì tới hắn chứ?

Chẳng qua là đời ai không may, ai hạnh phúc, ai thất vọng, ai hã hê mà thôi.

-----oOo-----

Chương 96: Buổi chiếu ra mắt. Thành danh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi chiếu ra mắt phim Ngàn năm đã khai mạc, lần này Đan Á Đồng không phải nhờ vào Tiểu Kỳ Thâm để được ngồi vào vị trí dễ thấy mà đó vốn là nơi thuộc về cậu.

Mặc trang phục do nhà thiết kế nổi tiếng may riêng cho, Đan Á Đồng nhìn những người thuộc mọi tầng lớp ở đây, đột nhiên nghĩ đến bản thân kiếp trước cũng đi tuyên truyền một bộ phim điện ảnh. Khi đó, cậu ngồi cạnh đạo diễn, đón nhận mọi ánh mắt dò xét đến từ bốn phía, tuy bên ngoài vẫn tỏ ra nhẹ nhàng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại là nổi bần hoàng bất an

không ai có thể hiểu được. Bây giờ, dù trong lòng cậu thật sự thấy vô cùng thoải mái, nhưng thỉnh thoảng lại phải tỏ ra vẻ lo lắng của một tân binh mới vào nghề.

Tiểu Kỳ Thâm ngồi bên cạnh Đan Á Đồng. Hắn đến khá trễ, khi người chủ trì đã đứng trên sân khấu giới thiệu dàn diễn viên trong phim, hắn mới vội vàng tới.

Đan Á Đồng nghiêng đầu nhìn gương mặt Tiểu Kỳ Thâm lộ ra vẻ mệt mỏi, nhíu mày “Gần đây nhiều việc lắm hả?” Mà ngay cả buổi tối hắn cũng về rất trễ, hắn và Tiểu Trình Ngự đã đấu đến nước này rồi sao?

“Không có việc gì.” Tiểu Kỳ Thâm nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Đan Á Đồng, ánh mắt vốn đang mệt mỏi liền sáng lên, cười nói “Sau này sợ không thể thường xuyên đóng phim hay ra album nữa.” Tuy hắn không thích những thứ kia trong gia tộc, nhưng bây giờ hắn không chỉ có một mình nữa, không thể cứ tiếp tục sống một cách tùy tiện, mà ít nhất phải làm gì đó để có thể bảo vệ người yêu của mình.

Đan Á Đồng hơi sững sờ. Cậu hiểu được ý của Tiểu Kỳ Thâm. Nếu như tranh được vị trí kia, người bên cạnh cậu không thể là một Tiểu Thiên vương phóng khoáng của giới giải trí nữa, mà là cậu hai Tiểu gia người đã tốt nghiệp đại học Tài chính chuyên nghiệp hàng đầu nước Mỹ.

Thấy trên sân khấu đang phát ca khúc chủ đề trong Ngàn năm do chính mình, Tiểu Kỳ Thâm, và Lạc Viêm Kiềm hát chung, Đan Á Đồng mở miệng nói “Chỉ cần anh thấy việc đó là cần làm, thì cứ làm đi.” Ánh đèn trên sân khấu tối đi, trên màn hình chỉ còn những cánh hoa đào phiêu tán, trên dãy hàng lang màu đỏ có một thiếu niên áo trắng đứng đó. Trong bóng tối, Đan Á Đồng nở nụ cười “Là Tiểu Tử Mặc hay Tiểu Kỳ Thâm, chẳng phải đều là anh sao?”

Giánh nặng trong lòng Tiểu Kỳ Thâm liền được giải tỏa, cố kỵ duy nhất trong lòng cũng được đánh tan, được người này tin tưởng mình, có thể chấp nhận sự lựa chọn của mình thì hắn đã có thể chính thức đi đến được bước cuối, đi chiến đấu, đi đấu tranh.

Cầm lấy bàn tay ấm áp, giống như là cầm được tất cả, hắn mỉm cười nhìn thiếu niên “Đúng rồi, thì là anh thôi, trước mặt em điều này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.”

Anh là của em, em là của anh, điểm ấy anh mãi mãi sẽ không bao giờ để nó thay đổi.

“Phồn hoa ngàn năm, bồi hồi trước Vong Xuyên kiều, đợi lâu mãi chẳng gặp gỡ.”

Trên màn hình lớn thiếu niên đã thay sang bộ đồ màu đỏ, y đứng trên mặt hồ sen nở rộ, ngọn gió trong lành thổi nhẹ nhàng, trên mặt lộ ra nét cười quyến rũ.

Một bạch y nam tử đứng trên lá sen, cười ôn hòa với thiếu niên bên cạnh. Còn thiếu niên lục y đứng bên bờ hồ, dưới tán cành lá liễu, nhẹ nhàng vuốt khế ông sáo bằng ngọc giống như khế vuốt người yêu của chính mình.

“Mỗi năm qua đi, thủy giống như năm xưa, chỉ đợi trước cửa Hoàng Tuyền.”

Trong Ngàn năm đan xen đoạn hòa tấu nhạc khí truyền thống, ba người biểu diễn kỹ xảo, diễn tả rất tốt tình cảm cùng ý nhị của bản nhạc. Chỉ một khúc nhạc xen vào giữa nhưng lại khiến tất cả khán giả ở hội trường đều dồn chú ý lên sân khấu, sau đó người chủ trì đứng lúc giới thiệu ba diễn viên chính lên trước, sau đó mời đạo diễn, biên kịch và người làm phim lên sân khấu.

Khi có một người hỏi Lý Nam vì sao lại quyết định chỉ đạo đề tài này, đáp án của Lý Nam làm cho mọi người tại đây không khỏi suy nghĩ sâu xa.

“Loại đề tài này?” Lý Nam cười cười “Trong mắt tôi, nó chính một bộ phim đan xen tình yêu, sự tự do, tình người, trách nhiệm và những câu chuyện xưa cũ mà thôi, còn nhìn chung thì so với những phim tôi thực hiện lúc trước thì không khác biệt gì.”

Người bên dưới hội trường đều sững sờ, rồi bừng tỉnh, ngay cả những người luôn công bố tán thành tình yêu đồng tính cũng phải xấu hổ. Phim này là câu chuyện về một tình yêu, còn chuyện tình yêu đồng tính, tình yêu dị tính thì liên quan gì?

Tình yêu chính là tình yêu, chẳng lẽ còn phải phân biệt rạch ròi giữa đồng tính luyến ái và dị tính luyến ái sao?

“Chà, không ngờ lão này cũng có thể nói ra lời như vậy.” Đan Á Đồng ngón tay xẹt qua môi “Ngược lại còn khiến em có chút bất ngờ.”

Tiểu Kỳ Thâm nhú mày, từ chối cho ý kiến “Chúng ta chuẩn bị lên sân khấu, đi thôi.” Hắn đứng dậy, phát hiện ra Lạc Viêm Kiềm ngồi cách đó hai ghế đang nhìn về hướng này, tầm mắt hai người chạm nhau, một người thì cười xì một tiếng rồi rời mắt đi, còn kẻ kia thì giả bộ như không nhìn thấy nhanh chóng quay đầu đi. Bởi vậy chứng tỏ một điều, tình địch mãi mãi không thể trở thành bạn bè, trừ phi một trong hai người là thánh mẫu. Đáng tiếc, hai cậu ấm này đều là người cực kỳ kiêu ngạo, về phần hai chữ “thánh mẫu”, bọn họ có nghe nói cơ mà lại không biết viết như thế nào.

Lạc Viêm Kiềm thấy Tiểu Kỳ Thâm tự nhiên để Đan Á Đồng đi bên cạnh mình, là muốn người ấy cùng mình sánh vai mà không phải là cùng đi phía sau mình sao? Cha này cũng không hẳn là quá đáng ghét, nhưng sao mà vẫn thấy chương mắt quá.

“Viêm Kiềm, cậu chuẩn bị lên sân khấu kìa.” Hạ Tây Xuyên không biết Lạc Viêm Kiềm đang suy nghĩ gì, thấy hai diễn viên chính cũng đã đến hậu trường, là một trợ lý hẳn chỉ có thể theo trách nhiệm mà nhắc nhở cậu. Tuy rằng qua đêm nay, hắn cũng không phải là người đại diện của cậu nhóc này nữa.

“Cho mời vị tiên quân si tình cả ngàn năm, Thiên Trần do Tiểu Kỳ Thâm thủ vai!” Lời người chủ trì còn chưa dứt, hội trường liền vang lên tiếng thét chói tai cùng tiếng vỗ tay như sấm dậy, cái bầu không khí nóng hừng hừng này làm cho vị đạo diễn lớn họ Lý ngồi cạnh đó cảm khái “Đạo diễn là tôi đây đi ra, mà đám người kia chẳng vỗ tay mấy, thật là phân biệt đối xử quá đi.”

Liêu Nhiễm ngồi bên cạnh hắn tức giận nói “Nói nhảm, anh có đẹp trai như Tiểu Thiên vương không? Anh có khí chất giống Tiểu Thiên vương không? Nếu không có, thì cũng đừng oán trách làm gì.”

Bị Liêu Nhiễm không chút khách khí nói như vậy làm bị ghen, đồng chí đạo diễn quốc tế lập tức nói không ra lời, chỉ có thể dứng đứng cái đầu nhìn nhân vật Thiên vương sáng long lanh bước lên sân khấu.

“Tiểu Thiên vương, nghe nói trong phim này anh sẽ đóng vai một thần tiên

cực kỳ si tình. Anh có suy nghĩ gì đối với nhân vật này?”

“Anh ta là một người may mắn.” Tiểu Kỳ Thâm cười, đáp “Anh ta đã chiếm được trái tim của người yêu, với tôi đó là điều may mắn không gì sánh bằng.”

“Cho dù anh ta mất đi thân phận tôn quý, mất đi pháp lực cao thâm sao?”

“Trước mặt tình yêu đích thực thì những vật đó có là gì.”

Không ai cho rằng Tiểu Kỳ Thâm đang nói thật, bởi đã có quá nhiều nghệ sĩ khen ngợi nhân vật mình đóng có những điểm hay nào, mà Tiểu Kỳ Thâm chẳng qua cũng lại sử dụng chiêu bài cũ kỹ mà thôi. Mãi về sau này, khi một diễn viên chính khác trong phim đã trở thành siêu sao quốc tế, mà đứng bên cạnh người đó chính người chủ của Tiểu gia thì bọn họ mới hiểu được, khi đó những lời kia của Tiểu Thiên vương không phải nói cho giới truyền thông nghe, mà là nói cho người yêu của hắn nghe.

Vào thời điểm đó, tất cả các phương tiện truyền thông đều đưa tin những lời đó là có liên quan đến Đan Á Đồng, bởi lúc Đan Á Đồng còn là một nghệ sĩ mới nổi tiếng, đã có một siêu sao Thiên vương vì cậu mà nói một câu: “Trước mặt tình yêu đích thực thì những vật đó có là gì.”

Lúc Đan Á Đồng ra sân khấu, trong hội trường lại vang lên từng đợt thét chói tai, người chủ trì cũng hỏi cậu một vài vấn đề trong phim. Khi người chủ trì hỏi điểm tương đồng của cậu và nhân vật Phong Vô, Đan Á Đồng khẳng định.

“Sự tự do cũng không phải thứ tôi theo đuổi.” Cậu nghiêng đầu, giống như một hoàng tử nhỏ rơi vào trầm tư “Tôi chỉ là một người bình thường, nên tôi sẽ phải cân nhắc nhiều thứ trong cuộc sống này. Tôi không phải Phong Vô, Phong Vô chỉ là nhân vật dưới ngòi bút của chị Liêu, tôi không làm được như vậy, mà thật ra cũng không muốn trở thành người như anh ta.”

Con người sống trong xã hội này, ai có thể tự do? Huống chi cậu còn là một nghệ sĩ, cái gọi là tự do như cơn gió chẳng qua chỉ là chủ đề nghệ thuật tuyệt vời trong những cuốn sách. Mà cũng vì thực tế không tồn tại, nên con người ta mới cảm thấy tốt đẹp và trân quý, rồi bị vô số con người theo đuổi, ca ngợi, nhưng khi nó đã trở nên quen thuộc liệu còn ai nguyện ý đón nhìn.

Sau khi Lạc Viêm Kiềm lên sân khấu, cậu đối diện với tất cả mọi người nói ra quyết định bản thân muốn rời khỏi ngành giải trí khiến ai nấy đều vô cùng khiếp sợ. Một ít người biết rõ thân phận của Lạc Viêm Kiềm thì cũng hiểu phần nào quyết định của cậu, dù sao đối với một cậu ấm mà nói, giới giải trí chẳng qua chỉ là vui đùa, chơi đủ, bay nhảy đủ rồi thì phải ngoan ngoãn về nhà tiếp quản sự nghiệp của gia đình.

Trong suốt buổi lễ ra mắt phim, đã có những lúc kinh ngạc, lại có những lúc vui mừng, trong chốc lát thì buổi lễ kết thúc, sau đó là phần chiếu phim chính thức.

Xuất hiện trên màn hình lớn không phải tên tuổi của đạo diễn nào, tên của công ty điện ảnh nào, mà là một mặt nước tĩnh lặng, sau đó một đóa đào rơi xuống mặt nước, mặt nước liền nổi lên những gợn sóng nhỏ. Ngay khi mọi người bị hình ảnh tao nhã này làm cho giật mình thì một bàn tay trắng muốt đột nhiên chạm xuống mặt nước, bật lên đóa hoa đào màu đỏ, gió nổi lên, hoa đào lần nữa bay từ cánh tay rơi xuống mặt nước, tiếng sáo du dương cùng tiếng đàn tranh hợp tấu cổ phong vang lên.

Dù ở phương diện nào, bộ phim này đều để lộ ra một cảm giác thần bí, duyên dáng. Theo tiến triển của nội dung, mọi người bất giác đều hòa vào trong khung cảnh trong phim.

Mãi cho đến khi bộ phim chấm dứt, rất nhiều người còn chưa thoát khỏi các tình tiết cảm động trên màn hình kia. Rõ ràng bộ phim có rất nhiều tình tiết không tính là mới lạ, nhưng vai diễn của ba người đó lại làm cho khán giả đặc biệt dễ dàng cảm động. Dường như ba nhân vật ấy thật sự tồn tại khiến khán giả cảm thấy nếu coi đó chỉ là nhân vật trong phim thôi thì thật tàn nhẫn.

Phim rất thành công, thành công đến độ khiến cả đoàn làm phim đều cảm thấy bất ngờ. Các phương tiện truyền thông trong và ngoài nước đều khen ngợi, từ diễn xuất, nội dung phim, cảnh quay, hay khâu chế tác hậu kỳ. Thậm chí rất nhiều người cho rằng bộ phim này đã vượt qua tiến bộ của thời đại, nói không khoa trương thì ngay cả nha đầu bên cạnh nam chính Phong Vô dù chỉ xuất hiện vài cảnh cũng nổi lên ở trong nước, lời mời tham gia phim truyền hình không ngừng được gửi tới.

Đan Á Đồng được báo chí nước ngoài ca ngợi là công tử đào hoa, vô hình

chung nhất trí với nhận định của các phương tiện trong nước, hơn nữa đã có đạo diễn nước ngoài thích diễn xuất của Đan Á Đồng, liên liên hệ với Lộ Phàm.

Sự nổi tiếng của Đan Á Đồng khiến nhiều đồng nghiệp khác đỏ mắt đổ kị, mà quyết định rời giới giải trí của Lạc Viêm Kiềm cũng làm cho rất nhiều fan đau lòng, giới giải trí trong khoảng thời gian này náo nhiệt đến kỳ lạ.

Không đến một tuần, doanh thu phòng vé của Ngàn năm riêng tại trong nước đã vượt mức 300 triệu USD, đây là chuyện mà quá khứ không bao giờ dám tưởng tượng đến. Như dự đoán ban đầu, lúc đầu tư coi như tốn gần 100 triệu USD, thì tổng doanh thu phòng vé cũng sẽ không thể vượt qua được con số 200 triệu. Bởi vậy việc tiêu thụ vé Ngàn năm tốt đến nỗi các phương tiện truyền thông trong nước đều tán dương trắng trợn, bởi phim không chỉ rất thành công về mặt thương mại mà nó còn là đại diện tham gia tranh giải ở một liên hoan phim quốc tế, mang quang vinh cho nước nhà.

Chuyện phim đang giúp đất nước giành vinh quang nên gần đây giới truyền thông không keo kiệt lời khen ngợi, thế là các báo đài riu rít vỗ tay tán thưởng, phim cũng thu hút được nhiều khán giả. Nếu có một đơn vị truyền thông nào phê bình Ngàn năm thì sẽ bị một người khác khiển trách, còn nếu có ai ở diễn đàn nói Ngàn năm không hay, thì thế nào cũng bị một đám người khác phỉ nhổ.

Dường như chỉ trong vòng một đêm, Đan Á Đồng liền biến thành diễn viên nổi tiếng nhất ở thị trường nước ngoài, địa vị ở trong nước cũng dần được cải biến.

Ở thời điểm danh tiếng của Ngàn năm lên đến đỉnh điểm, bữa tiệc đính hôn của tổng giám đốc của Thiên Quan, Đường Nguyễn Khanh cùng cô ba của Cảnh gia thu hút nhiều sự chú ý của giới truyền thông, sắp rầm rộ cử hành.

-----oOo-----

Chương 97: Lễ đính hôn hỗn loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Để mặc người trước mắt thất nơ dùm mình, tất cả đều là nhà thiết kế danh tiếng. Trong gương là gương mặt người đàn ông khiến bao cô gái điên cuồng, thân phận và năng lực khiến bao người đàn ông khác ghen ghét, tổng giám đốc Đường thị, người đàn ông độc thân sáng giá hàng đầu trong giới thượng lưu.

“Mấy người ra ngoài hết đi.” Đường Nguyễn Khanh nhìn nhà thiết kế, chuyên viên trang điểm trong phòng, lạnh nhạt mở miệng nói.

Những người trong phòng quan sát sắc mặt sao lại không nhìn ra tâm trạng của vị tổng giám đốc sắp đính hôn này không tốt chứ. Cùng nhau trao đổi ánh mắt rồi yên lặng ra ngoài, người đi cuối còn cẩn thận giúp đóng cửa lại.

Thô lỗ kéo cái nơ xuống, cho đến khi nó lỏng lẻo rời hẳn ra y mới có thể cảm giác mình thở được một chút. Vô lực ngồi xuống sofa, nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, y đột nhiên nhớ lại ngày y gặp được Cảnh An Tước. Hôm đó là một ngày mưa hay trời trong xanh như bây giờ?

Đúng rồi, ngày đó khí trời nặng nề buồn bực, những đám mây xám xịt giống như là muốn đổ cơn mưa. Không như ngày hôm nay, ánh mặt trời tỏa ra đến chói mắt, khí trời trong xanh, nhưng so với tâm trạng ngày y lần đầu tiên gặp được người kia lại càng nặng nề hơn. Giấu cợt đưa tay ra che hai mắt, hóa ra bản thân còn chưa từ bỏ ý định sao? Dù cho hiện tại thế này, vẫn chưa thể từ bỏ sao?

“Cậu chủ, đến giờ rồi, cậu có bên trong không?” Tiếng người quản gia bên ngoài cánh cửa vang lên, mang theo cảm giác cẩn thận lẫn kính sợ.

Đứng dậy nhìn vào chiếc gương thật to, nhìn sang cái hộp nhẫn trên bàn. Ngón tay của y dừng một chút, rồi rất nhanh bỏ cái hộp vào túi áo. Nhìn lòng bàn tay mình, cười hoảng hốt. Kéo cửa phòng ra, ôn hòa hỏi “Khách mời đến đủ rồi hả?”

“Vâng. Các vị khách đã đến đủ.” quản gia nghĩ nghĩ “Ông Tiểu và hai cậu bên ấy còn chưa tới.” Gần đây hai người thừa kế của Tiểu gia đang đấu nhau ác liệt, nghe nói cậu hai nhỉnh hơn một chút, nói chung cũng chẳng biết thiệt giả thế nào. Dù sao thì cậu hai trước kia chỉ hoạt động trong giới giải trí, so với cậu cả làm tổng giám đốc thì rõ ràng ít kinh nghiệm hơn nhiều, thế mà lại có thể đấu thắng cậu cả sao? Lời đồn luôn nửa thật nửa

giả, làm cho người ngoài chẳng cách nào nắm rõ.

“Tôi biết rồi.” Đường Nguyễn Khanh cài lại nút áo ở măng-sét “Đi thôi.” Nghiêng người đóng cánh cửa phía sau lại. Người kia, qua hôm nay chỉ sợ bản thân ngay cả tư cách nhớ cũng chẳng còn. Lời lẽ nói ra có khi còn không cứu vãn nổi, huống chi đã quyết định như vậy. Cũng đừng hối hận nữa.

Bữa tiệc đính hôn được tổ chức trong khuôn viên cực lớn của biệt thự Đường gia. Biển hoa nhân tạo được dựng lên, vòm hoa mộng ảo như cảnh cô gái lọ lem và hoàng tử bước ra từ phim thần tượng. Đan Á Đồng mặt vô cảm nhìn cảnh trước mắt, xoay người đến gần bàn tiếp tân giao tiền mừng. Số tiền rất lớn, làm cho Tạ Huân và Lộ Phàm ở đằng sau vừa nhìn thấy liền tặc lưỡi trong lòng. Thằng nhóc này hào phóng nhỉ. Mà dù sao cũng có một Tiểu Tử Mặc, chút tiền đó có là gì chứ.

Hai người tiến đến giao tiền mừng, hơn nữa chỉ có thể miễn cưỡng bằng với Đan Á Đồng. Thằng nhóc này đi lung tung khắp lên, thế mà đưa tiền mừng trước mặt bọn họ, là cô ý đây! Hai người đều là nhà đại diện hàng đầu, sao có thể mừng ít tiền hơn một ca sĩ mới vào nghề chứ.

“Tôi nói này, sao anh lại đào tạo ra một yêu nghiệt như thế hả?” Tạ Huân nhìn thiếu niên bước đi thanh lịch ở phía trước, có chút bức bối, liền phản nản “Có thể thay đổi xoành xoạch như thế. Cũng chẳng biết thằng nhóc Tiểu Tử Mặc có phải mù mắt chó không mà nhìn trúng cậu ta.”

Lộ Phàm đẩy kính mắt, cực kỳ bình tĩnh mở miệng “Cậu ta có mù mắt chó hay không thì tôi không biết. Nhưng có một chuyện tôi rất rõ, nếu anh những lời này với Tiểu Tử Mặc, anh sẽ bị cậu ta đánh thành đầu heo, còn nếu những lời này bị Đan Á Đồng nghe thấy thì mắt của anh rất nhanh sẽ biến thành mắt chó.”

Tạ Huân kéo kéo cổ áo, tuy hắn rất muốn phản bác lời của Lộ Phàm, nhưng sự thật thẳng hùng biện, hắn cũng chẳng có cách nào bác lại.

Đan Á Đồng nghe được hai người đang xì xào bàn tán ở đằng sau, đứng lại, quay đầu ra sau nhìn về phía hai người, nói “Sắp bắt đầu rồi, các anh không đi vào sao?”

“Khụ, thì chúng tôi đang đi nè.” Tạ Huân nhìn đôi mắt như cười mà không

phải cười của đối phương, quyết định không muốn khiêu chiến với yêu nghiệt chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy đáng sợ rồi, đành ngoan ngoãn đi theo sau Đan Á Đồng vào phòng. Ba người tìm một vị trí ngồi xuống, nghe tiếng đàn dương cầm đang tấu lên bản nhạc hạnh phúc, Lộ Phàm đột nhiên phì cười một tiếng.

Tạ Huân thắc mắc nhìn Lộ Phàm, không biết phải là ảo giác hay không mà hẳn có cảm giác Lộ Phàm hình như không mong đợi gặp cô tiểu thư họ Cảnh lắm thì phải.

Có lẽ Lộ Phàm là người duy nhất biết được quan hệ của Cảnh Như Nhan và Cảnh An Tước. Ngay sau đó liền thấy người nhà họ Cảnh bước ra. Đan Á Đồng nhìn vẻ khó chịu hiếm thấy trên mặt Lộ Phàm. Người này rất ít khi không phân biệt trái phải mà đi ghét một người, nhìn bộ dạng chắc là vì mình mà bất bình thay nhĩ. Đan Á Đồng cong khóe miệng lên, đột nhiên cảm thấy cái mặt co quắp đeo kính trước mặt lại đáng yêu lạ.

Tạ Huân phát hiện ra bầu không khí giữa hai người bên cạnh mình có chút kì quái, sao cả hai người này đều kỳ lạ như nhau vậy? Chẳng lẽ đây là sự ăn ý giữa người đại diện và nghệ sĩ? Nhưng mà hẳn và Tiểu Đại Thiên Vương hình như không có sự ăn ý kì lạ thế này thì phải?

Chỉ một lúc sau, liền thấy Đường Nguyễn Khanh và Cảnh Như Nhan dọc theo dàn hoa trồng đi về phía hội trường. Mọi người ở đây đều đứng dậy vỗ tay. Đan Á Đồng chậm rãi dậy, chậm rãi vỗ tay, mắt liếc nhẹ qua ngó Cảnh Như Nhan từ trên xuống dưới. Hình như không có điểm gì đặc biệt, xem ra vợ của ông già đó cũng không quá đẹp, ít nhất trông kém hơn bà già sinh ra cậu.

Đi qua cổng hoa, theo lối đi đến khu vực khách khứa, tầm mắt Đan Á Đồng rơi lên một người đàn ông ngồi ghế hàng đầu bên nhà gái. Một bộ vest hoàn hảo, mái tóc hoa râm, thời gian đã lưu lại những dấu vết rõ ràng nơi khóe mắt ông ta, người đàn ông này già thấy rõ.

Một người đàn ông như vậy, có chỗ nào đáng giá khiến những người đàn bà phải si ngốc đến phát điên nhĩ. Dời tầm mắt đi, Đan Á Đồng cũng không biết bản thân là đang cảm thấy đáng tiếc cho người đã mất, hay là cảm thấy buồn cười nữa. Cứ thế mà chết đi, đáng giá sao?

Ngẩng đầu nhìn mặt trời trên không trung, có đáng giá hay không thì cũng

chẳng liên quan gì tới cậu. Chẳng thèm quan tâm những người xung quanh đang bận rộn nói lời chúc phúc, Đan Á Đồng cứ như vậy trực tiếp rời khỏi chỗ ngồi của mình.

“Này...” Tạ Huân mở to hai mắt, không dám tin nhìn bóng lưng của Đan Á Đồng. Thằng nhóc này làm cái gì thế, lúc này bỏ đi chẳng phải là chẳng thèm nề mặt Đường Nguyễn Khanh sao?

Lộ Phàm như đang suy nghĩ gì đó nhìn bóng lưng Đan Á Đồng. Trong quang cảnh khách khứa vui mừng thì Đan Á Đồng lại hiện rõ vẻ lạnh lùng.

Đường Nguyễn Khanh không biết vì sao lại thấy Đan Á Đồng đứng một mình ở một bên. Thật sự thì y rất ít khi quan tâm đến nghệ sĩ này, vì cậu ta có nhiều cử chỉ giống người kia nên đã từng có lần y tưởng người kia đã trở lại. Nhưng, ai cũng biết đó là chuyện không thể, sau đó bản thân cũng dần xa lánh thiếu niên để bản thân giảm bớt những ảo tưởng không thực tế với đối phương, mà cũng là để tránh khiến thằng em họ tự dưng ăn dấm chua.

Hóa ra đáng người thiếu niên này rất thanh mảnh, nhìn chung thì rất sạch sẽ, không có vẻ quyến rũ như trên phim. Cậu ta mặc một bộ vest màu trắng đứng trên cỏ, giống như hoàng tử nhỏ rời xa sự ồn ã, tao nhã không tả xiết. Y không thấy rõ ánh mắt của cậu, nên không biết cậu có nhìn y không. Nhưng y cảm thấy, thiếu niên đứng xa xa hình như đang chống lại cái gì đó, nên mới đứng từ xa mà nhìn, lạnh lùng và quật cường.

Cái từ ngữ “cô độc” đột nhiên xuất hiện trong đầu, Đường Nguyễn Khanh nhú mày. Mà ngay lúc này, một thanh niên mặc vest màu đen xuất hiện bên cạnh thiếu niên. Cho dù xa như vậy, y vẫn có thể thấy được nụ cười rạng rỡ của thanh niên đó. Trên môi cong lên thành nụ cười tự giễu, mình điên rồi sao? Đang suy nghĩ gì đây?

Cho dù là cô độc, cũng sẽ có người làm bạn, ít nhất... cũng may mắn hơn chính mình. Đường Nguyễn Khanh nghiêng đầu nhìn cô gái đang ôm cánh tay của mình, đáy mắt không có một tí tình cảm. Người bản thân yêu thương đã không còn, giờ người đứng bên cạnh là ai thì liên quan gì?

Tiểu Kỳ Thâm nói chuyện với Đan Á Đồng, nhưng một lúc sau lại bị ông Tiểu gọi điện thoại tới triệu đi. Tiểu trung khuyến trước khi rời đi còn cọ cọ Đan Á Đồng một hồi rồi mới chịu đi. Đan Á Đồng nhìn bóng lưng của

hắn, cười bất đắc dĩ. Người này sao mà giống chó thế, nhưng mà... ngược lại thật đáng yêu.

Đàn trai và đàn gái có vẻ là đã trao nhẵn cho nhau xong. Khánh khứa trò chuyện rôm rả cùng nhau. Người đánh đàn dương cầm cho buổi lễ dương nghiên là hoàng tử dương cầm. Xem ra buổi lễ này đã tốn không ít tiền. Đan Á Đồng tay rút túi quần, từ từ đi đến bên cạnh thanh niên đang đánh dương cầm, mỉm cười mở miệng nói “Tôi chơi một bài được không?”

Thanh niên nhìn cậu một cái, rõ ràng nhận ra cậu là ai “Đây, hóa ra là Đan đại minh tinh, đương nhiên có thể rồi.” Nói xong liền đứng dậy nhường ghế cho Đan Á Đồng. Anh cũng muốn biết kỹ thuật đàn của đứa con cưng làng giải trí này thế nào.

Ngôn Ngôn, con phải học thuộc bài này nhé. Ba con thích nhất bản nhạc này đây, con biết chưa? Người đàn bà ấy nhiều lần nhấn mạnh.

Ngôn ngôn, sao mày còn không nhớ kỹ hả. Chỗ này sai rồi, đánh lại đi.

Lướt nhẹ phím đàn. Đan Á Đồng nheo mắt nhìn lên vầng dương trên không trung. Mẹ, đây là lần cuối cùng tôi giúp mẹ, người đàn ông kia có thể nhớ tới mẹ hay không thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi nữa. Cười giễu, cúi đầu nhìn những phím đàn đen, trắng. Người đàn bà vì yêu mà trở nên cuồng loạn, cũng chẳng biết là đáng thương hay đáng hận.

Ai cũng không chú ý người đánh đàn đã thay đổi, bọn họ chỉ thấy khúc nhạc này hình như tràn đầy khát vọng tình yêu, sự kỳ vọng với tương lai, quả thật rất phù hợp với không khí bây giờ. Chỉ có một người đàn ông sắc mặt đột nhiên tái nhợt, bàn tay cầm ly rượu run lên nhẹ nhẹ, dường như là toàn bộ sức lực của bản thân đều bị rút hết sạch.

“Ba, ba sao thế ạ?” Đường Nguyễn Khanh và Cảnh Như Nhan đi đến bên cạnh Cảnh Thế An, Cảnh Như Nhan lo lắng hỏi “Có phải người không thoải mái ạ?”

“Không có việc gì.” Cảnh Thế An miễn cưỡng cười cười, nhìn về phía con rể tương lai của mình “Nguyễn Khanh, chàng trai đánh đàn là ai thế?”

Đường Nguyễn Khanh đang định nói là một thiên tài dương cầm được mời đến, nhưng khi nghiêng đầu nhìn lại mới hơi sững sờ. Hóa ra là Đan Á

Đồng. Trong trí nhớ, lúc Đan Á Đồng còn ở cô nhi viện vốn không được học qua đàn dương cầm. Sao cậu ta lại có thể đánh đàn hay như vậy chứ?

“Anh Nguyễn Khanh, đó chẳng phải là nghệ sĩ công ty anh à?” Cảnh Như Nhan đã từng gặp qua Đan Á Đồng một lần, có chút ấn tượng “Cậu ta đánh đàn cũng khá nhỉ.”

Không phải con của cô ta, nếu là con của cô ta thì giờ hẳn cũng đã hơn 30 tuổi rồi, mà đứa bé kia thoát nhìn chỉ tầm hai mươi gì đó. Nhưng, bản nhạc này, cậu ta sao lại biết? Khúc nhạc này chính là do cô ta sáng tác, hơn nữa đã từng chơi thử trước mặt mình, còn thiếu niên này, sao có thể đánh được?

Xong một khúc nhạc, Đan Á Đồng như là đã hoàn thành được một việc, liền cười thoải mái. Cậu đứng dậy, nói khẽ với thanh niên ở sau lưng “Cảm ơn.”

Thanh niên lúc này mới lấy lại được tinh thần, cảm khái “Không ngờ anh lại đánh hay như vậy!”

Ánh mắt Đan Á Đồng lóe sáng, không nói gì, chỉ khoát khoát tay “Tôi phải đi rồi, tạm biệt.” Đi hai bước, cậu quay đầu lại nói “Hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Thanh niên nhún vai “Tôi rất chờ mong.”

“Á Đồng.” Chưa đi được bao xa thì Đan Á Đồng đã bị người gọi lại.

Đan Á Đồng quay đầu lại, trên mặt là nụ cười ôn hòa “Tổng giám đốc.” cậu liếc mắt nhìn Đường Nguyễn Khanh, Cảnh Như Nhan không ở đây.

Đường Nguyễn Khanh thấy nụ cười khách khí trên gương mặt chữ điền, đột nhiên trong lúc đó không biết bản thân muốn nói gì. Khi nhìn bóng lưng rời đi của cậu, chẳng hiểu sao y lại gọi lại. Y có chút xấu hổ, vội ho một tiếng “Cậu muốn đi sao?”

Đan Á Đồng khước mắt nảy lên. Nhiều khách như vậy, chuyện vài người ra về là rất bình thường, nhưng sao đến mình lại bị chủ nhà thấy được? Cậu mỉm cười “Vâng, tôi nhớ ra còn một số việc phải làm. Hôm nay là ngày lành của Tổng giám đốc, xin chúc mừng.”

Đường Nguyễn Khanh cười khỏ một tiếng, không lên tiếng, bàn tay nắm ly rượu thật chặt, con mắt dài nhỏ nhiem lên một tia u buồn.

Đan Á Đồng đương nhiên nhìn ra Đường Nguyễn Khanh đối với Cảnh Như Nhan kia căn bản không có cái gọi là tình yêu, chỉ sợ ngay cả tình cảm anh em cũng không có. Cậu giương cái cằm lên “Cô Cảnh rất đẹp.” Được rồi, cậu thừa nhận lời này tác dụng an ủi là con số không.

Đối với lời nói khô cằn không biết là an ủi hay cảm thông, Đường Nguyễn Khanh chỉ có thể cười, sau đó nói “Nếu cậu có việc thì đi trước đi.”

Đan Á Đồng gật đầu cười, những sợi tóc nhỏ vụn dán trên trán cậu “Tổng giám đốc, xe Ferrari thật ra có thể đổi rồi được đó. Tôi nghe nói Ferrari mới ra một mẫu thể thao được lắm, anh coi thử chút xem sao.” Nói xong, cậu gật đầu “Tạm biệt.”

Có thể... thay đổi sao? Đường Nguyễn Khanh có chút ngây người nhìn bóng thiếu niên càng lúc càng xa, đột nhiên mở miệng hỏi “Cậu sẽ không biết... chiếc xe đó có ý nghĩa gì...”

Thiếu niên đứng lại, quay đầu nhìn y, dường như là đang tự hỏi, hỏi lâu sau mới đáp “Có lẽ, khi đó người kia cũng không hiểu chiếc xe đó có ý nghĩa gì. Ngay cả anh ta cũng không biết, cần gì phải chấp nhất?”

Cả người Đường Nguyễn Khanh cứng ngắc nhìn thiếu niên nói xong câu đó, cũng không quay đầu lại mà cứ đi tiếp. Lời cậu ta là có ý gì? Chẳng lẽ cậu ta biết rõ, cậu ta nhìn ra tâm tư của mình, vì sao... Cậu ta biết chiếc xe này có liên quan tới người kia?!

Ly rượu sâm banh rơi xuống mặt đất, tiếng cười, tiếng đàn dương cầm tất cả đều không lọt được vào tai Đường Nguyễn Khanh. Y sững sờ nhìn bóng lưng thiếu niên, cho đến khi cậu biến mất tại góc quẹo.

“Ba!” Bên này, Cảnh Thế An sau khi nhận được một tờ giấy do bồi bàn đưa tới, sắc mặt liền tái nhợt rồi hôn mê bất tỉnh. Xung quanh loạn hẳn lên.

Mãi cho đến khi khách khứa tán đi hơn phân nửa, một người nhặt lên tờ giấy bị gió thổi tới góc bàn. Trên tờ giấy chỉ viết mấy chữ: Người đàn bà đánh “Giấc mộng ngọt ngào” đang chờ ông đấy. Thật ra bừng tỉnh khỏi

giấc mộng ngọt ngào thì đó chính là hiện thực tàn khốc. Chúc mộng đẹp!

“Lộ Phàm, nhìn cái gì đấy? Mọi người đi hết rồi, không đi hả?”

“Không có gì.” Dem tờ giấy nhét vào túi áo, anh cười cười, cùng tiến về dòng người đi bộ phía trước.

-----oOo-----

Chương 98: Đồ thăm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai tuần liên tiếp Ngàn năm đứng đầu bảng xếp hạng doanh thu. Các phương tiện truyền thông đều khen ngợi bộ phim, mà dù cho có một hai phóng viên đưa ra ý kiến phản đối thì cũng bị chìm chết bởi nước miếng của đám người mê phim. Rất nhiều chuyên gia bình luận phim ảnh đã nói, trong nhiều năm qua, Ngàn năm là bộ phim được chuyển thể duy nhất nhận được sự ủng hộ và tôn vinh của tất cả mọi người

Vài năm gần đây, các bộ phim được chuyển thể trong nước mặc dù có phát triển, song lại rơi vào một vòng lẩn quẩn đề mê “Remake” trở thành phong trào. Mà cứ nhìn vào những bộ phim kinh điển được quay lại thì thấy, nếu như làm lại tốt thì khán giả còn thấy đáng giá. Thế nhưng, remake một cách cẩu thả, không chỉ lãng phí tiền bạc mà còn phá hỏng cả tác phẩm của người ta. Đạo diễn không chú trọng đến tố chất của diễn viên, mà một mực chỉ quan tâm đến mảng tuyên truyền, bắt được cơ hội để nổi tiếng là mặc kệ tích cực hay tiêu cực, cứ miễn sao được càng nhiều người biết đến càng tốt. Lại nói, mấy ngày nay khán giả cực lực lên án một bộ phim thuộc hàng kinh điển bị làm lại, dù phá nát bộ phim nhưng rating lại rất tốt. Đây chính là một tác động tiêu cực, khiến nhiều nhà sản xuất chỉ cần phim thu hút được sự quan tâm của công chúng là được rồi.

Rất nhiều phim làm lại rất tệ, nội dung không có gì mới lạ, khiến khán giả chỉ cần coi mười phút đầu là có thể đoán trước nội dung đoạn còn lại của phim. Diễn viên đóng không đặc sắc, rất nhiều người chỉ có một biểu cảm, hiện tượng như vậy nhìn mãi cũng quen. Mà như thế còn đỡ chán, ít nhất có diễn viên còn nhìn được, chứ gặp mấy ông đạo diễn đen tối, dựa vào mấy cái quy tắc ngầm trong ngành tìm ra một số nữ diễn viên thậm chí còn

có thể đi đóng phim kinh dị. Trang phục, đạo cụ thì lại càng không tham khảo qua lịch sử, nếu có phóng viên hỏi tới, bên chế tác thế nào cũng tìm ra một đồng lý do, nào là bộ phim này thuộc thể loại “giả tưởng”, hoặc nói đây là thử nghiệm táo bạo, rồi nói luôn khán giả không hiểu lịch sử, loại trang phục, đạo cụ như thế này mới là chính xác. Những tình huống như vậy càng khiến nhiều người xem mất đi niềm tin đối với điện ảnh nước nhà, chỉ trích càng lúc càng nhiều.

Mà Ngàn năm thu hút khán giả bởi đề tài mới lạ, cũng không có cảnh nhân vật trong phim hở lưng khoe ngực, diễn viên không cần dựa vào mấy cảnh “hương diễm” để hấp dẫn người xem. Trang phục chế tác hoàn hảo, yêu tinh là đáng vẻ yêu tinh, thần tiên là đáng vẻ thần tiên, sẽ không có chuyện đem một bộ phim tiên hiệp quay thành phim kinh dị. Diễn xuất của các diễn viên cũng rất sinh động, không làm cho khán giả có cảm giác như đang coi múa rối. Từ các nhân vật, cảnh quay, đạo cụ, trang phục, ánh sáng, âm nhạc, cắt nối biên tập hay kỹ xảo trong phim đều rất tốt. Khán giả đánh giá, phim này không chỉ là bữa tiệc của thị giác mà còn rửa sạch được linh hồn. Bởi mặc dù là đề tài đồng tính, nhưng có khi còn “sạch” hơn không ít phim về tình yêu khác phái.

Dù thể nào thì Ngàn năm vẫn nổi tiếng không chỉ trong nước, mà còn vang xa đến cả những quốc gia ở khu vực Châu Á và Châu Âu. Một trang tin tức bên Mỹ đã bình luận, đây là sự cải cách của một nền điện ảnh, nước Z sắp nghênh đón thời đại huy hoàng của điện ảnh và phim truyền hình.

Đương nhiên cũng có một số ý kiến hết sức chói tai. Một số fan của thần tượng nọ nói diễn viên trong phim không đẹp trai bằng oppa của bọn họ, kết quả là bị tất cả mọi người “ném đá”, đồng thời cap hàng loạt hình ảnh của idol đó lên mạng để so sánh. Những người này bị cư dân mạng cho là não phẳng, không có mắt, còn có người bình luận ác ý hơn là nên quên tiền mua thuốc nhỏ mắt với thuốc bổ não cho nữa chứ. Mà lý do của vụ việc chỉ vì dám lên tiếng chê trách thần tượng của họ.

Nhân vật trong phim được các fan yêu thích nhất đương nhiên là Đan Á Đồng. Có người nói cả người cậu chồ nào cũng đẹp, mà ngay cả ảnh ngủ gà ngủ gật ở phim trường của cậu bị lộ ra cũng được khen nức nở. Các trang web lớn đều có “nhà” của Đan Á Đồng, tất cả các fan đều gọi Đan Á Đồng là công tử Đồng, còn bọn họ tự xưng là fan Đồng. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, fan của Đồng đã nhanh chóng lớn mạnh, thậm chí còn phát triển ra cả nước ngoài. Mức độ nổi tiếng của cậu khiến nhiều người thấy

cực kỳ ghen tị.

So với sự nổi tiếng của Đan Á Đồng thì thanh thế của hai diễn viên còn lại là Tiểu Kỳ Thâm và Lạc Viêm Kiềm có vẻ ít hơn nhiều. Lạc Viêm Kiềm là vì cậu rời khỏi giới giải trí, báo giới chú ý một hồi rồi về sau đều chuyển sang quan tâm đến sự phát triển trong giới giải trí của Đan Á Đồng. Còn Tiểu Kỳ Thâm là cố ý đề tin tức của mình xuống để truyền thông chú ý Đan Á Đồng nhiều hơn. Sức lực của hắn lúc này đều đặt vào chuyện gia tộc, hắn và Tiểu Trình Ngự đối chọi càng lúc càng gay gắt. Trong đó có một vụ việc, một người lạ mặt đã cung cấp cho hắn những chứng cứ xác thực để khiến thanh danh Tiểu Trình Ngự mất sạch, nhưng hắn thật sự không rõ vì sao người vô danh này lại giúp đỡ hắn.

Hắn có mời một hacker cao cấp đến nhưng cũng không tra ra người gửi tài liệu qua đường bưu điện là ai, chỉ biết được một thông tin đó là nguồn cung cấp tin đang ở nước Mỹ. Hơn nữa, những tài liệu này hắn đã cẩn thận thẩm tra, không phải giả, kỹ càng đến độ làm hắn không thể không nghi ngờ người này hận Tiểu Trình Ngự thấu xương. Trong đó có một chi tiết khiến hắn vô cùng khiếp sợ. Cái chết năm đó của Cảnh An Tước, đằng sau màn độc thủ vậy mà là Tiểu Trình Ngự.

Hắn nghĩ tới việc Tiểu Trình Ngự đã làm ra chuyện có lỗi với Đan Á Đồng, nhưng thật không ngờ chân tướng lại đáng sợ như vậy. Đan Á Đồng có phải là đã biết chuyện này, nếu không sao thái độ em ấy lại ác liệt với Tiểu Trình Ngự như vậy?

Sáu giờ chiều, các nhân viên ở tổng bộ Tiểu thị đều chăm chú làm việc, mà cho dù không có việc gì làm thì cũng phải giả bộ chăm chỉ. Dù sao hai cậu chủ của Tiểu gia còn chưa tan ca, bọn họ cũng không có gan tự ý rời khỏi cương vị của mình.

Lúc này ai cũng không dám vì cậu hai là siêu sao Thiên vương mà đi tìm hắn xin chữ ký hoặc xin chụp ảnh chung. Anh đẹp trai cũng quý đấy, cơ mà công việc có giá còn cao hơn, nếu chỉ vì đuổi theo ngôi sao mà bị sa thải, vậy thật sự là muốn mạng người rồi.

Trong văn phòng, người họ Tiểu nào đó đang xử lý phần văn kiện cuối cùng. Nhìn đồng hồ, đã sắp 7 giờ. Nghe Lộ Phàm nói vị kia nhà mình tầm 8 giờ phải tham gia một chương trình trên TV. Bây giờ nếu chạy qua thì cũng vừa tầm thời gian đang ăn, ừ, giờ đi thôi. Nghĩ sao làm vậy, người

nào đó rất lưu loát cầm áo khoác ở ghế sofa, kéo cửa ra liền gặp anh trai của mình đứng bên ngoài.

“Chú có việc?” Tiểu Trình Ngự mở miệng hỏi “Giờ mới 6 giờ thôi đấy.”

“Giờ đã là giờ tan sở theo quy định rồi.” Tiểu Tử Mặc chỉ chỉ đồng hồ treo tường, giống như cười mà không phải cười nói “Huống chi giờ em chỉ là giúp ông xử lý một số chuyện. Còn mấy việc lớn thì anh và ông phải thương lượng với nhau mới đúng.” Nói xong, liền đóng cánh cửa phía sau lại, rồi mỉm cười hỏi “Đêm nay em và một người bạn cùng dùng bữa tối, anh có muốn đi chung không?”

Tiểu Trình Ngự nhìn cánh cửa đã khóa lại “Không cần, buổi tối anh với chị dâu chú dùng cơm chung rồi.”

“Đúng rồi, sao em lại quên mất anh và chị dâu vợ chồng tình thâm nhỉ.” Lúc Tiểu Tử Mặc nói ra lời này, giọng hần lạnh lại. Hần quên không được những tư liệu trên bàn, về cái chết của Cảnh An Tước, còn có những chuyện ông anh này đã làm ra.

Nói xong câu đó, hần lạnh nhạt đi đến thang máy, để lại một nhân viên nữ chảy nước miếng nhìn theo bóng lưng của hần.

Sắc mặt Tiểu Trình Ngự trầm xuống, nhìn bóng lưng của hần, sắc mặt càng khó coi.

Tại đài truyền hình, Đan Á Đồng mặc trang phục thoải mái, cùng MC nữ nói về mối quan hệ giữa nhân sinh và nghệ thuật. Nhìn cô này “lái xe” không ngừng nghỉ để đào ra một ít tin tức độc nhất vô nhị, hỏi xong tình cảm, lại sang công việc, hỏi xong công việc lại hỏi đến những dự định trong tương lai, nhưng cuối cùng vẫn bị Đan Á Đồng đánh Thái Cực quyền cho đi hết.

“Mọi người đều biết Á Đồng và Nguyên Văn từng là một nhóm, hỏi đó lại xảy ra rất nhiều chuyện. Khi ấy Á Đồng đối mặt với những lời đồn tiêu cực như thế nào? Lúc nghe thấy những lời chỉ trích của mọi người cậu có thấy buồn không?” Lúc người chủ trì hỏi những lời này, trên sân khấu vang lên một đoạn nhạc dương cầm đủ để khiến thính giả rơi lệ.

“Lúc vừa bước chân vào làng giải trí, cái gì tôi cũng không hiểu.” Đan Á

Đồng quay sang ống kính mỉm cười, nhưng lại mang theo sự thất vọng cay đắng “Không biết bao nhiêu người đã từng có kinh nghiệm giống tôi. Khi còn bé đã không có cơ hội học tập, lúc vào được nhóm nhạc thì bị tụt lại ở phía sau, còn tin đồn hát nhép...” Cậu dừng lại, dường như đang nhớ lại những lời Nguyên Văn từng phỉ báng mình, mắt hơi đỏ lên, sau đó rất nhanh khôi phục lại nụ cười như trước “Mà dù nói thế nào cũng vậy thôi, mọi người bây giờ không phải đều đã thấy rồi sao? Tôi tin tưởng đôi mắt của mọi người sáng như tuyết đó.”

Lời này vừa dứt, bên dưới trường quay liền vang lên tiếng vỗ tay, một ít cô gái cùng hô to “Công tử! Công tử!” Trong giọng của các cô đều lộ ra sự tin tưởng và đau lòng cho Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng đứng dậy cúi đầu thật thấp với tất cả khán giả bên dưới, sau đó quay sang cúi đầu trước ống kính camera, giọng nói có chút nức nở “Cám ơn.”

Ở phía sau, người chủ trì còn sợ không khí ở trường quay chưa đủ xúc động, tiếp tục dùng lời nói thúc đẩy khán giả rơi lệ “Á Đồng dùng thực lực, thành tích của bản thân để nói cho mọi người biết, đó mới là con người thật sự của cậu ấy. Có lẽ lúc chúng ta đang nhàn nhã nghe các bài hát, lúc chúng ta chơi game, Á Đồng còn phải tập luyện không ngừng nghỉ. Hôm nay Á Đồng nói lời cảm ơn với chúng ta, nhưng chẳng lẽ chúng ta không nói được lời cảm ơn tới cậu ấy sao? Cậu ấy đã hát rất nhiều ca khúc hay cho chúng ta như vậy, còn đóng nhiều vai diễn xúc động cho chúng ta. Giờ tôi thay mặt mọi người nói một tiếng cảm ơn với Á Đồng.”

Bên dưới có một số người đã đỏ mắt, tiếng vỗ tay càng lúc càng nhiệt liệt.

Trên sân khấu, tiếng đàn dương cầm càng lúc càng bi ai, mà khán giả thì càng lúc càng cảm động, Đan Á Đồng và người chủ trì càng lúc càng ăn ý. Dưới sân khấu, Dương Quân liếc mắt, con hồ ly này am hiểu nhất chính là diễn trò, đám con gái bị hồ ly này lừa hết rồi.

Mặc kệ Dương Quân có xỉa xói cỡ nào thì chương trình lần này buôn bán lời không ít nước mắt, đài truyền hình và Đan Á Đồng đều có thu hoạch. Sau khi chương trình kết thúc, Đan đại công tử biểu lộ lạnh nhạt ở phòng hóa trang, đồng thời còn rảnh rỗi ngồi lật qua một số quyển tạp chí. Không có tin nào bất ngờ xảy ra liên quan tới mình, chẳng có gì đặc biệt ngoài mấy lời khen thiên tài này nọ.

Một số tờ báo nhỏ cũng cho ra một ít tiêu đề như “Bàn luận vì sao Đan công tử bị Nguyên Văn xa lánh”, đương nhiên cuối cùng cơ bản đều thống nhất về một đường, đó là bạn trẻ Nguyên ghen ghét Đan công tử thiên tài của chúng ta. Cái gì? Cô nói Cố Sâm, cái thằng cha phát điên đó không phải đang ngồi tù sao? Cái loại chuyện mưu sát này cũng dám làm, truyền thông đã tìm không ra từ ngữ nào để hình dung gương mặt cùng suy nghĩ đáng sợ của hắn. Ngoài ra còn có một tạp chí không biết từ đâu mà lấy ra được tấm hình chụp Cố Sâm ở trong tù, có vẻ hơi chật vật, nhưng vẫn còn đáng vẻ một diễn viên hàng đầu, gã bị rất nhiều người mắng báo ứng.

Tiểu Tử Mặc tới đón Đan Á Đồng, Lộ Phàm và Dương Quân đều không thấy bất ngờ vì chuyện này. Cả hai mặt dày mày dạn theo Đan Á Đồng đi ăn cơm, bình tĩnh khi thấy đáng vẻ chân chó của Tiểu Thiên vương.

Nhưng khi Đan Á Đồng nói muốn xuất ngoại cùng vị đạo diễn quốc tế để hợp tác một phim, mặt Tiểu Thiên vương liền đen lại.

“Phải đi bao lâu?” Tiểu Thiên vương có chút mất mát hỏi lại, ngay cả những món ăn ngon miệng trước mắt cũng mất đi mỹ vị.

“Không lâu đâu, dù sao cũng chỉ là nam thứ. Hơn nữa các đạo diễn nước ngoài hiệu suất quy phim tương đối cao, nhiều nhất khoảng hai tháng có thể trở về.” Đan Á Đồng biết rõ hắn không vui, nên cũng rất nhẫn nại trả lời hắn.

Tiểu Tử Mặc đâm đâm cơm trong chén, hai tháng này hắn cũng có thể xử lý xong chuyện của Tiểu gia, không làm liên lụy tới Á Đồng cũng tốt. Vừa nghĩ như thế, người nào đó mới nói “Ngày mai sẽ đi?”

Đan Á Đồng gật đầu.

Tiểu Thiên vương biến thành lải nhải một đồng chuyện phải chú ý. Về phần buổi tối, hai người kịch liệt vận động một phen, mặc kệ người khác nói thế nào cũng không đủ.

Lộ Phàm chỉ biết là, ngày hôm sau trên phi cơ, Đan Á Đồng ngủ sâu hơn ngày thường một ít, về phần nguyên nhân... Anh giai Lộ Phàm chỉ đẩy đẩy kính mắt, không thể nói, không thể nói.

-----oOo-----

Chương 99: Giữ chặt lấy em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày đầu tiên Đan Á Đồng đi nước Mỹ, Tiểu Đại Thiên Vương xử lý xong công việc của hai ngày, tham gia một show trên TV. Trong chương trình nhiều lần nhắc đến Đan Á Đồng, trong ngôn ngữ Tiểu Đại Thiên Vương không che dấu chút nào sự yêu mến của mình đối với cậu. Ngày hôm sau, scandal về Tiểu Đại Thiên Vương và Đan Á Đồng lần nữa bị truyền ra, xôn xao hẳn lên.

Ngày thứ ba Đan Á Đồng đi nước Mỹ, nửa ngày Tiểu Đại Thiên Vương xử lý công việc, thời gian còn lại hẳn dùng toàn bộ để ngẩn ngơ nhìn tờ lịch trước mặt. Xế chiều, cô lao công dọn dẹp văn phòng, từ phòng của Tiểu Tử Mặc quét ra một đồng tờ lịch bị gạch nát.

Ngày thứ năm Đan Á Đồng đi nước Mỹ, Tiểu Đại Thiên Vương xử lý xong công việc ngày đó, tiếp đến là mắng một phóng viên nói bậy về Đan Á Đồng, rồi theo Tạ Huân tham gia một show trên TV. Đương nhiên, chương trình này có chủ đề liên quan đến Đan Á Đồng. Về đến nhà Tiểu Đại Thiên Vương liền đánh một cuộc điện thoại đường dài cho Đan Á Đồng, không may điện thoại là do Lộ Phàm tiếp. Đan Á Đồng đang quay phim. Tiểu Đại Thiên Vương tức giận đến nổi ném bẻ cái điện thoại đời mới, nhưng màn đêm vừa buông xuống quản gia biệt thự Tiểu Tử Mặc phải tất tả đi mua cho Tiểu Thiên vương một cái điện thoại mới.

Ngày thứ tám Đan Á Đồng đi nước Mỹ, trận chiến của Tiểu Tử Mặc và Tiểu Trình Ngự lên đến đỉnh điểm. Tiểu Trình Ngự vạch trần Tiểu Kỳ Thậm là gay trước mặt Tiểu Hựu Thiên, còn Tiểu Tử Mặc cũng cung cấp bằng chứng về những sự việc xấu xí của Tiểu Trình Ngự hơn mười năm về trước, chỉ là hẳn giấu đi chuyện Cảnh An Tước bị hại. Hẳn không muốn lợi dụng bất kì sự kiện gì của người kia, kể cả cái chết của người đó.

Ngày thứ mười lăm Đan Á Đồng đi nước Mỹ, Tiểu Tử Mặc chính thức tiếp nhận quyền quản lý Tiểu gia, thay thế vị trí của Tiểu Trình Ngự. Mà lúc này, trong nước những tin tức liên quan đến Đan Á Đồng càng ngày càng nhiều, dù sao thì diễn viên được đạo diễn lớn người Mỹ hợp tác

không nhiều, huống chi Đan Á Đồng lại đóng vai nam thứ. Cái này nói rõ điều gì? Nói rõ Đan Á Đồng đang đi về hướng thị trường quốc tế, là vinh quang bao nhiêu.

Ngày thứ ba mươi lăm Đan Á Đồng đi nước Mỹ, Tiểu Tử Mặc giải quyết một số ý kiến phản đối trong công ty, chính thức vững vàng ngồi ở vị trí Tổng giám đốc xí nghiệp Tiểu thị. Tin tức về hắn xuất hiện trên các mặt báo về kinh tế và tài chính càng lúc càng nhiều, mà ngay cả trên báo giải trí cũng không ít. Trong đêm cùng ngày, Tiểu Tử Mặc và Đan Á Đồng đánh một cuộc gọi đường dài đến một tiếng đồng hồ, màn đêm buông xuống họ Tiểu nào đó ngủ cực kỳ an ổn.

Trong phòng trà, Tiểu Tử Mặc tao nhã rót ra hai tách trà, đem một tách đẩy cho người ngồi đối diện mình, cười nhạt nói “Anh hai, hôm nay hẹn em có việc à?”

Tiểu Trình Ngự nâng tách trà, nhìn trà trong tách, cười nhạt nói “Tao xem thường mày.” Cứ tưởng người này tham gia giới giải trí sẽ không phải đối thủ của hắn, nhưng không ngờ trong tay thằng đó lại có nhiều đồ liên quan tới mình như vậy. Thân phận ngôi sao của nó chỉ là nguy trang thôi sao?

“Anh đừng xem thường tôi.” Nụ cười trên mặt Tiểu Tử Mặc càng lúc càng mờ nhạt “Cho tới bây giờ tôi đều chưa từng muốn chiếm được cái gì của Tiểu gia cả, nếu như không phải anh lợi dụng Á Đồng để hãm hại tôi, nếu như cái chết của người kia không liên quan tới anh thì tôi đã không ra tay rồi.”

Đối với những lời trước của Tiểu Tử Mặc, Tiểu Trình Ngự vẫn lạnh nhạt nghe. Nhưng khi nghe được chữ “người kia”, sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ khó coi “Mày có ý gì hả?” Sự âm u đang bị chôn giấu trong đáy lòng bị người khác không lưu tình mà lôi ra ánh sáng, sự phẫn nộ nổi lên nhiều hơn sự nan kham và áy náy.

Tiểu Tử Mặc cười cười “Anh hai không rõ sao?” Sự lạnh lùng trong mắt hắn không che dấu được “Bởi vì anh sợ bị người khác phát hiện bản thân đã từng thích người kia, bởi anh muốn kết hôn với chị dâu, bởi anh ghét người kia cười dịu dàng với kẻ khác, nên anh đã hại chết người đó. Chuyện này... Anh thật có thể quên?”

Nhìn tách trà bị tay va đổ ra trên bàn, Tiểu Tử Mặc mỉm cười uống một

ngụm trà, nghiêng đầu nhìn những bông gạo đang nở rộ ngoài khung cửa gỗ khắc hoa. Trà này ngon thiệt, đồ ra cái là cả phòng đều mang hương trà.

“Làm sao mày biết được?” Đầu Tiểu Trình Ngự như nổ tung, sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm vào Tiểu Tử Mặc “Làm sao mày biết được?!”

Đặt tách trà xuống, Tiểu Tử Mặc phì cười ra tiếng “Chỉ cần làm, sẽ có ngày bị người ta biết được thôi.” Đứng dậy, sửa sang lại cổ áo của mình “Anh hai, tôi còn một số chuyện phải giải quyết, xin phép đi trước một bước.” Sự bất an này, mỗi lần bị người khác nhắc nhở sau đó mới bị truyền ra ngoài, không phải là cách trả thù tốt nhất sao?

“Tiểu Tử Mặc, nói cho tao biết, làm sao mày biết?!” Giọng Tiểu Trình Ngự khàn khàn, gằn nhẹ, làm cho Tiểu Tử Mặc đã đi tới cửa bên cạnh lại dừng bước.

“Muốn biết vậy sao?” Hai tay Tiểu Tử Mặc đút ở túi quần, vô cảm nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiểu Trình Ngự, đột nhiên cười lớn, ác ý nói “Bởi vì chính miệng người kia nói cho tôi biết. Đáp án này, anh hài lòng chưa?” Nói xong, kéo cửa ra, cũng không quay đầu lại mà cứ đi thẳng.

Mới đi được một đoạn ngắn liền thấy Đường Nguyễn Khanh đi về hướng này. Hắn quay đầu lại nhìn Tiểu Trình Ngự đang đợi ở phòng trà, khóc miệng cong lên “Anh.”

Bước chân Đường Nguyễn Khanh dừng một chút “Tử Mặc, sao chú ở chỗ này?” Chẳng lẽ Tiểu Trình Ngự mời cả cậu ta? Tình huống bây giờ có thể tâm bình khí hòa uống trà sao, hơn nữa cho dù hai người muốn uống trà với nhau, cũng không gọi y đến chứ.

“Em có việc đi trước, anh hai đang chờ anh trong phòng đấy.” Tiểu Tử Mặc tỏ vẻ hứng thú cười cười. Nếu như Đường Nguyễn Khanh phát hiện Cảnh An Tước là bị Tiểu Trình Ngự hại chết thì sẽ thế nào nhỉ?

Chẳng bao lâu sau, từ một góc nhỏ, Tiểu Tử Mặc thấy Đường Nguyễn Khanh sắc mặt cực kỳ khó coi ra khỏi phòng trà, quần áo còn có chút mất trật tự, xem ra hai người đã đánh nhau một trận. Rủ mí mắt xuống, khóc miệng đầy toan tính cũng biến mất, lấy điện thoại ra bấm một số, nụ cười giễu cợt chợt biến thành nụ cười ngọt ngào ngàn người ngán “Á Đồng, đang ngủ sao?” Người nào đó còn biết bây giờ bên Mỹ là đêm đây.

“Không, anh đã xử lý xong chuyện trong nước rồi, em phải về sớm một chút nhé.”

“Cái gì?! Làm sao có thể, đàn ông hay đàn bà anh đều chướng mắt.” Đắc ý trong nháy mắt hóa thành chân chó, tốc độ trở mặt như vậy làm cho các nhân viên phục vụ trong phòng trà mắt tròn mắt dẹt. Không ngờ cậu hai Tiểu gia lại có một mặt như vậy, cái bộ dạng này, nhất định là đang gọi điện thoại cho cô người yêu rồi. Không biết là cô gái nào đã bắt được trái tim Tiểu Đại Thiên Vương làm tù binh đây, là Thiên hậu Lâm Vũ Hân? Là con nhỏ họ Vương từng có scandal với Tiểu Thiên vương, hay là con nhỏ họ Tưởng từng đóng chung Tiểu Thiên vương, hay là con nhỏ họ Vệ hồi trước công khai thích Tiểu Thiên vương?

Chỉ có một nhân viên bán hàng rất khinh thường đảo mắt qua đám người đang nhiều chuyện. Đám ngu ngốc này, cú điện thoại đó nhất định là gọi cho Đan công tử. Đây chính là điển hình của cặp đôi trung khuyến và nữ vương nha, thế mà đám người này đều không nhìn ra. Quả nhiên người thông minh luôn cô đơn à...

Trong nước rất nhiều người chờ mong tác phẩm mới của Đan Á Đồng, một đài truyền hình nổi danh liên phái phóng viên qua Mỹ để tiến hành phỏng vấn Đan Á Đồng. Khi phóng viên đến phim trường, nhìn qua không phải cảnh đạo diễn tức giận la mắng diễn viên, cũng không phải cảnh diễn viên cẩn thận tập lời thoại, mà anh phóng viên và đồng sự của mình nhìn thấy chính là cảnh Đan Á Đồng và đạo diễn đang thân thiện bàn bạc về phần nào đó trong nội dung kịch bản. Không khí giữa hai người giống như bạn bè chứ không phải giữa một đạo diễn và diễn viên.

Quá trình phỏng vấn rất thành công, còn cả bất ngờ nữa chứ, bởi không chỉ trò chuyện với Đan Á Đồng mà còn phỏng vấn được cả đạo diễn quốc tế Steven George. Trong phần trò chuyện, Steven George còn khen ngợi Đan Á Đồng rất nhiều, anh nói “Đan là một diễn viên xuất sắc, đồng thời cũng là một người bạn rất tốt. Thật may mắn vì cậu ấy đồng ý diễn trong phim này.”

Được đạo diễn khen ngợi về khả năng diễn thì cũng không phải chuyện quá lớn, dù sao cái này có thể chỉ là lời khen khách sáo để câu khách. Nhưng một đạo diễn quốc tế lại khen đó là một người bạn tốt, đối với diễn viên mà nói, đó là sự khác biệt vô cùng lớn. Chỉ một thời gian ngắn, tin tức

Đan Á Đồng và Steven George là bạn tốt của nhau nhanh chóng phủ sóng cả nước.

Nhờ vào tin độc quyền đó mà tỉ suất xem đài cũng đạt con số cao nhất theo ghi nhận từ trước tới giờ. Trên TV, Đan Á Đồng mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, nhưng vì yêu cầu của bộ phim, nên nhìn chung vẫn lộ ra cảm giác một cậu chủ cao quý. Lúc trả lời phỏng vấn, Đan Á Đồng cười lớn nói mình vốn là một cậu chủ phóng khoáng, cuối cùng vì đồng đội mà hi sinh trong trận chiến[1]. Nhưng cậu chỉ đến vậy, còn những thông tin khác liên quan tới bộ phim thì một câu cũng không lộ ra, khiến rất nhiều người trong nước quan tâm đến dự án này.

Tạp chí American Fashion số mới nhất đánh giá rất cao chàng diễn viên phương Đông này. Đan Á Đồng là một quý ông lịch lãm đến từ phương Đông, mỗi một chỗ đều làm cho người khác nhìn cậu nhận ra sự sang trọng đến từ trái tim.

Tờ New York Times viết, tuy Đan sinh ra trong cảnh bần hàn, nhưng lại cho người khác thấy được tâm hồn cao đẹp. Nếu nói Phong Vô là mặt nạ của Đan Á Đồng thì vai diễn hiện tại chính là diện mạo vốn có của cậu.

Truyền thông Mỹ chú ý đến Đan Á Đồng nhiều hơn cả dự đoán của Thiên Quan, các vị quan chức đương nhiên rất vui mừng, ở trong nước trợ giúp cậu, tuyên truyền rầm rộ một số clip về cuộc sống của cậu ở nước ngoài.

Mà những thứ này có một người sưu tầm hết. Sau đó vừa ngồi coi, vừa đáng thương móc điện thoại ra gọi sang nước Mỹ xa xôi. Mặc dù đôi khi bị mắng, nhưng đối với người nào đó thì bị mắng cũng là chuyện hạnh phúc. Càng về sau, phát triển đến nỗi mỗi khi trời tối nếu không nghe được giọng người ta bên Mỹ là hẳn sẽ không thể ngủ được.

“Đan, lại là bạn trai bên Z gọi cho hả?” Steven George thấy Đan Á Đồng cúp điện thoại, vẻ mặt ranh mãnh trêu chọc, cười nói “Bạn trai cậu rất yêu cậu nhỉ.”

Đan Á Đồng nhú mày, dùng tiếng Anh lưu loát hỏi đáp “Steven thân ái, anh nói thế làm tôi nghĩ anh đang thăm mền tôi đấy.”

Steven George nhún vai “Đan à, cậu lúc nào cũng vậy. Cơ mà tiếng Anh cậu giỏi lắm, đến cả giờ tôi vẫn thấy bất ngờ đấy.” Anh đã từng hợp tác

với một số diễn viên châu Á, rất ít người lần đầu tiên qua châu Âu đóng phim lại có thể dùng tiếng Anh lưu loát như vậy.

Đan Á Đồng dựa vào ghế bên cạnh nghỉ ngơi, lười biếng nói “Vì tôi là thiên tài.”

“Đó, Đan, cậu bây giờ càng lúc càng không khiêm tốn. Chẳng phải người Z đều rất khiêm tốn sao?” Steven ngồi xuống bên cạnh cậu, chột chột vai cậu nói “Quay phim cũng xong rồi, mai họp báo xong thì chúng ta đi nghỉ phép thế nào đây?”

Đan Á Đồng lắc “Tôi đã kêu Lộ Phàm đặt vé tôi mai rồi. Tôi phải về nước.” Người kia, chỉ sợ cứ mong mình về quá, gần đây anh ấy điện thoại càng ngày càng nhiều.

Steven vốn định nói thêm, nhưng thấy biểu lộ nhớ nhung của Đan Á Đồng, thành ra một câu cũng nói không nên lời. Thật ra kế hoạch ban đầu vốn không định mời Đan Á Đồng tham gia, may mà diễn xuất của Đan thật sự làm người khác thán phục.

Thời gian vùn vụt qua, sáng thứ ba, người đang rất nổi tiếng trong cả nước lặng lẽ xuống máy bay, ngồi vào xem do công ty sắp xếp trở về biệt thự người nào đó.

Sáng sớm Tiểu Tử Mặc rời giường, uống một ly sữa, ăn nửa cái bánh sandwich, nghe quản gia báo cáo xong một ít công việc của công ty chưa giải quyết được, sau đó mệt mỏi đứng dậy chuẩn bị đi công ty. Bộ dạng này làm cho bác quản gia thở dài trong lòng, quả nhiên cậu Đan là món ăn tinh thần của cậu chủ nhà mình. Không có cậu Đan, cậu chủ thật đáng thương.

Trong lúc bác quản gia còn đang thông cảm với Tiểu Tử Mặc, thì Đan Á Đồng trước bao con mắt lóe sáng của người giúp việc mà đi đến gần chủ phòng, cuối cùng đứng lại trước cánh cửa xa hoa thật lớn. Lúc chuẩn bị đẩy vào, thì cánh cửa từ bên trong mở ra.

Gương mặt họ Tiểu nào đó vốn lạnh nhạt đột nhiên tỏa sáng... Cười ngây ngô, ôm lấy người trước mắt “Á Đồng, em đã trở lại. @#@%...”

Những lời nhớ nhung tuôn trào từ miệng họ Tiểu biến thành tiếng ong ong

trong tai Đan Á Đồng. Cậu đã không ngủ một ngày một đêm, giờ tìm được chỗ dựa vào, hai mắt liền vô trách nhiệm nhắm lại, tựa đầu vào vai Tiểu Tử Mặc ngủ mất.

“... vậy em có nhớ anh không?” Sau khi thao thao bất tuyệt một tràng dài mấy từ nhớ thương, rốt cuộc Tiểu Đại Thiên Vương cũng hỏi một vấn đề kinh điển trong các bộ phim tình cảm, đáng tiếc lại không được kết quả như trong phim. Hắn nhìn người đã ngủ ngon lành trong lòng mình, thở dài bất đắc dĩ. Nhưng nghĩ đến Á Đồng gấp gáp trở về, chứ không sao về sớm được như vậy, tâm trạng họ Tiểu thật tốt. Ôm Đan Á Đồng vào phòng, hành vi Á Đồng đã tự nói rõ lòng của em ấy, chính mình cần gì phải chấp nhất một câu trên cửa miệng... Á... cơ mà vẫn có chút không cam lòng.

Bác quản gia nhận mệnh lệnh lấy điện thoại di động ra, gọi đến công ty. Bạn hỏi bác ấy làm gì?! Đương nhiên là xin nghỉ rồi, cậu Đan đã về nhà, cậu chủ còn có tâm tư đi công ty sao?! Cái gì?! Việc công quan trọng hơn á? Đến đi, loạn còn đánh chết!

Buổi chiều, Đan Á Đồng theo sự mềm mại trên mặt giường mà tỉnh lại, giường là giường của mình, nhưng trong phòng thừa ra một người nào đó. Cậu nghiêng đầu nhìn người đang ngủ yên bình bên cạnh mình, khóe miệng giương lên, tâm tình dường như rất tốt.

“Á Đồng.” Người nào đó ngồi dậy, thấy Đan Á Đồng cười, đào đào trên người mình, móc ra một cái hộp, mở ra... Ừ, bên trong là hai cái nhẫn màu bạc, không đúng là nhẫn bạch kim, hình thức đơn giản, phóng khoáng.

“Anh biết rõ anh và em bây giờ không thể kết hôn, địa vị của em trong giới giải trí chưa ổn định, thực lực của anh vẫn chưa đủ lớn để có thể bảo vệ em khỏi tổn thương, rõ ràng hai người đã xác định quan hệ, nhưng anh vẫn lo lắng. Nên anh muốn dùng phương pháp ngốc nghếch nhất để gói em lại, cũng như gói lấy anh.” Tiểu Tử Mặc đi xuống giường, quỳ một gối trước mặt Đan Á Đồng “Em, nguyện ý bao anh lại không?”

Đan Á Đồng nhìn chiếc nhẫn trước mặt, lại nhìn người đàn ông quỳ một gối trước mắt mình, buộc anh ấy lại sao? Chủ ý này... hình như không tồi, cậu chậm rãi lấy ra một cái nhẫn, cười khê “Như anh mong muốn.”

Khi Đan Á Đồng đeo chiếc nhẫn vào, tay Tiểu Tử Mặc run lên, bị nhót

chặt không phải là một ngón tay, mà là trái tim Đan Á Đồng.

Mười ngón đan xen, truyền cho nhau nhiệt độ từ đáy lòng, mà ngay cả chiếc nhẫn lạnh buốt cũng cảm thấy được sự ấm áp từ trái tim.

“Cậu chủ, cậu chủ, hoa lan nở rồi!” Vài cô người làm trẻ tuổi ở vườn vui vẻ nói với vào. Đây là hoa cậu Đan thích nhất, nếu cậu chủ biết được nhất định sẽ rất vui, nên dù hành vi có vô phép cũng sẽ không bị trách mắng.

“Hoa lan nở, cùng đi xem đi.” Tiểu Tử Mặc nghiêng đầu dịu dàng nhìn người bên cạnh. Nắng chiều chiếu vào, trên người hắn cũng nhiễm lên những điểm vàng rực.

Độ cong trên môi Đan Á Đồng càng lúc càng lớn “Ừ.”

Chẳng qua nắm chặt tay như cũ không buông. Cái gọi là nắm tay cả đời, bên nhau đến già, phù hoa một thời cũng không bằng cả đời làm bạn.

[1] Không chắc về vai diễn này của Á Đồng. Suy nghĩ đến phim Hollywood chắc là đề tài khá “bạo lực”, nên có thể Á Đồng đóng nhân vật kẻ vai sát cánh với nam chính, rồi hi sinh vì đồng đội. (?)

Hoàn chính văn

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Khụ, vậy là chính văn đến đây đã kết thúc rồi nhé. Tuy thế trong truyện vẫn còn một số vấn đề, như chuyện về Đường Nguyễn Khanh, như Lạc Viêm Kiềm, hay Đan Á Đồng có trở thành siêu sao hay không, tất cả đều sẽ xuất hiện trong phần Phiên ngoại. Nhìn chung thì câu chuyện đến đây cũng coi như là kết thúc, dù sao các diễn viên đều đã có kết thúc của riêng mình.

-----oOo-----

Chương 100: Pn1:ký sự ghen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đây là chuyện xảy ra chỉ một năm sau khi họ Tiểu và Đan Á Đồng trao nhẫn cho nhau.

Sáng sớm, Đan Á Đồng coi báo thì đọc được tin đồn Tiểu Tử Mặc cùng một nữ diễn viên nào đó có quan hệ tình cảm. Bài báo viết như sau “Tổng giám đốc Tiểu thị và Vương XX mới quen liền trở nên thân thiết, trò chuyện với nhau hết sức vui vẻ”, thậm chí trên đó còn có đăng ảnh chụp rõ ràng. Trong hình, cô gái mặc một chiếc đầm thuộc bộ sưu tập mùa hạ mới đây, gương mặt xinh đẹp, hơn nữa gia cảnh cô ta cũng rất tốt.

Ừ, chẳng qua khuyên tai cùng bộ đầm của cô ta có chút không hợp một lần, Đan Á Đồng nghĩ vậy. Buông tờ báo xuống, chậm rì rì uống ly sữa.

Bác quản gia vừa vặn đi ngang qua thấy được bài báo, toàn thân cứng đờ, vội vàng nghiêng đầu nhìn cậu Đan đang mỉm cười dùng cơm, trong lòng lệ liền rơi đầy mặt. Cậu chủ ơi, sao cậu phải tìm một người yêu là siêu sao quốc tế làm chi. Nhìn đi, cậu gây phiền toái ở bên ngoài, khiến đám người hầu ngay cả thay cậu nhìn sắc mặt người ta cũng không dám.

Đan Á Đồng hình như không phát hiện ra quản gia có chút khác lạ, chỉ chậm rì rì lau sạch khóe miệng, còn chưa kịp nói câu nào, liền nghe thấy cô hầu gái từ bên ngoài bước vào thông báo, Lộ Phàm đến. Cậu đứng dậy, nói với quản gia “Chừng nào cậu chủ nhà bác rời khỏi giường thì phiền bác nói với anh ta, cháu đến phim trường.”

“Vâng, cậu đi thông thả.” Trong lòng quản gia bi thương đến độ nước chảy ngược thành sông. Nhìn đi, bây giờ thành “cậu chủ nhà bác” rồi kìa. Cậu chủ ơi, nếu cậu không rời giường, trời cũng phải thay đổi đó.

Bác quản gia đưa mắt nhìn cậu Đan ngồi vào xe của người đại diện rồi biến mất ở cổng, lập tức xoay người cầm tờ báo trên bàn ăn lên coi lại, càng xem mặt càng đen.

Cái gì gọi là vừa quen đã thân, cái gì gọi là hai người ăn ý vô cùng, cái gì gọi là liếc mắt đưa tình, thẳng phóng viên chết tiệt viết tùm bậy hết lên. Cậu chủ ơi, cậu cũng sắp gặp bị kịch rồi!

“Bác đang nhìn gì thế?” Giọng nói quen thuộc nào đó vang lên đằng sau, bác quản gia thông cảm liếc nhìn người đó, cầm lấy tờ báo đưa cho hắn, sau đó rất nhanh biến khỏi nhà ăn.

Tiểu Tử Mặc thắc mắc nhìn bác quản gia biến mất trong nháy mắt, cúi đầu nhìn qua bài báo. Chỉ nhìn một cái thôi, lòng hần liền rơi lộp bộp, chết rồi!

Ở phim trường, vai diễn của Đan Á Đồng một cước đạp ngã diễn viên phụ A, vẻ mặt lạnh băng khiến đạo diễn ở gần đó hết sức hài lòng. Không hổ là ngôi sao quốc tế, vai sát thủ này diễn quá đạt, sát khí phát ra trên người cậu ngay cả hần cũng cảm nhận được.

Lộ Phàm đẩy kính mắt, xem ra hôm nay Á Đồng đã đọc bài trên tờ “Kinh tế và tài chính XX” rồi. Không ngờ ngay cả mấy chuyên trang kinh tế – tài chính cũng viết kiểu bài như mấy tờ lá cải, không biết họ Tiểu đợt này sẽ gặp xui như thế nào đây.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lộ Phàm, họ Tiểu vốn lâu lắm không gặp đã vội lái xe tới phim trường, cũng chẳng thèm để ý ánh mắt hoặc thắc mắc, hoặc tò mò, hoặc nhin nọt của đám người xung quanh, chân chó bung trà cho Đan Á Đồng, chỉ thiếu chút nữa là dập đầu nhận tội.

Phản ứng của Đan Á Đồng rất bình thản, cậu tuy thấy Tiểu Tử Mặc nhưng vẫn vui vẻ như cũ, không khó dễ, cứ như chẳng lưu tâm gì đến cái bài trên báo hồi sáng, hết thấy đều rất tự nhiên. Ngoại trừ chút kì lạ do trực giác mách bảo ra thì Tiểu Tử Mặc cảm thấy mọi thứ đều bình thường.

Vội lại, Á Đồng ở giới giải trí đương nhiên phải hiểu chuyện trên báo chẳng có bao nhiêu là thật rồi. Cẩn thận ngẫm nghĩ, họ Tiểu xác định, Á Đồng căn bản không đem bài báo đó để trong mắt. Suy ra được đáp án này, họ Tiểu thở nhẹ ra một hơi, nhưng lại có chút mất mát. Á Đồng chẳng lẽ chưa bao giờ lo lắng những chuyện này sao? Là vì tin tưởng mình... Hay là vì vốn không coi trọng mình?

Họ Tiểu không dám quán quýt quá lâu, bởi Đan Á Đồng đã quay xong, hần đương nhiên muốn chờ đối phương tẩy trang xong rồi cùng đi ăn cơm. Họ Tiểu theo sát Đan Á Đồng vào phòng hóa trang, cứ như vậy lơ đẹp ánh mắt thông cảm của Lộ Phàm.

Người nào đó, yên tâm quá sớm rồi đó. Lộ Phàm thâm trầm đẩy kính mắt, xoay người cùng thảo luận với đạo diễn kế hoạch quay cảnh kế, dù sao Đan Á Đồng còn hai quảng cáo phải thực hiện. Bộ phim này nếu biên kịch không phải Liêu Nhiễm, Đan Á Đồng chắc là không muốn nhận rồi. Nghĩ

đến Đan Á Đồng vì nhận bộ phim này mà từ chối một đạo diễn nước ngoài, anh thờ dài bất đắc dĩ. Tính nết Đan Á Đồng này thật đúng là giống Cảnh An Tước như đúc, làm cho người ta thật chẳng có cách nào khó dễ được.

Buổi tối về đến nhà, họ Tiểu cẩn thận kêu đầu bếp làm món ăn yêu thích của Đan Á Đồng, không khí giữa hai người rất hòa hợp, hòa hợp đến độ làm cho quản gia đứng một bên cảm thấy thế giới này mơ hồ quá.

Vài ngày trôi qua, Tiểu Tử Mặc rời giường từ sớm, lúc xuống lầu liền nhận được vô số ánh mắt thông cảm, hân thích mặc trong lòng rồi ngồi xuống bàn ăn, thuận tay cầm tờ báo bên cạnh lên “Cậu Đan đi phim trường rồi à?”

Quản gia liếc qua tờ báo trên tay Tiểu Tử Mặc, lén lút lui về sau một bước “Vâng, cậu Đan nói... Đêm nay sẽ về trễ chút, bởi tôi có một bữa tiệc từ thiện.”

“Tiệc từ thiện?” Tiểu Tử Mặc thắc mắc nhìn quản gia “Sao đêm qua cậu ấy không nói cho tôi biết. Bác cũng đi chuẩn bị lễ phục cho tôi đi, tôi nay tôi cũng đến đó coi sao.”

Quản gia gửi ánh mắt thương cảm dành cho cậu chủ nhà mình, đó là vì cậu Đan đã có bạn đi cùng. Cậu chủ, cậu bị vứt bỏ rồi.

Tiểu Tử Mặc mở tờ báo ở trong tay ra, sau đó... Ngây đại, cái dòng tiêu đề thật to kia thiếu chút nữa là chọc mù mắt hắn “Đan thiên vương cùng nữ hoàng truyền hình phim giả tình thật?” Cái tiêu đề này tức khắc khiến họ Tiểu đọc nhanh như gió nhìn xuống dưới.

Sau đó, họ Tiểu nổi giận “Khôn kiếp! Á đàn bà này không biết xấu hổ dám gây scandal với Á Đồng nhà mình. Còn đám kí giả này mắt bị gì rồi sao, cô ta như vậy mà cũng xứng với Á Đồng của tôi hả?!”

Bác quản gia lé mắt ngó tấm hình chụp một bên mặt, cô gái này cười mới xinh đẹp làm sao. Cậu chủ ơi, đây chính là ngọc nữ, giáo chủ giới giải trí đó, là mỹ nhân số một của người ta, sao vào trong miệng cậu lại thành bác gái bán ngoài chợ rồi? Đương nhiên bác quản gia không có dũng khí nói ra sự thật này, bác ấp úng mở miệng nói “Mấy tờ, mấy tờ báo giải trí này không có gì đáng tin cả, cậu chủ đừng cho là thật.”

“Roạt!” Tờ báo bị phanh thây, họ Tiểu đứng dậy nghiêng răng nghiêng lợi nói “Loại tin này, đương nhiên tôi sẽ không tin rồi.” Nói xong, liền sải bước ra cửa. Hắn muốn mua đứt tờ soạn này, sau đó phải đem tên phóng viên đó ra hành hạ cho hả giận.

Bác quản gia nhìn tờ báo bị phân thành hai mảnh trên mặt đất, cậu chủ... đương nhiên...một chút... cũng không thèm để ý! Chỉ là dùng sức quá lớn, nên tờ báo mới bị xé rách mà thôi. Cậu chủ, cậu đúng là không có sự bình tĩnh như cậu Đan nha.

Tại phim trường, Đan Á Đồng sửa sang lại bộ vest trên người. Trong phim có cảnh nam diễn viên đóng vai sát thủ sẽ trà trộn vào bữa tiệc, kết quả bị thế lực đối phương phát hiện, đuổi giết, cuối cùng giữ chặt nữ diễn viên hôn môn rồi đào thoát khỏi sự truy sát, tình tiết được khán giả yêu thích lúc nào cũng lặp đi lặp lại đến phát chán.

Trong góc, người nào đó ai oán gầy gầy cở trên mặt đất “Á Đồng sẽ không vừa ý con gái như vậy đâu, nhất định sẽ không, không có đâu.”

Liêu Nhiễm bước vào phim trường liền thấy Tiểu Tử Mặc ngồi xỏm trong góc. Cô đi đến cạnh hắn, chọc chọc người nào đó đang tản ra oán khí “Tiểu Đại Thiên Vương, đã lâu không gặp.” Từ sau khi quay xong “Ngàn năm”, Lạc Viêm Kiềm và Tiểu Kỳ Thâm lần lượt rút lui khỏi giới giải trí, một năm nay cô cũng rất ít khi thấy hắn, không ngờ nay lại gặp được ở phim trường. Cô nhìn cảnh đôi nam nữ hôn nhau ở camera, nhướn mày “Ghen?”

Họ Tiểu lập tức đứng dậy, trên mặt là nụ cười ôn hòa “Chị Liêu, đã lâu không gặp.” Động tác kia, biểu lộ đó, còn vẻ ai oán trước đó.

Liêu Nhiễm cười híp mắt nói “Ừ, nghe nói cậu giờ đã là tổng giám đốc Tiểu thị, gần đây bận lắm hả?”

Thu hồi lại tầm mắt lưu luyến dừng trên người kia, Tiểu Tử Mặc lễ phép cười cười “Khá tốt, cũng không hẳn là bận rộn lắm. Gần đây chị Liêu càng ngày càng nổi tiếng đấy.”

“Ngàn năm” giúp cả một đoàn cùng nổi lên, ngay cả nhân viên các tổ so với người các đoàn khác cũng được ưu ái nhiều hơn, hưởng chi Liêu

Nhiễm lại là một người đã có chút danh tiếng. Mặc dù bây giờ Tiểu Tử Mặc không còn ở trong giới giải trí nữa, nhưng vì mối quan hệ với Đan Á Đồng, nên vẫn chú ý đến giới này rất nhiều.

Liêu Nhiễm xoa tay “Vẫn là hồi trước vui hơn, giờ có nổi tiếng thì cũng không bằng Á Đồng. Nếu không phải vì nể mặt tôi, chỉ sợ Á Đồng sẽ không nhận bộ phim này.” Cô rất rõ ràng giá trị con người bây giờ của Đan Á Đồng, cô thừa nhận, cậu ta có thể nhớ kỹ mặt mũi của mình là tốt lắm rồi. Thiếu niên lạnh lùng kia, kỳ thật lại nặng lòng hơn rất nhiều người, chẳng qua nhiều người không có tư cách nhận được thôi.

Liêu Nhiễm vốn còn muốn nói điều gì, nhưng thấy Tiểu Tử Mặc đột nhiên trở nên phấn khởi cầm một chai nutri-express đi thẳng đến chỗ Đan Á Đồng vừa quay phim xong, nhưng không quên kèm thêm ánh mắt như dao coi thường ném về nữ diễn viên bên kia.

Bưng trà đưa nước, pha trò cười làm lạnh, dù cho đã qua một năm, người này vẫn là một con trung khuyển trước mặt Đan Á Đồng như cũ, không có vẻ mặt lung linh, cao quý tao nhã như trước mặt những người khác. Nhưng cũng bởi tình yêu chân thành, không để ý thân phận này làm người vốn khá là sắt đá như cô lại thấy cảm động. Cô nhìn thiếu niên mỉm cười nhận chai nước, chẳng qua chỉ nói một câu mà khiến người đàn ông kiêu ngạo kia lộ ra nụ cười ngây ngô.

Bất giác vì hai người mà mỉm cười, Liêu Nhiễm thu hồi tầm mắt. Nhìn hai người khác hạnh phúc cũng làm cho người ta vui lây, hướng chi... đây chính là cặp đôi kinh điển trung khuyển với nữ vương nha.

Lấy ra cái khăn tay lau lau bờ môi Đan Á Đồng, hẳn có chút oán hận nghĩ, đồ đàn bà kia được lợi rồi! Tuy tức giận trong lòng, nhưng trên mặt lại càng thêm cẩn thận, hẳn không thể để cho tình địch chui vào chỗ trống, đối xử với Á Đồng phải dịu dàng mới được.

Kệ Tiểu Tử Mặc lau môi mình, Đan Á Đồng vuốt cái chai trong tay “Hôm nay không đi Malaysia à? Chẳng phải đêm qua anh nói có hợp đồng làm ăn lớn cần bàn bạc sao?”

Làm ăn gì cũng kém hơn người yêu của mình! Tiểu Tử Mặc oán thầm trong lòng, nhưng vui vẻ trên mặt lại không giảm “Anh kêu trợ lý xử lý thay rồi, dù sao hôm nay cũng không có việc nên đến phim trường với em

luôn.”

“Hóa ra là như vậy...” Khóe miệng Đan Á Đồng giương lên, trong mắt hiện lên hào quang nào đó.

Lộ Phàm “trùng hợp” đi ngang qua hai người, thương hại liếc mắt Tiểu Tử Mặc một cái. Trung khuyến chính là trung khuyến, so với hồ ly thì điểm nào cũng thua kém không ít. Rõ ràng là người thông minh, sao mấy chuyện liên quan đến Đan Á Đồng lại trở nên ngu ngốc như vậy nhỉ?

Cái khác Lộ Phàm không rõ, nhưng có chuyện anh lại biết, kế hoạch tham gia tiệc chiêu đãi hôm đó sẽ bị hủy bỏ, thay vào sẽ là quyên góp bằng hiện kim.

Trong đêm, hai người sau khi triền miên xong đều tự thiếp đi. Đêm khuya, thiếu tiên đầu tóc lộn xộn ngồi dậy, nhìn gương mặt người đang ngủ yên bình bên cạnh “Bảo anh cùng người đàn bà khác tạo scandal hả..” Tuy giọng nói mang theo chút tức giận, nhưng trên mặt lại là nụ cười thần nhiên. Dù sao người này chỉ khi đối mặt với mình mới có thể ngốc nghếch như chú chó Labrador vậy.

Nghĩ biểu hiện của người nào đó ngày hôm nay, thiếu niên hừ nhẹ “Tạm tha cho anh.”

Người kẻ bên trở mình, thói quen kéo người bên cạnh vào trong ngực, lại phát hiện bản thân sờ vào không khí, hấn kinh hoảng mở mắt ra, mới phát hiện người yêu đang ngồi cạnh đó.

“Á Đồng, em làm sao vậy?” Hấn ngồi dậy, ôm người yêu vào lòng, bình phục lại sự bất an tức thì lúc này.

“Không có việc gì, ngủ đi.” Kéo chăn lên người, tâm tình người nào đó rất tốt.

“À.” Tiểu Tử Mặc cẩn thận nằm xuống, có chút do dự mở miệng “Á Đồng, diễn viên đóng chung với em như thế nào?”

“À, rất đẹp, cũng khá đầy.” Khóe miệng người nào đó trong bóng đêm ác ý cong lên.

“À...” Tiểu Tử Mặc uể oải phát ra âm đơn, nhưng rất nhanh sóc lại tinh thần. Xem ra bản thân gần đây cần đi thăm dò nhiều hơn mới được, mấy ngọc nữ gì gì đó, chắc chắn không phải đối thủ của mình.

Người nào đó mang theo bụng đen tối chìm vào giấc ngủ, mà họ Tiểu còn mở to hai mắt, trong đầu tính ba mươi sáu kế bảo vệ tình yêu, giống như chú chó con kiên định bảo vệ món đồ của mình.

Ừ... Trong thực tế đây là một đêm rất hài hòa.

Kỳ thật, hồ ly bụng đen ăn dấm chua, cũng là một chuyện đáng sợ nha.

-----oOo-----

Chương 101: Pn2: Hai người ấm áp, một người gặp ác mộng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Họ Tiểu gần đây rất buồn bực, rất bi thương, buổi sáng là một người ăn điểm tâm, trong đêm chỉ một mình nằm ngủ, cái dạng ai oán này làm tất cả người hầu trong biệt thự có thấy hấn thì cũng đều muốn đi vòng qua.

Căn cứ theo tin tức “chính phủ” truyền ra từ bác quản gia là cậu chủ phiền não vì chuyện của công ty, nhưng theo nguồn tin nhỏ nhỏ thì đó là vì cậu Đan xuất ngoại để quay phim, nên bệnh trung khuyến của cậu chủ phát tác, lòng tràn đầy tương tư không người thương, một lời sầu thảm không chỗ nói. Nhưng cũng vì vẻ đáng thương như vậy, nên hệ quả là bản năng làm mẹ của một vài nhân viên nữ lớn tuổi trong công ty đại phát, hận không thể xông ra bóp bóp khuôn mặt, nhéo lỗ tai, khu... Kỳ thật thế này thật dã man quá đi.

Mặc kệ bên ngoài đồn đại thế nào, Tiểu Tử Mặc vẫn như cũ, ngoan ngoãn đi làm, thỉnh thoảng sẽ chú ý một vài tin tức giải trí, sau đó lại ngoan ngoãn tan ca, coi show giải trí, tham gia tiệc tùng thì kiên quyết chống lại tất cả những hành vi thân mật cùng các tuần nam mỹ nữ, tranh cho bằng được cấp bậc hoàng tử kim cương “4 có, 5 tốt”. [1]

Bởi vì gần hai năm qua Tiểu Tử Mặc rất ít xuất hiện trong giới giải trí, nên lực chú ý của nhiều người cũng dời sang ngôi sao khác. Đương nhiên, bây

giờ nổi tiếng nhất chính là người của công ty Thiên Quan, đại minh tinh quốc tế Đan Á Đồng. Thậm chí các ngôi sao nữ từng hợp tác chung với Đan Á Đồng đều được gọi là “Cô nàng của Đan”, bởi vì chỉ cần từng kết hợp với Đan Á Đồng thì cho dù là người mới cũng có thể nổi tiếng.

Tuy Đan Á Đồng rất nổi tiếng ở nước ngoài, nhưng vẫn lịch sự với các diễn viên trong nước như cũ, rồi luôn vui vẻ thoải mái như khi hợp tác với các đạo diễn nước nhà. Có một talkshow bên Mỹ khi trò chuyện với cậu đã hỏi, vì sao cậu không nhập quốc tịch Mỹ. Lúc ấy câu trả lời của cậu rất kiên định, cậu nói “Tôi là người Trung Quốc!” Tuy không còn vẻ đura đầy khéo léo ngày thường khi đối mặt với giới truyền thông nữa, nhưng một câu như vậy không chỉ không làm phật lòng khán giả Mỹ, ngược lại có rất nhiều trang tin tức khen ngợi cậu là “Đan nước Z”. So với rất nhiều nghệ sĩ Z, kiếm tiền ở nước Z, nhưng lại trốn thuế rồi nhập sang quốc tịch nước khác mà nói, hành động này của Đan Á Đồng đương nhiên làm cho rất nhiều khán giả nước Z cảm động, mà ngay cả một số quan chức ZF(Chính phủ) cũng từng nói, đây là một số nghệ sĩ tốt. Một số chương trình mang tính chất giao lưu quốc tế cũng dần xuất hiện bóng dáng Đan Á Đồng, như trong bữa tiệc vui vẻ mừng Tết âm lịch, lễ bế mạc Thế vận hội Olympic, lễ khai mạc Thế vận hội Paralympic,... Hay như một vài chương trình quốc tế cũng có sự xuất hiện của cậu, hơn nữa thời lượng xuất hiện càng ngày càng dài.

Đan Á Đồng nổi tiếng, người nào đó cô đơn, thỉnh thoảng ngồi núp trong góc lộ rõ bản chất tiểu nhân rửa lão già đạo diễn họ Lâm đem Đan Á Đồng đến nơi khi họ còn gầy. Còn lúc tham gia chương trình trên TV thì lại phong độ như cũ, rồi bắt đầu khen ngợi, khoe khoang về người ta, tiện thể khích lệ bác đạo diễn một chút, tuy thế trong bụng vẫn hận chết được.

Chủ nhật, họ Tiểu cầm một tách cà phê, ngồi ngoài ban công phơi nắng. Bên góc phải là một chậu lan cùng một cái ghế dựa thoải mái, đó là nơi Đan Á Đồng thích ngồi nhất, về sau nơi này kê thành hai ghế dựa, một cái là để Á Đồng ngồi đọc sách, cái còn lại là kê cho họ Tiểu ngồi nhìn Á Đồng.

Bốn giờ chiều, mặt trời cũng không gay gắt, hướng chi giờ cũng không phải mùa hạ, nhiệt độ vừa phải. Nheo mắt uống một ngụm cà phê đắng ngắt, hắn không tự chủ nhìn sang phía tay phải, người kia không ở đây.

Tách cà phê uống đến thấy cả đáy, thuận tay đặt cái tách ra bàn nhỏ giữa

hai ghế dựa, Tiểu Tử Mặc vuốt vuốt bên trán, đứng dậy ra cửa liền gặp quản gia.

“Cậu chủ.” Quản gia gật đầu nhẹ, nói “Cậu cả cùng mợ đến nhà chơi.”

Gương mặt Tiểu Tử Mặc khẽ biến, thật ra ngoài những chuyện liên quan đến Đan Á Đồng ra, khi đối mặt với những việc khác họ Tiểu lại rất khôn khéo. Hắn suy nghĩ một chút rồi đứng dậy “Tôi xuống liền, bác kêu đầu bếp chuẩn bị bữa tối theo khẩu vị anh hai đi, đương nhiên phải nấu luôn mấy món ăn Trung Quốc nữa.” Lữ Á Đồng trở về, không thể bắt em ấy ăn đồ Tây em ấy ghét được.

Khóe miệng quản gia co quắp, cậu chủ ời, cậu có tiền thì cũng không được lãng phí như thế chứ. Ba ngày nay đều nấu món ăn Trung Quốc, cậu Đan có trở về nhanh thế đâu. Hơn nữa hồi hôm qua cậu Đan mới gọi điện nói, phải ngày mai mới có thể về được mà, là ngày mai nha! Nội tâm không ngừng la ó, nhưng ngoài mặt thì vẫn là vẻ tôn kính như cũ, bác quản gia xoay người rời đi “Vâng, cậu chủ.”

Xuống lầu liền thấy Tiểu Trình Ngự cùng vợ hắn ngồi ở sofa, hai người đều lộ ra nụ cười rất công thức, thấy vậy Tiểu Tử Mặc thầm cười nhạo một tiếng, rồi ngồi xuống sofa đối diện hai người “Anh hai, chị dâu.” Hầu gái bụng ba ly cà phê đến, yên lặng đặt lên bàn rồi đi ra.

“Tử Mặc ở đây cũng khá nhỉ, đám người làm cũng rất quy củ.” Người phụ nữ cầm tách cà phê lên, tao nhã nhấp một ngụm, cười cười mở miệng khen.

Tiểu Tử Mặc mỉm cười “Vâng, lúc trước em lấy tiền cát sê đóng hai phim mua biệt thự này xem ra cũng có lời.” Tốt hay không tốt thì liên quan gì tới chị, ít nhất tiền này cũng không phải tiền của ông nội, nói những lời này có ý gì.

“Ông nói hai anh em chúng ta giờ phải qua lại nhiều hơn, nên tôi với Thanh Nhã qua thăm chú một chút.” Tiểu Trình Ngự mặt không cảm xúc nói lời này, ý tứ rất rõ ràng, hắn không muốn gần gũi với Tiểu Tử Mặc. Nhớ tới quá khứ, một ít bí mật của bản thân bị người trước mắt biết được, trong nội tâm như thế nào cũng không thoải mái nổi.

Mặc kệ Tiểu Trình Ngự nói gần nói xa, Tiểu Tử Mặc tiếp tục giữ thái độ

tốt đẹp khi ngồi với khách. Trong quá trình trò chuyện, người phụ nữ đó luôn giả bộ vô ý tìm hiểu hay thái độ lạnh lùng của Tiểu Trình Ngự, hẳn đều có thể nhận ra hết.

Lúc mọi người uống xong tách cà phê thứ ba, thì ngoài cửa truyền đến giọng nói vui mừng của một cô hầu gái “Là cậu Đan, cậu Đan đã về.”

Hai vợ chồng Tiểu Trình Ngự thật may mắn khi được chứng kiến cảnh Tiểu Tử Mặc “trở mặt”, rõ ràng một khắc trước đó còn là bộ dạng cười nhạt có lệ, thế mà nghe hầu gái nói xong liền biến thành nụ cười xán lạn, càng đừng nói đến cái tao nhã gì gì đó.

Tiểu Tử Mặc không chút do dự buông tách cà phê xuống, đứng dậy đón người, về phần hai người ngồi đối diện đã sớm bị hất vút sau đầu rồi. Nhanh chóng chạy đến gần cửa lớn, lộ ra nụ cười thật tươi “Á Đồng, em đã trở lại.” Lộ Phàm và Dương Quân ở sau lưng Đan Á Đồng đều bị họ Tiểu lơ đẹp.

Thời gian qua hai người này đã sớm hình thành thói quen bị “đãi ngộ” như vậy rồi, theo Đan Á Đồng vào cửa, dù sao thì cũng đến ăn chực, Tiểu Tử Mặc đối xử như thế nào bọn họ cũng không thèm để ý. Nhìn Tiểu Tử Mặc ân cần giúp Đan Á Đồng cầm áo khoác, đem nước uống đến, hai người lại nghĩ, dù sao trong phòng này mà có Đan Á Đồng, Tiểu Tử Mặc liền không còn được gọi là chủ nhà nữa.

Kéo Đan Á Đồng ngồi xuống sofa, Tiểu Tử Mặc bung cho cậu một tách trà giải nhiệt “Hồi hôm qua, em gọi kêu mai mới về mà, sao lại về sớm thế?”

“Anh không chào đón hử?” Đan Á Đồng nhướn mày.

“Sao thế được?” Lòng trên người Tiểu trung khuyến toàn bộ nghiêm trang đứng vững “Tại anh lo em mệt thôi, cái chỗ Vân Nam kia cảnh quang thì đẹp đấy, nhưng điều kiện gian khổ quá.” rồi dong đưa cái đuôi tiến lên bóp vai “Anh đã kêu đầu bếp chuẩn bị món ăn Trung Quốc cho em rồi, nghỉ tí rồi ăn cơm.”

Đan Á Đồng đảo mắt qua vợ chồng Tiểu Trình Ngự ngồi ở đối diện, nhẹ gật đầu, nói với Dương Quân và Lộ Phàm ở bên cạnh “Hai người cứ thoải mái nhé.” Sau đó ngả người xuống, đặt đầu lên đùi Tiểu Tử Mặc “Đầu em

hơi đau.”

Tiểu Tử Mặc vội vàng kêu quản gia cầm dầu đến, bản thân xúc dầu rồi nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho người trên đùi. Nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, nhin không được đau lòng thở dài “Hay là từ giờ nhận ít phim lại đi.”

Bởi vì động tác của Tiểu Tử Mặc mà cảm giác thoải mái không ít, giọng Đan Á Đồng cũng vì thế mà ôn hòa hơn “Ừ, từ nay em sẽ nhận ít kịch bản lại.” Từ từ nhắm hai mắt, Đan Á Đồng cũng có thể suy đoán ra nụ cười trên mặt Tiểu Tử Mặc nhất định xán lạn thêm hai phần.

Thanh Nhã đã nghe nói Tiểu Tử Mặc có mối quan hệ không rõ ràng với một nghệ sĩ từ lâu, ban đầu cô cứ tưởng chẳng qua Tiểu Tử Mặc đang bao một tình nhân. Nhưng hôm nay xem tình hình, cô lại cảm thấy Tiểu Tử Mặc là thật lòng yêu nghệ sĩ này, hơn nữa nghệ sĩ này cũng chẳng phải mấy tay diễn viên vô danh được người ta bao nuôi, mà là một siêu sao quốc tế.

Khi thấy cảnh này rõ ràng là nên khó chịu nhưng cô lại cảm thấy thật thoải mái. Bởi cô đã thấy được một Tiểu Tử Mặc ấm áp, không cao ngạo hay xa cách, cùng với một siêu sao quốc tế ôn hòa, hai người này rành rành là đàn ông nhưng lại khiến cô có cảm giác nhiều cặp vợ chồng còn không hạnh phúc bằng. Ngồi bên cạnh là bạn đời của cô, thế nhưng họ chưa bao giờ đối xử với nhau như vậy, cũng chẳng có chút tình cảm ấm áp nào, còn không bằng hai người đàn ông kia, thật không biết là nên cảm thấy buồn cười hay là tự thấy bản thân thật đáng thương nữa.

Chỉ chốc lát là bữa tối chuẩn bị xong, trên bàn xuất hiện cả món Tây lẫn Trung, nhưng mà Tiểu Trình Ngự rất nhanh giảm bớt cảm giác kỳ cục này, hần kêu người đem món Tây đi, cùng ăn món Trung Quốc như mọi người.

“Anh hai, thực ngại quá, Á Đồng không thích ăn cơm Tây, nên mong anh bỏ qua cho.” họ Tiểu nói cho có lệ, chứ cũng đâu thật tâm xin lỗi, tay rất thuần thục bóc vỏ tôm cho Đan Á Đồng, đây đều là thói quen a!

Bóc vỏ tôm đi, chấm tương, rồi ân cần đút vô miệng người nào đó, một loạt động tác lại trông tao nhã vô cùng, khiến cho kẻ luôn vô cảm như Tiểu Trình Ngự cũng nhin không được liếc mắt nhìn cái, trong mắt lộ rõ nghi ngờ hình như là đang đánh giá người trước mặt có phải do ai giả trang không.

Ngược lại Lộ Phàm và Dương Quân rất bình tĩnh cùng tranh con tôm to thơm ngon, động tác tuyệt không chậm chút nào. Chỉ là, Lộ Phàm nhiều lần đảo mắt qua nhìn Đan Á Đồng và Tiểu Trình Ngự. Dưới sự dò xét bởi con mắt đằng sau đôi kính, Đan Á Đồng từ đầu đến cuối đều không liếc nhìn Tiểu Trình Ngự, chuyện này quả thật không giống với cách Đan Á Đồng đối xử người xa lạ mọi khi.

Dường như... không muốn để ý mặt mũi của Tiểu Trình Ngự chút nào.

Suy đoán này khiến trái tim Lộ Phàm nảy lên. Nhớ lại tờ giấy bản thân nhật được trong lễ đính hôn của Đường Nguyễn Khanh và Cảnh Như Nhan hai năm trước, đáp án trong lòng càng lúc càng rõ ràng, dường như có thể khẳng định... Anh chọn một miếng vịt nấu bát bảo, ừ... mùi vị không tệ.

Từ đầu đến cuối anh cũng chỉ đóng vai một quần chúng, từ trước đã như thế, bây giờ vẫn như thế, ai cảm động ai, ai phụ bạc ai, ai mất đi ai thì có liên quan gì tới anh?

Cơm nước no nê, vợ chồng Tiểu Trình Ngự cũng nhìn đủ “bộ phim” trung khuyến, chỉ là từ đầu đến cuối thanh niên gọi Đan Á Đồng cũng chẳng nhìn họ mấy.

Mấy người ngồi trên sofa, thái độ của Đan Á Đồng khiến Tiểu Trình Ngự có chút xấu hổ cùng tức giận, lại không thể phát tác. Cho dù là địa vị hiện tại của Tiểu Tử Mặc hay là của Đan Á Đồng, hắn cũng không thể làm gì cậu được.

Bầu không khí càng lúc càng xấu hổ, Đan Á Đồng đứng dậy “Em mệt quá, đi ngủ trước đây.” Tầm mắt cậu đảo qua Tiểu Trình Ngự và Thanh Nhã, miễn cưỡng lộ ra cái biểu hiện vui vẻ “Chào anh chị.”

“Ngủ ngon.” Thanh Nhã nhã nhặn gật đầu với Đan Á Đồng.

Bước chân Đan Á Đồng dừng lại, tầm mắt đảo qua gương mặt Thanh Nhã, nụ cười trên mặt rõ ràng, nhẹ gật đầu, rồi lướt qua mấy người lên lầu.

Lúc vợ chồng Tiểu Trình Ngự rời khỏi biệt thự, Thanh Nhã ma xui quỷ khiến quay đầu lại nhìn nhìn, liền thấy thanh niên trong bộ đồ màu trắng đang đứng ở ban công. Tuy không nhìn thấy rõ nét mặt của cậu, nhưng

Thanh Nhã có cảm giác, thiếu niên là đang nhìn chồng mình.

Đó là một cảm giác châm chọc cùng thờ dài, dường như mang theo vẻ không cam lòng nào đó, lại dường như là buông tay.

Thanh Nhã nghiêng đầu nhìn qua chồng, mới phát hiện tầm mắt của hắn rơi trên người thiếu niên, trong mắt mang theo sự khùng hoảng không nói rõ được thành lời.

Cô không biết, người đàn ông bên cạnh mình hơn mười năm trước gặp được thiếu niên như ngọc kia, khi ấy thiếu niên cũng đứng trên ban công, mang theo nụ cười dễ mến.

“Đi thôi.” Cổ họng người bên cạnh phát ra âm thanh khô khốc, kéo cô bước nhanh ra khỏi căn biệt thự ấm áp này, giống như nóng lòng thoát khỏi cơn ác mộng nào đó, thất tha thất thểu, lại vĩnh viễn chạy không thoát.

Đêm tối khôn cùng, cơn ác mộng há lại sẽ có cuối cùng sao.

Chú thích:

[1] 4 có 5 tốt: Đây là nội dung thi đua của bên công đoàn (tài vụ).

– Có: Tài khoản ngân hàng, Có kinh phí đảm bảo, Có điều lệ tài vụ, Có người chuyên trách quản lý

– Tốt: Thu được kinh phí tốt, Quản lý tài vụ tốt, Hạch toán kế toán tốt, Sử dụng kinh phí tốt, Thi hành dự toán tốt.

Mấy cái này về vấn đề kinh tế nên cũng không dám đảm bảo sự chính xác trong việc dùng từ ngữ nhé.

-----oOo-----

Chương 102: Pn3: Lạc viêm kiểm: Không có nếu như

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cậu muốn quên rất nhiều thứ, nhưng lại luôn không thể quên.

Ví như lúc còn nhỏ không thể nào quên được chuyện mẹ cậu qua đời không lâu thì ba đã cưới một đại tiểu thư về. Ví như lúc còn nhỏ, trong ngày mưa gió đó cậu gặp được người đàn ông đầu tiên cậu yêu, lại ví như khi còn trẻ, tại thang máy cậu đã gặp được thiếu niên khiến trái tim rung động.

Hôm nay bản thân đã chẳng còn nhỏ nữa, rõ ràng là một thanh niên hai mươi sáu tuổi nhưng cậu lại cảm giác mình tang thương[1] như một ông già.

“Tổng giám đốc, đây là bản fax hợp đồng công ty XX vừa gửi tới.” Thư ký đặt bản hợp đồng trên bàn cậu “Ngày mai bọn nhỏ ở cô nhi viện Hạnh Phúc [2] muốn tổ chức một buổi họp xướng tri ân, mấy nhân viên bên đó gửi lời mời tất cả nhà hảo tâm đến tham dự, vừa rồi viện trưởng có gọi điện thoại tới mời, tổng giám đốc có đi không ạ?”

Ngôi nhà Hạnh Phúc? Cậu ngân người, là nơi Đan Á Đồng ở khi còn bé sao? Thoáng suy tư một hồi, cậu nhẹ gật đầu “Lịch làm việc ngày mai, để trống giúp tôi.”

Những năm qua, cậu có giúp đỡ cho hai cô nhi viện cùng một số hộ gia đình khó khăn ở vùng núi. Các phương tiện truyền thông đều nói cậu là nhà từ thiện này nọ, cậu cảm thấy thật buồn cười, cậu làm vậy không phải là vì thương người mà chỉ bởi người cậu yêu đều lớn lên từ những nơi đó mà thôi.

Thư kí ra ngoài, cậu cũng không có tâm trạng coi những giấy tờ kia. Đứng trước cửa sổ, hồi tưởng lại từng sự kiện một khi còn trẻ.

Lần đầu gặp gỡ Cảnh An Tước, yêu thương Cảnh An Tước, tìm ra cảm giác quen thuộc của người kia trên người Đan Á Đồng, còn có lúc bản thân trở nên kì lạ trước mặt Đan Á Đồng, lúc bối rối khi phát hiện mình thích Đan Á Đồng, đến cuối cùng bất đắc dĩ buông tay. Tất cả đều như cách một thể hệ, nhớ tới có chút không thật, nhưng rồi lại làm cho con người ta không thể nào quên.

Rời khỏi giới giải trí đã 8 năm, từ một tiểu Thiên vương kiều ngạo mười tám tuổi cậu đã trở thành một tổng giám đốc chững chạc của một công ty

trong mắt người khác, dường như cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn. Thỉnh thoảng cậu cũng nghe được một ít tin tức về Đan Á Đồng, như khi anh ấy hợp tác cùng đạo diễn tên tuổi, ký hợp đồng đại diện sản phẩm quốc tế, hoặc là scandal cùng ai đó.

Cậu đang suy nghĩ, có lẽ Tiểu Tử Mặc thích ăn dấm chua kia lúc thấy những bài báo đó hẳn sẽ khó chịu lắm đây. Ngày thường cũng sẽ có đôi khi hợp tác cùng Tiểu thị, nhưng cậu rất ít khi thấy Đan Á Đồng, không khéo là Tiểu Tử Mặc không muốn mình và Đan Á Đồng gặp mặt đây mà. Thỉnh thoảng trong các bữa tiệc nhìn thấy thì cũng chỉ khách sáo nói cùng nhau đôi ba câu, chưa nói được lúc thì Tiểu Tử Mặc sẽ thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng, sau đó dùng mọi thủ đoạn vô sỉ để mang Đan Á Đồng đi mất.

Châm một liều thuốc, cậu cười gượng. Tám năm khiến cậu biết buông tay phần nào, cũng làm cậu học được không ít chuyện. Trên đời này cũng chẳng có ai định hình rồi mà không thay đổi gì, giống như cảnh tượng cậu cả Tiểu gia giờ đã ly hôn với vợ, cả ngày ra ra vào vào tại các quán bar, thoạt nhìn chán nản vô cùng.

Chuyện cậu cả và cậu hai nhà họ Tiểu bất hòa với nhau rất nhiều người biết, nguyên nhân trong đó có lẽ là bởi vì gia đình, cũng có thể là bởi vì tranh đoạt tài sản. Nhưng cậu lại cảm thấy, trong chuyện này nguyên nhân là Đan Á Đồng.

Đan Á Đồng không thích Tiểu Trình Ngự. Trong một bữa tiệc thấy Đan Á Đồng lạnh lùng nhìn Tiểu Trình Ngự thì cậu đã biết, Đan Á Đồng căm ghét người đàn ông kia. Cậu cười khổ, người đàn ông có thể bị Đan Á Đồng ghét bỏ thật đúng là không nhiều lắm.

Buổi chiều cùng một khách hàng lớn dùng bữa tối, vị khách này là người ngoại quốc, nói rất muốn ăn các món ăn của nước Z, nên cậu dẫn người này đến một quán ăn Trung Quốc mới mở.

Vào quán ăn Trung Quốc, cậu liền đụng mặt Tiểu Tử Mặc đang xách túi đồ ăn. Liếc nhìn cái túi trong tay hẳn “Tổng giám đốc Tiểu, chào anh.”

Tiểu Tử Mặc đương nhiên là bất ngờ khi gặp được cậu, nhưng rất nhanh mỉm cười, rồi bắt tay với cậu, sau đó dùng tiếng Anh chào hỏi vị khách đi cùng cậu. Cậu không khỏi nghĩ, người này không hổ là Thiên vương trong giới giải trí, thái độ bên ngoài thật khiến người ta chẳng thể nào nhìn ra

tâm tư của anh ta.

“À, anh là Thiên Trần phải không?” Vị khách hàng người nước ngoài rõ ràng có chút kích động “Tôi nhớ ra rồi, hai người là diễn viên đóng vai Thiên Trần và Nhiễm Trúc!” Dùng thứ tiếng phổ thông không được sõi lắm nói, sau đó, vị khách nước ngoài lấy ra một cuốn sổ nhỏ “Hai người cho tôi xin chữ ký nhé, tôi rất thích phim “Ngàn năm” của hai người, còn có cậu Đan nước Z, vài ngày trước có chiếu phim mới của Đan, các anh có xem không?”

Hai người đồng thời trầm mặc, bọn họ có thể nói mình còn sưu tầm sao? Chẳng qua, Đan Á Đồng và anh có quan hệ gì, anh thích cái gì hả!

Chịu đựng cảm giác không được vui sướng lắm trong lòng, cậu ký tên, chờ đến khi Tiểu Tử Mặc đi, cậu mới dẫn khách vào phòng VIP. Những vật kia Tiểu Tử Mặc đều đem cho Á Đồng đây, chứ không với cá tính của anh ta sao có thể chạy xe xa như vậy chỉ để mua mấy vật này.

Hừ, rõ ràng có thể kêu người làm mua cho, đỡ bản thân phải đi. Chơi cái bài “nhu tình” làm gì, cha này thoát nhìn cũng không đơn giản tí nào, tìm nhiều thủ đoạn với Đan Á Đồng...

Ánh mắt của cậu buồn bã, thật ra tìm nhiều thủ đoạn như vậy cũng bởi vì quan tâm thôi. Nếu như không quan tâm, sao cam lòng tốn nhiều công sức làm mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy chứ.

Đến đêm thì đàm phán thành công hợp đồng, cũng chẳng có cảm giác vui hay không vui, chỉ là cậu cảm thấy bản thân không thất trách khi ngồi ở vị trí này.

Sáng sớm ngày thứ hai, cậu cùng một trợ lý lái xe tới cô nhi viện. Đến nơi, cậu phát hiện không chỉ có doanh nhân mà còn một ít nghệ sĩ hạng hai xuất hiện.

Xuống xe rồi nhanh chóng ngồi xuống một vị trí, nghiêng đầu liền thấy Hạ Tây Xuyên cùng một nghệ sĩ nói gì đó. Cậu mỉm cười, lúc trước bản thân rời khỏi giới giải trí, Hạ Tây Xuyên là có chút không cam lòng, hiện tại trên tay anh ta cũng có vài người, còn Lạc Viêm Kiềm của tám năm trước thì liệu có bao nhiêu người nhớ được đây.

“Anh Lạc.” Nhân viên ở cô nhi viện nhận ra cậu, thân thiện bước đến chào hỏi. Bởi vì phần biểu diễn của tụi nhỏ còn chưa bắt đầu nên nhân viên cũng dẫn cậu đi thăm quan hoàn cảnh chung của nơi này.

Điều kiện sống của đám nhỏ cũng khá lắm, trong vườn có một số trò chơi phổ biến, giờ đang có mấy đứa bé đang chơi, cười rất vui vẻ.

Cậu cảm thấy mình quyền số tiền kia thật không uổng phí, thuận miệng hỏi “Cây gạo ở chỗ nào thế ạ?”

“Cây gạo?!” Nhân viên cô nhi viện thắc mắc hỏi lại “Cây gạo nào?”

“Cô nhi viện các cô không có cây gạo sao?” Cậu dừng một chút “Ý của em là, trước kia có không... à... ví dụ như khi Đan Á Đồng còn ở cô nhi?”

Nhân viên công tác lắc đầu “Tôi đã ở nơi này hơn hai mươi năm rồi, ở đây không có trồng cây gạo nào. Tuy tuổi tôi đã lớn, nhưng vẫn còn nhớ khá rõ.”

“Thật à?” Lông mi cậu khẽ run lên, không có cây gạo sao? Cậu nhớ người kia nói sau mười hai giờ trưa, trời nóng nực nên anh ấy thích ngồi dưới gốc cây gạo đọc sách. Nhưng, chỗ này không có cây nào gọi là cây gạo cả.

Hóa ra, cho dù là lúc đó, anh ấy cũng nói dối với mình sao?

“A, tôi nhớ ra rồi. Tôi có nghe một người bạn ở bên cô nhi viện khác nói, bên ấy có rất nhiều cây gạo đó.” nhân viên công tác thấy sắc mặt cậu có chút không tốt, chẳng biết thế nào, liền bồi thêm một câu như vậy.

Cậu không có hứng thú với cô nhi viện khác, cũng không tiếp tục hỏi về cô nhi viện này, tầm mắt rơi vào đám nhỏ đang chơi đùa, nói dối...

“Cô nhi viện bên đó cũng được anh Lạc giúp đỡ, bạn tôi nói rất cảm ơn anh.” nhân viên công tác không phát hiện ra cậu đang lơ đãng, tiếp tục nói.

“Em cứu trợ?” Cậu có chút kinh ngạc nhìn cô nhân viên, cậu có chuyện khoản cho hai cô nhi viện, chẳng lẽ là...

“Đúng vậy, là cô nhi viện Duyệt đó. Nghe nói bên đó có một đại minh tinh rất nổi tiếng hồi nhỏ cũng thích ngồi dưới cây gạo đọc sách, anh ta tên gì

nhỉ... Cảnh..." Nhân viên của viện thật sự không nhớ được tên của nghệ sĩ đã chết hơn mười năm về trước "Dù sao nghe nói người kia mười năm trước chính là nghệ sĩ nổi tiếng nhất, còn có..."

Cô nhân viên còn nói gì đó, nhưng cậu nghe không rõ nữa rồi, trong đầu chỉ hiển hiện một câu — nghe nói một đại minh tinh rất nổi tiếng hồi nhỏ cũng thích ngồi dưới cây gạo đọc sách.

Cậu còn nhớ rõ tám năm trước, thiếu niên kia dùng ánh mắt mà bản thân cậu không hiểu nổi nói với mình, nói anh ấy thích ngồi đọc sách dưới cây gạo. Rồi anh ấy hỏi mình có thật yêu thích Cảnh An Tước không, khi nghe mình nói mình thích Cảnh An Tước, anh ấy cười thật kỳ quái. Cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên thiếu niên ngồi trong xe của mình, nghe được tiếng hát của Cảnh An Tước đã hỏi mình có thích Cảnh An Tước không, rồi lộ ra biểu hiện quái dị.

Anh ấy nói không thích Cảnh An Tước, nhưng lại nhớ rõ lời bài hát của Cảnh An Tước, diễn hoàn hảo những thước phim đã qua. Anh ấy rõ ràng là một người mới vào nghề nhưng lại có diễn xuất cùng khả năng xử lý chất giọng như cấp bậc Thiên vương, anh ấy thông dong đối mặt với giới truyền thông không giống như một tân binh. Anh ấy cố ý chèn ép Cố Sâm kẻ đã hại chết Hàn Tinh. Tất cả chuyện này, tất cả đã sớm nói rõ anh ấy đặc biệt, tại sao mình không nghĩ đến... Hay là nói, bản thân thật sự yêu chưa đủ sâu đậm?

Tám năm trước, dưới cây gạo anh ấy hỏi mình có phải thích Cảnh An Tước không, có lẽ đó chính là cơ hội cuối cùng của mình. Nếu khi đó bản thân nhớ được chuyện lúc Cảnh An Tước còn nhỏ thì tốt rồi, nếu như...

Không có nếu như, đã không có nếu như. Cậu nhắm mắt lại, trời đất một mảnh tối tăm, bên tai một hồi yên tĩnh. Hóa ra anh đứng gần tôi như vậy, hóa ra bản thân khiến phần tình yêu trong tay mình trốn đi mất, hóa ra không phải ông trời bất công, mà là mình không biết quý trọng.

Sau đó không lâu, giới giải trí liền oanh động, bởi Lạc Viêm Kiềm vốn rời khỏi giới giải trí đã tám năm nay lại chuẩn bị tự đầu tư một bộ phim cho riêng mình, bộ phim có tên gọi "Gió thổi qua". Nội dung phim kể về một thiếu niên nhà giàu thềm mến một ngôi sao, nhưng minh tinh này không biết, lúc thiếu niên chuẩn bị ngỏ lời thì người kia bị tai nạn giao thông mà qua đời.

Từ đó về sau, thiếu niên dựa vào thế lực của gia tộc bước vào giới giải trí, trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng. Đúng lúc này, bên cạnh anh ta lại xuất hiện một người mới, người có nụ cười ôn hòa kia đã dần khiến trái tim vốn lạnh lùng...Câu chuyện tiếp tục triển khai.

Kết thúc bộ phim rất buồn, thiếu niên đã trở thành một ông già đầu bạc, nhớ lại chuyện của ông với ngôi sao đó, lại nhớ đến người mới vào nghề ngày nào đã kết hôn hơn nữa trở nên vô cùng nổi tiếng. Về sau vô tình phát hiện người mới vào nghề kia kỳ thật chính là mình tỉnh sống lại, người kia cũng đã từng vô tình cho ám hiệu, còn có những thói quen nhỏ nhặt thường ngày của người đó, đều chứng minh người đó chính là mình tỉnh kia.

Lúc này, ông già đầu bạc lệ rơi đầy mặt, lúc trời xế chiều, toàn bộ thế giới trở thành một màu tối đen, bộ phim cũng kết thúc.

Lạc Viêm Kiềm đã hai mươi sáu tuổi nhưng khi đóng vai niên thiếu vẫn khiến khán giả không nhìn ra tuổi tác, cả bộ phim rất cảm động, người xem đều có một tâm trạng tiếc nuối. Rất nhiều khán giả sau khi coi phim xong đều nói, đây là bộ phim giúp họ học được một điều, đó là biết quý trọng.

Lạc Viêm Kiềm nói, đây thật sự là bộ phim cuối cùng của cậu, vì sau này cậu sẽ không bao giờ đóng phim nữa.

Có phóng viên hỏi siêu sao quốc tế Đan Á Đồng có xem bộ phim đang đứng đầu phòng vé nội địa không, Đan Á Đồng trả lời “Đã xem qua.”

Phóng viên lại hỏi cậu có cảm tưởng gì, một người có sở trường ăn nói như Đan Thiên vương vậy mà lần này lại trầm mặc hồi lâu, rồi mới nói một câu “Phim rất hay.”

Phỏng vấn xong, phóng viên nói nhỏ ở bên dưới “Lúc tôi phỏng vấn, Đan Thiên vương có vẻ trầm mặc lắm. Chắc tại phim này quá xúc động, khiến người xem cảm thấy được sự tiếc nuối. Tôi nghĩ, Đan Thiên vương nói “rất hay” là quá đúng, có lẽ ngoài một chữ “hay” ra thì không còn từ ngữ nào có thể hình dung được bộ phim này.”

Mặt trời chiều ngả về tây, người đàn ông đọc quyển tạp chí cầm trong tay,

trên tạp chí có bài viết liên quan đến Đan Á Đồng, tiêu đề là — Đan Thiên vương đánh giá “Gió thổi qua” rất hay.

Chút ánh sáng còn sót lại của buổi trời chiều cũng từng chút từng chút mờ nhạt, một giọt nước trong suốt từ đôi mắt rũ xuống của người đàn ông rớt lên trang giấy, sau đó rơi xuống đất, rồi lặng lẽ biến mất.

[1] Tang thương 沧桑: theo sách “Thần tiên truyện” có chép: “Ma Cô bảo rằng: từ trước tới nay đã thấy biển Đông ba lần hóa thành nương dâu”, sau lấy câu “沧海桑田 tang hải thương điền” (bãi bể nương dâu) để trỏ cuộc đời dâu bể, đổi thay khôn lường vậy. (Credit: tranhuong)

[2] 歡樂: Hoan nhạc – Tên nó là viện mồ côi Hoan Nhạc, theo ta hiểu cũng là hạnh phúc, vui sướng, nên chọn cái tên Hạnh Phúc cho dễ thương:”>

-----oOo-----

Chương 103: Pn4: đường nguyên khanh: Thà rằng là mộng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi y đồng ý lấy người phụ nữ mà bản thân không hề thương yêu, y liền biết rõ, cả đời này y cũng tìm không được người khiến trái tim mình yêu đậm sâu nữa. Có lẽ người khác cảm thấy y rất đáng thương, nhưng y lại thấy như vậy rất tốt, thật sự... rất tốt...

Y không thích ánh mắt thông cảm hay thương hại của cả Lộ Phàm lẫn Tạ Huân. Ánh mắt như vậy không nên dành cho y, bởi bây giờ y đang là chủ nhân của Đường gia, muốn cái gì có cái đó. Bản thân như vậy còn cần người khác thương cảm sao?

Có đôi khi được phỏng vấn, phóng viên khi nhắc về hai nghệ sĩ nổi danh nhất trong công ty sẽ luôn hỏi y, hai nghệ sĩ đó, y thích ai hơn? Y rất ghét câu hỏi này, bởi trong lòng y, ai cũng không sánh bằng Cảnh An Tước. Ai cũng không thể.

Nhưng theo thời gian, khi y nhìn lại lúc trước bản thân chỉ ra hai mươi triệu để ký kết hợp đồng với một thiếu niên mười chín tuổi, người đã diễn

được nhân vật kinh điển, hát một khúc nhạc khiến nhiều người yêu mến, các phương tiện truyền thông lúc đó lần lượt đổ vì thiếu niên kia. Nhìn thiếu niên được xưng là “Đan công tử”, sau thành “Đan tiểu Thiên vương”, tiếp đến là “Đan Thiên vương”, rồi cuối cùng được cả giới truyền thông quốc tế thừa nhận “Đan Đại Thiên Vương”, y đột nhiên không thể xem nhẹ sự tồn tại của thiếu niên này. Y thậm chí có cảm giác, có khi Cảnh An Tước còn tại thế cũng chưa chắc bay cao được như cậu ta.

Nhận thức này khiến y có một cảm giác tiếc nuối khó tả, nhưng lại như thờ phào nhẹ nhõm, cứ như thể nếu có một người vượt qua được người nọ thì những tư vương trong lòng y sẽ giảm đi một chút vậy.

Đính hôn với Cảnh Như Nhan, nhưng chẳng hiểu sao trong thâm tâm, y không tài nào coi người phụ nữ đó là người bạn đời của y được.

Y không biết rốt cuộc trong bữa đính hôn Cảnh Thế An bị kích thích vì chuyện gì, mà sau khi mang đến bệnh viện liền hôn mê không tỉnh. Nghe Cảnh Như Nhan nói, trong lúc hôn mê, con người từng tung hoành ngang dọc nơi thương trường một thời cứ mãi nhắc tới cái gì đó.

Cảnh Như Nhan không nói Cảnh Thế An lảm nhảm chữ gì. Mãi cho đến ngày đó, y đến bệnh viện thăm thì nghe được ông già vẫn còn hôn mê nhắc đi nhắc lại hai chữ: Ngôn Tuyệt.

Trong trí nhớ, người kia là cô nhi, nhưng có người từng nói, trước khi bước vào viện mồ côi người đó từng có mẹ. Bởi vì yêu say đắm, nên y đi tìm hiểu, y nhớ rõ, mẹ của người đó gọi là Ngôn Tuyệt.

Y còn nhớ, người nọ trước khi vào nghề gọi là Cảnh Mục Ngôn. Có lẽ, người phụ nữ đó càng hi vọng chữ Mục này là “Mộ” [1] hơn. Muốn dùng một cái tên chứng minh người đàn ông kia là tình yêu của bà ấy sao? Đúng là một người phụ nữ ngây thơ, thật là... một phụ nữ đáng thương.

Y nhớ rõ người nọ đã từng đóng một cảnh tương tự vậy trong một bộ phim. Người nọ quay mặt nhìn người đàn bà yêu mình điên cuồng, mặt không cảm xúc nhưng lại mang theo thương cảm cùng phần hận “Cô thật đáng thương, cô điên rồi.”

Y không nhớ nổi sau khi nghe thấy câu đó bản thân đã có cảm giác gì. Nhưng có một chuyện, cô gái trẻ bên cạnh y lúc này lại khiến y vô cùng

khó chịu, y không thể chấp nhận nỗi bản thân và cô ta lại sống với nhau, dù cho thân phận cô ta và y vô cùng xứng đôi.

Từ buổi đính hôn đến giờ, y rất ít khi đến công ty giải trí. Có lẽ trong vô thức, y không muốn gặp thiếu niên có nét tương đồng với Cảnh An Tước. Có lẽ vì chột dạ, hoặc có lẽ chỉ cảm thấy không cần phải... đi gặp một nghệ sĩ.

Khi y quyết định hủy hôn, phản ứng của Cảnh gia rất mãnh liệt, phản ứng của giới truyền thông cũng rất mãnh liệt. Nhưng y không muốn giải thích, bởi người đã chết thì cũng đã chết rồi, người còn sống như y thì không thể khiến người đã mất kia thất vọng được. Nhưng những người từng tổn thương người nọ lại vẫn sống hạnh phúc, giống như Cảnh Thế An, giống như... Tiểu Trình Ngự.

Y không cách nào chấp nhận được chuyện cái chết của người nọ lại liên quan đến Tiểu Trình Ngự. Thời khắc biết được chân tướng, y không phải là phần nộ, mà là vô lực, cảm giác như sức lực trôi tuột đi hết. Sự thật thật lâu y mới biết được, nhưng vết thương của y lại như lãnh thêm một vết dao, khiến y chết lặng.

Y nghe Tiểu Trình Ngự nói chuyện đó chỉ là bất đắc dĩ. Sự bất đắc dĩ kia, những ghen ghét kia đột nhiên khiến y cảm thấy Tiểu Trình Ngự mới là người đáng thương nhất thế gian này. Y nhớ lúc ấy bản thân chỉ hỏi một câu “Những năm qua, chú ngủ an ổn được sao?”

Tiểu Trình Ngự về sau sống cũng không được tốt, ly dị vợ, địa vị tại Tiểu gia cũng sa sút, mà con của nó cũng bị vợ mang đi. Có một ngày y ở quán bar bắt gặp Tiểu Trình Ngự uống say khướt không biết trời trăng. Y nghe Tiểu Trình Ngự cứ gào lên Mục Ngôn, đau đớn như một đứa trẻ mất đồ chơi, sự ác nghiệt, vẻ lịch lãm gì đó toàn bộ đã không còn. Y lại cảm thấy thật tức cười, đây không phải báo ứng sao? Báo ứng, phải luôn sống cùng sự áy náy, thì có khác nào sống không bằng chết.

Sau khi hủy bỏ hôn ước, toàn bộ tâm sức của y đều dồn lên sự nghiệp của gia tộc. Tất cả mọi người đều cảm thấy y là doanh nhân thiên tài, giới truyền thông khen y là ông trùm kinh doanh. Y muốn nói, nếu như có thể, thì biến y thành một người bình thường, không cần phải thừa kế mấy thứ này cũng được, chỉ cần... Chỉ cần người kia còn sống cùng y.

Ngày qua ngày, giới truyền thông nhắc đến Cảnh An Tước càng lúc càng ít, ngược lại nhắc đến Đan Á Đồng mỗi lúc một nhiều hơn. Cuối cùng, cũng chẳng còn ai hỏi y Đan Á Đồng tốt hay Cảnh An Tước tốt nữa, bởi trong lòng những người này, Đan Á Đồng đã xuất sắc hơn Cảnh An Tước từ lâu, đã thay thế sự tồn tại của Cảnh An Tước mất rồi.

Có một lần trong buổi lễ khởi quay phim mới, bởi nhà đầu tư là y, hơn nữa đạo diễn lại là bạn của y, nên không thể không đi cổ vũ, mà Đan Á Đồng là diễn viên trong phim này. Hai người lần đầu tiên cùng nhau đối diện với truyền thông, so sánh với vài năm trước, tướng mạo Đan Á Đồng trưởng thành lên không ít. Hai mươi sáu tuổi, đây là thời điểm giao hòa giữa một thiếu niên và một người đàn ông chín chắn, đứng trước các đơn vị báo đài, quyến rũ vô cùng... giống như, Cảnh An Tước đã từng như vậy.

Mà trong buổi lễ khởi quay, truyền thông lần nữa lại hỏi vấn đề liên quan đến Cảnh An Tước, chẳng qua đối tượng được hỏi lần này là Đan Á Đồng thôi.

“Tôi luôn cho rằng, tác phẩm của người quá cố là kinh điển và không ai có thể vượt qua. Bởi trên đời này chỉ có một Cảnh An Tước, sẽ không xuất hiện người thứ hai.” Thanh niên đối mặt với các phương tiện truyền thông, gương mặt rất nghiêm túc “Tôi không cho là mình có đủ tư cách để so với Cảnh Thiên vương. Không phải vì tôi còn sống, mà vì hồi đó, anh ấy khiến bao nhiêu người yêu thích, còn nếu là tôi thì chưa chắc mọi người sẽ thích tôi, đúng không?”

Cậu gọi người nọ là Cảnh Thiên vương, cậu nói Cảnh An Tước là độc nhất vô nhị, cậu nói, không ai có thể xuất sắc hơn Cảnh An Tước, ký giả phía dưới vỗ tay, một số fan vỗ tay, tất cả đều không lọt vào mắt y, bởi y chỉ nhìn một bên mặt thanh niên. Không hiểu là do cảm động, hoặc có lẽ bởi chính phần tình yêu sâu đậm kia nên khi thanh niên nói ra những lời này, trong mắt y là vẻ chăm chú trước nay chưa từng có.

Y còn nhớ rõ lần đầu tiên chính thức nhìn thấy thiếu niên này, lúc đó y đưa cho cậu một ly hồng trà, người nọ thích nhất hồng trà, nhưng về sau y cũng không thấy cậu uống hồng trà nữa, cậu nói cậu thích uống nước lọc hơn.

Y cũng nhiều lần từng ảo tưởng thiếu niên này chính là hóa thân của Cảnh An Tước, ảo tưởng Cảnh An Tước chưa từng chết, mà vẫn đang ở bên cạnh mình. Nhưng sự thật lại luôn nhắc nhở, tất cả đều chỉ là mong ước xa

vòi của bản thân.

Y lớn hơn thiếu niên chín tuổi, khi y ba mươi sáu tuổi, người phụ trách Lạc gia lúc này đột nhiên đầu tư rồi diễn luôn vai chính trong một bộ phim. Y cảm thấy rất kỳ quái, người này đã rời khỏi giới điện ảnh đã nhiều năm như vậy, sao lại còn tiến hành quay phim nữa.

Tin tức này khiến các phương tiện truyền thông dậy sóng, về sau lại thấy im hơi lặng tiếng, y tưởng, có lẽ người kia buông tha suy nghĩ này.

Nhưng ba tháng sau, bộ phim “Gió thổi qua” tiến hành buổi lễ công chiếu. Bởi vì giống như “Ngàn năm” đây là một bộ phim về đề tài đồng tính nên bị kiểm duyệt trong nước rất gắt gao, nhưng vì không có cảnh nóng, lại với khả năng kinh tế của người này nên việc liên hệ với các rạp chiếu nội địa cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Y cũng nhận được tám vé mời buổi đầu công chiếu “Gió thổi qua”. Y cầm tờ vé nhìn một hồi lâu, cuối cùng không đi. Bởi y không thấy mấy bộ phim hư cấu chuyện tình yêu này cảm động chỗ nào, cho dù phim kinh điển “Ngàn năm” trong mắt y cũng thường thôi.

Cũng không lâu lắm, y nghe nói phòng vé của “Gió thổi qua” rất khá, tuy không thể so cùng với “Ngàn năm” năm đó, nhưng cũng là một bộ chuyển thể rất hay. Y lại nghe nói, rất nhiều khán giả sau khi xem xong phim này đã bật khóc, y còn nghe nói, bộ phim này cho khán giả một bài học quý giá, học cách quý trọng tình yêu của mình.

Khi nghe thấy mấy tin này, y chỉ cười nhạt, những điều này chẳng qua là đám phóng viên nói khoác mà thôi. Hơn nữa với thể lực của Lạc gia, muốn mấy trang tin tức nói vài lời hay thì có gì khó. Khiến người ta học được biết quý trọng sao? Quý trọng không phải là điều học là được, mà chỉ khi mất đi thứ trân quý, rồi được hiện thực dạy dỗ thôi.

Một ngày nọ, y lái xe ngang qua rạp chiếu phim, thấy rất nhiều người mắt đỏ hoe, còn nghe được một trong số đó nói “Tiếc chuyện này thiệt, làm tôi thấy xót xa quá...”

Y ngược mắt lên nhìn tám poster “Gió thổi qua” treo ngoài rạp chiếu phim, Lạc An mặc một bộ vest màu trắng, vươn tay với một bóng người mơ hồ, trong mắt là nỗi khổ đau. Mà cách đó không xa, là một thiếu niên đứng

mỉm cười, phía bên phải thiếu niên viết ba chữ thật to “Gió thổi qua”.

Ma xui quỷ khiến, lúc y về đến nhà thì tìm thấy trang web chính thức của bộ phim, bàn tay có chút do dự, nhấn vào.

“Tịch Cảnh, nghệ sĩ tôi thích nhất là Tịch Cảnh.” Người đã trở thành tiểu Thiên vương của giới giải trí, Như An nói với các đơn vị truyền thông như vậy, mặc dù Tịch Cảnh đã mất từ năm năm trước.

“Như An, cậu thích Tịch Cảnh à?” Thiếu niên áo trắng đứng dưới cây gạo, nghiêng đầu hỏi “Cậu thật sự thích Tịch Cảnh sao?”

“Phải, tôi yêu mến Tịch Cảnh.” Như An lảng tránh ánh mắt quan sát của thiếu niên, bởi vì nhìn thiếu niên, cậu sẽ luôn nghĩ đến Tịch Cảnh, người đã qua đời nhiều năm về trước.

Bộ phim đến hồi kết thúc, cảnh trời chiều chậm buông, cả màn hình biến thành một mảnh tối tăm, chỉ còn tiếng đàn dương cầm réo rắt vang lên làm nền, còn có tiếng thở dài khổ sở của người đã luống tuổi “Vì sao... Tôi không giữ anh lại.”

Vì sao, tôi không giữ anh lại?

Tay y lạnh buốt. Y tự nói với bản thân, đây chỉ là phim, không có gì đâu, không ấn ý hay ám hiệu gì đâu, không có...

Nhưng, tận trong nội tâm y cũng hiểu được, bộ phim này diễn chính là cuộc đời Lạc An, mà thiếu niên tên Tấn Đồng kia chính là...

Màn hình tối đen xuất hiện những dòng chữ màu trắng, trên đó viết: Tôi muốn dành riêng tác phẩm này cho những người đã có được tình yêu hoặc còn đang chờ tình yêu đến. Hi vọng các bạn sẽ quý trọng từng phút một của tình yêu trong tay mình, đừng chờ đến lúc mọi thứ vụt qua, đợi đến lúc đầu chuyển tóc bạc, dù có muốn thì cũng không thể trở lại thuở ban đầu.

Gỡ headphones xuống, không muốn lại nghe thấy tiếng đàn dương cầm, hai tay y run rẩy bấm gọi cho một người, nghe giọng nói nhả nhặn bên kia vang lên “Tổng giám đốc Đường?”

Y nói không ra lời, bàn tay cứ run lên khi nghe giọng nói vừa quen vừa lạ

này.

“Á Đồng, là điện thoại của ai thế?”

Người nọ không để ý, bởi y có thể nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của cậu.

“Á Đồng, nghe xong điện thoại thì ra dùng cơm nha. Hôm nay đầu bếp làm món ăn Tây Xuyên em thích đó.”

“Ừ.” Người nọ đáp lại một chữ, có vậy thôi mà đôi phương dường như vui vẻ lắm “Anh chờ em ở nhà ăn.”

Y cười khở rồi cúp điện thoại, toàn thân vô lực ngồi trên chiếc ghế da. Người này chỉ là Đan Á Đồng, chỉ là Đan Á Đồng mà thôi.

Đúng vậy, chỉ là Đan Á Đồng. Y ngồi dậy, tắt máy tính, hôm nay y không có coi “Gió thổi qua”, không gọi điện cho Đan Á Đồng... cũng không suy nghĩ miên man gì hết.

Kéo màn cửa, mặt trời đang ngả về tây. Không biết sao, y nhớ tới cảnh cuối trong phim, bàn tay nắm tấm màn cửa thật chặt. Chỉ là phim hư cấu mà thôi, nhưng... vì sao, y lại cảm thấy mình thở không nổi?

Cái này, chỉ là mộng?

Chú thích:

[1] Mộ 慕 và Mục 穆 là hai từ đồng âm trái nghĩa. Bởi hai từ đều phát âm là [mù]

Nhưng Mục có nghĩa: cung kính, còn Mộ trong chữ ngưỡng mộ, yêu thích. Đó là lý do nói mẹ An Tước chắc thích chữ Mộ hơn.

-----oOo-----

Chương 104: Pn5: đường nguyên khanh (2): Bướm bướm ơi, dừng lại!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bữa tiệc tối mừng sinh nhật ba mươi bảy tuổi của y được tổ chức rất náo nhiệt, nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, những vị tai to mặt lớn trong giới giải trí, cả chính khách, toàn bộ cổ đông đều có mặt. Ai nấy đều gọi y một tiếng “Tổng giám đốc Đường”. Một số người thấy y còn độc thân, liền giả bộ như vô tình muốn tạo quan hệ này nọ với, những lúc đó y chỉ cười có lệ, còn đáp án gì cũng không cho.

Đan Á Đồng cũng gấp gáp từ Mỹ trở về tham gia bữa tiệc. Y nhìn người vây quanh Đan Á Đồng, cười gượng, lại không biết nên nói cái gì với người nọ.

“Tổng giám đốc” nhìn người kia đem Tiểu Tử Mặc quăng qua một bên đi về hướng mình, khóe miệng y bất giác cong lên, đợi đến khi người nọ gọi, y cười nói “Nghe nói cậu mới từ Mỹ về, mệt không?”

Người nọ cong cong khóe miệng “Vẫn ổn, nói thế nào cũng là sinh nhật anh, tôi đương nhiên trở về rồi.” Không phải cười khách sáo, mà là chân thật, mang theo độ ấm.

Tay nắm chặt ly rượu, trong lòng chua xót “Cảm ơn cậu.”

“Không có chi.” Người nọ lấy ra một sợi dây chuyền, mặt dây bằng ngọc bích, có một cảm giác thu hút khó nói thành lời “Đây là lúc đi dọc đường phố bên Mỹ, ghé một cửa hàng thấy. Nghe chủ quán nói, vòng này có thể đem hạnh phúc đến cho người đeo nó. Tôi cũng không biết thật giả thế nào, thôi cứ coi như lời chúc tốt đẹp đi.”

“Thế à, thằng nhóc cậu cũng hiểu được tôi cô đơn một mình đáng thương thế nào, nên mới tặng vật này cho tôi hả?” Mặc dù nói vậy nhưng vẫn thò tay ra cầm lấy cái vòng, cẩn thận nắm trong tay, trên mặt là nụ cười yếu ớt cơ hồ như không còn tí sức lực nào “Tôi cũng không biết từ khi nào cậu lại mê tín như thế đó.”

Đan Á Đồng rũ mí mắt xuống, nhìn những ngón tay trắng bệch, lộ rõ cả khớp xương, dòi tằm mắt, duy trì nụ cười cứng ngắc, cũng che đi vẻ áy náy trong mắt mình.

Cậu không phải không biết tâm ý của Đường Nguyễn Khanh, chỉ là biết

được quá muộn. Dù đã trải qua một kiếp, cậu cũng không biết thiếu niên ngày xưa luôn cười rạng rỡ lại có tâm tư khác với mình.

Cũng có lẽ... Là kiếp trước chỉ mãi quan tâm bản thân mà không biết được người bên cạnh có tình cảm gì với mình. Giới giải trí quá mức thực dụng, quá mức phức tạp, tình yêu lại không đáng tin cậy, mà cậu vốn cũng không phải người dễ dàng tin tưởng người khác.

“Cùng tôi ra ngoài uống một ly đi.” Người đàn ông đến tuổi trung niên, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi, dù cho thoát nhìn vẫn như thời trẻ, nhưng không thể che hết được sự ỉu rũ nơi đáy mắt. Y nhìn Đan Á Đồng, lúc nói chuyện mang theo chút cầu xin.

“Ừ, lúc tôi mới đến, thấy trăng bên ngoài cũng đẹp lắm.” Những người sống trong giới giải trí nói chuyện luôn màu mè như vậy đấy.

Hai người ra khỏi tòa nhà, tuy nói là ra ngoài uống cùng nhau, nhưng cả hai lại chẳng ai có ý định uống rượu. Đặt ly rượu lên chiếc ghế dài khắc hoa trong vườn, ngẩng đầu nhìn mảnh trăng khuyết nơi không trung rồi cùng lâm vào trầm mặc.

“Rất nhiều năm trước, tôi đã nghĩ đến cảnh bản thân cùng người mình yêu thương ngồi trên ghế ngắm trăng rằm.” Y mở miệng, miễn cưỡng cười, nói “Lúc trai trẻ luôn nghĩ đến mấy thứ tốt đẹp lại phi thực tế như thế đấy.” Tốt đẹp đến độ bây giờ y không có dũng khí quay đầu lại nhìn về quá khứ.

Nghe những lời này, lông mi thật dài của thanh niên run rẩy, thật lâu mới cười gượng một cái “Lúc còn trẻ thì luôn...” Cậu muốn nói là thường mơ mộng lại không đáng tin, hoặc có lẽ thật tốt đẹp, nhưng trước khuôn mặt này, dường như từ ngữ nào cũng không thể dùng.

Lần đầu tiên thấy người này bị bí từ, y cười cười, nhấp một ngụm rượu “Nhưng tôi không hối hận, tôi không hối hận sáng sớm hôm đó gặp được người ấy, không hối hận vì dần thích người ấy, cũng không hối hận khi còn trẻ đã kỳ vọng đến ngây thơ như vậy.”

Thanh niên lặng lẽ nghe, khóe miệng có chút cong lên.

“Tôi nghĩ, nếu như được quay trở lại quá khứ, tôi nhất định nói cho người ấy biết tâm lòng của mình. Mặc kệ người ấy có thể tiếp nhận tôi không,

cũng không cần phải kiêng dè người đó có người yêu hay chưa, ít nhất... Muốn người kia biết rõ tôi yêu người ấy.” Y cười khổ “Nhiều năm như vậy, tôi không biết rốt cuộc mình đã đi nhầm bao nhiêu nước nữa, nếu như... Nếu như có thể, tôi thật sự hy vọng vào cái ngày đầu tiên gặp gỡ người ấy, cái ngày nhìn thấy người ấy té xỉu, có thể quan tâm đến người ấy, dù cho mặt dày cũng muốn làm bạn bên cạnh người ấy.”

Bàn tay cầm ly rượu có chút lạnh, thanh niên nghiêng đầu nhìn y cười trống rỗng, có chút ngắc đầu, thờ dãi nói “Lúc đó anh ta bị cậu cả nhà họ Tiểu chèn ép, không có gia cảnh tốt, chỉ có thể điên cuồng lao vào quay phim, ra đĩa nhạc để sau đó chiếm được địa vị cao nhất, không để ai có thể khi dễ, hay... vũ nhục được.” Cậu cắn cắn môi dưới “Có lẽ khi đó anh ta căn bản cũng không có sức lực để yêu đương, cũng không hiểu yêu là gì đâu.”

“Đúng vậy, khi đó tôi không biết người ấy ở vị trí gì, hơn nữa tôi và kẻ hại chết người đó lại gần gũi như vậy.” Y đau đớn vùi đầu vào cánh tay mình “Khi đó tôi còn rất trẻ, căn bản không biết yêu là như thế nào.”

“Lúc hiểu ra, người kia đã không còn bên cạnh nữa.” Y hít sâu một hơi, đem mặt lộ ra, lại uống một ngụm rượu, nghiêng đầu nhìn thanh niên bên cạnh “Cậu nói, người như tôi có phải là rất buồn cười không?”

Tâm tình trong mắt thanh niên rất phức tạp, khóe miệng cậu giật giật, lại một lần nữa cảm giác mình không biết nên nói cái gì, cuối cùng chỉ là thu hồi tầm mắt, nhìn sâu banh trong ly, uống một ngụm lớn “Cái này... Chẳng có gì buồn cười cả...”

“Không buồn cười sao?” Y cười phì một tiếng “Người mình yêu vẫn luôn bên cạnh, nhiều sơ hở như vậy mà bản thân lại không nhận ra, không buồn cười sao?”

“Không có, không phải anh không nhìn ra, mà vì người kia che dấu.” Thanh niên trầm giọng nói “Vốn cũng không phải là lỗi của anh.”

“Chỉ là không có duyên phận mà thôi, phải không, An Tước?” Y cười khổ “Chúng ta đã gặp nhau sớm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả. Mà em và Tiểu Tử Mặc kiếp trước không hề quen nhau, nhưng bây giờ lại ở cạnh nhau, đây là duyên phận sao?”

Thanh niên nhìn y, như cũ không nói lời nào.

Y thở dài, đặt ly rượu xuống, vươn tay ra kéo thanh niên vào lòng “Tôi biết em đã không còn là Cảnh An Tước kiếp trước nữa, cái ôm này coi như món quà ngày sinh nhật cho tôi, được không?”

Thanh niên không từ chối, để mặc y ôm mình, mở tay ra ôm lại y, hai người không ai nói gì thêm, thanh niên lại phát giác bên cạnh mặt mình có cái gì ẩm áp vừa xẹt qua, làm cho gương mặt của cậu ần ần đau nhức.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ trước tới giờ chứng kiến cũng không phải là đoàn viên, mà là chia lìa.

Thời gian sẽ không vì ai mà dừng lại, nhưng tiếng động huyền não cũng có lúc trở nên yên tĩnh, y đứng trên ban công nhìn thanh niên cùng một người khác rời khỏi biệt thự, sau đó y thấy rõ ràng thanh niên dừng một chút, rồi quay đầu lại.

Tâm mắt của y chưa bao giờ rõ ràng như thế, y thấy thanh niên nói, thực xin lỗi.

Mà người nọ có lỗi gì đâu, từ đầu đến cuối chỉ là bản thân đơn phương mà thôi, em ấy không biết, cũng không cần biết rõ.

Nhưng, ba chữ kia lại làm nội tâm y đau nhức triệt để.

Nhìn thanh niên từng bước một ra khỏi tầm nhìn của mình, y nhắm mắt lại, đi vào một căn phòng, kéo bức màn lại, giống như là đóng cửa mối tình si này.

Trong phòng không có mở đèn. Nơi căn phòng ánh sang mờ mờ, y lấy ra sợi dây chuyền người nọ đưa cho, đưa gần môi nhẹ nhàng hôn lên “Tạm biệt, hẹn gặp lại, tình yêu của tôi.”

Dù cho đây không phải món quà đại biểu cho tình yêu, nhưng y vẫn đeo trên cổ mình. Nếu như người nọ cho rằng cái này có thể đem lại hạnh phúc cho y thì chính mình cứ nghe theo đi, hạnh phúc hay không hạnh phúc thì liên quan gì.

Mở máy tính lên, bật ca khúc của người nọ, sau đó nhắm mắt lại nhớ lại

những ngày đã qua, bất tri bất giác lâm vào cảnh mộng.

Té xiu, văn phòng của ba, ra khỏi phòng, sau đó trao đổi công việc, hóa ra bản thân chưa từng tới gần em. Nếu như... nếu như... nếu như sớm bước tới gần người nọ thì tốt rồi.

Từ cơn mơ tỉnh lại, y phát hiện bản thân không phải ngồi trên mặt ghế, mà đang nằm trên chiếc giường mềm mại. Là ai đã đưa y về phòng sao?

“Cậu ba, tới giờ đi làm rồi, không là trễ đó.” Gần đây má Trương luôn đứng ngoài cửa nói với y như vậy.

Cậu ba? Đây là chuyện bao nhiêu năm trước rồi? Lúc đó bản thân mới hai mươi ba, hai bốn tuổi, tuổi trẻ khí thịnh.

Là mộng sao? Y lâm vào trong cảm xúc chờ mong mãnh liệt rồi sao.

Đi đến công ty, nhìn bầu trời bao la xanh thẳm bên ngoài, tất cả đều rất chân thật, loại chờ mong trong nội tâm cơ hồ khiến y không thể hô hấp.

Cứng ngắc đề xuống nút tầng trệt, lần đầu tiên y cảm thấy, hóa ra tốc độ của thang máy lại chậm như vậy.

Vội vàng đi đến hành lang, y cứng ngắc dừng lại, không ai, không có ai trên hành lang.

Y nhìn bốn phía, không có ai như cũ, người nọ đi đâu rồi? Rõ ràng lúc đó, em ấy ở chỗ này mà. Lúc đó, người ấy chỉ vào một con bướm rồi nói, thật thú vị khi thấy một con bướm có thể bay đến tầng thứ 23.

Y nhìn trên cửa sổ bằng thủy tinh, đúng là có một con bướm trắng đậu đó. Có bướm bướm, nhưng người nhìn bướm đậu lại không biết ở nơi nào.

Y kinh ngạc nhìn con bướm, quả nhiên là hy vọng xa vời sao?

“Anh đang nhìn gì thế?” Thanh âm quen thuộc ở đằng sau vang lên, cái giọng nói lưu lại trong đầu suốt mười lăm năm qua, hôm nay chính thức nghe được, y lại cảm thấy giật mình không thể tin được.

Chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy người nọ đứng tắm mình dưới tia nắng ban

mai, những sợi tóc nhỏ vụn dán ở trán, mang theo nụ cười ảm áp, giống như ánh nắng rực rỡ nhất thế gian này, chiếu vào lòng y.

Cô hòng y khô khốc, muốn nói, tôi đang nhìn bướm. Muốn nói, tôi đang đợi một người.

Nhưng đến lúc này, y một chữ cũng nói không thành lời, tầm mắt từ từ bắt đầu mơ hồ.

Người nọ chậm rãi đến gần, tầm mắt cuối cùng rơi lên con bướm trắng nghỉ ngơi ở cửa sổ thủy tinh “Anh đang coi... bướm bướm ở đây à?”

“Ừ...” Y mở to hai mắt, mỉm cười nói “Tôi đang chờ con bướm dừng lại.”

Người nọ rõ ràng có chút kinh ngạc “Dừng lại ở tầng hai mươi ba sao?”

“Đúng vậy, nhà này tuy cao, nhưng chỉ cần con bướm không bỏ cuộc, cứ bay lên từng tầng từng tầng một, rồi cũng đến đây thôi.” Y nhìn người trẻ tuổi bên cạnh “Nhất định sẽ đến.”

Người nọ nhú mày, gật đầu “Hình như, cũng hợp lý.”

Sao lại không hợp lý cho được? Bây giờ, không phải tôi đã đến bên cạnh em sao? Y cười, cười đến hốc mắt có chút đỏ lên “Cuối cùng đến rồi.”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Lúc này đây, để tôi cầm tay em, không bao giờ buông ra nữa.

-----oOo-----

Chương 105: Pn6: Nhật ký thuần khiết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào một ngày nọ, Liêu Nhiễm đến làm khách ở nhà Tiểu Tử Mặc, Đan Á Đồng vì phải quay phim hai ngày liên tiếp nên còn đang ngủ ở trên lầu.

Tiểu Tử Mặc lạnh nhạt hỏi “Chị tới làm gì vậy?”

Liêu Nhiễm vô cùng quen thuộc ngồi xuống sofa “Đã nắm được người yêu trong tay liền ném bà mối ra khỏi cửa sao. Tổng giám đốc Tiểu à, cậu cũng lạnh lùng quá đi, muốn cố ý gây chuyện phải không! À, mà... không cho tôi một ly cà phê hả?”

Tiểu Tử Mặc hừ lạnh một tiếng “Không có cà phê, hoặc là uống trà, hoặc là uống nước lọc.”

Liêu Nhiễm méo miệng, cô sao lại quên mất chuyện gần đây Đan Á Đồng nói muốn cai cà phê. Đan Á Đồng muốn cai gì đó thì làm sao có thể xuất hiện ở biệt thự này được chứ “Thôi, cho tôi tách trà đi.”

Cầm tách trà lên uống một hớp. Mới đây cũng có nghe ngóng được chút kế hoạch đóng phim của Đan Á Đồng, trong tay cô lại đang có một kịch bản rất thích hợp với Đan Á Đồng, cũng không biết cậu ta có thể sắp xếp thời gian không.

Đáng tiếc tên Tiểu Tử Mặc quá khôn khéo, kiên quyết không lộ ra bất cứ tin tức gì về Đan Á Đồng, đến tận trưa, Liêu Nhiễm vẫn chẳng xớ mớ gì được tí gì.

Vì thế đại tiểu thư Liêu Nhiễm mặt dày ở lại ăn chục cơm trưa, sau đó rút cục cũng thấy được gương mặt có chút tái nhợt của Đan Á Đồng.

“Ồ, Á Đồng,” Liêu Nhiễm mỉm cười chọn một vị trí rồi ngồi xuống “Dạo này bận lắm sao?”

Đan Á Đồng thấy Liêu Nhiễm đến cũng chẳng cảm thấy lạ lùng gì, kéo cái ghế rồi ngồi xuống, nói “Chị Liêu đến à, gần đây mới quay xong một bộ, nên chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.”

“A!” Nghỉ ngơi chút, xem ra có hi vọng. Liêu Nhiễm tiếp tục lộ ra nụ cười của một bà cô kỳ quái “Vậy, tuần sau cậu đã xếp kín lịch chưa?”

Động tác xoa tay của Đan Á Đồng tác dừng một chút, rồi hỏi “Chị Liêu, chị có chuyện gì không?” Mặc dù là câu hỏi thăm, nhưng ánh mắt là khẳng định.

Tiểu Tử Mặc cũng không thềm liếc Liêu Nhiễm một cái, gấp mấy món ăn Đan Á Đồng thích đặt trước mặt cậu rồi mới nói “Chị Liêu, nếu chị không ăn thì để tôi kêu tài xe đưa chị về.”

Liêu Nhiễm nhìn món ăn trước mặt mình, xong nhìn qua trước mặt Đan Á Đồng... Mắt giật giật, quên đi, dù sao tay nghề đầu bếp nhà Tiểu Tử Mặc rất cao, món ăn nào cũng là mỹ vị, cô nàng cười hì hì nói “Cũng không phải không có việc, thật ra là việc nho nhỏ này cần Á Đồng hỗ trợ.”

Tiểu Tử Mặc muốn mở miệng từ chối, nhưng khi nhìn vẻ mặt cười cười của Đan Á Đồng, liền không dám nói tiếp, chỉ có thể oán hận nhìn món cá sốt chua cay trước mặt.

Đan Á Đồng thấy dáng vẻ tủi thân của Tiểu Tử Mặc, không khỏi có chút buồn cười, cậu vội ho một tiếng, nói “Chị Liêu đã nói thế thì em nhất định phải giúp rồi, là chuyện gì vậy?”

“Á Đồng, hôm qua em đã đồng ý với anh không nhận kịch bản nhiều như vậy mà...” Lời kháng nghị của Tiểu Tử Mặc rất vô lực, rất mềm yếu, thấy ánh mắt của Đan Á Đồng, liền tự động nín thinh.

Thấy Tiểu Tử Mặc bây giờ như ngoan một chú cún, lại nghĩ đến thái độ vừa nãy của Đan Á Đồng, trong lòng đột nhiên trỗi dậy sự ngưỡng mộ. Không hổ là Đan nữ vương nha, phương thức thuần khuyến thật quá cao thủ, ngay cả Tiểu Tử Mặc kiêu ngạo như vậy cũng phải cúi đầu.

Trao đổi với Liêu Nhiễm về kịch bản một hồi, Đan Á Đồng liền đồng ý, nhìn qua thấy Tiểu Tử Mặc ngẩng cao đầu ngồi ở một bên, cậu cười nói “Được rồi, em sẽ kêu Lộ Phàm từ chối một kịch bản khác vậy, tối em muốn uống canh xương.”

Nghe nói như thế, Tiểu Tử Mặc lập tức cười lớn “Anh đi kêu phòng bếp chuẩn bị cho em.”

Liêu Nhiễm thấy cảnh hai người ở chung, cười thật tươi. Đã tám năm rồi, mà hai người vẫn yêu nhau như trước, có lẽ mười năm trước bản thân từng nói đây quả là một vở kịch thuần phục thật hay, nhưng bây giờ cô cũng hiểu được, chuyện tình yêu này vốn chẳng có chữ áp bức hay phục tùng, mà là hỗ trợ lẫn nhau, cho dù một Đan Á Đồng lãnh đạm cũng đều vì Tiểu

Tử Mặc làm ra một ít chuyện âm áp.

Tạm biệt hai người, sau khi rời khỏi biệt thự, Liêu Nhiễm liền cười thật lớn. Dù thế nào thì Tiểu Tử Mặc vẫn là một con trung khuyển phục tùng Đan Á Đồng, một con trung khuyển thuộc về Đan Á Đồng.

-----oOo-----

Chương 106: Pn7: Nhật ký phỏng vấn linh tinh của tác giả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thêm cái PN ngoại phỏng vấn nho nhỏ này là câu chuyện sẽ kết thúc, cảm ơn mọi người đã kiên trì tới bây giờ, vô cùng cảm ơn, cúi đầu ~

Nhật ký phỏng vấn linh tinh của tác giả.

Một ngày nọ, Đan Á Đồng và Tiểu Tử Mặc được mời đến đài JJTV, tham gia một chương trình truyền hình trực tiếp “Hỏi đáp ngôi sao”, người dẫn chương trình hôm nay chính là bà chị Nguyệt Hạ. Tiểu Tử Mặc vốn rất bất mãn, không muốn xuất hiện tí nào, nhưng vì vợ yêu của hắn lại nợ ân tình đạo diễn chương trình nên chỉ có thể chịu đựng sự khó chịu mà cùng người ta lên sân khấu.

Như thông lệ, người chủ trì bắt đầu giới thiệu khách mời, sau đó mời hai người lên sân khấu, sau đó là màn “quyết đấu” của người chủ trì và khách tham gia chương trình.

Nguyệt Hạ: Chào mừng hai bạn đã đến với chương trình hôm nay. Mọi người chắc đều xem qua nhiều tác phẩm của Tiểu Thiên vương và Đan Thiên vương, cũng như nghe không ít album của hai vị khách mời rồi. Bây giờ có thể gặp gỡ người thật việc thật, các bạn khán giả xem chương trình ngày hôm nay còn không nhiệt liệt vỗ tay chào đón hai vị Thiên vương của chúng ta.

Khán giả: Vỗ tay rần rần.

Đan Á Đồng cười ngượng ngùng: Cảm ơn mọi người đã chào đón, cảm ơn

chị MC đã khen ngợi.

Tiểu Tử Mặc cười ôn nhu: Xin cảm ơn.

Nguyệt Hạ: Không cần khách khí như vậy. Tôi có một vài vấn đề muốn hỏi hai vị, đây đều là những nội dung mà rất nhiều khán giả quan tâm đến, không biết hai bạn có đồng ý tiết lộ cho các khán giả tại trường quay cũng như các bạn đang xem đài không.

Đan Á Đồng, mỉm cười như trước: Đây là vinh hạnh của tôi.

Tiểu Tử Mặc, nụ cười có chút vặn vẹo: Chị cứ hỏi xem sao.

Nguyệt Hạ trong lòng thấy bồn chồn, nhưng gương mặt vẫn kiên định như cũ, bắt đầu đặt câu hỏi: Xin hỏi người yêu lý tưởng trong lòng hai bạn như thế nào?

Đan Á Đồng mỉm cười liếc nhìn người chủ trì: Là người yêu tôi thật lòng, biết quan tâm, chăm sóc tôi.

Tiểu Tử Mặc lạnh lùng nhìn về phía người chủ trì: Người tôi yêu, chính là người yêu lý tưởng. (Nói xong, quay sang Đan Á Đồng lộ ra nụ cười xán lạn, nhưng bị đối phương lơ đẹp.)

Nguyệt Hạ lau mồ hôi, chống cự với lực sát thương cực đại, tiếp tục phỏng vấn: Vậy vấn đề thứ hai là, xin hỏi hai bạn hiện có đang say mê ai không?

Đan: Có.

Tiểu: (Hừ, ai lại mời người chủ trì như thế này vậy, hỏi cũng như không!) Có!

Nguyệt Hạ tiếp tục điếc không sợ súng: Vậy thì, người phụ nữ kia như thế nào, có thể cho mọi người ở đây biết sơ sơ được không?

Đan Á Đồng quét mắt Nguyệt Hạ một lượt: Người ấy cao hơn chị một chút, đẹp hơn chị một chút, phong cách hơn chị một chút, còn những chỗ khác, tôi tạm thời chưa nghĩ ra.

Tiểu Kỳ Thâm cố gắng đè nén cơn tức giận của mình: Dù sao người ấy và

chị không cùng đẳng cấp.

Nguyệt Hạ dưới đáy lòng cắn khấn tay, không nên mời người này đến a.

Nguyệt Hạ: Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến hai bạn cảm động?

Đan: Rất nhiều.

Tiểu: Người ấy chỉ cần ở cạnh tôi là đã khiến tôi cảm động rồi.

Nguyệt Hạ liếc thấy hai người nắm tay, trong lòng rộng to, hai vị, đây là truyền hình trực tiếp, trực tiếp đó. Hai người không sợ bị người ta phát hiện ra hả.

Nguyệt Hạ: Hai người làm gì sẽ khiến người yêu tức giận?

Đan Á Đồng nhìn Tử Mặc: Người ấy rất ít khi giận tôi, đại khái là do tôi thân cận với mấy nghệ sĩ nữ quá.

Tiểu Tử Mặc nhìn Đan Á Đồng: Ừ, cũng có thể do tôi gần gũi người khác quá, tuy người ấy bình thường chẳng nói gì, nhưng tôi biết thỉnh thoảng người ấy cũng sẽ giận dữ.

Nguyệt Hạ: Người yêu của bạn có điểm nào khiến bạn bất mãn không?

Đan Á Đồng cười nhạt nhìn người chủ trì: Chị MC này chắc là người mới tới, hoặc có lẽ chị chưa từng yêu thì phải? Tình yêu thật lòng thì còn nói đến thỏa mãn hay khó chịu sao?

Tiểu Tử Mặc liếc Nguyệt Hạ: Người yêu của tôi rất tốt! (Xin bỏ qua tầm mắt giết người của hấn ném cho chị MC)

Trái tim Nguyệt Hạ ngừng đập ba giây, kiên cường đọc câu hỏi thứ sáu: Xin hỏi hai bạn...

Hai người đồng thời trừng mắt Nguyệt Hạ.

Nguyệt Hạ: Hai bạn hãy nói ra một lời chúc cho người yêu của mình đi. (Thật ra Nguyệt Hạ muốn hỏi là: Nụ hôn đầu tiên của hai người là khi nào?)

Đan Á Đồng: Hi vọng người ấy luôn vui vẻ.

Tiểu Tử Mặc: Hy vọng người ấy luôn hạnh phúc.

Nguyệt Hạ rống giận trong lòng, không thể để bọn họ trả lời qua loa như vậy được. Nếu cứ nói cho có lệ như thế nữa thì tôi sẽ cho đăng hình hai người đang yêu nhau đấy!

Nguyệt Hạ: Hai bạn từng xem qua bộ phim “Gió thổi qua” của cậu Lạc An chưa, hai bạn có nhận xét gì về phim này không?

Nụ cười trên môi Đan Á Đồng dần tắt: Có, một bộ phim rất hay.

Tiểu Tử Mặc: bạn quá nên chưa coi.

Nguyệt Hạ hoài nghi liếc mắt nhìn biểu lộ méo mó của họ Tiểu, chưa coi mà mặt mày uồn éo thành như vậy sao?!

Nguyệt Hạ: Nghe nói thời gian trước anh Đường đã hủy hôn với tiểu thư Cảnh gia. Đối với chuyện này, hai bạn thấy thế nào?

Đan Á Đồng: Tôi tôn trọng ý kiến của bạn bè.

Tiểu Tử Mặc rốt cục nổi giận: Tôi thấy vị chủ trì này trước kia chắc làm paparazzi quá.

Nguyệt Hạ: Ai nói! Hồi trước tôi xem báo chí thôi!

Mọi người ㄟ.

Nguyệt Hạ: Một vấn đề cuối cùng, xin hỏi người yêu của bạn là người trong giới giải trí phải không?

Đan Á Đồng mỉm cười, chỉ là ánh mắt lạnh đi, cái chị MC này không hiểu quy tắc của giới sao?

Tiểu Tử Mặc vung tay lên: Ai mời người chủ trì này thế, bước ra đi!

Cuối cùng của cuối cùng, Tiểu Tử Mặc mang Đan Á Đồng lên xe, người

nào đó bị ném ra khỏi đài truyền hình oán hận nhìn trên chiếc xe kia chạy đi mất, giờ ngón giữa lên trời.

“Ào!” Mưa to như trút nước đổ xuống.

Khốn kiếp!Chuyên mục của tôi, mấy bạn ơi, cho tôi vào đi... tôi muốn vào ~ mở cửa ra đi mà.

End.

-----oOo-----